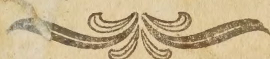
உ

கடவுள் துணை.

தனிப்பாடற்றிரட்டு

இரண்டாம்பாகம்.

இதில்,

பலவித்வான்களாற்பாடப்பட்ட

மூலமும்,

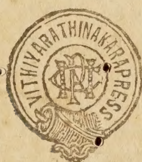
மகாவித்வான்

கா-இராமசாமிநாயுடவர்களால்

செய்யப்பட்ட உரையும்,

அடங்கியிருக்கின்றன.

[இதன் விலை

[ரூபா—2.

சென்னை.

வித்தியாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1921.

எனது விலாசம்.

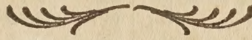
பி. நா. சிதம்பரமுதலியார்.

வித்தியாரத்நாகரம் பிரஸ்.

பிரம்பூர் பாரக்ஸ் போஸ்டு, மதராஸ்.

கடவுள் துணை.

செய்யுளகராதி.

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

கடவுள் துணை.

தனிப்பாடற்றிரட்டு.

இரண்டாம்பாகம்.

மூலமும் - உரையும்.

விநாயகர்துதி-வெண்பா.

சிந்தாகுலந்தீருஞ் செய்கருமங் கைகூடும்
சந்தானமென்றுந் தழைத்தேறும் - பைந்தாமத்
தானைவயத் தானைமலைப் பாவையளித் தானைமகத்
தானைமுகத் தானைநினைத் தால்.

இ-ள். பைதாமத்தானை - பசிய மலர்மாலையை யுடையவனை, வயத்தானை - தன்வயத்தனானவனை, மலைப்பாவை அளித்தானை - பார்வதிதேவியாரால் பெறப்பட்டவனை, மகத்து - பெருமையுள்ள, ஆனை முகத்தானை - யானைமுகத்தை யுடையவனாகிய விநாயகமூர்த்தியை, நினைத்தால் - (ஒருவன்) கருதினால், (அவனது) சிந்தாஆகுலம்தீரும்) மனவருத்தம்நீங்கும், செய்கருமம் கைகூடும் - (அவன்) செய்யுங்காரியம் கைவசமாகும், சந்தானம்-(அவனது) சந்ததி, என்றும் - எக்காலத்தும், தழைத்து ஏறும் - செழித்தோங்கும்—எ-று.

தன்வயத்தானை யென்பது, முதல்குறைந்து வயத்தானை எனநின்றது, தன்வயத்தனாதல் இறைவனுடைய எண்குணங்களில் ஒன்று. எண்குணங்களாவன—தன் வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கை யுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை எனவிவை.

கட்டளைக்கலித்துறை.

மாப்பிட்டெனுஞ்சிறு தூப்பிட்டுக்காக மண்ணைச்சுமந்தே
ஆப்பிட்டுக்கொண்டடி பட்டசொக்கேசருக் காசைப்பட்டுச்
சேப்பிட்டுமையிட்டுப் பூமாலைகந்தந் திமிர்ந்துமஞ்சட்
காப்பிட்டுவாழ்க்கைப் பட்டால்கூடல்வாழுங் கயற்கண்ணியே.

இ-ள். கூடல்வாழும் கயற்கண்ணி - மதுரையில் வாழ்கின்ற அங்கயற்கண்ணம்மையானவள், மாபிட்டு என்னும் - மாவினாற் செய்யப்பட்ட பிட்டு

என்கிற, சிறுதூபிட்டுக்காக — சிறிது வெண்பிட்டுக்காக, மண்ணைசுமந்து— மண்சுமந்து, ஆப்பிட்டுக்கொண்டு — அகப்பட்டுக்கொண்டு, அடிபட்ட அடியுண்ட, சொக்கேசருக்கு — சொக்கநாதர்மீது, ஆசைப்பட்டு — விருப்பங்கொண்டு,. சேப்பு இட்டு — சிவப்புப்பொட்டிட்டு, மையிட்டு — அஞ்சனமணிந்து, பூமாலைகந்தம் திமிர்ந்து — மலர்மாலை சந்தனம் என்பவற்றை அணிந்து, மஞ்சள் காப்பு இட்டு — மஞ்சட் காப்பணிந்து, வாழ்க்கைப்பட்டாள் — வாழ்க்கைப் பட்டனள் — எ-று.

அகப்பட்டு என்பது — ஆப்பிட்டு எனவும், செவப்பு என்பது — சேப்பு எனவும் திரிந்துநின்றன. சேப்பு — சிந்தூரத்திலகத்தையாயினும் குங்குமத்தையாயினும் உணர்த்தும். மஞ்சட்காப்பு — கங்கணம், அன்றி மஞ்சட்பூச்செனினுமமையும். வாழ்க்கைப்படல் — இல்வாழ்க்கைக்குத் துணைவியாதல், (மனைவியாதல்) சிவபெருமான் பிட்டுக்குமண்சுமந்து அடிபட்டசெய்தியைத் திருவிளையாடற்புராணம் மண்சுமந்த படலத்திற்காண்க. (க)

கைத்தலந்தன்னிற் பசும்பொன்வளையல் கலகலெனச்
சத்தமொலித்திட் நூபுரம்பாதச் சதங்கைகொஞ்சத்
தத்திமியென்று நடஞ்செய்சம்பீசர்தஞ் சந்நிதிப்பெண்
செத்தகுரங்கைத் தலைமேற்சுமந்து திரிந்தனளே.

இ-ள். கைத்தலம்தன்னில் — கைகளில், பசும்பொன் வளையல் — பசும் பொன்னாற்செய்யப்பட்ட வளையல்கள், கலகலென — கலகலவென்று, சத்தம் ஒலித்திட — சத்திக்க, நூபுரம், பாதச்சதங்கைகொஞ்ச — சிலம்பும் பாதகிண்கிணியும் மெல்லென்றொலிக்க, தத்திமிஎன்று நடம்செய் — தத்திமியென்று நடனம்பண்ணுகிற, சம்பீசர்தம் சந்நிதிப்பெண் — சம்பீசரது சந்நிதிப்பெண், செத்தகுரங்கை — சாமந்தியை, தலைமேல் சுமந்துதிரிந்தனள் — தலைமேற்றாங்கித்திரிந்தாள் — எ-று.

மலரைக் குறிக்கும் சாமந்தி என்பது செத்தகுரங்கு எனவும் பொருள் படுமாதலால் அதனைச் செத்தகுரங்கு என்றார். சாமந்திப்பூவைத் தலைமேற் சூடித் திரிந்தாளென்பது கருத்து. (உ)

பரிக்கொம்புபோலப் பகவான்சரிதை பகர்ந்திடினும்
உரிக்கம்பதாயினு மீயார்கடனுட னோடிச்சென்று
கரிக்கொம்புபோன்முலை மின்னருக்கீவரக் கன்னியர்கை
நரிக்கொம்புதானுமுன் டோவேங்கடாசல நாயகனே.

இ-ள். பரி கொம்புபோல் — குதிரைக்கொம்பு போல்வதாகிய, அ — அந்த, பகவான் சரிதை — கடவுளது சரித்திரத்தை, பகர்ந்திடினும் — (ஒருவர்வந்து) சொன்னாலும், (சொன்னவர்க்கு) உரிக்கம்பதாயினும் — உரியளவினதாகிய ஏம்பையாயினும், ஈயார் — கொடார், கடன்உடன் — கடனுடன்பட்டு, ஓடிசென்று — ஓடிப்போய், கரி கொம்புபோல் முலை — யானைக்கொம்புபோன்ற

தனங்களையுடைய, மின்னுருக்கு ஈவர் — விலைமாதர்க்குக் கொடுப்பார்கள், அ கன்னியர்கை — அந்தமாதர்கையில், நரிகொம்பு தானும் உண்டோ — நரிக் கொம்பு முளதோ, வேங்கடாசல நாயகனே—எ-று.

இவ்வுலகத்தார் அருமையான விடயத்தில் செலவுசெய்யாமல் மாதர்வி டயத்தில் செலவுசெய்வார்கள். ஆதலால் அம்மாதர்கையில் நரிக்கொம்புண்டு போலுமென்று வியந்து கூறலாயிற்று. பகவான் என்பதற்கு ஆறுமங்கள குணங்களை யுடையவனென்பது பொருள். நரிக்கொம்பை யுடையவருக்கு எல்லாக்காரியமும் கைகூடுமென்பது உலகவழக்கமாதலால் இவ்வாறு கூறப் பட்டது. (௯)

கேளந்தநாளையின் மைந்தாநின்னையரைக் கிட்டிமத
வேள்வந்துபூச லிடமதிகாய வெருண்டெனது
தாள்வந்துபற்றிமுன் வாய்புதைத்தேநின்று தாழ்மைசொன்ன
நாளந்தநாளல்லவே யிந்தநாளந்த நாயகர்க்கே.

இ-ள். மைந்தா — மகனே, கேள் — கேட்பாயாக, அந்நாளையில் — அந் தக்காலத்தில், மதவேள் — மன்மதன், நின் ஐயரை கிட்டிவந்து — உன்தந்தை யை நெருங்கிவந்து, பூசல் இட — போர்செய்யவும், மதிகாய — சந்திரன் சுட வும், வெருண்டு — பயந்து, வந்து எனது தாள்பற்றி — வந்து என்காலைப்பி டித்து, முன் — (எனக்கு) எதிரில், வாய்புதைத்து நின்று — வாய்மூடிநின்று, தாழ்மைசொன்ன — பணிவாகிய வார்த்தைகளைச்சொன்ன, அந்நாள் — அக் காலம், அந்நாயகர்க்கு — அந்தத்தலைவருக்கு, இந்நாள் அல்லவே — இக்கா லமல்லவே—எ-று.

இது தலைவனைப்பிரிந்த ஒருதலைவி தன்புதல்வனைநோக்கிக் கூறியது. (௪)

பக்குவமாகக் கவிநூறுசெய்து பரிசுபெற
முக்கரணம்மெதிர் பல்காலும்போட்டு முயன்றிடினும்
அக்கடபோவெனும் லோபரைப்பாடி யலுத்துவந்த
நுக்கனையாண்டருள் வில்வவனத்துக் குயிலம்மையே.

இ-ள். பக்குவம் ஆக — பாகமாக, கவிநூறுசெய்து — நூறுபாடல்களைப் பாடி, பரிசுபெற — வெகுமானம் பெறும்பொருட்டு, எதிர் — எதிரே நின்று, பல்காலும் — பலதரமும், முக்கரணம்போட்டு — மூன்று கரணம் போட்டு, வேண்டிடினும் — முயன்றாலும், அக்கடபோ என்னும் — அங்கே போவென்று சொல்லுகிற,லோபரைப்பாடி — லோபிகளைப்பாடி, அலுத்துவந்த — இளைத்து வந்த, குக்கனை — நாயேனை, ஆண்டருள் — ஆண்டருள்வாயாக, வில்வவன த்து — வில்வனத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, குயிலம்மையே—எ-று.

அக்கட என்பது அங்கே என்னும் பொருள்தருவதோர் திசைச்சொல். குக்கன் — நாய். வில்வவனம் — ஓர் சிவஸ்தலம். குயிலம்மை — அத்தலத்தி லுள்ள தேவியார் திருநாமம். (௫)

பொல்லாமதப்பய லெங்நேரமுஞ்செய்யும் போருமென்னைக்
கொல்லாமற்கொல்லு மதியுங்கடலுங் குயிலுமிவை
எல்லாந்தொலைந்தவென் றெண்ணினன்பாவியிப் போதுன்மனம்
கல்லாயிருக்குமென் றெவ்வளவேனுமுன் கண்டிலனே.

இ-ள் பொல்லா – பொல்லாத, மதப்பயல் – மன்மதனென்கிற பையல், எந்நேரமும் செய்யும்போரும் – (என்னோடு) எப்போதுஞ் செய்கிறசண்டையும், என்னைகொல்லாமல் கொல்லும் மதியும் – என்னைக்கொல்லாமற்கொல்லுகிற சந்திரனும், கடலும் – சமுத்திரமும், குயிலும் – குயிலுமாகிய, இவை எல்லாம் – இவையாவும், தொலைந்தஎன்று – நீங்கினவென்று, எண்ணினன் - நினைத்தேன், பாவி – அடிபாவி, இப்போது – இப்பொழுது, உன்மனம் - உன் மனமானது, கல்ஆய் இருக்குமென்று – கல்லையொத்திருக்குமென்று, எவ்வளவு ஏனும் – எவ்வளவாயினும், முன்கண்டிலன் – முன்னே அறிந்தேனில்லை—எ-று.

சொல்லாமற் கொல்லுதல்-உயிரோடுவைத்து வருத்துதல். இது மன்மதப்போர்முதலியவைகளால் மெலிவடைந்த ஓர் தலைமகன் தனக்கிணங்காத ஓர் தலைமகளைநோக்கிக் கூறியது. (சு)

நாலடிவள்ளுவ ராமேயிப்பாலை நடந்தபெருங்
காலடிமேலடி மானடியேகட் டுரலிற்பட்டும்
பாலடிசில்வெண்ணெ யுண்டோனரங்கன் பனிவரையில்
வேலடிமுள்ளுக் குபாயமிட்டேகும் விழைவுநன்றே.

இ-ள். உரலில் கட்டுப்பட்டும் – உரலில் கட்டுண்டும், பால் அடிசில் வெண்ணெய் உண்டோன் – பாற்சோறு வெண்ணெய் என்பவற்றை யுண்டவனாகிய, அரங்கன் – திருவரங்கனது, பனிவரையில் – குளிர்ந்த மலையின்கண், நாலடி வள்ளுவர் ஆம் – நான்கடி இரண்டடிகளாய்க் காணப்படுகின்றன, (ஆதலால் இதையோசிக்குமிடத்து) இப்பாலைநடந்த – இந்தப்பாலைநிலத்தில் நடந்த, பெருகால் அடிமேல் – பெரிய காற்சுவட்டின்மீதுள்ள, அடி-பாதம் மான் அடியே – நமது பெண்ணின்பாதமே, (இவ்வாறு காணப்படுவது) வேல்அடிமுள்ளுக்கு – வேலமரத்தினடியிற் சிந்தியிருக்கிற முள்ளுக்கஞ்சி, உபாயம் இட்டுஏகும் விழைவு – உபாயம் செய்துபோகிற விருப்பத்தின் காரியமாகும், நன்று – (இது) அழகியது—எ-று.

நாலடி வள்ளுவர்ஆம். நாலடியார் குறளாகும். எனச்சொன்னயம்அமைந்திருப்பது காண்க. வள்ளுவர் என்பது – குறளுக்குஆனது கருத்தனால்வந்த பெயர். தலைமகள்பாதம் முட்களால்வருந்துமென்று தலைமகன் தன்பாதத்தை முன்னேவைத்து அதன் சுவட்டின்மீது தலைமகள்பாதத்தை வைக்கச்செய்து நடத்திகொண்டு போனான் என்பது இதன்கருத்து. இது சுவடுகண்டிரங்கல் என்னுந்துறை. (எ)

புலியைக்கொடுத்துப் பசுவாங்கியோர்புலிப் பூங்குழலாள்
புலியைப்பசுத்தின்ன விட்டுப்புலியைத் தினுதகற்றிப்
புலியையரைத்துப் பலகாரஞ்செய்து பொருந்துமுகப்
புலியைக்களிப்புடன் சாறுவைத்தாடன் புருஷனுக்கே.

இ-ள். புலியைக்கொடுத்து பசுவாங்கி – புலியைக்கொடுத்துப் பசுவைக் கொண்டு, ஓர் புலிபூகுழலாள் – ஒருபுலியையணிந்த மலர்க்குழலையுடையவள், புலியைபசுதின்னஇட்டு – புலியைப் பசுத்தின்னும்படிவைத்து, புலியைதின்னுது அகற்றி – புலியைத்தின்னுமல்நீக்கி, புலியைஅரைத்துபலகாரம்செய்து– புலியையரைத்துச் சிற்றுண்டியாக்கி, பொருந்தும் – பொருந்திய, முகப்புலியை – முகப்புலியை, களிப்புடன் சாறுவைத்தாள் – மகிழ்ச்சியோடு குழம்பிட்டாள், தன்புருஷனுக்கு – தன் கணவனுக்கு—எ-று.

புலி – வேங்கை (பொன்) – புலி – மயிர்ச்சாந்து. புலி – புல். புலி – வரி (நெல்.) முகப்புலி – முகத்தாமரை. சாறு – திருவிழா. (விருந்து.) ஓர்பெண் தன் கணவனுக்குப் பலகாரவகைகளுடன் விருந்துசெய்தாள்என்பதுகருத்து.

வேளாமழகன் றுரைசீதக்காதியென் வீட்டிலொரு
நாளாகிலும்வரக் காண்கிலனேயெந்த நாளுமவன்
தோளாலணையுஞ் சுகவாலிபத்தைத் துணிக்கவொரு
வாளாய்ப்பிறந்தனையே மைந்தனேயென்ன வாயுனக்கே.

இ-ள். மைந்தனே – புதல்வனே, வேள்ஆம் அழகன் – மன்மதன்போலும் அழகையுடையவனுகிய, துரைசீதக்காதி – சீதக்காதியென்னும் பிரபுவானவர், என்வீட்டில் – என்வீட்டுக்கு, ஒருநாள் ஆகிலும் – ஒருதினமாயினும், வரக்காண்கிலனே – வரப்பார்த்தேனில்லையே, எந்தநாளும்-எந்நாளும், அவன் தோளால் அணைக்கும் – அவனது தோளாலணைக்கிறதனு லுண்டாகிற, சுகம் – இன்பத்தோடுகூடிய, வாலிபத்தை – பாலியத்தை, துணிக்க – அறுக்க ஒருவாள் ஆய் பிறந்தனையே – ஒருவாள்போலப் பிறந்தாயே, உனக்குவாய்என்ன – உனக்கித்தனைவாயென்ன—எ-று.

ஒருமாது தன்பாலகனைநோக்கி, சீதக்காதி என்னையணைப்பதனு லுண்டாகுஞ் சுகத்துக்கு நீவிரோதியாய்ப்பிறந்தாயென் றிழித்துக்கூறியவாறு, இது பாலனைப்பழித்தல் என்னுந்துறை. (கூ)

நடந்தாளொருகன்னி மாராசகேசரி நாட்டிற்கொங்கைக்
குடந்தானசைய வொயிலாயதகண்டு கொற்றவரும்
தொடர்ந்தார்சந்யாசியர் யோகம்விட்டார்சுத்த சைவரெல்லாம்
மடந்தானடைத்துச் சிவபூசையுங்கட்டி வைத்தனரே.

இ-ள். மாராசகேசரிநாட்டில் – பெருமையமைந்த ராஜகேசரியின்நாட்டில், ஒருகன்னி – ஒருபெண்ணனவள், கொங்கைகுடம்அசைய – தனங்களா

கிய இருகுடங்களும் அசையும்படி, ஒயிலாய் நடந்தாள் — ஒய்யாரமாகநடந்தாள், அதுகண்டு — அதைப்பார்த்து, கொற்றவரும் தொடர்ந்தார் — அரசரும் பின்தொடர்ந்தார், சந்நியாசியர்யோகம்விட்டார் — சந்நியாசிகள் தாம்செய்யும் யோகப்பயிற்சியைவிட்டார்கள், சுத்த சைவர்எல்லாம் — சுத்த சைவரெல்லாரும், மடம்அடைத்து — மடத்தைமூடி, சிவபூசையும் கட்டிவைத்தனர் — சிவபூசையையும் கட்டிவைத்தார்கள்—எ-று.

ஒருமாது தன்தனங்கள் குலுங்கும்படி நடந்ததைக்கண்டு அரசர்முதலிய எல்லாரும் மயங்கினார்கள் என்பது இதன்கருத்து. (௧௦)

நாலாகலைதெரி யேகம்பவாணர்நன் னாட்டில்வளர்
சேலாகக்கண்கள் படைத்தபெண்ணேநின் றிகழும்வயி
றாலாகவுமல்குல் பாம்பாகவுமவ் வணையின்மிசை
மாலாகயான்பள்ளி கொள்ளவந்தேனுன்றன் மாளிகைக்கே.

இ-ள். நாலாகலைதெரி — நாலுவிதமான நூல்களையும் ஆராய்ந்த, ஏகம்பவாணர் — ஏகம்பவாணரது, நல்நாட்டில் — நல்ல நாட்டின்கண், வளர்சேல் ஆக — விருத்தியடையாநின்ற சேல்மீன்கள்போல, கண்கள்படைத்த பெண்ணே — கண்களைப்பெற்ற மாதே, நின் — உனது, திகழும் — விளங்குகின்ற, வயிறு — வயிறானது, ஆல் ஆகவும் — ஆலிலையாகவும், அல்குல் — அல்குலானது, பாம்புஆகவும் — சர்ப்பசயனமாகவும், அவ்வணையின்மிசை — அந்தச் சயனத்தின்மீது, யான்மால் ஆக — நான் திருமாலாகவும் கொண்டு, உன்றன் மாளிகைக்கு — உன் வீட்டில், பள்ளிகொள்ள வந்தேன் — சயனிக்கவந்தேன் எ-று.

ஒருநாயகன் ஒருநாயகியின் வயிறுமுதலியவற்றை ஆலிலை முதலியவாகவும் தன்னைத் திருமாலாகவும் புனைந்துரைத்து அவளது கூட்டத்தை விரும்பினனென்பது இதன்கருத்து நாலாகலைநெரி யேகம்பவாணர் என்றது கல்வியிற் சிறந்தவனென்றபடி. (௧௧)

அரவிந்தநண்பன் சுதன்றம்பிமைத்துன னண்ணன்கையில்
வரமுந்தியாயுதம் பூண்டவன்காணுமற் றங்கவனே
பரமன்றிகிரியை யேந்தினன்மைந்தன் பகைவன்வெற்பை
உரமொன்றெடுத்தவன் மாற்றான்றன்சேவக் னொண்டொடியே.

இ-ள். அரவிந்த நண்பன் — தாமரைக்கு நண்பனாகிய சூரியன், சுதன் (அவனுக்கு) மகனாகிய கர்ணன், தம்பி (அவனுக்குத்) தம்பியாகியஅருச்சுனன், மைத்துனன் (அவனுக்கு) மைத்துனனாகிய கிருஷ்ணன், அண்ணன் (அவனுக்குத்) தமையனாகிய பலராமன், கையில் வரமுந்தி ஆயுதம் — (அவனது) கையில் வரமுன்னே ஆயுதமாயிருந்த கலப்பை, (அதை) பூண்டவன்-பூண்டதாகிய எருமைக்கடா. (இது ஒருத்திசொல்லியது) மற்று — அங்கவனே — மற்றொருவனாகிய அவனேயென்றால்; பரமன் திகிரியை — சிவபெருமான் கொ

டுத்த சக்கரத்தை, ஏந்தினன் – தாங்கினவனாகிய திருமாலுக்கு, மைந்தன்-மகனாகிய மன்மதன், பகைவன் (அவனுக்குப்) பகைவனாகிய பரமசிவன், வெற்பை. (அவனது) மலையாகிய கைலாயத்தை, உரம் ஒன்ற எடுத்தவன்-வலிமைபொருந்தத் தூக்கினவனாகிய ராவணன், மாற்றான் தன் – (அவனுக்குப்) பகைவனாகிய ஸ்ரீராமனது, சேவகன் – சேவகனாகியஅநுமான் (குரங்கு.) இது ஒருத்தி சொல்லியது—எ-று.

தாசிகளிருவர், தம்மிடத்திற்குவந்த காமுகரைப்பற்றி ஒருவரை யொருவர் உசாவியறிந்துகொண்டதென்பது இதன்கருத்து. (கஉ)

சங்கரன்றேவி தமையன்மனைவி தனக்குமூன்றும்
மங்கையரேறிய வாகனங்காணுமற் றங்கவளோ
கொங்கைகளீரைந் துடையதுவாயிக் குவலயத்தில்
எங்குந்திரியும் வயிரவமூர்தியென் றேஙிழையே.

இ-ள். சங்கரன்தேவி – பரமசிவன்தேவி (பார்வதி,) தமையன்மனைவி தனக்கு – (அவளுக்குத் தமையனாகிய திருமாலின் மனைவியாகிய இலக்குமிக்கு, மூன்ஆம் – மூத்தவளாகிய, மங்கையர் – மூதேவியார், ஏறியவாகனம்-ஏறியவாகனமாகியகழுதை, (இது ஒருவன்சொல்லியது) மற்றுஅங்கவளோ-மற்றொருத்தியாகிய அவளோவென்றால், கொங்கைகள் ஈரைந்து உடையது ஆய் – பத்துமுலைகளை யுடையதாகி, இக்குவலயத்தில் – இந்தவுலகத்தில்,எங்கும் – எவ்விடத்தும், திரியும் – அலைகின்ற, வயிரவர் ஊர்தியென்றேஙிழை-வயிரவர்வாகனமாகியநாய் என்றேஙிழை, (இது ஒருவன்சொல்லியது.) -எ-று.

காமுகர் இருவர் தாம் அநுபவித்த தாசிகளைப்பற்றி ஒருவரை யொருவர் உசாவி யறிந்துகொண்டதென்பது இதன்கருத்து. (கங)

மாத்தானைப்பித்தனை மாடேறுவானை மதகரித்தோல்
போர்த்தானைவேதப் பொடிபூசுவானையிப் பூதலத்தென்
ஆத்தாளுடனெதிர்த் தம்பலத்தேயென்று மாடிநிற்கும்
கூத்தாடிப்பையலுக் கோமகளேமயல் கொண்டனையே.

இ-ள். மாத்தானை – மகத்துவத்தை யுடையவனை, பித்தனை – பைத்தியங்கொண்டவனை, மாடேறுவானை – இடபத்தின்மீது ஏறுகின்றவனை, மதகரித்தோல் போர்த்தானை – மதயானைத்தோலைப் போர்த்துக் கொண்டவனை, வேதப்பொடிபூசுவானை – திருநீறு பூசுவோனை, இப்பூதலத்து – இவ்வுலகத்தில், என் ஆத்தாளுடன்எதிர்த்து – என்தாயாகிய உமாதேவியோடெதிர்த்து, அம்பலத்தே – அம்பலத்தின் கண்ணே, என்றும் ஆடிநிற்கும் – எந்நாளும் நடித்து நிற்கிற, கூத்தாடிப்பையலுக்கோ – கூத்தாடிப்பயலுக்கோ, மகளே-என்புதல்வியே, மயல்கொண்டனை – நீமோகங்கொண்டாய்—எ-று.

இது ஒரு தாயானவள் நடனசபாபதிமீது மோகங்கொண்ட தன்மகளை நோக்கி வெறுத்துச் சொல்லியதாகக்கொள்க. வேதங்களால் சிறப்பித்துக் கூறப்படுதலால் திருநீறு வேதப்பொடியெனப்பட்டது. (கச)

கானவர்தாந்தினை கொய்தனரோகண்ட கண்ணலவோ
தேனமர்வண்டினங் காள்கிள்ளைகாள்செழுங் கானைவிட்டுப்
போனவன்றானல்லவோ நெடுங்கானிப் புனமல்லவோ
நானவன்றானல்லவோ சொல்லவேண்டு நடுக்கண்டதே.

இ-ள். கானவர்தாம் தினை கொய்தனரோ — குறவர்தாம் தினையறுத்தார்களோ, கண்டகண் அல்லவோ — கண்டகண்களல்லவோ, தேன் அமர் தேனைவிரும்புகிற, வண்டு இனங்காள் — வண்டுக்கூட்டங்களே, கிள்ளைகாள்-கிளிகளே, செழுகானைவிட்டுப்போனவன் தான் அல்லவோ — செழியகாட்டைவிட்டுப்போனவனல்லவோ, நெடுங்கான் இப்புனம் அல்லவோ — நெடியகாடானது இப்புனமேயல்லவோ, நான் அவன்தான் அல்லவோ, நான் அவனேயல்லவோ, நடுக்கண்டது சொல்லவேண்டும் — நடுவு நிலைமையாயிருந்து நீங்கள் கண்டதைச்சொல்லவேண்டும்—எ-று.

இது ஒருநாயகன் முந்தினநாளில் வந்து தான் கூடியநுபவித்த நாயகியைத்தினைப்புனத்தில் காணாமையால் வருந்தி, அங்குள்ள வண்டுகள் முதலியவற்றை நோக்கித் தலைவியெங்கேபோனாளென்று வினவியவாறு. (கரு)

தாராளனெங்க டிருநின்றைச்சேஷன் சயிலத்தின்பால்
நீரார்முகிற்குழற் பெண்பேதையைவிட்டு நீபிரிந்தால்
சீராமனில்லை யமுதில்லையஞ்சனைச் செல்வனில்லை
காரார்பொழில்வளர் காழிப்பிரானில்லை காப்பதற்கே.

இ-ள். தார்ஆளன் — மலர்மாலையை யுடையவனாகிய, எங்கள் திருநின்றைச்சேஷன் சயிலத்தின்பால் — எங்கள் திருநின்றைச் சேஷன் மலையினிடத்து, நீர் ஆர்முகில் — நீர் நிறைந்த மேகம்போன்ற, குழல் — கூந்தலையுடைய, பெண்பேதையைவிட்டு — என் பேதைப்பெண்ணைவிட்டு, நீ பிரிந்தால் — நீ பிரிவையாயின், காப்பதற்கு — (இறந்து படுந் தன்மையளாகிய இவளையிறந்து படாமல்) காப்பாற்றுதற்கு, சீராமன் இல்லை — அஞ்சனாதேவிக்குப்புதல்வனாஅமிர்தமில்லை, அஞ்சனைச் செல்வன் இல்லை — அஞ்சனாதேவிக்குப் புதல்வனாகிய அநுமானில்லை, கார் ஆர் — பொழில்வளர் — மேகங்கள் தங்கிய சோலைகள் வளராநிற்கிற, காழிப்பிரான் இல்லை — சீகாழிக்கிறைவராகிய திருஞானசம்பந்த சுவாமியில்லை. (யானென்செய்வேன்) — எ-று.

ஒருதாயானவள், தன் பெண்ணைவிட்டுப் பிரியப்போகிற தலைவனை நோக்கி, கல்லைப் பெண்ணாக்கிய ஸ்ரீராமரும், செத்தாரைப் பிழைப்பிக்கிற அமிர்தமும், சஞ்சீவிமலையைக் கொண்டுவந்த அநுமானும், எலும்பைப்பெண்ணாக்கின திருஞானசம்பந்தரும் இல்லாத இக்காலத்தில், நீ யிவளைவிட்டுப் பிரிந்தால், இவள் இறப்பாள், இறவாமற்காப்பதற்கு வேறொருவரு மில்லையென்று கூறினாளென்பது கருத்து. (கசு)

அம்பளவெவ்வள வவ்வளவேவிழி யார்ந்தகொவ்வைச்
செம்பளமெவ்வள வெவ்வளவேயிதழ் சீர்கொள்வஞ்சிக்
கொம்பளவெவ்வள வவ்வளவேயிடை கூறெலுமிச்
சம்பளமெவ்வள வவ்வளவேதனந் தையலுக்கே.

இ-ள். தையலுக்கு – இந்தப் பெண்ணுக்கு, விழி – கண், அம்பு அளவு எவ்வளவு – அம்பினது அளவு எவ்வளவோ, அவ்வளவே – அவ்வளவினதே, இதழ் – அதரம், ஆர்ந்த – நிறைந்த, கொவ்வை – கோவையின், செம்பளம்-செவப்பாகியகனி, எவ்வளவு – எவ்வளவோ, அவ்வளவே – அவ்வளவினதே, இடை – இடையானது, சீர்கொள் – சிறப்பைக்கொண்ட, வஞ்சிக்கொம்பு – வஞ்சிக் கொடியானது, எவ்வளவு – எவ்வளவினையுடையதோ, அவ்வளவே – அவ்வளவினதே, தனம் – தனங்கள், கூறு – சொல்லப்பட்ட, எலுமிச்சம் பளம் எவ்வளவு – எலுமிச்சைக்கனி யெவ்வளவோ, அவ்வளவே – அவ்வளவினதே—எ-று.

இரண்டாமடியிலும் நான்காமடியிலும் பழம் என்பது எதுகைநோக்கிப் பளம்எனவந்தது, இது தென்னாட்டில் சாதாரணவழக்கு. இது இறையோன் இறைவி தன்மையியம்பல் என்னுந் துறையின்பாற்படும். (கஎ)

நச்சணிகண்டத்த ராரூர்த்தியாகர் நளினவெற்பில்
கச்சணியும்முலை மாதேயிதுவென்ன காரணமோ
அச்சுதனுமத் திரண்டாமெழுத்தி னரையெழுத்தில்
வச்சிரபாணி மனையாள்பகைவந்து வாய்த்ததுவே.

இ-ள். நச்சு அணி கண்டத்தர் – நஞ்சைத் தரித்த கண்டத்தை யுடையவர், ஆரூர்தியாகர் – திருவாரூர்த்தியாகர், (அவரது) நளினவெற்பில் – நீர்வளமுள்ளமலையில், கச்சு அணியும் – கச்சணிந்த, முலை – தனங்களையுடைய, மாதே – பெண்ணே, இது என்னகாரணமோ – இதுயாதுகாரணமோ, அச்சுதன் நாமத்து – திருமாலின் பெயராகிய அரி என்பதின், இரண்டாம் எழுத்தில் – இரண்டாமெழுத்தாகிய ரி என்பதின், அரை எழுத்தில் – பாதியெழுத்தில், (பாதிரியில்) வச்சிரபாணி மனையாள் – வச்சிரக்கையனாகிய இந்திரன் மனையாள், (சசி – சந்திரன்) பகை – (அவனுக்குப் பகையாகிய தாமரைமலர், வந்துவாய்த்தது – வந்திருந்தது—எ-று.

பாதிரிமரத்தில் தாமரைமலர் இருந்தது என்பது கருத்து. சந்திரனுக்குப் பகை பாம்பு எனவும் சிலர் கூறுவர். இது அலங்க்குறியாதலால் அது பொருந்தாது. (கஅ)

போமேபொழுது வருமேமதியும் புரண்டெனங்கம்
வேமேமதனன் சரந்தைக்குமேதைத்த புண்வழியிற்
பூமேவுதென்றல் புகுமேயென்பெண்புத்தி போய்விடுமே
கோமேதகப்புயலே மழவாபள்ளி கொண்டவனே.

இ-ள். கோமேதகப் புயலே — கோமேதகம் போன்ற மேகமே, மழவா-மழவனே, பள்ளிகொண்டவனே—, பொழுது போமே — பகற்பொழுது போகுமே, மதியும் வருமே — சந்திரனும் வருவனே, என் அங்கம்புரண்டு வேமே — என்னுடம்புபுரண்டு வேகுமே, மதனன் சரம்தைக்குமே — மன்மத பாணங்கள் தைக்குமே, தைத்தபுண்வழியே — தைத்த புண்ணின்வழியாக, பூமேவுதென்றல் புகுமே — பொலிவுபொருந்திய தென்றற் காற்று நுழையுமே, என் பெண்புத்தி போய்விடுமே — என் பெண்ணறிவு நீங்கிவிடுமே, (யான் என்செய்வேன்,)—எ-று.

இது மாலைக்காலம் வரக்கண்டு தலைவிவருந்திக்கூறியது. பள்ளிகொண்டான் ஒரு பிரபுவின்பெயர்.

பாலினுமின்சொற் குயிலினுமென்மொழிப் பாவைநல்லாள்
மேலினுங்காமன் சரந்தைக்குமேவட வேங்கடம்விட்
டாலினும்வேலை நடுவினும்பாம்பினு மாத்துரத்துங்
கோலினுங்கண்வளர் வாய்மழவாபள்ளி கொண்டவனே.

இ-ள். பாலினும் — பாலினும், இன்சொல் குயிலினும் — இனிதாகிய சொல்லையுடைய குயிலினும், மென்மொழி — மிருது வசனத்தையுடைய, பாவைநல்லாள்மேல் — பாவைபோலு முருவமுள்ள என் பெண்ணின்மீது, இன்னும் — இன்னமும், காமன்சரம் தைக்குமே — மன்மதபாணங்கள் தைக்குமோ, வடவேங்கடம்விட்டு — வடவேங்கடத்தைவிட்டு, ஆலினும் — ஆலிலையினும், வேலை நடுவிலும் — கடல் நடுவிலும், பாம்பினும் — ஆதிசேடன்மேலும், ஆதுரத்தும் — பசுக்களை யோட்டுகின்ற, கோலினும் — மாட்டாங் கோலின் மீதும், கண்வளர்வாய் — கண்ணுறங்குவோனே, மழவா—, பள்ளிகொண்டவனே—எ-று.

பள்ளிகொண்டவனே, நீயிவளைக்கலந்த இக்காலத்தும் இவள்மீது மன்மதபாணங்கள் தைக்குமோ தையா என்பதுகருத்து. இது தாய்க்கூற்று. (உ0)

மெய்யினுநல்லவ ரீனம்பொறார்மயிர் வீழ்தொடக்கம்
செய்யினுமானக் கவரியுய்யாசிற் றினக்கயவர்
வையினும்வாழ்வர் தகரையக்காது மயிருமொக்கக்
கொய்யினும்பின்செலு மேமழவாபள்ளி கொண்டவனே.

இ-ள். மெய்யினும் நல்லவர் — உண்மையில் நல்லவர், ஈனம் பொறார்-இழிவைப் பொறுக்கமாட்டார், மயிர்வீழ் தொடக்கம் செய்யினும் மயிர் உதிரத் தொடங்கினாலும், மானம் — மானத்திற் சிறந்த, கவரி — கவரிமான், உய்யா — பிழைக்கமாட்டா, சிற்றினக் கயவர் — சிற்றினமாகிய கீழ்மக்கள், வையினும் வாழ்வர் — ஒருவர் வைதாலும் உயிர்வாழ்வர், தகரை — ஆட்டை, அக்காதும் மயிரும் ஒக்கக்கொய்யினும் — அந்தக் காதுகளையும் மயிரையும் ஒருமிக்க அறுத்தாலும், பின் செல்லும் — (அறுத்தவன்) பின்னேபோகும், மழவா பள்ளி கொண்டவனே—எ-று.

மானமுள்ள மேன்மக்கள் ஒரு அவமானம் நேர்ந்தால் உயிர் விடுவர், கீழ்மக்கள் உயிர்வாழ்வர் என்பது கருத்து. (உக)

மாலாக்கியென்னைப் பெருவயதாக்கியென் மார்பின்முலை
பாலாக்கியங்கம் பசுநரம்பாக்கியப் பாவையரை
மேலாக்கிச்சிக்கு விளக்கெண்ணெயாக்கி யென்மேனியெங்குந்
தோலாக்கவோமகனே பிள்ளையாய்வந்து தோன்றினையே.

இ-ள். மகனே — மைந்தனே, என்னை மால் ஆக்கி — என்னை மயங்கப் பண்ணி, பெருவயது ஆக்கி — முதிர்ந்த வயதுடையவளாக்கி, என் மார்பில் முலை — என்மார்பிலுள்ள தனங்களை, பால் ஆக்கி — பாலுருவாக்கி, அங்கம் — உடம்பை, பசுநரம்பு ஆக்கி — பச்சைநரம்புகள் தோன்றப்பண்ணி, அப்பாவையரை — அந்தமாதரை, மேல் ஆக்கி — மேலாகச் செய்து, என்மேனி எங்கும் சிக்குவிளக்கெண்ணெய் ஆக்கி — என்னுடம்புமுழுதும் விளக்கெண்ணெயின் சிக்குநாற்ற முண்டாக்கி, தோல் ஆக்கவோ — தோலாகச் செய்யத்தானோ, பிள்ளையாய் வந்துதோன்றினை — பிள்ளையாய்வந்து பிறந்தாய்—எ-று.

பாலகனே, பரத்தையரைமேலாக்கி, என்னைத் தாழ்வுபடுத்தவோ நீயெனக்கு மகனாகப்பிறந்தாய் என்பது கருத்து. இது பாலனைப்பழித்தல். (உஉ)

சதிராயிருந்த ரதிமாமிமன்மதன் சற்பனைசெய்
தெதிராளியாயைங் கணைதூவவானத் திருந்துகனல்
மதிவாரிவீச வினைவைமறந்து மதிமயங்கிப்
பதினாயிரங்கொட்டைப் பாக்காயிருந்தனள் பைங்கொடியே.

இ-ள். சதிராய் இருந்த — அழகாயிருந்த, ரதிமாமி — ரதிதேவிக்கு மாமியாகிய இலக்குமிபோன்ற, பைங்கொடி — என் பெண்ணானவள், மன்மதன், சற்பனைசெய்து — மன்மதன் வஞ்சனைசெய்து, எதிராளி ஆய் — பகைவனாகி, ஐங்கணை தூவ — பஞ்சபாணங்களைச்சிந்த, மதிவானத்து இருந்து — சந்திரன் ஆகாயத்திலிருந்து, கனல்வாரி வீச — நெருப்பை வாரியிறைக்க, வினைவை மறந்து — வினைவுதன்னைமறந்து, மதிமயங்கி — அறிவுமயங்கி, பதினாயிரம் கொட்டைப்பாக்கு ஆய் இருந்தனள் — அமணமாயிருந்தாள்—எ-று.

பதினாயிரம் கொட்டைப்பாக்கு சேர்ந்ததொகை அமணமென்று சொல்லப்படும். அம்மணமானாள் என்பது கருத்து. அமணம் — நிருவாணம். (உங)

அன்பட்டதிக்கெங்கும் போற்றுந்தென்கோட்டுக் கதிபதியாய்ப்
பொன்பட்டஞ்சூடும் ரகுநாதபூப விப்பூதலத்தே
நின்பட்டமேபட்ட நீபேதுரைமற்றிந் நீணிலத்தோர்
தன்பட்டமென்பட்டந் தோலாலடிபடுந் தம்பட்டமே.

இ-ள், அன்பு – அன்பினுல், அட்டதிக்கு எங்கும் – அட்டதிசைகளாகிய எவ்விடத்தும், போற்றும் – துதிக்கப்படுகிற, தென்கோட்டுக்கு அதிபதியாய் தென்கோட்டுக்குத் தலைவனாகி, பொன்பட்டம் சூடும் – பொன்பட்டத்தைத் தரித்த, ரகுநாத பூப – ரகுநாத பூபதியே, இப்பூதலத்தில் – இவ்வுலகத்தில், நின்பட்டமே பட்டம் – உன்பட்டமேபட்டம், நீயேதுரை – நீயேபிரபு, மற்று இந் நீணிலத்தோர் தன்பட்டம் என்பட்டம் – மற்றை பெரிய இவ்வுலகத்தாரது பட்டம் என்னபட்டம். தோலால் அடிபடும் தம்பட்டமே – தோலாற் செய்து அடிக்கப்படுகிற தம்பட்டமே யாகும்—எ-று.

தம்பட்டம் – பறை. (உச)

சேமன்புதல்வன் செழுங்குன்றவேலன் செழுங்கிரியில்
காமன்பகைவன் கரிமுந்துமாகினங் கைவலவா
பூமன்கணையு மதியுமிவ்வாடையும் பூசலிட
மாமன்றமையன் றகப்பனென்றேவஞ்சி வாடுவளே.

இ-ள். வலவா – பாகனே, சேமன்புதல்வன் – இடபத்துக்கிறைவனாகிய சிவபிரானுக்குப் புதல்வன், செழுங்குன்ற வேலன் – திருச்செழுங்குற்றத்தி லுள்ள வேலன், (அவனது) செழுங்கிரிமேல் – செழியமலையின் மீது, காமன் கரி – கற்பகச்சோலைக்குத் தலைவனாகிய இந்திரன் யானையாகிய மேகம் என்கிற, வன்பகை முந்துமாகில் – வலியபகை முந்தினுல், நங்கை – நம்பெண்ணாகிய, வஞ்சி – கொடிபோல்வாள், பூமன் கணையும் – மன்மத பாணங்களும், மதியும் – சந்திரனும், இவ்வாடையும் – இந்த வாடைக்காற்றும், பூசல் இட – போரிட, மாமன் – குதிரை செலுத்துதலில் வல்லவனாகிய நகுலன், தமையன் – அவன் தமையனாகிய தருமன் (யமன்) என்றே – என்றெண்ணியே, வாடுவள் – வாடுவாள்—எ-று.

பாகனே தேரை விடுவாய்ச் செலுத்தவேண்டும் என்பதுகருத்து. (உரு)

சூலேறிச்சங்க மடவார்குடையுந் துறைக்கொதுங்கி
சாலேறுங்கண்ணியர் கைக்குடநீர்புக்கு மீண்டுமுழும்
சாலேறிமுத்தந் தனையீனுந்தண்வய லூரனம்பால்
மாலேறுவான்பரி மாவேறினனடி மாமயிலே.

இ-ள். சங்கம் – சங்குகள், சூல் எறி – கருப்ப முதிர்ந்து, மடவார்குடையும் – மாதர்மூழ்குகின்ற, துறைக்கு ஒதுங்கி – துறைகளில் ஒதுங்கி, வேலேறும் கண்ணியர் – வேல்போலுங் கண்களையுடைய அந்தமாதரது, கைக்குடம் நீர்புக்கு – கைக்குடத்தின் நீரிற்புகுந்து, மீண்டும் – மறுபடியும், உழும் சால் எறி – உழுபடைச்சாலிலேறி, முத்தம் தனையீனும் – முத்துக்களைப் பெறுகின்ற, தண் – குளிர்ந்த, வயலூரன் – வயல்சூழ்ந்த ஊரையுடைய தலைவன்,

நம்பால் - நம்மிடத்தில், மால் ஏறுவான் - காம மிகும்பொருட்டு, பரிமா ஏறினன் - குதிரையேறிவந்தான், அடிமாமயிலே - அடி அழகிய மயில்போல் வாளே—எ-று.

ஊரன் - மருதநிலத்தலைவன். தலைவன் நமக்கு ஆசையதிகரிக்கக் குதிரையேறிவந்தான் என ஒருநாயகிக்குத் தோழிகூறியது. (உசு)

பாட்டுக்குப்பாத்திர நல்லோரைப்பாடிப் பதம்பெறலாம்
மோட்டுக்குலாமரைப் பாடிலென்னுமுழத் துண்டமுண்டோ
வீட்டுக்குச்சோற்றுக் குண்டோவெள்ளைவாய்க்கொருவெற்றிலையோ
எட்டுக்குச்சேதங்கண் டாய்வெள்ளைநாவ லிருப்பவனே.

இ-ள். பாட்டுக்கு பாத்திரம் - பாடலேற்கப் பாத்திரமாயிருக்கிற, நல்லோரைப்பாடி - மேன்மக்களைப் பாடி, பதம்பெறலாம் - நல்ல பதவியையடையலாம், மோட்டுக்குலாமரைப்பாடின் - நிர்மூடராகிய குலாயர்களைப் பாடினல், என்ஆம் - என்ன பிரயோசனமுண்டாகும், முழத்துண்டும் உண்டோ - முழத்துணியுண்டோ, வீட்டுக்கு சோற்றுக்கு உண்டோ - வீட்டுக்குச் சாப்பாட்டுக்குண்டோ, வெள்ளைவாய்க்கு ஒரு வெற்றிலையோ - வெள்ளைவாய்க்கு ஒரு வெற்றிலையுண்டோ, எட்டுக்குச்சேதம் - எட்டுக்கு நஷ்டம், வெள்ளைநாவல் இருப்பவனே - வெண்ணாவல் மரநிழலிலிருப்பவனே—எ-று.

வெள்ளை நாவலிருப்பவன் - சம்புகேச்சுரன், (திருவானைக் காவிலிருக்கும்சிவபிரான்.) மேன்மக்களைப்பாடினல் பயனுண்டு, கீழ்மக்களைப்பாடினல் பயனில்லையென்பது கருத்து. (உஎ)

கெலிக்குஞ்சிங்கத்துக்கும் யானைக்கும்வெற்றிக் கெருடனுக்கும்
வலிக்குறுசிங்கி யரவுக்குநண்டுக்கும் வன்கவிக்கும்
புலிக்குஞ்செம்மானுக்கு ஞானிக்குமூடற்கும் பூனைக்கும்வீட்
டெலிக்குஞ்சங்காத்தமுண் டோவெள்ளைநாவ லிருப்பவனே.

இ-ள். வெள்ளைநாவ லிருப்பவனே - வெண்ணாவலின் கீழிருப்பவனே, கெலிக்கும் - வெற்றியடைகிற, சிங்கத்துக்கும் யானைக்கும் - சிங்கத்துக்கும் யானைக்கும், வெற்றிக் கெருடனுக்கும் - வெற்றியையுடைய கருடனுக்கும், வலிக்கு உறுசிங்கி அரவுக்கும் - வலிமையில்மிகுந்த விஷத்தையுடைய பாம்புக்கும், நண்டுக்கும் வல்கவிக்கும் - நண்டுக்கும் - வலிய குரங்குக்கும், புலிக்கும் செம்மானுக்கும் - புலிக்கும் செவந்தமானுக்கும், ஞானிக்கும் மூடற்கும் - ஞானிக்கும், மூடனுக்கும், பூனைக்கும், வீட்டெலிக்கும் - பூனைக்கும் வீட்டிலுள்ள எலிக்கும், சங்காத்தம் உண்டோ - நட்புளதோ—எ-று.

இவை ஒன்றுக்கொன்று விரோதிகளே யென்பது கருத்து. (உஅ)

கலங்காதவீரிய ராளுலும்போகின்ற காலம்வந்தால்
நலங்காமலேவெல்ல மாட்டுவரோவிந்த நானிலத்தில்

சலங்காணுங்கோட்டை மதிலேழ்தலைபத்துத் தானிருந்தும்
இலங்காபுரிநின்றதோ வெள்ளைநாவ லிருப்பவனே.

இ-ள். கலங்காத வீரியர் ஆனாலும் – கலங்காத வீரத்தன்மையுள்ளவராயினும், போகின்ற காலம்வந்தால் – அந்த வீரியம் முதலியவை போகுங்காலம் வந்தால், நலங்காமல் வெல்ல மாட்டுவரோ – உடம்பு வருந்தாதிருந்து பகைவரை வெல்லமாட்டுவரோ, இந்தநானிலத்தில் – இந்தயுலகத்தில், சலம்காணும் – நீர்சூழ்ந்த, கோட்டைமதில்ஏழ் – கோட்டையை வளைந்த மதில்கள் ஏழும், தலை பத்து – பத்துத்தலைகளும், இருந்தும் – ராவணனுக்கு) இருந்தும். இலங்காபுரி நின்றதோ – இலங்கைப்பட்டணம் அழியாதிருந்ததோ, எ-று.

எல்லாம் ஆகுங்காலத்தில் ஆகும், போகுங்காலத்தில் போகும் என்பது கருத்து. (உகூ)

சுரம் போக்கு.

எறிக்குமதிச்சடை யண்ணாமலைய ரெழிற்கிரியில்
பறிக்கின்றபூவை மிதிக்கப்பொறாளந்தப் பாதத்தினால்
பொறிக்கண்பிசாசுக ணெற்களைத் தூவிப் பொரிபொரித்துக்
கொறிக்கின்றபாலையி லெப்படிபோயினள் கோமளமே.

இ-ள். எறிக்கும் – நிலவெறிக்கிற, மதி – சந்திரனையணிந்த, சடை – சடாபாரத்தையுடைய, அண்ணாமலையர் – திருவண்ணாமலையாரது, எழில்கிரியில் – அழகியமலையில், கோமளம் – என்பெண்ணானவள், பறிக்கின்ற பூவைமிதிக்கப்பொறாள் – பறிக்கப்படுகிற மலர்களை மிதிக்கவும் பொறுக்கமாட்டாள், அந்த பாதத்தினால் – அந்தப் பாதத்தைக்கொண்டு, பொறிகண் பிசாசுகள் – நெருப்புப்பொறி சிந்துகின்ற கண்களையுடைய பேய்கள், நெற்களை தூவி – நெற்களைச்சிந்தி, பொரிபொரித்து கொறிக்கின்ற பாலையில் – பொரி பொரித்துக் கறிக்கிற பாலைநிலத்தில், எப்படிபோயினள் – எவ்வாறு நடந்துபோனாள்—எ-று.

சுரத்திற்சென்ற தலைவியின் அடிமென்மையைக் குறித்துத் தாய்கூறி வருந்தியது. (நூ)

திரைகடலோடித் திரவியந்தேடென்று செப்புமௌவை
உரைபழுதன்றெனச் சோர்ந்தாள்கழுக்குன்றத் தோர்மடமான்
அரைபனிநீர்சந் தனங்கொண்டுபோங்கிய ராற்றியபின்
இரைகடல்போய்வர வெத்தனைநாளென் றெழுந்தனளே.

இ-ள். திரைகடல் ஓடி திரவியம் தேடு என்று – அலைகளையுடைய கடலில் கப்பலேறிப்போய் திரவியத்தைச் சம்பாதியென்று, செப்பும்-சொன்ன, ஔவை உரை – ஔவையார் சொல்லானது, பழுது அன்று என – பழுதல்லவென்றுசொல்ல (கேட்டு,) கழுக்குன்றத்து – திருக்கழுக் குன்றத்திலுள்ள, ஓர் மடமான் – ஒரு இளமையுள்ள மான்போல்வாள், சோர்ந்தாள் – மூர்ச்சித்

தாள். பனிநீர் அரைசந்தனம் கொண்டு — பனிநீர் அரைத்த சந்தனம் இவற்றைக்கொண்டு, பாங்கியர் ஆற்றியபின் — தோழியர் (விடாயைத்) தணித்த பிறகு, இரைகடல்போய்வர — ஒலிக்கின்றகடலில் போய்வருதற்கு, எத்தனைநாள் என்று — எத்தனைநாள் செல்லுமென்று சொல்லிக்கொண்டே, எழுந்தனள் — எழுந்தாள்—எ-று. (௩௧)

காட்சி.

மேகம்பிறைசிலை வேல்குமிழ்வள்ளைவெண் மூத்தந்தொண்டை
பூகப்பசுங்கழை தேனுமிழ்காந்தள் பொற்பாலிலைநூல்
நாகங்கதலி யலவன்வரானன் னளினமுண்டு
மாகம்பொழிற்றிருத் தில்லையிலேயொரு வல்லியிலே.

இ-ள். மாகம்பொழில் — ஆகாயத்தை அளாவிய சோலை சூழ்ந்த, திருத்தில்லையிலே — திருத்தில்லையின்கண், ஒருவல்லியிலே — ஒரு கொடியின்கண்ணே, மேகம் — மேகமும், பிறை — பிறையும், சிலை-வில்லும், வேல்-வேலும், குமிழ் — குமிழம்பூவும், வள்ளை — வள்ளைத்தண்டும், வெண்முத்தம் — வெள்ளிய முத்தும், தொண்டை — கோவைக்கனியும், பூகம் — கமுகமும், பசுங்கழை-பசுமையாகிய மூங்கிலும், தேன் உமிழ்காந்தள் — தேனைப்பொழிகின்ற காந்தளமலரும், பொற்புஆல் இலை — அழகிய ஆலிலையும், நூல் — நூலும், நாகம்-பாம்பின் படமும், கதலி — வாழைத் தண்டும், அலவன் — நண்டும், வரால்-வரால்மீனும், நல்நளினம் — நல்லதாமரைப்பூவும், உண்டு — உளது—எ-று.

வல்லியென்றது ஒரு பெண்ணை, மேகம் — கூந்தல், பிறை — நெற்றி, சிலை — புருவம், வேல் — கண், குமிழ் — நாசி, வள்ளை — காது, முத்தம் — பல், தொண்டை — அதரம், பூகம் — கழுத்து, கழை — தோள், காந்தள் — கை, ஆலிலை — வயிறு, நூல் — இடை, நாகம் — அல்குல், கதலி — தொடை, அலவன் — முழந்தாள், வரால் — கணைக்கால், நளினம் — பாதம். (௩௨)

கிள்ளைவிடு தூது.

இளந்தத்தையேநல் லமுதத்தையேபுசித் தென்கரத்தில்
வளர்ந்தத்தையாது முணர்ந்திலையேமய லாகிமனந்
தளர்ந்தத்தையேயென் றிருவரங்கேசர்க்குச் சாற்றச்சொன்னால்
அளந்தத்தையேயளந் தாய்பின்னையாது மளந்திலையே.

இ-ள். இளம் தத்தையே — இளமை பொருந்திய கிளியே, நல் அமுதத்தையே புசித்து — நல்ல பாலையேயுண்டு, என்கரத்தில் வளர்ந்தத்தை — என் கையில் வளர்ந்ததை, யாதும் உணர்ந்திலையே — சிறிதும் நினைந்திலையே, மயல் ஆகி — மோகமுண்டாகி, மனம் — தளர்ந்தத்தை — மனம் வாடினதை, என் திருவரங்கேசர்க்கு — என் திருவரங்கநாதருக்கு, சாற்றச்சொன்னால்—

சொல்லச்சொன்னால், அளந்தத்தையே அளந்தாய் — சொன்னதையேசொன்னாய், பின்னையாதும் அளந்திலை — மற்றொன்றையுஞ் சொன்னாயில்லை-எ-று.

அளந்தத்தையே யுளந்தாய் என்றது உலகவழக்கு. இது தலைவி கிள்ளையை நோக்கிச்சொல்லியது. (௩௩)

ஆயத்துறையிற் பிறந்துவந்தந்தணர் பால்குடித்து
மாயக்கண்வேசை யிடத்தேவளர்ந்து வண்ணானொருநாள்
ஏயப்புலவ ரிடத்தெட்டுநாள்செட்டி யேனென்றுபின்
போயக்கசாலை புகுந்தனள்காணந்தப் பொய்மகளே.

இ-ள். அந்த பொய்மகள்-அந்தப்பொய் யென்னும்பெண், ஆயத்துறையில் பிறந்து — சூதாடுமிடத்திற் பிறந்து, வந்து அந்தணர்பால் குடித்து — வந்துவேதியர் பாலைக்குடித்து, மாயக்கண் வேசையிடத்தே வளர்ந்து — வஞ்சகமுள்ள கண்களையுடைய வேசையிடத்திலே வளர்ந்து, வண்ணான் ஒருநாள் ஏய — வண்ணானொருநாள் கலக்க, புலவரிடத்து எட்டுநாள் — புலவரிடத்தில் எட்டுநாள் கூடியிருந்து, செட்டி ஏன் என்று — செட்டி ஏனென்று வார்த்தையாடி, பின்போய் — பிறகுபோய், அக்கசாலை புகுந்தனள் - கம்மாலையில் பிரவேசித்தாள்—எ-று.

ஆயத்துறை முதலிய இடங்களில் பொய்மிகுதியாயிருக்கு மென்பது கருத்து. (௩௪)

சுரம் போக்கு.

பூச்சிலைக்கன்னற்கைச் சேஷாசலேந்த்ரன் பொருப்பிடத்தே
காய்ச்சியபாலைக் குடிபோவென்றேனந்தக் காரிகையும்
பேச்சிலெத்துக்கள்ளி பின்கைகைராமற்கு முன்சொன்னதாய்
வாய்ச்சுதென்றேநடந் தாள்பாலையான வனந்தனிலே.

இ-ள். பூ — அழகாகிய, கன்னல் சிலை — கருப்புவில்லைத் தாங்கிய, கை- கையையுடைய, சேஷாசலேந்த்ரன் பொருப்பு இடத்தே — சேஷாசலேந்திரனது மலையின் கண்ணே, காய்ச்சியபாலைக் குடிபோயென்றேன் — காய்ச்சினபாலைக் குடிபோ வென்று சொன்னேன், அந்தக்காரிகையும் — அந்தப்பெண்ணும், பேச்சில் எத்துக்கள்ளி — பேச்சில் எத்துக்கள்ளியாதலால், பின்-பிறகு, கைகை — கைகேசி, ராமற்கு — ஸ்ரீராமனுக்கு, முன்சொன்னதாய் வாச்சுது என்றே — முற்காலத்தில் சொன்னதுபோல வாய்த்த தென்று சொல்லிக்கொண்டே, பாலையான வனந்தனிலே நடந்தாள் — பாலை வனத்தில் நடந்தனள்—எ-று.

இதுதாய்க்கூற்று. எத்துக்கள்ளி — ஏமாத்துந்திருடி. பாலைவனம் — நீரில்லாத வெளிநிலம். பாலைக்குடிபோ — பாலையில் குடியாகப்போ. (௩௫)

தோப்பிடுவாரில்லை தென்றல்வராமற் சுடுமதிக்குக்
காப்பிடுவாரில்லை காமன்வராமற் கருங்குயில்வாய்க்

காப்பிடுவாரில்லை தென்னரங்கேசர்க் கபயமென்று
கூப்பிடுவாரில்லையே வண்டுகாளென் குறைசொல்லியே.

இ-ள். வண்டுகாள் – வண்டுகளே, தென்றல் வராமல்—தென்றற்காற்று வராதிருக்கும்படிக்கு, தோப்பு இடுவார் இல்லை – தோப்புவைப்பவர் இல்லை, சுடுமதிக்கு காப்பு இடுவார் இல்லை – சுடுகின்ற சந்திரனுக்குக் காவல் வைப்பவரில்லை, காமன்வராமல் – மன்மதன் வராதிருக்கும்படி, கருங்குயில் வாய்க்கு – கரிய குயிலின்வாய்க்கு, ஆப்புஇடுவார் இல்லை – முளையடிப்பவரில்லை தென்னரங் கேசர்க்கு – தென்னரங்க நாதருக்கு, என் குறைசொல்லி – என் குறைகளைச்சொல்லி, அபயம் என்று கூப்பிடுவார் இல்லை – அபயம் என்று அழைப்பவரில்லை—எ-று.

இது தலைவி வண்டுகளைநோக்கிக் கூறியது. (௩௬)

வெறி விலக்கல்.

அணியார்கடுக்கை நறுந்தும்பைகங்கை யறுகுடனே
பணியார்சடாடவிக் கச்சாலைநாதர் பணிவரையில்
தணியாதமாமதப் பேய்பிடித்தாடுமித் தையலுக்கு
மணியாட்டினால்விடுமோ சொல்லுவீரிந்த மாநிலத்தே.

இ-ள். அணி ஆர் கடுக்கை – அழகுநிறைந்த கொன்றை, நறுதும்பை- மணமுள்ளதும்பை, கங்கை – கங்கை, அறுகுடனே – அறுகம் புல்லுடன், பணி – பாம்பும், ஆர் – பொருந்திய, சடா அடவி – சடைக்காட்டையுடைய, கச்சாலைநாதர் – கச்சாலை நாதரது, பணிவரைமேல் – குளிர்ந்த மலையின்மீது, தணியாத – குறையாத, மாமதப் பேய்பிடித்து – பெரிய மதப்பேய்பிடித்து, ஆடும் – ஆடுகின்ற, இதையலுக்கு – இந்தப்பெண்ணுக்கு, மணி ஆட்டினால் விடுமோ – மணியையசைத்தால் (அந்தப்பேய்) விட்டு நீங்குமோ, சொல்லுவீர் – சொல்லுங்கள், இந்த மாநிலத்து – இந்தப் பெரியவுலகத்தில்—எ-று.

மதப் பேய் – மன்மதப்பேய், மணி ஆடு – அதரையுடைய ஆடு, அதர்– ஆட்டின் கழுத்தில் இரண்டு மணிகள்போலத் தொங்குந்தோல், ஆட்டை வெட்டுதலால் இந்த மதப்பேய் நீங்காதென்பது கருத்து. (௩௭)

நயப்பு.

பாதாதிகேச முதலாயிவளைப் படைத்துமலர்
வேதாமருங்குல் வெளிவைப்பனோவிரி பூதலத்துள்
ஆதாரமின்றி யிரண்டிளநீரந் தரநிற்குமோ
ஏதாகிலுஞ்சற் றங்கில்லாதிராதிடை யேந்திழைக்கே.

இ-ள். பாதாதிகேசம் முதலாய் – அடிமுதல் முடிமுதலாகிய அவயவங் களுடன், இவளைபடைத்த – இவளைச் சிருட்டிசெய்த, மலர்வேதா – தாமரை

மலரையுடைய பிரமன், மருங்குல் வெளிவைப்பனோ — இடையைவெளியாய் வைப்பனோ, விரிபூதலத்துள் — விசாலமாகிய பூமியில், ஆதாரம் இன்றி- ஆதாரமில்லாமல், இரண்டு இளநீர் — இரண்டிளநீர்கள், அந்தரம் நிற்குமோ- ஆகாயத்தில் நிற்குமோ (நில்லா ஆதலால்,) எந்திழைக்கு — இந்தப்பெண்ணுக்கு, இடை — இடையானது, ஏதாகிலும் சற்று — யாதாயினும் சிறிது, அங்கு இல்லாது இராது — அவ்விடத்தில் இல்லாமலிராது, (இருக்கும்) — எ-று.

இரண்டு இளநீர் என்றது இரண்டு தனங்களை, இந்த மாதுக்கு இடையில்லையென்ற நெஞ்சுக்குத் தலைவன் கூறியது. (ருஅ)

குணமிருந்தாலுங் குலமிருந்தாலுங் கொழுந்தமிழின்
மணமிருந்தாலும் மதியிருந்தாலும் வழுத்திடுவங்
கணமிருந்தாலுமொர் காசும்பெறுது சிங்காரவரைப்
பணமிருந்தாலவர்க் கெல்லா நுமஞ்சலி பண்ணுவரே.

இ-ள். குணம் இருந்தாலும் — (ஒருவனுக்கு) நற்குணமிருந்தாலும், குலம் இருந்தாலும் — உயர்குல மிருந்தாலும், கொழுதமிழின் மணம் இருந்தாலும்- செழிய தமிழின் மணமிருந்தாலும், மதி இருந்தாலும் — அறி விருந்தாலும், வழுத்திடு — துதித்தற்குரிய, வங்கணம் இருந்தாலும் — சிநேக மிருந்தாலும், ஓர் காசும் பெறுது — ஒருகாசும் பெறுது, சிங்காரம் — அழகாகிய, அரைப் பணம் இருந்தால் — அரைப்பண மிருந்தாலுல், அவர்க்கு — (அந்தப்) பணமுடையவர்க்கு, எல்லாரும் யாவரும், அஞ்சலி பண்ணுவர் — கைகுவிப்பார் கள் — எ-று.

அரைப்பணம் — அரையாகிய பாம்பின்படம், வரைப்பணம் — மலையோடு பாம்பின்படம். இப்பொருளுக்கு அவர்க்கு என்றது, அந்த மாதர்க்கு எனக் கொள்க. (ருகூ)

உரகத்திலேகிடப்பான் சக்ரபாணி யுயர்ந்தகும்ப
கரகத்திலேகிடப்பான் குறுமாமுனி கன்னியர்கள்
விரகத்திலேகிடப்பான் காமராசன் மிகுந்தவெழு
நரகத்திலேகிடப்பான் கொழுமூர்முத்து நாகப்பனே.

இ-ள் சக்ரபாணி — திருமால், உரகத்திலே கிடப்பான் — ஆதிசேஷன் மீது கிடப்பான், குறுமாமுனி — அகத்தியன், உயர்ந்த கும்பகரகத்திலேகிடப்பான் — உயர்வாகிய குடமாகிய கரத்திலே கிடப்பான், காமராசன் — மன்மதன், கன்னியர்கள் விரகத்திலே கிடப்பான் — மாதரது மோகத்திலே கிடப்பான், கொழுமூர் முத்துநாகப்பன் — கொழுமூர் முத்துநாகப்பன், மிகுந்த எழுநரகத்திலே கிடப்பான் — மிகுந்த ஏழ்நரகலோகத்திலேகிடப்பான்-எ-று.

இது கொழுமூர் முத்துநாகப்பனை ஒரு புலவன் இகழ்ந்து கூறியது. இகழ்தற் காரணம் புலவனுக் கீயாமை. (சுo)

சேய்க்கறியுண்ட சிவன்மேலன்பற்றவன் சீசியவன்
வாய்க்கறியாத விடக்கான துமில்லை மரக்கறியுங்
காய்க்கறியென்பதும் வேண்டான்சம்பாரங் கனக்கவிட்ட
நாய்க்கறியும்புசிப்பான் கொழுமூர்முத்து நாகப்பனே.

இ-ள். கொழுமூர் முத்து நாகப்பன்—, சேய்க்கறி உண்ட சிவன்மேல் அன்பு அற்றவன் — பிள்ளைக்கறியுண்ட சிவபெருமான்மீது அன்பில்லாதவன், சீசீ — சைசை, அவன்வாய்க்கு அறியாதவிடக்கு ஆனதும்இல்லை — அவனதுவாய்க்கு அறியப்படாத மாமிசமானது மில்லை, மரக்கறியும் — மாவினாற் செய்யப்பட்ட கறிகளையும், காய்க்கறி என்பதும் — காயினாற் செய்யப்பட்ட கறிகளையும், வேண்டான் — விரும்பான், சம்பாரம்கனக்க இட்ட — சம்பாரம் அதிகமாய்ச்சேர்த்த, நாய்க்கறியும் புசிப்பான் — நாய்க்கறியையும் உண்பான் எ-று.

சேய்க்கறியென்றது சிறுதொண்டன் மகனாகிய சீராளன்கறியை, மரக்கறி — மாப்பலகாரம். சம்பாரம் — வாசனைப்பண்டம். (சக)

தருநிகரான கரன்செல்வநாளுந் தழைக்கும்புல்லூர்ப்
பெருவயனாடு தனிலென்னைப்போலொர் பிடாரன்வந்தே
ஒருகுடங்கொண்டொரு பாம்பாட்டினனிவ் வுலகினுள்ளே
இருகுடங்கொண்டரைப் பாம்பாட்டுவதென்ன வேந்திழையே.

இ-ள். ஏந்திழையே — பெண்ணே, தருநிகர் ஆனகரன் — கற்பகத்தருவுக்குச்சமானமான கையையுடையவன், செல்வம் நாளும்தழைக்கும் — செல்வம் நாள்தோறும் விருத்தியடைகின்ற புல்லூர் — புல்லூர் என்கிற, பெருவயல் நாடுதனில் — பெருவயல் நாட்டில், என்னைப்போல் — என்னைப்போல, ஓர் பிடாரன்வந்து — ஒருபிடாரன்வந்து. ஒரு குடம்கொண்டு — ஒரு குடத்தைக் கொண்டு, ஒருபாம்பு ஆட்டினன் — ஒருபாம்பையாட்டினான், இவ்வுலகினுள்ளே — இவ்வுலகத்தில், இருகுடம் கொண்டு — இரு குடத்தைக்கொண்டு, அரைப்பாம்பு ஆட்டுவது என்ன — அரைப்பாம்பை நீயாட்டுவது என்ன வியப்பு—எ-று.

பிடாரன் பாம்பாட்டி, இருகுடம் — இரண்டுதனம், அரைப்பாம்பு-அரையாகியபாம்பு, (அரை — அல்குல்) இதுதலைமகன் கூற்று. (சஉ)

தேனாட்டுமுல்லைத் தொடைரகுநாதன் செழித்தபுகழ்
பூநாட்டுமன்னர் தொழாமலிரார்மணிப் பூணணிந்த
வானாட்டரம்பையர் மண்ணாட்டரசர் மணத்தினுக்குக்
கானாட்டுவரிவன் கைநாட்டின்வேலினைக் கண்டுகொண்டே.

இ-ள். தேன்நாட்டும் முல்லைத்தொடை — தேன் நிலைபெற்ற முல்லை மலர்மாலையையணிந்த, ரகுநாதன் — ரகுநாதனது, செழித்தபுகழ் — செழித்த கீர்த்தியை, பூநாட்டுமன்னர் — பூமியில் நிலைபெற்ற அரசர்கள், தொழாமல்

இரார் — வணங்காதிருக்க மாட்டார்கள், இவன்கைநாட்டும் வேலினைக்கண்டு கொண்டு வான்நாட்டு அரம்பையர் — விண்ணுலகத் தரம்பையர், மண் நாடு அரசர் — நிலவுலகத்து வேந்தரது, மணத்தினுக்கு கால் நாட்டுவர் — மணத் தின்பொருட்டுக் கால்நாட்டுவர்—எ-று.

ரகுநாதனது கைவேலைக் கண்டளவில் நிலவுலகத்தார் பொருதிறந்து வீரசுவர்க்கம் புகுவரென்பது கருத்து. (சங)

ஞாயிறுபோய்விழத் திங்கள்வந்தெய்திட நண்ணியசெவ்
வாயனல்தூவப் புதனம்புகாயநல் வியாழம்வர
மேயிருவெள்ளிக் கலைசோரநானுன்னை மேவுதற்குத்
தாய்சனியாயினளே ரகுநாத தளசிங்கமே.

இ-ள். ரகுநாத தளசிங்கமே — ரகுநாத தளவாயாகிய சிங்கமே, ஞாயிறு போய்விழ — சூரியன்போய்க் கடலில்விழ, திங்கள் வந்து எய்திட — சந்திரன் வந்துபொருந்த, நண்ணியசெவ்வாய் அனல்தூவ — பொருந்திய அங்காரகன் நெருப்பைவீச, புதன் அம்புகாய — புதன் அம்புபோலச்சுட, நல்வியாழம்வர — நல்லவியாழம்வர, மேய இருவெள்ளிகலைசோர — உதயமான பெரியவெள்ளி யினால் (சுக்கிரனால்) ஆடைநெகிழ, நான் உன்னைமேவுதற்கு நான் உன்னைக் கூடுதற்கு, தாய் — என் தாய், சனியாயினள் — சனியானாளே—எ-று.

ஒருநாயகி தனக்குநேரிட்ட இராத்துயரமுழுதும் சொல்லிப் புலம்பியது.

ஆடியநாகஞ் சரோருகம்பானுநல் லம்புலியும்
சூடியநாதர் நயனமுமாலம்புஞ் சொற்பனுவல்
பாடியபாலனு மாய்வந்ததால் வெண்பணிலவயல்
கோடியகோன்சிவந் தான்றிருமார்பிற் குளிர்தொங்கலே.

இ-ள். வெள்பணிலம் — வெண்மையாகிய சங்குகள் தவழ்கின்ற, வயல் கோடிய — கோடி வயல்களையுடைய, கோன் — அரசனாகிய, சிவந்தான் — சிவந்தானது, திருமார்பில் — திருமார்பிலணிந்த, குளிர் தொங்கல் — குளிர்ந்த மாலையானது, ஆடியநாகம் — ஆடினபாம்பையும், சரோருகம் — தாமரை மலரையும், பானு — சூரியனையும், நல்அம்புலியும் — அழகிய சந்திரனையும், சூடிய நாதர் — தரித்த சிவபெருமானது, நயனமும் — கண்ணும், மாம் அம்பும் — திரு மாலின் அம்பும், சொல்பனுவல்பாடிய பாலனும் — சொன்மாலை பாடின பால னாகிய திருஞானசம்பந்தரும், ஆய்வந்தது — ஆகிவந்தது—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று, அன்றித் தோழிகூற்றெனினுமாம். சிவந்தானது மாலை, மன்மதனையும் கடலையும் அடக்கி, இவளைப் பிழைப்பித்தமையால் முறையே பரமசிவன் கண்ணையும் திருமாலம்பையும் சம்பந்தசுவாமியையும் ஒத்திருந்தது என்பது கருத்து. (சச)

முருகார்முளரியு முள்ளியுமுண்ட க மூரியரம்
பொருகாரிரும்புங் கனகமும்பொன்பொறித் தாரகையும்
குருகாருங்கெண்டையு மீனெனல்போலென் குரிசிலுக்கு
வருகாதலேதந்த மங்கையுநானு மடந்தையரே.

இ-ள். முருகுஆர் — தேன்பொருந்திய, முளரியும் முள்ளியும் — தாமரையும் முள்ளியும், முண்டகம் எனல்போல் — முண்டகம் என்று சொல்லப்படுதல்போலவும், மூரி — வலிமையுள்ள, அரம்பொரு — அரத்தினால் அராவப்படுகிற, கார் இரும்பும் கனகமும் — கரிய இரும்பும் சொர்னமும்; பொன் எனல்போல் — பொன்என்று சொல்லப்படுதல்போலவும், பொறிதாரகையும்குருகு ஆரும்கெண்டையும் — புள்ளிகளாய்த் தோற்றுகிற உடுக்களும் நாரைமுதலிய பறவைகளுண்ணுகின்ற கெண்டைகளும், மீன் எனல்போல் — மீன் என்று சொல்லப்படுதல் போலவும், என்குரிசிலுக்கு — என்தலைவனுக்கு, வருகாதல் தந்தமங்கையும்நானும் — மிகுவிருப்பைத்தந்த பரத்தையும் நானும், மடந்தையரே — மாதரே யாவோம்போலும்—எ-று.

இது பரத்தையிற்பிரிந்துபோய் மீண்டுவந்த தலைமகனோடு பிணங்கின தலைவிகூற்று, பரத்தையோடு என்னையும் சமமாக்கினனேயென்பதுகருத்து.

அந்தக்கவி வீரராகவமுதலியார் ஈழநாட் டரசனைக்காணப்
போனபோது அவனிடத்திருந்த வித்துவான்கள்
சொற்படி அவன் திரைபோட் டிருந்
ததைக் குறித்துப் பாடியது.

நரைகோட்டிளங்கன்று நல்வளநாடு நயந்தளிப்பான்
விரையூட்டுதார்ப்புய வெற்பீழமன்னனென் றேவிரும்பிக்
கரையோட்டமீதின் மரக்கலம்போட்டுன்னைக் காணவந்தால்
திரைபோட்டுநீயிருந்தாய் சிங்கபூப சிரோமணியே.

இ-ள். விரை ஊட்டுதார் — வாசனைபொருந்திய பூமாலையை யணிந்த, புயவெற்பு — புஜமலைகளை யுடைய, ஈழமன்னன் — ஈழநாட்டரசன், நரைகோடு இளங்கன்றும் — வெள்ளிய கொம்புகளையுடைய இளமையாகிய பசுங்கன்றுகளையும், நல்வளநாடும் — நல்லவளமமைந்த நாட்டையும், நயந்து அளிப்பான் என்றேவிரும்பி — அன்போடு சொடுப்பானென்று விரும்பியே, கரை ஓட்டம் மீதில் — கரையோரத்தில், மரக்கலம்போட்டு — தெப்பம் போட்டுக்கொண்டு, உன்னைக்காணவந்தால் — உன்னைக்காணும்பொருட்டு நான் வந்தால், நீதிரைபோட்டு இருந்தாய் — நீ திரைபோட்டுக் கொண்டிருந்தாய், சிங்கபூபசிரோமணியே — சிங்கம்போன்ற ராஜசிரோமணியே—எ-று,

உன்னைக்காணவேண்டுமென்கிற அவாவினால் கப்பலேறிவந்த எனக்கு நீயெளிதில் தரிசனம் தந்திலையென்பதாம். (௪௭)

வண்டோவிழி நுதல் வான்பிறையோவல்குன் மான்குளம்போ
செண்டோமுலைநித் திலமோநகையிடை சேர்துடியோ
கண்டோமொழிகுழல் காரோமுகங்கம லம்பவளத்
துண்டோவிதழ்கன்னித்தண்டோதொடையிந்தத்தோகையர்க்கே.

இ-ள். இந்ததோகையர்க்கு — இந்த மாதர்க்கு, விழிவண்டோ — கண்கள் வண்டுகளோ, நுதல்வான்பிறையோ — நெற்றிமேகத்திலுள்ளபிறையோ, அல்குல்மான்குளம்போ — அல்குல் மானின்குளம்போ, முலைசெண்டோ — தனங்கள் பூச்செண்டுகளோ, நகை நித்திலமோ — பல்முத்துத்தானோ, இடைசேர் துடியோ — இடையானது பொருந்திய உடுக்கையோ, மொழிகண்டோ-சொல் கற்கண்டோ, குழல்காரோ — கூந்தல்மேகமோ, முகம் கமலமோ-முகம்தாமரைமலரோ, இதழ்பவளத்துண்டோ — அதரம்பவளத்துண்டுதானோ, தொடை கன்னித்தண்டோ — தொடைவாழைத்தண்டோ—எ-று.

இது ஒருநாயகன் ஒருநாயகியின் அவயவ சௌந்தரியத்தைப் புகழ்ந்து கூறியது. (சஅ)

ஆலங்குடியர்சங் கஞ்செறியத்தரஞ் சக்கரர்பொன்
மேலம்பரத்தினர் நாகமெடுத்தவர் மேவிடையர்
சூலக்கண்மெய்யினர் பார்ப்பதிகோன்மதி தோய்சடினர்
பாலன்கைக்கோற்படைக் கூர்மைக்கண்ணுமிந்தப் பைந்தொடிக்கே.

இ-ள். ஆலங்குடியர் — திருவாலங்குடியை யுடையவர், சங்கம்செறி அத்தர் — வளையலணிந்த இடப்பாகத்தையுடையவர், அஞ்சு அக்கரர் — ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை யுடையவர், பொன்மேல் அம்பரத்தினர் — அழகிய மேலாகிய சிதாகாசத்தையுடையவர், நாகம் எடுத்தவர் — பாம்பைத்தரித்தவர், மேவிடையர் — மேன்மையாகிய இடபவாகனத்தையுடையவர், சூலக்கண்மெய்யினர்— சூலப்பெருமைவாய்ந்த நித்தியர், பார்ப்பதிகோன் — உமாநாயகர், மதிதோய் சடையர் — சந்திரனையணிந்த சடையையுடையவர், (அவரது) பாலன்-பாலகனாகிய சுப்பிரமணியனது, கை — கையிலுள்ள, கோல்படை — வேலாயுதம் போன்ற, கூர்மை — கூர்மையாகிய, கண் ஆம் — கண்களுண்டு, இந்தப் பைந்தொடிக்கு — இந்தப்பசும்பொன் வளையலணிந்தமாதுக்கு—எ-று.

ஆலங்குடியர் என்பதற்கு விஷபாணத்தையுடையவர் எனினும்பொருந்தும். வேற்படை என்றும்பாடம். (சக)

ஆமாவிகழ்ந்திட லாமாவினியுனை யன்றிவுனை
போமாவுனைவிட்டுப் போமாவெனக்கிந்தப் புன்மைவர
லாமாபராமுக மாமாபுயத்தி லணிகடப்பந்
தாமாகுகனென்னு நாமாவயிற்கரச் சண்முகனே.

இ-ள். புயத்தில் — திருத்தோள்களில், அணி — தரித்த கடப்பந்தாமா - கடப்பமலர்மாலையை யுடையவனே, குகன் என்னும் நாமா — குகன் என்னும் திருநாமத்தை யுடையவனே, அயில் கரம் சண்முகனே — வேலாயுதத்தைக் கையிலேயுடைய அறுமுகனே, என்னை இகழ்ந்திடல் ஆமா ஆமா — என்னை யிகழ்தல் உனக்குத் தகுமாதகுமா, உன்னையன்றி வினை போமா - உன்னை யடுத்தாலல்லது என்வினையொழியுமா, எனக்கு இந்தப்புன்மைவரல் ஆமா — எனக்கு இந்த இழிவுண்டாதல் தகுமா, பராமுகம் ஆமா — என்மீது பராமுகஞ்செய்தல் உனக்குத்தகுமா—எ-று. (௫0)

வெண்பா.

சென்னிமலைவேலவர்க்குச் சேர்ந்தகொம்பிரண்டுண்டு
கன்னிகுறவள்ளிக்குக் காலில்லை—முன்னமே
ஆட்டுக்குக்கொம்பில்லை யானைக்குக்காலில்லை
பாட்டுக்குளாராய்ந்து பார்.

இ-ள். சென்னிமலை வேலவற்கு — சென்னிமலை முருகருக்கு, சேர்ந்த கொம்பு இரண்டு உண்டு — பொருந்திய கொம்புகள் இரண்டுண்டு, கன்னிகுற வள்ளிக்கு கால் இல்லை — குறப்பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகிக்குக் காலில்லை, முன்னமே — முன்பே, ஆட்டுக்கு கொம்பு இல்லை — ஆட்டுக்குக் கொம்பில்லை, யானைக்கு கால் இல்லை — யானைக்குக் காலில்லை, (இந்த அதிசயத்தை) பாட்டுக்குள் ஆராய்ந்துபார் — (இந்தப்) பாட்டுக்குள்ளே ஆராய்ந்துபார்—எ-று.

கொம்பு இரண்டு என்றது பூங்கொம்பு போல்வராகிய வள்ளிதெய்வயானை என்பவரை, வள்ளி, ஆடு, ஆனை, என்பவற்றால் காலும்கொம்புமில்லாமையறிக. (௫௧)

தார்க்கொன்றைதாவென்றேன் றூவேழிலொன்றென்றான்
ஊர்க்கஞ்சிநான்மூன்றி லொன்றென்றேன்—யார்க்கும்
போதுவென்றான் பூவென்றேன் போயினான்றோழி
இதுவோநம்மீச னியல்பு.

இ-ள். தார்கொன்றை தாஎன்றேன் — கொன்றைமாலையைத்தாவென்று கேட்டேன், எழில் ஒன்றுதா என்றான் — எழில் ஒன்றைக் கொடு என்றான், ஊர்க்கு அஞ்சி — ஊராருக்கு பயந்து, நான் மூன்றில் ஒன்று என்றேன் - நான் மூன்றிலொன்றென்று சொன்னேன், யார்க்கும் பொது என்றான் - எல்லாருக்கும் பொதுவென்றுசொன்னான், பூ என்றேன் — பூவென்றுசொன்னேன், தோழீ — சகியே, போயினான் — போனான், நம் ஈசன் இயல்பு-நம்மிறைவனது இயற்கை, இதுவோ — இதுதானோ—எ-று.

எழிலொன்று — கன்னிக்கு, எழிலொன்று கும்பம், (குசம்) மூன்று கன்னி, சுமங்கலி, விதந்து என்பன, இம்மூன்றிலொன்று கன்னி, பொது—, யாவர்க்கும் உரியது, பூ — பூப்பு. (யாதவிடாய்.) (௫௨)

தடியின் குணம்,

பறவைநாய்நாகம் பகைவிலங்குபங்கம்
செறியுமிருணாரஞ் சிதடன்—குறிகிழவன்
என்றுரைத்தவீரைந்து மேர்தண்டத்தின்பண்பாய்
ஒன்றுமெனவுரைப்ப ரால்.

இ-ள். பறவை—பக்ஷி, நாய்—, நாகம்—பாம்பு, பகை—பகைவன், விலங்கு—மிருகம், பங்கம்—சேறு, செறியும் இருள்—மிகுந்த இருள், நாரம்—நீர், சிதடன்—குருடன், குறிகிழவன்—குறிக்கப்பட்ட கிழவன், என்று உரைத்த—என்று சொல்லப்பட்ட, ஈரைந்தும்—பத்தும், ஏர்தண்டத்தின் பண்புஆய்—அழகிய தடியினாலாகிய நன்மைகளாக, ஒன்றும் என—பொருந்துமென்று, உரைப்பர்—சொல்லுவர் (பெரியோர்)—எ-று.

கையில் தடியிருந்தால், பறவை நாய் முதலிய வற்றாலுண்டாகுந் துன்பமில்லை யென்பது கருத்து. (௩௩)

பரியூர்வார்பாலருந்தல் பண்பாமூடற்குக்
கரியூர்வார்பெண்ணினின்பங் காணல்—விரியும்
சிவிகையூர்வார்க்குமைத்த லின்பஞ்சேட்செல்வார்
பசிவீயவுண்டல் பயன்.

இ-ள். பரி ஊர்வார்—குதிரை நடத்துவோர், பால் அருந்தல்—பால் குடித்தல், உடற்கு பண்பு ஆம்—(அவரது) உடம்புக்கு நன்மையாகும், கரி ஊர்வார்—யானை நடத்துவோர், பெண் இன்பம் காணல்—மாதர் சுகத்தை யநுபவித்தலும், விரியும் சிவிகை ஊர்வார்—விரிந்த பல்லக்கைச் செலுத்துவோர், குமைத்தல்—குத்தப்படுதலும், இன்பம்—சுகமாகும், சேட்செல்வார்—நெடுந்தூரம் நடப்பவர், பசி வீய் உண்டல்—பசிதீரவுண்ணுதல், பயன் இன்பமாகும்—எ-று.

குதிரையேறுவோர் பால்குடித்தலும், யானையேறுவோர் மாதரைக்கூடுதலும், பல்லக்கேறுவோர் குத்தப்படுதலும், நெடுந்தூரம் நடப்பவர் வயிறு நிறைய வுண்ணுதலும் அவர்களுக்கு நன்மையாமென்பது கருத்து. (௩௪)

தக்கசகுனஞ்சபதஞ் சாமுத்திரிகஞ்செல்
மிக்கவசரீரிகனா வென்றைந்தும்—இக்கலியில்
கூடினுங்கைகூடிவருங் கூடாதொழிந்தொருகால்
வீடினும்வீடி விடும்.

இ-ள். தக்கசகுனம்—தகுதியாகிய சகுனம், சபதம்—பிரதிக்கினை, சாமுத்திரிகம்—அங்கநூல், சொல்மிக்க அசரீரி—புகழ் மிகுந்த அசரீரிவாக்கு, கனா—சொப்பனம், என்ற ஐந்தும்—என்றுசொல்லப்பட்ட ஐந்தும், இக்கலி

யில் இந்தக் கலியுகத்தில், கூடினும் கைகூடிவரும் — கைகூடினாலும் கூடும், ஒருகால் — ஒருவேளை, கூடாது ஒழிந்து — கைகூடாதொழிந்து, வீடினும் — தவறினாலும் தவறிவிடும்—எ-று.

சகுனசாத்திரம் முதலியவை மூந்தினயுகங்களில் தவறாமல் பலித்தன, இந்தக் கலியுகத்தில் ஒருவேளை பலித்தும் ஒருவேளை பலியாதும் போகின்றன என்பது கருத்து. (ருரு)

நக்கனார்சோணகிரி நாதனார்வேள்வியிலே
தக்கனாரைத்தகர்த்த தக்கனார்—பொக்கைவாய்
ஆக்கினார்சூரியனை யம்புலியைத்தேய்த்தரியைத்
தாக்கினாரோடோடத் தான்.

இ-ள். நக்கனார் — திகம்பரர், சோணகிரி நாதனார் — அருணாசல நாதர், வேள்வியிலே — யாகத்திலே, தக்கனாரைத்தகர்த்த தக்கனார் — தக்கனையழித்த இறைவர், சூரியனை — ஆதித்தனை, பொக்கைவாய் ஆக்கினார் — பொக்கைவாயனாகச்செய்தார், அம்புலியைதேய்த்து — சந்திரனைத்தேய்த்து, அரியை — இந்திரனை, ஓடோடதாக்கினார் — ஓடவோடப்புடைத்தார்—எ-று.

பொக்கைவாய் — பல்லில்லாதவாய். (ருசு)

ஓடினனென்பதுணர்ந்துமுனக்குச்சரியா
நாடினார்க்கென்ன நரகமோ—நீடியே
ஆலவிடந்தோன்றியபோ தம்பலவாணாநெடிய
மாலவிடஞ்சஞ்சரியா மல்.

இ-ள். அம்பலவாணா — அம்பலவாணனே, நீடி — மிகுந்து, ஆலவிடம் தோன்றியபோது — ஆல்காலவிஷமுண்டானகாலத்தில், நெடியமால் — நெடுமாலானவன், அவ்விடம்சஞ்சரியாமல் — அவ்விடத்திலிராமல், ஓடினன் என்பது உணர்ந்தும் — ஓடினனென்பதை யறிந்தும், உனக்குச்சரியா நாடினார்க்கு — (அவனை) உனக்குச் சமானமாக நினைத்தவர்க்கு, என்ன நரகமோ — என்னநரகம் சித்திக்குமோ—எ-று.

அம்பலவாணன் — பொன்னம்பலத்தில் வாழ்பவன், அவிடம் என்றது திருப்பாற்கடல் கடைந்தவிடத்தை. (ருஎ)

அசநமிளைப்பகற்றா தன்னையேநம்பால்
வசநமிதுதவறா வாய்மை—இசைநாகைச்
சின்னப்பால்வெண்மதியஞ் சேரிமயத்தேபிறந்த
அன்னப்பாலிங்குவந்தா லாம்.

இ-ள். அன்னையே — தாயே, அசம் — ஆடு, நம்இளைப்புஅகற்றாது — நமது மெலிவையொழிக்காது, நம்பால் வசனம் இது — நம்மிடத்துண்டாகிய இந்

வார்த்தை, தவறாவாய்மை — தவறாத உண்மைவார்த்தையாகும். இசை-புகழ் பொருந்திய, நாகை — திருநாகையில் வாழ்கின்ற, சின்ன — சிறிய, பால்-வெண்மையாகிய மதியம்சேர் — சந்திரன் தவழ்கின்ற, இமயத்தே பிறந்த-இமயமலையிற்பிறந்த, அன்னப்பால் — அன்னம்போல் வாளாகிய உமாதேவியை யிடப்பக்கத்திலுடைய பரமசிவன், இங்குவந்தால்ஆம் — இவ்விடத்திற்கு வந்தால் இளைப்பாறும்——எ-று.

இதுசெவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்று வெறிவிலக்கல் என்னுந் துறை — அதாவது, செவிலியானவள் நற்றாயைநோக்கி, நமது பெண்ணுக்குண்டாயிருக்கிற மெலிவு இந்த ஆட்டுப்பலியால் நீங்காது இவளால் விரும்பப்பட்ட திருநாகைப்பரமசிவன் இவ்விடத்திற்குவந்தால் நீங்கும் என்பதாம். அசனம் — சோறு, அன்னப்பால் — கஞ்சி, சோறு இளைப்பாற்றாது கஞ்சியிளைப்பாற்றும் என வேறுபொருள் தோன்றுதல் காண்க. (௫அ)

நிந்தாஸ்துதி.

தலையிலிரந்துண்பான் றன்னுடலிற்பாதி
மலையின்மடமகளுக் கீவான்——உலையில்
இருப்புவனமேனியனே யென்றாலோவாமாம்
திருப்புவனத்தீசன் றிறம்.

இ-ள். உலையில் இருப்புவன்னம் மேனியன் — உலைக்களத்திற் காய்ந்த இரும்பினது நிறத்தைப் பொருந்திய திருமேனியை யுடையவனாகிய பரமசிவன், தலையில் இரந்து உண்பான் — தலையோட்டில் இரந்துண்பான், தன் உடலில்பாதி — தன் உடம்பிற்பாதியை, மலையின்மடமகளுக்கு ஈவான் — மலையரையனது இளமையாகிய பெண்ணுக்குக் கொடுப்பான், என்றால் — என்றால். திருப்புவனத்து — திருப்புவனத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, ஈசன் திறம்-இறைவரது தன்மை, ஆம் ஆம் — அழகிது அழகிது——எ-று.

திருப்புவனம் — ஓர் திருப்பதி, மலையின்மடமகள் — உமாதேவி, உலையில் இருப்புவன்னம் — செந்நிறம். (௫௯)

ஆகும்போதாகு மனைத்துமதுவொழிந்து
போகும்போதெல்லாமும் போகுமே——வேக
நவசரம்பட்டாற்போ னலிந்துமடநெஞ்சே
அவசரம்பட்டாலாகு மா.

இ-ள். மடநெஞ்சே — அறியாமையுள்ள மனமே, அனைத்தும் — எல்லாக் காரியங்களும், ஆகும்போது ஆகும் — முடியும்போது முடியும், அது ஒழிந்து போகும்போது — அது நீங்கிப்போகும்போது, எல்லாமும்போகும் — எல்லாக் காரியங்களும் அழியும் (ஆதலால்,) வேகம் — வேகத்தையுடைய, நவசரம்பட்டாற்போல் — நூதனமாகிய அம்புதைத்தாற்போல, நலிந்து — வருந்தி, அவசரப்பட்டால் ஆகுமா — அவசரப்பட்டால் முடியுமா (முடியாது)——எ-று.

எல்லாக் காரியங்களும் ஆகுங்காலாகும் அழியுங்காலழியும், ஆதலால், மனமே நீவருந்தி அவசரப்பட்டால் பயனில்லையென்று ஒருவன் தன்மனத்தை முன்னிலையாக்கிச் சொல்லியது. (௬0)

துர்ச்சனரும்பொன்னுந் துடியுந்துரகதமும்
அச்சமறமுன்னிற்கு மாயிழையும்—நச்சரவும்
கண்டித்தவெள்ளுங் கரும்புமிளநீரும்
தண்டித்தார்க்கன்றோ சயம்.

இ-ள். துர்ச்சனரும் – துஷ்டஜனங்களும் பொன்னும் – சொர்ணமும், துடியும் – உடுக்கையும், துரகதமும் – குதிரையும், அச்சம் அற – பயமில்லாமல், முன்நிற்கும் – எதிரே நிற்கிற, ஆயிழையும் – பெண்ணும், நச்சு அரவும் – நஞ்சையுடைய பாம்பும், கண்டித்த எள்ளும் – நசுக்கின எள்ளும், கரும்பும் – கரும்பும், இளநீரும் – இளநீரும் (ஆகிய இவைகளை), தண்டித்தார்க்கு அன்றோ – தண்டித்தவர்களுக் கல்லவோ, சயம் – பயனுண்டாவது—எ-று.

துஷ்டர் முதலியோரைத்தண்டித்தால் பயனுண்டென்பது கருத்து. (௬௧)

பூமன்றிருக்கண்டி யந்தகன்கோவல் புரமதிகை
மாமன்பறியல் சலந்தரன்விற்குடி—மாவழூவூர்
காமன்கொறுக்கை நமன்கடவூரிந்தக் காசினிக்குள்
தேமன்னுகொன்றைச் சடையான்பொருதிட்ட சேவகமே.

இ-ள். பூமன் திருக்கண்டி – அழகுமிக்க திருக்கண்டியூர், அந்தகன் – திருவந்தகன், கோவில் – திருக்கோவலூர், புரம் – திருப்புரம், அதிகை – திருவதிகை, மாமன்பறியல் – பெருமைபொருந்திய திருப்பறியல், சலந்தரன்விற்குடி – திருச்சலந்தரன் விற்குடி, மாவழுவூர் – திருவாமழுவூர், காமன் கொறுக்கை – திருக்காமன்கொறுக்கை, நமன் கடவூர் – நமன்கடவூர், (இவை) இந்தக் காசினிக்குள் – இந்தவுலகத்தில், தேம்மன்னு கொன்றைசடையான் – மணம்பொருந்திய கொன்றைமலரையணிந்த சடையையுடையவனாகிய பரமசிவன், பொருதிட்ட – போர்செய்த, சேவகம் – செவ்விய இடங்களாம் எ-று. (௬௨)

சங்கநிதியேரகம்வாழ் சண்முகனேநின்மோக
மங்கையெழின்மேனிகளம் வண்மருங்குல்—கொங்கைசெங்கண்
கந்தந்தங்கந்தந்தங் கம்பந்தந்தந்தம்
பந்தந்தந்தண்கஞ்சம் பார்.

இ-ள். சங்கநிதி – அன்பருக்குச் சங்கநிதி போல்பவனே, ஏரகம் வாழ் – திருவேரகத்தி லெழுந்தருளிய, சண்முகனே – அறுமுகனே, நின்மோகம் – உன் விருப்பமுள்ள, மங்கை – இந்தப் பெண்ணினது, எழில் – அழகாகிய, மேனி – மேனியும், களம் – கழுத்தும் வள் மருங்குல் – வளவிய இடையும்,

கொங்கை — தனங்களும், செங்கண் — செவந்த கண்களும், (முறையே) கந்தம் தங்கு அம் தங்கம் — மணந்தங்கிய அழகிய தங்கத்தையும், கம்பு — சங்கையும், அம் தந்து — அழகிய நூலிழையையும், அம்தந்தம் — அழகிய யானைக் கொம்பையும், பந்து அந்தம் — அழகாகிய பந்தையும், தண் கஞ்சம் — குளிர்ச்சியாகிய தாமரை மலரையும் (நிகர்க்கும்), பார் — நீ நோக்குவாயாக—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று, திருவேரகத்திலெழுந்தருளிய முருகக்கடவுளே, அழகிய மேனிமுதலியவற்றையுடைய இப்பெண்ணை நீகடாக்ஷிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து, "சங்கநிதி யேரகம்வாழ்" என்பதற்குச் சங்கநிதிபோலத் திருவேரகத்தில் வாழ்கின்ற என்றுரைத்தலுமாம். (௬௩)

நீமருவவாமுருகா நித்திலங்களுஞ்சிந்தக்
காமருதேன்பூட்டிநெடுங் கன்னல்வளைத்—தேமதனன்
வண்டுவரக்கண்டுளறி வண்டுவதியும்பறிபோய்
வண்டுவரவாய்புலம்பு வாள்.

இ-ள். முருகா — முருகனே, மதனன் — மன்மதனன், நித்திலங்களும் சிந்த — முத்துக்களும் உதிரும்படி நெடுகன்னல் வளைத்து—நெடிய கரும்பை வில்லாகவளைத்து, காமர் தேன்பூட்டி — அழகிய வண்டுகளை நாணுகப்பூட்டி, வண்டுவர — (புஷ்ப) பாணங்களோடுவர, கண்டு உளறி — பார்த்துவாய்குழறி, வண்டும் மதியும் — வளையலும் அறிவும், பறிபோய் — பறியுண்டு, வண்டுவர — விரகத்துன்பமுண்டாக, வாய்புலம்புவாள் — (என்பெண்) வாய்பிதற்று நின்ருள், (ஆதலால்) நீமருவா—நீ (இவளைத்) தழுவவருவாயாக—எ-று.

நித்திலங்கள் சிந்த என்றதைக் கரும்புக்கும் பெண்ணுக்கும் சொள்க. கரும்புக்குமுத்து, பெண்ணுக்கு முத்துமாலை, பெண்ணுக்குக் கண்ணீர்த்துளியுங்கொள்ளலாம். (௬௪)

நூறுமுகமாய்ப்புகழ்ந்து நூறுயிரம்பேர்தம்
வேறுமுகம்பார்த்திரங்க வேண்டாமே—ஆறுமுகச்
சுத்தனைச்சித்தத்துவைத்துச் சொற்றமிழ்ச்சித்ரக்கவிக்குட்
கத்தனைச்சற்றுத்துதித்தக் கால்.

இ-ள். ஆறுமுகம் — ஆறுதிருமுகங்களையுடைய, சுத்தனை — பரிசுத்தனை, கத்தனை — கர்த்தனை, சித்தத்து வைத்து — மனத்தில் வைத்து, சொல் தமிழ் சித்ரக்கவிக்குள் — சொல்லப்பட்ட தமிழ்ச்சித்ரக்கவிகளால், சற்று — சிறிது, துதித்தக்கால் — தோத்திரம்பண்ணினுல், (அப்படிதோத்திரம் பண்ணுவோர்) நூறுமுக மாய்ப் புகழ்ந்து — பலவழியாகப்புகழ்ந்து, நூறுயிரம்பேர்தம் — நூறுயிரம்பேர்களுடைய, வேறுமுகம் — வெவ்வேறு முகங்களை, பார்த்து-நோக்கி, இரங்கவேண்டாமே — இரங்கவேண்டுவதில்லையே—எ-று.

நூறு என்றது இவ்விடத்துப் பலவென்னும் பொருள்தந்தது. (௬௫)

பங்கயக்கண்வேலவனே பைந்தொடியாடேடிநிதம்
மங்கிமிகவுந்தளர்ந்து வாடுகிறுள்—செங்கைமலர்
அன்னநடைமின்னலொளி சின்னவிடைவன்னமுலை
கன்னன்மொழிமன்னுமிவள் காண்.

இ-ள். பங்கயம் கண் வேலவனே — தாமரை மலர்போலும் கண்களையுடைய முருகக்கடவுளே, மலர் செங்கை — தாமரை மலர்போலுஞ் செவந்த கைகளையும், அன்னம் நடை — அன்னம்போலும் நடையையும், மின்னல்ஒளி- மின்னல்போலும் ஒளியையும், சின்ன இடை — சிற்றிடையையும், வன்னம் முலை — அழகிய தனங்களையும், பைந்தொடியாள் — பசும்பொன் வளையலையுமுடையவளாகிய, இவள் — இந்தப்பெண், நிதம் — நாள்தோறும், தேடி — (உன்னைத்) தேடி, மங்கி — மதிமழுங்கி, மிகவும் தளர்ந்து — (மனம்) மிகவும் தளர்ச்சியடைந்து, வாடுகிறுள் — உடல் வாடுகிறுள், (ஆதலால்) காண் — இவளை) கடாக்ஷிக்கவேண்டும்—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று, மின்னல்ஒளி சின்னவிடை என்பதற்கு, மின்கொடிபோலும் ஒளியையுடைய சிற்றிடையென் றுரைத்தலுமாம். (சுகூ)

எத்திக்கும்போற்று மிவளையெழிற்குமரா
தித்திக்குநின்கனிவாய்த் தேனூறல்—முத்தமிட்டுச்
சித்திரச்செப்புத்தனத்தைச் சிக்கெனக்கட்டிப்பிடித்துச்
சித்தமொத்துப் பொற்புயத்திற் சேர்.

இ-ள். எழில்குமரா — அழகிய முருகக்கடவுளே, எத்திக்கும்போற்றும்- எந்தத்திக்கிலுள்ளமாதரும் வணங்குதற்குரிய, இவளை — இந்தப் பெண்ணை, தித்திக்கும் — இனிக்கின்ற, நின் கனிவாய் — உன் கனிவாயின், தேனூறல்- தேனூறலோடு, முத்தமிட்டு — முத்தமிட்டு, சித்திரம் செப்புதனத்தை — சித்திரித்த செப்புப்போலுந் தனங்களை, சிக்கென — இறுக, கட்டிப் பிடித்து — கட்டிப்பிடித்து, சித்தம் ஒத்து — மனமொத்து, பொன்புயத்தில்சேர் — (உனது) அழகிய திருத்தோளில் அணைத்துக்கொள்வாக—எ-று.

பொற்பதத்திற்சேர் என்றும்பாடம், இதற்கு உனது அழகிய திருவடியிற் சேர்ப்பாயாகவெனப் பொருளுரைத்துக்கொள்க. எத்திக்கும்போற்றுதல் இவளது எழினலத்தைக் குறித்தென்க. இது தாய்க்கூற்று. (சுஎ)

வேலவர்தாநேற்றணைந்த விந்தையைநானேதுசொல்வேன்
கோலவடமோசையிடக் கொம்பனையே—சேல்முடன்
கட்டிமுத்தமிட்டணைத்துக் கட்டிமைக்கணைச்சுவைத்து
மெட்டினைப்பதத்திலிட்டு மேல்.

இ-ள். கொம்பனையே — பெண்ணே, நேற்று — நேற்றைத்தினம், வேலவர் — முருகர், கோலவடம் ஓசையிட — அழகிய முத்துவடம் முதலாயின

வொலிக்க, சேலமுடன் — அழகோடு, கட்டி முத்தமிட்டு — தழுவி முத்தமிட்டு, அணைத்து — தோளிலணைத்து. கட்டு இமை — காவலாகிய இமைகளையுடைய, கண்ணைச் சுவைத்து — கண்களைச் சுவைத்து, மெட்டினை பதத்தில் இட்டு-மிஞ்சியைக்காலிலணிந்து, மேல் — பிறகு, அணைந்த — புணர்ந்த, விந்தையை-அற்புதத்தை, நான் ஏதுசொல்வேன்-நான் யாதொன்றுசொல்வேன்—எ-று.

முருகரைத் தழுவப்பெற்ற ஒருத்தி, அக்கலவி யதிசயத்தைத் தன் உயிர்த்தோழியோடு சொல்லியது. (௬௮)

வேலவனேநின்கலவி விந்தையதற்கேற்றமங்கை
கோலவரிக்கண்சுழற்றிக் கொஞ்சுகிளி—போலமுலைக்
கச்சுக்குட்சிக்கச்சொக்கப் பொற்சுட்டிக்கட்டிப்
பச்சைப்பொட்டிட்டத்தைப் பார்.

இ-ள். வேலவனே — முருகனே, நின் — உனது. கலவிவிந்தையதற்கு-புணர்ச்சியதிசயத்துக்கு, ஏற்ற — தகுந்த, மங்கை — இந்தப் பெண்ணானவள், கோலம் — அழகாகிய, வரி - இரேகைகளுள்ள, கண் — கண்களை, சுழற்றி-சுழலச்செய்து, கொஞ்சுங் கிளிபோல — கொஞ்சுகின்ற கிளிப்பிள்ளைபோல, முலை — தனங்களின்மேலணிந்த, கச்சுக்குள் — கஞ்சகத்தினுள்ளே, சிக்க-அகப்படவும், சொக்க — அழுந்திப்போகவும், பொன் சுட்டிகட்டி — பொற்சுட்டியணிந்து, பச்சைப்பொட்டு — பச்சைநிறப்பொட்டினை, இட்டத்தை — தரித்ததை, பார் — நீ நோக்குவாயாக—எ-று.

மங்கை பன்னிரண்டு வயதுப்பெண். இது தாய்க்கூற்று. (௬௯)

ஏழிவிழியார்மூர லிளநிலாக்கண்டுகருங்
காவிமுகையவிழுங் காஞ்சியே—மேவலரூர்ச்
சக்கரக்கரக்குதைக்க தக்கணைக்கிலக்கெனக்கொள்
நக்கரக்கரக்கணக்கர் நாடு.

இ-ள். மேவலர்ஊர் — பகைவரூராகிய திரிபுரத்தை, சக்கரக்கரம் — சக்கரபாணியென்கிற, குதை — குதையோடு கூடிய, கதம் — கோவத்தையுடைய, கணைக்கு — அம்புக்கு, இலக்கு என — இலக்காக, கொள் — கொண்ட, நக்கர்-திகம்பரர், அ — அந்த, கரம் — ஒளியுள்ள, கண் — கண்களையும், அக்கர்—அக்குமாலையையுமுடைய சிவபெருமானது, நாடு — தேசமானது, ஏ — அம்புபோன்ற, விழியார் — கண்களையுடைய மாதாது, மூரல் — பலவரிசையின், இளநிலா கண்டு — இளநிலவைப்பார்த்து, கருங்காவிமுகை — கருங்குவளை யரும்புகள், அவிழும் — முறுக்கவிழ்கின்ற, காஞ்சியே — திருக்கச்சியே—எ-று.

திரிபுர சங்காரஞ்செய்த சிவபெருமானது ஊராவது திருக்கச்சிநகரமேயென்பதாம். இலக்கு — குறி.

நாலாநாள்சேர்ந்தணைந்த நன்னயத்தையெண்ணிமெத்த
மாலானாள்வேலவனே மாரனெய்யும்—கோலாலே
வண்டுகுடியானகுழல் வஞ்சியெனவோபயந்து
வண்டுகுடியாண்மருவ வா.

இ-ள். வேலவனே — முருகனே, நாலாம்நாள் — நாலாம்நாளில், சேர்ந்து அணைந்து — சேர்ந்து தழுவின, நல்நயத்தை — நல்லசுகத்தை, எண்ணி — நினைத்து, மெத்த — மிகுதியாக, மால் ஆனாள் — (உன்மீது) விருப்பங் கொண்டாள், வண்டு குடியான — வண்டுகள் குடிகொண்ட, குழல் — கூந்தலையுடைய, வஞ்சி — வஞ்சிக்கொடிபோலும் இந்தப்பெண்ணானவள், மாரன் எய்யும் கோலாலே — மன்மதன் ஏவுகின்ற புஷ்பபாணங்களாலே, என்னவோ துவண்டு — என்னவோ துவட்சியடைந்து, பயம் — பாலையும், குடியாள் — குடியாமலிருக்கிறாள், (ஆதலால்) மருவ — இவளைத்தழுவும்பொருட்டு, வா — நீ வருவாயாக எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (எக)

வானுதித்தமாமதிக்கும் வாரியிட்டவேள்கணைக்கும்
மீனுதித்தவாரிதிக்கு மேதினிக்குள்—நானொருத்தி
சிந்தைவாடிநொந்தசேதி செங்கைவேலர்பங்கிலோடி
மந்தமாருதஞ்சொலோது மா.

இ-ள். வான் உதித்த — ஆகாயத்தில் உதயமான, மாமதிக்கும் — பெரிய சந்திரனுக்கும், வேள் — மன்மதன், வாரியிட்ட — அள்ளிவிட்ட, கணைக்கும் — புஷ்பபாணங்களுக்கும், மீன் உதித்த — மீன்கள் உண்டாகிய, வாரிதிக்கும் — கடலுக்கும், மேதினிக்குள் — இவ்வுலகத்தில், நான் ஒருத்தி — நானொருத்தியே, சிந்தைவாடி — மனம்வாடி, நொந்தசேதி — வருந்தினசெய்தியை, செங்கைவேலர் பங்கில் ஓடி — செவந்த கையில் வேலாயுதத்தை யுடையவராகிய முருகரிடத்தில் விரைந்துபோய், மந்தமாருதம் — தென்றற் காற்றானது, ஓதுமா — சொல்லுமா, சொல் — நீ சொல்லுவாயாக—எ-று.

மாமதி — பூர்ணசந்திரன், தலைமகள் தன்தோழியோடு சொல்லியது. (எஉ)

செந்தழல்போல்வீசுதினிச் சேர்ந்தணைவாய்வேலவனே
கந்தமலர்ச்சோலைவண்டுங் கார்க்குயிலும்—தொந்தமுடன்
பாடுதுவம்புந்தம்பும் பாழ்மதனுந்தும்வந்தும்
சாடுதுவம்புந்தும்புந் தா.

இ-ள். வேலவனே — முருகனே, கந்தம் — மணமுள்ள, மலர்ச்சோலை — பூஞ்சோலையில் வாழ்கிற, வண்டும் — வண்டுகளும், கார்குயிலும் — கருங்குயில்களும், தொந்தமுடன் — தொடர்பாக, பாடுது — பாடாநின்றன, வம்பு உந்து — வாசனையைவீசுகிற, அம்பும் — புஷ்ப பாணங்களையும், பாழ்மதன் உந்தும்

பாழான மன்மதன் பிரயோகிக்கிறான், வந்தும் — காற்றும், வம்பும் தம்பும் சாடுது — வம்புந் தம்புமாக வீசாநின்றது, இந்து — சந்திரகிரணம், ஆ—ஐயோ, செந்தழல்போல் வீசுது — செவந்த நெருப்பைப்போல வெப்பமாக எரிக்கின்றது, (ஆதலால்)இனி — இனியாகிலும், சேர்ந்து அணைவாய்-என்னைக்கூடித் தழுவவேண்டும்—எ-று.

இது தலைமகள் கூற்று. (எ௩)

வாகந்தாவல்லவென்றால் வாகந்தாராகிலுந்தா
சோகந்தான்மீறிவளைத் தோய்ந்திடவே—நாகஞ்சேர்
மாலையிந்துசோலைவண்டு மாரனம்புசூழநொந்திவ்
வேழைநெஞ்சமேகலங்கி னாள்.

இ-ள். நாகம்சேர் — ஆகாயத்திற் பொருந்திய, மாலை இந்து — மாலைக் காலத்து சந்திரனும், சோலைவண்டு — சோலையிலுள்ள வண்டுகளும், மாரன் அம்பு — மன்மத பாணங்களும், சூழ — வளைந்து கொள்ள. நொந்து — வருந்தி இ — இந்த, ஏழை — பேதையானவள், நெஞ்சம் கலங்கினாள் — மனம் கலங்கினாள், கந்தா — கந்தனே, சோகம்மீறு — துன்பம் அதிகரித்த, இவளை தோய்ந்திட — இவளைத் தழுவுதற்கு, வா — வருவாயாக, அல்ல என்றால் — அல்லவென்று மறுத்தால், வாகு — உன் தோளிலுள்ள, அம் — அழகாகிய தார் ஆகிலும் — மாலையை யாகிலும், தா — தருவாயாக—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (எ௪)

பாகாருமின்சொல்வள்ளி பாகாதேவேந்த்ரனருள்
வாகானகுஞ்சரிவி வாகாநீ—யேகாவல்
என்றுநம்புமென்றனொந்த சிந்தையன்புபொங்கவந்து
நின்றுகொண்டிரங்குகந்த னே.

இ-ள். கந்தனே — முருகனே, பாகு ஆரும் — சர்க்கரைப்பாகின் சுவையமைந்த, இன்சொல்—இன்சொல்லையுடைய, வள்ளிபாகா — வள்ளிபங்கனே, தேவேந்த்ரன் அருள் — தேவேந்திரன் பெற்ற, வாகு ஆன — அழகாகிய, குஞ்சரிவிவாகா — தெய்வயானையை மணந்தவனே, நீயே காவல் என்று — நீயே என்னுயிர்த் துணையென்று, நம்பும் — நம்புகின்ற, என்றன் — என்னுடைய, நொந்தசிந்தை — வருந்தின மனத்தில், அன்பு பொங்கவந்து — அன்பு அதிகரிக்கவந்து, நின்றுகொண்டு — நிலைத்திருந்து, இரங்கி — இரங்கியருள வேண்டும்—எ-று.

வள்ளிதெய்வயானையென்னும் இருவருக்கும் மணாளனே, நீயென்மனத்தில் தங்கியிருத்தல் வேண்டும் என்பதாம். (எ௫)

வாதாவுன்னைநீட வாதாவோராறிரண்டு
காதாவுன்சித்தமிரங் காதா—நீதாவென்

சிந்தைக்கிசைந்தபடி செஞ்சொற்கிரங்கியருள்
கந்தப்ரசண்ட முருகா.

இ-ள் நீதா — நீதிமானே, என் சிந்தைக்கு — என் மனதுக்கு; இசைந்தபடி — இசைந்தவண்ணமாகப்பாடின, செஞ்சொற்கு — செந்தமிழ்ச்சொன்மாலைக்கு, இரங்கியருள் — இரங்கியருள்வாயாக, கந்த — கந்தனே, ப்ரசண்டமுருகா — அதிபராக்ரமமுள்ள முருகவேளே, ஓர் — ஒப்பற்ற, ஆறு-இரண்டு காதா — பன்னிரண்டு திருச்செவிகளை யுடையவனே, உன்சித்தம் இரங்காதா — உன்மனமிரங்காதா, வாதா-என்னுடன்வாதா, உன்னுலும் நடவாதா-(என்மீதிரங்கியருள்வதாகிய காரியம்) உன்னுலும் முடியாதா—எ-று. (௬௬)

வந்தனையாவென்றுதுயர் மாற்றிமனவேட்கையெல்லாம்
வந்தனையாத்தந்தருளு மாதவா—பந்தனைய
கொங்கைகுறமங்கையொடு குஞ்சரிபுயந்தழுவு
கங்கையுமைதந்திடு குகா.

இ-ள். பந்து அனைய — பந்தையொத்த, கொங்கை — தனங்களையுடைய, குறமங்கையொடு — குறப்பெண்ணுகிய வள்ளிநாயகியோடு, குஞ்சரி — தெய்வயானையின், புயம் — தோள்களை, தழுவு — தழுவுகின்ற, கங்கை உமைதந்திடு குகா — கங்காதேவியும் உமாதேவியும் பெற்ற முருகவேளே, ஆ என்று-ஐயோவென்று, வந்தனை — வந்து, துயர்மாற்றி — என் துன்பத்தை நீக்கி, மனவேட்கை எல்லாம் — மனவிருப்பத்தை யெல்லாம், அன்னையா வந்து — தாய்போல்வந்து, தந்தருளு — கொடுத்தருள வேண்டும், மா — பெரிய, தவா-இறைவனே—எ-று.

வந்தனை யிரண்டனுள் முன்னையது முற்றெச்சம். (௬௭)

அந்தணர்கள்போற்று மருந்தணிகைவாழ்குமரர்
வந்துகலந்துமருவாநாள்—பைந்தொடிக்கு
மேல்படுத்தமுத்தனங்கள் வேல்படப்பொறிந்துதென்றற்
கால்படச்சரிந்ததென்பள் காண்.

இ-ள். அந்தணர்கள் போற்றும் — வேதியர்கள் வணங்குகின்ற, அரு-அருமையாகிய, தணிகைவாழ் குமரர் — திருத்தணிகையில் வாழ்கின்ற குமாரக்கடவுள், வந்துகலந்து மருவாநாள் — வந்துகூடித் தழுவாதநாளில், பைந்தொடிக்கு — பசியவளையலையணிந்த இப்பெண்ணுக்கு, மேல்படுத்த — உடம்பின்மீதணிந்த, முத்து — முத்துமாலைகள், அனங்கன் வேல்பட — மன்மதபாணங்கள்படுதலால், பொரிந்து — பொரிந்துபோய், தென்றல்கால்பட — தென்றற்காற்றுப் படுதலால், சரிந்தது — உதிர்ந்தது, என்பள் — என்று சொல்லுவாள்—எ-று.

வேல் என்றது இவ்விடத்து பாணத்துக்காயிற்று, இது தாய்க்கூற்று. ()

மெத்தமயலாகி மெலிந்தயர்ந்துவாடுகிறாள்
சித்தமுவந்தாண்டருளுஞ் செவ்வேளே—இத்தலத்தில்
கண்டுமொழிகண்டஞ்சுங் கங்குல்குழல்கண்டஞ்சும்
வண்டுவிழிகண்டஞ்சு மான்.

இ-ள். செவ்வேளே – முருகக்கடவுளே, இத்தலத்தில் – இவ்வுலகத்தில், மொழிகண்டு – சொல்லைப்பார்த்து, கண்டு அஞ்சும் – கற்கண்டானது, பயப்படும், குழல்கண்டு – கூந்தலைக்கண்டு, கங்குல் அஞ்சும் – இரவானது பயப்படும், விழிகண்டு – கண்களைப் பார்த்து, வண்டு அஞ்சும் – வண்டுகள் பயப்படும், மான் – இத்தன்மையளாகிய என்பெண், மெத்தமயல் ஆகி – மிகவும் காமமயக்கங்கொண்டு, மெலிந்து – இளைத்து, அயர்ந்து – சோர்ந்து, வாடுகிறாள் – வாடாநின்றாள், (ஆதலால்) சித்தம் உவந்து – நீ திருவுளமகிழ்ந்து, ஆண்டருளும் – இவளை ஆண்டருளல்வேண்டும்—எ-று.

மொழியினது இன்சுவைக்குத்தோற்றுக் கற்கண்டும், குழலின் கருமைக்குத்தோற்றுக் கங்குலும், விழிகளின் உருவம் ஒளிமுதலியவைகட்குத்தோற்று வண்டும் அஞ்சும் எனக்கொள்க. இது தாய்க்கூற்று. (எகூ)

இருபுறமுங்காவேரி யேர்மாலையாச்சூழ்
திருவரங்காவெங்கள் குலதேவா—வெருவ
எரிபுரிந்துவிழிசிவந்து யமனிருண்டவுருவுகொண்டு
வரவுகண்டுதிகிரிகொண்டுவா.

இ-ள். இருபுறமும் – இருபக்கத்திலும், காவேரி – காவேரி நதியானது, ஏர்மாலைஆ – அழகியமாலைபோல, சூழ் – வளைந்த, திருவரங்கா – திருவரங்கத்தையுடையவனே, எங்கள்குலதேவா – எமது குலதெய்வமாயிருப்பவனே, யமன் – யமனானவன், வெருவ – யாம் அஞ்சும்படி, எரிபுரிந்த – நெருப்பைக் கக்குகிற, விழிசிவந்து – கண்சிவந்து, இருண்டஉருவுகொண்டு – கறுத்தவடிவங்கொண்டு, வரவு – வருதலை, கண்டு – நீநோக்கி, திகிரிகொண்டு சக்கராயுதத்தையேந்தி, வா – எழுந்தருளல்வேண்டும்—எ-று.

திருவரங்கனே, யமன் வருங்காலத்தில் நீசக்கரபாணியாய் எழுந்தருளி யெம்மைக் காக்கவேண்டும் என்பதாம். (அ0)

ஒருத்திமிகமயல்கொண் டுன்சமுகம்வந்தாள்
திருத்தியணைபென்றுவகை செப்பி—உரைத்திடுநற்
செப்புமுலைச்சொற்பகழிக் கொத்தவிழிச்சித்திரவிற்
பொற்புருவத்துப்பதரத் தாள்.

இ-ள். உரைத்திடும் – புகழ்ந்து சொல்லுதற்குரிய, நல்செப்பு – (இணையாகிய) அழகிய செப்பைச்சேர்த்த, முலை – தனங்களையும், சொல் – சொல்லைத்

தகுந்த, பாழிக்கு ஒத்த — அம்புக்குச் சமானமான, விழி — கண்களையும், சித்திரம் — ஆச்சரியகரமான, வில் — வில்லைநிகர்த்த, பொன்புருவத்து — அழகிய புருவத்தையும், துப்பு — பவளம்போன்ற, அதரத்தாள் — அதரத்தையும் உடையவளாகிய, ஒருத்தி — என்ஒருபெண்ணானவள், மிகமயல்கொண்டு — மிகவும் மோகங்கொண்டு, திருத்தி — திருத்தமாக்கி, அணை என்று-தழுவுவாயென்று, உவகைசெப்பி — சந்தோஷ வார்த்தைசொல்லி, உன்சமுகம் வந்தாள், — உன் சமுகத்தையடைந்தாள், (ஆதலால் இவளைத்தழுவவேண்டும்)—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (அக)

பாலாழிநீங்கியிந்தப் பார்தனிலோர்கள்ளனுக்கா
மாலாழிசங்கொளித்து வந்தருளிக்—காலாழி
அன்றதைக்கடித்திழுக்க வங்கவற்களித்தமுத்தி
இன்றளிக்கவென்றனக்கு நீ.

இ-ள். அன்று — அந்நாளில், ஓர் கள்ளனுக்கா — ஒருதிருடன்பொருட்டு, பால் ஆழிநீங்கி — பாற்கடலைவிட்டு, மால் — பெரியு, ஆழிசங்கு ஒளித்து — திருவாழி திருச்சங்கங்களை மறைத்து, இந்தப்பார்தனிலே வந்தருளி — இந்தப்பூமியிலெழுந்தருளி, காலாழிஅதை — கால்ஆழியாகிய அதனை, கடித்து இழுக்க-(அந்தக்கள்ளன்) கடித்திழுக்க, அங்கு — அவ்விடத்தில், அவற்கு — அவனுக்கு, அளித்த — கொடுத்தருளின, முத்தி — மோக்ஷத்தை, இன்று — இப்பொழுது, எனக்கு — அடியேனுக்கு, நீஅளிக்க — நீகொடுத்தருளக்கடவை—எ-று.

கள்ளன் என்றது திருமங்கையாழ்வாரை, இந்தக்கதையைக் குருபரம்பரையிற் கண்டுகொள்க. (அஉ)

பாரோர்புகழவரும் பங்குனியுத்திரத்தில்
ஆரூர்வீதி யணுகினார்—நேரே
பணச்சர்ப்பந்தரித்துப்பொற் பதத்திற்கிண்கிணிச்சத்தம்
கிணுக்குக்கிண்கிணுக்கென்ன வே.

இ-ள். நேரே — நேராக, பணம் — படத்தையுடைய, சர்ப்பம் தரித்து— பாம்பையணிந்து, பொன்பதத்தில் — அழகிய திருவடியில், கிண்கிணிசத்தம்-கிண்கிணி — யோசையானது, கிணுக்கு கிண்கிணுக்குஎன்ன — கிணுக்கு கிண்கிணுக்கு என்று சத்திக்க, பாரோர்புகழ — உலகத்தார் புகழும்படி, பங்குனி உத்திரத்தில் — பங்குனி யுத்திரநாளில், ஆரூரர் — திருவாரூர்த் தியாகராயப் பெருமானானவர், வீதி அணுகினார் — தெருவை யடைந்தார்—எ-று.

பங்குனியுத்திரம் — ஒருவிசேடநாள், இந்நாளில் தியாகராயப் பெருமான், வீதியிற்பவனி வருவது வழக்கமாதலால் அந்தப் பவனியைச்சேவித்த ஒருவர் சந்தோஷித்துப் பாடியது. (அங)

திருவுளவாயிற்பதியிற் சேவேறுமீசா
மருவுளகொன்றைத்தார் வழங்கில்—வெருவுளதோ
சங்கமும்விழுந்திடாது தங்கமுமெழுந்திடாது
திங்களும்மழன்றிடாது தேர்.

இ-ள். திருவுள வாயிற்பதியில் – திருவுளவாயில் என்னும் திருப்பதியில், சே ஏறும் ஈசா – இடபத்தின் மீதேறியருளுகின்ற ஈசனே, மருஉள்ள- வாசனையுள்ள, கொன்றைதார் – கொன்றைமலர்மாலையை, வழங்கில் – நீதந்தருள்வையானால், வெரு உளதோ – எமக்கு அச்சமுண்டோ, சங்கமும் விழுந்திடாது – வளையலும் கழன்றுவிழாது, தங்கமும் எழுந்திடாது – தேமலும் அதிகரிக்காது, திங்களும் அமன்றிடாது – சந்திரனும்சுடாது, தேர் -(இதனை) நீ தெளிவாயாக—எ-று.

இது தலைமகள் கூற்று. (௪௬)

செங்கயலோநீலவண்டோ சித்தசன்கைநீலவண்டோ
பங்கயமோமால்வளரும் பாற்கடலோ—தங்கமலி
வச்சிரநகைச்சிகன வச்சிரவின்மெச்சுபுரு
வச்சினவிடைச்சிவிழி பார்.

இ-ள். தங்கம்மலி – பொன்னிறமிகுந்த, வச்சிரம் – வயிரமணிபோன்ற, நகைச்சி – பற்களை யுடையவளும், கனம் – மேகத்திலுள்ள, வச்சிரம் – உறுதியாகிய, வில் – இந்திரவில்லும், மெச்சு – மெச்சும்படியான, புருவம் – புருவத்தையும், சின்ன இடைச்சி – சிறிய இடையையும் உடையவளுமாகிய இந்தப் பெண்ணின், விழி – கண், செங்கயலோ – சிவந்த கெண்டைமீனோ, நீலவண்டோ – நீலநிறமுள்ள வண்டோதானோ, சித்தசன்கை – மன்மதன் கையிலுள்ள, நீலவண்டோ – கருங்குவளை மலர்க்கணையோ, பங்கயமோ – தாமரைமலரோ, மால் – திருமால், வளரும் – கண் வளராநின்ற, பால் கடலோ – திருப்பாற்கடலோ, பார் – நீயே நோக்கு—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (௪௭)

உன்மனதுமென்மனது மோர்மனதாயொன்றிடினே
மன்மதனும்வில்லெடுக்க மாட்டானே—நன்மதிதோய்
குன்றடர்ந்துபந்தைவென்று கொம்படைந்ததும்பிகுன்ற
வென்றடர்ந்தகொங்கைமங்கை யே.

இ-ள். நல்மதிதோய் – அழகாகிய சந்திரன்படிகின்ற, குன்றுஅடர்ந்து– மலையைவென்று, பந்தைவென்று – பந்தைஜெயித்து, கொம்புஅடைந்த – தந்தங்களைப்பொருந்திய, தும்பிகுன்ற – யானையானது வருந்த, வென்று அடர்ந்த – வென்று நெருங்கின, கொங்கை – தனங்களை யுடைய, மங்கையே—

பெண்ணே, உன்மனதும் – உன்மனமும், என் மனதும் – என் மனமும், ஓர் மனது ஆ–ஒருமனமாக, ஒன்றிடின் – பொருந்தினால், மன்மதனும் வில் எடுக்கமாட்டான் – மன்மதனும் வில்லையெடுக்கமாட்டான் — எ-று.

இது தலைமகன் கூற்று. மன்மதன் வருத்தமாட்டான் என்றற்கு, மன்மதனும் வில்லெடுக்கமாட்டான், என்றான். (அசு)

நித்தமுநினைத்திரவி னித்திரையுமற்றுருகிச்
சித்தசனெடுத்துவரு டித்தகணை—தைத்துருவ
மெத்தமயலுற்றுபிர மித்துதலைசுற்றுதடி
தத்தையொருமுத்தமது தா.

இ-ள். நித்தமும் – நாள்தோறும், நினைத்து – எண்ணி, இரவில் – இராக்காலத்தில், நித்திரையும் அற்று உருகி – நித்திரையு மில்லாமலுருகி, சித்தசன் – மன்மதனானவன், எடுத்து வருடித்தகணை – எடுத்து மழைபோலச் சொரிந்த அம்புகள், தைத்து உருவ – தைத்து உருவுதலால், மெத்த மயல் உற்று – மிகு மயக்கங் கொண்டு, பிரமித்து – திகைத்து, தலை சுற்றுதடி – தலை சுழலுகின்றதடி, தத்தை – கிளிபோல்வாளே, ஒரு முத்தமதுதா – ஒரு முத்தம்கொடுப்பாயாக — எ-று.

ஒருமுத்தங் கொடுத்தாயானால் என் துன்பமெல்லாம் தீரும் என்பதாம். இது தலைமகன்கூற்று. (அஎ)

வேலோகடலோ விடமோகருவண்டோ
சேலோகணையோ சிறுவாளோ—கோலமுடன்
தண்டங்கித்துண்டுருளத் தத்திவிழக்குத்துமுலைக்
கண்டங்கிக்காரிகடைக் கண்.

இ-ள். கோலமுடன் – அழகோடு, தண் தங்கி – குளிர்ச்சி பொருந்தி, துண்டு உருள – (எதிர்ப்பட்ட ஆடவர்) துண்டுபட்டுருளவும், தத்திவிழ – தடுமாறிவிழவும், குத்தும் – (அவர்களைக்) குத்துகின்ற, முலை – தனங்களின் மீது, கண்டங்கிக்காரி – கண்டாங்கியை யணிந்தவளாகிய இந்தப்பெண்ணினது, கடைக்கண் – கடைக்கண்ணானது, வேலோ – வேலாயுதமோ, கடலோ – சமுத்திரமோ, விடமோ – நஞ்சமோ, கருவண்டோ – கருமையாகிய வண்டோ, சேலோ – சேல்மீனோ, கணையோ – அம்போ, சிறுவாளோ – சிறியவாளாயுதமோ — எ-று.

ஒருநாயகன் ஒருபெண்ணின் கண்ணழகை வியந்து கூறியது. கண்டாங்கி யென்பது கண்டங்கியெனக் குறுகியது. கண்டாங்கி – உத்தரீயம். (அஅ)

நீலமோவேலோ நெடுங்கயலோவாரிதிசேர்
ஆலமோவம்புயமோ வைங்கணையோ—நீலநிற
வாவிச்சோலைக்கருகில் வந்துபுனலாடுகின்ற
காவிச்சேலைக்காரிக் கண்.

இ-ள். நீலநிறம் — நீலநிறமுள்ள, வாவி — தடாகங்கள் பொருந்திய, சோலைக்கு அருகில்வந்து — சோலைக்குச் சமீபத்தில்வந்து, புனலாடுகின்ற — நீராடுகின்ற, காவிச்சேலைக்காரி — காவிச்சேலைக்காரியாகிய இந்தப்பெண்ணினது, கண் — கண்கள், நீலமோ — நீலோற்பல மலர்களோ, வேலோ — வேல்களோ, நெடுங்கயலோ — நெடிய கெண்டைமீன்களோ, வாரிதிசேர் ஆலமோ — பாற்கடலிலுண்டாகிய ஆலகாலவிஷமோ, அம்புயமோ — தாமரை மலர்களோ, ஐங்கணையோ — (மன்மதனது) பஞ்சபாணங்களோ—எ-று.

வாரிதியோ என்றும்பாடம். காவிச்சேலை — செங்காவிச்சேலை. (அகூ)

சேலோகணையோ பிணையோநற்றென்னவன்கை
வேலோநமனோ மிளிர்வண்டோ—சாலப்
பளபளென்றவொளிமிகுந்து பவளமிஞ்சுநகைபுனைந்த
களபகும்பமுலைமடந்தை கண்.

இ-ள். சால — மிகவும், பளப ளென்ற — பள பளப்பாகிய, ஒளிமிகுந்து — ஒளி அதிகரித்து, பவளமிஞ்சு நகை புனைந்த — சிறந்த பவளத்தாழ் வடமணிந்த, களபம் — கலவைச்சந்தனம்பூசம்பெற்ற, கும்பம் — குடம் போன்ற முலை — தனங்களையுடைய, மடந்தை — இந்தக் கன்னிகையின், கண் — கண், சேலோ — சேல் மீன்களோ, கணையோ — அம்புகளோ, நல் — அழகிய, தென்னவன்கை — பாண்டியன்கையிலுள்ள, வேலோ — வேலாயுதமோ, நமனோ— யமனோ, மிளிர் வண்டோ — பிரகாசிக்கிற கருவண்டோ—எ-று.

இதுவும் ஒரு பெண்ணினது கண்ணழகைக் கண்ட வொரு தலைமகன் வியந்து கூறியது. (கூ0)

முக்கனியிதழ்க்கொடடா மூற்கதிரையிற்குமரா
விக்கநறைமிக்கவினி யிக்கமுது—சர்க்கரைரு
சிக்கிலைகசக்குது நிசிக்கலையுதிக்கிலதில்
அக்கரைபிறக்குமட டா.

இ-ள். கதிரையில்குமரா — கதிரையில் வாழ்கின்ற முருகனே, முன்— முன்னே, முக்கனி — முக்கனியின் சுவைபோலும் சுவையையுடைய, இதழ்— அதரத்தை, கொடடா — தாடா, விக்க — விக்கும்படி, நறைமிக்க-தேனினு மிகுந்த, இனிய இக்கு அமுது — இனிய கருப்பஞ்சாறும், சர்க்கரை — (அதனாலுண்டாகிற) சர்க்கரையும், ருசிக்கிலை — இனிப்பதில்லை, கசக்குது — கைக்கின்றது, நிசி — இரவில், கலை உதிக்கில் — சந்திரன் உதித்தால், அதில் அக்கரைபிறக்கும் — அதில் அக்கரையுண்டாகும், அடடா—எ-று.

கதிரை — முருகர் தலங்களுள் ஒன்று, முக்கனி — வாழை, மா, பலா, என்பன இனிய இக்குமுது என்புழி இனியிக்கமுது எனத் தொகுத்தலாயி

ற்று. அக்கரை – விருப்பம், அதில் என்றது அந்தக்கலவியில் என்றபடி. இது இடக்கரடக்கல், அக்கரை யுதிக்கும் என்றும், அக்கரை பயக்கும் என்றும் பாடம். (௯௧)

ஆரார்பொறுப்பார்சொல் லாதித்தாவஞ்சிமன்னு
சேராபராராஜசேகரா—நேரே
சினத்துவட்டமிட்டுசெப் பெனப்பணைத்துதித்தபொற்
றனத்திலிட்டமுத்துவெக்கை தான்.

இ-ள். ஆதித்தா – சூரியனே, வஞ்சிமன்னு – வஞ்சிவேந்தனே, சேரா-சேரனே, பராராஜசேகரா – பராராஜ சேகரனே, நேரே – நேராக, சினத்து-கோபித்து, வட்டமிட்டு – வட்டவுருவங்கொண்டு, செப்பு என பணைத்து-செப்பென்னும்படி பருத்து, உதித்த – பூரித்த, பொன் தனத்தில் இட்ட-அழகியதனத்தின்மீதணிந்த, முத்துவெக்கை – முத்துமாலையின்வெப்பத்தை, ஆர் ஆர் பொறுப்பார் – எவர் எவர் பொறுப்பார், சொல் – நீசொல்வாயாக எ-று.

ஆதித்தன் என்றது – புகழாகிய வெளிச்சமுள்ளவன் என்றபடி, வஞ்சி-கருவூர், பராராஜசேகரன் – பராராஜர்களுக்கு முடிபோல்பவன், விரகிகளுக்கு முத்துவெப்பமாயிருந்து வருத்துமாதலால், "முத்து வெக்கை – ஆரார் பொறுப்பார்" என்றாள், இது தலைமகள்கூற்று. (௯௨)

இந்நேரநீயிவளை யின்பமணமேபுரிவாய்
தன்னேரருணு சலதுரையே—மன்னுமதன்
பூவினம்பையேவிநின்று போர்செய்கின்றதான்மெலிந்து
காவியங்கணுள்கலங்கி னாள்.

இ-ள். தன் நேர் – தனக்குத் தானே நிகரான, அருணுசல துரையே-அருணுசலப் பிரபுவே, மன்னும் மதன் – நிலைபெற்ற மன்மதன், பூவின் அம்பை எவி நின்று – புஷ்ப பாணங்களை யெய்து நின்று, போர்செய்கின்றதால்-போர் செய்வதனுல், மெலிந்து – இளைத்து, காவியங் கணுள் – கருங்குவளை மலர்போலுங் கண்களையுடையவளாகிய என்பெண்ணுனவள், கலங்கினுள்-மனக்கலக்க மடைந்தாள் (ஆதலால்,) இந்நேரம் – இப்பொழுது, இவளை – இந்தப்பெண்ணை, நீ – நீ, இன்பம் – சுகத்தை யநுபவித்தற்குரிய, மணம்புரிவாய் – விவாகஞ் செய்துகொள்வாயாக—எ-று.

பூவினம்பை யென்பதில் இன் அல் வழிச்சாரியை, அருணுசலம் என்னும் பெயருள்ள ஒருசீமானை நோக்கி ஒருபெண்ணின் தாய் கூறியது. (௯௩)

கோங்கினரும்போ குமிழியோபொற்பந்தோ
ஒங்குவரையோ வொளிர்செப்போ—மாங்குயிலின்
மன்னுமொழியன்னநடை மின்னலிடையென்னவரு
கன்னிவளர்சின்னமுலை கள்.

இ-ள். மா – மாமரத்திலுள்ள, குயிலின் – குயில்மொழிபோல, மன்னும்– பொருந்திய, மொழி – மொழியையும், அன்னம் நடை – அன்னத்தின் நடைபோலும் நடையையும், மின்னல் இடை – மின்கொடிபோலும்இடையையும் உடையாள், என்ன – என்று கண்டோர் சொல்லும்படி, வரு – தோன்றின, கன்னி – இந்தப்பெண்ணின், வளர் – (நாளுக்குநாள்) விருத்தியடையாநின்ற, சின்னமுலைகள் – சிறிய கொங்கைகள், கோங்கின் அரும்போ – கோங்கரும்புகளோ, குமிழியோ – நீர்க்குமிழிகளோ, பொன்பந்தோ – பொன்னினுற் செய்யப்பட்ட பந்துகளோ, ஓங்குவரையோ – உயர்ந்த மலைகளோ, ஒளிர்செப்போ – பிரகாசிக்கிற பொற்செப்புக்களோ—எ-று.

இது ஒருபெண்ணின் தனத்தழகைக்கண்ட ஒருதலைமகன் அதனை வியந்து கூறியது. (கூச)

இத்தலத்தோர்போற்று மிறைவனே தஞ்சைநகர்
வித்தகனே சிவாஜி வேந்தைகேள்—சித்தசன்றன்
சமரிலங்கங்குழலுநந்தஞ் சதிருறும்பெண்டிருமுகஞ்செங்
கமலமுஞ்சந்திரனுமஞ்சுங் காண்.

இ-ள். இத்தலத்தோர் போற்றும் – இவ்வுலகத்தார் யாவரும் வணங்குகின்ற, இறைவனே – தலைவனே, தஞ்சை நகர் வித்தகனே – தஞ்சை நகரில் வாழ்கின்ற புத்திமானே, சிவாஜிவேந்தே – சிவாஜியரசனே, கேள் – கேட்பாயாக, சித்தசன்தன் – மன்மதனது, சமரில்–போரில், அங்கு அங்கு உழலும்– அங்கங்கேயுழலுகின்ற, நம் தம் – எமது, சதிர் உறும்பெண் – அழகுபொருந்தியபெண்ணினது, திருமுகம் – அழகிய முகத்துக்கு, செங்கமலமும் – செந்தாமரைமலரும், சந்திரனும்—அஞ்சும் – பயப்படும், காண் – நீநோக்கு—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (கரு)

பூமிதனிற்பேசும் புனிதாசிவாஜிமன்ன
காமியின்மேலின்றுபகை கண்டவைகேள்—காமனவன்
மாகரமுந்தோகையரு மாமதியும்பாலனமும்
சாகரமுங்கோகிலமுந் தாம்.

இ-ள். பூமிதனில் – பூமியில், பேசும் – (எல்லாரும் புகழ்ந்து) பேசுதற்குரிய, புனிதா – பரிசுத்தனே, சிவாஜிமன்ன – சிவாஜிவேந்தனே, காமியின்மேல் – காமியாகிய இந்தப்பெண்ணின்மீது, இன்றுபகை கண்டவைகேள் இன்றுபகையாகக் காணப்பட்டவைகளைக் கேட்பாயாக, (அவையாவையெனின்,) காமன் அவன்மா கரமும் – மன்மதனாகிய அவனது பெரியகையும் தோகையரும் – மாதரும், மாமதியும் – பூர்ண சந்திரனும், பால் அன்னமும் பாற்சோறும், சாகரமும் – கடலும், கோகிலமும்தாம்,—குயிலுமேயாம்—எ-று (கசு

இது தாய்க்கூற்று.

மண்டலத்தோர்பேசுகின்ற மாலேசிவாஜிமன்னு
கண்டஞ்சுங்கன்னிதனங் கைத்தாளம்—செண்டுசிமிழ்
கும்பமம்புயங்கிரீடங் குஞ்சரங்குரும்பைமேரு
பம்பரஞ்சிறந்தசூது பார்.

இ-ள். மண்தலத்தோர் பேசுகின்ற — நிலவுலகத்தார் புகழ்ந்து பேசுகின்ற, மாலே — பெரியோனே, சிவாஜிமன்னு — சிவாஜிவேந்தனே, கன்னி-இந்தப்பெண்ணினது, தனம்கண்டு — தனத்தைப்பார்த்து, கைத்தாளம் — கைத்தாளமும், செண்டு — பூஞ்செண்டும், சிமிழ்-சிமிழும், கும்பம் — குடமும், அம்புயம் — தாமரையரும்பும், கிரீடம் — முடியும், குஞ்சரம் — யானையும், குரும்பை-தென்னங்குரும்பையும், மேரு — மேருமலையும், பம்பரம் — பம்பரமும் — சிறந்தசூது — சிறந்த சொக்கட்டான் காயும், அஞ்சும் — அஞ்சாநின்றன, பார் — நீநோக்கு—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (கள)

மாதங்கவத்திரற்கு வட்டமளித்தோனுதவும்
மாதங்கவத்திரன்பின் வந்தகுகா—மாதங்கம்
தங்கங்கம்பம்பொன்றுங் தண்கஞ்சுங்கண்கண்டம்
பங்கந்தங்குஞ்சங்கம் பார்.

இ-ள். மாதங்கவத்திற்கு — அழகாகிய பொன்னுடையையுடைய திருமாலுக்கு, வட்டம் அளித்தோன் — சக்கரத்தைக் கொடுத்தவனாகிய சிவபெருமான், உதவும் — பெற்ற, மாதங்கவத்திரன்பின் — யானைமுகத்தோனாகிய விநாயகனுக்குப்பின்னே, வந்த — தோன்றின, குகா — முருகா, மாது அங்கம்-இந்தப்பெண்ணினது உடம்பு, தங்கம்கம் — தங்கத்தினும் தலைமைப்பாடுடையது, கண் — கண்ணானது, அம்பு ஒன்றம் — நீரிலுள்ள, தண்கஞ்சம் — குளிர்ந்ததாமரைமலர்போல்வது, கண்டம் — கழுத்தானது, பங்கம் தங்கும் சங்கம்-சேற்றில்வாழ்கின்ற சங்கைநிகர்ப்பது, பார் — நீநோக்கு—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (கஅ)

கடுமொழிசேர்சூரைவென்ற கந்தாவிம்மாதின்
நடுமொழிகளங்கண்முலை நற்று—ளொடுசேரத்
தந்தஞ்சுங்கண்டஞ்சுங் சங்கஞ்சும்வண்டஞ்சும்
பந்தஞ்சும்பஞ்சஞ்சும் பார்.

இ-ள். கடுமொழிசேர் — கடுஞ்சொற்களைப்பொருந்திய, சூரை — சூரபன்மனை, வென்ற — வென்றருளின, கந்தா — கந்தனே, இம்மாதின் — இந்தப்பெண்ணின், நடுஒடு — இடையோடும், மொழிஒடு — சொல்வோடும், களம்ஒடு-கழுத்தோடும், கண்ஒடு — கண்ணோடும், முலைஒடு — தனத்தோடும், நல்தாள்

ஓடு – அழகிய பாதத்தோடும், சேர – இணங்குதற்கு, (முறையே) தந்து அஞ்சும் – நூலிழையஞ்சும், கண்டு அஞ்சும் – கற்கண்டு அஞ்சும், சங்கு அஞ்சும்-வண்டுஅஞ்சும், பந்துஅஞ்சும்—, பஞ்சு அஞ்சும் – செம்பஞ்சு அஞ்சம்—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (௯௯)

என்றுவடிவே லிளங்குமரனைக்கண்டாள்
அன்றுமுதற்சேரமன தாகியே—இன்றுறும்
திக்கிளைத்துச்சொக்கிவட்குத் திக்கிலைப்பக்கத்தடுத்துச்
சுக்கெடுத்துத்தட்டிவைத் தூது.

இ-ள். வடிவேல் – வடித்த வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய, இளங்குமரனை-இளையகுமாரக்கடவுளை, என்று கண்டாள் – என்று கண்டாளோ, அன்றுமுதல் – அன்றுமுதலாக, சேர – (அவனைக்) கூட, மனது ஆகி – விருப்பங்கொண்டு, இன்றுஉறும் – இன்றுதோன்றிய, மதிக்கு இளைத்து – சந்திரனுக்குத் தோற்று, சொக்கு – மயங்குகிற, இவட்கு – இந்தப் பெண்ணுக்கு, திக்கு இல்லை – திக்கில்லை, (ஆதலால்) பக்கத்து அடுத்து – இவள் பக்கத்தில் கிட்டி, சுக்கு எடுத்துதட்டி – சுக்கையெடுத்து நறுக்கி, வைத்து – காதில் வைத்து, ஊது – ஊதுவாயாக—எ-று.

இது நற்றாய்தோழிக்குச்சொல்லியது. (௧௦௦)

என்னைச்சொல்வாரல்ல தென்னைவிதித்தகுகன்
தன்னைச்சொல்வாரிலையித் தாரணியில்—கன்னி
தனைமறந்தாளனைமறந்தாடுயிறுறந்தாளணைபொருந்தாள்
எனைமறந்தாளுனைமறந்தா ளென்று.

இ-ள். கன்னி – இந்தக்கன்னிகையானவள், தன்னைமறந்தாள் – தன்னை மறந்துவிட்டாள், அன்னைமறந்தாள் – தாயை மறந்தாள், துயில் துறந்தாள் – நித்திரையை நீங்கினாள், அணைபொருந்தாள் – படுக்கையிற் பொருந்தியிராள், என்னைமறந்தாள் – என்னை மறந்துவிட்டாள், உன்னை மறந்தாள் – உன்னை மறந்துவிட்டாள், என்று – என்று, என்னைச் சொல்வாரல்லது – என்னை யிகழ்ந்துரைப்பதே யன்றி, என்னை விதித்த – என்னைப்படைத்த, குகன் தன்னை – முருகக்கடவுளை, சொல்வார் – இகழ்ந்துசொல்லுவோர், இத்தாரணியில் – இவ்வுலகத்தில், இல்லை – இல்லை—எ-று.

இது தலைமகள்கூற்று. (௧௦௧)

அன்றயன்மால்காணு வடிமுடியைக்காண்பதற்குத்
தென்றிசைக்கோனென்னதவஞ் செய்தானோ—வென்றிதிகழ்
ஆடரவானரீறணிதோளா வாகினைநாளாமாதுமனுளா
தோடவிர்தாதாமாசடூரி சொல்.

இ-ள். வென்றிதிகழ் — வெற்றி விளங்குகின்ற, ஆடு — ஆடுமியல்புள்ள, அரவாளா — பாம்பையணிந்தவனே, நீறு அணிதோளா — திருநீற்றையணிந்த தோள்களையுடையவனே, ஆதிரைநாளா — திருவாதிரை நாளையுடையவனே, மாதுமணாளா — உமாநாயகனே, தோடு அவிர்காதா — குழைவிளங்கும் காதினையுடையவனே, மாகடவூரா — பெருமையுள்ள திருக்கடவூரில் எழுந்தருளியிருப்பவனே, அன்று — அந்நாளில், அயன்மால் காணு — பிரமவிஷ்ணுக்கள் காணாத, முடி அடியைக்காண்பதற்கு — உன்திருமுடியையும் திருவடியையும் காணும்பொருட்டு, தென்றிசைக்கோன் — தென்றிசைக் கதிபனாகிய யமன் என்னதவம் செய்தானோ — எப்படிப்பட்ட தவத்தைச்செய்தானோ, சொல்—சொல்லு—எ-று.

அயன்மால்காணு என்பதற்கேற்ப அடிமுடியென்பதனை முடியடியென மாற்றிப் பொருள்கூறலாயிற்று. சிவபெருமான் திருக்கடவூரில் யமனையுதைத்து மார்க்கண்டனைக்காக்க எழுந்தருளினகாலத்தில் இறைவன் திருமுடியையும் திருவடியையும் யமன் காணப்பெற்றானுதலால் "அன்றயன்மால் காணு' வடிமுடியைக்காண்பதற்குத் தென்றிசைக்கோனென்ன தவஞ்செய்தானோ" என்று வியந்து கூறலாயிற்று. (கOஉ)

தென்றலுலவுந் திருக்கடவூரெம்பெருமான்
மன்றல்செறிந்தே மதுவூறும்—கொன்றைக்காப் [ந்தும்
பொன்பரவுந்திண்கொங்கையிரண்டும் புண்படநொந்துந்துன்பமிகு
அன்புதிரண்டும்பெண்கொடிநெஞ் சஞ்சும்.

இ-ள். பெண்கொடி — பூங்கொடிபோல்வாளாகிய என் பெண்ணானவள், தென்றல் உலவும் — தென்றற்காற்றுலாவுகின்ற, திருக்கடவூர் — திருக்கடவூரிலெழுந்தருளிய, எம்பெருமான் — எம்மிறைவரது, மன்றல்செறிந்து மதுஊறும்கொன்றைக்கு — வாசனைமிகுந்து தேன்சுரக்கின்ற கொன்றைமலர் மாலையின்பொருட்டு, பொன்பரவும் — தேமல்படர்ந்த, திண்கொங்கை யிரண்டும் — வன்மையாகிய தனமிரண்டும், புண்படநொந்தும் — புண்படவருந்தியும், துன்பம் மிகுந்தும் — துன்பம் அதிகரித்தும், அன்புதிரண்டும் — அன்பே ஒரு உருவாகியும், நெஞ்சு அஞ்சும் — மனமஞ்சுவாள்—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. எம்பெருமான் கொன்றைக்கா எனக்கூட்டுக. (கOங)

பாலனுக்காவன்று பகடேறிவந்தெதிர்த்த
காலனுக்குக்காலா கடவூரா—மேலோர் [ண்டு
கரும்புகொண்டங்கெதிர்ந்துவந்தங்கசன் பொருஞ்செஞ்சரங்கள்க
மருண்டுநெஞ்சங்கலங்குமென்றன் மான்.

இ-ள். பாலனுக்கா — பாலகனாகிய மார்க்கண்டன் பொருட்டு, அன்று — அந்நாளில், பகடு ஏறிவந்து — எருமைக்கடாவை யூர்ந்துவந்து, எதிர்ந்த-எதிர்த்த, காலனுக்குக்காலா — யமனுக்கு யமனே, கடவூரா — திருக்கடவூரனே,

என்றன்மான் — என்பெண்ணணவள், மேல் — தன்மீது, ஓர் கரும்புகொண்டு — ஒட்பற்ற கருப்புவில்லைக் கைக்கொண்டு, அங்கு எதிர்த்துவந்து — அவ்விடத்து எதிர்த்து வந்து, அங்கசன் — மன்மதன், பொரும் — போர்புரிகின்ற, செஞ்சரங்கள் கண்டு — செவ்விய பாணங்களைப்பார்த்து, மருண்டு — மயங்கி, நெஞ்சம் கலங்கும் — மனங்கலங்கா நின்றாள்—எ று.

இது தலைமகள்கூற்று. (கOச)

தொண்டருடன்கூடித் துதித்திரண்டுகண்ணாரக்
கண்டுதொழுவேனோ கடவூரா—பண்டோர்
அமுதிருக்குஞ்சிறுகடத்தன் றெழுமுனக்கன்பரைமருட்டும்
சமனையெற்றும்பரிபுரச்செந் தாள்.

இ-ள். கடவூரா — திருக்கடவூரனே, பண்டு — முற்காலத்தில், ஓர்அமுது இருக்கும் சிறுகடத்து — ஒரு அமிர்தமிருந்த சிறியகுடத்தில், அன்று எழும் — அக்காலத்தவதரித்த, உனக்கு — உனக்கு, அன்பரை — அன்பனுயிருந்த மார்க்கண்டனை, மருட்டும் — மருளச்செய்த, சமனை எற்றும் — யமனையுதைத்த, பரிபுரம் — நூபுரமணிந்த, செந்தாள் — செவந்த திருவடியை, தொண்டருடன் கூடி துதித்து — அடியாருடன் கூடித்துதித்து, இரண்டுகண் ஆரக்கண்டு-இருகண்களாரக்கண்டு, தொழுவேனோ — வணங்கப்பெறுவேனோ—எ-று.

திருக்கடவூர்ச் சிவபெருமான் அமுதகலசத்தில் அவதரித்தமையால் அவர்க்கு அமுதகடேசர் என்னுந் திருநாமம் வழங்கும். (கOரு)

என்றுதொழுவே னெளியேனளிமுரலுங்
கொன்றையணிதென்கடவூர்க் கோமானே—துன்றும்
கனற்பொறிக்கட்பகட்டிலுற்றுக் கறுத்ததெற்குத்திசைக்குளுக்கிரத்
தனைச்சினத்திட்டுதைத்தபற்பத் தாள்.

இ-ள். அளிமுரலும் — வண்டுகள் முழங்குகின்ற, கொன்றை அணி — கொன்றைமலர்மாலையைத்தரித்த, தென்கடவூர் கோமானே — தென்கடவூரிறைவனே, துன்றும் — மிகுந்த, கனல்பொறி — நெருப்புப்பொறியைச் சிந்துகின்ற, கண் — கண்களையுடைய, பகட்டில் உற்று-எருமைக்கடாவின்மீதேறி, கறுத்த — கோவித்துவந்த, தெற்குத்திசைக்குள் — தென்றிசையில் வாழ்கின்ற, உக்ரத்தனை — கொடுமையையுடையவனாகியயமனை, சினத்திட்டு-கோவித்து, உதைத்த — உதைத்தருளின, பற்பம் — தாமரை மலர்போன்ற, தாள் — உன் திருவடியை, எளியேன் — ஏழையேன், என்றுதொழுவேன் — என்று வணங்குவேன்—எ-று. (கOசு)

பற்றிப்பணிந்து பரவவரந்தருவாய்
கற்றைச்சடையா கடவூரா—வெற்றிநெடுங்

கொண்டலொக்குங்கண்டசத்தங் கொண்டெதிர்த்தங்கங் கறுக்குஞ்
சண்டனைக்கண்டன் றுதைக்குந் தாள்.

இ-ள். கற்றை சடையா — திரட்சியாகிய சடையையுடையவனே, கடவூரா — திருக்கடவூரனே, வெற்றி — வெற்றியைக்கொண்ட, கொண்டல் ஒக்கும் — மேக முழக்கத்தையொத்த, கண்டசத்தம் கொண்டு — கண்டத் தொனியையுடையவனாய், எதிர்த்து — எதிர்த்து வந்து, அங்கம் கறுக்கும் — உடல் கறுத்த, சண்டனைக்கண்டு — யமனைக் கண்டு, அன்று உதைக்கும் — அன்று உதைத்த, தாள் — திருவடியை, பற்றி பணிந்து — பற்றிவணங்கி, பரவ — துதிக்கும்படி, வரம் தருவாய் — (எமக்கு) வரம் தந்தருளவேண்டும்—எ-று. (கOஎ)

ஆற்றுமோநெஞ்சத் தடங்குமோகொண்டமையல்
கூற்றுதைத்ததென்கடவூர்க்கோமானே—மாற்றுயர்பொற்
கும்பமுலைத்திங்கணுதற் கொந்தளகக்கொம்பைவெறுத்
தம்புதொடுத்தங்கசன்விட் டால்.

இ-ள். கூற்று உதைத்த — யமனையுதைத்த, தென்கடவூர் கோமானே — தென்கடவூரிறைவனே, மாற்றுயர்பொன்கும்பம்முலை — மாற்றுயர்ந்த பொற்குடம்போன்ற தனங்களையும், திங்கள் நுதல் — பிறைபோன்ற நெற்றியையும், கொந்து அளகம் — பூங்கொத்துக்களையணிந்த கூந்தலையும் உடைய, கொம்பை — பூங்கொம்புபோல்வாளாகிய இந்தப்பெண்ணை, அங்கசன் — மன்மதன், வெறுத்து — கோபித்து, அம்புதொடுத்துவிட்டால் — அம்பைப் பிரயோகித்து விட்டால், ஆற்றுமோ — இவள் சகிப்பாளோ, கொண்டமையல் — கொண்ட மயக்கம், நெஞ்சத்து அடங்குமோ — மனத்திலடங்குமோ—எ-று.

மன்மதபாணத்தாலுண்டாகுந் துன்பத்தை இவள் பொறுக்கமாட்டாள், ஆதலால் நீஇவளை ஆதரிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. (கOஅ)

காணப்பெற்றோமிரண்டு கண்ணாரக்கண்டன்பு
பூணப்பெற்றோமனமே போதாதோ—சேணிற்
புரம்புரம்புரிந்திடும் புரந்தரன்பதந்தரும்
பரம்பரந்தருஞ்சிதம்ப ரம்.

இ-ள். மனமே — நெஞ்சே, சேணில் — மேவிடத்திலுள்ள, புரம் — நகரங்களுள், புரம் — ராஜதானியாகிய அமராவதி நகரத்தை, புரிந்திடும் — விரும்பி வாழ்கின்ற, புரந்தரன்பதம் தரும் — இந்திரபதத்தைத் தருவதும், பரம் பரம் தரும் — மேன்மையுள் மேன்மையாகிய முத்தியைத் தருவதும் ஆகிய, சிதம்பரம் — சிதம்பரதலத்தை, இரண்டு கண்ணாரக் காணப்பெற்றோம் — இருகண்ணிறையத்தரிசிக்கப்பெற்றோம், கண்டு — தரிசித்து, அன்புபூணப்பெற்றோம் — அன்பைத்தரிக்கப்பெற்றோம், போதாதோ — இது அமையாதோ—எ-று.

இந்திரபதவிமுதலியவற்றையும் முத்தியையும்கொடுக்கும் மகிமையுள்ள சிதம்பரதலத்தைத்தரிசித்து அதனிடத்து அன்புபூண்டோம், இது அமையாதோ, வேறொருதலத்தைத் தரிசிக்கவேண்டுமோவென்பதாம். (௧0௯)

கண்டேன்சிதம்பரத்தைக் கண்குளிரமெய்ஞ்ஞானம்
கொண்டேன்சிவாயவென்று கும்பிட்டேன்—வண்டேகேள்
நீண்டசெம்பொற்காண்டகும்விற் பூண்டசெங்கைப்பாண்டரங்கத்
தாண்டவன்றண்பூஞ்சதங்கைத் தாள்.

இ-ள். வண்டே கேள் – வண்டே கேட்பாயாக, நீண்ட – நீட்சியாகிய, செம்பொன் – செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்டு, காண்பதகும் – காணுந் தகுதியையுடைய, வில் – வில்லை, பூண்ட-தரித்த, செங்கை – செவந்தகையையும், பாண்டரங்கத்தாண்டவன் – பாண்டரங்கமென்னுங் கூத்தையுமுடையவனாகிய சிவபெருமானது, தண்பூ – குளிர்ச்சிபொருந்திய தாமரை மலர்போன்ற, சதங்கை தாள் – சதங்கையணிந்த திருவடியை, கண்டேன் – தரிசித்தேன், மெய்ஞ்ஞானம் கொண்டேன் – மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெற்றவனாகி, சிவாய என்று – சிவாயவென்று உச்சரித்துக்கொண்டே, கண்குளிர – கண் குளிரும்படி, சிதம்பரத்தைக்கும்பிட்டேன் – சிதம்பரதலத்தை நமஸ்கரித்தேன் எ-று.

சிவபெருமானுக்குப் பொன்மலையாகிய மேருவேவில்லாதலால் "நீண்ட செம்பொற்காண்டகும் விற்பூண்டசெங்கைப் பாண்டரங்கத் தாண்டவன்" எனக்கூறப்பட்டது. (௧௧0)

தேரோடும்வீதியெல்லாஞ் செங்கயலுஞ்சங்கினமும்
நீரோடுவாவிவரு நெல்லையே—காரோடுங்
கந்தரத்தரந்தரத்தர் கந்தரத்தரந்தரத்தர்
கந்தரத்தரந்தரத்தர்காப்பு.

இ-ள். கார் ஓடும் கந்தரத்தர்—கருமையோடிய கண்டத்தையுடையவர், அந்தரத்தர் கந்தர் அத்தர் – விண்ணுலகினராகிய தேவருக்கும் முருகருக்கும் தந்தையாயிருப்பவர், அம்தரத்தர் கம்தரத்தர் – அழகிய மேன்மையைக் கொண்டவராகிய பிரமன் முதலியோர் தலைமாலையைத் தரித்தவர், அந்தரத்தர்- ஆகாயவுருவமுடையவர் (அவரது) காப்பு-காவல், தேர் ஓடும் வீதியெல்லாம்- தேரோடுந் தெருக்களிலெல்லாம், செங்கயலும் – செவந்த கயல் மீன்களும், சங்கு இனமும் – சங்கின்கூட்டமும், நீரோடு உலாவிவரும் நெல்லையே- நீரோடு தவழ்ந்து வருகின்ற திருநெல்லைப்பதியேயாம்—எ-று.

நெல்லை – திருநெல்வேலி, காரோடும் என்பதற்கு மேகம் கந்தரக்கருமைக்குத் தோற்றோடும் என்றுரைப்பினுமாம். சிவபெருமானுக் கிருப்பிடம் திருநெல்வேலியே யென்பது கருத்து. (௧௧௧)

வல்லாளகண்டா வடுகநாதாசுவர்க்க
வல்லாளகண்ட மயல்கொண்டு—பொல்லாத
சித்தசன்சரத்தினொந் துதிர்த்தகண்கள்முத்துடன்கை
நத்திழந்திடத்தயங்கி னாள்.

இ-ள். வல்லாள கண்டா – வல்லாளகண்டனே, வடுகநாதா – வடுகநாதனே, சுவர்க்கம்வல்லாள் – தனங்களாகிய சொக்கட்டான்காய்களை யுடையவளாகிய என்பெண், அகண்டமயல்கொண்டு – பெருமயக்கங்கொண்டு, பொல்லாத – தீயதாகிய, சித்தசன்சரத்தின் – மன்மத பாணத்தால், நொந்துஉதிர்த்த – வருந்தியுதிர்த்த, கண்ணின் முத்துடன் – கண்ணீர்த்துளியாகிய முத்தினோடு, கைநத்து இழந்திட – கையணியாகிய வளையலையு மிழக்கும்படி, தியங்கினாள் – திகைத்தாள்—எ-று.

வல்லாளகண்டன் வடுகநாதன் என்பது ஒரு சீமான்பெயர். சுவர்க்கம்-தனம். வல் – சூதாடுகருவி (சொக்கட்டான்காய்) நத்து – ஆபரணப் பொது இது தாய்க் கூற்று. (கசஉ)

பூவணைமேனாட்டம் பொருந்தா திருப்பவளைக்
காவடுகநாதாதென் கால்சீறித்—தாவிவர
இக்குவிலிநற்கணைக ளிக்கணமெடுக்குமதி
அக்கினிதரக்கவலை யாய்.

இ-ள். வடுகநாதா – வடுகநாதனே, தென்கால்சீறி – தென்றற் காற்றானது சீறி, தாவிவர – மேலிட்டு வருகையாலும், இக்குவில்லி – கருப்பு வில்லியாகிய மன்மதன், நல் கணைகள் – நல்ல அம்புகளை, இக்கணம் எடுக்க – இந்தக்ஷணமேயெடுக்கையாலும், மதி அக்கினிதர – சந்திரன் நெருப்பைத்தருகையாலும், கவலை ஆய் – கவலையுள்ளவளாகி, பூவணையில் – புஷ்ப சயனத்தில், நாட்டம்பொருந்தாதிருப்பவளை – கண்ணுறக்கமில்லா திருப்பவளாகிய என் பெண்ணை, கா – காப்பாயாக—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (கசங)

தாண்டவாவென்று தளருந்தனியிருந்தென்
ஆண்டவாவந்தென்னை யாளென்னும்—ஈண்டுமதன் [ம்
தொட்டநஞ்சம்பிற்கிரங்குஞ் சொற்றனர்க்தென்றத்தையங்க
சுட்டவெண்டிங்கட்குடைந்தஞ் சும்.

இ-ள். என்தத்தை – என் கிளிப்பிள்ளைபோலும் பெண், தாண்டவா என்று தளரும் – தாண்டவாவென்று தளர்வாள், தனி இருந்து – தனியாயிருந்து, என் ஆண்டவா வந்து என்னை ஆள்என்னும் – என் ஆண்டவனேவந்து என்னையாளவேண்டுமென்பாள், ஈண்டும்மதன் – நெருங்கிவருகிற மன்மதன், தொட்ட – பிரயோகித்த, நஞ்சு அம்பிற்கு – விஷபாணத்துக்கு, இரங்கும்-

(ஆற்றமாட்டாமல்) இரங்குவாள், சொல்தளர்ந்து – சொல் தடுமாறி, அங்கம் சுட்ட – உடம்பைச்சுட்ட, வெள்திங்கட்கு – வெண்மையாகிய சந்திரனுக்கு, உடைந்து அஞ்சும் – தோற்று அஞ்சுகின்றாள்—எ-று.

தாண்டவன் – ஓர் சீமான்பெயர், நஞ்சம்பு – நீல மலர்க்கணை, இதுதாய்க்கூற்று. (௧௧௪)

பந்தளவுகந்தள பந்தனையணிந்தமுகை
கொந்தளகபந்தமு மிருந்தமுகில்—அந்தமுள
தந்தனமெலிந்தவிடை தந்தவரியுந்தரளம்
எந்தநகரிந்தமயி லே.

இ-ள். உகந்த – யாவராலும்விரும்பப்பட்ட, களபம்தனைஅணிந்தமுகை – கலவைச்சந்தன மணிந்த தனங்கள், பந்து அளவு – பந்தி னளவாயுள்ளன – கொந்து அளகபந்தமும் – பூங்கொத்துக்களையணிந்த அளகபாரமும், மிகுந்த முகில் – நீர்மிகுந்த மேகம்போன் றிருக்கின்றது, மெலிந்த இடை – இளைத் திருக்கிற இடையானது, அந்தம் உளதந்தது – அழகுள்ள நூலிழையின் தன் மையது, தந்தவரியும் – பல்வரிசையும், தரளம் – முத்து வரிசைபோன்றிருக் கின்றது, (ஆதலால்) இந்தமயில் – இந்தமயில்போல்வாள்வாழ்வது, எந்தநகர் எந்தநகரமோ—எ-று.

ஒருதலைமகன் ஒருபெண்ணின் அவய்வசௌந்தரியத்தைநோக்கிவியந்து கூறியது. (௧௧௫)

தேசமதனிற்பேசுந் தேவாசிவாஜிமன்னா
வாசமலர்மாலையணி மார்பாநீ—நேசமொடு
நாடுமடமாதுமத னாலுமதியாலுமிக
வாடுமடவாளையணை வா.

இ-ள். தேசமதனில் – உலகத்தில், பேசும் – எல்லாராலும் புகழ்ந்து பேசுதற்குரிய, தேவா—தேவனே, சிவாஜிமன்னா – சிவாஜிவேந்தனே, வாசம் மணமுள்ள, மலர் மாலை அணி – பூமாலையை யணிந்த, மார்பா – மார்பை யுடையவனே, நீவா – நீ வருவாயாக, மடமாது – என் அறியாமையுள்ள பெண் நேசமொடு நாடும் – அன்போடு உன்னையே விரும்பி யிருக்கின்றாள், (ஆதலால்) மதனாலும் – மன்மதனாலும், மதியாலும் – சந்திரனாலும், மிக வாடும் – மிகவும் வாடா நின்றாள், மடவாளை – இப்படிப்பட்ட மடந்தையை, அணை-வந்து தழுவவேண்டும்—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (௧௧௬)

பாரமதனிற்பேசும் பரனேசிவாஜிமன்னா
சீரமைந்தமாதுகொங்கைச் சித்திரங்கண்—டேரமர்கும்
பங்கயங்கிண்ணஞ்சிலம்பம் பந்திலங்குஞ்செங்குடங்கம்
பங்கயந்தண்டெங்குமஞ்சம் பார்.

இ-ள். பாரதனில் — உலகத்தில், பேசும் — எல்லாரும் புகழ்ந்துபேசும்படியான, பரனே — மேலோனே, சிவாஜிமன்னு — சிவாஜி வேந்தனே, சீர் அமைந்தமாது — சிறப்புப்பொருந்திய இந்தப் பெண்ணினது, கொங்கை சித்திரம் கண்டு — தனங்களின் அழகைக்கண்டு, ஏர் அமர் — அழகமைந்த, கும்பம் — குடமும், கயம்கிண்ணம் — சிறியபொற்கிண்ணமும், சிலம்பு — மலையும், அம்பந்து — அழகியபந்தும், இலங்கும் செங்குடமும் — விளங்குகின்ற செவந்தகுடம், கம்பு — கோலும், அம்பங்கயத்தண்டு — அழகிய தாமரைத்தண்டும், எங்கும் — எவ்விடத்தும், அஞ்சும் — அஞ்சாநின்றன, பார் — நீ நோக்கு எ-று.

கம்பு என்பதற்குச் சங்கென்றுரைத்தலுமாம். இதுதாய்க்கூற்று. (ககஎ)

சித்தசனுல்வாடுகிறேன் சேர்ந்தணையவேளையிது
வித்தைசெய்யவேண்டாங்காண் வேலவனே—நித்யப்
படிக்குத்தனித்துப் படுத்துத்தவித்துத்
துடித்துத்திகைத்திப் படி.

இ-ள். வேலவனே — வேலாயுதத்தையுடையவனாகிய முருகக்கடவுளே, நித்யப்படிக்கு — நாள்தோறும், தனித்துப்படுத்து-தனித்துப்படுத்து, தவித்து துடித்து — தவித்துப்பதைத்து, திகைத்து — பிரமித்து, இப்படி — இந்தப் பிரகாரம், சித்தசனுல்வாடுகிறேன் — மன்மதனல் வாடாநின்றேன், இதுசேர்ந்து அணையவேளை-இதுவேசேர்ந்தணையச்சமயம், வித்தைசெய்யவேண்டாம்-சாலவித்தை செய்யவேண்டியதில்லை—எ-று.

இது தலைமகள்கூற்று. (ககஅ)

எய்யவந்தகாமா வுனக்கிங்கிடமில்லை
உய்யவந்தானென்னோ டுறவானுன்—செய்யமலர்த்
தேனைவிடுபூவைமுடி தின்றுவிடுகைக்கரும்பை
மீனையொருகாசாக வில்.

இ-ள். உய்யவந்தான்-உய்யவந்தான் என்னுஞ்சீமான், என்னோடுஉறவு ஆனுன் — என்னோடு சிநேகமானுன், (ஆதலால்) எய்யவந்தகாமா — என்மீது பாணப்பிரயோகஞ் செய்யவந்த மன்மதனே, உனக்கு இங்கு இடமில்லை— உனக்கு இங்கேயிடமில்லை, செய்யமலர்த்தேனைவிடு — செவ்விய மலர்களில் வாழ்கின்ற வண்டுகளைவிட்டுவிடு, பூவைமுடி — மலர்களை முடித்துக்கொள், கைக்கரும்பைதின்றுவிடு — கையிலுள்ள கரும்பைத் தின்றுவிடுவாயாக, மீனை ஒரு காசாகவில் — மீனை ஒருகாசுக்கு விற்கக்கடவாய்—எ-று.

இதுதலைமகள்கூற்று, உய்யவந்தான் என்னும் பிரபுவானவன் என்னைக் கூடினுன், அவனது பிரிவில் என்னைவருத்திக்கொண்டிருந்த மன்மதனே, இனி உன் ஆற்றல்செல்லாது, ஆதலால் உன் வில்லுக்கு நாணுயிருந்த வண்டுகளை விட்டுவிடு, உனக்குக் கணைகளாயிருந்த மலர்களை முடித்துக்கொள்,

உனக்கு வில்லாயிருந்த கரும்பைத்தின்றுவிடு, உனக்குக் கொடியாயிருந்த மீனை ஒருகாசுக்கு விற்கக்கடவாய் என்பதாம். (கசகூ)

வேலனேவேளூர் வினைதீர்த்தவனுதவும்
பாலனேசேனா பதிவேளே—சீலனே [ங்கைப்
கோங்கரும்பிற்கோங்குகொங்கைக் கூந்தல்கொண்டற்காந்தளு
பூங்கரும்பிற்காங்கடம்பிற் பூ.

இ-ள். வேலனே-வேலவனே, வெளூர்வினைதீர்த்தவன் உதவும்-வேளூரிலெழுந்தருளியிருக்கிற வினைதீர்த்தவன் என்னுஞ் சிவபெருமான்பெற்ற, பாலனே – குமரனே, சேனாதிபதிவேளே – சேனாதிபதியென்னும் முருகக்கடவுளே, சீலனே – நல்லொழுக்கமுள்ளவனே, கோங்கு அரும்பிற்கு – பூகோங்கரும்பினும், ஓங்கு – உயர்ந்த, கொங்கை – தனங்களையும், கூந்தல் கொண்டல் – மேகம்போலுங் கூந்தலையும், காந்தள் அம்கை – காந்தை மலர்போலும் அழகிய கையினையுமுடைய, பூங்கரும்பிற்கு – அழகிய கரும்புபோல் வாளாகிய என்பெண்ணுக்கு, கடம்பிற்பூ – உன் கடப்பமலர்மாலை, ஆம் – இன்பந்தரும், (ஆகலால்) அதனைத் தருவாயாக—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (சஉ௦)

சுடுமோவிளந்தென்றல் தோகையின்மேலம்பு
படுமோமெய்வாதைப் படுமோ—கடவூரா
நீரணங்கார்வேணிநம்பா நீலகண்டாமேனியின்பால்
ஆரணங்கார்காலசங்க ரா.

இ-ள். கடவூரா – திருக்கடவூரனே, நீர் அணங்கு ஆர் – கங்காதேவி வாழ்கின்ற, வேணி – சடாபாரத்தையுடைய, நம்பா – நம்பனே, நீலகண்டா- நீலகண்டனே, மேனியின்பால் – திருமேனியின் ஒருபக்கத்தில், ஆரணங்கு ஆர் – உமாதேவி வாழப்பெற்ற, காலசங்கரா – காலசங்கரனே, (இவளை நீ ஆதரிப்பாயானால் (இளந்தென்றல்சுடுமோ – இளந்தென்றலானது சுடுமோ, தோகையின்மேல் – இந்தப்பெண்ணின்மீது, அம்புபடுமோ – மன்மதபாணம் தைக்குமோ, மெய்வாதைப்படுமோ – சரீரவேதனையை யடைவாளோ—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (சஉக)

பேதையேன்காணப் பெறுவதெந்நாள்வேலவற்கோர்
தாதையேசெம்பொற் சபாநாதா—மாதவத்துச்
சாத்துலங்கண்டேத்தவும்பின் தாப்புயங்கம்போற்றவுந்தித்
தாத்தேயென்றுந்தூக்கிடுஞ்செந் தாள்.

இ-ள். வேலவற்கு – முருகருக்கு, ஓர் தாதையே – ஒப்பற்ற தந்தையே, செம்பொன் சபாநாதா – செம்பொனம்பலத்தையுடைய இறைவனே, மாத

வத்து — பெருந்தவத்தினை யுடைய, சாத்துலம் — புலியானது, கண்டு — தரிசித்து, எத்தவும் — துதிக்கவும், பிந்தா — பின்பக்கமாகநின்று, புயங்கம் — பாம்பானது, போற்றவும் — வணங்கவும், தித்தாதெய் என்று — தித்தாதெய்யென்று, தூக்கிடும் — தூக்கியாடுகின்ற, செந்தாள் — (உன்) சிவந்ததிருவடியை, பேதையேன் — அறிவிலியாகிய நான், காணப்பெறுவது — தரிசிக்கப் பெறுவது, என்நாள் — எக்காலம்—எ-று.

சார்த்தூலம் என்னும் வடமொழிசாத்தூலம் எனச்சிதைந்துவந்தது. சாத்தூலம் என்றது வியாக்கிரபாதரை. புயங்கம் என்றது பதஞ்சலிமுனிவரை. ()

எல்லாருநன்று யிருக்கட்டுமேதினியில்
வில்லாருந்தென்பழநி வேலோனே—பொல்லாத
பாதகப்பரத்தைவைத்த பாசமெத்தமுற்றுமத்தைப்
பேதகப்படுத்திவிட்ட பேர்.

இ-ள். மேதினிக்குள் — இவ்வுலகத்தில், வில் ஆரும் — ஒளி நிறைந்த, தென்பழநிவேலோனே — தென்பழநிமுருகனே, பொல்லாதபாதகப் பரத்தை வைத்த — பொல்லாத பாவத்தையுடைய வேசையானவள் என்னிடத்தில் வைத்த, பாசமெத்த — அன்பு அதிகம், அத்தை — அந்த அன்பை, முற்றும் — முழுதும், பேதகப்படுத்திவிட்டபேர் எல்லாரும் — பெதப்படுத்தி விட்டபேர்களெல்லாரும், நன்றுயிருக்கட்டும்—எ-று.

தன்னிடத்தில் மிகுதியாகிய அன்புவைத்திருந்த பரத்தையை பேதப்படுத்தினவர்களைக்குறித்து ஒருபுலவன் பழநியாண்டவரிடத்தில் சொல்லிச் சலித்துக்கொண்டது. நன்று யிருக்கட்டும் என்றது நசித்துப்போகட்டும் என்றபடி. (கஉரு)

வையம்புகழ்பழநி வாசன்குமரமுரு
கையன்றழுவி யணையாநாள்—தையல்
மதியழன்றுவளைகழன்று மதனனம்புபடவுழன்று
மதிமறந்துமிகவருந்து வாள்.

இ-ள். வையம்புகழ் — உலகத்தோர் புகழ்கின்ற, பழனிவாசன் — பழநியில்வாழ்பவன், குமரன் — குமரவேள், முருகையன் — முருகையன், (அவன்) தழுவி அணையாநாள் — தழுவி யணையாதநாளில், தையல் — என்பெண்ணானவள், மதிஅழன்று — சந்திரன் சுடுதலால், வளைகழன்று — வளையல் கழலப்பெற்று, மதனன் அம்புபட — மன்மத பாணம்பட, உழன்று — சுழன்று, மதி மறந்து — அறிவிழந்து, மிகவருந்துவாள் — மிகவும் வருந்தாநின்றாள்—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (கஉசு)

வேலாவிராலிமலை வித்தகாநின்மீதில்
மாலாகியேயொருபெண் மையல்கொண்டாள்—மேலான

வட்டமிட்டபொற்றனத்தி வச்சிரப்பதக்கமொய்த்த
கட்டிழைக்குறச்சிறுக்கி காண்.

இ-ள். வேலா — வேலனே, விராலிமலைவித்தகா — விராலிமலையிலெழுந்தருளிய ஞானசொரூபனே, மேலானவட்டமிட்ட — மேன்மையாகிய வட்டவடிவுகொண்ட, பொன்தனத்தி — தேமல்படர்ந்த தனத்தினையுடையவளும், வச்சிரப்பதக்கம்மொய்த்த கட்டு இழை — வயிரப்பதக்கத்தைச்சூழ்ந்த மிக்க ஆபரணங்களையணிந்த, குறச்சிறுக்கி-குறச்சிறுமியுமாகிய, ஒருபெண்—(என்) ஒருபெண்ணானவள், நின்மீதில் மால்ஆகி — உன்மேலாசைப்பட்டு, மையல் கொண்டாள் — மயக்கங்கொண்டாள்—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (கஉரு)

மையுமணையும் வனப்புமிழந்தாண்மாது
செய்யும்விதமென்ன சித்தசவேள்—எய்யும் [க்கக்
தனிச்சரத்தைத்தடுப்பதற்குத் திருத்தணிக்கர்த்தனுக்கெதிர்
கணத்தினிற்புக்குரைத்திடத்திக் கார்.

இ-ள். மாது — என் பெண்ணானவள், மையும் அணையும் வனப்பும் இழந்தாள் — மையினையும் சயனத்தையும் அழகையும் ஒருங்கேயிழந்தாள், செய்யும்விதம் என்ன — இதற்கு யான்செய்யும் வகையாது; சித்தசவேள் — மன்மதனானவன், எய்யும் — எய்கின்ற, தனிசரத்தை தடுப்பதற்கு — ஒப்பற்ற அம்புகளைத் தடைசெய்வதற்கு, திருத்தணிக் கர்த்தனுக்கெதிர்க்க — திருத்தணிகைக் கர்த்தாவாகிய முருகவேளுக்கெதிரே, கணத்தினில்புக்கு — க்ஷணகாலத்திற்போய் உரைத்திட — இந்தச்செய்தியைச்சொல்ல, திக்கு ஆர் — திக்கு யாரிருக்கிறார்கள், (ஒருவருமில்லையே)—எ-று.

மை — அஞ்சனம். திக்கு — கதி. இது தாய்க்கூற்று. (கஉசு)

வைத்திடவேளாவி மருமத்தினஞ்சம்பால்
எத்தினனுடீரிதைக்கா மீசரே—நத்துதிர்த்த
முத்துரத்தினத்தைவைத் திழைத்தவத்திரத்தையுற்ற
மத்தகத்தனத்திமெத்த மால்.

இ-ள். காமீசரே — திருக்காமீசரே, நத்து உதிர்த்த — சங்குகள் சிந்தின, முத்துரத்தினத்தை வைத்து இழைத்த — முத்துரத்தினங்களை வைத்திழைத்துச்செய்யப்பட்ட, வத்திரத்தை உற்ற — உத்தரியத்தை யணிந்த, மத்தகம் தனத்தி — யானை மத்தகம்போலும் தனங்களையுடையவளாகிய என் பெண், மெத்தமால் வைத்திட — மிகுதியாகிய ஆசையைவைத்திட, வேள் — மன்மதனானவன், ஆவிமருமத்தில் — உயிரினது மர்மஸ்தானத்தில், நஞ்சு அம்பால்— விஷபாணங்களால், எத்தினன் — எற்றினன், இதை நாடீர் — இதனைநோக்குவீராக—எ-று.

மர்மம் — ரகசியமான இடம். நஞ்சம்பு — நீலமலர்க்கணை, இது தாய்க் கூற்று. (கஉஎ)

பாகாகாவின்சொலுடைப் பைந்தொடிமேற்கோபமென்ன
வாகாகாமன்கணையால் வாடுகிறாள்—சீகாழி
மாநகரிலேநிதமும் வானவர்கள்வந்துபணி
கானளினமானவடு கா.

இ-ள். சீகாழிமா நகரிலே — சீகாழியென்னும் பெரியநகரின்கண், நிதமும் — நாள்தோறும், வந்துபணி — வந்துபணிகின்ற, கால் — திருவடிகள், நளினம்ஆன — தாமரை மலர்போன்ற, வடுகா — வயிரவக்கடவுளே, பாகுஆகா — சர்க்கரைப்பாகும் நிகராகாத, இன்சொல் உடை — இனியமொழியையுடைய, பைந்தொடிமேல் — என்பெண்மீது, கோபம் என்ன — கோபமுண்டாவதற்குக் காரணம்யாது, (இப்படி நீயிருப்பது) வாகா — அழகா, காமன்கணையால் வாடுகிறாள் — மன்மதபாணத்தால் வாடுகின்றாள் (இவளை யாதரிக்கவேண்டும்) எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (கஉஅ)

அம்புலியூர்தன்னை யடைமின்பணிமின்கள்
அம்புலியூர்விண்ணுலகை யாள்வீர்கள்—அம்போரு
கத்தினயனத்திலகு கைத்தலனிவர்க்கரிய
சத்தினயனத்தியிடத் தான்.

இ-ள். அம்போருகத்தின் அயன் — தாமரைமலரையிடமாகவுடைய பிரமன், நத்து இலகுகைத்தலன் — சங்கம் விளங்குகின்ற கைத்தலத்தையுடையவனாகிய திருமால், இவர்க்கு அரிய — இவர்களுக்கும் அருமையாகிய, சத்திநயனத்தி இடத்தான் — வேல்போலுங் கண்களையுடைய உமாதேவியை யிடப்பாகத்திலேயுடையவனாகிய சிவபெருமானது, அம்புலியூர்தன்னை — அழகாகிய புலியூரை, அடைமின் — அடையுங்கள், பணிமின்கள் — வணங்குங்கள், (அவ்வாறு செய்வீர்களாயின்) அம்புலி ஊர் விண்ணுலகை ஆள்வீர்கள் — சந்திரன் தவழ்கின்ற ஆகாயத்திலுள்ள சுவர்க்கலோகத்தை யாள்வீர்கள்—எ-று. (கஉகூ)

வாடுகிறாணின்மாலை வாங்கக்கிளியொன்று
தேடுகிறாளாரூர்த் தியாகரே—நாடி
அனகனம்புசொரியவிந்து வனலைமொண்டுவிசிறவெம்பி
மனதுநொந்துகலையிழந்த மான்.

இ-ள். ஆரூர்த்தியாகரே — திருவாரூர்த்தியாகரே, நாடி — ஆராய்ந்து, அனகன் — மன்மதன், அம்புசொரிய — அம்புமாரியைப் பொழியவும், இந்து — சந்திரன், அனலைமொண்டுவிசிற — நெருப்பை முகந்துவீசவும், மனதுநொந்து — மனம்வருந்தி, கலை இழந்த மான் — ஆடையை யிழந்த என்பெண்ணானவள்,

வாடுகிறாள் — வாடாநின்றாள், நின்மாலைவாங்க — உன்மாலையை வாங்கிவரும் பொருட்டு, கிளி ஒன்று தேடுகிறாள் — ஒருகிளியைத் தேடாநின்றாள்—எ-று.

அனங்கன் என்பது அனகன் எனவந்தது. இதுதாய்க்கூற்று. (கரு௦)

நீரோ திருவழகர் நீரோகரியமுகில்
நீரோ திருமலைமே னின்றருள்வோர்—நீரோ
வளர்ந்தசெம்பதங்கள்கொண் டெழுந்துமண்டலங்கள்பண்
டளந்துகொண்டடங்கலுண்ட மால்.

இ-ள். திரு அழகர்நீரோ — திருவழகர்நீர்தாமோ, கரியமுகில்நீரோ — கரியமால்நீர்தாமோ, திருமலைமேல் நின்றருள்வோர் நீரோ — திருமலைமேல் நின்றருள்வோர்நீர்தாமோ, வளர்ந்தசெம் பதங்கள்கொண்டு எழுந்து — வளர்ந்த செவ்விய திருவடியைக் கொண்டெழுந்து, மண்டலங்கள் — எல்லாவுலகங்களையும், பண்டு அளந்து கொண்டு — முற்காலத்தில் அளந்து ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு, அடங்கல் உண்ட — முழுதுமுண்டருளின, மால்நீரோ — திருமால் நீர்தாமோ — எ-று. (கருக)

சித்திரமாங்கூடற் றிருவரங்கப்பெருமாள்
மெத்தெனவேபஞ்சணைக்குண் மேவியநாள்—நித்தமுமே
செங்கையுஞ்சங்கும்பொருந்துந் திங்களும்மங்குந்தயங்கும்
கொங்கையெங்குங்குங்குமந் தங்கும்.

இ-ள். சித்திரம்ஆம் — ஆச்சரியகரமான, கூடல் — திருக்கூடலி லெழுந்தருளியிருக்கிற, திருவரங்கப்பெருமாள்—, மெத்தன — மெத்தென்று, பஞ்சணைக்குள் மேவியநாள் — பஞ்சணைமேல் என்னைக்கூடியநாளில், நித்தமும்- நாள்தோறும், செங்கையும் சங்கும்பொருந்தும்-செவந்தகைகளில் சங்கவளையலுந்தங்கியிருக்கும், திங்களும்மங்கும் — சந்திரனும் ஒளிமழுங்குவான், தயங்கும்கொங்கையெங்கும் — விளங்குகின்ற தனங்களின் எவ்விடத்தும், குங்குமந்தங்கும் — குங்குமக்குழம்பு தங்கியிருக்கும்—எ-று. (கருஉ)

நாராயணரே ரகுராமபத்திரரே
காராம்பசுமேய்த்துக் காளியன்மேல்—நீரோமுன்
தொக்கணகதிக்கணக தொந்திமிதிமிந்திமிதி
நக்கணகவென்றாடி னார்.

இ-ள் நாராயணரே — நாராயணரே, ரகுராம பத்திரரே—, காராம்பசு மேய்த்து — காராம்பசுக்கள் மேய்த்து, காளியன்மேல் — காளிங்கன் தலைமீது, முன் — முற்காலத்தில், தொக்கணகதிக்கணக தொந்திமிதிமிந்திமிதிநக்கணக என்று—, ஆடினார் — நிருத்தஞ்செய்தவர், நீரோ — நீர்தாமோ—எ-று.

காளியன் — யமுனாநதியின் மடுவிலிருந்துகொண்டு, அநேகசீவராசிகளுக்குத் துன்பஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஓர் பாம்பு இதைக் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பகவான்அடக்கி, இதின்முடிமேல் நடனம்பண்ணினார் என்பது புராணகதை. (௧௩௩)

உறுகிள்ளைமாமொழி யீரொற்றித்தியாகர்
சிறுபிள்ளையோ வீண்செருக்கோ—பெறுகிருதோ
தொக்கணகதிக்கணக தொந்திமிதிமிந்திமிதி
நக்கணகவென்றாடி னார்.

இ-ள். உறுகிள்ளைமாமொழியீர் — மிகுதியாய்க் கிளிப்பிள்ளையின்சொற்போன்ற சொல்லையுடைய பெண்களே, ஒற்றித் தியாகர் — திருவொற்றியூர்த்தியாகேசர், சிறுபிள்ளையோ — சிறுகுழந்தையோ, வீண்செருக்கோ — அன்றி அவருக்குள்ள வீண்செருக்குத்தானோ, பெறு கிருதோ — தாம்படைத்த கிருதோ (என்னெனில்) தொக்கணகதிக்கணக தொந்திமிதிமிந்திமிதி நக்கணக என்று ஆடினார்—எ-று. (௧௩௪)

பூமாலைபாமாலை பூண்டசட்டைநாயகனே
மாமாலைமின்கொண்டு வாடியனல்—லாமாலை
இந்தாலும்வந்தாலு மின்றாண்மெலிந்தோடி
வந்தாள்கலந்தாளு வாய்.

இ-ள். பூமாலைபாமாலைபூண்ட — பூமாலை பாமாலைகளைத்தரித்த, சட்டைநாயகனே — சட்டைநாதனே, மின் — மின்கொடிபோலும் என்பெண், மாமாலைகொண்டுவாடி — பெரிதாகிய மேகங்கொண்டுவாடி, அனல்ஆம்மாலை—நெருப்புப்போன்ற மாலைக்காலத்தில் தோன்றுகின்ற, இந்தாலும் — சந்திரனாலும், வந்தாலும் — தென்றற் காற்றினாலும், இன் தாள்மெலிந்து ஓடிவந்தாள்—இனிய அடிகள்மெலிய ஓடிவந்தாள், (ஆதலால் அவளை) கலந்து ஆளுவாய்—கூட்டியாளக்கடவாய்—எ-று.

இந்து — சந்திரன், வந்து — காற்று, இது தாய்க்கூற்று. (௧௩௫)

ஆலமோவேலோ வலைகடலோவம்பம்மோ
நீலமோமார னெடுங்கணையோ—சாலச்
சிறுத்தவிடைபருத்தமுலை சிவத்தவிதழ்வெளுத்தநகை
கறுத்தகுழலொருத்திகடைக் கண்.

இ-ள். சால சிறுத்த இடை — மிகவுஞ் சிறுத்த இடையையும், பருத்தமுலை — பருத்ததனங்களையும், சிவந்த இதழ் — சிவந்த அதரத்தையும், வெளுத்த நகை — வெளுத்த பல் வரிசையையும், கறுத்த குழல் — கறுத்த கூந்தலையுமுடைய, ஒருத்தி-ஒருபெண்ணின், கடைக்கண்-கடைக்கண்கள், ஆலமோ—நஞ்சோ, வேலோ — வேலாயுதங்களோ, அலை கடலோ — அசையாநின்ற கட

லோ, அம்புயமோ – தாமரைமலர்களோ, நீலமோ – கருங்குவளை மலர்களோ, மாரன் – மன்மதனது, நெடுகணையோ – நீண்ட அம்புகளோ—எ-று.

ஒருநாயகன் ஒருநாயகியின் கண்களைப்பார்த்து வியந்துரைத்தது. (௧௬௬)

நீரோசிதம்பரனார் நும்பதியோநீள்புலியூர்
நீரோசுடலைக் குணித்தனார்—நீரோ
கடத்தடக்களிற்றினைக் கறுத்துறப்பிடித்திழுத்
தடர்த்தறுத்துரித்துடுத்த வா.

இ-ள். சிதம்பரனார்நீரோ – சிதம்பரதலத்தில் வாழ்பவர் நீர்தாமோ, நீள் புலியூர் – பெரியபுலியூரானது, நும்பதியோ – உமதிடமோ, சுடலைக்குள் நித்தனார்நீரோ – சுடலையில் வாழ்கின்ற சாசுவதர் நீர்தாமோ, கடம் – மதத்தையுடைய, தடம் – மலையைநிகர்த்த, களிற்றினை – யானையை, கறுத்து – கோபித்து, உறப்பிடித்து இழுத்து – மிகுதியாய்ப் பற்றிபிழுத்து, அடர்த்து – கொன்று, அறுத்து – சேதித்து, உரித்து – தோலையுரித்து, உடுத்தவர்-உடுத்துக்கொண்டவர், நீரோ – நீர்தாமோ—எ-று.

இவ்விடத்துக்களிறு என்றது கயமுகாசுரனை. (௧௬௭)

வன்மத்தைநின்மனதில் வையாதேபாவியேம்
கன்மத்தைநீக்கிக் கரையேற்றாய்—சென்மத்து
ணமலையண்ணாமலுமின் னார்முலையுண்ணாமலுமண்
ணாமலையுண்ணாமுலை யம்மா.

இ-ள். அண்ணாமலை – திருவண்ணாமலையிலெழுந்தருளிய, உண்ணாமுலையம்மா – உண்ணாமுலையம்மையே, வன்மத்தை நின்மனதில் வையாதே – உன் மனத்தில் மர்மத்தைவைக்கவேண்டாம், சென்மத்துள் – பல பிறவிக்கடலில், நாம் அலையுண்ணாமலும் – நாமலையாமலும், மின்னார்முலை உண்ணாமலும் – மாதர்முலையை யுண்ணாமலும், பாவியேம் – பாவியேங்களுடைய, கன்மத்தை நீக்கி – கர்மங்களைநீக்கி, கரையேற்றாய் – முத்திக்கரையை யடைவிக்கவேண்டும்—எ-று.

வன்மம் – வயிரம் (தீராப்பகை.) (௧௬௮)

மோகங்கவிந்ததுபோன் மேலெழுமக்காலனைக்கண்
டாகந்தளர்ந்துநெஞ்ச மஞ்சாமுன்—மாகடவூர்ப்
பூதநாதாவேதகீதா பூவிதாதாதேடுபாதா
மாதுபாகாகாலகாலா வா.

இ-ள். மாகடவூர் – பெருமையுள்ள திருக்கடவூரி லெழுந்தருளிய, பூதநாதா – பூதநாதனே, வேதகீதா – வேதகீதனே, பூவிதாதா தேடு பாதா – தாமரைமலரில் வாழ்கின்றபிரமன் தேடுகின்ற திருவடியை யுடையவனே, மாதுபாகா – பெண்பாகனே, காலகாலா – காலகாலனே, மேகம் கவிந்ததுபோல்

கரியமேகம் மூடிக்கொண்டதுபோல, மேல்எழும் அக்காலனைக்கண்டு — மேல் வருகின்ற அந்தக்காலனைப்பார்த்து, ஆகம் தளர்ந்து — சரீரம் தளர்ந்து, நெஞ்சம் அஞ்சுமுன்னே — மனம் அஞ்சுவதற்குமுன்பே, வா — (நீயெனக்கெதிரே) எழுந்தருளவேண்டும்—எ-று.

காலன் கருநிறமாதலால் "மேகங்கவிந்ததுபோன் மேலெழுந்தகாலனை" என்றார். (கஙக)

ஆர்செய்தவஞ்சனையோ வாறுமுகவேலர்மலர்த்
தாரீயாறுற்றதென்ன சற்பனையோ—பார்தனிலச்
சூதுகற்றசக்களத்தி தோதகத்திபச்சிலைக்குள்
ஓதுசெப்படக்குவித்தை யோ.

இ-ள். ஆர்செய்த வஞ்சனையோ—, ஆறுமுகம் — ஆறுமுகங்களையுடைய, வேலர் — வேலவர், மலர்தார் ஈயாது உற்றது — தமது பூமாலையைக் கொடாதிருப்பது, என்னசற்பனையோ — என்னமோசமோ, பார்தனில் — இவ்வுலகத்தில், அ — அந்த, சூதுகற்ற — சூதுமார்க்கத்தைக் கற்றிருக்கிற, சக்களத்தி- சக்களத்தியாகிய, தோதகத்தி — பசப்புக்காரியின், பச்சிலைக்குள் — பச்சிலையில், ஓது — சொல்லப்பட்ட, செப்படக்குவித்தையோ—எ-று.

ஒருகுலமாதானவள், தன்கணவனைப் பச்சிலைமருந்து முதலியவற்றால் கைவசப்படுத்திக்கொண்ட தின் சக்களத்தியின் கபடமார்க்கத்தைக் குறித்துச் சொல்லியது, (கசo)

கச்சிக்கச்சாலைக் கடவுளடியைத்துதித்தால்
இச்சிக்கச்சாலையிலா ளின்பமகார்—மெச்சிக்க
நித்தநித்தம்விர்த்தியுற்றநி நிட்களத்தைப்பெற்றமுத்தர்
பத்தியைச்சித்தத்தளிக்கும் பார்.

இ-ள். கச்சி — திருக்கச்சியிலுள்ள, கச்சாலைக் கடவுள் — கச்சபாலயக் கடவுளது, அடியை துதித்தால் — திருவடியை நீ தோத்திரம் பண்ணினால், (அப்படி தோத்திரம்பண்ணுதல்) இச்சிக்க யாவரும் விரும்பும்படி, சாலை- வீடு, இல்லாள் — மனைவி, இன்பம்மகார் — இன்பத்தைத்தருகிறமக்கள், மெச்சிக்க — எல்லாரும் மெச்சும்படி, நித்தம் நித்தம் — நாள்தோறும் விர்த்தியுற்று விருத்தியையடைந்து, அ — அந்த, நிட்களத்தைபெற்ற முத்தர் — நிஷ்களப் பொருளைப்பெற்ற முத்தரது, பத்தியை — பத்திநெறியை, சித்தத்து அளிக்கும் — மனத்தில் தோன்றுவிக்கும், பார் — நோக்கு—எ-று. (கசக)

அன்னைவடிவம்மையொற்றி யந்தரியைச்சிந்தித்தால்
பின்னைவடிவம்மையுற்றுப் பேதுறுப்—முன்னைவினைப்

பந்தைமுந்தவிர்ந்துமேவு சந்தமும்பரந்துஞான
சிந்தையுந்தணந்திடாது தேர்.

இ-ள். அன்னை — தாயாகிய, வடிவம்மை — வடிவாம்பிகையும், ஒற்றி அந்தரியை — திருவொற்றியூரில் வாழ்கின்ற அந்தரியும் ஆகிய இறைவியை, சிந்தித்தால் — நீ நினைத்தால், பின்னை — பிறகு, அம்மை — மறுபிறப்பில், வடிவு உற்று — சரீரமெடுத்து, பேதுருய் — நீ வருந்தமாட்டாய், முன்னை வினைபந்தமும் — முற்செய்த வினைக்கட்டும், தவிர்ந்து — நீங்கி, மேவு — பொருந்திய, சந்தமும் பரந்து — அழகும் மிகுத்து, ஞானசிந்தையும் தணந்திடாது — ஞான சிந்தையும் உன்னைவிட்டு நீங்காது, தேர் — இதனை நீ தெரிவாயாக—எ-று.

என்றுடுங்காமீச ரின்பவடிவைத்துதிக்க
அன்றும்வினைவிட் டகலுமே—குன்றுமல்
தொங்கிட்டத்தோதரிகிட தோதரிகிடதோதரிகிட
தங்கிட்டத்தாதரிகிட தா.

இ-ள். குன்றுமல் — குறையாமல், தொங்கிட்டத் தோதரிகிட தோதரிகிட தோதரிகிட தங்கிட்டத் "தாதரிகிடதா என்று—, ஆடும் — நடிக்கின்ற, காமீசர் — திருக்காமீசரது, இன்பவடிவைத்துதிக்க — ஆனந்தரூபத்தைத்தோத்திரம்பண்ண, அன்று ஆம் வினை — தீவினையானது, விட்டு அகலும் — விட்டு நீங்கும்—எ-று. (கசா)

திங்கடும்பைகொன்றையுஞ் சிறந்தணிந்துகொண்டுநின்ற
அங்கியம்பகன்பயந்த வன்பகந்தா—தங்கமென்னும்
தேகத்தானேகுறவர் சேய்நட்டோனேபனிரு
வாகுற்றுனேபெருமானே.

இ-ள். திங்கள் — தும்பை கொன்றையும் " சிறந்து அணிந்துகொண்டு, நின்ற — சந்திரனையும் தும்பைமலர்மாலையையும் கொன்றைமலர்மாலையையும் மேன்மையாக அணிந்துகொண்டுநின்ற, அங்கி அம்பகன் — நெருப்புக்கண்ணனாகிய பரமசிவன், பயந்த — ஈன்ற, அன்பு — அன்புடையபுதல்வனே, கந்தா — கந்தனே, தங்கம் என்னும் தேகத்தோனே — தங்கமென்று சொல்லத்தக்க திருமேனியையுடையவனே, குறவர்சேய்நட்டோனே — குறவர்பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகியை சினேகித்தவனே, பன்னிருவாகு உற்றோனே - பன்னிரண்டு திருத்தோள்களை யுடையவனே, பெருமானே — பெருமை யுடையவனே (என்னையாதரித்தருளவேண்டும்)—எ-று. (கசச)

கன்னிமுகநன்னிலவு கன்னலிதழின்னிலவு
பன்னுநகைபன்னமுலை பன்னிருகை—மன்னவநின்
மின்னயிலையன்னவிழி மின்னலிடைபின்னுசடை
அன்னநடையின்னவறி வாய்.

இ-ள். கன்னிமுகம் – இந்தப்பெண்ணினது முகமானது. நல்நிலவு – பூரணச்சந்திரன், கன்னல்இதழ் – சர்க்கரைப்பாகுபோல் இனிக்கின்ற, இதழ்-அதரமானது, இன் இலவு - இனிதாகியமுருக்கம்பூ, பன்னும்நகை – சொல்லப்பட்டபல்வரிசையை, பன்ன – எடுத்துச்சொல்லுமிடத்து, முல்லை-முல்லையரும்பு, பன்னிருகைமன்னவ – பன்னிரு கரங்களையுடைய இறைவனே, விழி – கண்கள், நின்மின் அயிலை அன்ன – உனதுமின்னுகின்ற வேலாயுதத்தை நிகர்ப்பன, இடை – இடையானது, மின்னல் – மின்கொடியை நிகர்க்கும், சடை – கூந்தல் பின்னு பின்னலுருவமா யிருக்கின்றது, நடை – நடையானது, அன்னம் – அன்னத்தை நிகர்க்கும், இன்ன – இத்தன்மையவாகிய அவயவங்களை, அறிவாய் – நீ ஆராய்ந்தறிவாயாக—எ-று. (கசரு)

உக்ரகிரியுக்ரகட லுட்கவடவெற்பொடுயர்
சக்ரகிரிக்கப்பாலுந் தாண்டுமே—விக்ரமவை
வேன்முருகன்கந்தன் விசாகன்குகன்கரிய
மான்மருகனேறு மயில்.

இ-ள். விக்ரமம் – வெற்றியையுடைய, வைவேல்-கூர்மையாகிய வேலாயுதத்தைத்தாங்கிய, முருகன்—, கந்தன்—, விசாகன்—, குகன்—, கரிய மால் மருகன் – கரியதிருமாலுக்கு மருகன், (அவன்) ஏறும் மயில் – ஏறி நடத்துகின்ற மயிலானது, உக்ரகிரி – உக்கிரமாகிய மலைகள், உக்ரகடல் – உக்கிரமாகிய கடல், (என்பவை) உட்க – முறையே பொடிபடவும் கலங்கவும், வடவெற்பொடு – மேருமலையோடு, உயர் சக்ரகிரிக்கு – உயர்ந்த சக்ரவாளகிரிக்கு, அப்பாலும் – அப்புறத்தும், தாண்டும் – தாவும்—எ-று. (கசகூ)

சந்தனந்திமிர்ந்தகொங்கை சந்ததம்பசந்ததிங்கு
வந்தனங்கனம்பையுந் தவந்தெழுந்து—சிந்தைதங்கு
நேசபாசமோபொலாது நீநிலாவிலேகுலாவ
வாசலாமுலாசவேல வா.

இ-ள். சந்தனம் திமிர்ந்தகொங்கை – சந்தனம் பூசப்பெற்ற கொங்கை, சந்ததம் பசந்தது – எப்பொழுதும் பசலைநிறமடைந்து, இங்குவந்து – இவ்விடத்துவந்து, அனங்கன் – மன்மதன், அம்பை உந்த – தனது புஷ்பபாணத்தைப் பிரயோகிக்க, வந்து எழுந்து – உண்டாகி அதிகரித்து, சிந்தைதங்கும்-என்மனத்தில்தங்கிய, நேசபாசமோ பொல்லாது – பாசபந்தமோகொடியது, நிலாவிலேகுலாவ – நிலவில் விளையாட, நீவா – நீவருவாயாக, உல்லாசம் வேலவா – சம்பிரமத்தையுடைய வேலவனே, வந்தனம்-உனக்கு நமஸ்காரம் எ-று. (கசஎ)

வாமமேவுசீதராசி வாஜிராஜநேயமோக
காமமாகிசோபமான காமிவாம—தாமமேவு

கொங்கைபைங்குரும்பைபம்பு கொண்டைகொண்டல்கண்டந
செங்கைபங்கயங்கண்வண்டு சேர். [ந்து

இ-ள். வாமம்மேவு சீதரா — அழகுபொருந்திய ஸ்ரீதரனே, சிவாஜிராஜ— சிவாஜி வேந்தனே, நேயமோக காமமாகி — அன்பும் மோகமும் காமமும் அடைந்து, சோபம் ஆன — சோர்ந்த, காமி — மிகுகாமியாகிய என்பெண்ணி னது, வாமம் — அழகாகிய, தாமம்மேவு — பூமாலையை யணிந்த, கொங்கை— கொங்கைகள், பைங்குரும்பை — பசிய குரும்பைகள்போலும், பம்பு கொண் டை — மயிர்நெருங்கின கொண்டையானது, கொண்டல் — மேகம்போலும், கண்டம் — கழுத்து, நந்து — வலம்புரிச்சங்குபோலும், செங்கை — சிவந்தகை, பங்கயம் — தாமரை மலர்போலும், கண் — கண்கள், வண்டு — கருவண்டுகள் போலும், (இத்தன்மையளை) சேர் — நீ தழுவுவாயாக—எ-று. (கஅ)

அங்கியரனூர்தி யானவிருமதிக்கும்
தங்குபன்றியையிரண்டு தந்திடவே—எங்கும்
உரைக்குங்கான்மைந்தர்க் கொருவநடுவுற்ற
துரைக்குத்துரையேநீ சொல்.

இ-ள். எங்கும் உரைக்குங்கால் — எவ்விடத்தும் சொல்லுமிடத்து, மைந் தர்க்கு — ஆடவர்க்குள்ளே, ஒருவ — ஒப்பற்றவனே, நடுவுற்ற — நடுவுநிலைமை யுள்ள, துரைக்குத்துரையே-துரைக்குத்துரையாயிருப்பவனே, அங்கிஊர்தி- அக்கினி தேவனுக்கு வாகனமாகிய ஆடு, (மேஷம்) அரன் ஊர்தி — சிவபெரு மானுக்கு வாகனமாகிய எருது, (இடபம்) ஆன இருமதிக்கும் — ஆகிய இர ண்டு மாசங்களுக்கும், தங்குபன்றி ஐயிரண்டு — பொருந்திய பத்துப்பன்றியை, தந்திடசொல் — தரும்படிசொல்வாயாக—எ-று.

மேடம் இடபம் சித்திரை வையாசி ஆகிய இரண்டுமாசச் செலவுக்குக் கொடுக்கும்படி உன் காரியத்தலைவருக்கு உத்திரவு செய்யவேண்டும் என்ப தாம். ஐயிரண்டுபன்றி — பத்துவராகன். ஆடுமாடு பன்றி எனச்சொன்னயக் தோன்றுமாறும் அறிக. (கசுக)

இத்தைபணையவுரு வில்லான்விடும்போதே
வைத்தகரையோதடுக்க மாட்டாதே—கொத்துலவும்
அங்கமுகக்காத்துறைசை யம்பலவாணன்புயத்துச்
செங்குவளைத்தாரிணையே தேடு.

இ-ள். இதையல்நைய — இந்தப்பெண்ணானவள் வருந்தும்படி, உருஇல் லான்விடும் — உருவிலியாகிய மன்மதன் பிரயோகிக்கின்ற, போது எவை— புஷ்பபாணத்தை, ஐயோ — அந்தோ! தகர் — இந்த ஆடானது, தடுக்கமாட் டாது — தடைசெய்யமாட்டாது, (தடுக்கவிரும்புவையாயின்) கொத்துஉலவும்-

துலைகள்பொருந்திய, அம் — அழகாகிய, கமுகக்கா-கமுகஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த, துறைசை — துறைசையில் வாழ்கின்ற, அம்பலவாணன் — அம்பலவாணனது, புயத்து — தோளிலணிந்த, செங்குவளைத் தாரினையே — செங்குவளை மலர் மாலையையே, தேடு — தேடுவாயாக—எ-று.

இது செவிலியறத் தொடுகின்று வெறிவிலக்கல். (௧௫௦)

ஆச்சரியுந்தென்னமர மத்தனையுங்குத்துமுலை
காச்சிருக்குந்தென் குடந்தைக் காவலா—மாச்சன்
வரக்குப்பையாநீ மருவாநாளெல்லாம்
சரக்குப்பையாமே தனம்.

இ-ள். ஆச்சரியம் — ஆச்சரியப்படும்படி, தென்னமரம் அத்தனையும்— தென்னமரங்களெல்லாம், முத்துமுலை — குத்துமுலைபோல,காச்சுஇருக்கும்· காய்ச்சிருக்கின்ற, தென்குடந்தை காவலா — தென்குடந்தைக் கரசனே, மாச்சன் — மாச்சன்என்பவனது, வரம் — வரத்தினாலவதரித்த, குப்பையா — குப்பையனே, நீ மருவாநாள்எல்லாம் — நீ என்னைக்கூடாத நாளெல்லாம், தனம்· என்தனங்கள், சரக்குப்பைஆம் — மன்மதபாணங்களின் குயில்களாகவே யிருக்கும்—எ-று.

சரக்குப்பை சரக்குவைக்கும் பையென்பது சொன்னயம். (௧௫௧)

செருப்பின் குணம்.

கல்லுமுறுத்தாது காலினின்முட்டைக்காது
எல்லைமார்த்தாண்டன்சூடேறாது—தொல்லைவரும்
மாலையிருளில் வழிநடக்கக்கூசாது
காலிற்செருப்பிருந்தக் கால்.

இ-ள். காலில் — (ஒருவனது) காலில், செருப்புஇருந்தக்கால் — செருப்பிருந்தால், கல்லும் உறுத்தாது — கற்களும் உறுத்தாது, காலினில் முள்தைக்காது — காலில் முள்தைக்காது, எல்லை மார்த்தாண்டன் சூடு ஏறாது — சூரியனது வெப்பமேறாது, தொல்லைவரும் — பலதுன்பங்களுண்டாதற்குரிய, மாலை இருளில் — மாலைக்காலத்திருளில், வழிநடக்கக் கூசாது — வழிநடக்கப் பின்னிடாது—எ-று. (௧௫௨)

ஒருதலத்திலுள்ள ஆபற்சகாயனென்னும் சிவபெருமானைத் தரிசித்த ஒருபுலவன், தந்தைதாய் முதலானவரை யிழந்ததனல் மனம்வருந்திப் பாடியது.

தந்தைபோய்த்தாய்போய்த் தமர்போயென்சுற்றமும்போய்
வெந்தபுரியாகிவிட் டேனே—முந்தவே

ஆழாழிநஞ்சுண்ட வாபச்சகாயனெனும்
பாழாவான்கண்ணேறு பட்டு.

இ-ள். மூந்தவே — முன்பாகவே, ஆம் ஆழி — ஆழ்ந்த பாற்கடலிற்றோன்றிய, நஞ்சுஉண்ட — விஷத்தையுண்ட, ஆபற்சகாயன் என்னும் — ஆபற்சகாயனென்கிற, பாழாவான் — பாழானவனது, கண்ணேறுபட்டு — கண்ணெச்சில் பட்டு, தந்தைபோய் — தந்தையையிழந்து, தாய்போய் — தாயையிழந்து, தமர்போய் — சிநேகரையிழந்து, என்சுற்றமும்போய்-என்சுற்றத்தாரையுமிழந்து, வெந்தபுரியாகி விட்டேன் — வெந்தவைக்கோற்புரியைப் போலாகிவிட்டேன் எ-று.

வெந்த வைக்கோற்புரி தன் முன்னுருவழியா திருத்தல்போல, நானும் தந்தைதாய் முதலானோரை யிழந்தும் முன்போலவேயிருக்கிறே னென்பதாம். கண்ணேறு — கண்திருஷ்டி, நெருப்புக்கண்ணுகையால் எல்லாரையும் எரித்துவிட்டதென்பது கருத்து. (௧௫௫)

நீர்க்குடங்கொண்டுபோகிற சிலபெண்களை நோக்கி
ஒருவிடபுருஷன் சொல்லியது.

கைக்குடமும்ரெண்டு கனகும்பக்குடமும்
முக்குடமுங்கொண்டான் முறியாதோ—மைக்குழலீர்
வேய்க்காற்றினுல்விளங்கும் வீரனந்திமாநகரில்
ஈக்காற்றுக்காற்று மிடை.

இ-ள். மைக்குழலீர் — கரிய கூந்தலையுடையீர், வேய்க்காற்றினுல்விளங்கும் — மூங்கிற்காற்றினுல் விளங்குகின்ற, வீரன் — வீரன் என்பவனது, நந்திமாநகரில் — நந்திமாநகரத்தில், ஈக்காற்றுக்கு-ஈப்பறக்குங்காற்றுக்கு, ஆற்று — பொறுக்காமல் முறிகின்ற, இடை — இடையானது, கைக்குடமும் — கையிலுள்ள ஒருநீர்க்குடமும், ரெண்டுகனகும்பக்குடமும் — இரண்டு தங்கக்குடங்களும்ஆகிய, முக்குடமும் — மூன்றுகுடங்களையும், கொண்டால் — தாங்கினுல், முறியாதோ — முறிந்துபோகாதோ, (இப்படி நீங்கள் செய்வது தகுதியல்ல எ-று. (௧௫௬)

வையம்புகழு மலராயிரமெடுத்துக்
கையிலொருமாமலரைக் காணுமல்—வையகத்தில்
செங்கண்மாலீசன் றிருவடிக்கெண்ணுயிரமாத்
தங்கண்மலர்சாத்தினுர் தாம்.

இ-ள். வையகத்தில் — இவ்வுலகத்தில், செங்கண்மால்—திருமால், வையம்புகழும் — உலகத்தார் புகழும்படியான, மலர் ஆயிரம் எடுத்து — ஆயிரந்தாமரைமலரையேந்தி, கையில் ஒருமாமலரைக் காணுமல் — (அருச்சனையின் முடி

வில் (கையிலிருந்த மலர்களில் ஒருமலரைக்காணமல், ஈசன்திருவடிக்கு-சிவ பெருமானது திருவடிக்கண், ஆயிரம்எண்ஆ - ஆயிரம்என்னுந் தொகைபெற, தம் கண்மலர்சாத்தினர் - தமது கண்ணாகிய தாமரைமலரைப் பறித்துச் சாத்தினர்—எ-று. (௧௭௰)

பாம்புசேர்தோளிணையாள் பாளயத்துமாமாரி
சாம்பசிவன்றன்னடியைச் சாராரை—வேம்பின்
இலையையுடுத்தியவ ரீனமானம்போக்கித்
தலையில்விளக்கேற்றிவைப்பா டான்.

இ-ள். சாம்பசிவன் தன்அடியைச் சாராரை - சாம்பசிவனது திருவடியையடையாதவர்களை, பாம்புசேர் தோளிணையாள் - பாம்பையணிந்த இருதோள்களை யுடையவளாகிய, பாளயத்துமாமாரி - பெரிய பாளயத்திலுள்ள மகாமாரியானவள், வேம்பின் இலையைஉடுத்தி - வேப்பந்தழைச்சீலையை உடுக்கப்பண்ணி, அவர் - அவர்களுடைய, ஈனமானம்போக்கி - ஈனமானங்களை யிழக்கச்செய்து, தலையில் - தலையிலே, விளக்கு ஏற்றிவைப்பாள்-தீபமேற்றி வைப்பாள்—எ-று.

பாளயத்து மாமாரியும் சிவசத்தியின் கூறுதலால் பாம்புசேர் தோளிணையாள் என்று கூறினர். (௧௭௧)

படிக்கத்தகாதநாட்கள்.

அட்டமியிலோதின லாசானுக்காகாது
சிட்டருக்குப்பன்னான்கு தீதாகும்—கெட்டவுவா
வித்தைக்குநாசமாம் வெய்யபிரதமையில்
பித்தரும்பேசார் பிழை.

இ-ள். அட்டமியில் ஓதினல் - அஷ்டமியில் படித்தால், ஆசானுக்கு ஆகாது - குருவுக்காகாது, பன்னான்கு-சதுர்த்தசியில் படித்தால், சிட்டருக்கு தீதுஆகும் - சீடருக்குக் கெடுதியாகும், கெட்டஉவா - கெட்ட பூர்ணிமையில் படித்தால், வித்தைக்கு நாசமாம் - வித்தைக்குக் கெடுதியுண்டாகும், வெய்ய பிரதமையில் - கொடியபிரதமையில் படித்தால், பிழை - பிழையாகும், (ஆதலால்) பித்தரும்பேசார் - அதைக்குறித்து பித்தரும் பேசமாட்டார்கள்-எ-று.

ஆயிரம்பாக்கன்னமுலை யன்னநடைக்கன்னிபதி
னாயிரம்பாக்கானு னுன்னுசையினல்—நீயிரங்கி
வந்தாளவேண்டு மலைப்பழனிவேலவனே
சந்தாளவேறில்லை தான்.

இ-ள். ஆயிரம்பாக்கு அன்னமுலை - ஆயிரம்பாக்கை நிகர்த்ததனங்களையும், அன்னநடை - அன்னநடைபோன்றநடையினையுமுடைய, கன்னி-என்

பெண்ணானவள், உன்ஆசையினால் – உன்மீதுவைத்த விருப்பத்தினால், பதி னாயிரம்பாக்குஆனாள் – பதினாயிரம் பாக்காயினாள், (ஆதலால்) மலைப்பழனி வேலவனே – பழனிமலை வேலவனே, நீஇரங்கிவந்து – நீ யிரக்கங்கொண்டு வந்து, ஆளவேண்டும் – இவளை யாண்டருளவேண்டும், சந்துஆள – தூதுவிட வேறுஇல்லை – வேறொருவரில்லை—எ-று.

ஆயிரம்பாக்குக் கலசமென்று பெயராதலால் "ஆயிரம்பாக்கன்னமுலை" என்பதற்குக் கலசம்போன்ற தனம் எனவும், 'பதினாயிரம் பாக்குக்கு அம்ம ணம் "என்று பெயராதலால்" பதினாயிரம் பாக்கானாள் என்பதற்கு நிர்வாண மானாள் எனவும் பொருளுரைத்துக்கொள்க. (கருஅ)

பிறப்பித்தோன்வித்தைதனைப் பேணிக்கொடுத்தோன்
சிறப்பினுபதேசஞ் செய்தோன்—அறப்பெரிய
பஞ்சத்திலன்னம் பகிர்ந்தோன்பயந்தீர்த்தோன்
எஞ்சாப்பிதாக்களென வெண்.

இ-ள். பிறப்பித்தோன் – பிறப்பித்தவன், வித்தைதனைபேணிக்கொடுத் தோன் – வித்தையை விரும்பிக்கொடுத்தவன், சிறப்பின் உபதேசம் செய் தோன் – சிறப்பினையுடைய ஞானோபதேசம்செய்தவன், அறப்பெரிய–மிகப் பெரிய, பஞ்சத்தில் – பஞ்சகாலத்தில், அன்னம்பகிர்ந்தோன் – அன்னம்பகி ர்ந்து கொடுத்தவன், பயம்தீர்த்தோன் – பயத்தை நீக்கி ரக்ஷித்தவன், (இவர் ஐவரும்) எஞ்சா – குறைவில்லாத, பிதாக்கள்என எண் – பிதாக்களாவார்க ளென்று நினைப்பாயாக—எ-று. (கருக)

கானக்கடன்மல்லைக் கார்வண்ணன்றானுமால்
நானக்குழன்மடவீர் நானுமால்—ஆனக்கால்
தன்கையிற்சங்காழி தானிருக்கப்போவதேன்
என்கையிற்சங்காழி யின்று.

இ-ள். கானம் – சோலைசூழ்ந்த, கடன்மல்லை – திருக்கடன் மல்லையிலெ ழுந்தருளிய, கார்வண்ணன் தானும்-மேகவண்ணனும், மால் – மாலே, நானும்- யானும், மால் – மாலே, ஆனக்கால் – ஆனால், நானக்குழல்மடவீர் – மயிர்ச் சாந்தணிந்த கூந்தலையுடைய பெண்களே, தன் கையில் – அவன்கையில், சங்கு ஆழிதாம்இருக்க – சங்காழிகளிருக்க, என்கையில் – என்கையிலுள்ள, சங்கு ஆழி – சங்காழிகள், இன்று போவது என் – இன்று நீங்குவதேன் எ-று.

மால் இரண்டில் முன்னையதற்குத் திருமால் என்றும், பின்னை யதற்கு மோகங்கொண்டவள் என்றும், சங்காழியிரண்டில் முன்னையதற்குச் சங்கசக் ரங்களென்றும், பின்னையதற்குச் சங்கவளையிலும் மோதிரமும் என்றும் பொ ருளுரைத்துக்கொள்க. (கரு௦)

கட்டியடிப்போர்க்குங் கன்மீதிலேற்றுவர்க்கும்
எட்டியடிப்போர்க்கு மீவரே—திட்டமுடன்
பாடுவோர்க்கியாரே பல்லுதிரத்தாடையினிற்
போடுவோர்க்கீவார் பொருள்.

இ-ள். கட்டிஅடிப்போர்க்கும் – கட்டி யடிப்பவர்களுக்கும், கல்மீதில் ஏற்றுவர்க்கும் – கல்லை மேலேற்றிச் சுமப்பிப்பவர்க்கும், எட்டி அடிப்போர்க்கும் – எட்டிக்கன்னத்தில் அறைவோர்க்கும், ஈவர் – (இவ்வுலகத்தார்) பொருள்கொடுப்பார்கள், (அன்றியும்) பல் உதிர் – பற்கள் உதிரும்படி, தாடையினில் போடுவோர்க்கு – தாடையில் அறைகிறவர்களுக்கு, பொருள் ஈவார் – பொருளைக் கொடுப்பார்கள், திட்டமுடன் பாடுவோர்க்கு – திருத்தமாகப்பாடும் புலவருக்கு, ஈயார் – சொடார்—எ-று. (௪சுக)

செய்யாள்கணவா செகராஜசேகரா
ஐயாவடகங்கைக் காரியா—துய்யா
குடஞ்சுட்டுப்பின்போன கோபாலாமுத்து
வடஞ்சுட்டுக்கண்டுயிலாண் மான்.

இ-ள். செய்யாள்கணவா – திருமகள் கொழுநனே, செகராஜ சேகரா – செகராஜ சேகரனே, ஐயா – ஐயனே, வடகங்கைக்கு ஆரியா – வடகங்கைக் கிறைவனே, துய்யா – பரிசுத்தனே, குடஞ்சுட்டுப் பின்போன கோபாலா – பசுக்கூட்டத்தின் பின்போன கண்ணனே, மான் – என்பெண்ணனவள், முத்துவடம்சுட்டு – முத்துமாலை சுடுதலால், கண் துயிலாள் – கண்ணுறங்காதிருக்கிருள் (இவளை யாதரிக்கவேண்டும்)—எ-று.

விரகிகளை முத்துவடம்சுடுதெ லியல்பாதலால் "முத்துவடஞ்சுட்டு" என்ருர். இதுதாய்க்கூற்று. (௪சுஉ)

உன்றன்மகளை யொறுப்பதற்குக்காரணமென்
என்றன்மகடன் னியல்புகேள்—குன்ருச்
சிராப்பளியானே றிவருஞ் சேவின்மணியோசைக்
கிராப்பளியுங்கொள்ளா ளிவள்.

இ-ள். உன்றன்மகளை ஒறுப்பதற்கு – உன்மகளை வருத்துதற்கு, காரணம் என் – காரணம் யாது, என்றன்மகள் தன் இயல்பு கேள் – என்மகளுடைய இயற்கையைக் கேட்பாயாக, (என்னெனின்) குன்ரு – அழியாத சிராப்பள்ளியான் ஏறிவரும் – திருச்சிராப்பள்ளிச் சிவபிரானேறிவருகின்ற சேவின்மணியோசைக்கு – இடபத்தின் மணியோசைக்கு, இவள் – (என்மகளாகிய) இவள், இரா – இரவில், பள்ளியும் கொள்ளாள் – படுத்துறங்கவுமாட்டாள்—எ-று.

சிராப்பள்ளியான்மீது மோகங்கொண்ட ஒருபெண்ணின்தாய் அவளைத் தண்டித்து வருத்துவதைக்கண்ட மற்றொருபெண்ணின் தாயானவள் என் பெண்ணு மிப்படியே, நீயேன் அவளைவருத்துகிறாயெனச் சொல்லியது. ()

நீரூருஞ்செஞ்சடைமே னீரூரும்பாம்பணிந்து
நீரூரிலேவருகை நீதியோ—நேரே
படவரவஞ்சாடப் பலியிடெனவந்தால்
இடவரவஞ்சாளோ விவள்.

(இ-ள்.) நீர் ஊரும் செஞ்சடைமேல் – கங்கைதங்கிய செஞ்சடைமேல், நீர் – நீர், ஊரும்பாம்பு அணிந்து – தவழ்கின்ற பாம்பைத்தரித்து, நீர் – நீர், ஊரிலே வருகை – ஊருக்குள்ளே வருதல், நீதியோ – நீதியாமோ, நேரே- நேராக, படம் அரவம்சாட – படத்தையுடைய பாம்பு சீறும்படி, பலியிடெனவந்தால் – பிக்ஷையிடுவென்று வந்தால், இவள்-இந்தப்பெண், இடவர-பிக்ஷையிட வருவதற்கு, அஞ்சாளோ – பயப்படமாட்டாளோ—எ-று.
இது தாய்க்கூற்று. (௧௬௪)

சந்திரனுக்கும் கருடனுக்கும் சிலேடை.

வாலைப்பொருந்துதலால் வல்லரவம்பற்றுதலால்
மாலையடுத்துநெடு வானுறலால்—மேலைநிலத்
தும்பர்பூசிக்கவரு ளொற்றியூரன்வரையில்
அம்புலியுநன்கருடனும்.

(இ-ள்.) சந்திரன்—வாலைப்பொருந்துதலால் – வெண்ணிறம் பொருந்துதலால், வல் அரவம் பற்றுதலால் – வலியராகு கேதுக்களென்னும் சர்ப்பங்களால் பற்றப்படுதலால், மாலை அடுத்து நெடுவான் உறலால் – மாலைக்காலத்தையடுத்து நெடிய ஆகாயத்தைப் பொருந்துதலால்.

கருடன்—வாலைப்பொருந்துதலால் – வாலையுடைத்தாதலால், வல் அரவம்பற்றுதலால் – வலியசர்ப்பங்களைப் பிடித்தலால், மாலைஅடுத்துநெடுவான் உறலால் – திருமாலையடுத்துப் பரமபதத்தைப் பொருந்துதலால், மேலை நிலத்து – மேலுலகத்தில் வாழ்கின்ற, உம்பர் பூசிக்க அருள் – தேவர்கள் வந்து பூசிக்க அவர்களுக் கருள்செய்கிற, ஒற்றியூரன் – திருவொற்றியூரனாகிய சிவபிரானது, வரையில் – மலையில், அம்புலியும் நன் கருடன் ஆம் – சந்திரனும் நல்ல கருடனாவான்—எ-று. (௧௬௫)

அம்மையிலேயேறி யடியேனிடர்தீர
இம்மையிலேவந்தென்னை யீடேற்றி—மும்மையிலே
எந்தப்பாவஞ்செய்தே னந்தப்பாவந்தீரக்
கந்தப்பாவந்திப்போ கா.

இ-ள். கந்தப்பா — முருகக்கடவுளே, அம்மயிலே ஏறி — அழகியமயில் மேலேறி, அடியேன் இடர்தீர-அடியேனது துன்பம்நீங்கும்படி. இம்மையிலே வந்து — இப்பிறப்பிலேவந்து, என்னை ஈடேற்றி — அடியேனை யீடேற்றி, மும்மையிலே — முப்பிறப்பிலே, எந்தப்பாவம்செய்தேன் — எந்தப்பாவத்தைச் செய்தேனோ, அந்தப்பாவம்தீர — அந்தப்பாவம் நீங்கும்படி, இப்போவந்து — இப்பொழுதுவந்து, சா—என்னைக் காத்தருளவேண்டும்—எ-று.

மயிலேயென்பது மையிலேயெனப் போலியாய்வந்தது. (சகூரு)

எழுதரிதுமுன்ன மெழுதியபின்னத்தைப்
பழுதறவாசிப்பது பண்பா—முழுதுமதைக்
கற்பரிதுநற்பயனைக் காண்பரிதுகண்டக்கால்
நிற்பரிதுதானந் நிலை.

இ-ள். முன்னம் எழுது அரிது — முன்னே யெழுதுதல் அருமை, எழுதியபின் — எழுதினபிறகு, அத்தை — அதை, பழுது அறவாசிப்பு அரிது — பழுதறப்படித்தல் அருமை, பண்பா — நற்குணத்தோடு, அதை — அதனை, முழுதும் கற்பு அரிது — முழுதும் கற்றல் அருமை, (கற்றாலும்) நல்பயனை — அதனது நல்ல அர்த்தத்தை, காண்பு அரிது — காணுதல் அருமை, கண்டக்கால்— கண்டால், அந்நிலை நிற்பு அரிது — அந்தநிலையிலே நிற்றல் அருமை — எ-று.

கோடுதிக்குங்கும்பமுலைக் கோதையரைக்கூடவென்றால்
மாடுதின்னியென்னை மறுத்தானே—மாடுதின்னி
தன்பொழுதுப்போச்சுதே தன்னந்தனித்திருந்த
என்பொழுதும்போச்சுதே யின்று.

இ-ள். கோடு — யானைக்கொம்புபோன்ற, உதிக்கும் — பருத்த, கும்பம்— குடம்போன்ற, முலை — தனங்களையுடைய, கோதையரைக்கூட-என்றால்-மாதரைக் கூடவேண்டுமென்று வந்தால், மாடுதின்னி — மாடுதின்னியானவன், என்னைமறுத்தானே — என்னைத் தடுத்தானே, மாடுதின்னி தன்பொழுதும் போச்சுதே — மாடுதின்னியின் பொழுதும் கழிந்தது, தன்னந்தனித்திருந்த— தன்னந்தனியாயிருந்த, என்பொழுதும் போச்சுதே — என்பொழுதும் கழிந்ததே, இன்று — இப்பொழுது—எ-று.

மாடுதின்னி — மாட்டினால் தின்னப்படுவதாகிய வைக்கோலாற்செய்யப் பட்ட மருள் (பாவை) ஒருநாயகன் ஒருநாயகியை விரும்பி யிராப்பொழுதில் அவளிருக்கும் புனத்தை யடுத்துவந்து, பறவைகள் முதலாயினவற்றைவெருட்டுதற்பொருட்டு அவ்விடத்து நிறுத்தியிருந்த வைக்கோற்பாவையை ஒரு புருடனாய் நினைத்து, மீண்டுபோகவும் மனமில்லாதவனாய் அவ்விடத்தே நின்று, பொழுதுவிடிந்தபிறகு வைக்கோற் பாவையென் றறிந்து தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டது. (சகூஅ)

நெஞ்சடைந்தவேட்கையெல்லா நீங்கியிருவிழியும்
பஞ்சடைந்துள்ளாவி படுமுன்னே—செஞ்சடையில்
வெள்ளாறுவெந்நாளும் வேள்விப்புகையாறு
நள்ளாறுவென்று நவில்.

இ-ள். நெஞ்சு – மனமே, அடைந்த வேட்கையெல்லாம்நீங்கி – நீயடைந்திருக்கிற விருப்பங்களெல்லாம் ஒழிந்து, இருவிழியும் பஞ்சுஅடைந்து– இரண்டுகண்ணும் பஞ்சடைந்து, உள் – உள்ளேயிருக்கிற, ஆவி – உயிரானது படுமுன்னே – நீங்குமுன்பே, செஞ்சடையில் வெள்ஆறு – செஞ்சடையில் வெண்மையாகிய கங்காநதியையுடையவனே, எந்நாளும் – எப்பொழுதும், வேள்விப்புகைஆறு – யாகாக்கினிதணியாத, நள்ளாறு – திருநள்ளாற்றையுடையவனே, என்றுநவில் – என்றுசொல்லு—எ-று.

நெஞ்சு முன்னிலை. (௧௬௬)

சிவாலயங்கள் ஆயிரத்தெட்டின் விவரம்.

மூவர்கவிமுந்நூறு முன்சோழனைந்நூறு
நாவலர்மாணிக்கர்தல நாற்பத்தெட்—டோவறுசீர்
நூதனசிவாலயங்க ணூற்றறுபதுங்கூட
ஓதவருமாயிரத்தெட் டோர்.

இ-ள். மூவர்கவி – மூவர்பாடல் பெற்றதலங்கள், முந்நூறு – முந்நூறும், முன்சோழன் ஐந்நூறு – நினைத்தற்குரிய சோழநாட்டுத்தலங்கள் ஐந்நூறும், நாவலர் மாணிக்கர்தலம் – நாவலராகிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகளால் பாடல்பெற்றதலங்கள், நாற்பத்தெட்டு – நாற்பத்தெட்டாகும், ஓ அறுசீர்-நீங்காத சிறப்புள்ள, நூதநசிவாலயங்கள் – ஒதிய சிவத்தலங்கள், நூற்றுஅறுபதும்கூட – நூற்றறுபதும்சேர, (சிவாலயங்கள்) ஓதவரும் – துதித்தற்குரிய, ஆயிரத்தெட்டு – ஆயிரத்தெட்டாம், ஓர் – அறிவாயாக—எ-று. ()

நாலெழுத்துப்பூடு நடுவேநரம்பிருக்கும்
காலுந்தலையுங் கடைச்சாதி—மேலாக
ஒட்டுமுதலெழுத்து மோதுமூன்றுமெழுத்தும்
விட்டாற்பரமனுக்கு வீடு.

இ-ள். நாலெழுத்துபூடு – நாலெழுத்துக்கொண்டபூடு (ஒன்றுஉண்டு,) நடுவேநரம்பு இருக்கும் – (அதின்) நடுவே நரம்பிருக்கும், காலும்தலையும் கடைச்சாதி – அடியும்நுனியும் கடைப்பட்டசாதி, மேலாக – மேன்மையாக, ஒட்டும் – பொருந்திய, முதல்எழுத்தும் – முதலாமெழுத்தும், ஓதும் – சொல்லப்பட்ட மூன்றும்எழுத்தும்—, விட்டால் – நீக்கிவிட்டால், பரமனுக்குவீடு – பரமசிவனுக்குவீடு ஆம்—எ-று.

நாலெழுத்துப்பூடு புனையிலை, இதில் முதல்எழுத்தும் மூன்றுமெழுத்தும் விடுதல் புலையைவிடுதல், இரண்டாமெழுத்தும் நான்காமெழுத்தும் கைலை. (௱எ௧)

கைத்தடியின் குணங்கள்.

முனியதட்டுமுட்டேக்கு முன்னீரளக்கும்
கனியுதிர்க்குங்கவ்வுநாய் காக்கும்—தனிவழிக்குப்
பத்திரமதாகும் பயந்தீர்க்கும்பாம்படிக்கும்
கைத்தலத்திற்றண்டிருந்தக் கால்.

இ-ள். கைத்தலத்தில் – கையில், தண்டு இருந்தக்கால் – தடியிருந்தால், முனி அதட்டும் – முனியையதட்டும், முள் தூக்கும் – முள்ளையெடுத்தெறியும், முன் நீர் அளக்கும் – எதிரேயிருக்கிற நீரை அளவிடும், கனிஉதிர்க்கும் – பழங்களை உதிர்க்கும், கவ்வும் நாய்காக்கும் – கவ்வவருகிற நாயைத்தடுக்கும், தனிவழிக்கு பத்திரமதாகும்- தனிவழிக்கு நன்மையாகிய உதவியாகும், பயம்தீர்க்கும் – பயத்தைநீக்கும், பாம்புஅடிக்கும் – பாம்பையடித்துக்கொல்லும்—எ-று.

முனி – பசாசுமுதலியவற்றையும் குறிக்கும். (௱எ௨)

கைக்குடையின் குணங்கள்.

பகலோன்றெறுங்கிரணம் பாய்பறவையெச்சம்
மிகமேலுறாதகற்றும் விண்ணின்—முகிலதனால்
பெய்யுமழையைத்தடுக்கும் பேரழகுமாமொருவர்
கையிற்குடையிருந்தக் கால்.

இ-ள். ஒருவர்கையில் குடை இருந்தக்கால் – ஒருவர் கையில் குடையிருந்தால், பகலோன் தெறும்கிரணம் – சூரியன் எல்லாரையும் வருத்தும்படியானகிரணம் (வெயில்,) பாய்பறவை எச்சம் – ஆகாயத்தில் தாவிச்செல்லுகின்ற பறவையெச்சம், (இவைகள்) மிக – மிகவும், மேல் உறாது அகற்றும்- மேலே விழாமல் நீக்கும், விண்ணின் – ஆகாயத்தினின்றும், முகிலதனால்- மேகத்தினால், பெய்யும் – பெய்விக்கப்படுகிற, மழையைத்தடுக்கும் – மழையைமேல்விழாமல் தடைப்படுத்தும், பேரழகும்ஆம் – மிகுந்த அழகுமாகும் எ-று.

பறவையெச்சம் – பறவைமலம். (௱எ௩)

வந்தவளைக்கையாது வாய்முத்தந்தருள்வாய்
தொந்தவளைக்கையா துவாரகையா—சந்துவளை
கோசையிடத்தானே குயிலோசைகஞ்சியுளத்
தாசையிடத்தானே யறிந்து.

இ-ள். தொந்தம் — தருதியாகிய, வளைகையா — சங்கத்தையேந்திய கையையுடையவனே, துவாரகையா — துவாரகாநகரத்தை யுடையவனே, சந்துவளை — சந்தனச்சோலைகளால் சூழப்பட்ட, கோசை இடத்தானே — கோசையென்னும் இடத்தை யுடையவனே, குயிலோசைக்கு அஞ்சி — குயிலினது ஓசைக்குபயந்து, உள்ளத்து — மனத்தில், ஆசையிட — ஆசைமிக, தானே அறிந்து — தானேதெரிந்துகொண்டு, வந்தவளை வந்தவளாகிய இந்தப்பெண்ணை, கையாது — வெறுக்காமல், வாய்முத்தம் தந்தருள்வாய் — உன்திருவாய் முத்தம் தந்தருள்வாயாக—எ-று. (கஎச)

அலரோதிமத்தா னறைகோசைமாலே
அலரோதிமத்தா லடிக்கும்—அலரோதி
நந்தனகத்தாளுறவே நண்ணிநின்றுயானடைந்தேன்
உந்தனகத்தாளுறவே யோர்ந்து.

இ-ள். அலர் — தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற, ஓதிமத்தான் — அன்னவாகனனாகிய பிரமன், அறை — துதிக்கின்ற, கோசைமாலே — திருக்கோசைத்திருமாலே, அலர்ஓதி — பழிமொழிகளைச் சொல்லி, மத்தால் அடிக்கும் — மத்தினால் அடித்த, அலரோதி — பூங்குழலாளாகிய ஒருத்தி, நந்தன் அகத்து — நந்தன் வீட்டில், ஆளுற — ஆளும்படி, நண்ணிநின்றாய்—பொருந்தியிருந்தாய், யான்—நான், உந்தன் — உனது, நகத்தாள் — நகத்தோடுகூடிய திருவடியை, உறஓர்ந்து அடைந்தேன் — மிகவும் ஆராய்ந்து அடைந்தேன்—எ-று.

நகத்தாள் என்பதை நகுஅதாள் எனப்பிரித்து, பிரகாசிக்கிற அந்தத்திருவடியை யெனப்பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும். (கஎரு)

ஓர்ந்தண்டரையாளு முத்தமநற்கோசையனே
ஈர்ந்தண்டரையாளு மிந்திரையும்—சேர்ந்திலகு
தூயத்திருக்கறுப்பா தோற்றியடியேனுடைய
மாயத்திருக்கறுப்பாய் வந்து.

இ-ள். ஓர்ந்து — அவரவர் நிலைமையை யறிந்து, அண்டரை ஆளும்— தேவர்களை யாளுகின்ற, உத்தம — உத்தமனே, நல்கோசையனே — அழகிய திருக்கோசையி லிருப்பவனே, ஈர்தண் தரையாளும் — பூதேவியும், இந்திரையும் — சீதேவியும், சேர்ந்து இலகு — கூடிவிளங்குகிற, தூய — பரிசுத்தமான, திருகறுப்பா — அழகிய கருநிறத்தை யுடையவனே, தோற்றி — அடியேனுக்கெதிரே தோன்றி, அடியேனுடைய — அடியேனது, மாயத்திற்கு— மாயமாறுபாட்டை, வந்து அறுப்பாய் — வந்து சேதித்தருளவேண்டும்-எ-று.

சல்லடைக்கண்ணுகித் தளர்ந்தாளருள்புரிவாய்
மல்லடையுங்கோசைநகர் வைகுந்தா—கல்லடையும்
பாந்தளிரைத்தேர்காலான் பாணம்வருத்துதலால்
மாந்தளிரைத்தேர்காலன் மார்பு.

இ-ள். மல் அடையும் – வளம் பொருந்திய, கோசைநகர் வைகுந்தா – திருக்கோசை நகரில்வாழ்கின்ற வைகுந்தனே, கல் அடையும்பாந்தள் இரை கால் தேரான் – பொதிகை மலையைச்சேர்ந்த பாம்பினிரையாகிய தென்றற் காற்றாகிய தேரையுடைய மன்மதனது, பாணம் – பாணங்கள், வருத்துதலால் – துன்பப்படுத்தலால், மாந்தளிரை தேர்காலாள் – மாந்தளிரை நிகர்த்த பாதங்களையுடையவளாகிய இந்தப்பெண், மார்பு – தன்மார்பு, சல்லடைக் கண் ஆகி – சல்லடைக்கண்களாகி, தளர்ந்தாள் – தளர்ச்சியடைந்தாள், (ஆதலால்) அருள்புரிவாய் – அருள்செய்யவேண்டும்—எ-று.

சல்லடைக் கண்ணாகி' என்றது சல்லடைக் கண்போலத் தொளைபட்டு என்றபடி. (கஎஎ)

'காரங்கமேனிக் கருணைக்கடலான
சீரங்கநாதரே செல்வரே—நீரங்கே
அள்ளியுண்டவெண்ணெய்க்கா வம்மையடிப்பாளென்று
'பள்ளிகொண்டாற்போமோ பயம்.

இ-ள். கார் அங்கம்மேனி – கரிய திருமேனியையுடைய, கருணைக்கடல் ஆன – கிருபைக்கடலாகிய, சீரங்கநாதரே – ஸ்ரீரங்கநாயகரே, செல்வரே – செல்வரே, நீர் – நீர், அங்கே – அந்தத் திருவாய்ப்பாடியிலே, அள்ளி உண்ட வெண்ணெய்க்கா – வாரியுண்டவெண்ணெயின்பொருட்டாக, அம்மை அடிப்பாளென்று – தாய் அடிப்பாளென்று, பள்ளிகொண்டால் – படுத்துக்கொண்டால், பயம்போமோ – பயம் நீங்குமோ—எ-று.

அம்மையென்றது யசோதையை. (கஎஅ)

படைப்பானுங்காப்பானும் பார்க்கிலருணேசன்
படைப்பானயனென்னல் பாவம்—படைக்கிலயன்
ஐந்தலையிலொன்றை யரனறுத்தபோதிலவன்
தன்றலையைப்பண்ணறியான் றான்.

இ-ள். படைப்பானும் காப்பானும் – படைப்பவனும் காப்பவனும், பார்க்கில் – நோக்குமிடத்து, அருணேசன் – அருணேசனே யாவன், படைப்பான் – படைப்பவன், அயன் என்னல் – பிரமனென்றுசொல்லுதல், பாவம் – பாவமாகும், படைக்கில் – படைப்பவனாகில், அயன் ஐந்தலையில் ஒன்றை – பிரமனது ஐந்துதலைகளில் ஒன்றை, அரன் அறுத்தபோதில் – சிவன் அறுத்தகாலத்தில், அவன் – அந்தப்பிரமன், தன்தலையை தான் பண்ணறியான் – தன்தலையைத் தான்படைக்க அறியாதவனானான்—எ-று. (கஎகூ)

நாலுங்கடம்பு நடையுடையும்பாவனையும்
வீறுமுனக்கேன்பழனி வேலவா—ஆறுதனில்

வெட்டுண்டானுங்களையன் வெண்ணெய்தனையேதிருடிக்
கட்டுண்டானுங்களம்மான் காண்.

இ-ள். பழனிவேலவா — பழனிவேலவனே, உங்கள் ஐயன் — உன்தகப்பனாகிய சிவபெருமான், ஆறுதனில் வெட்டு உண்டான் — ஆற்றில் வெட்டுப்பட்டான், உங்கள் அம்மான் — உன்மாமன், வெண்ணெய்தனை திருடி—வெண்ணெயைத்திருடி, கட்டுண்டான் — கட்டுப்பட்டான், (ஆதலால்) நாறும் — பரிமளிக்கின்ற, கடம்பும் — கடப்பமலர்மாலையும், நடை உடையும் பாவனையும்— நடை உடைபாவனைகளும், வீறும் — மேன்மையும், உனக்கு ஏன் — உனக்கு யாதுக்கு, (விட்டுவிடு)—எ-று.

நடை — பெருமிதநடை, உடை — பட்டாடை முதலியவற்றை யுடுத்தல், பாவனை — எண்ணம். (கஅ0)

தூதுமதுரை துவரைகடையிடைமுன்
ஓதுகின்றமூவெழுத்து மொக்குமே—நீதி
செகராஜசேகரன்வாழ் சிங்கையெனுஞ்செல்வ
நகராயிழையார் நகை.

இ-ள். நீதி — நீதியையுடைய, செகராஜசேகரன்வாழ் — செகராஜ சேகரன் வாழ்கின்ற, சிங்கை என்னும் — சிங்கையென்கிற, செல்வம் — செல்வப் பெருக்கையுடைய, நகர் — நகரிலுள்ள, ஆயிழையார் — மாதருடைய, நகை- பல், தூதுமதுரை துவரை — தூதுமதுரை துவரை என்னும் மூன்று சொற்களின், கடை இடை முன் ஓதுகின்ற — கடை இடைமுதல்களாகச்சொல்லுகின்ற, மூவெழுத்தும் — மூன்றெழுத்துக்களையும், ஒக்கும்—நிகர்க்கும்—எ-று.

(து — து — து) முத்து, மூன்றுது. (கஅக)

இவ்வரையுமாவிக் கிரங்குவோர்தாமில்லை
ஐவ்வரையுங்காத்தவ னாதலினால்—மைவரைசொல்
வானிரங்குமுத்து க்ருஷ்ணமன்னனமதுதொண்டை
மானிரங்குவானென்றாண் மான்.

இ-ள். மான் — என் பெண்ணனவள், இவ்வரையும் — இதுவரைக்கும், ஆவிக்கு — என்னுயிரின்பொருட்டு, இரங்குவோர்தாம் இல்லை — இரங்குவோரில்லை, (ஆயினும்) மைவரைசொல்-கருமைக் கெல்லையாகச் சொல்லப்பட்ட, வான் இரங்கும் — மேகமும் இரங்கும்படியான, முத்து க்ருஷ்ண மன்னன் — முத்துக்ருஷ்ணராஜனாகிய, நமதுதொண்டைமான் — நமதுதொண்டைமானானவன், ஐவரையும்காத்தவன் ஆதலினால் — பாண்டவர் ஐவரையும்காத்தருளினவனாதலால், இரங்குவான் - இரங்குவான், என்றாள் - என்றுசொன்னாள்-எ-று.

தேமிருக்குமாந்தளிரைச் செந்தீவனமென்றும்
பூமுருக்கையத்திப் பொறியென்றும்—நாமிருக்கும்
மாப்படுமேயென்றெண்ணி வாடிமனந்தளர்ந்து
கூப்பிடுமேயந்தக் குயில்.

இ-ள். அந்தக்குயில் — அந்தக்குயில்கள், தேம் இருக்கும் — வாசனைபொருந்திய, மாந்தளிரை — மாவினது தளிரை, செந்தீவனம் என்றும் — செந்தீக்காடென்றும், பூமுருக்கை — முருக்கம்பூவை, அ — அந்த, தீபொறி என்றும்-தீயின்பொறியென்றும், தாம்இருக்கும் — தாம் வாழ்கின்ற, மா — மாமரங்கள், படுமே என்று எண்ணி — அழியுமேயென்று நினைத்து, வாடி மனம்தளர்ந்து கூப்பிடும் — வாடிமனந்தளர்ந்து கூவாநிற்கும்—எ-று. (௧அ௩)

காமனார்வீட்டிலே கள்ளன்புகுந்தானோ
சோமனாரைப்பாம்பு சூழ்ந்ததோ—மாமரந்தான்
தீப்பட்டுவேகுதோ தியாகேசர்நன்னாட்டில்
கூப்பிட்டதேயக் குயில்.

இ-ள். தியாகேசர் நல்நாட்டில் — தியாகேசருடைய நல்லநாட்டின்கண், அக்குயில் கூப்பிட்டது — அந்தக்குயில்கூவினது, (இதற்குக் காரணம்யாது) காமனார்வீட்டிலே கள்ளன்புகுந்தானோ — மன்மதன்வீட்டில் திருடன்நுழைந்தானோ, சோமனாரை — சந்திரனை, பாம்பு சூழ்ந்ததோ-பாம்பு வளைந்துகொண்டதோ, மாமரம்தான் தீப்பட்டு வேகுதோ — மாமரம் தீப்பற்றி வேகுதோ (அறியோம்)—எ-று.

காமனார் தமக்கு அரசனாகையாலும், சோமனார் அவனுக்குக் குடையாகையாலும், மாமரம் தமக்கு இருப்பிட மாகையாலும் குயில் கூப்பிடலாயிற்று. (௧அ௪)

செந்தமிழோருய்யவன்பு செய்யவந்தசோழவள்ளல்
சந்ததமுஞ்சேராநா டாழ்குழலே—வந்தனைசெய்
ஐங்கரனைவேலவனை யன்றழற்கண்வந்தவனைச்
சங்கரனைவாசுகியைத் தான்.

இ-ள். தாழ்குழலே—நீண்டகூந்தலையுடையாளே, செந்தமிழோர் உய்ய-செந்தமிழ்ப்புலவர் உய்யும்படி, அன்புசெய்யவந்த — அவர்மீது அன்புசெய்யவே அவதரித்த, சோழவள்ளல் — சோழராஜன், சந்ததமும் — சதாகாலமும், சேராநாள் — (என்னைக்) கூடாதநாளில், ஐங்கரனை — விநாயகனையும், வேலவனை — முருகனையும், அன்று அழல்கண்வந்தவனை — அன்று நெருப்புக்கண்ணினின்றும்தோன்றினவனையும், சங்கரனை — சிவனையும், வாசுகியை-வாசுகியென்னும் பாம்பையும், வந்தனைசெய் — வழிபடுவாயாக—எ-று.

காமன் வில்லாகிய கரும்பைமுறிக்க விநாயகனாகிய யானையையும், கடலையடக்க முருகனையும், சந்திரனைத்தேய்க்க வீரபத்திரனையும், மன்மதனையெரிக்கச் சங்கரனையும், தென்றலையுண்ண வாசுகியையும் வந்தனைசெய்யென்பது கருத்து. இது தலைமகன் தோழிக்குச்சொல்லியது. (சஅரு)

முக்கணன்வாழ்வெற்பை முறித்துவரியிட்டகால்
முக்கணையப்பில்விழ மோதாதோ—முக்கணன்றன்
வேணிக்காகாமலர்வைத் தேகினன்மெல்லியலே
சாணிற்குறைந்தான் றலை.

இ-ள். மெல்லியலே – தலைவீ, முக்கணன் வாழ்வெற்பை – மூன்றுகண்களை யுடையவனாகிய சிவபெருமான் வாழ்கின்ற மேருமலையை, முறித்து-ஒடித்து, உவரியிட்ட – கடலில் வீழ்த்தின, கால் – காற்றானது, முக்கணை-மூன்று கண்களையுடைய தேங்காயை, அப்பில்விழ – நீரில் விழும்படி, மோதாதோ – தாக்காதோ, முக்கணன்தன் – சிவபெருமானது, வேணிக்கு ஆகா மலர் – சடைக்காணியத்தகாத தாழம்பூவை, சாணிற்குறைந்தான்தலை – ஓட்டைச்செடியின்மேல், வைத்து ஏகினன் – வைத்துப்போயினன் (நமது தலைவன்)—எ-று.

இரவுக்குறியில் வந்துநின்ற தலைமகன், நெடுநேரம் நின்றும் தலைமகளைக் காணாமையால், தான்கொண்டுவந்த தாழைமலரைத் தான்வந்ததற்கறிகுறியாக ஒரு ஓட்டைச்செடியின்மேல் வைத்துச்சென்றான், அதன் பிறகு தலைமகளும் தோழியும் வந்துநிற்கும்போது, ஒருதேங்காய் காற்றினால் நீரில் வீழ்ந்த சத்தத்தைக்கேட்டுத் தலைமகள் அந்தச்சத்தத்தை அவன்செய்த குறியென்றபோது, தோழியானவள் அவன்வந்து போய்விட்டான், இந்தச்சத்தம் தேங்காய் நீரில்விழுந்ததனா லுண்டானது, அவன் வந்துபோனதற்குச்சாக்ஷி இந்தத் தாழம்பூவேயென்று சொல்லியது. இது அலர்க்குறி. (சஅசு)

சேலநகரத்துக்குப்போன ஒருபுலவர் அந்த நகர
முதலியவற்றைப் புகழ்ந்து சொல்லியது.

சேலநகரேமதுரை சீர்ச்செழியனேசெழியன்
சாலவதிலுள்ளோரே சங்கத்தார்—சீலமிகும்
கம்பாலதேவன் கடம்பவனவாசர்
தம்பாரிமீனாட்சித் தாய்.

இ-ள். சேலநகரேமதுரை – சேலநகரமே மதுரை, சீர்ச்செழியனேசெழியன் – சிறப்பையுடைய செழியனே பாண்டியன், சாலஅதில்உள்ளோரே சங்கத்தார் – மிகவும்அதில்வாழ்வோரே சங்கப்புலவர்கள், சீலம்மிகும் – ஒழுக்கமிகுந்த, கம்பாலதேவன் கடம்பவனவாசர் – கம்பாலதேவனே சொக்கலிங்கப்பெருமான், தம்பாரி மீனாட்சித்தாய் – அவனது மனைவியே மீனாட்சியம்மை எ-று.

செழியன், கம்பாலதேவன் என்பவர் அந்நகரத்திலுள்ள பிரபுக்கள். ()

மங்கையர்கள்யோனிமிசை வைத்திருக்குமாசைதனைப்
பங்குசெய்துநூற்றிலொரு பங்கெடுத்துக்—கங்கைமதி
வேணியரன்பாதார விந்தத்தில்வைத்தக்கால்
காணலாங்காணுக் கதி.

இ-ள். மங்கையர்கள் யோனிமிசை — மாதர்களுடைய யோனியின்மீது, வைத்திருக்கும் ஆசைதனை — வைத்திருக்கிற ஆசையை, பங்குசெய்து — பாகித்து, நூற்றில் ஒருபங்கு எடுத்து — நூற்றிலொருபாகத்தை யெடுத்து, கங்கைமதி — கங்கையையும் சந்திரனையும் அணிந்த, வேணி — சடாபாரத்தை யுடைய, அரன் — சிவபெருமானது, பாதாரவிந்தத்தில் வைத்தக்கால் — பாத தாமரையின்மீது, வைத்தால், காணுக்கதிகாணலாம் — காணக்கூடாத முத்தியைக் காணலாம்—எ-று. (சஅஅ)

புட்டவல்பட்டாணி பொரிதேங்குழலப்பம்
மட்டவிழுந்தோசை வடையுடனே—சட்டமுடன்
ஓயாமற்சோறுகறி யுண்டையுண்டையாயடைக்கும்
வாயாநமச்சி வாயா.

இ-ள். புட்டு — பிட்டு, அவல்—, பட்டாணி,—பொரி—, தேங்குழல்—, அப்பம்—, மட்டுஅவிழும் தோசை — மணம்வீசுகின்ற தோசை, வடையுடனே—, சோறுகறி—, (இவற்றை) சட்டமுடன் — சட்டமாக, ஓயாமல் - இடைவிடாமல், உண்டை உண்டையாய் அடைக்கும் — உண்டை உண்டையாய்த் துறுத்துகின்ற, வாயா — வாயையுடையவனே, நமச்சிவாயா — நமச்சிவாயனே—எ-று.

செல்வப்பெருக்குள்ள நமச்சிவாயன் என்னும் ஒருவனிடத்தில் யாசிக்கப்போன ஒருபுலவன், அவன் தனக்கொன்றுங் கொடாமையையும் அவனது பேருண்டியையுங்கண்டு அவனை யிகழ்ந்து சொல்லியது. (கஅகூ)

குச்சிலியமாதர் குயமுங்குவலயத்தோர்
மெச்சுதமிழ்மாதர் வியன்முலையும்—சிச்சீ
தெலுங்கமடமாதர் சிங்காரக்கொங்கைக்
கலிங்கமெனவேசொல் கவி.

இ-ள். குச்சிலியமாதர் குயமும் — குச்சிலியதேசத்துப் பெண்களுடைய தனங்களும், குவலயத்தோர் மெச்சு — உலகத்தார் புகழ்கின்ற தமிழ்மாதர் வியன்முலையும் — தமிழ்நாட்டுப் பெண்களுடைய பெரிய தனங்களும், சிச்சீ - சைசை அருவருக்கத்தக்கன ஆதலால், தெலுங்கமடமாதர் — தெலுங்கதேசத்துப்பெண்களுடைய, கலிங்கம் சிங்காரக்கொங்கைஎன — உத்தரீயத்தை யணிந்த அழகிய தனங்களென்னும்படி, கவிசொல் — கவியைப்பாடு—எ-று.

குச்சிலியப்பெண்கள் தனம்முழுதும் மூடப்பட்டிருக்கும், தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் தனம்முழுதும் வெளிப்பட்டிருக்கும், தெலுங்கதேசத்துப் பெண்கள் தனம் சிறிது மூடியும் மூடாமலுமிருக்கும் — ஆதலால் கவிசொல்வோன் கவிப்பொருள்முழுதும் தோன்ருமலும் முழுதும் வெளிப்படையாயும் இராமல், தோன்றியும் தோன்ருமல் உய்த்துணரும்படி சொல்லவேண்டும் என்பதாம். (கக௦)

இங்கிருக்கவென்று லெமனெட்டானிவ்விடம்விட்
டங்கிருக்கவென்று லயனெட்டான்—எங்குவைத்துப்
பேணுவேனிவ்வுடலைப் பித்தாபிறைசூடுந்
தாணுவேசொக்க நாதா.

இ-ள். பித்தா — பித்தனே, பிறைசூடும் தாணுவே — பிறையையணிந்த தாணுவே, சொக்கநாதா — சொக்கநாதரே, இங்கு இருக்கஎன்றால் — இங்கேயிருக்கலாமென்றால், யமன் ஒட்டான் — யமன்விடான், இவ்விடம் விட்டு — இவ்விடத்தைவிட்டு, அங்கு இருக்கஎன்றால் — அங்கே யிருக்கலாமென்றால், அயன் ஒட்டான் — பிரமன்விடான், இவ்வுடலை — இந்தவுடம்பை, எங்குவைத்துப்பேணுவேன் — எவ்விடத்தில்வைத்துக் காப்பாற்றுவேன்—எ-று.

யமன் அழிக்கிறன், பிரமன் படைக்கிறன், வேறெவ்விடத்திற்போயிருப்பேன் என்பதாம். (ககக)

வெள்ளிமலைபொன்னின்மலை மேவிமகிழ்வீடாகிப்
பிள்ளைகளோபுத்திசொல்லும் பிள்ளைகளாய்த்—தெள்ளுமுக
வாடாவடிவுடையாள் மாமனையாளானக்கால்
ஆடாரோவொற்றியப்ப ஞர்.

இ-ள். வெள்ளிமலை பொன்னின்மலை — கைலாயமும் மேருவும், மேவி மகிழ் வீடுஆகி — தங்கி மகிழும்படியான வீடாகி, பிள்ளைகள் புத்திசொல்லும் பிள்ளைகள்ஆய்—பிள்ளைகள் தமக்குப் புத்திசொல்லும்படியான பிள்ளைகளாகி, தெள்ளும் முகம்வாடா வடிவுடையாள் — தெளிந்த முகம்வாடாத வடிவுடையம்மை, மாமனையாள் ஆனக்கால் — பெருமைபொருந்திய மனையளானல், ஒற்றி அப்பனர் — திருவொற்றியூரி லெழுந்தருளிய எமது தந்தையாராகிய சிவபெருமானனவர், ஆடாரோ — ஆடமாட்டாரோ—எ-று.

பிள்ளைகள் — விநாயகர் சுப்பிரமணியர். ஆடுதல் — நடநம்பண்ணுதல். ()

கோற்றங்குடியார்க்குச் சிற்றம்பலவர் எழுதிய திருமுகம்.

அடியார்க்கெளியன் சிற்றம்பலவன்கொற்றங்
குடியார்க்கெழுதியகைச் சீட்டுப்—படியின்மிசைப்

பெத்தான்சாம்பானுக்குப் பேதமறத்தீக்கைசெய்து
முத்திகொடுக்கை முறை.

இ-ள். அடியார்க்கு எளியன் – அடியவர்க்கு எளியவன், சிற்றம்பலவன்– சிற்றம்பலத்தான், கொற்றங்குடியார்க்கு – கொற்றங் குடியவர்க்கு, எழுதிய கைச்சீட்டு—, (என்னெனின்) படியின்மிசை – உலகத்தில், பெத்தான் சாம்பானுக்கு—, பேதம் அற – வேற்றுமையில்லாமல் தீக்கைசெய்து – தீக்ஷை செய்து. முத்தி கொடுக்கை – முத்தி கொடுத்தல், முறை – உமக்குக்கடமையாம்—எ-று. (கசுரு)

காந்தனுக்கென்றன்கொடிய காமவிகாரமெல்லாம்
போந்தறிவித்தாலுனக்குப் புண்ணியமாம்—சேர்ந்தோடும்
தேளிபடவாடுந் திரைக்கடலேமன்மதன்கை
வாளிபடவாடு மனம்.

இ-ள். சேர்ந்து ஓடும் – திரண்டோடுகின்ற, தேளிபட ஆடும் – தேளிமீன்கள் பொருந்தவிளையாடுகின்ற, திரைக்கடலே-அலைகளையுடையகடலே மன்மதன் கைவாளிபட – மன்மதன்கை அம்புபடுதலால், மனம்வாடும்-மனம் வாடாநின்றது, (ஆகையால்) காந்தனுக்கு – தலைவனுக்கு, என்றன் – எனது, காமவிகாரம் எல்லாம் – காமவிகாரமுழுதும். போந்து அறிவித்தால்-போய்த் தெரிவிப்பாயானல், உனக்கு புண்ணியம் ஆம் – உனக்குப் புண்ணியமுண்டாகும்—எ-று.

இது தலைவிகடலொடு கூறியது. (கசுச)

கம்பனென்றுங்கும்பனென்றுங் காளியொட்டக்கூத்தனென்றும்
கும்பமுனியென்றும்பேர் கொள்வாரோ—அம்புவியில்
மன்னுவலர்புடைசூழ் வாழ்குடந்தையாரியப்பன்
அந்நாளிலேயிருந்தக் கால்.

இ-ள். அம்புவியில் மன் – உலகத்தில் நிலைபெற்ற. நாவலர்புடைசூழ–நாவலர்கள் புடைசூழ, குடந்தைவாழ் – திருக்குடந்தையில் வாழ்கின்ற, ஆரியப்பன் – ஆரியப்பப்புலவன், அந்நாளிலே யிருந்தக்கால் – அக்காலத்திலிருந்தானானல், கம்பன் என்றும்—, கும்பன் என்றும்—, காளி ஒட்டக்கூத்தனென்றும் – காளிமுத்து ஒட்டக்கூத்தனென்றும், கும்பமுனிஎன்றும் – அகத்தியனென்றும், பேர்கொள்வாரோ – பேர்படைப்பார்களோ—எ-று.

முற்காலத்தில் ஆரியப்பப்புலவனிருந்தால் கம்பன் முதலானவர்களுடைய புலமைசெல்லா தென்பதாம். (சகூடு)

கோச்சகம்.

மெய்ச்சரசமாக விளையாடும்வேளையிலே
கைச்சரசமென்றதல்லாற் கைச்சரசமென்றேனோ

அச்சனகியார்மீதி லாசைகொண்டராவணன்மேல்
தச்சுருவவாளிதொட்ட தாமோதரேந்திரனே.

இ-ள். அ — அந்த, சனகியார் மீதில் — சீதா பிராட்டிமீதில், ஆசைகொண்ட — விருப்பங்கொண்ட, ராவணன்மேல் — ராவணன்மீது, தச்சு உருவ—தைத்துருவும்படி, வாளிதொட்ட — அம்புதொடுத்த, தாமோதரேந்திரனே— மெய்ச்சரசமாக விளையாடும் வேளையிலே — உண்மைச்சரசமாக நீ விளையாடுங் காலத்தில், கைச்சரசம் என்றதல்லால் — இதென்ன கைச்சரசம் என்றதே யன்றி, கைச்சரசம் என்றேனோ — கைத்தரசம் என்றுசொன்னேனோ—எ-று.

தாமோதரன் என்னும் ஒரு சீமான் தன்னோடு சரசமாடுங் காலத்தில் அந்தசரசரசம் இனிமையா யிருந்ததென்று அவனோடு சொல்லியது. (கசுசு)

மீன்பார்த்துவிண்பார்த்து வேளையும்பார்த்தாள்வரவு
தான்பார்த்தெனைப்போற் சரிபார்க்கும்வெண்குருகே
மான்பார்த்துவாளிதொட்ட மால்சிவநாராயணனை
நான்பார்த்துமாதர் நகைபார்த்திருந்தேனே.

இ-ள். மீன்பார்த்து — மீனைப்பார்த்தும், விண்பார்த்து — ஆகாயத்தைப் பார்த்தும், வேளையும் பார்த்து — சமயத்தைப் பார்த்தும், ஆள்வரவுதான் பார்த்து — ஆள்வருதலைப் பார்த்தும், என்னைப்போல் — என்னைப்போல, சரிபார்க்கும் — வழிபார்க்கும், வெண்குருகே — வெள்ளியகுருகே, மான்பார்த்து-மாயமானாகிய மாரீசனைப்பார்த்து, வாளிதொட்ட — அம்பெய்த, மால் — திருமாலினமிசமாகிய, சிவநாராயணனை—, நான்பார்த்து — நான் எதிர்பார்த்து, மாதர் நகைபார்த்து இருந்தேன் — மாதர் நகைத்தலையும் பார்த்திருந்தேன்—எ-று.

மீன் — மீன், நக்ஷத்திரம், குருகு — நாரை, ஒருமாது சிவநாராயணன் என்னுஞ் சீமானை யெதிர்பார்த்திருந்து அவன் வராமையால் மாதர் நகைப்பதைக்கண்டு ஒரு குருகைநோக்கிச் சொல்லியது. (கசுஎ)

முல்லைமுல்லையாய்த்தொடுத்து மோகமதனெய்யவந்த
வில்லைவில்லையாய்நறுக்கி மெல்லமெல்லத்தாராயோ!
இல்லையில்லையென்றுசொல்லி யேற்கவரும்பாவலர்கள்
தொல்லைதவிர்க்குங்களந்தைச் சுப்ரமண்யபூபதியே.

இ-ள். முல்லை — முல்லைமலரம்பை, முல்லையாய்த்தொடுத்து — தன்வெற்றி யம்பாகத்தொடுத்து, மோகமதன் எய்யவந்த — மோகத்தைத் தருகிற மன்மதன் எய்யவந்த, வில்லை — கருப்புவில்லை, வில்லையாய் நறுக்கி — பில்லைகளாயறுத்து, மெல்ல — மெல்லும்படி, மெல்லதாராயோ — பையத்தரமாட்டாயா, இல்லை இல்லை என்றுசொல்லி—, ஏற்கவரும்-யாசிக்கவருகிற, பாவலர்கள்-வித்வான்களுடைய, தொல்லைதவிர்க்கும் — துன்பத்தை நீக்குகின்ற, களந்

தை — திருக்களந்தையில் வாழ்கின்ற, சுப்ரமண்ய பூபதியே — சுப்ரமண்ய பூபாலனே—எ-று.

களந்தை — களத்தூர். இது ஒருமாது சுப்ரமண்யபூபதி என்னும் சீமானை நோக்கி, மன்மதன் என்மீது கணைதொடுத்தற் கிடமாயிருக்கிற வில்லாகிய கரும்பைப் பில்லைகளாய்த்துண்டித்து, நான்மெல்லும்படி கொடுக்கமாட்டாயோவென்று சொல்லியது. என்னைச் சேரமாட்டாயோ வென்பதாம்.

ஆயிரங்கண்ணாகமத னம்புமேலம்புவிட
வீயிரங்குசெந்தேனி ருலினங்கமானேனே
தாயிரங்கவேணபெண்க டாமிரங்கவானிரங்க
வேயிரங்கும்வாயா விசயரகுநாயகனே.

இ-ள். ஆன் இரங்க — பசுக்களிரங்கும்படி, வேய் இரங்கும் — வேய்ங்குழல் ஒலிக்கின்ற, வாயா — திருவாயையுடையவனே, தாய் இரங்க — தாயானவள் இரங்கவும், வேணபெண்கள் இரங்க — வேண்டியமாதர் இரங்கவும், விசயரகுநாயகனே—, மதன் — மன்மதன், அம்புமேல் அம்புவிட—அம்புமேல் அம்பையெய்ய, ஆயிரம் கண் ஆக — ஆயிரங்கண்களாக, ஈ இரங்கு — ஈக்கள் சத்திக்கிற, செந்தேன் இருலின் — செந்தேன் கூடுபோல, அங்கம் ஆனேனே — உடம்பு ஆகப்பெற்றேனே—எ-று.

விசயரகுநாயகன் — விசயரகுநாதசேதுபதி, இந்தச் சீமானை நோக்கிஒருமாது சொல்லியது. (கசுகூ)

கன்னலெனுஞ்சிறுகுருவி ககனமழைக்காற்றுமல்
மின்னலெனும்புழுவெடுத்து விளக்கேற்றுங்கார்காலம்
மன்னவனுந்தெ ன்மதுரை மாவலிவாணனைப்பிரிந்திங்
கென்னபிழைப்பென்னவிருப் பென்னநகைப்பின்னமுமே.

இ-ள். கன்னல் என்னும் — கன்னலென்கிற, சிறுகுருவி — சிறிய குருவியானது, ககனமழைக்கு ஆற்றுமல் — மேகத்தினின்றும் வீழ்கின்றமழைக்குச் சகிக்காமல், மின்னல் என்னும் புழு எடுத்து — மின்மினிப்பூச்சியையெடுத்து, விளக்கு ஏற்றும் — (தன்வீட்டுக்கு) விளக்காக ஏற்றுகின்ற, கார்காலம் — மழைகாலம், (இந்தக் கார்காலத்தில்) மன்னவன் ஆம் — வேந்தனுகிய, தென்மதுரை — தென்மதுரையில் வாழ்கின்ற, மாவலிவாணனை—, பிரிந்து — நீங்கி, இங்கு என்ன பிழைப்பு — இவ்விடத்தில் என்ன பிழைப்பிருக்கின்றது, என்ன இருப்பு — இது என்னநிலை, இன்னமும் என்னநகைப்பு — இன்னமும் என்னசிரிப்பு—எ-று.

மாவலிவாணன் — ஓர் சீமான். இது தலைமகள் தோழி முதலியோரை நோக்கிச் சொல்லியது. (உ00)

வெண்பா.

கல்விக்குஞானக் கருத்துண்டாங்காயமுறும்
தொல்வினைகளெல்லாந் தொலையுமே—வில்லைத
னிற்புயற்றிருக்கணத்த னித்தன்வச்சிரப்புயத்தோர்
கற்பகத்தினைத் துதித்தக் கால்.

இ-ள். வில்லை தனில் – வில்வ வனத்திலுள்ள, புயல் – கருணைமழை பொழிகின்ற, திருக்கண் அத்தன் – திருக்கண்களையுடைய எமதுதந்தை, நித்தன் – அழிவற்றவன், வச்சிரப்புயத்து – வயிரம்போலும் வலியதிருத்தோள்களையுடைய, ஓர்கற்பகத்தினை – ஒப்பற்ற கற்பகவிநாயகனை, துதித்தக்கால்–தோத்திரம்பண்ணினால், கல்விக்கு – கல்வியோடு, ஞானக்கருத்து உண்டாம்–ஞானக்கருத்து உண்டாகும், காயம் உறும் – உடம்பெடுத்தற் கேதுவாகிய, தொல்வினைகள் எல்லாம் – பழவினைகள்யாவும், தொலையும் – நீங்கும்—எ-று.

வில்லை – வில்வவனம், இது ஒரு திருப்பதி.

செல்வம்பெறலாஞ் செழித்தபுகழ்சேரலாம்
வில்வம்புனைவார் விரிஞ்சேசர்—புல்லுமதன்
கோளைமுடித்தாரிமயக் கோதையிடத்தார்கமலத்
தாளைமனத் தூடுநினைத் தால்.

இ-ள். வில்வம் புனைவார் – வில்வ மாலையைத் தரிப்பவர், விரிஞ்சேசர்–விரிஞ்சைநகர்க்கிறைவர், புல்லும்மதன் – கிட்டிவந்த மன்மதனது, கோளை முடித்தார் – வல்லமையையழித்தவர், இமயக்கோதை இடத்தார் – உமாதேவியை யிடப்பாகத்திலுடையவர், (அவரது) கமலம் தாளை – தாமரைமலர் போலும் திருவடிகளை, மனத்தூடு நினைத்தால் – மனத்தில்நினைத்தால், செல்வம் பெறல் ஆம் – செல்வத்தையடையலாம், செழித்த புகழ் சேரல் ஆம்– மிக்க புகழையடையலாம்—எ-று. (உ௨)

வேலாயுதத்தின் சிறப்பு.

அண்டர்தமக்கரசா மன்புபடரக்கொம்பாம்
மண்டவுணர்தம்முயிர்க்கு வன்னியாம்—பண்டுதிறற்
கஞ்சனஞ்சிடுங்கடம் பணிந்தெழுந்துகந்துசூரை
மிஞ்சிநெஞ்சுறிந்தெறிந்த வேல்.

இ-ள். பண்டு – முற்காலத்தில், திறல் – வெற்றியையுடைய, கஞ்சன் அஞ்சிடும் – பிரமன் அஞ்சும்படியான, கடம்பு அணிந்து – கடப்பமாலையைத் தரித்து, எழுந்து – மேற்சென்று, உகந்து – சந்தோஷித்து, சூரை – சூரபன்மனை, மிஞ்சி – மேலாடி, நெஞ்சு உறிந்து எறிந்த – (அவனது) நெஞ்சைப் பிளந்தெறிந்த, வேல் – வேலாயுதமானது, அண்டர் தமக்கு அரசு ஆம்–தேவர்களுக்கு அரசாகும், அன்புபடரக் கொம்பு ஆம் – அன்பாகிய கொடிபடர்வதற்

குக்கொள் கொம்பாகும், மண்டு – நெருங்கிய, அவுணர்தம் உயிர்க்கு – அரக்கர்களுயிருக்கு, வன்னி ஆம் – நெருப்பு ஆகும்—எ-று.

தேவர் சேனாபதி என்பதை யுணர்த்துதற்கு அண்டர்தமக் கரசாம் என்றார். (உ௦ரு)

ஆதரவாயென்னருகி லஞ்சலென்றுவந்துநின்று
போதரவுசெய்யுமெப் போதுமே—ஓதுதமிழ்ச்
சந்தமுந்தலங்க்ருதஞ் செறிந்துநன்குயர்ந்துதங்கு
விந்தைகொண்டிலங்குசெந்தில் வேல்.

இ-ள். ஓதுதமிழ் சந்தம்முந்து – சொல்லப்பட்ட தமிழ்ச் சந்தங்களின் முந்தின, அலங்க்ருதம் செறிந்து – அலங்காரமாகிய, சொன்மாலைகள் மிகுதியாய்ப் பணியப்பெற்று, நன்கு உயர்ந்து – நன்றாயுயர்ந்து, தங்கு – தங்கிய விந்தைகொண்டு இலங்கு – அற்புதத்தைக்கொண்டு விளங்குகின்ற, செந்தில் வேல் – செந்தில்வேலானது, என் அருகில் – எனக்குச் சமீபத்தில், அஞ்சல் என்று – பயப்படாதேயென்று, ஆதரவாய் வந்துநின்று—, எப்போதும் போதரவுசெய்யும் – எப்பொழுதும் என்னைக்காப்பாற்றும்—எ-று. (உ௦சு)

இங்கிதமாநல்வாழ் வெமக்களிக்குமுற்பகல்செய்
சங்கடமாம்வேலை தணிக்குமே—பொங்கமுறத்
தற்பரற்கநுக்ரகித் திடக்கருத்தனித்தசத்த
வெற்பினைத்தொளைத்தவுக்ர வேல்.

இ-ள். பொங்கம் உற – விளக்கமிகும்படி, தற்பரற்கு – பரம சிவனுக்கு, அநுக்ரகித்திட – (பிரணவப்பொருளை) உபதேசிக்க, கருத்தன் – கர்த்தனாயிருந்தமுருகக்கடவுளுடைய, நித்தம் – சாசுவதமான, சத்தவெற்பினை – சப்தகுல பர்வதங்களையும், தொளைத்த – தொளைசெய்த, உக்ரவேல் – உக்ரமாகிய வேலானது, எமக்கு – எங்களுக்கு, இங்கு – இவ்விடத்தில், இதம் ஆம் – சுகமாகிய, நல்வாழ்வு – நல்வாழ்வினை, அளிக்கும் – கொடுக்கும், முற்பகல்செய் – முன்னைநாளிற்செய்த, சங்கடம் ஆம்வேலை – (தீவினையின் காரியமாகிய) துன்பக்கடலை, தணிக்கும் – சுவறப்பண்ணும்—எ-று. (உ௦எ)

ஈட்டும்வினைகளறுத் தின்பமுறவேயெனது
பாட்டுக்குகந்தருள்பா லிக்குமே—நாட்டமிகும்
மண்டலங்கலங்ககண்டர் கண்டர்துண்டர்மிண்டராவி
விண்டொடுங்கமண்டியுண்ட வேல்.

இ-ள். நாட்டமிகும் – ஆராய்ச்சி மிகுந்த, மண்டலங்கலங்கு – மண்டலம் கலங்குதற் கேதுவாகிய, அகண்டர் – அநேகராகிய, கண்டர் – கண்டகர்

துண்டர் – துஷ்டர், மிண்டர் – வலியர் (ஆகிய இவர்களுடைய), ஆவிவிண்டு ஒடுங்க – உயிர்நீங்கி யொடுங்கும்படி, மண்டி உண்ட-நெருங்கியுண்ட, வேல்-வேலாயுதமானது, ஈட்டும் வினைகள் அறுத்து – (ஆன்மாக்கள்) சம்பாதிக்கிற வினைகளைச்சேதித்து, இன்பம் உற – இன்பம் அதிகரிக்கும்படி, எனது பாட்டுக்கு உகந்து – என்பாடலுக்கு சந்தோஷித்து, அருள் பாலிக்கும் – அருள் செய்யும்—எ-று.

வினைகள் – நல்வினை தீவினைகள். இன்பம் – மோக்ஷசுகம். (௨0௬)

உன்னவினிதாயிருக்கு மோங்குசெல்வமும்பெருக்கும்
நன்னரருளைக்கொடுக்கு நாடோறும்—பன்னும்
சகடமுருளநெருடுகமல சரணகருணையரியின்மருகன்
விகடகரியினிளையமுருகன் வேல்.

இ-ள். பன்னும் – சொல்லப்பட்ட, சகடம் உருள – வண்டில் உருளும்படி, நெருடு – நெருடின, கமல சரணம் – தாமரை மலர்போலும் பாதங்களையுடைய, கருணை – கருணையுள்ள, அரியின் மருகன் – திருமாலுக்கு மருகன், விகடகரியின் – மாறுபட்ட தலையையுடைய விநாயகனுக்கு, இளைய – சிறிய, முருகன் – முருகவேள் (அவனது), வேல் – வேலானது, உன்ன – (அன்பர்) நினைக்க, இனிது ஆய் இருக்கும் – இன்பமாயிருக்கும், ஓங்கு செல்வமும் பெருக்கும் – உயர்ந்த செல்வத்தையும் பெருக்கச்செய்யும், நாள்தோறும்-தினந்தோறும், நன்னர் அருளைக் கொடுக்கும் – நன்மையாகிய அருளைச் செய்யும் எ-று.

சகடம் என்றது சகடாசுரன். விகடகரி – மாறுபட்டயானை. அதாவது தலையொன்றுமே யானையுருவாயிருத்தல். (௨0எ)

ஊழ்வினையைப்போக்குமே யுள்ளொளியைக்காட்டுமே
வாழ்வினுக்கோர்வித்தாய் வளருமே—தாழ்வார்
தடபடவெனவதிர் கடலதின்முடிமிசை
விடவதிபொடிசெயும் வேல்.

இ-ள். தாழ்வார் – வணங்குவோர், தடபட என் – தடபட என்னும்படி, அதிர் – முழங்குகின்ற, கடலதின் முடிமிசை – கடலின் முடிமேல், விட – ஏவ, அதிபொடிசெயும் – மிகப்பொடியாக்குகின்ற, வேல்-வேலாயுதமானது, ஊழ்வினையைப்போக்கும் – பழவினையை நீக்கும், உள் ஒளியை காட்டும்–உள்ளொளியாகிய பரம்பொருளைக்காட்டும், வாழ்வினுக்கு ஓர் வித்து ஆய் வளரும் செல்வத்துக்கு ஒரு விதையாகி வளரும்—எ-று.

வாழ்வு – செல்வம். (௨0அ)

ஓராறுசென்னி யொருமுருகாவென்றளவில்
தீராதவல்வினைநோய் தீர்க்குமே—போராடிக்

கொக்கரித்தவெற்படர்த்துக் கொக்கரக்கனைத்துணித்த
விக்ரமத்திருக்கரத்து வேல்.

இ-ள். போராடி – போரிட்டு, கொக்கரித்த – ஆர்ப்பரித்த, வெற்பு அடர்த்து – கிரவுஞ்சமலையைப் பொடித்து, கொக்கு அரக்கனை துணித்த – மாமர வடிவாயிருந்த அரக்கனாகிய சூரனை இருபிளவாகச்சேதித்த, விக்ரமம் – வெற்றியையுடைய, திருக்கரத்துவேல் – திருக்கைவேலானது, ஓர் ஆறு சென்னி- ஓராறுதலைகளையுடைய, ஒருமுருகா என்றளவில் – ஒப்பற்ற முருகனேயென்றளவில், தீராத – நீங்காத, வல்வினை – வலியவினைகளையும், நோய் (அவற்றாலுண்டாகிற) துன்பங்களையும், தீர்க்கும் – நீக்கும்—எ-று. (உ0கூ)

கந்தாகடம்பா கயிலாயமாமலையான்
மைந்தாசுவாமிவடி வேலா—சந்தக்
குறமகளாசைகொள் கணவாகுருபரனாகியகுமரா
அறுமுகவாபழனியின் வேலா.

இ-ள். கந்தா – கந்தனே, கடம்பா – கடப்பமாலையையுடையவனே, கயிலாயமா மலையான்மைந்தா – கயிலாயமாகிய பெரியமலையையுடைய பரமசிவனுக்குப் புதல்வனே, சுவாமி வடிவேலா – எமக்கு சுவாமியாகியவடிவேலனே சந்தம் – அழகுள்ள, குறமகள் – குறப்பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகியின், ஆசை கொள் – விருப்பங்கொண்ட, கணவா – கணவனே, குருபரன் ஆகிய குமரா- (சிவபெருமானுக்கு) சிறந்தகுருவாகிய குமரவேளே, அறுமுகவா – ஆறுமுகனே, பழனியின் வேலா – பழனிவேலனே (என்னையாதரித்தருளவேண்டும்) எ-று. (உக0)

அன்பர்பயங்கெடுக்கு மத்திகிரியைத்துளைக்கும்
இன்பவல்லிகண்ணுக்கெதிராகும்—மின்பரந்த
வாகுதோளிலேறிமீறிவாகுசாரியோடியாடி
வேகசூரன்மார்பிடந்தவேல்

இ-ள். மின்பரந்த – மின்னுதல் பரவிய, வாகுதோளில் ஏறி – வீரவாகு தோளிலேறி, மீறி – மிஞ்சி, வாகுசாரி ஓடி ஆடி – அழகிய சாரியோடி விளையாடி, வேகம் சூரன்மார்பு இடந்த – கொடுமையாகிய சூரனது மார்பைப் பிளந்த, வேல் – வேலானது, அன்பர் பயங்கெடுக்கும் – அன்பரது பயத்தைக் கெடுக்கும், அ – அந்த, திகிரியை – (கிரவுஞ்ச) மலையை, துளைக்கும்–தொளைபடுத்தும், இன்பவல்லி கண்ணுக்கு – சுகவடிவாகிய உமாதேவியார் கண்ணுக்கு, எதிர் ஆகும் – நேர் நிற்கும்—எ-று. (உகக)

அஞ்சிமயல்சகியாதங்கமுருகிநின்ற
வஞ்சியைச்சேர்தென்றணிகைவள்ளலே—பஞ்சமலர்

அங்கசனுக்குங்கிரணத்தந்திமதிக்குங்கடலுக்
குங்குழலுக்குங்குயிலுக்கும்

இ-ள். பஞ்ச மலர் – பஞ்ச புஷ்ப பாணங்களையுடைய, அங்கசனுக்கும்–மன்மதனுக்கும், கிரணத்து – கிரணத்தோடுகூடிய, அந்தி மதிக்கும் – அந்திப் பிறைக்கும், கடலுக்கும்—, குழலுக்கும் – வேய்ங்குழலுக்கும், குயிலுக்கும்—அஞ்சி – பயந்து, மயல் சகியாது – மையலைச் சகிக்கமாட்டாமல், அங்கம் உருகின்ற – உடலுருகின்ற, வஞ்சியை – வஞ்சிக் கொடிபோலும் என் பெண்ணை, சேர் – நீசேர்வாயாக, தென் தணிகை வள்ளலே – தென் தணிகைமலையில் வாழ்கின்ற வள்ளலே—எ-று.

மயல் – காமமயக்கம், வள்ளல் – மிகுகொடையாளி, குழல் – புல்லாங்குழல். (உசஉ)

வாங்குசிலைநுதலார்மாயக்கலவியிலே
ஏங்கிமனமேயிளையாதே—மாங்கனிக்காத்
தம்பியொக்கச்சண்டையிட்டுத்தந்தையைச்சுற்றுந்தவொற்றை
கொம்பனைச்சற்றன்புவைத்துக்கூறு.

இ-ள். வாங்கு – வளைந்த, சிலை நுதலார் – வில்லையொத்த நெற்றியையுடையவராகியமாதரது, மாயக்கலவியிலே–மாயப்புணர்ச்சியிலே, ஏங்கி–ஏக்கமுற்று, மனமே – நெஞ்சே, இளையாதே – நீ மெலியாதே, மாங்கனிக்கா – மாங்கனியின்பொருட்டு, தம்பி ஒக்க சண்டையிட்டு – தம்பியோடு சமானமாய்ச் சண்டையிட்டு, தந்தையைச் சுற்று – தந்தையாகிய சிவபெருமானைச் சுற்றி வந்த, அந்த ஒற்றைக்கொம்பனை – அந்த ஏகதந்தனை, சற்று அன்புவைத்துக் கூறு. சற்றே அன்புவைத்துத் துதிசெய்வாயாக—எ-று.

ஒற்றைக்கொம்பன் – விநாயகன். (உசங)

தாமரைப்பூந்தேனையுண்டுதாதளைந்துவண்டிமிர்ந்து
காமரஞ்செய்வாவிகள்சூழ்கந்தர்சிவ—மாமலைவாழ்
பூவையரங்கந்தங்கம்பூகமிலங்குங்கண்டம்
காவையரங்கஞ்சங்கண்காண்.

இ-ள். வண்டு – வண்டுகள், தாமரைப்பூ தேனையுண்டு – தாமரைப்பூந்தேனைப்பருகி, தாது அளைந்து – மகரந்தத்தைப் பூசிக்கொண்டு, இமிர்ந்து–ஒலித்து, காமரம்செய் – காமரப்பண் பாடுதற்கிடமாகிய, வாவிகள்சூழ் – தடாகங்கள்சூழ்ந்த, கந்தர் சிவமாமலைவாழ்–சுந்தரது பெருமைவாய்ந்த சிவகிரியில் வாழ்கின்ற, பூவையூரார் – இம்மாதரது; அங்கம் – சரீரம், தங்கம் – தங்கத்தை நிகர்க்கும், இலங்கும் கண்டம் – விளங்குகின்ற கழுத்து, பூகம் – கமுகைநிகர்

க்கும், கண் – கண்கள், வை அரம் கஞ்சம் – கூர்மையாகிய அரத்தையும் தாமரைமலரையும் நிகர்க்கும், கா – நீ காத்தருளல்வேண்டும்—எ-று. (௨௪௪)

திருச்செந்தூர்க் கந்தர் திருவிழாக்காலத்தில் மேகமழை பெய்யத்தொடங்குதலும், வந்தவர்கள் எல்லாரும் இந்துமந்துமா போடுவதைக்கண்ட ஒரு அன்பர் மேகத்தைநோக்கிக்கூறிய செய்யுள்.

வந்துமழைபொழியும்வானேவெஞ்சூர்தடிந்த
கந்தர்திருவிழாக்காலத்தில்—தொந்தரையா
நீர்த்துளியையூற்றிவிடனேர்த்தியலமாற்றிவிடு
கீர்த்திவருநாட்டென்மொழிகேள்.

இ-ள். வந்து – (உனக்குரியபருவத்தில்) வந்து, மழைபொழியும்-மழையைச்சொரிகின்ற, வானே – மேகம், வெம் சூர் தடிந்த – வெவ்விய சூரனைக்கொன்ற, கந்தர் – கந்தசுவாமியின், திருவிழாக் காலத்தில் – உற்சவகாலத்தில், தொந்தரையா – அவசரமாக, நீர்த்துளியை ஊற்றிவிடல் – நீர்த்துளியைக் கொட்டிவிடுதல், நேர்த்தியல் – நன்மையல்ல, மாற்றிவிடு – (நீர்கொட்டுந்தொழிலை) நீக்கிவிடு, (நீக்குவையாயின்) நாட்டு – உலகத்தில், கீர்த்தி வரும் – உனக்குப் புகழுண்டாகும், என்மொழிகேள் – என்சொல்லைக் கேட்பாயாக—எ-று.

இச்செய்யுள் கூறினவுடனே மேகம் மழைபெய்யாது நின்றுவிட்டது. ()

போற்றுவார்வல்வினையைப்போக்குமேபூமலர்கொண்
டேற்றுவாரைக்கையிலையேற்றுமே—தோற்றரிய
சந்தந்தங்குஞ்செஞ்சொற்சங்கம்பொங்குஞ்செந்திற்
கந்தன்செம்பொன்றண்டைக்கால்.

இ-ள். தோற்றரிய – காண்டலருமையாகிய, சந்தம் தங்கும் – அழகு தங்கிய, செஞ்சொல் சங்கம்பொங்கும் – செஞ்சொல்லையுடைய தமிழ்ச்சங்கம் விளங்குகின்ற, செந்தில் – திருச் செந்தூரில் வாழ்கின்ற, கந்தன்-முருகவேளின், செம்பொன் தண்டை – செம்பொற்றண்டையைத்தரித்த, கால் – திருவடி, போற்றுவார் – தன்னை வணங்குவோருடைய, வல்வினையை – வலிய வினைகளை, போக்கும் – நீக்கும், பூ மலர்கொண்டு – அழகிய மலர்களைக்கொண்டு அருச்சித்து, எற்றுவாரை – உயர்த்துவோரை, கயிலை எற்றும் – கயிலாயத்தில் எற்றும்—எ-று. (௨௪௬)

ஆறுமுகமென்றளவிலச்சந்தவிர்க்குமே
வேறுவினைவந்தால்விலக்குமே—கூறுபுகழ்

மாரியொத்தசூரபத்மன்மார்பிளக்கவேதொடுத்த
வீரசத்தியான்மிகுத்தவேல்.

இ-ள். கூறுபுகழ் — சொல்லத்தகுந்த புகழமைந்த, மாரியொத்த — மேகத்தை நிகர்த்த, சூரபத்மன் — சூரபன்மனுடைய, மார்பிளக்க தொடுத்த— நெஞ்சு பிளக்கும்படி யேவின, வீரசத்தியால் மிகுத்த — வீரவாற்றலால் மிகுந்த, வேல் — வேலானது, ஆறுமுகம் என்றளவில் — ஆறுமுகமென்றுச்சரித்தளவில், அச்சம் தவிர்க்கும் — பயத்தைத்தீர்க்கும், வேறுவினைவந்தால் விலக்கும் — வேறு துன்பங்கள் வந்தால் அவை விலகச்செய்யும்—எ-று. (உகஎ)

வேலாவிராலிமலைவீராவுன்மீதொருபெண்
மாலாகிநின்றுவாடுகிறாள்—நீலான
உற்பலக்கயற்கணிச்சியுத்தரித்திடச்சமர்த்தி
அற்பசிற்றிடைக்கொடிச்சியாள்.

இ-ள். வேலா — வேலனே, விராலிமலை வீரா — விராலிமலை வீரனே, ஒருபெண் உன்மீது மால் ஆகி நின்று வாடுகிறாள் — ஒருபெண்ணானவள் உன்மேல் மையல்கொண்டு நின்று வாடுகிறாள், (அவள் எத்தன்மையளெனின்) நீலம் ஆன உற்பலம் — நீலநிறமாகிய் குவளைமலர்போன்ற, கயல் கண்ணிச்சி — சேற்கண்ணி, உத்தரித்திட சமர்த்தி — உன்னையாதரிக்கச் சமர்த்தி, அற்பமாகிய, சிறு இடை — சிற்றிடையையுடைய, கொடிச்சியாள் — குறப்பெண் எ-று.

நீலம் நீல் எனக்கடைக் குறைந்தது. (உகஅ)

கந்தனென்றும்வேலனென்றும்கானமயில்வீரனென்றும்
செந்தனென்றுமேன்புலவீர்செப்புகின்றீர்—முந்தவினம்
கூனற்பிறைசூடச்சிவனாருக்குபதேசித்தருள்
ஞானக்குருவேடப்பயலே.

இ-ள். புலவீர் — புலவர்களே, முந்த-முந்தின காலத்தில், இளங்கூனல் பிறைசூடு — இளமையாகிய வளைவுள்ள பிறையையணிந்த, அச்சிவனாருக்கு- அந்தச் சிவபெருமானுக்கு, உபதேசித்தருள் — உபதேசித்தருளிய, ஞானக்குரு — ஞானாசிரியனாகிய, வேடப்பயலை — வேடப்பையலை, கந்தன் என்றும்- கந்தனென்றும், வேலன் என்றும்—, கானம் மயில்வீரன் என்றும்—, செந்தன் என்றும்—, ஏன்செப்புகின்றீர் — என்சொல்லுகிறீர்கள்—எ-று.

சேந்தன் என்பது செந்தன் எனக் குறுகிற்று, செந்நிறமுள்ளோன் என்பதுபொருள். (உகக)

பன்னிரண்டுதோளாபரங்குன்றாவெப்பொழுதும்
என்னிரண்டுதோண்மீதிலேயிருப்பாய்—பொன்னின்

கதிர்முடியப்பாகுகுடக்கனவரையப்பாபழனிக்
கதிபதியப்பாகுமரப்பா.

இ-ள். பொன்னின் – பொன்னிற் செய்யப்பட்ட, கதிர் – ஒளியுள்ள, முடி – மகுடத்தையணிந்த, அப்பா – எமது தந்தையே, குடம் – கோழியாகிய, கனவரை – பெரியமலையையுடைய, அப்பா – அப்பனே, பழனிக்கு அதிபதி அப்பா—, குமரப்பா—, பன்னிரண்டு தோளா பன்னிரண்டு தோள்களையுடையவனே, பரங்குன்று – திருப்பரங்குன்றத்தையுடையவனே, எப்பொழுதும் – எக்காலத்திலும், என் இரண்டுதோள்மீதிலே இருப்பாய் – எனது இரண்டுதோள்களின்மேலேயிருக்கவேண்டும்—எ-று. (உஉ௦)

நோகாதோவேலாநீநோக்குமடமானுக்காப்
போகாவனந்தேடிப்போனக்கால்—வாகாத்
தினநினைந்திட்டுனைவணங்கித்திரியுமன்பர்க்கருள்செயும்பொற்
கனகதண்டைச்சிறுசதங்கைக்கால்.

இ-ள். வேலா – வேலனே, நோக்கு – அழகுள்ள, மடமானுக்கா – இளமானுக்காக, போகாவனம் – போகக்கூடாதவனத்தில், நீதேடிப்போனக்கால் – நீபோனால், வாகா – பாங்காக, தினம் – நாள்தோறும், உன்னை நினைந்திட்டு – உன்னை நினைந்து, வணங்கி – பணிந்து, திரியும் அன்பர்க்கு – திரியாநின்ற அன்பருக்கு, அருள்செயும் – அருள்செய்கின்ற, பொன்கனகதண்டை – அழகிய பொற்றண்டையும், சிறுசதங்கை-சிறுசதங்கையணிந்த, கால் – திருவடி, நோகாதோ-நோவாதோ—எ-று.

மடமான் என்றது வள்ளிநாயகியை – போகாவனம் என்றது தினைப்புனத்தை. (உஉக)

வாரீர்பழனிவடிவேலரேகடம்பைத்
தாரீரென்சிந்தையினிற்றுனுறையீர்—சேரீர்நீர்
கன்றுநஞ்சுபிஞ்சுமஞ்சுகண்களுஞ்சிவந்துபொங்க
என்றனங்களுங்கசங்கவே.

இ-ள். பழனி – பழனியில்வாழ்கின்ற, வடிவேலரே-வடித்தவேற்படையையுடையவரே, நீர்வாரீர் – நீர்வரமாட்டீர், (வாரீராயினும்) கடம்பைதாரீர் – கடப்பமலர்மாலையாயினுந் தரமாட்டீர், (அன்றியும்) என்சிந்தையினில் உறையீர் – என்மனத்தில் வாழவுமாட்டீர், கன்று-கோவித்த, நஞ்சுபிஞ்சும் அஞ்சு – நஞ்சின் பிஞ்சும் அஞ்சும்படியான, கண்களும் சிவந்துபொங்க – கண்களும் சிவந்து விளங்கவும், என் தனங்களும் கசங்க – என் தனங்களும் கசங்கவும், சேரீர் – கூடவுமாட்டீர், (இது என்ன அநியாயம்)—எ-று.

இது தலைமகள் கூற்று. (உஉஉ)

அம்பிறைக்குமைந்துமலரம்பிறைக்குநொந்துமிக
அம்பிறைக்குங்கண்ணாட்கருள்புரிவாய்—நம்புதணி
கைக்கிரிக்குளுற்றசித்ரகச்சுடைத்தனக்குறத்தி
யைக்களித்தணைத்தவத்தனே.

இ-ள். நம்பு – நம்பின, தணிகைக்கிரிக்குள் உற்ற – தணிகைமலையிற் பொருந்திய, சித்ரம்கச்சு உடைதனம் – விசித்ரமான கச்சணிந்த தனங்களையுடைய, குறத்தியை – குறப்பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகியை, களித்து அணைத்த – மகிழ்ந்தணைத்த, அத்தனே – முருகக்கடவுளே, அம்பிறைக்கும் – அழகிய சந்திரனுக்கும், ஐந்துமலர் அம்பு இறைக்கும் – ஐந்தாகிய புஷ்பபாணங்களையுடைய மன்மதனுக்கும், மிகநொந்து – மிகவும்நொந்து, அம்பு இறைக்கும் கண்ணாட்கு – நீரைச் சிந்துகிற கண்களையுடையவளாகிய இந்தப் பெண்ணுக்கு, அருள்புரிவாய் – அருள்செய்யல்வேண்டும்—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (உஉரு)

வட்டமதியைக்குயிலைமாரவேளைப்பனச
பட்டனைநானோவப்பயனுண்டோ—கெட்டவிழிக்
காகத்தைக்கண்ணுதலைக்கண்ணுதலுக்காரமாம்
நாகத்தைநோவதல்லாலான்.

இ-ள். நான் – யான், கெட்டவிழி காகத்தை – கண் கெட்ட காகத்தையும், கண்ணுதலை – பரமசிவனையும், கண்ணுதலுக்கு ஆரம் ஆம் நாகத்தை-அந்தப் பரமசிவனுக்கு ஆரமாகிய பாம்பையும், நோவது அல்லால் – நொந்துகொள்வதல்லாமல், வட்டமதியை-வட்டவுருவமாகிய சந்திரனையும், குயிலை-குயிலையும், மாரவேளை – மன்மதனையும், பனசபட்டனை – பனச பட்டனையும், நோவ – நொந்துகொண்டால், பயன் உண்டோ – பயனுளதோ—எ-று.

குயிலை வளர்த்துவிட்டதனால் காகத்தையும், எரித்துவிட்ட மன்மதனுக்கு மறுபடி உயிர்கொடுத்ததனால் கண்ணுதலையும், சந்திரனை விழுங்கி மறுபடி உமிழ்ந்துவிட்டதனால் நாகத்தையும் நோவவேண்டும் என்பதாம். நாகம் என்றது இவ்விடத்தில் ராகுகேதுக்களை பனசபட்டன் – ஒருசீமான், இது தலைவிகூற்று. (உஉச)

வல்லைப்பொருமுலையாய்வார்த்தைமுனிந்தன்பருடன்
சொல்லப்பிரியத்துணியாதே—செல்லப்பன்
கச்சியெல்லாங்கவந்தக்காவெல்லாமாமாவின்
உச்சியெல்லாங்காமாயுதம்.

இ-ள். வல்லைபொரு முலையாய் – சொக்கட்டான்போன்ற தனத்தையுடையவளே, செல்லப்பன் – செல்வப்பன் என்னுஞ் சீமானது, கச்சியெல்

ரம் — நச்சிநகர் முழுதும், கா — சோலைகளே, அந்தக்கா எல்லாம் — அந்தச் சாலைகள் முழுதும், மா — மாமரங்களே, மாவின் உச்சி எல்லாம் — மாமரங் ளின் தலைகள் முழுதும், காமாயுதம் — மன்மதபாணங்களே, (இப்படியிருத்த ால்) வார்த்தை முனிந்து — என்சொல்லை மறுத்து, அன்பருடன் சொல்ல- ுன்பரோடு சொல்லும்பொருட்டு, பிரியத்துணியாதே — என்னைவிட்டுப்பிரி த்துணியாதே—எ-று.

செல்லப்பன் — ஒருசீமான். இது தலைவி கூற்று. வல்லைப்பொருமுகை ாய் என்றழைத்தது தோழியை. (உஉ௫)

இரும்புழுதபுண்ணுக்கிடுமருந்தைக்கொன்றால்
திரும்பவருந்தீராப்பழிதான்—வரும்பழியைத்
தீரவருள்செய்கின்றசெல்வனருணாசலனைச்
சேரமனம்வைக்கநீசெப்பு.

இ-ள். இரும்பு உழுத புண்ணுக்கு — இரும்புபட்ட புண்ணுக்கு, இடும் ருந்தை — போடுகிறமருந்தை, கொன்றால் — கொன்றுவிட்டால், திரும்ப இப்போதுள்ள பழியன்றி) மேலும், தீராபழிவரும் — தீராப்பழியுண்டாகும், வரும்பழியை — உண்டாகும் பழியை, தீர — நீக்க, அருள்செய்கின்ற — கிரு பசெய்கின்ற, செல்வன் — சீமானாகிய, அருணாசலனை — அருணாசலனை, கண்டு) சேர — என்னைச் சேர்வதற்கு, மனம் வைக்க — மனம் வைக்கும்படி, செப்பு — நீசொல்லுவாயாக—எ-று.

நீயென்றது தோழியை. இது தலைமகள் கூற்று; வெறிவிலக்கு, இரும் ழுதபுண் — எட்டிலெழுதின எழுத்து. இதற்கிடும்மருந்து — மை. (மைக்காப் ச்செய்தல்) மை என்பது ஆடு. ஆட்டைக்கொல்வதனாற் பெரும்பழி நேரும் ன்று தலைவிகூறியது. (உஉ௬)

வெறிவிலக்கு.

கூப்பிட்டான்றன்மகனைக்கொன்றானைத்தாங்கிமலைக்
காப்பிட்டாற்போகுங்காண்கன்னிக்கு—வாய்ப்பட்ட
மஞ்சிட்டசோலைமருதீசர்நன்னாட்டிற்
பிஞ்சிட்டாற்போகாதிப்பேய்.

இ-ள். கன்னிக்கு — இந்தப்பெண்ணுக்கு நேரிட்ட, இப்பேய் — இந்தப் பேயானது, வாய்பட்ட — இடம்பொருந்திய, மஞ்சு இட்ட சோலை — மேகம் தவழ்கின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த. மருதீசர் நல்நாட்டு — மருதீசரது நல்ல நாட் டின்கண், இல்பிஞ்சு இட்டால் — இல்பிஞ்சையிட்டால், போகாது — விட்டு நீங்காது, கூப்பிட்டான் தன்மகனை — கூப்பிட்டவனது மகனை, கொன்றானை - கொன்றவனை, தாங்கி — தாங்குவோனது, மலைக்காப்பு இட்டால்போகும் - மலை க்காப்புச்செய்தால்போகும்—எ-று.

கூப்பிட்டான் — பூமியைப் பிளந்தவனுகிய திருமால், மகனே — அவன் ம னுகிய மன்மதனே, கொன்ருனே — கொன்றவனுகிய பரமசிவனே, தாங்கி—சு ப்பதாகிய இடபம், (அதனது) மலம் — சாணம் (விபூதி) காப்பு — பூச்சு (பூச தல்) இல் — வீடு, (இராசி) பிஞ்சு — முதல், இல் பிஞ்சு — இராசிகளில் முதலா கிய மேஷம். (ஆடு.) இவளேப்பற்றின காமப்பேய் ஆட்டைக்கொன்ருல் நீங் காது, பரமசிவனது விபூதியைக்கொண்டுவந்து பூசினுல் நீங்கும் என்பதாம் செவிலி வெறிவிலக்கல். (உ௨எ)

ணையூர் பொன்னுசாமிமுதலியார்குமாரர் முத்துமுதலியார்பேரில்

சுந்தரகவிராயர்பாடியது.

முத்துகடலிற்பூத்தமுத்தையெட்டுமாக்களுந்தம்
நத்துமணிக்கிச்சைகொண்டுநண்ணுவார்—அத்தமரைப்
பேராசைசாமிமால்பெட்பகஞ்சேர்நின்பெருமைக்
காராசைகொள்ளாரறை.

இ-ள். முத்து கடலில் பூத்த முத்தை-பாற்கடலில் உண்டாகியமுத்தை, எட்டுமாக்களும் — அஷ்டலக்ஷ்மிகளும், தம் நத்துமணிக்கு இச்சைகொண்டு நண்ணுவார் — தமது நத்து என்னும் மூக்கணிக்காக விரும்புவார்கள், அத்த மர் — அதற்கினமாகிய முத்து என்கிற, ஐ பேர் — அழகிய பேரைக்கொண்டு ஆசைசாமிமால் — பொன்னுசாமியென்னும் பெரியோனது, பெட்பு அகஞ் சேர் — பெருமைவாய்ந்த வீட்டையடைந்த; நின்பெருமைக்கு — உன் பெரு மைக்கு, ஆசைகொள்ளார் ஆர் — இச்சைகொள்ளாதவர்யாவர், அறை — நீயே சொல்—எ-று.

மா — லக்ஷ்மி, ஆசை — பொன். (உ௨அ)

சுந்தரகவிராயர் தம்வறுமையைச் சொல்லியது.

அன்னமுணற்கரிதாமாறுமூன் றும்மரிதாம்
பன்னமரிதாம்பகலின்கண்—துன்னிசியில்
நேயமரிதாகுநித்திரைக்குப்பாயரிதாம்
காயக்கரிதாங்கலே.

இ-ள். பகலின்கண் — பகற்காலத்தில், உண்ணற்கு-உண்ணுதற்கு, அன் னம் அரிது ஆம் — அன்னம் அரிதாகும், ஆறும் — அறுசுவைக்கறிகளும், மூன் றும் — நெய் தயிர் பால் இம்மூன்றும், அரிது ஆம் — அரிதாகும், பன்ன அரிது ஆம் — இலை (வெற்றிலை) அரிதாகும், துன் நிசியில் — இருளடர்ந் இராக்காலத்தில், நேயம் அரிது ஆகும் — மனைவி அருமையாகும், நித்திரை குபாய் அரிது ஆம் — நித்திரை செய்வதற்குப் பாய் அரிதாகும், காயக்குகலே அரிது ஆம் — உடம்பு மூடுதற்கு ஆடை அரிதாகும்—எ-று.

காயத்துக்கு என்பது காயக்கு என அத்துச்சாரியை பெறாதுவந்தது, ன்று என்பது-புஷ்பம் சந்தனம் தாம்பூலம் எனினும் பொருந்தும். (உ௨௯)

முத்துக்கறுப்பன் என்னும் பிரபுவின்

கோடைச்சிறப்புக் கூறியது.

காணியொருமாசோமன்காலிலரையாங்குமுணன்
மாணிரவிசேயந்துமாவிருகால்—வேணிமால
முக்காற்பலியாமுழுக்கொடைமுத்துக்கறுப்பன்
இக்காலத்தீவோர்க்கிறை.

இ-ள். சோமன் – சோமன், காணி ஒருமா-வீசம்கொடையாளியாவான், குமுணன் – குமுணன், காலில் அரை ஆம் – அரைக்கால் கொடையாளியாவான், மாண இரவிசேய் – மாட்சிமைப்பட்ட சூரிய குமாரனாகிய கர்ணன், ந்துமா – கால்கொடையாளியாவான், வேணிமால்–ஆகாயத்திலுள்ளமேகம், இருகால் – அரைக் கொடையாளியாகும், பலி – மகாபலியானவன், முக்கால்–முக்கால் கொடையாளி ஆவான், (அவர்கள்போலாகாமல்) முழுக்கொடை–முழுக்கொடையையுடைய, முத்துக்கறுப்பன் – முத்துக்கறுப்பன் என்னுஞ் சீமான், இக்காலத்து ஈவோர்க்கு – இக்காலத்துக் கொடையாளிகளுக்கு, இறை ஆம் – தலைவனாவான் —எ-று.

பலியாம் என்பதிலுள்ள ஆம் என்பது சோமன்முதலிய எல்லாவற்றோடுங் கூட்டப்பட்டது. சோமன்முதல் பலிபிறுதியாயுள்ளோர்முற்காலத்துக் கொடையாளிகள். சோமன் ஓர் ஈகையாளன் சந்திரன் எனினும் அமையும்.

தேன்பாயுஞ்சோலைத்திருவிரிஞ்சைமார்க்கேசா
நான்பாவிவந்துவுன்னைநாடினல்—என்பாவி
என்றுபேசாமலிருந்தாய்தலைவளைத்து
இன்றுதுணையாருமிலையே.

இ-ள். தேன்பாயும் – தேன்பெருகிப் பாய்கின்ற, சோலை – பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த, திரிவிரிஞ்சை – திருவிரிஞ்சையி லெழுந்தருளிய, மார்க்கேசா–மார்க்கேசனே, பாவிநான்வந்து உன்னைநாடினல் – பாவியாகிய நான்வந்து உன்னைநாடினல், என்பாவி என்றுபேசாமல் – என்பாவியென்று வாய்பேசாமல், தலைவளைத்து இருந்தாய் – தலைவளைத்து மௌனமா யிருந்துவிட்டாய், இன்றுதுணை – இன்று எனக்குத் துணையாவார், யாரும் இல்லையே – ஒருவருமில்லையே, (என்செய்வேன்,—எ-று. (உ௩௧)

இலையேதுணையெனக்கிசாமார்க்கேசா
தலையேவளைக்கத்தகுமோ—அலையுமென்மேல்

ஏனோதானோவென் றிருப்பதழகோநீ
தானோவழித்துணைநாதன்.

இ-ள். எனக்கு துணை இல்லையே – எனக்குத்துணையாவார் ஒருவருமில்லையே, ஈசா – ஈசனே, மார்க்கேசா – மார்க்கேசனே, தலைவளைக்கத்தகுமோ-தலையைவளைத்துக் கொள்ளத்தகுமா, அலையும் என்மேல் – அலையாநின்ற என்மீது, ஏனோதானோ என்று இருப்பது—, அழகோ – அழகாமோ, வழித்துணைநாதன் நீதானோ – மார்க்கசகாயதேவன் நீதானோ—எ-று. (௨௩௨)

பத்துக்கான்மூன் றுதலைபார்க்குங்கண் ணாறுமுகம்
இத்தரையிலாறுவாயீரிரண்டாம்—இத்தனையும்
ஓரிடத்திற்கண்டேனுகந்தேன் களிகூர்ந்தேன்
பாரிடத்திற்கண்டேபகர்.

இ-ள். இத்தரையில் – இவ்வுலகத்தில், பத்துக்கால், மூன்றுதலை, பார்க்கும் கண் ஆறு, முகம் ஆறு, வாய் ஈரிரண்டு ஆம் இத்தனையும் – பத்துக்கால்களும் மூன்றுதலைகளும் பார்க்கின்ற கண்கள் ஆறும், முகம் ஆறும், வாய் நான்கும் ஆகிய இத்தனையும், ஓர் இடத்தில் கண்டேன் – ஓரிடத்திலேயே பார்த்தேன், உகந்தேன் – மகிழ்ந்தேன், களிகூர்ந்தேன் – களிப்புமிகுந்தேன், பார் இடத்தில் – இவ்வுலகத்தில், கண்டு – (இந்த அதிசயத்தை) பார்த்து, பகர் – சொல்லு—எ-று.

(கொறுக்கலப்பை – பத்துக்கால், இரண்டு மாட்டின்கால் எட்டும், உழுவோன்கால் இரண்டும்) (மூன்றுதலை – இரண்டு மாட்டுத்தலை இரண்டும்மனிதன்தலை ஒன்றும்) (ஆறுகண் – இரண்டுமாட்டின்கண் நான்கும் மனிதன்கண் இரண்டும்) (முகம் ஆறு – இரண்டு மாட்டுமுகம் இரண்டும் மனிதன்முகம்ஒன்றும் கொழுமுகம் மூன்றும்) வாய் நான்கு – இரண்டு மாட்டுவாய் இரண்டும் உழுவோன்வாய் ஒன்றும் நாழிவாய் ஒன்றும்.) (௨௩௩)

நீந்தாஸ் துதி.

ஆறணியாராடுசடையாரூர்சேவூர்திகொடி
நீறணிவிரிஞ்சைபுரிநித்தரைக்—கூறுவது
பித்தனெனவிந்திரன்பெண்டைத்தலைசுமந்து
அத்தியைமார்வைத்தவனுதல்.

இ-ள். ஆறு அணியார் – கங்கையாகிய அணியையுடையவர், ஆடுசடையார் – அலைகின்ற சடையையுடையவர், சேவூர்திகொடி – இடபத்தை வாகனமாகவும் கொடியாகவு முடையவர், (இத்தன்மைவாய்ந்த) நீறு அணி விரிஞ்சைபுரி நித்தரை – விபூதியையணிந்த விரிஞ்சையி லெழுந்தருளிய சாசுவதராகிய சிவபெருமானை, (இவ்வுலகத்தார்) பித்தன் எனக்கூறுவது – பித்தன்

என்று சொல்லுவது எதனாலெனின், இந்திரன் தன் பெண்டைத் தலைசுமந்து இந்திரன் மனையாளைத் தலையால் சுமந்து, அத்தியைமார்வைத்த அதனால் – தமது அந்தபாகத்திற்குரியவளாகிய உமாதேவியை மார்பிலே வைத்ததனால்தான்—எ-று.

இந்திரன்பெண்டு – சசி, (சந்திரன்), அத்தி – எலும்புமாலை. (உ௩௪)

ஆறுதலைசிவனுக்கைந்துமுகந்தோன்முகற்குக்
கூறுங்கையைந்துகுரவனுக்கு—வீறுதோள்
எட்டாஞ்சேடற்கிரட்டியாயிரநாவிந்திரற்குக்
கட்டாயிரங்கண்குகற்கு.

இ-ள். குகற்கு ஆறுதலை-முருகனுக்கு ஆறுதலை, சிவனுக்குஐந்துமுகம்-தோல்முகற்குக் கூறுங்கை ஐந்து—, யானைமுகத்தானாகிய விநாயகனுக்குச் சொல்லப்பட்ட கை ஐந்து, குரவனுக்கு – (குகன் ஐங்கரன் என்னும் இருவருக்கும்) தந்தையாகிய பரமசிவனுக்கு, வீறுதோள் எட்டு ஆம் – மேன்மையாகிய தோள்கள் எட்டாகும், சேடற்கு – ஆதிசேடனுக்கு, இரட்டி ஆயிரம் நா – இரண்டாயிரம் நாக்கள், இந்திரற்கு – இந்திரனுக்கு, கட்டு ஆயிரம் கண் – தொகுதியாகிய ஆயிரங்கண்கள்—எ-று.

இது பூட்டுவிற்பொருள்கோள். (உ௩௫)

எல்லார்க்கும் பொதுப்பொருள்கள் இவையெனல்.

ஆறுகுளந்தோப்புமணிநியமஞ்சத்திரமும்
கூறுவழித்தாறுநிழல்கோட்டமுடன்—மாறுமன
வேசிசபைநீர்ப்பந்தல்வேந்தன்மடமயிலே
காசினிக்குள்ளேபொதுவாங்காண்.

இ-ள். மயிலே – மயில்போல்வாளே, ஆறுகுளம் தோப்பும்—, அணிநியமம் சத்திரமும் – அலங்காரமும்தெருவும் சத்திரமும். கூறுவழித்தாறு-சொல்லப்பட்ட வழிமேலுள்ளதாறும், நிழல் – மரநிழலும், கோட்டமுடன் – கோயிலோடு, மாறும் மனம்வேசி – மாறுபாடுள்ள மனத்தையுடைய வேசியும், சபை—, நீர்ப்பந்தல்—, வேந்தன் – அரசனும், மடம்—, (இவையாவும்)காசினிக்குள்ளே – உலகத்திலே, பொது ஆம் (எல்லார்க்கும்) பொதுப் பொருள்களாம்—எ-று.

இச்செய்யுள் மகடூஉ முன்னிலையாய்க் கூறப்பட்டது. (உ௩௬)

ஐந்துசிரமுள்ளவண்ணன்மேலேயெதிர்த்த
ஐந்துசரங்கொளநங்கனால்—ஐந்தான்
பூதங்கடாமொடுங்கிப்பொன்றிடுவளாதலினால்
மாதங்கமாமயிலோய்வா.

இ-ள். ஐந்து சிரமுள்ள – ஐந்துதலைகளையுடைய, அண்ணல்மேலேஎதிர்த்த – பரமசிவன்மேலே எதிர்த்துச்சென்ற, ஐந்து சரம்கொள் அனகனுல்– பஞ்சபாணங்களைக்கொண்ட மன்மதனுல், ஐந்து ஆனபூதங்கள் தாம்ஒடுங்கி– ஐந்தாகிய பூதங்களொடுங்கி, பொன்றிடுவள் ஆதலினுல் – இவள் இறந்துபடுவாளாகையால், (இவள் இறந்துபடாமற் காக்கும்பொருட்டு) மா – பெரிய, தங்கம் – தங்கநிறமான, மா – அழகிய, மயிலோய் – மயிலோனே, வா – எழுந்தருள்வாயாக—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (உ௱எ)

வேலாவுனக்குமிகுவீணைஜம்பமினி
ஏலாதேயேலாதேயேலாதே—தோலாடை
கொண்டணிந்துன்றந்தைகோகனகத்தோன்சிரத்தில்
பண்டிரந்துண்டான்பலி.

இ-ள். வேலா – வேலவனே, உனக்கு – நினக்கு, மிகு – மிகுந்த, வீணை ஜம்பம் – பயனற்ற ஆடம்பரம், இனி ஏலாது ஏலாது ஏலாது இனித்தகாது, தகாது தகாது, (ஏனெனின்) உன் தந்தை – உன் தந்தையாகிய பரமசிவன், தோல் ஆடைகொண்டு அணிந்து – தோலாடையைத்தரித்து, கோகனகத்தோன்சிரத்தில் – பிரமனது தலையோட்டில், பண்டு–முற்காலத்தில், இரந்து உண்டான் – பிக்ஷையையாசித்துண்டானுதலால்—எ-று.

கோகனகத்தோன் – தாமரைமலரில் வாழ்பவன். (உ௱அ)

நாகந்தனையுரித்துநாகந்தனைவளைத்து
நாகந்தனைத்தரித்தநாதனே—நாகங்கொள்
பத்தானைக்கொன்றானைப்பாண்டிலெனவூர்ந்த
அத்தாவடியேற்கருள்.

இ-ள். நாகம் தனை உரித்து – யானையையுரித்து, நாகம் தனைவளைத்து– (மேரு) மலையை வளைத்து, நாகம் தனைதரித்த நாதனே – பாம்பை ஆபரணமாக அணிந்த (இறைவனே, நாகம் கொள் பத்தானைக் கொன்றானை – பத்து நாவையும் பத்துத்தலையையுமுடைய ராவணனைக் கொன்றவனுகிய திருமாலை, பாண்டில் என ஊர்ந்த அத்தா – வாகனமாகக் கொண்டுசெலுத்தின அத்தனே, அடியேற்கு அருள் – அடியேனுக்கு அருள்புரியவேண்டும்—எ-று.

சோற்றுக்குந்தண்ணீர்க்குந்துக்கப்பட்டெஞ்ஞான்றும்
காற்றினெளியானென்னைக்கண்பாராய்—ஊற்றமிகு
வெங்கராக்கொன்றைவிடையூர்விரிஞ்சைவாழ்
சங்கராகங்காதரா.

இ-ள். ஊற்றம்மிகு — வலிமிகுந்த, வெம் கரா கொன்ற-கொடியமுதலையைக்கொன்ற, விடை ஊர்-(திருமாலாகிய) விடையைச் செலுத்தின, விரிஞ்சைவாழ் சங்கரா — திருவிரிஞ்சைச் சங்கரனே, கங்காதரா — கங்காதரனே, சோற்றுக்கும் தண்ணீர்க்கும் — சோற்றின் பொருட்டும் தண்ணீர்ப்பொருட்டும், துக்கப்பட்டு — துன்பப்பட்டு, எஞ்ஞான்றும் — எந்நாளும், காற்றின் ஒளியான் என்னை — காற்றோடுகூடிய நெருப்புப்போல மனமெரியாநின்ற அடியேனை, கண்பாராய் — கிருபைக்கண்ணால் நோக்கவேண்டும்—எ-று. (உ௪0)

கயவரெலாங்கூடியொருகாரியத்தைச்செய்தும்
பயனடைவதுண்டோவிப்பாரில்வியலிலுறும்
சோதினிமுன்னும்பின்னுஞ்சோர்ந்துதேய்ந்தும்பயனை
யாதுமடையாவாறுபோல்.

இ-ள். வியலில் உறும் — காட்டிலுண்டாகிய, சோதினி-துடைப்பமானது, முன்னும் பின்னும் — முன்பக்கமும் பின்பக்கமும், சோர்ந்து தேய்ந்தும் — மெலிந்து தேய்ந்தும், பயனை — பிரயோசனத்தை, யாதும் — சிறிதும் அடையா ஆறுபோல் — அடையாத விதம்போல, இப்பாரில் — இவ்வுலகத்தில், கயவர் எல்லாங்கூடி — கீழ்மக்களெல்லாரும் ஒன்றாகச்சேர்ந்து, ஒருகாரியத்தைச் செய்தும் — ஒருகாரியத்தைச்செய்தும், (அச்செய்கையால்) பயன் அடைவது உண்டோ — பிரயோசனம் அடைவதுண்டோ, (இல்லை)—எ-று. (உ௪க)

பொன்னெல்லையெல்லாம்பொதிபொ தியாப்பூசுரர்க்குச்
செந்நெல்லேபோலச்சிறந்தளித்தான்—பன்னகத்தின்
சீரார்மணியைவிலைசெய்யானுஞ்செய்யகளத்
தூரானுஞ்செய்கருமமொன்று.

இ-ள். பொன் எல்லையெல்லாம் — பொன்னினது கோட்டைகளையெல்லாம், பொதிபொதியா — பொதிபொதியாக, பூசுரர்க்கு — அந்தணர்க்கு, செந்நெல்லேபோல — செந்நெல்லைப்போலவே, சிறந்து அளித்தான் — மிகக்கொடுத்தான், (ஆதலால்) பன்னகத்தின் — பாம்பினிடத்துண்டாகிய, சீர் ஆர்-சிறப்புப்பொருந்திய, மணியை — மாணிக்கத்தை, விலைசெய்யானும் — மதிக்காதவனும், செய்யகளத்தூரானும் — செவ்விய களத்தூரனும், செய்கருமம் — செய்யுங்காரியம், ஒன்று — ஒன்றேயாம்—எ-று. (உ௪உ)

ஈராறுமீரரையுமில்லையென்றேனுதலினால்
ஈராறுசொல்லாதிருந்தீரோ—ஈராறு
கட்டியணைத்தீதநீர்காதலுடனேசேர்த்தால்
வட்டியுடன்றானேவரும்.

இ-ள். ஈராறும் — ஈரரையும், இல்லையென்றேன் ஆதலினால் — பதின் மூன்று இல்லையென்றேனாகையால், ஈராறு சொல்லாது இருந்தீரோ — பன்னிரண்டு சொல்லாதிருந்தீரோ, ஈராறு — பன்னிரண்டை, கட்டி அணைத்து- கட்டித் தொகுத்து, நீர்காதலுடனே சேர்த்தால் — நீர் ஆசையோடுசேர்த்தால் வட்டியுடன் தானேவரும் — வட்டியோடு தானேவரும்—எ-று.

நக்ஷத்திரங்களில் பதின்மூன்றாவது அத்தம் — பொன், பன்னிரண்டாவது உத்தரம் — பதில், வருடங்களில் பன்னிரண்டாவது வெகுதானிய — மிக்கதானியம், நான் பொன்கேட்டேன் — நீர் உத்திரஞ் சொல்லாதிருந்தீர், வெகுதானியத்தைக் கட்டிச்சேர்த்தால் வட்டியோடுதானேவரும் என்பதாம், இது ஒரு செல்வனை நோக்கி ஒருபுலவன் சொல்லியது. (உசரு)

சீகாழி அருணாசல கவிராயரவர்கள் பாடினது.

பத்துருபாயனைநேர்பாப்பையவேளேயுனக்குப்
பத்துருபாயென்னபஞ்சமோ—முத்தநகை
வீழிவாய்ப்பாலுண்டவேந்தன்பிறந்தசீ
காழியருணாசலன்யான்காண்.

இ-ள். பத்து உரு — தசாவதாரத்தையுடைய, உபாயனை நேர் — கபட நாடக சூத்திரதாரியாகிய திருமாலை நிகர்த்த, பாப்பையவேளே — பாப்பையன் என்னும் சீமானே, உனக்கு பத்து ரூபாய் என்ன பஞ்சமோ—, முத்தநகை — முத்துப்போலும் நகையினையும், வீழிவாய் — வீழிக்கனிபோலும் வாயினையுமுடைய உமாதேவியாரது, பால் உண்டவேந்தன் பிறந்த — திருமுலைப்பாலுண்ட வேந்தனாகிய சம்பந்த சுவாமிகள் அவதரித்த, சீகாழி அருணாசலன் யான் — சீகாழி அருணாசல கவிராயன் என்று சொல்லப்படுவோன் நான்—எ-று.

தன்னைப்புகழ்வானுஞ்சாக்ஷிசொல்லிநிற்பானும்
பொன்னைமிகத்தேடிப்புதைப்பானும்—ஒன்னலர்தம்
நண்புத்திகேட்பானுநாணமில்லாதானும்
பெண்புத்திகேட்பானும்பேய்.

இ-ள். தன்னைப் புகழ்வானும் — தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கொள்வோனும், சாக்ஷிசொல்லி நிற்பானும் — சாக்ஷிசொல்லி நிற்பவனும், பொன்னை மிகத்தேடி புதைப்பானும் — பொன்னை மிகுதியாய்த் தேடிப் புதைத்து வைப்பவனும், ஒன்னலர்தம் நண்புத்தி கேட்பானும் — பகைவரது பொருந்திய புத்தியைக் கேட்பவனும், நாணம் இல்லாதானும்-வெட்கமில்லாதவனும், பெண் புத்தி கேட்பானும் — பெண்புத்திகேட்பவனும், பேய் பேய்களாவர்—எ-று.

பொன்றேடிமண்புதையான்போரதனிலம்புதையான்
மண்றேடிவந்தவரைவாழ்விப்பான்—நன்றேடும்

எப்பாவலரு மியம்பும்புதுவையில்வாழ்
அப்பாசாமிக்குநிக ரார்.

இ-ள். பொன்தேடி மண்புதையான் – பொன்னைச் சம்பாதித்து மண்ணிற்புதைத்து வைக்கமாட்டான், போரதனில் அம்புதையான் – போர்க்களத்திற்சென்று அம்புதைக்கப் படமாட்டான், மன்தேடிவந்தவரை வாழ்விப்பான் – மிகவும் தன்னைத்தேடிவந்தவரை வாழப்பண்ணுவான், (ஆகையால்) நன் தேடும் – நன்மையையே தேடுகின்ற, எப்பாவலரும் – எந்தப் புலவரும், இயம்பும் – புகழ்ந்துரைக்கின்ற, புதுவையில் வாழ் – புதுவையில் வாழ்கின்ற அப்பாசாமிக்குநிகர் – அப்பாசாமிக்குநிகராவார், ஆர் – யார், (ஒருவருமில்லை.) எ-று. (உசசு)

வெற்றிலைக்குமுன்னே வெறும்பிளவைவாயிலிட
நற்றிருவாமங்கை நடப்பளே—வெற்றிலையை
முன்னிட்டுப்பின்பிளவை மெல்குவரேயாமாயின்
மன்னரைப்போலாவார் மகிழ்ந்து.

இ-ள். (யாவராயினும்) வெற்றிலைக்குமுன்னே—, வெறும்பிளவை வாயில் இட – வெறும்பாக்குப்பிளவை வாயிலிட்டால், நல் திரு ஆம் மங்கை- நன்மையைத்தருகின்ற லக்ஷ்மியானவள், நடப்பள் – (அவனைவிட்டு) நீங்குவாள், வெற்றிலையைமுன் இட்டு-வெற்றிலையை முன்னேவாயிலிட்டு, பின்-பிறகு, பிளவைமெல்குவரே ஆமாயின் – பிளவை மெல்வாரேயானால், மகிழ்ந்து – களித்து, (அவர்கள்) மன்னரைப்போல் ஆவார் – அரசரைப்போலப் பெருஞ்செல்வராவார்—எ-று. (உசஎ)

சோமனுடாவாழ்வுஞ் சோறிடாநல்லுறவும்
நாமநீறில்லாத நன்னுதலும்—ஓம
நெருப்பில்லாவேதியரு நெய்பாலுடனே
பருப்பில்லாப்போசனமும் பாழ்.

இ-ள். சோமன் உடா வாழ்வும் – சோமனுடுக்காத வாழ்க்கையும், சோறு இடா நல் உறவும் – சோறிடாத நல்ல உறவினரும், நாமம் நீறு இல்லாத நல் நுதலும் – நாமமாயினும் விபூதியாயினும் இல்லாத நல்லநெற்றியும், ஓமநெருப்பு இல்லா வேதியரும் – ஓமத்தீயில்லாத அந்தணரும், நெய்பாலுடனே பருப்பில்லா போசனமும் – நெய் பாலோடு பருப்பில்லாத சோறும், பாழ்-பாழாகும்—எ-று. (உசஅ)

கால்வீழ்ந்துநம்மைக் கவிபாடச்சொன்னானோ
மேல்வீழ்ந்துநாமே விளம்பினோம்—நூலறிந்து

தந்தக்காற்றந்தான் றராக்கானமதுமனம்
நொந்தக்காலென்னுகு மோ.

இ-ள். கால்வீழ்ந்து-காலில் விழுந்து, நம்மைக்கவிபாடச்சொன்னுனே, மேல்வீழ்ந்து—, நாமேவிளம்பினேம் – நாமேபாடினேம், நூல் அறிந்து-தருமநூலின் நெறியை அறிந்து, தந்தக்கால் தந்தான் – தந்தால் தந்தான், தராக்கால் – தாராவிட்டால், நமதுமனம் நொந்தக்கால் – நமது மனம் நொந்தால், என் ஆகுமோ – யாதாய் முடியுமோ—எ-று.

ஒருபுலவன் ஒருசீமான்மீது கவிபாடி, அவன் ஒன்றும் கொடாமையால் தன்னைத்தானே நொந்து கூறியது. (உசக)

கடம்பவனஞ்சூழ்கூடற் கன்னிமதனம்பை
அடர்ந்தவிழியங்கயற்க ணம்மை—நடந்த
நடைக்குவமையன்ன நகைக்குவமைமுல்லை
இடைக்குவமையில்லை யினி.

இ-ள். கடம்பவனம்சூழ் – கடப்பங்காடு சூழ்ந்த, கூடல்-கூடலில், வாழ்கின்ற, கன்னி – கன்னியாகிய, மதன் அம்பை அடர்ந்தவிழி அங்கயற்கண்ணம்மை – மன்மதபாணத்தைவென்ற விழியையுடைய் மீனுட்சியம்மை, நடந்த நடைக்குவமை அன்னம் – நடந்த நடைக்குச்சமானமாவது அன்னத்தின் நடையேயாம், நகைக்கு உவமைமுல்லை - பல்வரிசைக்குச் சமானமாவதுமுல்லையரும்பின் வரிசையே, இனி இடைக்கு உவமை இல்லை–இனிஇடைக்குச் சமானமாவது இல்லவேயில்லை—எ-று. (உருo)

கூப்பிட்டேன்செங்கைதனைக் கூற்றுவனைக்கண்டஞ்சிக்
கூப்பிட்டேனென்னையாட் கொண்டருள்வாய்—கூப்பிட்டே
ஏனமாச்சென்றுற் கிளையவளேயட்டியின்னம்
ஏனமாகாமாக்ஷி யே.

இ-ள். செங்கைதனை கூப்பிட்டேன் – செங்கையைக்குவித்தேன், கூற்றுவனைக்கண்டு அஞ்சி கூப்பிட்டேன்-யமனைக்கண்டு பயந்து கூப்பிட்டேன், என்னை ஆட்கொண்டு அருள்வாய் – என்னை யடிமைகொண் டருள்வாயாக, ஏனம் ஆ – வராக வுருவாக, கூப்பிட்டு சென்றுற்கு – பூமியைப் பிளந்துகொண்டுபோன திருமாலுக்கு, இளையவளே – தங்கையே, அம்மாகாமாக்ஷியே—, இன்னம் அட்டி ஏன் – (என்னையாட்கொள்வதற்கு) இன்னம்தடையாதுக்கு எ-று. (உருக)

வானவருமிந்திரரு மால்பிரமருஞ்செத்துப்
போனவிடமுன்முனைத்துப் போகாதோ—ஞானமருள்

அத்தரருணேச ரன்பாகநஞ்சதனைப்
புத்தியுடன்கொள்ளாத போது.

இ-ள். ஞானம் அருள் — ஞானத்தை அருள்செய்கிற, அத்தர் — எமது தந்தையாராகிய, அருணேசர் — அருணாசலேசர், அன்பாக — தேவர்முதலியோரிடத்துள்ள கிருபையினால், நஞ்சதனை — ஆலாகலவிஷத்தை, புத்தியுடன் — ஊகத்தோடு, கொள்ளாதபோது — உட்கொள்ளாத பக்ஷத்தில், வானவரும் — தேவர்களும், இந்திரரும் — இந்திரர்களும், மால் பிரமரும் — திருமால் பிரமர்களும், செத்து — மாண்டு, போன இடம் — போன இடமும், புல்முளைத்துப்போகாதோ — எ-று.

பாற்கடலிற்பிறந்த நஞ்சைப்பரமசிவன் உண்ணாவிட்டால் தேவர்முதலியயாவரும் இறந்தொழிந்திருப்பார்கள் என்பதாம். (உரு௨)

செங்கமலப்போதலர்ந்த செவ்விபோலும்வதனம்
தங்குமொழிசந்தன சீதம்போலும்—பொங்கிதயம்
கத்தரிகைபோலுமாங் காரிகையேவஞ்சமனக்
குத்திரர்பான்மூன்று குணம்.

இ-ள். காரிகையே — மாதே, வஞ்ச மனம் — வஞ்சகமான மனத்தினையுடைய, குத்திரர்பால் — துஷ்டரிடத்தில், மூன்றுகுணம் — மூன்றுகுணங்களுண்டு, (அவை எவையெனின்) வதனம் — (அவர்கள்) முகம், செங்கமலப்போது அலர்ந்த செவ்விபோலும் — செந்தாமரை மலர்மலர்ந்த அழகுபோலும், தங்கும்மொழி — அவர்களிடத்துள்ளவார்த்தை, சந்தனசீதம்போலும் — சந்தனத்தின் குளிர்ச்சிபோலும், பொங்குஇதயம் — கொதிக்கின்ற இருதயம், கத்தரிகைபோலும் — கத்தரிகைபோலும், ஆம் — ஆகும் — எ-று. (உரு௩)

அனங்கனம்பாலந்தநடை யங்குழல்சொற்றையல்
அனங்கனம்பான்மெய்சோர்ந் தயர்ந்து—மனங்கலங்கி
வாடியென்றாள்பற்றியெழின் மாயவனைப்போயழைத்து
வாடியென்றாள்சேர்ந்தணைய வா.

இ-ள். அந்தம் நடை — அழகாகியநடை, அனம் — அன்னநடையைநிகர்க்கும், அம்குழல் — அழகியகூந்தல், கனம் — மேகத்தைநிகர்க்கும், சொல்-சொல், பால்-பாலின்சுவையை நிகர்க்கும், (இத்தன்மையையுடைய) தையல்-எங்கள்பெண்ணானவள், அனங்கன் அம்பால்-மன்மதபாணத்தால், மெய்சோர்ந்து — உடல்வாடி, அயர்ந்து — உடல்மறந்து, மனம் கலங்கி வாடி — மனமும் கலங்கி வாட்டமடைந்து, என் தாள் பற்றி — என்காலைப்பிடித்துக்கொண்டு, எழில்மாயவனை — அழகிய மாயோனை, போய் அழைத்து வாடி என்றாள்—

போய் அழைத்துவாடி என்றுசொன்னாள், (ஆதலால்) சேர்ந்து அணையவா-அவளைக்கூடித் தழுவவா—எ-று.

இது தோழி தலைமகனோடு சொல்லியது. (உருச)

வாமாதூபோகே மனமேதுதுதுதுது
ஆமாபசுமாதை யத்தனார்—தாமாய்
நடித்தவர்பாகர் நடந்தவர்வேணி
முடித்தவர்கங்கணர்கேண் மோ.

இ-ள். மாபசுமாதை அத்தனார் – பெருமையமைந்த பசுமாதையிலெழுந்தருளிய இறைவர், வாதுநடித்தவர் – காளியோடு வாதுசெய்து நடித்தவர், மாதுபாகர் – உமாதேவிபங்கர், தூதுநடந்தவர் – (சுந்தரர்பொருட்டு) தூது நடந்தவர், போதுவேணி முடித்தவர் – கொன்றைமலரைச் சடையில்முடித்தவர், கேது கங்கணர் – சர்ப்பகங்கணத்தையுடையவர்—எ-று. (உருரு)

கங்கொன்னாசோதுமறு கைறைகம்மன்பைகு
துங்கச்சடைமேற் றுலங்கவைத்தார்—மங்கையிடப்
பாகத்தர்மாதைப் பதியர்பசுபதிப்பேர்
ஆகத்தர்வைக்கு மவை.

இ-ள். மங்கை இடப்பாகத்தர் – உமாதேவியை இடப்பாகத்திலுடையவர், மாதைப்பதியர் – மாதைப்பதியையுடையவர், பசுபதிபேர் ஆகு அத்தர்-பசுபதியென்னும் பெயரையுடைய அத்தர், (அவர்) வைக்குமவை – தரிப்பவையாவையெனின், "கங்கொன்னாசோதுமறு கைறைகம்மன்பைகு" இவைகளை துங்கம் – உயர்வாகிய, சடைமேல் – சடையின்மீது, துலங்கவைத்தார்-விளங்கத் தரித்துக்கொண்டார்—எ-று.

கங் கொன் னா சோ தும் அறு என்பவற்றோடு முறையே கை றை கம் மன் பை கு என்பவற்றைச்சேர்த்து கங்கை, கொன்றை, நாகம், சோமன், தும்பை, அறுகு என்றுதல் காண்க. (உருசு)

வெண்ணெயுற்றுநெய்தேட வேண்டுமோதீபமுற்றும்
நண்ணுகனறேட னன்றுமோ—எண்மனத்தை
நாடிச்சிவனிருக்க நாடாமலூர்தோறும்
தேடித்திரிவதென்ன செப்பு.

இ-ள். வெண்ணெய் உற்றும் – வெண்ணெயைப் பெற்றிருந்தும், நெய் தேடவேண்டுமோ – நெய் வேறாயிருப்பதாக நினைத்து அதைத்தேடவேண்டுமோ, தீபம் உற்றும் – தீபத்தைப் பெற்றிருந்தும், நண்ணுகனல் தே

டல் நன்று ஆமோ — அதிற் பொருந்தி யிருக்கிற நெருப்பு வேறுயிருப்பதாக நினைத்து அதைத்தேடுதல் நன்மையாகுமோ, ஆகாது (அதுபோல), சிவன்-சிவபெருமான், என்மனத்தை நாடி இருக்க — தன்னை நினைக்கின்ற மனத்தையே நாடி வீற்றிருக்க, நாடாமல் — அவனை யாராய்ந்தறிந்து கொள்ளாமல், ஊர்தோறும் தேடித்திரிவது — ஊர்கள் தோறும் தேடித்திரிவதற்குக் காரணம், என்ன — யாது, செப்பு — சொல்லு—எ-று.

கடவுள் எல்லாருடைய மனத்திலும் வீற்றிருக்கும்போது, அவர்வேறெங்கேயோ இருக்கிறதாயெண்ணி ஊர்தோறும் சென்றுழல்வது அறியாமையென்பதாம். (உ௫௭)

நல்லவர்கள்வாயா னவிலுமொழிபொய்யாமல்
இல்லையெனாதுள்ளமட்டு மீவார்கள்—நல்லகுணம்
அல்லவர்கள்போவாவென் றாசைசொல்லிநாட்கழித்தே
இல்லையென்பாரிப்பாரி லே.

இ-ள். இ பாரிலே — இவ்வுலகத்தில், நல்லவர்கள் — நல்லவர்கள், வாயால் நவிலும்மொழி பொய்யாமல் — தம்வாயால் சொன்னசொல் பொய்த்துப்போகாமலும், இல்லையெனாது — இல்லையென்று சொல்லாமலும், உள்ளமட்டும் ஈவார்கள் — உள்ளமட்டில் இரப்பவர்க்குக் கொடுப்பார்கள், நல்லகுணம் அல்லவர்கள் — நல்லகுண மில்லாதவர்கள், போவாஎன்று ஆசைசொல்லி — போவாவென்று ஆசைவார்த்தைகளைச் சொல்லி, நாள்கழித்து — நாள்களைப் போக்கி, (முடிவில்) இல்லை என்பார் — இல்லையென்று சொல்வார்கள்—எ-று. (உ௫௮)

ஞானம்பெருமை நயங்கருணையுண்மையபி
மானம்பொறுமை வணக்கமுயர்—தானமுடன்
சற்குணமாசாரந் தருகல்விநீதிநெறி
துர்க்குணருக்கில்லென்றேசொல்.

இ-ள். ஞானம், பெருமை, நயம், கருணை, உண்மை, அபிமானம், பொறுமை, வணக்கம், உயர்தானமுடன், சற்குணம், ஆசாரம், தருகல்வி, நீதிநெறி, (இவையாவும்) துர்க்குணருக்கு — துர்க்குண முள்ளவர்க்கு, இல் என்று சொல்—இல்லையென்று சொல்—எ-று.

நயம் — நன்மை, அபிமாநம் — பக்ஷம், தானம் — ஈகை, ஆசாரம் — ஒழுக்கம். (உ௫௯)

ஞானம்பெறுமை நயங்கருணையுண்மையபி
மானம்பொறுமை வணக்கமுயர்—தானமுடன்

சற்குணமாசாரந் தருகல்விநீதிநெறி
சற்குணருக்குண்டென்றே சாற்று.

இ-ள். ஞானம்—நீதிநெறி – ஞானம் முதல் நீதிநெறி யிறுதியாகச்சொல்லப்பட்ட இவையாவும், சற்குணருக்கு உண்டு என்று சாற்று – சற்குணருக்கு உண்டென்று சொல்லு—எ-று. (௨௬0)

நினைத்தவதுவொழிந்து நேரிடும்வேறொன்று
மனித்தகருமங்கள் வாயா—கனத்த
அயனமராரலு மரியாலுந்தெய்வச்
செயலினைக்காணப்படா தே.

இ-ள். நினைத்த-நம்மால் நினைக்கப்பட்ட, அதுஒழிந்து – அந்தக்காரியம் ஒழிந்து, வேறொன்றுநேரிடும் – வேறொருகாரியம் பலிக்கும், மனித்த கருமங்கள் வாயா – மனிதர்செய்யுங் காரியங்கள் பலிக்கமாட்டா, கனத்த – கனம் பொருந்திய, அயன் அமராராலும் – பிரமன் தேவர்கள் ஆகிய இவர்களாலும், அரியாலும் – திருமாலினாலும், தெய்வச்செயலினை காணப்படாது – தெய்வச் செயலைக் காணவொண்ணாது—எ-று. (௨௬௧)

உன்னைப்பணிந்தே னுனக்கடிமையாயினேன்
என்னைக்கருணைபுரிந் தீடேற்றாய்—கன்னியுமை
வாமாபசுமாதை வாசாவலர்ந்தகொன்றைத்
தாமாபசுபதி நாதா.

இ-ள். கன்னி உமைவாமா – உமையவளை இடப்பாகத்திலுடையவனே, பசுமாதை வாசா – பசுமாத்தூரில் வாழ்பவனே, அலர்ந்த கொன்றைத்தாமா– அலர்ந்த கொன்றைமலர்மாலையை யுடையவனே, பசுபதிநாதா – பசுபதிநாதனே, உன்னைப் பணிந்தேன் – உன்னை வணங்கினேன், உனக்கு அடிமை ஆயினேன் – உனக்கு அடிமையானேன், கருணைபுரிந்து – கிருபைசெய்து, என்னை ஈடேற்றாய் – என்னையீடேற்ற வேண்டும்— எ-று. (௨௬௨)

குவளைத்தார்த்தேவர்கடங் கோவேதணிகைக்
கவளக்கரிக்கிளைய கந்தா—தவளச்
சலசத்தாள்கோவைந் தளைபூட்டியாக்கை
அலையச்செய்தாய்நன்மை யா.

இ-ள். குவளைத்தார் – குவளைமலர்மாலையை யணிந்த, தேவர்கள் தம் கோவே – தேவர்களுங்கிறைவனே, தணிகை-திருத்தணிகையில் வாழ்கின்ற, கவளம் கவளங்கொள்ளுகின்ற, கரிக்கு – யானைக்கு, இளைய – இளையவனாகிய, கந்தா – கந்தனே, தவளம் வலசத்தாள்கோவை – வெண்டாமரைப் பூவில்

வாழ்கின்றவளாகிய சரசுவதிநாயகனாகிய பிரமனை, தளைபூட்டி — தளையிட்டு, யாக்கை — அவனுடம்பை, அலையச்செய்தாய் — வருந்தப்பண்ணினாய், நன்மையா (இது உனக்கு) நன்மையாகுமா—எ-று.

கவளம்—யானைக்கூட்டும் அரிசித்திரளை. (உசங)

பிஞ்சகதிங்கள் பிறங்கவரும்புனல்
அஞ்சவிகொன்றை யமர்ந்திட—வுஞ்சுத
பஞ்செய்தனவோ பசுபதிநாயக
விஞ்சியசெஞ்சடை மேல்.

இ-ள். பிஞ்சக — பிஞ்ஞகனே, பசுபதிநாயக — பசுபதிநாதனே, விஞ்சிய செஞ்சடைமேல் — (உனது) மேலாகிய செஞ்சடையின்மீது, திங்கள் — சந்திரனும், பிறங்கவரும்புனல் — விளங்கவரும் கங்கையும், அம்சவிகொன்றை — அழகிய ஒளியுள்ள கொன்றைமலரும், அமர்ந்திடவும் — அமர்ந்திருக்கவும், சு — நன்மையாகிய, தபம்செய்தனவோ — தவஞ் செய்திருந்தனவோ—எ-று.

பிஞ்ஞகன் — தலைக்கோலத்தை யுடையவன். (உசச)

தென்னாலங்காட்டத்தா சேயிழைமேனாட்டத்தா
நன்ஞாயிறுதிங்க ணாட்டத்தா—வன்னிகையா
காலகாலாநாக கங்கணாகண்டத்தில்
ஆலகாலாசங்கரா.

இ-ள். தென்ஆலங்காடு அத்தா — தென்னாலங்காட்டில் வாழ்கின்ற அத்தனே, சேயிழை — உமாதேவியை, மேல்நாட்டு — உடம்பினிடத்து நிலைபெறுவித்த, அத்தா — அர்த்தபாகத்தையுடையவனே, நல் ஞாயிறுதிங்கள் — நல்ல சூரியசந்திரர்களாகிய, நாட்டத்தா-திருக்கண்களையுடையவனே, வன்னிகையா — நெருப்புக்கையனே, கண்டத்தில் — கழுத்தில், ஆலகாலா — ஆலாகலவிஷத்தையுடையவனே, சங்கரா — சங்கரனே, (என்னைக்காத்தருளல்வேண்டும்—எ-று. (உசரு)

கொண்டுகூட்டுப் பொருள்கோள்.

சாரங்கபாணி தலையிலிரந்துண்டான்
சீரங்கம்பாதி சிவனாண்டான்—பாருங்கள்
பாற்கடலையாண்டான் பசுபதிநாராயணன்றான்
ஏற்கயிலையாண்டா னிவன்.

இ-ள். சாரங்கபாணி — திருமால், தலையில் இரந்துண்டான் — தலையோட்டில் இரந்துண்டவனாகிய சிவபெருமானது, சீர் அங்கம் பாதி ஆண்டான்.

சிறந்தபாதி யுடம்பையாண்டான், பசுபதி – பசுபதியாகிய, சிவன் – சிவபெருமான், ஏல் கயிலேஆண்டான் – தனக்குப் பொருத்தமாகிய கயிலாயத்தையாண்டான், நாராயணன் இவன் – திருமாலாகிய இவன், பார்கடலேயாண்டான், பாருங்கள் – (இந்த அதிசயத்தைப்) பாருங்கள்—எ-று. (உசசு)

மையிருண்டசோலே வளர்கச்சியேகம்பன்
கையிரண்டுஞ்சேர்த்துக் கலவாநாள்—ஐயிரண்டு
தேரோன்மதலேத் திருமஞ்சனமாடும்
நீரோவெழுந்த நிலா.

இ-ள். மை இருண்ட – அஞ்சனம் போலக் கறுத்த, சோலேவளர் – சோலேகள் வளராநின்ற, கச்சி – கச்சியி லெழுந்தருளிய, ஏகம்பன் – திருவேகம்பன், கையிரண்டும் சேர்த்து – கையிரண்டினாலும் அணேத்து, கலவாநாள் – என்னேக் கலவாத இந்நாளில், எழுந்தநிலா – உதித்த நிலவானது, ஐயிரண்டு தேரோன் – தசரதனது, மதலே – குமாரனுகிய ஸ்ரீராமனது, திருநாயகியாகிய சீதை, திருமஞ்சனம் ஆடும் – திருமஞ்சனமாடின, நீரோ – நீராகிய அக்கினிதானே—எ-று.

இது ஒரு தலேவி நிலவுகண்டு வருந்திச் சொல்லியது. இதற்குச் சந்திரோபாலம்பகம் என்று பெயர். (உசஎ)

இராமகவிராயர் உச்சிப்பிள்ளேயார் தரிசநத்துக்குப் போதம்போது திருடன் இவரிடத்திலிருந்த முடிச்சை அவிழ்த்துக்கொள்ள, பிள்ளேயாரை நிந்தாஸ்துதியாய்ப் பாடியது.

தம்பியோபெண்டிருடி தாயாருடன்பிறந்த
வம்பனேநெய்திருடி மாயனும்—அம்புவியில்
மூத்தபிள்ளேயாரே முடிச்சவிழ்த்துக்கொண்டீர்நும்
கோத்திரத்துக்குள்ள குணம்.

இ-ள். தம்பியோபெண்திருடி – (உன்) தம்பியோ பெண்திருடுவோன், தாயாருடன் பிறந்த வம்பனே – (உன்) தாயாருடன் பிறந்த வம்பனே, நெய் திருடி மாயனும் – நெய் திருடுவோனுகிய மாயவனுவன், அம்புவியில் – இவ்வுலகத்தில், மூத்தபிள்ளேயாரே – விநாயகரே, முடிச்சு அவிழ்த்துக்கொண்டீர், (நீரோ) எனது முடிச்சை அவிழ்த்துக் கொண்டீர், நும்கோத்திரத்துக்கு உள்ளகுணம் – இது உமது கோத்திரத்துக்குள்ள இயற்கைக் குணமேயாகும்.

பெண் திருடினது வள்ளிநாயகியைக் களவுசெய்தது. நெய் திருடினது திருவாய்ப் பாடியில் கிருஷ்ணுவதாரத்தில் செய்த லீலேகள். (உசஅ)

இராமகவிராயர் மாறைமதுக்குளுந்தான்
செட்டிமேற் பாடியது.

கூறவில்லைமாதர்வசை கொள்ளவில்லைமாமரத்தில்
சீறுகுயில்கூப்பிட்டுச் செப்பவில்லை—மாறை
மதுக்குளுந்தானைப்பிரிந்தாண் மாதென்றேவேளுக்
கிதுக்குளுந்தான்சொன்னா ரெவர்.

இ-ள். மாதர் கூறவில்லை — மாதர்போய்ச்சொல்லவில்லை, வசைகொள்ள வில்லை — அலரெழவுமில்லை, மாமரத்தில் — மாமரத்தின் மேலிருந்து, சீறு குயில் — சீறுகின்றகுயில், கூப்பிட்டு செப்பவில்லை — கூவிச் சொல்லவில்லை, (இப்படியிருக்க) மாது — நமது பெண், 'மாறைமதுக்குளுந்தானை பிரிந்தாள் என்று — மாறைமதுக்குளுந்தானைப் பிரிந்தாளென்று, வேளுக்கு — மன்மதனுக்கு, இதுக்குளுந்தான் சொன்னார் எவர் — இதற்குள்ளேபோய்ச் சொன்னவர்யாவர்—எ-று.

மாறைமதுக்குளுந்தான் — ஒரு செல்வவானாகியசெட்டி. இது செவிலி கூற்று. (௨௬௯)

இராமகவிராயர் பத்துத்தலையைச் சிவன்
சுமந்தானென்று பாடியது.

ஆழிகடைந்த வரவின் றலையைந்தும்
தாழ்வுபடாமானின் றலையொன்றும்—சூழ
இருந்தார்தலையிரண்டு மேற்றதலையொன்றும்
சுமந்தான் றலையோடும் பத்து.

இ-ள். ஆழிகடைந்த — பாற்கடலைக்கடைந்த, அரவின்தலை ஐந்தும் — (வாசுகியென்னும்) பாம்பின் தலை ஐந்தும், தாழ்வுபடா மானின் தலை ஒன்றும் — குறைவுபடாத மானின்தலை ஒன்றும், சூழ இருந்தார் தலை இரண்டும் — சூழ்ந்திருந்தவர்களாகிய உமாதேவி திருமால் என்பவரது தலை இரண்டும், ஏற்ற தலை ஒன்றும் — பலியேற்ற தலையொன்றும், சுமந்தான் தலையோடும் பத்து — சுமந்தவனாகிய பரமசிவன் தலையோடுங்கூடிப் பத்தாம்—எ-று. (௨௭௦)

வன்சொல் விலக்கு.

மெய்யேபொருண்மேற் பிரிதியல்வேறொரு
தையலைநாடற்குமுனக்கு—நெய்யிலைவேல்
வள்ளல்பிரிவற்றம் பார்த்தெங்கள்வாழ்நாளைக்
கொள்ளவுழலுமாங் கூற்று.

இ-ள். நெய் — நெய் பூசப்பட்ட, இலை — அச்ச வடிவையுடைய, வேல்— வேற்படையையேந்திய, வள்ளல் — வள்ளலே, பிரிவு அற்றம்பார்த்து — நீபிரியுஞ் சமயம்பார்த்து, கூற்று — யமனானவன், எங்கள் வாழ்நாளை — எங்கள் ஆயுளை, கொள்ள — அபகரிக்க, உழலுமாம் — திரிகிறானும், (ஆதலால்) மெய்யே — உண்மையாகவே, பொருள்மேல் பிரிதியேல் — பொருளின் பொருட்டு எங்களைவிட்டுப் பிரிவையானால், வேறொரு தையலைநாடல் — வேறொருமாதைத் தேடுதல், உனக்குதகும் — உனக்குத்தகும்—எ-று.

நீ எம்மைவிட்டுப் பிரிவையானால் யாம் இறந்துபடுவோம், நீ யெங்களை மீண்டுங் காண்பதரிது, ஆகையால் வேறொருமாதைத் தேடிக்கொள்ளுதல் உனக்குத் தகுதியாமென்பது கருத்து. இதுபொருண்மேற்பிரியுந்தலைமகனை வன்சொற்சொல்லி விலக்குதல். இது தோழிகூற்று. (௨எக)

இகழ்ச்சி விலக்கு.

ஆசைபெரிதுடையே மாருயிர்மேலப்பொருண்மேல்
ஆசைசிறிது மடைகிலமால்—தேசு
வழுவாநெறியின் வருபொருண்மேலண்ணல்
எழுவாயொழிவா யினி.

இ-ள். ஆர் உயிர்மேல் — அரியவுயிரின்மீது, ஆசைபெரிது உடையேம்-பெரிதாகிய விருப்பமுடையோம், அப்பொருள்மேல் — (நீ தேடப்போகிற) அந்தப் பொருளின்மீது, சிறிதும் ஆசை அடைகிலம் — சிறிதும் விருப்பமுடையோமல்லோம், (ஆதலால்) அண்ணல் — அண்ணலே, தேசுவழுவா நெறியின்வரு — புகழ்நீங்காத நன்னெறியால்வருகிற, பொருள்மேல் — பொருளின் பொருட்டு, இனி எழுவாய் ஒழிவாய் — இனிச்செல்வாய் அன்றி ஒழியக்கடவாய்—எ-று.

எம்முயிர் நீங்குதற்குக் காரணமாகிய அப்பொருளையா மிகழ்ந்தோம், இனி உமதுவிருப்பின்படியேசெய்யலாமென்பதுகருத்து. இதுதோழிகூற்று.

துணைசெயல் விலக்கு.

விளைபொருண்மேலண்ணல் விரும்பினையேலீண்டெங்
கிளையழுகைகேட்பதற்கு முன்னே—விளைதேன்
புடையூறுபூந்தார் புனைகழலாய்போக்குக்
கிடையூறுவாராம லேகு.

இ-ள். அண்ணல்—பெரியோய், விளை பொருள்மேல் — விருத்தியடைகின்ற பொருளின்மீது, விரும்பினையேல் — விருப்பத்தை யுடையையாயின், விளைதேன்புடைஊறு — விளைகின்றதேனானது பக்கத்தில் சுரந்தோடுகின்ற, பூதார் — மலர்மாலையையும், புனைகழலாய்-அலங்கரிக்கப்பட்ட வீரக்கழலையும்

உடையவனே, ஈண்டு – இவ்விடத்தில், எம்கிளை அழுகை – எமது சுற்றத்தார் அழுமோசையை, கேட்பதற்குமுன்னே – கேட்குமுன்னமே, போக்குக்கு-உன்செலவுக்கு, இடையூறுவாராமல் – தடையுண்டாகாமல், ஏகு – நீவிரைந்து செல்வாயாக—எ-று.

நீ பிரிந்தவுடனே யாம் இறப்போம், அதைக்கண்டு எமது சுற்றத்தார் அழுவார்கள், அந்த அழுகுரலோசை என்செவியிற் புகுவதற்கு முன்பே நீவிரைந்து செல்வாயாகவென்பதாம், இது தோழிகூற்று. அழுகுரலோசை கேட்பது அசுபசகுனமாதலால் விரைந்துபோவென்றாள். (உ௭௩)

முயற்சி விலக்கு.

மல்லணிந்ததோளாயி தென்கொலோவான்பொருண்மேல்
செல்கவிரைந்தென் றுளந்தெளிந்து—சொல்லுதற்கே
என்றுமுயல்வல்யா னேகனீயென் றிடையே
தோன்றுகின்றதென்வாயிற் சொல்.

இ-ள். மல் அணிந்ததோளாய் – மற்போரையுடைய தோளனே, வான் பொருள்மேல் – மேலாகிய பொருளின்மீது, விரைந்துசெல்க என்று – விரைந்துபோவென்று, உள்ளம்தெளிந்து – மனந்தெளிந்து, சொல்லுதற்கே – சொல்லுவதற்கே, என்று முயல்வல்யான் – யான் பொருந்தி முயலாநின்றேன், இடையே – இடையில், என்வாயிற்சொல் – என்வாயிற்சொல்லானது, ஏகல் நீ என்று தோன்றுகின்றது – நீ போகாதேயென்று வெளிப்படுகின்றது, இது என்கொல் – இதென்னோ—எ-று.

யான் நீ விரைந்துபோவென்றுசொல்லத்துணிந்தாலும் என்வாயானது நீபோகாதேயென்று தானேசொல்லாநின்றது, இதற்கு யானென்செய்வேன் என்பதாம். (உ௭௪)

பரவசவிலக்கு.

செல்கைதிருவுளமேல் யானறியேன்றேங்கமழ்தாழ்
மல்லகந்தங்கு மதர்விழியின்—மெல்லிமைகள்
நோக்குவிலக்குமே ணேவாளிவள்காதல்
போக்கியகல்வாய் பொருட்கு.

இ-ள். செல்கைதிருவுளமேல் – (இறைவனே) நீ செல்லுகையில் உனக்குத் திருவுளமானால், யான் அறியேன் – அதைக் குறித்துச்சொல்ல யான் ஒன்று மறிகிலேன், (ஆயினும்) தேம்கமழ்தார் – (உனது) தேன்மணக்கின்ற மலர்மாலையை, நோக்கு – நோக்குதலை, மல் அகம் தங்கும் மதர்விழியின்-உள்ளே செழுமைதங்கிய மதர்த்தகண்களின், மெல் இமைகள் – மெல்லிய

இமைகள், விலக்குமேல் — தடுக்குமானால், நோவாள் — மனம் வருந்துவாள், (ஆதலால்) இவள் காதல்போக்கி — இவளது ஆசையைநீக்கி, பொருட்குஅகல்வாய் — பொருளின்பொருட்டுப் பிரிவாயாக—எ-று.

உன்தோளிலணிந்த பூமாலையைப்பார்த்து மகிழ்கையில் இமைகள் சற்றுத்தடுத்தாலும் மனம்வருந்துவளே, அப்படிப்பட்டமிக்கவேட்கை உன்மீதில்லாதிருக்கும்படி அவள்மனத்தைத் திடப்படுத்தி, நீபொருட்குப் பிரிவாயாக என்பதாம். (உ௭௫)

உபாய விலக்கு.

இன்னுயிர்காத்தளிப்பாய் நீயேயிளவேனில்
மன்னவனுங்கூற்றுவனும் வந்தணைந்தால்—அன்னோர்
தமக்கெம்மைத்தோன்றாத் தகையதோர்விஞ்சை
எமக்கின்றருள்புரிந்தே யேகு.

இ-ள். இன் உயிர் காத்து அளிப்பாய் — எமது இனியவுயிரை காத்து ரக்ஷிக்கின்ற இறைவனே, இளவேனில் மன்னவனும் — மன்மதனும், கூற்றுவனும் — யமனும், வந்து அணைந்தால் — (நீபிரிந்தபின்) வந்துசேர்ந்தால், அன்னோர்தமக்கு — அவர்களுக்கு, எம்மை — எங்களை, தோன்றா — தோற்றுவியாத, தகையது — தன்மையதாகிய, ஓர்விஞ்சை — ஒருவித்தையை, நீயே — நீதானே, இன்று — இப்பொழுதே, எமக்கு அருள்புரிந்து — எமக்கு அருள்செய்து, ஏகு — செல்வாயாக—எ-று.

உன்பிரிவில் எம்மைவருத்தும்பொருட்டு மன்மதனும் யமனும் வந்தால் அவர்கள் கண்ணுக்கு யாம் புலப்படாதிருக்கும்படி ஒருவித்தையை எமக்கருள்செய்து நீபோகவேண்டும் என்பதாம். (உ௭௬)

அக்காளையேறுவா னம்மானைக்கைப்பிடிப்பான்
சொக்காளைப்பக்கஞ் சொருகுவான்—நக்கனவன்
ஆட்டையெடுப்பா னாலம்பாலேயுண்டிடுவான்
காட்டிற்குடியிருப்பான் காண்.

இ-ள். நக்கன் அவன் — திகம்பரனாகிய அச்சிவ பெருமான், அக்காளை ஏறுவான் — அக்காளைமேலேறுவான், அம்மானைக் கைப்பிடிப்பான் — அழகிய மானைக்கையில் தாங்குவான், சொக்காளை பக்கம் சொருகுவான் — சொக்கநாயகியை யிடப்பக்கத்தில் சொருகிக்கொள்வான், ஆட்டை எடுப்பான் — நடனத்தையே விரும்புவான், ஆலம்பாலே உண்டிடுவான் — நஞ்சாகிய பாலையே உண்பான், காட்டில் குடியிருப்பான் — கடம்பவனத்தில் குடியிருப்பான்-எ-று.

அக்காள்மீதேறுவான், அம்மானைக்கைப்பிடிப்பான், சொக்கு ஆளை பக்கம்சொருகுவான், ஆட்டையெடுப்பான். ஆலம்பாலே உண்டிடுவான், காட்டில்குடியிருப்பான், எனவேறுமொரு பொருள்தோன்றுதல் காண்க. (உ௭௭)

ஆனெய்தனைப்பூனெ யருந்தினதுமல்லாமல்
பூனெய்தனையீயெடுத்துப் போனதுவும்—மானனைய
கண்ணாள் தலையதனிற் காய்காய்த்தறுத்ததுவும்
நண்ணயறிந்து நவில்.

இ-ள். ஆனெய்தனை – ஆனையை, பூநெய் அருந்ினதும் அல்லாமல்-பூனை உண்டதுமல்லாமல், பூநெய்தனை – பூனையை, ஈ எடுத்துப்போனதுவும்—, மான் அனைய கண்ணாள்தலையதனில் – பெண்கள்தலையில், காய்காய்த்து அறுத்ததுவும்—, நண்ணாய் அறிந்துநவில் – நன்றாயறிந்து சொல்வாயாக—எ-று.

ஆனெய் – பசுநெய், பூநெய் – தேன், மானனைய கண்ணாள் – கன்னி, (வாழை) நன்றாய் என்பது நண்ணாய் என்றாயிற்று. (உ௭௬)

கொங்கைகளங்கண்சொல் குழலிவையின்னாட்கென்று
செங்கமலவாவி திகழ்கூடற்—கங்கைகுலச்
சின்னத்தம்பிக்குத் தெரியவுரைப்பாரிலையே
வன்னத்தம்பிக்கு மழை.

இ-ள். இன்னாட்கு – இவளுக்கு, கொங்கைகளம் கண்சொல் குழல் இவை – கொங்கையும் கழுத்தும் கண்ணும் சொல்லும் குழலும் ஆகியஇவை (முறையே) வல்நத்து அம்பு இக்குமழை என்று – சொக்கட்டான்காய் சங்கு அம்பு கரும்புமேகம் என்பவற்றுக்கு நிகராமென்று, செங்கமலவாவி திகழ் கூடல் – செந்தாமரைமலர்த்தடாகங்கள் சூழ்ந்து விளங்குகின்ற கூடலில்வாழ்கின்ற, கங்கைகுலம் – கங்காகுலத்தில் தோன்றிய, சின்னத்தம்பிக்கு – சின்னத்தம்பியென்னும் சீமானுக்கு, தெரிய உரைப்பார் இல்லையே – தெரியும்படி சொல்லுவாரில்லையே—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (உ௭௧)

திருவிருத்திநாதர் திருவளியாதென்னைக்
கருவிருத்தியென்னபயன் கண்டார்—எருதுபோய்க்
கோட்டிபத்திலேறினரோ கோவணம்போய்ப்பட்டாச்சோ
ஓட்டிரந்துண்டதும்போச் சோ.

இ-ள். திருவிருத்திநாதர்—, திரு அளியாது – பாக்கியத்தைக்கொடாமல், என்னைக்கருதி இருத்தி-என்னைப்பிறப்பில் இருத்திவைத்து, (அதனால்) என்னபயன்கண்டார் – என்னபயனை யடைந்தார். (ஒன்றுமில்லை), அப்படியிருக்க என்னை யிப்படி பராமுகம் செய்வதற்குக் காரணம் யாதென்று விசாரிக்கும்போது, எருதுபோய் – எருதேறுவதுபோய், கோடு இபத்தில் ஏறினர் – கொம்புகளையுடைய யானைமீதேறினார், கோவணம்போய் – கோவணம்

உடுத்திருந்ததுபோய், பட்டு ஆச்சு – பட்டாடை உடுக்கலாச்சுது, ஓட்டில் இரந்து உண்டதும்போச்சு – தலையோட்டில் இரந்துண்டதும் போச்சுது, (இப்படி தாழ்ந்தநிலையை நீங்கி உயர்ந்தநிலையை யடைந்திருத்தலே காரண மென்று தோன்றுகின்றது—எ-று. (உஅ0)

தொங்கருடல்கிழியக் குத்தியிருகோட்டெடுத்து
வெங்கணழலில் வெதுப்புமே—மங்கையர்கள்
சூழத்தாமம்புனையுஞ் சுந்தரத்தோண் மீனவனுக்
கீழத்தானிட்ட விபம்.

இ-ள். மங்கையர்கள்சூழ – மாதர்கள் சூழ்ந்துநோக்கும்படி, தாமம்புனை யும் – பூமாலையையணிந்த, சுந்தரம் தோள் – அழகிய தோளையுடைய, மீனவ னுக்கு – பாண்டியனுக்கு, ஈழத்தான் இட்ட இபம் – ஈழநாட்டரசன் கப்ப மாகக்கட்டின யானைகள், கொங்கர் உடல்கிழியகுத்தி – கொங்கநாட்டரசரு டைய உடல்கள் பிளக்கும்படி குத்தி, இருகோடு எடுத்து – இரண்டு கொம்பு களால் எடுத்து, வெம்கண் அழலில் வெதுப்பும் – வெவ்வியகண் ணெருப்பில் சுடும்—எ-று. (உஅக)

கல்லினெறியக் கதியளித்தார் பூவினால்
மெல்லவெறிய விழித்தெரித்தார்—நல்லுடைவிட்
டுட்டருக்குண்டான வுவாவினுரிபோர்த்தார்
குட்டருக்குண்டான குணம்.

இ-ள். (பரமசிவனானவர் கல்லின் எறிய – ஒருவன் கல்லாலெறிய, கதி அளித்தார் – (அவனுக்கு) நற்கதியைக் கொடுத்தார், பூவினால் மெல்ல எறிய – ஒருவன் மலரினால் மெல்ல எறிய, விழித்து எரித்தார் – (நெருப்புக்கண்ணை) விழித்து அவனை எரித்து விட்டார், நல்உடைவிட்டு – நல்ல ஆடையைவிட்டு, உள்தருக்கு உண்டான – மனத்தில் செருக்கையுடைய, உவாவின் உரி போர்த்தார் – யானைத்தோலைப் போர்த்துக்கொண்டார், (இதை நோக்குமிடத்து) குட்டருக்கு உண்டான குணம் – குழந்தைகளுக்குள்ள குணமாகத் தோன்று கின்றது—எ-று.

கல்லாலெறிந்தவர் சாக்கியநாயனர், பூவினாலெறிந்தவன் மன்மதன், உவா – யானை, குட்டர் – குழந்தைகள். (உஅஉ)

கமலாயமில்லாங் காரோகணத்து
விமலாயமில்லா மெய்யா—அமலாமன்
றாடியபொற்பாதத் தியாகநெடுமாலன்று
தேடியபொற்பாதத் தியாகா.

இ-ள். கமலாலயம் இல்ஆம் — திருவாரூரை யிடமாகப்பெற்ற, காரோகணத்து விமலா — காரோகணத்தி லெழுந்தருளின விமலனே, லயம் இல்லா மெய்யா — அழிவற்ற மெய்யனே, அமலா — அமலனே, மன்று ஆடிய — பொற்சபையிலாடிய, பொன்பாதம் தியாக—பொன்னடியையுடைய தியாகராயனே, நெடுமால் — திருமால், அன்றுதேடிய — அந்நாளில்தேடின, பொன்பாதம் தியாகா — பொன்னடியையுடைய தியாகராயப் பெருமானே, (என்னையாண்டருளல் வேண்டும்.)—,எ-று.

காயாரோகணம் — ஓர்தலம், அதுகாரோகணமென்றாயிற்று விமலன் அமலன் என்பன பரிசுத்தன் என்னும் பொருளன, (உ௮௩)

வாவிகணையன்றி மலராவயல்களுமப்
பாவிகணையன்றிப் பயிராகா—காவினிற்கால்
தேரோன்விருதன்றிச் சேராபிரிந்தவர்க்கு
ஊரோகுடிதாங்கி யூர்.

இ-ள். குடிதாங்கியூர் — குடிதாங்கியூரில், வாவி — தடாகங்கள், கணை அன்றிமலரா — (மன்மதனது) பாணத்தையல்லது வேறொன்றைப்பூப்பதில்லை, வயல்களும் — வயல்களும், அப்பாவிகணை அன்றிபயிராகா — அந்தப்பாவியின் பாணங்க ளல்லது வேறொன்று பயிராவதில்லை, காவினில் — சோலைகளில், கால்தேரோன் விருது அன்றிசேரா — தென்றற்காற்றாகிய தேரையுடையவனாகிய அம்மன்மதனதுவிருதேயன்றி வேறொன்றுசேர்வதில்லை, (ஆகையால் இது) பிரிந்தவர்க்கு ஊரோ — பிரிந்தவர்க்கு ஊராகுமோ—எ-று.

வாவிமலருங்கணை வயல்பயிராகுங்கணை என்றது தாமரை குவளை என்னும் இருவகைமலர்களை. கால்தேரோன் விருது என்றது குயிலை. (உ௮௪)

கண்டிருந்துங்கேட்டிருந்துங் கற்றிருந்துந்தோடுமலர்
வண்டிருந்தபூங்குழன்மேல் மாலானோம்—பண்டை
வெறியோவிதியோ வெளிமயக்கோவையோ
முறையோவநியாய மோ.

இ-ள். கண்டிருந்தும்—, கேட்டிருந்தும்—, கற்றிருந்தும்—, தோடுமலர் — இதழ்கள் விரிகின்ற, வண்டு இருந்த — வண்டுகள் தங்கப்பெற்ற, பூ-மலர்களை யணிந்த, குழல்மேல் — கூந்தலை யுடையவள்மேல், மால்ஆனோம்-ஆசைகொண்டோம், (இப்படியாம் ஆசைகொண்டது) பண்டைவெறியோ—பூர்வபைத்தியமோ, விதியோ — விதிதானோ, வெளிமயக்கோ-வெளிமயக்கமோ, ஐயோ — அந்தோ, முறையோ — கிரமந்தானோ, அநியாயமோ—அநியாயந்தானோ—எ-று.

ஒருவன், தன்மனம் பிறர்மனைவிமீது சென்றபோது தன்விவேகத்தைக்கொண்டு அதனையாராய்ந்து தெளிகின்றானென்பது இதன்கருத்து (உ௮௫)

தேங்குவளையன்னவிழித் தேமொழியார்க்குன் றந்தை
தாங்குவளைவிற்கத் தமியோங்கை—ஈங்குவளை
கொள்ளத்தலைப்பட்டாய் கோமயிலைச்செட்டிநீ
மெள்ளக்குலத்தொழிலை விட்டு.

இ-ள். தேகம் – மணம்பொருந்திய குவளை அன்னவிழி – குவளை மயிர் போலும் விழியையுடைய, தேமொழியார்க்கு – பெண்களுக்கு, உன் தந்தை- உன்தந்தையானவன், தாங்குவளைவிற்க – தம்மால் சுமக்கப்பட்ட வளையலை விற்கையில், கோ – அழகிய, மயிலைச்செட்டிநீ – மயில்வாகனக் கடவுளாகிய செட்டிநீ, மெள்ளக் குலத்தொழிலைவிட்டு—, ஈங்கு – இவ்விடத்தில், தமி யோம் கை – தமியோங்களாகிய எங்கள் கைவளையலை, கொள்ளத்தலைப்பட் டாய் – வாங்கத்தொடங்கினாய், (இது உனக்குத் தகுதியாமோ—எ-று.

மயிலைச்செட்டி – மயிலையில் வாழும் ஓர்செட்டி, தந்தைவளை விற்றது மதுரையில், அந்தச்செய்தி திருவிளையாடற்புராணத்தில் விரிவாய்க்காண லாம். (உஅசு)

விடுகதைபோற் கூறியது.

நாலெழுத்தாமேமத்தி னண்ணுமுதனீக்கிடினே
வேல்விழியிரண்டுவிடி னேநிசியாம்—காறலையும்
வல்லபுலிமுன்னிரண்டும் வாளியாநான்கிலொன்று
நல்லமதியீதென்னையோ நாட்டு.

இ-ள். நால்எழுத்துஆம் ஏமத்தில் – நான்கெழுத்தாலாகிய புதையல்என் பதில், நண்ணும் – பொருந்திய, முதல்நீக்கிடின் – முதலெழுத்தை நீக்கினால், வேல்விழி – ஒருதையல்ஆவள், இரண்டுவிடின் – முதலிரண்டெழுத்தை நீக் கினால், நிசிஆம் – அல்ஆகும், கால்தலையும் – முதலெழுத்தும் கடையெழுத் தும் சேர்ந்தால், வல்லபுலி – வன்மையாகிய புலியாம் (புல்), முன்னிரண்டும் வாளியாம் – முதலிரண்டெழுத்தும் அம்பாகும் (புதை), நான்கில்ஒன்று – கா லிலோரெழுத்து, நல்லமதி–சிறந்தமாசமாம், (தை), ஈது என்னையோ நாட்டு- இது என்னவோசொல்—எ-று.

ஏமம் – புதையல், பெண் – தையல், நிசி – அல், புலி – பல், அம்பு-புதை நல்லமதி – தை. (உஅஎ)

விடுகதைபோற் கூறியது.

வாசமாளி கருமுகில்வண்ணனற்
பாசமாம்பிர திப்பதந்தன்னிலே
ஓசைமுன்னடு வீறெழுத்தொக்குமே
தாசியான மநோன்மணிதன்கணே.

இ-ள். வாசம் ஆளி கருமுகில்வண்ணன் ஆகிய இவற்றுக்குப் பிரதிபதமாயுள்ள, முருகு கோளரி முராரி, என்பவற்றின் முதல் நடு இறுதியெழுத்துக்களைச் சேர்த்தால் என்னகுமோ அதுவேமனோன் மணியென்னும் தாசியின் கண்ணுக்குச் சமானமாம்—எ-று.

வாசம் – முருகு. ஆளி – கோளரி. முகில்வண்ணன் – முராரி. மூளரி-தாமரை. (௨அஅ)

நடுவேழுத் தலங்காரம்.

கட்டோம்புதலெனக் காமாதியாறுங்கரிசறுத்து
விட்டோம்புதவு திறந்தின்பவீடு புக்குச்செறிந்தோம்
சிட்டோம்புதல்வி மண்ணோருந்திகஞ்சந் தெளிவுமுன்பின்
விட்டோம்புதவுறு நள்ளெழுத்தான்முலை மேவப்பெற்றே.

இ-ள். சிட்டோம் – சிட்டராகிய யாம், புதல்வி – குமாரி, மண்-காசினி, ஒருந்தி –(ஒருநதி) பாலாறு, கஞ்சம் – தாமரை, தெளிவு – துணிவு, (இவற்றில்) முன்பின்விட்டு – முன்பின் னெழுத்துக்களைவிட்டு, ஓம்பு உதவுறு நன் எழுத்தான் – எஞ்சிநின்ற நடுவெழுத்துப் பெயர்கொண்டவளது, முல்லை மேவப்பெற்று – திருமுல்லைவாயிலை யடைந்து, காமாதி ஆறும்–காமமுதலிய ஆறனையும், புதல் எனக் கூட்டோம் – புதல் களைவதுபோலக் களைந்தோம், கரிசு அறுத்துவிட்டோம்-குற்றங்களெல்லாவற்றையும் சேதித்துவிட்டோம், புதவுதிறந்து – கதவுதிறந்துகொண்டு, இன்பவீடு புக்கு செறிந்தோம் – பேரின்ப வீட்டிற்புகுந்து நிலைபெற்றோம்—எ-று.

குமாரி, காசினி, பாலாறு, தாமரை, துணிவு, என்பவற்றின் நடுவெழுத்துக்களைச் சேர்த்தால் மாசிலாமணி என்றாகும். மாசிலாமணியீசனது திருமுல்லைவாயிலை யடைந்து காமாதிகளை யறுத்துப் பேரின்பவீட்டைப் பெற்றோம் என்பதாம். (௨அகூ)

மூகவை இராமாநுஜ கவிராயர் தொட்டிக்கலை
வேதாசல முதலியார்மேற் பாடியது.

தரலாற்றுந்தொட்டிக் கலைத்தமிழ்வேதா சலன்றிகிரி
வரலாற்றுமங்கை கொங்கைக்கடிப்பட்ட வரைக்குலங்கள்
உரலாய்த்திரிகையதா யம்மியாய்ச்சின்ன வுண்டைகளாய்ப்
பரலாயுறுதுகளாய்ச் சிறுகாற்றிற்பறக்கின்றவே.

இ-ள். தரல்ஆற்றும் – (யாசிப்பவர்க்கு) தருதலைச்செய்கிற, தொட்டிக்கலை – தொட்டிக்கலையில் வாழ்கின்ற, தமிழ்-தமிழ்வேந்தாகிய, வேதாசலன்-வேதாசலன் என்னுஞ்சிமானது, திகிரி – மலையில், வரல் ஆற்றும் – வருத

லைச்செய்த (தோன்றின), மங்கை — இந்தப் பெண்ணின், கொங்கைக்கு—தனங்களுக்கு, அடிப்பட்ட — அடிப்பட்டுதோற்ற, வரைக்குலங்கள் — மலைக்கூட்டங்கள், உரல் ஆய் — உரல்களாகி, திரிகையது ஆய் — திரிகைகளாகி, அம்மி ஆய் — அம்மிகளாகி, சின்ன உண்டைகள் ஆய் — சிறியவுண்டைகளாகி, பரல் ஆய் — பருக்கைக்கற்களாகி, உறுதுகள் ஆய் — மிக்கதூளியாகி, சிறு காற்றில் பறக்கின்ற — சிறுகாற்றிற் பறக்கின்றன—எ-று.

ஒருமாதின் கொங்கையை வியந்து ஒருவிடன்கூறியதுபோற் கூறியது. ()

மேற்படி கவிராயர் கிருஷ்ணப்பநாயகன் குளத்தைப்
புகழ்ந்து பாடியது.

விருத்தம்.

சாரவீடிருந்தோர்படிந்துசார்ந்திடிற்சீர்தரும்புகழிலையென்றேவீடு
தூரமாயினரும்படிந்துவீட்டையுந்தோற்றமற்றறிந்ததனாலே
வீரவேளலைத்தநுதற்கணான்சென்னிமேயதச்சுரநதியென்றால்
மாரகண்ணப்பநாயகன்குளத்துமகிமையாமுரைசெயுந்தகைத்தோ.

இ-ள். வீடுசார இருந்தோர் — வீட்டைச்சார இருந்தவர்கள், படிந்து—முழுகி, சார்ந்திடின் — வீட்டையடைந்தால், சீர் தரும்புகழ் இல்லை என்று—சிறப்பைத்தருகிற புகழில்லையென்று, வீடுதூரம் ஆயினரும் — வீட்டுக்குத்தூரமாயிருப்பவர்களும், படிந்து — முழுகி, வீடு அதையும் — வீட்டையடைகின்ற, தோற்றம் — காட்சியை, அறிந்ததனாலே—அறிந்துக்கொண்டதனால், வீரவேள் அலைத்த — வீரமன்மதனையெரித்த, நுதல்கணான் — நெற்றிக்கண்ணையுடையவனாகிய சிவபெருமானது, சென்னி — முடியை, அச்சுரநதிமேயது என்றால் — அந்தக் கங்காநதி அடைந்ததென்றால், மாரன் — மன்மதனுக்கு நிகரான அழகுள்ள, கண்ணப்ப நாயகன் குளத்து — கிருஷ்ணப்பநாயகன் குளத்து, மகிமை — பெருமையானது, யாம் உரைசெயும் தகைத்தோ — யாம் சொல்லத்தகும் தன்மைத்தோ — எ-று. (உகக)

வேலாயுதவிழி பெட்டகமீது விறலரவைச்
சூலாயுதனை யநுமனைச்சண்பகத் தூமலரைப்
பாலாதரவால் வரித்தேகணவன்றன் பாங்கருய்த்தாள்
மாலாமதிப்புல வீரிதன்பாவம் வகுத்திடுமே.

இ-ள். வேலாயுத விழி — வேலாயுதம்போலும் கண்களையுடையாளொருத்தி, பெட்டகமீது — ஒரு பெட்டியில், விறல் அரவை — வெற்றியுள்ள சர்ப்பத்தையும், சூலாயுதனை — பரமசிவனையும், அநுமனை — அநுமானையும், சண்பகத்தூமலரை — பரிசுத்தமான சண்பகமலரையும், பால் ஆதரவால் — களங்கமற்ற ஆசையினால், வரித்து — [illegible], [illegible] தன் பாங்கர் உய்த்தாள்—

கணவனிடத்திற் கனுப்பினுள், மாலாமதி புலவீர் — மயங்காத அறிவையுடையபுலவர்களே, இதன் பாவம் — இதன் கருத்தை, வகுத்திடும் — வகுத்துச் சொல்லுங்கள்—எ-று.

ஒருத்தி தாமரைமலரைப் பெட்டியில் வைத்துக் காற்றானது வாசனையைக் கொண்டுபோகாமல் சர்ப்பத்தையும், மன்மதன் கொண்டு போகாமல் பரமசிவனையும், பிரமன் கொண்டுபோகாமல் அநுமானையும், வண்டுமுகராமல் சண்பகமலரையும் காவல்வைத்தாள், என்பதிதன்கருத்து. இந்தக்காவலினால் பெட்டியிலடங்கியிருப்பது தாமரைமலர் என்பது பெறப்பட்டது. ()

எண்ணான்குமுப்பத் திரண்டுபற்காட்டி யிசையுடனே
பண்ணாகச்செந்தமிழ் பாடிவந்தாலுமிப் பாரிலுள்ளோர்
அண்ணாந்துகேட்ப ரழகழகென்ப ரதன்பிறகு
சுண்ணாம்புபட்ட விலையுங்கொடார்கவி சொன்னவர்க்கே.

இ-ள். எண் நான்கு — எண்ணான்காகிய, முப்பத்திரண்டு பல்காட்டி-முப்பத்திரண்டுபற்களும் வெளிப்படக்காட்டி, இசையுடனே — இசையோடு, பண் ஆக — பண்ணும் உள்ளதாக, செந்தமிழ் — செந்தமிழ்ப் பாடல்களை, பாடிவந்தாலும் — ஒருபுலவன் பாடிக்கொண்டு வந்தாலும், அண்ணாந்துகேட்பர்-அண்ணாந்திருந்து கேட்பார்கள், அழகு அழகு என்பர் — அழகு அழகு என்பார்கள், அதன்பிறகு — அதன்பின்னே, சுண்ணாம்புபட்ட இலையும் கொடார்—, கவி சொன்னவர்க்கு—, (யாரென்றால்) இப்பாரில் உள்ளோர் — இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களே—எ-று. (உகங)

கலையளவெவ்வள வவ்வளவாம்விழி காமனுடைச்
சிலையளவெவ்வள வவ்வளவா நுதல் செந்திற்கந்தன்
மலையளவெவ்வள வவ்வளவாமுலை மா றுயிலா
லிலையளவெவ்வள வவ்வளவாய்வயி றேந்திழைக்கே.

இ-ள். ஏந்திழைக்கு — இந்தப் பெண்ணுக்கு, விழி — கண்கள், கலையளவு எவ்வளவு அவ்வளவாம் — மானின் அளவு எவ்வளவோ அவ்வளவேயாகும், நுதல் — நெற்றியானது, காமனுடைய — மன்மதனது, சிலையளவு எவ்வளவு அவ்வளவாம் — வில்லளவு எவ்வளவோ அவ்வளவேயாகும், முலை—தனங்கள், செந்தில் கந்தன் — திருச்செந்தூர் முருகனது, மலையளவு எவ்வளவு அவ்வளவாம் — மலையினளவு எவ்வளவோ அவ்வளவேயாம், வயிறு — வயிறானது, மால் துயில் — திருமாலுறங்குகின்ற, ஆலிலையளவு எவ்வளவு அவ்வளவாம்— ஆலிலையின் அளவு எவ்வளவோ அவ்வளவேயாம்—எ-று. (உகச)

பாலொத்தவின்மொழித் தாண்டவபூபனிப் பாரினிலக்
காலத்தில்வந்திருந் தாலாதிசேடனுங் காற்றுண்பனோ

மாலித்தரையை விழுங்குவனோசிவன் வாய்வைப்பனோ
ஆலத்திலக்கட னீருண்பனோசொல் லகத்தியனே.

இ-ள். பால் ஒத்த இன்மொழி — பாலையொத்த இனியமொழியையுடைய தாண்டவ பூபன் — தாண்டவ பூபன் என்னுஞ் சீமான், இப்பாரினில்—இவ்வுலகத்தில், அக்காலத்தில் வந்திருந்தால் — அக்காலத்தில் தோன்றியிருந்தால், ஆதிசேடனும் காற்று உண்பனோ—, மால் — திருமால், இத்தரையை விழுங்குவனோ — இந்த மண்ணை விழுங்குவானோ, சிவன் ஆலத்தில் வாய் வைப்பனோ — சிவன் நஞ்சில் வாய்வைப்பானோ; அகத்தியன்—, அக்கடல் நீர் உண்பனோ — அந்தக் கடல்நீரைப் பருகுவானோ, சொல் — சொல்வாயாக.

தாண்டவபூபன் அக்காலத்திருந்தால் ஆதிசேடன் காற்றையுண்ணமாட்டான், திருமால் மண்ணையுண்ணமாட்டான், சிவன் நஞ்சையுண்ணமாட்டான், அகத்தியன் உப்புநீரை யுண்ணமாட்டான் என்பதாம். (உகரு)

உண்ணுவிருந்து முதவிகொள்ளாத வுறவும்பொன்னை
எண்ணுக்கணிகையு மின்புலவோரு நல்லேவலரும்
தண்ணாரம்புல்லருந் தாமாவுங்காலுண்ணுஞ் சற்குருவும்
கண்ணாரக்காணின் மகிழ்வார்கள்செல்வக் கயவர்களே.

இ-ள். உண்ணு விருந்தும் — உண்ணாத விருந்தினரும், உதவி கொள்ளாத உறவும் — உதவியை யேற்றுக்கொள்ளாத உறவினரும், பொன்னை எண்ணுகணிகையும் இன் புலவோரும் — பொன்னை மதியாத வேசையும் இனிய புலவோரும், நல் ஏவலரும் — நல்ல ஏவலாளிகளும், தண் ஆர் அம் புல் அருந் தாமாவும் — குளிர்ச்சிபொருந்திய புல்லைத்தின்னாத குதிரையும், கால் உண்ணும் சற்குருவும் — காற்றையுண்ணுகின்ற சற்குருவும், (ஆகிய இவர்களை) செல்வக்கயவர்கள் — செல்வத்தையுடைய கீழ்மக்கள், கண்ணாரக் காணின்— கண்ணாரக்கண்டால், மகிழ்வார்கள் — களிப்படைவார்கள்—எ-று.

மகிழ்தற்குக் காரணம் செலவில்லாமை. (உகசு)

சுரம்போக்குத்துறை தாய்க்கீற்று.

காயுங்கடுஞ்சுர மீதென்றுகாட்டிய கையுஞ்சொன்ன
வாயும்புகையெழும் பாலையிலேவணங் கார்மவுலி
தோயுங்கழற்பதச் சுந்தரபாண்டியத் தோன்றல்வெற்பில்
தாயுந்தமரு மிலாதவர்போலத் தவித்தனளே.

இ-ள். வணங்கார்மவுலி-வணங்காதவர்களுடைய கிரீடங்கள், தோயும்-படிகின்ற, கழல் — வீரக்கழலையணிந்த, பதம் — பாதங்களையுடைய, சுந்தர பாண்டியத் தோன்றல்வெற்பில் — சுந்தரபாண்டியனாகிய பெரியோனதுமலையில், காயும் கடுஞ்சுரம் ஈது என்று காட்டியகையும்-சுடுகின்ற கடுமையாகிய

பாலைநிலம் இதுவென்று சுட்டிக்காட்டினதையும், சொன்னவாயும் – சொல்லியவாயும், புகையெழும் – புகையெழும்படியான, பாலையிலே – பாலைநிலத்தில், தாயும் தமரும் இல்லாதவர்போல – தாயும் உறவினருமில்லாதவர்கள் போல, தவித்தனளே – என்பெண் தவித்தாளே—எ-று. (உகஎ)

வாதாம்பலகலை கற்றுவந்தாலுமிவ் வையந்தன்னில்
ஏதாம்பொருணல மில்லானெனினல் லிடமுந்தந்து
பீதாம்பரற்கொரு பெண்டந்தபாற்கடல் பின்புவந்த
வேதாந்தவித்தெனுங் கல்லம்பரற்கு விடந்தந்ததே.

இ-ள். வாது ஆம் பலகலை கற்றுவந்தாலும் – வாதுசெய்தற்குரிய பல கலைகளையுங் கற்றுவந்தாலும், இவ்வையம் தன்னில் – இவ்வுலகத்தில், பொருள் நலம் இல்லான் எனின் – பொருளினது நன்மையில்லானாயின், ஏது ஆம் – என்னபிரயோஜனம் கொடுக்கும், நல் இடமும் தந்து – நல்ல இடமுங் கொடுத்து, பீதாம்பரற்கு – பொன்னுடையை யுடைய திருமாலுக்கு, ஒரு பெண்தந்த – ஒப்பற்ற பெண்ணைக்கொடுத்த, பாற்கடல் – பார்கடலானது, பின்புவந்த – பிறகுவந்த, வேதாந்தவித்து என்னும் – வேதமுடிவினை யறிந்தவர் என்று சொல்லப்பட்ட, கல்அம்பரற்கு – காவியாடையையுடைய சிவபெருமானுக்கு, விடம் தந்தது – நஞ்சைக்கொடுத்தது—எ-று.

பீதம் – பொன், அம்பரம் – ஆடை, வேதாந்தவித்து – வேதமுடிவையறிந்தவர், வேதாந்தத்தால் அறியப்பட்டவர். கல் அம்பரற்கு – கைலாயமலையையுடைய அழகிய பரமசிவனுக்கு எனினுமாம். (உகஅ)

தேமன்சுதனுக் கிளையோன்பிதாவைத் திகிரியினால்
கோமன்மறைத்து விசயனுயிரைக் கொடுத்ததுபோல்
காமன்பகைவன் றென்கூடற்சொக்கேசன் கனகிரிமேல்
வீமன்சுடரொளி நீக்கிநம்மாருயிர் மீட்டதுவே.

இ-ள். தேமன் – தேவராஜனாகிய இந்திரன், சுதனுக்கு – (அவன்) புதல்வனாகிய வாலிக்கு, இளையோன் – தம்பியாகிய சுக்ரீவன், பிதாவை – இவன் பிதாவாகிய சூரியனை, கோமன் – கோபாலகனாகிய க்ருஷ்ணன், மறைத்து-மறையப்பண்ணி, விசயன் உயிரைக் கொடுத்ததுபோல் – அர்ஜுனனது உயிரைக்கொடுத்ததுபோல, காமன் பகைவன் – மன்மதனுக்குப் பகைவனாகிய, தென்கூடல் சொக்கேசன் – தென்மதுரைக் கிறைவனாகிய சொக்கேசனது, கனகிரிமேல் – பெரியமலையின்கண், வீமன் – வண்டு, சுடர்ஒளிநீக்கி – விளக்கொளியைநீக்கி, நம் ஆருயிர்மீட்டது-நமது அரியவுயிரை மீளவித்தது—எ-று.

பாலாவின்மொழித் தாண்டவபூபன் பணிவரையில்
மாலானவஞ்சியை நீபிரிந்தாற்கண்கள் வாருதியாம்

சேலாமறுமுகன் வேலாந்தமிழ்தெரி தென்னவன்றன்
காலாங்குறுமுனி கையாமிம்மங்கை கனதனமே.

இ-ள். பால்ஆனை – பால்போன்ற, இன்மொழி – இன்சொல்லையுடைய, தாண்டவபூபன் – தாண்டவபூபனது, பனிவரையில் – குளிர்ந்த மலையினிடத்து. மால் ஆனவஞ்சியை – உன்மீது ஆசைகொண்ட இந்தப்பெண்ணை, நீ பிரிந்தால் – நீ பிரிந்தாயானால், கண்கள் வாரிதிஆம் – கண்கள் நீர்ப்பெருக்கால் கடலாகும், சேல் ஆம் – (நீரின்றிவாடும்) மீனும், அறுமுகன் வேல்ஆம்-அறுமுகன் வேல்போலக் கடையப்படும், தமிழ்தெரி – தமிழருமையறிந்த, தென்வன்தன் – பாண்டியனது, கால் ஆம் – காலினும், குறுமுனிகை ஆம்-அகத்தியன் கையிலும் (அடங்கிய) கடல்போலமடங்கும், இம்மங்கை கனதனம் – இந்தப்பெண்ணின் பெரிய கொங்கைகள்—எ-று.

இது தோழிகூத்து. (௩௦௦)

பாலாறுபாய்தென் பழனபுரீசர் பனிவரைமேல்
மேலாறுபாய்ந்திட நின்றனள்காணந்தி வேளைதனில்
காலாலரைப்பணமோ ரானைக்கீந்து கடைபுகுந்து
நாலாறியானையைக் கைக்கொண்டுவீசி நடந்தனளே.

இ-ள். பாலாறுபாய் – பாலாறு பாயாநின்ற, தென்பழனபுரீசர் – தென்பழனபுரீசரது, பனிவரைமேல் – குளிர்ச்சியாகிய மலையின்கண், மேலாறு பாய்ந்திட நின்றனள் – அருவியாறு தன்மேற் பாயும்படி நின்றவளாகிய ஒரு பெண், அந்திவேளைதன்னில் – அந்திநேரத்தில், காலால் அரைப்பணம்– அரைக்கால்பணத்தை, ஓர் ஆனைக்கு ஈந்து – ஒரு களிற்றமீனுக்கு விலையாகக்கொடுத்து, கடைபுகுந்து – கடையில் நுழைந்து, நாலாறு யானையை – இருபத்து நான்குயானையை, கைக்கொண்டு – கையிலேந்திக்கொண்டு, வீசிநடந்தனள்-கைவீசி நடந்தாள்—எ-று.

நாலாறு யானைக்கு இரண்டு கடகம் என்றுபேர். இரண்டு கடகத்தை இரண்டுகையிலும் தரித்துக்கொண்டு, களிற்று மீனை அரைக்கால் பணத்துக்கு வாங்கிக்கொண்டு கைவீசிநடந்தாள் என்பதாம். இது ஒரு பெண்ணைக் கண்ட ஒருவிடன்சொன்னதுபோல் சொல்லியது. (௩௦க)

கடுவளைக்குங்கண்ணி காரென்றபோதினிற் கைகழன்று
விடுவளைக்குள்ள விசையிலையேயிதி லைச்சிலையே
நடுவளைக்குங்கொண்ட நாரணன்சேரள நாட்டிலண்டத்
தொடுவளைக்கும்புரித் தேர்வலவாநம தூர்பரிக்கே.

இ-ள். கடுவளைக்கும் கண்ணி – நஞ்சின் தன்மையைத் தன்னிடத்துக்கொண்ட கண்ணையுடையவளாகிய தலைவி கார் என்றபோதினில்–கார்

என்றமாத்திரத்தில், கை கழன்றுவிடு — அவள் கையினின்றும் கழன்றோடு கின்ற, வளைக்கு உள்ளவிசை — வளையலுக் கிருக்கிற விசை, மிதிலைசிலை நடு வளைக்கும் — மிதிலாநகரத்திலிருந்த சிவன் வில்லை நடுவிற்பிடித்து வளைத்த, கொண்டல் — மேகவண்ணனாகிய, நாரணன் — நாராயணனது, கேரள நாட்டில் — கேரளநாட்டின்கண், அண்டத்தொடு வளைக்கும்பரிதேர்வலவா — அண்டங்களையெல்லாம் சுற்றிவரும்படியான குதிரைபூட்டின தேர்ப்பாகனே, நமது ஊர்பரிக்கு — நம்மால் செலுத்தப்படுகிற குதிரைக்கு, இல்லையே — இல்லையோ, (தேரைவிரைந்து செலுத்துவாயாக.)—எ-று.

இது வினைமுற்றி மீண்டுவருந் தலைமகன் கார்ப்பருவங் கண்டு தலைவி வருந்துவள் தேரை விரைந்து செலுத்தென்று பாகனொடு சொல்லியது. ()

பவளவிதழ்ச்சி வெண்ணீறென்றபோதினிற் பைந்தரளத்
தவளவடத்தனி நீறுதந்தாளிளஞ் சாலிகளோங்
குவளவயற்சூழ்க் தாபுரிவேலவர் கோலவெற்பிற்
இவளவுனக்கில்லை யோவலவாபரி யேகுதற்கே.

இ-ள். பவள இதழ்ச்சி — பவளம்போன்ற அதரத்தையுடையவளாகிய தலை, வெண்ணீறு என்றபோதினில் — திருவெண்ணீறு என்றமாத்திரத்தில், பை — பசிய, தவளம் — வெண்மையாகிய, தரளவடத்து — முத்துவடத்தினது, அணி — அழகாகிய, நீறுதந்தாள் — நீற்றைத் தந்தாள், இளஞ்சாலிகள் — இளமையாகிய செந்நெற்பயிர்கள், ஓங்கு — உயர்ந்த, வளவயல் — வளமாகிய வயல்கள்சூழ்ந்த, குழந்தாபுரி வேலவர் — குழந்தாபுரி முருகரது, கோலவெற்பில் — அழகிய மலையின்கண், வலவா — பாகனே, பரி ஏகுதற்கு — நமது குதிரை விரைந்து செல்லுவதற்கு, இவளவு உனக்கு இல்லையோ இவ்வளவு விரைவு உனக்கு இல்லையோ—எ-று.

தலைவி, வெண்ணீறென்ற மாத்திரத்தில், வெண்ணீற்றனாகிய முருகன் மேல் மோகங்கொண்டு, விரகத்தீயால் தன்முத்துவடம்பொரிந்து நீற்றப் போன பொடியை யெடுத்துக்கொடுக்கிறாள், அவ்வளவிரைவும் நீசெலுத்துங் குதிரைக்கில்லையே என்பதாம். இதுவும் பாகனொடுசொல்லியது. (௩0௩)

அக்காண்டியக்கை யணிவாண்டியாடை யவிழ்க்கச்சற்றும்
வெக்காண்டிமாமறை மீதிருப்பாண்டிநம் வீட்டில்வந்து
சிக்காண்டிதேடித் திரிவாண்டிகேளிந்தத் தென்மதுரைச்
சொக்காண்டிநாளை வருவாண்டியேண்டி துயருனக்கே.

இ-ள். அக்காண்டி — அக்காடி, அக்கை அணிவாண்டி — அக்குமணியைத் தரிப்பாண்டி, ஆடை அவிழ்க்க சற்றும் வெக்காண்டி — ஆடையை யவிழ்ப்பதற்குச்சிறிதும் வெட்கமாட்டாண்டி, மாமறைமீது இருப்பாண்டி — பெரிய

வேதத்தின் முடியிலிருப்பாண்டி, நம் வீட்டில்வந்து சிக்காண்டி — நமது வீட்டில்வந்து அகப்படமாட்டாண்டி, தேடித்திரிவாண்டி — நம்மைத்தேடித் திரிவாண்டி, கேள் — கேள், இந்தத்தென்மதுரைச் சொக்காண்டி — இந்தத் தென்மதுரையில் வாழ்கின்ற சொக்காண்டி, நாளைவருவாண்டி — நாளைக்கு வருவாண்டி, உனக்கு துயர் ஏண்டி — உனக்குத்துன்பம் யாதுக்கடீ—எ-று. ()

ஆடுஞ்சிதம்பர னம்பலவாண னணிவரையேல்
நீடுங்கயற்கண்ணி ளுடந்தமோக நிறையவென்றும்
கோடுங்குளமுங் குளத்தருகேநின்ற குன்றுகளும்
காடுஞ்செடியு மவளாகத்தோன்றுமென் கண்களுக்கே.

இ-ள். ஆடும் சிதம்பரன் — நடநம்பண்ணுகிற சிதம்பரன், அம்பலவாணன் அணிவரைமேல் — அம்பலவாணனது அழகிய மலையின்மேல், நீடும்- நீண்ட, கயல் — கயல்மீன்போன்ற, கண்ணினள் — கண்களையுடையவள், தந்தமோகம் — தந்தமோகமானது, நிறைய — என்னிடத்தில் நிறைந்திருக்கையால், என்றும் — எப்பொழுதும், கோடும் — குளக்கரையும், குளமும் — குளங்களும், குளத்து அருகேநின்ற குன்றுகளும் — குளத்தினருகேநிற்கின்ற மலைகளும், காடும்செடியும் — காடுகளுஞ் செடிகளும், என்கண்களுக்கு அவளாகத் தோன்றும் — என்கண்களுக்கு அவளாகவே காணப்படுகின்றன—எ-று.

இது தலைவியின் உருவெளிப்பாடுகண்ட தலைவன் சொல்லியது. ()

இந்திரன்மைந்தன் பகைவனுக்குப்பகை யேய்ந்தநகர்
வெந்தணலாக்கின வன்றந்தைமைந்தன்பின் றோன்றன்முன்னே
வந்தவனுண்ண மறையோர்களோட மயங்குநஞ்சிற்
சிந்தினநஞ்சின் பகைவன்றன்சேவைக்குச் சென்றனனே.

இ-ள். இந்திரன் மைந்தன் — இந்திரனுக்குப் புதல்வனாகிய வாலி, பகைவனுக்கு — இவன்பகைவனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு, பகை ஏய்ந்தநகர் — பகையாகப்பொருந்திய நகராகிய இலங்கை, வெந்தணல் ஆக்கினவன் — வெவ்விய நெருப்புக் கிரையாக்கினவனாகிய அநுமான், தந்தை — இவன் தந்தையாகிய வாயு, மைந்தன் — இவன் மைந்தனாகிய பீமன், பின்தோன்றல் — இவனுக்குப் பின்னோனாகிய அர்ஜுநன், (இவனுக்கு நாராயணன் என்றும்பேர்) (நாராயணன் — திருமால்) முன்னேவந்தவன் — இவனுக்கு எதிரேவந்தோனாகிய பரமசிவன், உண்ண — உண்ணுநிற்க, மறையோர்கள் ஓட — வேதியர்களோட, மயங்கும் நஞ்சில் — கலந்தநஞ்சில், சிந்தின நஞ்சின் — சிந்தின விட்த்தையுடைய பாம்பின், பகைவன் தன்சேவைக்கு — பகைவனாகிய கருடனது சேவைக்கு, சென்றனன் — போனேன்—எ-று.

ஒரு புலவனைநோக்கி, ஊரிலுள்ளார் நீ எங்கே போயிருந்தாயென்று கேட்க, அவன் நானே கருடசேவைக்குப் போனேனென்று சொல்லியது. ()

பேயோவெயின ரமுதாலயத்திற்பிறந்த வுன்னை
யேயோதினைப்புனங் காவல்வைத்தாரெழு பாருமுண்ட
வாயோன்றிருவுந்தி பூத்தோனரங்கண் மணிவரைமேல்
ஆயோவெனுங்குர லந்தோபுனத்தை யழிக்கின்றதே.

இ-ள். பேயோ — பேய்பிடித்ததோ, எயினர் — குறவர், அமுதாலயத்தில் பிறந்த — பாற்கடலிற்பிறந்த, உன்னையேயோ — உன்னையோ, தினைப்புனம் காவல் வைத்தார் — தினைப்புனங் காவலாயமைத்தார்கள், எழுபாரும் உண்ட — ஏழுலகத்தையுமுண்ட, வாயோன் — பெருவாயையுடையவனும், திருவுந்தி பூத்தோன் — திருவுந்தி மலர்ந்தவனும், அரங்கன் — திருவரங்கனும் ஆகியஅவனது, மணிவரைமேல் — அழகிய மலையின்மீது, ஆயோ என்னும் குரல் — நீ ஆயோவென்று ஆயாலோட்டெங்குரலானது, அந்தோ — ஐயோ, புனத்தை அழிக்கின்றது — புனத்தை நாசப்படுத்துகின்றது—எ-று.

இது, தினைப்புனத்தில் ஆயாலோட்டெந்தலைவியின் இனியகுரலோசையைக்கேட்ட தலைமகன், வியந்து உன்குரல்கேட்ட கிளிகள் தம்மினமென்று கருதிக் கூட்டமாகவந்து தினைப்புனத்திலிறங்கி அழிக்கின்றதே யென்று அவளை முன்னிலையாக்கிக் கூறியது. (௩0எ)

போரேற்றுவந்தமதன் படைக்கஞ்சிப் புகுந்தவெனைக்
காரேற்றிநீலக் கருங்கடலேற்றிக் கனத்தகொங்கை
மேரேற்றியுந்திச் சுழியாற்றிலேற்றி விரகவல்குல்
தேரேற்றிக்காக்குந் திருவையென்றோகண்டு சேர்குவதே.

இ-ள். போர் ஏற்று வந்த — போரி லெதிர்த்துவந்த, மதன்படைக்கு அஞ்சி — மன்மதன் படைக்குப் பயந்து, புகுந்த என்னை-அடைக்கலம் புகுந்த என்னை, கார் ஏற்றி — கார்போலுங் கூந்தலைக்கொண்டு மறைத்து, நீலக்கருங் கடல் ஏற்றி — நீலமாகிய கருநிறக் கடலிலேற்றி (கருணைசெய்து), கனத்த கொங்கைமேரு ஏற்றி — பெருத்த தனமாகிய மேருமலைமேலேற்றி, உந்திசுழியாற்றில் ஏற்றி — உந்தியாகிய சுழியாற்றிலேற்றி, விரக அல்குல் தேர் ஏற்றி — விரகத்தையுண்டாக்குகின்ற அல்குலாகிய தேர்மேலேற்றி, காக்கும் திருவை — காப்பாற்றுகின்ற திருமகள் போல்வாளை, கண்டு சேர்குவது — கண்டுகலப்பது, என்றோ — எந்நாளோ—எ-று.

இது தலைமகன் கூற்று. (௩0அ)

மதிசூடியதில்லை யம்பலவாணர் வரையிடத்தே
அதிசயமிக்க வதிசயமேயரன் வீதிவரத் [ண்
துதிசெய் துமூவெட்டுத் தும்பியுங்கொண்டு துவண்டொருபெ
ண் திரின்றிரண்டு மரங்கரத்தேபிடித் தேகினளே.

இ-ள். மதிசூடிய – பிறையையணிந்த, தில்லையம்பலவாணர்—, வரையிடத்தே – மலையினிடத்தே, அதிசயம் மிக்க அதிசயம்—, (என்னெனின்) அரன்வீதிவர – சிவபெருமான் வீதியில்பவனிவர (கண்ட) ஒருபெண் – ஒருபெண்ணானவள், துதிசெய்து – துதித்து, மூவெட்டுந்தும்பியும் கொண்டு-இருப்பத்துநான்கு யானையையுங்கொண்டு (இரண்டு கடகங்களைக்கொண்டு), துவண்டு – துவளாநின்று, எதிர்நின்று – எதிரேநின்று, இரண்டுமரம் – இரண்டுமரங்களை, கரத்தேபிடித்து – கையிற்பிடித்து, ஏகினள்-போனாள்—எ-று.

இரண்டுமரம் – ஆல் அத்தி (ஆலத்தி), கடகம் – கைவளை. (௩௦௯)

பூமன்சிரங்கொய்த வண்ணாமலையர் பொருப்பிடத்தே
காமன்கணையுண்ட துவரக்காண்கிலன் கந்தனுக்கு
மாமன்மறைத்தவன் மைந்தன்பகைக்கொடித் தந்தைவந்தால்
நாமுங்கலந்திட லாங்காமனார்பத நாணிடவே. ௳

இ-ள். பூமன் சிரங்கொய்த-தாமரைப்பூவில் வாழ்கின்ற பிரமன்தலையையறுத்த, அண்ணாமலையர் – அண்ணாமலை நாதரது, பொருப்பிடத்து – மலையினிடத்தில், காமன் கணை உண்டது – மன்மத பாணங்களையுடைத்தாகிய வசந்தகாலம். வரக் காண்கிலன் – வரப்பார்த்திலேன், கந்தனுக்கு மாமன் – கந்தனுக்குமாமனாகிய கிருஷ்ணன், மறைத்தவன் – அவனால் மறைக்கப்பட்டவனாகிய சூரியன், மைந்தன் – இவன்மைந்தனாகிய கர்ணன், பகைக்கொடி-இவனுக்குப் பகைவனாகிய அர்ச்சுனன்கொடி (அநுமான்), தந்தை – அவன் தந்தையாகியவாயு, வந்தால்—, காமனார்பதம் நாணி – இந்திரபதவியும் நாணும்படி, நாமும் கலந்திடலாம் – நாமும் கூடலாம்—எ-று.

காமனார் – கற்பகச்சோலைக்குத் தலைவனார். (௩௧௦)

செவ்வந்திமாலை சிவந்ததென்றாடிங்கள் சேர்ந்ததென்றாள்
கைவந்தவண்டு கழன்றதென்றாள் கலை சோர்ந்ததென்றாள்
மைவந்தகண்ணி திருவொற்றியூரை மதுரையென்றாள்
எவ்வந்தியோவறியே னிவள்சொன்ன விடுவந்தியே.

இ-ள். செவ்வந்திமாலை—செவ்வந்தியாகிய மாலைக்காலம், சிவந்தது என்றாள் – சிவந்ததென்று சொன்னாள், திங்கள் சேர்ந்தது என்றாள் – சந்திரனும் வந்து சேர்ந்ததென்றாள், கைவந்தவண்டு கழன்றது என்றாள் – கையிலுள்ள வளையல் கழன்றதென்றாள், கலைசேர்ந்தது என்றாள் – ஆடைஅவிழ்ந்ததென்றாள், மைவந்த கண்ணி – அஞ்சனமெழுதப்பெற்ற கண்களையுடையவள், திருவொற்றியூரை மதுரையென்றாள்—, இவள்சொன்ன இடுவந்தி – இவள் சொன்ன அபிப்பிராயத்துக்கு எவ்வந்தியோ – எந்தமுடிவு ஏற்படுமோ, அறியேன் – அறிகிலேன்—எ-று.

எவ்வந்தியோ என்பதற்கு எந்தமாலைக்காலமோ என்றும், செவ்வந்தி மாலை என்பதற்கு செவ்வந்திமலர்மாலை என்றும் பொருள் தோன்றுதல் காண்க. (ருகக)

அலைகுளிப்பாட்டுஞ் சலராசியேழு மடங்கவுண்டு
மலைகுளிப்பாட்ட வருங்கொண்டல்காடெவ்வர் மார்பில்வெவ்வேற்
கொலைகுளிப்பாட்டுங் குலசேகரன்கொற்கைக் கொம்பின்கண்ணீர்
முலைகுளிப்பாட்டவன்றோ வெம்மைநீர்விட்டு முந்துவதே.

இ-ள். அலைகுளிப்பாட்டும் — அலைகளைத் தம்மிடத்தில் குளிப்பாட்டுகின்ற, சலராசி எழும் — கடல்களேழையும், அடங்கவுண்டு — முழுதுமுண்டு, மலைகுளிப் பாட்டவரும் — மலைகளைக் குளிப்பாட்டும் பொருட்டு வருகிற, கொண்டல்காள் — மேகங்களே, தெவ்வர்மார்பில் — பகைவரதுமார்பில், வவ்வேல் கொலை குளிப்பாட்டும் — வெவ்விய வேலாயுதத்தின் கொலைத்தொழிலைக் குளிப்பாட்டுகின்ற, குலசேகரன் — குலசேகரனது, கொற்கை — கொற்கையிலுள்ள, கொம்பின் — பெண்ணினது, முலைகுளிப்பாட்ட அன்றோ — முலைகளைக் குளிப்பாட்டும் பொருட்டல்லவா, நீர் எம்மைவிட்டு முந்துவது — நீங்கள் எம்மைவிட்டு முந்திச் செல்லுவது—எ-று.

முனைமுற்றி மீண்டு வருந்தலைமகன் மேகங்களைநோக்கி, நீர் எம்மினும் முந்திச் செல்லுவது அவளை வருத்திக் கண்ணீரைப் பெருகச் செய்வதற்கே யென்பதாம். (ருகஉ)

குடக்கோடக்கொற்றக் குடைநீரிலோடக் கொடித்தடந்தேர்
வடக்கோடவாரியின் வாயோடவின்மத னோடமைமாத்
தடக்கோடணியுஞ் சிவகயிலாயத்துத் தையலர்வாய்
இடக்கோடநம்மன்பர் தேரோடிவந்த திளங்கொடியே.

இ-ள். குடக்கோடு-மேலைமலையிற் றோன்றுகின்ற, அக்கொற்றக்குடை — அந்த வெண்கொற்றக்குடை, நீரில் ஓட — நீரிலோடவும், கொடிதடம் தேர் — கொடிகள்கட்டிய பெரியதேர், வடக்கு ஓட — வடக்கேயோடவும், வாரியின் வாய்ஓட — கடலின்வாய் ஓடவும், வில்மதன் ஓட — (கருப்பு) வில்லையுடைய மன்மதன் ஓடவும், மை — மேகங்களை, மாதடக்கோடு அணியும் — பெரிய விசாலமான சிகரங்களில் அணியப்பெற்ற, சிவகயிலாயத்து — சிவகைலாய மலையில், தையலர்வாய் இடக்குஓட — பெண்களின் வாய்ப்பழிமொழிகளோடவும், நம் அன்பர்தேர் — நம்அன்பரது தேரானது, ஓடிவந்தது — ஓடிவந்தது, இளங்கொடியே — இளங்கொடி போல்வாளே—எ-று.

குடக்கோடு — அஸ்தமனபர்வதம். கொற்றக்குடை — சந்திரன் இது தலைவன்தேர்வரவு தோழி தலைவிக்குச்சொல்லியது. (ருகங)

அத்திக்கொம்பாலே மிகநம்பினு மணிதரளப்
பத்திக்குவேறு பழுதுவந்தாலும் பழுதுபடாப்
புத்திக்குயூகிநந் தாண்டவபூபன் பொருப்பின்மன்னு
எத்திக்குமில்லை யுன்றிக்கையல்லாதென்ற னேந்திழைக்கே.

இ-ள். அத்திக்கொம்பு — யானைக்கொம்பானது, ஆலே — ஆலிலையை, மிகநம்பினும் — மிகவும் நம்பிச்சார்ந்தாலும், அணிதரளப்பத்திக்கு — அழகிய முத்துவரிசைக்கு, வேறுபழுதுவந்தாலும் — வேறுபழுதுண்டானாலும், பழுதுபடா — பழுதுபடாத, புத்திக்குயூகி-புத்தியில் யூகியாயிருக்கிறவன், நம்தாண்டவபூபன்—, பொருப்பில்மன்னு — மலையிலுள்ள வேந்தனே, என்றன் எந்திழைக்கு — எனது பெண்ணுக்கு, உன்திக்கையல்லது — உன்திக்கையன்றி, எத்திக்குமில்லை — வேறே, எந்தத்திக்குமில்லை—எ—று.

அத்திக்கொம்பாலேமிக நம்புதலாவது — யானைக்கொம்புபோன்ற தனங்கள் ஆலிலைக்குச் சமானமான வயிற்றளவு தொங்குதல், தரளப்பத்திக்குப் பழுதுவருதலாவது பல் உதிர்ந்துபோதல். (௩௧௪)

தென்னன்பொருனைத் துறைவாசன்விக்ரமச் சிங்கன்வெற்பில்
பொன்னம்புரிசை யுறையூர்நின்றார்க்குமிப் போதிரவில்
மன்னன்பிறந்த மதுராபுரிக்குநன் மாநகர்க்கும்
என்னன்பரானவர் காவிரிப்பூம்பட் டினமணங்கே.

இ-ள். தென்னன் — பாண்டியன், பொருனைத்துறை வாசன் — பொருனைத்துறையில் வாழ்பவன், விக்ரமச் சிங்கன்—, வெற்பில் — அவனது மலையில், பொன் அம்புரிசை — பொன்னினாற்செய்யப்பட்ட அழகியமதில்சூழ்ந்த, உறையூர்நின்று ஆர்க்கும் — உறையூர்நின்று கூப்பிடும். இப்போது இராவில்-இந்த இராப்பொழுதில், மன்னன்பிறந்த மதுராபுரிக்கும் நன்மாநகர்க்கும்—, என் அன்பர் ஆனவர் காவிரிப்பூம்பட்டினம்—, அணங்கே — பெண்ணே.

உறையூர் — கோழி, மதுராபுரி — கூடல், காவிரிப்பூம் பட்டினம் — புகார், என் அன்பர் கோழிகூப்பிடும்போதும் கூடலுக்குவாரார் என்பதாம். இது தலைவி தோழிக்குச் சொல்லியது. (௩௧௫)

வில்லும்பிறையுந் திறையிடுவாணுதன் மெல்லியலாய்
எல்லுங்குமுத மலருங்கண்டாயிரு கோங்கரும்பும்
வல்லும்பொருதும் வனமுலைக்கான மணியதன்பேர்
சொல்லும்பொழுது பிரமனுமானுந் தொழத்தகுமே.

இ-ள். வில்லும்பிறையும்—, திறையிடு — கப்பமிடுகிற, வாள் நுதல்-ஒளிபொருந்தியநெற்றியையுடைய. மெல்லியலாய்-பெண்ணே, எல்லுங்குமு

தம் அலரும் — பகற்காலத்திலும் குமுதமலர்மலராநிற்கும், இருகோங்கும் அரும்பும் — இரண்டு கோங்கரும்புகளையும், வல்லும் — சூதாடு கருவியையும், பொருத — நிகர்த்த, வனமுலைக்கு ஆனமணி — அழகிய முலைக்கானமணி, அதன் பேர் சொல்லும் பொழுது — அதன்பேரைச் சொல்லும்போது, பிரமனும் மாலும் தொழுவார்கள்—எ-று.

வனமுலைக்கான்மணி — மாசிலாமணி திருமுல்லைவாயில் மாசிலாமணி. ()

அலையாழிநஞ்சை யமுதாவருந்தி யமரரெல்லாம்
நலியாமற்காத்த வருணைசலேசர்தந் நல்வரைமேல்
நிலையாயிருக்கும் விலைமாதரேயென்னை நீர்கொடுபோய்ப்
புலியூரைக்காட்டிக் கலையூரிற்சேர்த்திடிற் புண்ணியமே.

இ-ள். அலையாழி நஞ்சை — அலைகளையுடைய பாற்கடலில் உண்டாகிய விஷத்தை, அமுதா அருந்தி — அமுதாகப் புசித்து, அமரர்எல்லாம் — தேவர்களெல்லாம், நலியாமல் — வருந்தாமல், காத்த — காத்தருளின, அருணைசலேசர் தம் நல்வரைமேல்—, நிலையாயிருக்கும் விலைமாதரே—, என்னை நீர் கொடுபோய் — என்னை நீங்கள் அழைத்துக்கொண்டுபோய், புலியூரை காட்டி—, கலையூரில் சேர்த்திடின்—, புண்ணியம்-உமக்குப்புண்ணியமுண்டாகும்—எ-று.

புலி — புண்டரீகம். (தாமரை — குசம்), கலையூர் — ஆடையூர் — (கடிதம்.)

தானோர்வலையினுந் தாழ்வுபடாமற் சகலரையும்
வானோரையுங்கொண்டு வாரிக்குளாலித்து வானரத்தின்
கோனோடெழுபது வெள்ளத்தோடேவந்துகொக்கைக்கொன்ற
மீனோதிருவல்லிக் கேணிக்குள்ளேவந்து மேவியதே.

இ-ள். தான் ஓர்வலையினும் தாழ்வுபடாமல் — தான் ஒருவலையிலும் அகப்படாமல், சகலரையும் வானோரையும் கொண்டு — எல்லாரையும் தேவரையும் கொண்டு, வாரிக்குள் ஆலித்து — கடலில் ஆரவாரித்து, வானரத்தின் கோனோடு — வானரராஜனாகிய சுக்ரீவனோடு, எழுபது வெள்ளத்தோடே வந்து — எழுபதுவெள்ளம் வானரப்படையோடு வந்து, கொக்கைக்கொன்ற — மூலநாளில் பிறந்த அசுரரைக்கொன்ற, மீனோ — மீன்தானோ, திருவல்லிக் கேணிக்குள்ளே வந்து மேவியது — திருவல்லிக் குளத்தினுள்ளேவந்து பொருந்தி வாழ்வது—எ-று.

கொக்கு — மூலநாள், (மூலநாளிற் பிறந்த அசுரர்.) (௩௧அ)

கிழக்கோதந்தெற்கி லிளந்தென்றன்மேற்கினிற் கீற்றுப்பிறை
அழற்கோலுமுத்தர திக்கினில்வாடை யதுவுமன்றிக்

குழற்கோகிலமென் குலக்கோகிலத்தைக் கொடுமைசெய்ய
வழக்கோசொல்சண்பக மாறுமதுரை வரோதயனே.

இ-ள். கிழக்கு ஓதம் – கிழக்கே கடல், தெற்கில் இளந்தென்றல்—, மேற்கினில்—, கீற்றுப்பிறை – பிறைக்கீற்று, அழல்கோலும் உத்தரதிக்கினில் வாடை – நெருப்பைக் கொண்டிருக்கிற வடதிசையில் வாடைக்காற்று, அதுவும் அன்றி—, குழல் கோகிலம் – வேய்ங்குழலோடு குயிலும், என்னது, குலக்கோகிலத்தை-மேன்மையான குயில்போல்வாளாகியபெண்ணை கொடுமைசெய்ய – கொடுமைசெய்ய, வழக்கோ – நீதியோ, சொல் – சொல்லுவாய், சண்பகமாறு – சண்பக பாண்டியனே, மதுரை வரோதயனே – மதுரையில் வரத்தினால் அவதரித்தவனே—எ-று. (ரு௧௧)

காவியனந்த மெடுத்தான்மதன்கைக் கரும்பெடுத்தான்
மேவியனந்த வனம்புகுந்தானினி வேட்டஞ்செய்வான்
ஆவியனந்தமுண் டோவுயிர்தானவிட் டகலுமுன்னே
தேவியனந்திக் கெதிரோடிவிண்ணப்பஞ் செய்திடுமே.

இ-ள். மதன் – மன்மதன், காவி அனந்தம் எடுத்தான் – குவளைமலர்கள் அநேகங்களாக எடுத்தான், கை – கையில், கரும்பு எடுத்தான் – கரும்புவில்லை யெடுத்தான், மேவி அனந்தவனம் புகுந்தான் – முடிவற்றதாகிய காட்டில் பிரவேசித்தான், மேவு இயல் நந்தவனம் புகுந்தான் – பொருந்திய அழகையுடைய நந்தவனத்தில் பிரவேசித்தான், இனி வேட்டம் செய்வான் – இனி வேட்டையாடுவான், ஆவி அநந்தம் உண்டோ – பலவுயிர்களுண்டோ, உயிர் தான்விட்டு அகலுமுன்னே – இந்த ஒருயிரும்விட்டு நீங்குவதற்கு முன்பே, தே இயல் – அழகுபொருந்திய, நந்திக்கு – நந்தியென்னும் சிவபெருமானுக்கு, எதிர் ஓடி – எதிரே விரைந்துசென்று, விண்ணப்பம் செய்திடும் – விண்ணப்பம் செய்திடுங்கள்—எ-று.

தேவியனந்தி – தெய்வத்தன்மைநிறைந்த நந்தியெனினுமமையும். ()

ஒன்றைவிட்டொன்றைவிட்டொன்றுவிட்டான்மதனொன்றுவிட்டா
நின்றைந்திலொன்றெடுத் தேவநின்றுனெடுந் தேவுமுன்னே [ன்
குன்றையில்வாழ்க்கைத் தளவாய்குமாரநற் சாமிமுன்செங்
குன்றையிற்சென்றொரு ராலிருகாற்சொலுங் கோதையரே.

இ-ள். மதன் – மன்மதன், ஒன்றை விட்டு – தாமரை மலராகிய ஒருபாணத்தைவிட்டு, ஒன்றைவிட்டு – மாமலராகிய மற்றொரு பாணத்தைவிட்டு, ஒன்றுவிட்டான் – முல்லைமலராகிய மற்றொருபாணத்தை விட்டான். ஒன்று விட்டான் – அசோகமலராகிய மற்றொருபாணத்தைவிட்டான், நின்று – நிதானித்து, ஐந்தில் ஒன்று – பஞ்ச பாணங்களில் ஒன்றாகிய நீலமலர அம்பையும்,

எடுத்து ஏவகின்றான் — எடுத்துப் பிரயோகிக்ககிற்கிறான், எடுத்து ஏவு முன்னே—, குன்றை இல்வாழ்க்கை — குறைவில்லாத செல்வத்தையுடைய, தளவாய் — தளவாயாகிய, நல் குமாரசாமிமுன் — அழகிய குமாரசாமிக்கெதிரே, செங்குன்றையில்சென்று — திருச்செங்குன்றூரிற்போய், ஒருகால் இருகால் சொல்லும் — ஒருதரம் இரண்டுதரம் சொல்லுங்கள், கோதையரே — பெண்களே—எ-று.

கோதையர் — பூமாலையை யணிந்தவர், (கூந்த லழகுள்ளவர்.) (௩௨௧)

தண்டுஞ்சிவிகையுஞ் சிங்காதனமுந் தமிழ்க்குதவும்
கண்டன்புகார்வரைக் காரிகையே கருநீரதனில்
உண்டுண்டெனக்குறி காட்டியவேந்தற் குயிரளித்த
வண்டுண்டுமிழ்ந்த தன்றோமடவீரிந்த வையகமே.

இ-ள். தண்டும் — படையும், சிவிகையும் — பல்லக்கும், சிங்காதநமும்-சிங்காதனமும், தமிழ்க்கு உதவும் — தமிழ்ப்பாடல்களுக்குப் பரிசிலாகக்கொடுக்கின்ற, கண்டன் — சோழனது, புகார்வரைக்காரிகையே—புகார் மலையிலுள்ளபெண்ணே, கழுநீரதனில் — பாவங்களைக் கழுவுகின்றநீரில், உண்டு உண்டு என — (சில) அநர்த்தங்கள் உண்டு உண்டு என்று, குறிகாட்டி — அடையாளங்காட்டின, அ எந்தற்கு — அந்த வீமராஜனுக்கு, உயிர் அளித்த — உயிரைத் தந்த, வண்டு — கிருஷ்ணனாகிய வண்டு, உண்டு உமிழ்ந்த தன்றோ — உண்டு உமிழ்ந்ததல்லவா, மடவீர் — அறியாமையுள்ள ஜநங்களே, இந்த வையகம்-இவ்வுலகம்—எ-று.

கழுநீர் — குவலயம், (பூமி) (தெய்வம்) உண்டுண்டெனக் குறிகாட்டிய ஏந்தல் — பிரகலாதன், வண்டு — (அரி) திருமால். இப்படிச சொல்லினும்பொருந்தும். கிருஷ்ணன் கதையை பாரதத்திற் காணலாம். (௩௨௨)

அரியெச்சில்செய்யு மரவெச்சிலும்மை யரியெச்சிலும்
எரியெச்சிலோடு முனியெச்சிலும்பொர வேந்திழையாள்
கரியெச்சிலாயினள் விக்ரமச்சோழன் கனத்தகுன்றில்
புரியெச்சிலுண்ட வரியெச்சிலும் புரப்பவனே.

இ-ள். விக்ரமச்சோழன் கனத்தகுன்றில் — விக்ரமச் சோழனது பெரிய மலையில், புரி எச்சில் உண்ட — முறுக்கப்பட்ட கயிற்றாற் கட்டுண்ட, அரி எச்சில் — திருமாலின் எச்சிலாகிய பூமியை, நாளும்—நாள்தோறும், புரப்பவனே—காத்தருள்வோனே, அரி எச்சில்செய்யும் அரவு எச்சிலும் — கடலை யெச்சிலாக்கின பாம்பினெச்சிலாகிய தென்றற்காற்றும், மை அரி எச்சிலும் — கருவண்டிரைச்சையும், எரி எச்சிலோடு — எரிகின்ற (பாம்பின்) எச்சிலாகிய சந்திரனோடு, முனி எச்சிலும்—அகத்திய முனிவரது எச்சிலாகிய கடலும், பொர-

பொருதலால், ஏந்திழையாள் — என்பெண், கரி எச்சில் ஆயினள் — யானையெச்சிலாகிய விளங்கனியானாள், (ஆதலால்) இவளை ஆதரித்தருளவேண்டும்—எ-று.

இது தோழிகூற்று. (௩உ௩)

ஒருமானைச்சீதை பிடிக்கறியாம லுலகளந்த
பெருமானைமானைப் பிடியுமென்றேபிடி யாமற்கொல்ல
வருமானையேந்திய கைத்தலத்தார்திரு வல்லைவெற்பில்
இருமானைச்சேர்த்தொரு கையாற்பிடித்திட்டதெவ்வண்ணமே.

இ-ள். சீதை — சீதாதேவியானவள், ஒருமானை பிடிக்கறியாமல் — ஒரு மானைப் பிடிக்கவகையறியாமல், உலகு அளந்தபெருமானை — உலகங்களை அளந்தருளின ஸ்ரீராமமூர்த்தியைநோக்கி, மானை பிடியும் என்று — மானைப் பிடித்துத்தாரும் என்றுசொல்லி, (பெருமான்) பிடியாமல் கொல்ல — பிடிக்காமல் கொல்ல, வரும்மானை — தாருகாவனத் திருடியர் ஏவலால்வந்தமானை, ஏந்திய — தாங்கிய, கைத்தலத்தார் — திருக்கையை யுடையவராகிய சிவபெருமானது, திருவல்லை வெற்பில் — திருவல்லைமலையில், இருமானை — இரண்டு மான்களை, சேர்த்து — சேர்த்து, ஒருகையால் பிடித்திட்டது — ஒருகையினால் பிடித்திட்டது, எவ்வண்ணம் — எப்படி—எ-று.

இது நாணிக் கண்புதைத்தல் என்னுந்துறை இடையூறுகிளத்தல் எனவுங்கூறுவர். சீதைபிடிக்கச்சொன்ன மான் மாரீசன். திருவல்லை — ஓர் சிவஸ்தலம். இருமான் என்றது இரண்டுகண்களை. (௩உ௪)

கங்கையர்தாளுடை யானரங்கேசன் கனகிரிமேல்
மங்கையென்னுவிகொல் கூற்றங்கொலோமற்றுங் கன்னல்வில்லேந்
துங்கையன்றானே தெரியாதசோகஞ்செய் சூதமுல்லை
பங்கையம்விட்டிங்ஙனேமுழுநீலங்கைப் பற்றியதே.

இ-ள். கங்கை — கங்கையை, அம் தாள் உடையான் — அழகிய திருவடியையுடையவன், அரங்கேசன் — திருவரங்க நாதன், (அவனது) கனகிரிமேல் — பெரிய மலையின்மீதுள்ள, மங்கை — மங்கையானவள் என் ஆவிகொல் கூற்றம் கொல்லோ — என் உயிரைக் கொல்லுகின்ற யமன்தானோ, மற்றும்—அல்லும், கன்னல்வில் ஏந்தும் கையன் தானோ — கரும்புவில்லைத் தாங்குகின்ற கையையுடையவனாகிய மன்மதன்றானோ, தெரியாது — அறியப்படாது, அசோகம் — அசோகமலர், செஞ்சூதம் — செவந்தமாமலர், முல்லை — முல்லைமலர், பங்கையம் — தாமரைமலர் (ஆகிய இவற்றை) விட்டு — ஒழித்து, இங்ஙனே — இவ்வாறு, முழுநீலம் — கருங்குவளை மலரை, கைப்பற்றியது — கைக்கொண்டதினால்—எ-று.

இதுவும் நாணிக் கண்புதைத்தல் முழுநீலம் என்றது கண்களை. ()

விண்டவிருவர்க்கு வேதப்பொருளைமெல் லாலடிக்கீழ்ப்
பண்டவரங்கொண்டு பகர்பிரமீசர் பனிவரையில்
கண்டவரவமெனும் நுண்ணிடையீரிந்தக் காவியங்கைக்
கொண்டவருத்தமுஞ் செப்பிடினீரென் குலகுருவே.

இ-ள். ஈரிருவர்க்கு — சநகாதியர் நால்வருக்கு, வேதப்பொருளை — வேதார்த்தத்தை, மெல் ஆல் அடிக்கீழ் — மிருதுவாகிய கல்லாலி னிழலின்கீழே, பண்டு — முற்காலத்தில், ஈரம் கொண்டு — அன்புகொண்டு, பகர் — சொன்ன, பிரமீசர் — பிரமேசரது, பனிவரையில் — குளிர்ந்த மலையின்கண், கண்டவரவம் என்னும் நுண் இடையீர் — சிங்கமென்று சொல்லத்தகுந்த நுண்ணிய இடையையுடையவரே, இந்தக்காவியம் கைக்கொண்டவர் — இந்தக் காவியத்தைக் கைக்கொண்டவர், அருத்தமும் செப்பிடின் — பொருளும் சொல்லுவீரானால், நீரே என் குலகுரு — நீரே என்குலகுருவாவீர்—எ-று.

காவி — நீலமலர், (கண்) அங் கைக்கொண்டவர் என்றது கண்புதைத்தலை. இதுவும் நாணிக் கண்புதைத்தல். (௫௨௬)

எறிக்கும்புகழ்க்கச்சி யேகாம்பரசம்ப னெண்டிசையும்
பொறிக்கும்புலியான் புயம்வேட்டபின்னிந்தப் பூவையன்னாள்
வெறிக்குங்குமக்கொங்கை மீதேவிழிசொரி வெள்ளந்துள்ளித்
தெறிக்குந்திவலை யழிக்குஞ்சிந்தூர திலகத்தையே.

இ-ள். எறிக்கும் புகழ் — வீசுகின்ற புகழையுடைய, கச்சி — கச்சியில் வாழ்கின்ற, ஏகாம்பர சம்பன்—, எண்திசையும் — அட்ட திக்குகளிலும், பொறிக்கும் — எழுதின, புலியான் — புலிக்கொடியை யுடையான்—, (அவனது) புயம்வேட்டபின் — தோள்களை விரும்பினபிறகு, இந்தப் பூவை அன்னாள் — இந்தப் பூவையை நிகர்த்தவளது, வெறி — வாசனை பொருந்திய, குங்குமம் — குங்குமக்குழம்பணிந்த, கொங்கைமீது—தனங்களின்மீது, விழிசொரி— கண்கள் பொழிகின்ற, வெள்ளம் — நீர்ப்பெருக்கானது, துள்ளித் தெறிக்கும் — ததும்பித்தெறிக்கின்ற, திவலை — துளியானது, சிந்தூரதிலகத்தை அழிக்கும் — சிந்தூரப்பொட்டினை அழிக்கின்றது—எ-று.

இது தோழிசொல்லியது. பூவை — நாகணவாய்ப்புள். (௫௨௭)

நேற்றினுமின்று மிகுந்ததுகாத னிலவெனுங்கூன்
கூற்றினுமன்னை கொடியள்கண்டாய்மள்ளர் கொன்றபழஞ்
சேற்றினுமேதிக் குளம்பானெருக்குண்ட செங்கருப்பஞ்
சாற்றினுஞ்சங்கந் தவழுங்கொல்லாபுரிச் சந்திரனே.

இ-ள். மள்ளர் கொன்ற — உழவர் துவைத்த, சேற்றினும் — சேற்றிலும், மேதிக்குளம்பால் — எருமைக்குளம்புகளால், நெருக்குண்ட — மிதியுண்ட,

செங்கருப்பஞ்சாற்றினும் — செங் கரும்பின் சாற்றிலும், சங்கம் தவழும்— சங்குகள் தவழ்கின்ற, கொல்லாபுரி — கொல்லாபுரியில் வாழ்கின்ற, சந்திரனே—, நேற்றினும் — நேற்றைப்பார்க்கிலும், இன்று — இன்றைக்கு, காதல் மிகுந்தது — ஆசை அதிகரித்தது, நிலவு என்னும் — பிறை என்கிற, கூன்கூற்றினும் — கூனலையுடைய யமனைப்பார்க்கிலும், அன்னை — தாயானவள், கொடியள் — கொடியவள் ஆதலால் இவளை யாதரிக்கவேண்டும்—எ-று.

சந்திரன் — ஒரு சீமான், இது தோழிகூற்று. (௩உ௮)

சொல்லியற்சொல்லி லமுதானசொல்லியைச் சொற்கருப்பு
வில்லியைமோக விடாய்தணிப்பாளை விழியம்பினல்
கொல்லியைக்கொல்லியம் பாவையொப்பாளைக் குளிரொற்றியூர்
வல்லியைப்புல்லிய கைக்கேயிவள்வந்து வாய்த்ததுவே.

இ-ள். சொல் — சொ[illegible]ப்பட்ட. இயற்சொல்லில் — இயற்சொற்களில், அமுது ஆன சொல்லி[illegible]ர்தம்போன்ற சொல்லையுடையவளை, சொல்-புகழையுடைய. கருட்[illegible] — கரும்புவில்லையுடைய மன்மதனை, மோக விடாய் த[illegible]பாளை — [illegible]த் தணிவிப்பவளை, விழி அம்பினல்— தன் கண்களாகிய அம்புகள[illegible]லியை — ஆடவரைக் கொல்லுகிறவளை கொல்லிஅம்பாவை ஒப்பாளை — [illegible]ல்லியம் பாவையைய நிகர்த்தவளை, குளிர் ஒற்றியூர் வல்லியை — குளிர்ந்த ஒற்றியூரில் ஒருகொடியை நிகர்த்தவளை, புல்லிய — தழுவின. கைக்கே — கைக்கோ, இவள்வந்து வாய்த்தது — இவள்வந்து கிடைத்தது—எ-று.

கொல்லியம்பாவை — கொல்லிப் பண்பாடுகின்ற அழகியபிரதிமை. இது நல்லகட்டழகியைத் தழுவின ஒருநாயகன் அவளில்லாதகாலத்தில் தனக்குக் கிடைத்த ஒருகுரூபிப்பெண்ணைக்குறித்து வெறுத்துச் சொல்லியது. ()

நீரகங்கொண்ட வயித்தியநாதர் நெடுங்கிரிவாய்ச்
சீரகங்கண்டுநற் காஞ்சித்தலத்தையுஞ் சேவைசெய்து
வாரகங்கொண்ட வடமலைமாலை மனத்தடக்கித்
தீரகங்கொண்ட நம்மன்பனைப்போலிச் செகத்திலையே.

இ-ள். வயித்தியநாதர் — வயித்தியநாதரது, நீர் அகம்கொண்ட — நீர்நிலைகள் சூழப்பெற்ற, நெடுங்கிரிவாய் — நெடிய மலையில், சீர் அகம்கண்டு - சிறப்பான தலங்களைத்தரிசித்து, நல்காஞ்சி தலத்தையும்சேவைசெய்து — நன்மையாகிய காஞ்சிக்ஷேத்திரத்தையும் சேவித்து, வார் அகம்கொண்ட — நீட்சியைத் தன்னிடத்தேகொண்ட, வடமலை — வடமலையில் வாழ்கின்ற, மாலை — திருமாலை, மனத்து அடக்கி — மனதுக்குள்ளே யடக்கி, தீரகம்கொண்ட — தைரியத்தைக்கொண்டு காட்டின, நம் அன்பனைப்போல — நமது தலைவனைப்போல, இச்செகத்து இல்லை — இவ்வுலகத்திலில்லை—எ-று.

காஞ்சித்தலம் — காஞ்சியென்னும் ஓர் ஆபரண விசேடத்தையணிந்தநித ம்பப்ரதேசம் வார் அகம்கொண்ட வடமலே — கச்சிடம்கொண்டதனம். மாலே— ஆசையை, தீரகம் — தீரம், வடமலே — முத்துவடம் அலேகின்ற, திருவேங்கட மலே. (௩௩௦)

கவிகற்றவர்க்குங் கணிகற்றவர்க்குங் கம்மாளருக்கும்
ஒவிகற்றவர்க்கு முபாத்திகளுக்கு முயர்ந்தமட்டும்
குவிவைக்குமொட்டர்க்குங் கூத்தாடிகட்குங் குருக்களுக்கும்
இவரெட்டுப்பேர்கட்கு நீங்காத்தரித்திர மென்றைக்குமே.

இ-ள். கவி கற்றவர்க்கும் — கவிசொல்லக் கற்றவர்களுக்கும், கணிகற்ற வர்கட்கும் — சோதிடம் கற்றவர்கட்கும், கம்மாளருக்கும் — தட்டாருக்கும், ஒவிகற்றவர்க்கும் — சித்திரமெழுதக் கற்றவர்க்கும், உபாத்திகளுக்கும் — உபாத் தியாயர்களுக்கும், உயர்ந்தமட்டும் குவிவைக்கும் ஒட்டர்க்கும் — உயர்ந்த அள வுக்குச் சுவர்வைக்கும் ஒட்டருக்கும், கூத்தாடிகட்கும்—கூத்தாடுவோருக்கும், குருக்களுக்கும் — குருக்களுக்கும், இவர் எட்டுப்பேர்கட்கும் — இந்த எட்டுப் பேருக்கும், என்றைக்கும் — எந்நாளும், நீங்காதரித்திரம் — நீங்காததரித்திரமே குடிகொண்டிருக்கும்—எ-று.

கம்மாளர் என்பதில் தச்சன் கொல்லன் முதலியோர்களும் அடங்கு வார்கள். (௩௩௧)

தனங்கடந்தானேகள் யாவையும்வெல்லுஞ் சரநயன
அனங்கடந்தானே நடைசொல்லிடைமுலே யாளுடனே
வனங்கடந்தானேநல் லாழ்வார்கள் பன்னிருவர்க்குமிகக்
கனங்கடந்தானேத் துதிநெஞ்சமேநற் கதிபெறவே.

இ-ள். தனங்கள் — செல்வங்கள், தம்தானேகள்யாவையும் — நமது படை கள் ஆகிய எல்லாவற்றையும், வெல்லும் — வெல்லுகின்ற, சரநயநம் — அம்பு போன்ற விழியினேயும், அனம் — அன்னத்தையும், கள் — தேனேயும், தந்து- நூலிழையையும், ஆனே — யானேயையும் நிகர்த்த, நடைசொல் இடைமுலே யாளுடனே — நடையையுஞ் சொல்லேயும் இடையையும் தனங்களேயும்உடை யவளாகிய சீதாபிராட்டியுடனே, வனம் கடந்தானே — தண்டகாரணியத் தைக் கடந்தவனுகிய ஸ்ரீராமபிரானே, நல் ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்க்கும்- நன்மையையுடையஆழ்வார்கள் பன்னிருவருக்கும், மிக்கனங்கள் தந்தானே- மிகவும் பெருமையைத் தந்தவனே, நல்கதிபெற — நற்கதியை யடையும்பொ ருட்டு, நெஞ்சமே — மனமே, துதி — நீ தோத்திரம் பண்ணுவாயாக—எ-று.

மார்க்கட்டுறுத பருவமடாவிள வஞ்சிக்கொடி
பூக்கட்டடாமதம் பொங்கட்டடமதம் பொங்கிப்பொங்கி

வேர்க்கட்டடாதன பாரமிரண்டும் வெளியிலெட்டிப்
பார்க்கட்டடாநீ பொறடாபராக்ரம பாண்டியனே.

இ-ள். பராக்ரம பாண்டியனே—, மார்கட்டு உருத பருவமடா – தனங்கள் அடி கோலாதபருவமடா, இளவஞ்சிக்கொடி பூக்கட்டடா – இளவஞ்சிக் கொடிபோல்வாள் பேரறிவை யடையட்டுமடா, மதம்பொங்கட்டடா – மதம் பொங்கிப் பொங்கி வேர்க்கட்டடா, தனபாரம் இரண்டும் வெளியில் எட்டிப் பார்க்கட்டடா,—(அதுவரைக்கும்) நீ பொறடா – நீபொறுத்திரடா—எ-று.

தலைமகளது இளமைத் தன்மையைத் தோழி தலைமகனுக்குச் சொல்லியது. (௫௫)

சின்னஞ்சிறுக்கிநற் சிற்றுடைக்காரிபொற் சிற்றிடைச்சி
அன்னநடையுடன் கைவீச்சொன்றேபெறு மைம்பதுபொன்
வன்னமுகையும் வின்னெற்றித்திலதமுமார்பழகும்
இன்னம்பெரியர் [illegible]ல்லவஞ்சுவ ரேந்திழைக்கே.

இ-ள். சின்னஞ்சிறு[illegible]டைக்காரி—, பொன் சிற்றிடைச்சி – அழகிய சிறிய இடை[illegible], அன்ன நடையுடன் – அன்ன நடை நடத்தலோடு, கைவீச்சு [illegible] – கைவீச்சு ஒன்று மாத்திரமே, ஐம்பதுபொன் பெறும் – ஐம்பதுபொன் விலைபெறும், வன்னம்முகையும் – அழகிய தனங்களும், வில் நெற்றி திலதமும் – வில்லை நிகர்த்த நெற்றிப் பொட்டும், மார்பு அழகும் – மார்பின் அழகும் (ஆகிய இவைகளையுடைய), ஏந்திழைக்கு – இந்தப்பெண்ணுக்கு, இன்னம்பெரியர் – இன்னமும்பெரியோர், விலைசொல்ல அஞ்சுவர் – விலைசொல்ல அஞ்சுவார்கள்—எ-று.

இது தோழி தலைமகளது அவயவத்தழகைத் தலைமகனோடு சொல்லியது. (௫௪)

[illegible]டைகெண்டைசூழ்வயற் றென்குருகாபுரி வஞ்சியுன்றன்
[illegible]டைகண்டவர்க்குப் பரலோகமுண்டுன் னிரண்டுவிழிக்
[illegible]டைகண்டவர்க்குக் கயிலாயமுண்டு கதலி[illegible]டித்
[illegible]தொடைகண்டவருக்குத் தேவேந்த்ரபோகமுந் தோன்றுமே.

இ-ள். மடைகெண்டை சூழ்வயல் – நீர்மடைகளில் கெண்ட மீன்கள் உலாவுகின்ற வயல்களையுடைய, தென் குருகா புரிவஞ்சி – தென்குருகையில் வாழ்கின்ற வஞ்சிக்கொடிபோல்வாளே, உன்றன் இடைகண்டவர்க்கு பரலோகம் உண்டு – உன் இடையைக்காணப் பெற்றோருக்குப் பரலோகமுண்டாம், உன் இரண்டுவிழிக் கடைகண்டவர்க்கு கயிலாயம் உண்டு – உன் இரண்டு கடைக்கண்களைக்கண்டவர்க்குக் கயிலாயவாசம் சித்திக்கும், கதலி

அடிதொடை கண்டவருக்கு – வாழைத்தண்டுபோன்ற தொடையைக்கண்டவர்க்கு, தேவேந்த்ரபோகமும் தோன்றும் – தேவேந்த்ரபோகமும் உண்டாகும்—எ-று.

போகம் – சுகாநுபவம். இது தலைமகன்சொல்லியது. (டுடுடு)

காத்திருந்தாலுங் கலிதீருமேயென் கண்ணுட்டிமுகம்
பார்த்திருந்தாலும் பசிதீருமேயவள் பக்கத்திலே
வீற்றிருந்தாலும் வினைதீருமேமெல்லி மென்றனத்தைச்
சேர்த்தணைத்தாலுஞ் சிவயோகஞானமுஞ் சித்திக்குமே.

இ-ள். காத்திருந்தாலும் கலிதீருமே – இவளைக் காத்துக்கொண்டிருந்தாலும் வறுமை நீங்கிவிடுமே, என்கண்ணுட்டிமுகம் பார்த்திருந்தாலும் பசிதீருமே—, அவள் பக்கத்திலே வீற்றிருந்தாலும் – அவள் நமது பக்கத்திலே வீற்றிருந்தாலும், வினைதீருமே – நமது துன்பங்கள் நீங்கிவிடுமே, மெல்லி – மெல்லியலாளுடைய, மெல் தனத்தை – மெல்லிய தனங்களை, சேர்த்து அணைத்தாலும் – சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டாலும், சிவயோக ஞானமும் சித்திக்குமே – சிவயோக ஞானங்களும் சித்தியாகும்—எ-று.

சிவயோகஞானம் – சிவயோகம் – சிவஞானம். சித்தித்தல் – கைகூடுதல். இது ஒருநாயகன் ஒருநாயகியைப் புகழ்ந்துசொல்லியது. (டுடுசு)

தாளத்தனத்தி யதிமோகவல்லிநற் சர்க்கரைப்பெண்
வாளொத்தவேல்விழி யுள்ளவள்காணிவள் மார்பின்முகை
ஆளைத்துரத்தி யெதிர்த்தோரைக்குத்தி யதட்டிநின்று
மீளத்திரும்பி யிளைஞரைப்பார்த்து வெருட்டியதே.

இ-ள். தாளம் – கைத்தாளம்போன்ற, தனத்தி – தனங்களையுடையவள், அதிமோகவல்லி – மிகுமோகத்தை யுண்டாக்குகின்ற ஒரு கொடிபோல்பவள், நல் சர்க்கரைப்பெண் – நல்ல சர்க்கரைப்போலும் பெண், (இவள்) வாள் ஒத்த – வாள்போன்ற, வேல் விழி உள்ளவள் – வேற்கண்ணை யுடையாள், இவள் மார்பில் முகை – இவளது மார்பிலுள்ள தனம், ஆளை துரத்தி—, எதிர்த்தோரைக் குத்தி—, அதட்டிநின்று—, மீளதிரும்பி – மறுபடியும் திரும்பி, இளைஞரைப்பார்த்து வெருட்டியது – இளங்குமரரைப்பார்த்து அச்சுறுத்தியது—எ-று.

இது ஒரு விடபுருடன் ஒருபெண்ணின் தனத்தை நோக்கிப் புகழ்ந்து சொல்லியது. (டுடுஎ)

மங்காதகீர்த்தியன் றுண்டவராய மகிபன்வெற்பில்
சங்கீதவல்லியை மார்போடணைத்துச் சரசஞ்செய்து
இங்கிதமாக விருவருங்கூடி யிருக்கையிலே
பொங்கோதவாரியின் மீதேநிலவு புறப்பட்டதே.

இ-ள். மங்காத கீர்த்தியன் – அழியாத கீர்த்தியையுடையவன், தாண்டவராய மகிபன் – தாண்டவராயபூபன், (அவனது) வெற்பில் – மலையில், சங்கீதவல்லியை – சங்கீதத்தில் வல்லவளாகிய இந்தப்பெண்ணை, மார்போடு அணைத்து—, சரசம்செய்து—இங்கிதமாக – இனிதாக, இருவரும் கூடியிருக்கையிலே—, பொங்கு – பொங்குகின்ற, ஓதம்-அலைகளையுடைய, வாரியின் மீது – கடலின்முகட்டில், நிலவு புறப்பட்டது – சந்திரன் உதித்தது—எ-று.

இது தலைவியோடு கூடி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் தலைமகன்நிலாத் தோற்றத்தைக் கண்டு களித்துச் சொல்லியது. (௱௩௮)

ஆறுருஞ்செஞ்சடை யம்பலவாண ரணிவரைமேல்
நீராடிப்போகின்ற நேரிழையேயந்தி நேரத்திலே
சீராடிக்குங்குமக் கொங்கையைக்காட்டிச் சிரித்தொருபெண்
போருள்பிடிபிடி யென்றேநிலவு புறப்பட்டதே.

இ-ள். ஆறுஆரும் [illegible] பொருந்திய, செஞ்சடை – செஞ்சடையையுடைய, அம்பலவா[illegible] அம்[illegible]ணரது, அணிவரைமேல் – அழகிய மலையின்மேல், நீராடிப்[illegible]ழையே – நீரில்முழுகிவிட்டுப் போகிறபெண்ணே, அந்தி[illegible]ாடி—, குங்குமக்கொங்கைக்காட்டி—சிரித்து—, ஒருபெண்போருள்—, பிடிபிடியென்று—, நிலவு புறப்பட்டது-நிலவு வெளிப்பட்டது—எ-று.

இதுவும் தலைமகன் சொல்லியது. (௱௩௯)

சித்தமகிழ்ந்து வருஞ்சொக்கநாதர் செழுங்கிரிமேல்
மெத்தைவிரித்ததின் மேலேயிருவரு மேவிச்செவ்வாய்
முத்தங்கொடுத்து முகத்தோடணைத்து முலைவருடி
நித்தமுங்கொஞ்சி விளையாடநல்ல நிலாவிதுவே.

இ-ள். சித்தமகிழ்ந்துவரும் – திருவுளமகிழ்ந்து வருகின்ற, சொக்கநாதர் [illegible]ழுங்கிரிமேல்-சொக்கநாதரது செழிய மலையின்மேல், மெத்தைவிரித்து—, [illegible]தின்மேலே—, இருவரும் மேவி – இருவரு மிருந்து, செவ்வாய் முத்தங்[illegible]காடுத்து—, முகத்தோடு அணைத்து—, முலைவருடி – தனத்தைநெருடி, [illegible]த்தமும் – நாள்தோறும், கொஞ்சிவிளையாட நல்லநிலா இது—எ-று.

இதுவும் நிலவைக்கண்டு மகிழ்ந்து தலைமகன் சொல்லியது. (௱௪௦)

கொன்றையுந்தும்பையுஞ் சென்னியிற்சூடிக் கொழுமலைமான்
கன்றையுமேந்திய வம்பலவாணர் கனகிரிமேல்
பெண்ணையெடுத்து மடிமீதில்வைத்துப் பிரியத்துடன்
நன்னயம்பேசிவிளையாட நல்ல நிலாவிதுவே.

இ-ள். கொன்றையும் தும்பையும் – கொன்றை மலரையும் தும்பைமலரையும், சென்னியில் சூடி – சிரத்தில் அணிந்து, கொழுமலை மான் கன்றையும் ஏந்திய – கொழுமையாகிய மலைமான்கன்றையும் தாங்கிய, அம்பலவாணர் கனகிரிமேல் – அம்பலவாணரது பெரிய மலையின்மேல், பெண்ணை எடுத்து மடிமீதில்வைத்து—, பிரியமுடன் – அன்போடு, நல்நசியம்பேசி விளையாட – நல்ல இதமான வார்த்தைகள்பேசி விளையாடுதற்கு, இது நல்ல நிலா-இது நல்ல நிலாக்காலம்—எ-று.

இதுவும் தலைமகன் நிலவைப் புகழ்ந்துசொல்லியது. (௩சக)

கொத்தொடுமாங்கனி செந்தேனொழுக்குங் குருகைவரு
சித்தினிப்பெண்ணிவ ளண்ணாந்துவிம்மிச் செறிந்திலங்கு
முத்தணிகொங்கையை முன்போலவேகை முகந்தணைய
எத்தனைநாட்செல்லுமோ வறியேனென்ற னேழைநெஞ்சே.

இ-ள். கொத்தொடு மாங்கனி – கொத்தோடுகூடிய மாம்பழங்கள், செந்தேன் ஒழுக்கும் – செந்தேனைக் கொட்டுகின்ற, குருகைவரு – குருகாபுரியில் தோன்றிய, சித்தினிப்பெண் இவள் – சித்தினிப்பெண்ணாகிய இவளது, அண்ணாந்து விம்மி – அண்ணார்ந்து பருத்து, செறிந்து – ஒன்றோடொன்று நெருங்கி, இலங்கும் – விளங்குகின்ற, முத்து, அணி கொங்கையை – முத்துவடமணிந்த தனத்தை, முன்போலவே – முன்புபோலவே, கைமுகந்து – கையினாற்பற்றி, அணைய – தழுவுதற்கு, எத்தனைநாள் செல்லுமோ—, அறியேன்– என்றன் ஏழைநெஞ்சே – என்னது அறியாமையுள்ள மனமே—எ-று.

தலைமகன் தலைமகளைத் தான் பிரியுங்காலத்தில் தன்நெஞ்சொடுசொல்லியது. (௩சஉ)

நரிக்குப்பொருளை யுபதேசம்செய்தந் நரிகளைப்பின்
பரிக்குச்சரிதந்த வம்பலவாணர் பனிவரைமேல்
முருக்கிற்சிவந்த விதழமுதுண்டு முலையிரண்டும்
நெருக்கிப்பிடித்து விளையாடநல்ல நிலாவிதுவே.

இ-ள். நரிக்கு – நரிகளுக்கு, பொருளை – மெய்ப் பொருளை, உபதேசம் செய்து – உபதேசித்து, அ நரிகளை – அந்தநரிகளை, பின் – பிறகு, பரிக்குசரி தந்த – குதிரைகளுக்குச் சரியாக்கித்தந்த, அம்பலவாணர் பனிவரைமேல்– அம்பலவாணரது குளிர்ந்த மலையின்மீது, முருக்கின்சிவந்த – முருக்கம் பூவினும் சிவந்த, இதழ் – அதரத்திலுண்டாகிய, அமுது உண்டு – அமிர்தத்தையுண்டு, முலையிரண்டும் – இருதனத்தையும், நெருக்கிப்பிடித்துவிளையாட— நல்லநிலா இது—எ-று.

இதுவும் தலைமகன் நிலவைப்புகழ்ந்துரைத்தது. (௩சங)

மாலேநிகர்க்குநற் சந்திரவாணன் வரையிடத்தே
பாலேறிப்பாய்ந்திடத் தேன்மாரிபெய்யநற் பாகுகற்கண்
டாலேயெருவிட முப்பழச்சாற்றி னமுதவயல்
மேலேமுளைத்த கரும்போவிம்மங்கைக்கு மெய்யெங்குமே.

இ-ள். மாலே நிகர்க்கும் — திருமாலையே நிகர்க்கின்ற, நல் — நல்ல, சந்திரவாணன் — சந்திரவாணனது, வரையிடத்தே — மலையினிடத்தே, பால் ஏறிப் பாய்ந்திட — பால்மிஞ்சிப்பாய, தேன்மாரிபெய்ய — தேன்மழைபொழிய, நல் பாகுகற்கண்டாலே எருவிட — நல்லபாகு கற்கண்டு என்பவற்றாலே எருவிட, முப்பழச்சாற்றின் — முப்பழச்சாறாகிய, அமுதம் — நீர்ப் பாய்ச்சலையுடைய, வயல்மேலே — வயலில், முளைத்தகரும்போ—, இம்மங்கைக்கு மெய்யெங்கும் — இம்மாதின் சரீரமுழுதும்—எ-று.

முப்பழம் — வாழை மா பலா இம்மூன்றுவகைக் கனிகள். (௫௪௪)

காலப்புயலனையான் கருமாணிக்கன் கற்பவெற்பில்
ஏலக்கருங்குழ [illegible] வெள்ளம தென்னளவோ
மாலுக்குமாரள [illegible] வாயளவாய்
ஆலத்தையுண்டவர்க் [illegible] மேற்சென் றளாவியதே.

இ-ள். காலப்புயல் அனையான் — (கொடையால்) கார்கால மேகத்தை நிகர்த்தவன், கருமாணிக்கன்—, கற்பவெற்பில்—கற்பமலையில், ஏலம் — மயிர்ச்சாந்து அணிந்த, கருங்குழலார் தந்தமோகவெள்ளம் — கரிய கூந்தலையுடையமாதர் தந்தமோகமாகிய பெருக்கு, என் அளவோ — என்னளவுதானோ, மாலுக்கு மார் அளவாய் — மாலுக்கு மாரளவாகி, மலரோனுக்கு வாயளவாய்—பிரமனுக்கு வாயளவாகி, ஆலத்தை உண்டவர்க்கோ — நஞ்சையுண்ட சிவபெருமானுக்கோ, தலைமேல்சென்று அளாவியது — தலைமேலோடிக்கலந்தது-எ-று.

ஏலம் — மயிர்ச்சாந்து. (௫௪௫)

காரைப்பழித்த கையான்கருமாணிக்கன் கற்பவெற்பில்
ஆரைச்சுடாதிந்தக் காமச்செந்தீயித னாலல்லவோ
வாரிக்குண்மாய னொளித்தானயனு மலர்புகுந்தான்
நீரைச்சுமந்துநின் றான்கொன்றைசூடிய நின்மலனே.

இ-ள். காரை பழித்தகையான் — (கைம்மாறு கருதாது எல்லாப்பொருள்களையுங் கொடுத்தலால்) மேகத்தையும் பழித்த கையினையுடையவனாகிய, கருமாணிக்கன்—, கற்பவெற்பில்—, இந்தக் காமச் செந்தீ — இந்தக் காமமாகிய செந்தீயானது, ஆரைச்சுடாது — யாரைத்தான் சுடாது, இதனால் அல்லவோ — இதனாலல்லவோ, மாயன் வாரிக்குள் ஒளித்தான் — திருமால்

திருமால் கடலில் ஒளித்துக்கொண்டான், அயனும் மலர் புகுந்தான் — பிரமனும் தாமரைமலரிற் புகுந்தான், கொன்றை சூடிய நின்மலன் — கொன்றை மலரைத்தரித்த நிர்மலனாகிய பரமசிவன், நீரை சுமந்து நின்றான் — கங்கையைச்சுமந்து நின்றான்—எ-று.

வாரி — கடல், அயன் — பிரமன்.

> தடந்திசையெட்டை மகமேருவெற்பினைத் தாண்டியப்பால்
> கடந்தபெரும்புக ழான்கருமாணிக்கன் கற்பவெற்பில்
> அடர்ந்துபடர்ந்த குவிமுகையாடந்த வாசையின்னும்
> படர்ந்துபடர்ந்து கொழுந்தோடுதென்மனப் பந்தலிலே.

இ-ள். தடம்திசை எட்டை — பெரிய திக்கு எட்டையும், மகமேருவெற்பினை — மகமேருமலையையும், தாண்டி — கடந்து, அப்பால் கடந்த — அப்புறத்தையும் கடந்த, பெரும்புகழான் — பெரும்புகழையுடையவனாகிய, கருமாணிக்கன்—, கற்பவெற்பில்—, அடர்ந்து படர்ந்த — நெருங்கிப் பரந்த, குவிமுகையாள் தந்த ஆசை — குவிதனத்தை யுடையவள்தந்த ஆசையானது, இன்னும் படர்ந்து படர்ந்து — இன்னமும் படர்ந்து படர்ந்து, என்மனப் பந்தலிலே கொழுந்தோடுது — என்மனமாகிய பந்தலிலே கொழுந்துவிட் டோடாநின்றது—எ-று. (கூசஎ)

> நாடாதுநாடினை யோகல்விகேள்வி நலமிலர்பால்
> ஊடாடிநெஞ்சந் தளர்ந்தனையோவொன் னலரையெல்லாம்
> காடாளவைத்தவன் மால்கருமாணிக்கன் கற்பவெற்பில்
> வாடாதுவாடின தேன்மன்னவாநின் வரைப்புயமே.

இ-ள். ஒன்னலரை யெல்லாம் — பகைவரை யெல்லாம், காடு ஆளவைத்தவன் — காட்டையாளும்படி நியமித்து வைத்தவன், மால் — பெரிய, கருமாணிக்கன்—, கற்பவெற்பில்—, மன்னவா — அரசனே, நின்வரைப்புயம்—உன் மலைபோலுந்தோள், வாடாது — ஒருகாலத்திலும் வாடாது, வாடினது என்- (அப்படிப்பட்டதோள்) வாடினது யாதுக்கு, நாடாது நாடினையோ — விரும்பத்தகாத பரம்பொருளை விரும்பினையோ, கல்வி கேள்வி நலம் இலர்பால் ஊடாடி — கல்வி கேள்விகளின் நன்மையில்லாதவர்களிடத்தில் பழகி, நெஞ்சம் தளர்ந்தனையோ — மனந்தளர்ந்தாயோ—எ-று.

பாங்கன் தலைவனையுற்றது வினாதல், காடாளவைத்தலாவது வனவாசம் செய்யக் கட்டளையிடுதல். (கூசஅ)

> நெஞ்சிரமுழும்வற்றி யுள்வாய்வறண்டு நினைவுதப்பி
> எஞ்சிவனும்விட்டுப் போகுந்தையோவிள மாமயிலே
> வஞ்சிக்கொடியிடைப் பெண்ணுள்குழுதநல் வாயமுதச்
> சஞ்சீவிகொண்டுவந் தாற்பிழைப்பேனினிச் சீவிக்கையே.

இ-ள். நெஞ்சு ஈரமும் வற்றி — மனத்திலுள்ள ஈரமும் வற்றி, உள்வாய் வறண்டு — உள்வாயுலர்ந்து, நினைவுதப்பி — நினைவுதடுமாறி, எம் சீவனும்விட்டுப்போகுது — எமது உயிரும் நீங்கிப்போகின்றது, ஐயோ — அந்தோ, இளமாமயிலே — இளமைபொருந்திய அழகிய மயில்போல்வாளே, வஞ்சிக் கொடி இடை — வஞ்சிக்கொடிபோலும் இடையையுடைய, பெண்ணுள் — பெண்ணினது, குமுதம்—செவ்வல்லிமலர்போன்ற, நல்வாய் — நல்ல வாயிலுண்டாகிய, அமுதச்சஞ்சீவி கொண்டுவந்தால் — அமிர்த சஞ்சீவியைக் கொண்டுவந்தால், பிழைப்பேன் — உயிர் பிழைப்பேன், இனி சாவு இல்லை — இனியெனக்கு மரணமேயில்லை—எ-று.

அமுதசஞ்சீவி யென்றது அதராமிர்தத்தை. சஞ்சீவி — உயிர்தருமருந்து. இது தலைமகன் தோழியோடு சொல்லியது. (ருசக)

சீரானவேத புரிநாதர்கோயிற் றிருக்குளத்தில்
நீராடிப்போகின்ற நேரிழையேயென்ற னெஞ்சுவிடாய்
தீராமலாம்பற் செவ்வாய்திறவாமற் றிரும்பிமுகம்
பாராமற்போவத[illegible]கிடைக்கும் பழியுனக்கே.

இ-ள். சீரான — சிற[illegible]புரிநாதர் கோயில் — வேதபுரி நாதர் கோயிலிலுள்ள, திருக்குளத்[illegible] — [illegible]ளத்திலே, நீராடிப்போகின்ற நேரிழையே — நீரின் மூழ்கிப்போகின்ற பெண்ணே, என்றன் — எனது, நெஞ்சுவிடாய்தீராமல் — மனத்தளர்வைத் தீர்க்காமலும், ஆம்பல் செவ்வாய் திறவாமல் — செவ்வல்லி மலர்போலும் வாயைத் திறவாமலும், திரும்பி முகம்பாராமல் — திரும்பி யென்முகத்தைப் பாராமலும், போவதனுலே — போவதனுல், உனக்குப் பழிகிடைக்கும் — உனக்குப் பழியுண்டாகும்—எ-று. (ருருo)

சேன்மிஞ்சிப்பாயும் வயற்காஞ்சியூரன் செருக்களத்தில்
மேன்மிஞ்சுமையம் பெருமாண்மகிபன் வியன்சிலம்பில்
மான்மிஞ்சியான்சொன்ன வார்த்தையுமிஞ்சித்தன் மட்டுமிஞ்சிக்
கான்மிஞ்சிக்காரன்பின் போனளென்னைவிட்டுக் கைமிஞ்சியே.

இ-ள். சேல் — சேல்மீன்கள், மிஞ்சிப்பாயும் — அதிகமாகப் பாய்கின்ற, வயல் — வயல் சூழ்ந்த, காஞ்சி யூரன் — காஞ்சி நகரத்தான், செருக் களத்தின் மேல் — போர்க்களத்தின்மீது, மிஞ்சும் — மேற்படுகிற, ஐயம்பெருமாள் மகிபன் — ஐயம்பெருமாள் மகிபனது, வியன் சிலம்பில் — பெரிய மலையினிடத்து, மால் மிஞ்சி — ஆசை அதிகரித்து, யான்சொன்ன வார்த்தையும் மிஞ்சி — நான் சொன்னசொல்லை அதிக்ரமித்து, தன்மட்டு மிஞ்சி — தன் அளவைக் கடந்து, என்னை விட்டுகைமிஞ்சி என்னைவிட்டுக்கைகடந்து, கால்மிஞ்சிக் காரன்பின் போனள்—எ-று.

கால்மிஞ்சிக்காரன் — காலில்மிஞ்சி யணிந்தவன். இது தாய்க்கூற்று. ()

தத்தடியாய சதங்கையுந் தண்டையுஞ் சார்ந்துகொஞ்சச்
சித்தடிவைத்து வருமையனேசெகத் தோர்புகழும்
சுத்தமனத்தனைச் சுந்தரஞானச் சுகுணனையே
எத்தியழைத்துவந் தாற்றருவேன்முலை யின்னமுமே.

இ-ள். தத்தடியாய - தமொற, சதங்கையும் தண்டையும் சார்ந்து கொஞ்ச - சதங்கையும் தண்டையும் அணியப் பட்டொலிசெய்ய, சித்தடிவைத்து வரும் - சிற்றடியைப்பெயர்த்து வைத்துவருகிற, ஐயனே - புதல்வனே, செகத்தோர் புகழும் - உலகத்தோர் புகழ்கின்ற, சுத்தமனத்தனை - சுத்த இருதயத்தையுடையவனை, சுந்தரஞானச் சுகுணனை - அழகிய ஞானமாகிய சுகுணத்தையுடையவனை, எத்திஅழைத்துவந்தால் - ஏமாற்றியழைத்துவந்தால், இன்னமும் முலைதருவேன்—எ-று.

முலைதருதல் - முலையுண்பித்தல். இதுஒருநாயகி தன்பாலகனைநோக்கிச் சொல்லியது. "சுத்தமனத்தனைச் சுந்தரஞானச் சுகுணனை" யென்றது நாயகனை. (௯௪)

கூரிட்டவேல்விழி மாதரசேயுன்றன் கோவமெல்லாம்
ஆரிட்டவஞ்சனை யோவறியேனடி யாயிழையே
ஏரிட்டிங்கென்முகம் பாரர்மனீயு மிருப்பதனல்
கோரிட்டுஞாயத்தைச் சொல்லுவன்பாரடி கோமளமே.

இ-ள் கூரிட்ட வேல்விழி - கூர்மையாகிய வேல்போன்ற கண்களையுடைய, மாதரசே - பெண்ணரசே, உன்றன் கோவமெல்லாம் - உன் கோவமுழுமைக்கும் காரணம், ஆர் இட்டவஞ்சனையோ - யார்செய்தவஞ்சனையோ, அறியேன் - அறிகிலேன், அடி ஆயிழையே - அடிபெண்ணே, இங்கு - இங்கே, என்முகம் - என்முகத்தை, ஏரிட்டுப் பாராமல் - ஏறெடுத்துப்பாராமல், நீயும் இருப்பதனல் - நீயும் இருக்கையாலே, அடிகோமளமே - அடிமெல்லியலே, கோரிட்டு ஞாயத்தைசொல்லுவன் - கோரிகியாயத்தைச் சொல்லுவேன், பார் - நீகாண்பாயாக—எ-று.

கோமளம் - மென்மையாகிய இயல்பையுடையவள். (௯௫)

மறக்கப்படுவதில்லை கச்சியில்வாழிள வஞ்சியைவிட்
டுறக்கம்வருதில்லை யூணில்லைபாணந்த வூர்குறித்துப்
பறக்கவென்றாலுஞ் சிறகில்லையேபஞ்ச பாணன்றன்பம்
பொறுக்கப்படவில்லை யென்றுவண்டேசொலப் பூங்கிளிக்கே.

இ-ள். கச்சியில்வாழ் - கச்சியில்வாழ்கின்ற, இள வஞ்சியைவிட்டு-இளையகொடிபோல் வாளைவிட்டு, மறக்கப்படுதில்லை - மறக்கப்படுகிறதில்லை, உறக்கம் வருதில்லை - தூக்கம் வருவதில்லை, ஊண் - இல்லை, உணவு இல்லை

யான் — நான், அந்த ஊர்குறித்து — அவளிருக்கும் ஊரைக்குறித்து, பறக்க வென்றாலும் — பறந்துபோகலாமென்றாலும், சிறகில்லையே — எனக்குச் சிறகுகளில்லையே, பஞ்சபாணன் துன்பம் — பஞ்சபாணனாகிய மன்மதன்செய்யுந் துன்பம், பொறுக்கப்படவில்லை — சகிக்கக்கூடவில்லை, என்று-என்று, வண்டே — ஓவண்டே, அப்பூங்கிளிக்கு-அந்த அழகிய கிளிபோல்வாளுக்கு, சொல்-சொல்லுவாய்—எ-று.

இது தலைமகன் வண்டோடு சொல்லிப் புலம்பியது. (௩௫௪)

ஆற்றுமணலுக்கும் பால்போனிலவுக்கு மாருந்தென்றற்
காற்றுக்குமீப்புகழ்க் காளத்திநாதனைக் கண்டுமையல்
போற்றித்தனத்தினைக் கையாற்பிடித்துநற் போகஞ்செய்யச்
சாற்றுமிந்நாள்விட வேறில்லையென்றுரை தாழ்குழலே.

இ-ள். ஆற்றுமணலுக்கும்—, பால்போல் நிலவுக்கும்—; ஆரும்தென்றற் காற்றுக்கும் — நிறைந்த தெ[illegible] காற்றுக்கும், மீப்புகழ் — மேலான புகழையுடைய, காளத்தி நாத[illegible] ஈசனை, கண்டு — பார்த்து, மையல் போற்றி — என் மையலைச்செ[illegible]னை கையால் பிடித்து — தனத்தைக் கையினாற்பற்றி, நல்போக[illegible]ன்பக்கலவி செய்வதற்கு, சாற்றும்— சொல்லப்பட்ட, இந்நாள்விட — [illegible] நாளைப்பார்க்கிலும், வேறு இல்லை யென்று — வேறுநாள் இல்லையென்று, உரை — சொல்லுவாயாக, தாழ் குழலே- பெண்ணே—எ-று.

தாழ்குழல் — நீண்ட கூந்தலையுடைய பெண். மையல் — காம மயக்கம், போகம் — கலவி. (௩௫௫)

கேளாயிப்போது தணலாற்றுகைக்குக் கிணறுகெல்ல
நாளாகச்சொன்ன கதையொக்குமேநண் ணலரைவென்ற
வேளாளதீபன் களப்பாளனுத்தண்டன் மென்சிலம்பில்
வாளாருங்கண்ணி மணஞ்செய்துகூடென்ற வாசகமே.

இ-ள். நண்ணலரைவென்ற — பகைவரைவென்ற, வேளாளதீபன்—வே[illegible]ாள குலத்துக்குத் தீபம்போன்றவன், களப்பாளன்—, உத்தண்டன், [illegible]ன்சிலம்பில் — மென்மையாகிய மலையின்கண், கேளாய் — (தோழீ) நீகேட்[illegible]யாக, வாள் ஆரும் கண்ணி — வாள்போலுங் கண்களையுடைய எங்கள் பெண்ணே, மணம்செய்து கூடு — விவாகஞ்செய்துகொண்டு நீகலப்பாயாக என்ற வாசகம் — என்று நீசொன்னசொல், இப்போது தணல் ஆற்றுகைக்கு — இப்போது நெருப்பை அவிப்பதற்கு, கிணறுகெல்ல — கிணறெடுக்கும்படி, நாள்[illegible]க சொன்ன — புதுமையாகச்சொன்ன, கதை ஒக்கும் — கதையை நிகர்க்கும்.

நாள் — புதுமை, நண்ணலர் — பகைவர், களப்பாளன் — கடற்றிடரை [illegible]ள் பவன். உத்தண்டன் — ஒருசீமான். (௩௫௬)

ஆய்க்குஞ்சடாக்கர மில்லாதநாவுக்கு மன்னையற்ற
சேய்க்கும்பசியற்ற நேரத்திலூணுக்குஞ் சீவித்தின்னுப்
பாக்கும்பெண்பாலற்ற நித்திரைக்கும்புதுப் பானைபுகும்
ஈக்குஞ்சுகமதுண்டோ வெள்ளைநாவ லிருப்பவனே.

இ-ள். ஆய்க்கும் — ஆராயப்படுகிற, சடாக்கரம் இல்லாத நாவுக்கும்— ஷடாக்ஷரமில்லாத நாவுக்கும், அன்னை அற்ற சேய்க்கும் — தாயற்ற பிள்ளைக்கும், பசி அற்றநேரத்தில் ஊணுக்கும் — பசியில்லாத நேரத்தில் உண்ணும் உணவுக்கும், சீவித்தின்னுப் பாக்கும் — சீவித்தின்னாத பாக்குக்கும், பெண்பால் அற்ற நித்திரைக்கும் — பெண்பக்கத்தி லில்லாத நித்திரைக்கும், புதுப் பானை புகும் — புதுப்பானையில் நுழைகிற, ஈக்கும் — ஈயினுக்கும், சுகமது உண்டோ — சுகமுண்டோ (இல்லை), வெள்ளை நாவல் இருப்பவனே — வெள்ளைநாவலின் கீழிருப்பவனே—எ-று.

சடாக்கரம்—ஆறெழுத்து, வெள்ளை நாவலிருப்பவன், திருவானைக்காவிலுள்ள சம்புகேச்சுரன். (ருளஎ)

என்றுதிரும்பி வருவீரெனத்துயி லேந்திழையாள்
நின்றுகுழலொரு கையாலொதுக்கிவெண் ணீறுதந்து
குன்றுநிகர்கொங்கை மீதேயணைத்துக் கொடுத்தவிடை
ஒன்றுநினைத்தல்ல வோவின்றெனெஞ்ச முருகுவதே.

இ-ள். என்று திரும்பிவருவீர் என — என்றைக்குத் திரும்பிவருவீரென்று, துயில் ஏந்திழையாள் — தூங்கிக்கொண்டிருந்த என்னாயகியானவள், நின்று — எழுந்துநின்று, குழல் — தன்கூந்தலை, ஒருகையால் ஒதுக்கி — ஒருகையினால் விலக்கி, வெண்ணீறுதந்து — விபூதிகொடுத்து, குன்றுநிகர் — மலையை நிகர்த்த, கொங்கைமீதே அணைத்து — தனங்களின்மேல் அணைத்து, கொடுத்த — தந்த, விடை ஒன்று நினைத்தலவோ — விடையொன்றை நினைத்தல்லவோ, இன்று என் நெஞ்சம் உருகுவது — இன்று என்மனம் உருகுவது—எ-று.

இது ஒருநாயகன் தான்பிரிய விடைகேட்டபோது, நாயகி தடையில்லாமல் போய்வாருமென்று விடைகொடுத் தனுப்பினதைக்குறித்து இரங்கிக் கூறியது. (ருளஅ)

அற்புதமானநம் மம்பலவாண ரணிவரைமேல்
பொற்கொடியுன்னைவிட் டெப்படிப்போவது போகவென்று
நெற்கிடைதூர மொருகாலைத்தூக்கி நிலத்தில்வைத்தால்
விற்கிடைதூர மிழுக்குதென்னாசை விதிவசமே.

இ-ள். அற்புதமான — ஆச்சரியகரமான, நம் அம்பலவாணர் — நமது அம்பலவாணரது, அணிவரைமேல் — அழகிய மலையின்மீது, பொற்கொடி—

பொற்கொடிபோல்வாளாகிய, உன்னைவிட்டு – உன்னைவிட்டு நீங்கி, எப்படி போவது – எப்படிநான்போகிறது, போகவென்று – போகவேண்டுமென்று, ஒரு காலைத்தூக்கி – ஒருகாலை யெடுத்து, நெற்கிடைதூரம் நிலத்தில் வைத்தால் – நெற்கிடைதூரம் பூமிமேல் வைத்தால், விற்கிடைதூரம் இழுக்குது- விற்கிடைதூரம் பின்னேயிழுக்கின்றது, (எதுவென்றால்) என் ஆசை-என் மிகுவிருப்பமேயாம், (இதற்குக் காரணம்யாதெனின்) என்விதிவசமே – என் விதிவசமேயாம்—எ-று.

இது ஒருநாயகன் ஏதோவொரு காரியத்தின்பொருட்டுப் பிரியவேண்டி நாயகியை விடைகேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டுபோக யத்தனித்துக் காலைத் தூக்கிவைக்க, காலெழாமல் பின்னேயிழுப்பதைக்கண்டு சொல்லியது. ()

கனம்பிரிந்தாலுமின் வான்பிரிந்தாலுங் கதிர்புனல்விட்
டனம்பிரிந்தாலும் புயல்போலுமேனி யரம்புயமின்
தனம்பிரிந்தாலுந் தென்னாரூர்த்தியாகர் தமதடியார்
மனம்பிரிந்தாலு முன்னைப்பிரியேனடி மாதங்கமே.

இ-ள். மின்கனம் பிரிந்தாலும் – மின்னற்கொடியானது மேகத்தைவிட்டுப் பிரிந்தாலும், கதிர்வான் பிரிந்தாலும் – இருசுடர்கள் ஆகாயத்தை விட்டுப்பிரிந்தாலும், அன்னம் புனல்விட்டுப் பிரிந்தாலும்–அன்னப்பறவை நீரை விட்டுப் பிரிந்தாலும், புயல்போலு மேனியர் – நீலமேகம்போலுந் திருமேனியையுடையவராகிய திருமால், அம்புயமின் தனம்பிரிந்தாலும் – திருமகள் தனத்தைவிட்டுப் பிரிந்தாலும், தென் ஆரூர்தியாகர் – தென் ஆரூரிலெழுந்தருளிய தியாகராயப் பெருமானனவர், தமது அடியார் மனம் பிரிந்தாலும்- தமது அடியாருடைய மனத்தைவிட்டுப் பிரிந்தாலும், அடி மாதங்கமே – அடி பெருமைபொருந்திய சுவர்ணமே உன்னைப்பிரியேன்—எ-று.

மின்முதலியவை மேகம் முதலியவற்றைப்பிரிதல் அருமை, அப்படிஒருக்கால் அவை பிரியநேரிட்டாலும் நான்மாத்திரம் உன்னைப் பிரியமாட்டேனென்று தலைமகன் வற்புறுத்திக் கூறியது, தலைவி முன்னிலை. கனம்-மேகம். கதிர் – இருசுடர்கள் (சூரியசந்திரர்கள்.) புயல் – மேகம். அம்புயமின்-தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற மின்கொடிபோல்வாளாகிய திருமகள். (௩௫௦)

விளையாடும்பாலனை நின்சாயல்கண்டொரு மெல்லியலாள்
வளையாடுஞ்செங்கையி னாலெடுத்தாள்மக மேருவென்னுங்
கிளையாடகவிலரா ரூர்த்திபாகர்தங் கேழ்வரைமேல்
இளையாளென்னவறிந் தேனவள்பேரென் னியம்புவிரே.

இ-ள். ஒருமெல்லியலாள் – ஒருபெண்ணானவள், நின்சாயல்கண்டு-உன் சாயலைக்கண்டு, விளையாடும்பாலனை – விளையாடிக் கொண்டிருந்த நமதுபாலகனை, வளை ஆடும் செங்கையினால் எடுத்தாள் – வளையல் அசையாநின்றசெங்கையினால் எடுத்தாள், (அவளை) மகமேரு என்னும் – மகமேரு என்கிற, கிளை

ஆடகம் வில்லர் — கிளைத்த பொன் மலையை வில்லாகவுடையவர், ஆரூர்தியாகர் — ஆரூர்த்தியாகராயர் (அவரது), கேழ்வரைமேல் — ஒளியுள்ளமலையில், இளையாள் என அறிந்தேன் — என் தங்கையென்றறிந்தேன், அவள்பேர் என் - அவள்பேரென்ன, இயம்புவிர் — சொல்லுவீராக—எ—று.

சாயல் — நிறம், (சாடை) கிளைத்தல் — சிகரங்களோடு கூடியிருத்தல், ஆடகம் — நால்வகைப்பொன்னுள் ஒன்று. கேழ் — ஒளி. இது தலைமகள்தான் பரத்தையைக் கண்டதாகத் தலைமகனுக்குக் கூறியது. (ருசுக)

வண்டேகுழல்விட் டெழுந்திருங்கோளிந்த வஞ்சியிடை
பண்டேயிறும்தன பாரம்பொறுது பழிசுமக்கும்
தண்டேன்பொழில்வள ராரூர்த்தியாகர் தடஞ்சிலம்பில்
உண்டேதடாகமும் வாவியுஞ்சோலையு முங்களுக்கே.

இ-ள். வண்டே — வண்டுகளே, குழல்விட்டு எழுந்திருங்கோள் — கூந்தலைவிட்டு எழுந்திருங்கள், இந்தவஞ்சி இடை — இந்த வஞ்சிக்கொடிபோல் வளைந்த இடையானது, பண்டே இறும் — முன்பே முறிந்துபோவதா யிருக்கின்றது, (எதனால் எனின்), தனபாரம் பொறுது — தனங்களின் பளுவைச் சுமக்கமாட்டாமலே (இப்படி யிருக்கிறபோது, நீங்கள் கூந்தலிலேறி யிருக்கும்போது இடை முறியுமானால்) பழிசுமக்கும் — உங்கள்மேல் பழியேறும், (ஆதலால் விட்டுநீங்கவேண்டும்) நீங்கி நாங்கள் தேனின்பொருட்டு (எங்கே போவதெனின்) உங்களுக்கு தடாகமும் வாவியும் சோலையும் உண்டே — உங்களுக்குத் தடாகங்களும் வாவிகளும் சோலைகளும் உண்டே, (அவை யெவ்விடத்துளவெனின்) தண் தேன் பொழில்வளர் — குளிர்ச்சியாகிய தேனைச் சொரிகிற சோலைசூழ்ந்து வளராநிற்கின்ற, ஆரூர்தியாகர் தடம் சிலம்பில் - திருவாரூர்த் தியாகராயரது பெரியமலையினிடத்தே யுள்ளன—எ—று.

இது — வண்டோச்சி மருங்கணைதல். (மெய்தொட்டுப்பயிறல்) தலைமகன் வண்டுகளை முன்னிலையாக்கிக் கூறியது. (ருசுஉ)

ஏழையிடத்தவ ராரூர்த்தியாக ரெழிற்கிரிமேல்
யாழைப்பழித்த மொழியணங்கேயடு பாலனமும்
வாழைவருக்கைக் கனியொடுபாற்குடம் வைத்திருந்தும்
கூழையெனக்களித் தாய்மறுமாற்றங் கொடுத்தருளே.

இ-ள். ஏழை — உமாதேவியை, இடத்தவர் — இடப்பாகத்திலுடையவர், ஆரூர் தியாகர் — திருவாரூர்த்தியாகராயர், (அவரது) எழில்கிரிமேல் — அழகிய மலையின்மீது வாழ்கின்ற, யாழைப்பழித்தமொழி — வீணையோசையைப்பழித்த சொல்லையுடைய, அணங்கே — பெண்ணே, அடுபால் அன்னமும் — காய்ச்சின பாற்சோறும், வாழை வருக்கைக் கனியொடு — வாழை பலா இவற்றின்

கனிகளோடு, பால்குடம் — (இரண்டுபொற்குடங்களையும், வைத்திருந்தும்-உன்னிடத்தில் வைத்திருந்தும், கூழை எனக்கு அளித்தாய் — கூழை எனக்குக் கொடுத்தாய் (இது உனக்குத்தகுமோ), மறுமாற்றம் கொடுத்தருள் — மறுமொழிசொல்லி யருளவேண்டும்—எ-று.

இதுபுறங்காட்டல் என்னுந்துறை ஏழை — பெண். பாலன்னம் வாழைவருக்கைக்கனி என்றது அதரத்தை, பாற்குடம் என்றது தனங்களை. கூழ்-கேழ்வரகுமாவினுல் செய்யப்பட்ட நெகிழ்ச்சியான ஓர்வகையுணவு. கூழை-கூந்தல். மாற்றம் — சொல். (௩௬௩)

வாழியிருந்திரு வேநவநீதம் வரும்பொழுது
தாழியுடைந்த செயலொத்ததே தண் டரளச்சங்கம்
மேழியுடைத்திடு மாரூர்த்தியாகர் வியன்சிலம்பில்
கோழியிரைந்து விலக்கியவாறு கொழுநனையே.

இ-ள். இருதிருவே — பெருமையுள்ள திருமகளே, வாழி, வாழ்க, தண் தரளம் சங்கம் — குளிர்ந்த [illegible]களையீனுகின்ற சங்குகளை, மேழி உடைத்திடும் — கலப்பைகள் உ[illegible] (வயல்சூழ்ந்த) ஆரூர் தியாகர் — திருவாரூர்த்தியாகராயரது, விய[illegible] — பெரியமலையில், கொழுநனை — நமது தலைவனை, கோழி இரைந்து — [illegible]பக்கக்கூவி, விலக்கிய ஆறு — தடுத்த விதமானது, நவநீதம் வரும்பொ[illegible]து — வெண்ணெய்திரண்டு வரும்போது, தாழி உடைந்தசெயல் ஒத்தது — தாழி உடைந்துபோன செய்கையை நிகர்த்தது—எ-று.

நவநீதம் — வெண்ணெய். தாழி — சால் இரவுக்குறியில் தலைவன் வரவைக்கோழிகூவித் தடுத்தபோது தலைவிசொல்லியது. இது கோழி குரற்காட்டுதல் என்னுந்துறை. (௩௬௪)

சோதிமறந்த சுரும்பினங்காளிந்தத் தோகையிடை
பாதியிறும்படிச் செய்கின்றதாலுமைப் பாவமுறும்
வீதிவிடங்கர் தென்னாரூர்த்தியாகர் வியன்சிலம்பில்
ஓதியிருந்து மறிவில்லையோசொல்லு முங்களுக்கே.

இ-ள். சோதிமறந்த — உணர்வைமறந்த, சுரும்பு இனங்காள் — வண்டுக்கூட்டங்களே, இந்தத்தோகை இடை — இந்தப்பெண்ணின் இடையானது, பாதி இறும்படி செய்கின்றதால் — பாதியாய் முறியும்படி செய்வதனுல், உம்மைபாவம் உறும் — உங்களைப்பாவம் அடையும், வீதி விடங்கர் — வீதி விடங்கர் என்னுந் திருநாமத்தையுடையவர், தென் ஆரூர் தியாகர் — தென்திருவாரூர்த்தியாகர், (அவரது) வியன்சிலம்பில் — பெரியமலையினிடத்து, ஓதியிருந்தும் — நீங்கள் ஓதியிருந்தும், உங்களுக்கு அறிவு இல்லையோ — உமக்கு அறிவில்லையோ, சொல்லும் — சொல்லுங்கள்—எ-று.

தோகை — மயிற்சாயலையுடையவள். ஓதி — கூந்தல், படித்து, இதுவும் வண்டேர்ச்சி மருங்கணைதல் (மெய்தொட்டுப் பயிறல்.) (நசுரு)

தேர்கொண்டகாமன் கவிகையும்வேழமுஞ் செஞ்சிலையும்
போர்கொண்டவம்புங் குடமுங்கொண்டேயொரு புற்றிடத்தில்
வேர்கொண்டிருப்பவ ராரூரர்வீதி விடங்கர்வெற்பில்
கார்கொண்டகாவி லொருபசுந்தோகையென் கண்ணுற்றதே.

இ-ள். தேர் கொண்ட — தேரைக்கொண்ட, காமன் — மன்மதனது, கவிகையும் — குடையையும், வேழமும் — யானையையும், செஞ்சிலையும் — செவ்விய வில்லையும், போர்கொண்ட அம்பும் — போர்த்தொழிலைக்கொண்ட அம்புகளையும், குடமும் — குடங்களையும், கொண்டு-பெற்று, ஒருபுற்றிடத்தில்-ஒரு புற்றினிடத்தில், வேர் கொண்டிருப்பவர் — வேரூன்றி யிருப்பவர், ஆரூரர் — திருவாரூரர், வீதி விடங்கர்—, (அவரது) வெற்பில் — மலையில் உள்ள, கார்கொண்டகாவில் — மேகங்களைத் தன்மீது கொண்டிருக்கிற சோலையில், ஒரு பசுந்தோகை — ஒரு பசுமையாகிய மயில், என் கண்ணுற்றது — என்கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது—எ-று.

காமன் கவிகை — பூர்ண சந்திரன். (முகம்), வேழம் — யானை. (இருள் கூந்தல்) அன்றி வேழம் கரும்பு எனக்கொண்டு (தோள்) என்றுரைத்தலுங் கூடும், செஞ்சிலை — (புருவம்), அம்பு — கண்கள். குடம் — தனம். இது காட்சித்துறை. காட்சி — தரிசகம். (நசுசு)

அன்றுகண்டோநஞ் சமுதத்தையாழியி லம்புயன்மால்
சென்றுகண்டேத்துந் தென்னாரூர்த்தியாகர் திருமிடத்தில்
ஒன்றுகண்டோமற்றங் கொன்றுவிண்ணோ ருலகிற்கண்டோம்
இன்றுகண்டோமிரண் டும்மிவள்பார்வை யிரண்டினுமே.

இ-ள். அன்று — அந்நாளில், நஞ்சு அமுதத்தை-விடத்தையும் அமிர்தத்தையும். ஆழியில் கண்டோம் — திருப்பாற்கடலில் (ஒருங்கே) கண்டோம், (அதின்பிறகு) அம்புயன்மால் — பிரமனும் திருமாலும், சென்றுகண்டு-போய்த்தரிசித்து, ஏத்தும் — துதிக்கின்ற, தென் ஆரூர் தியாகர் — தென் ஆரூர்த்தியாகரது, திருமிடற்றில் — திருக்கழுத்தில், ஒன்று கண்டோம் — ஒன்றாகிய நஞ்சைத் தனியே கண்டோம், மற்று அங்கு ஒன்று — அவ்விடத்துத் தோன்றின இரண்டனுள் மற்றொன்றாகிய அமிர்தத்தை, விண்ணோர் உலகில் கண்டோம் — தேவலோகத்தில் கண்டோம், இன்று — இந்நாளில், இரண்டும்-(நஞ்சு அமிர்தம் என்னும்) இரண்டினையும். இவள்பார்வை இரண்டினும்-இவளது கண் பார்வை யிரண்டினிடத்தும், கண்டோம் — ஒரு சேரக்கண்டோம் எ-று.

கண்பார்வையிரண்டனுள் ஒன்று நஞ்சின் தொழிலாகிய துன்பஞ்செய்தலாலும், ஒன்று அமிர்தத்தின் தொழிலாகிய இன்பஞ்செய்தலாலும், பார்

வையிரண்டும் நஞ்சு அமிர்தங்களுக் குவமையாக்கி யுரைக்கப்பட்டன. வெள் விழியையும் கருவிழியையும் நிறத்தினால் அமிர்தத்துக்கும் நஞ்சுக்கும்உவமை யாக்கியுரைத்தலுமாம். பார்வையிரண்டு என்றது பொதுநோக்கம் சிறப்பு நோக்கம் என்பவற்றை யெனினுமமையும். இதுகுறிப்பறிதல் என்னுந் துறை.

வெம்போதகவுரி யாரூர்த்தியாகர் விடங்கர்வெற்பில்
செம்போதகத்துத் திருவனையீருங்கள் செய்கையினால்
அம்போதிதன்னை யடக்கியநீர்வெற் படக்கிலும்மைக்
கும்போதயமுனி யென்றேத்துமிந்தக் குவலயமே.

இ-ள். வெம்போதகம் உரி – வெவ்விய யானையின்றோலைப் போர்வை யாகவுடைய, ஆரூர் தியாகர் – திருவாரூர்த் தியாகர், விடங்கர் – வீதிவிடங் கர், (அவரது) வெற்பில் – மலையில், செம்போது அகத்து – செந்தாமரை மல ரினிடத்து வாழ்கின்ற, திரு அனையீர் – திருமகளை நிகர்த்தவரே, உங்கள் செங்கையினால் – உங்கள் செவந்த கையினால், அம்போதிதன்னை அடக்கிய நீர் – கடலையடக்கியநீர், வெற்பு அடக்கில் – மலையையு மடக்கினால், இந்தக் குவலயம் – இந்தவுலகம். உம்மை – உங்களை, கும்போதயமுனி என்று ஏத் தும் – அகஸ்தியமுனியென்று துதிக்கும்—எ-று.

அகஸ்தியர்செய்த இரண்டுசெய்கைகளில் ஒன்றாகிய கடலடக்கல் உம் மிடத்திற் காணப்பட்டது, மலையடக்கலும் காணப்பட்டால் உம்மை அகஸ்தி யரென்றே சொல்லலாம் என்பதாம். கடலடக்கலாவது கண்புதைத்தல், மலை யடக்கலாவது தனத்தை மறைத்தல். அகஸ்தியர் கடலை ஆசமநம் செய்ததும், விந்தமலையை யடக்கினதும் புராணப்பிரசித்தமான கதைகள். இது நாணிக் கண்புதைத்தல் என்னுந் துறை, தலைமகன்கூற்று. (நகூஅ)

அடக்கேன்விரக மறியேன்சமயம தாய்ந்துசற்றும்
படுக்கேனொருவரைப் பாரேனிரவு பகன்முழுதும்
எடுக்கேன்மலரை முடிக்கறியேனும்மை யேநினைந்து
வடக்கேவழியையும் பார்த்திருந்தேன்கண்ணு மாசுற்றதே.

இ-ள். அடக்கேன் விரகம்-விரகத்தை யடக்கமாட்டேன், சமயமது அறி யேன் – சமயத்தையும் அறியமாட்டேன், ஆய்ந்து – ஆராய்ந்து, சற்றும் படுக் கேன் – சற்றும்படுத்துறங்கேன், ஒருவரைப்பாரேன் – ஒருவரையும் பார்க்க மாட்டேன், இரவுபகல் முழுதும் – இரவுபகல்கள் முழுமையும், மலரை எடு க்கேன் – மலரைப்பறியேன், முடிக்கறியேன் – முடிக்கவும் அறியேன், உம் மையே நினைந்து—, வடக்கேவழியையும் பார்த்திருந்தேன்—, (நீர் வராமை யால்) கண்ணும் மாசுற்றது – கண்ணும் பூத்துப்போயிற்று—எ-று.

இது தலைவிகூற்று. (நகூக

போர்முந்துமோகன வல்லாளசுந்தரன் பூவைக்கிந்தத்
தேர்முந்துமோமதன் றேர்முந்துமோவிரு தேர்முந்துமுன்
கார்முந்துமோவது முந்துமுன்னேயிரு கண்கள்சொரி
நீர்முந்துமோவறி யேன்வலவாவென் றனேரிழைக்கே.

இ-ள். போர் — போர்க்களத்தில், முந்தும்—முந்திச்செல்லுகிற, மோகன வல்லாள சுந்தரன் — மோகனவல்லாள சுந்தரனது (நாட்டிலுள்ள,) பூவைக்கு—பூவை போல்வாளுக்கு, இந்தத் தேர் முந்துமோ — இந்தத்தேர் முந்திச்செல்லுமோ, மதன்தேர் முந்துமோ — மன்மதனது தேர் முந்திச்செல்லுமோ, இரு தேர் முந்துமுன் — இவ்விரண்டு தேர்களும் முந்துவதற்குமுன்பே, கார் முந்துமோ — மேகம் முந்துமோ, அது முந்து முன்னே — அது முந்துவதற்கு முன்பே, இருகண்கள்சொரி — இரு கண்ணும் பொழிகின்ற, நீர் முந்துமோ—நீர் முந்திவிடுமோ, வலவா — தேர்ப்பாகனே, என்றன் நேரிழைக்கு — என்றன் நாயகிக்கு, (எது முந்துமென்று) அறிகிலேன்—எ-று.

மதன்தேர் — தென்றற்காற்று. இதுபாகனொடுசொல்லல் என்னுந்துறை. ()

வழிமேல்மனமும் மனமேல்மயலும் வளைத்தமணற்
சுழிமேல்விரலும் விரன்மேற்றுளியுமென் சோகமெலாம்
கழிமேலிருக்குங் குருகினங்காள்சென்று காத்திலிரேல்
பழிமேற்சுமக்குமென் றேசொல்லுவீரந்தப் பாதகர்க்கே.

இ-ள். வழிமேல் மனமும் — (இறைவர் வருகிறவழிமேலே) மனமும், மனமேல் மயலும் — மனத்தின்மேல் மையலும், வளைத்த மணற்சுழிமேல் விரலும் — வளைக்கப்பட்ட மணற்சுழிகளின்மேல் விரலும், விரல்மேல் துளியும்—விரலின்மேல் கண்ணீர்த்துளியும், (இந்தவிதமாயிருக்கிற) என்சோகம் எல்லாம் — என்சோகம் முழுதும், கழிமேல் இருக்கும் குருகு இனங்காள் — கழியிலிருக்கும் நாரைக் கூட்டங்களே, சென்று காத்திலிரேல் — விரைந்துபோய்க் காத்திலீராயின், பழி — பழியானது, மேல் சுமக்கும் என்று — உம்மீது சுமக்குமென்று, அந்தப் பாதகர்க்குசொல்லும் — அந்தப் பாதகருக்குச் சொல்லுங்கள்—எ-று.

மணற்சுழி — கூடற்சுழி, பாதகர் — பாவத்தையுடையவர். சோகம் — துன்பம். பழி — நிந்தை. இது நாரைவிடுதூது. (ஙஎக)

நீவந்தெளக்குமுன் னேநின்றமாயமு நீள்தழையோ
டாய்வந்தமாயமும் யாதுகொலோவன்று நூற்றுவர்பால்
போய்வந்தநேமிப் பெருமாளரங்கர் பொருப்பிடத்தே
வேய்வந்ததோளியெற் கென்சொல்லினுள்கொலோ வேலவனே.

இ-ள். கொலை வேலவனே — கொலைத் தொழிலையுடைய வேலாயுதத்தையேந்தினவனே, நீவந்து எனக்குமுன்னே நின்றமாயமும் — நீவந்து எனக்கெதிரேநின்ற மாயமும், நீள்தழையோடு ஆய்வந்த மாயமும் — நீண்ட தழையைக் கைக்கொண்டுவந்த மாயமும், யாதுகொல்லோ — என்னவோ, அன்று-அந்நாளில், நூற்றுவர்பால் போய்வந்த — துரியோதனன் முதலிய நூற்றுவரிடத்திற்குத் தூதுபோய்வந்த, நேமி — சக்கராயுதத்தையுடைய, பெருமாள் அரங்கர் — பெருமாளாகிய அரங்கநாதரது, பொருப்பிடத்து — மலையில், வேய்வந்த தோளி — மூங்கில்போலுந் தோள்களையுடையாள், எனக்கு என்சொல்லினாள் — எனக்கு யாதுசொன்னாள், (சொல்லும்) — எ-று.

இது தோழிகூற்று. (ருஎ௨)

நானஞ்செறிபுயர் காளத்திநாதர்நன் னாட்டினிலே
கானஞ்செறிகுழற் காரிகையாரிரு கண்களுக்கு
மானஞ்சுமம்பஞ்சு மாவஞ்சும்வண்டஞ்சும் வாரியஞ்சும்
மீனஞ்சுநஞ்சஞ்சும் வேளஞ்சும்வாளஞ்சும் வேலஞ்சுமே.

இ-ள். நானம் செறிபுயர் — கஸ்தூரிபூசப்பட்ட புயங்களையுடையவர், காளத்திநாதர் — காளத்தீசர் (அவரது) நல் நாட்டினிலே — நல்ல நாட்டின்கண், கானம் செறி குழல் — வாசனையும் அழகும் பொருந்திய கூந்தலையுடைய, காரிகையார் — மாதரது, இருகண்களுக்கு — இரண்டுகண்களுக்கு, மான் அஞ்சும் —, அம்பு அஞ்சும் —, மா அஞ்சும் — மாவடு அஞ்சும், வண்டு அஞ்சும் —, வாரிஅஞ்சும் — கடல் அஞ்சும், மீன் அஞ்சும் —, நஞ்சு அஞ்சும் —, வேள் அஞ்சும்-மன்மதன் அஞ்சுவான், வாள் அஞ்சும் —, வேல் அஞ்சும் — எ-று.

ஒருநாயகன் காளத்திநாதர்மலையில் வாழ்கின்ற பெண்களின் கண்ணழகைப் புகழ்ந்துசொல்லியது, இந்தக் கண்ணயப்புரைத்தல் என்னுந்துறையின் பாற்படுத்தலாம். (ருஎ௩)

மாலோன்பதியை யரன்பதிதேடி வரினுமழைக்
காலோதிபாலி னிறமேபெறினுங் கனகரத்ந
வேலோங்குதிண்கரன் விக்ரமச்சோழன் வியன்சிலம்பில்
சேலோங்குகண்ணியை யெந்நாளுங்காக்குந் திறனுனக்கே.

இ-ள். மாலோன் பதியை — திருமாலினிடமாகிய ஆலிலையை, அரன்பதி — சிவனிடமாகிய மலை, தேடிவரினும் — தேடிவந்தாலும், மழைக்கால்ஓதி-மழைக்காலிருளானது, பாலின்நிறமேபெறினும்-பாலினது நிறத்தையேபெற்றாலும், கனகரத்நவேல் ஓங்குதிண்கரன்-கனகரத்நவேல்விளங்குகின்றதிண்... பகையையுடையவனாகிய, விக்ரமச்சோழன்-விக்ரமச்சோழனது, வியன்சிலம்பில்-பெரியமலையின்கண், சேல்ஓங்குகண்ணியை-சேல்போலவிளங்குகின்ற

கண்களையுடைய இந்தமாதை, எந்நாளும் காக்கும் திறன் — எக்காலத்திலும் காக்கும்படியான கடமை, உனக்கே — உன்னதேயாகும்—எ-று.

ஆலிலை — வயிறு, மலை — தனம், பாலினிறம் — வெண்மை, தனம் வயிறு வரைக்குந் தொங்கினாலும், இருண்டகூந்தல்நரைத்து வெளுத்தாலும் இவளை நீகைவிடாமல் காக்கவேண்டும் என்பதாம். இது தோழி தலைமகளைத் தலைமகனுக்குக் கையுறைகொடுத்தல். (ருஎசு)

கணிமாதவர்புகழ் தென்பழனுபுரிக் கந்தர்வெற்பில்
துணியாகியவெண் மதிநுதலீரெனைச் சூழ்ந்தமையற்
பிணியாற்றுதற்குங் களையாற்றுதற்கும் பிறங்குசிந்தா
மணிமாத்திரையல்லவோவஞ்சிமீர்கொஞ்சும் வாயிதழே.

இ-ள். கணி — நினைத்து, மாதவர்புகழ் — பெருந்தவத்தோர் புகழ்கின்ற, தென்பழனுபுரி கந்தர்வெற்பில் — தென்பழனுபுரிக் கந்தரதுமலையில், துணி ஆகிய — துண்டமாகிய, வெண்மதிநுதலீர் — வெள்ளிய பிறைபோலும் நெற்றியையுடையீர், என்னைச்சூழ்ந்த — என்னை வளைந்துகொண்ட, மையல் — காமமயக்கமாகிய, பிணி ஆற்றுதற்கும் — பிணியை நீக்குதற்கும், களை ஆற்றுதற்கும் — விடாய் தீர்ப்பதற்கும், வஞ்சிமீர் — வஞ்சிக்கொடிபோல்பவரே, கொஞ்சும்வாயிதழ் — நுமது கொஞ்சுதற்குரிய அதரமானது, பிறங்கு — விளங்குகின்ற, சிந்தாமணி மாத்திரை அல்லவோ — சிந்தாமணி மாத்திரையல்லவோ.

கணி — மதிக்கத்தகுந்த எனினுமாம். துணி — துண்டம் (துண்டு.) இது தலைமகன்கூற்று. நுமது அதராமிர்தத்தைத்தந்தால் என்காமநோய் தீருமென்பதாம். (ருஎரு)

ஊழிக்கருங்கங்கு னீக்கவெய்யோனை யுறவழைக்குங்
கோழிக்குலத்தை வளர்ப்பதல்லாற்கொடுங் காலின்மள்ளர்
மேழித்தமிழ்மணக் கும்நெல்லைநாதன் வியன்சிலம்பில்
பாழுக்குயான்வளர்த் தேன்கிள்ளையைப்பழம் பால்பகிர்ந்தே.

இ-ள். ஊழி — கற்பகாலம்போல நீண்ட, கருங்கங்குல்நீக்க — கருமையாகிய இரவை நீக்கும்பொருட்டு, வெய்யோனை — சூரியனை, உற அழைக்கும் — மிகவும் கூவியழைக்கின்ற, கோழிக்குலத்தை வளர்ப்ப தல்லால் — கோழிக்கூட்டத்தை வளர்ப்பதையன்றி, கொடுங்காலின் மள்ளர் — உறுதியாகிய கால்களையுடைய உழவரது, மேழி தமிழ்மணக்கும் — கலப்பையினும் தமிழ் மணக்கின்ற, நெல்லைநாதன் — திருநெல்லைநாதனது, வியன்சிலம்பில் — பெரியமலையில், யான் — நான், பழம்பால் பகிர்ந்து — (நான் உண்ணும்) பால்பழங்களைப் பகிர்ந்துண்பித்து, கிள்ளையை — கிளியை, பாழுக்கு வளர்த்தேன் — வீணுக்கு வளர்த்தேன்—எ-று.

விரைவில் விடியாமையால் இரவு ஊழிக்கருங் கங்குல் எனப்பட்டது, மேழித்தமிழ்மணக்கும் நெல்லை என்றது தமிழ்மிகுதியாய் வழங்குந்திருநெல்லையென்றபடி. (௩எசு)

மாலடிதேடியுங் காணுதசொக்கர் வரையிடத்தே
பாலடிதேடி வருங்கிளைகாளொரு பாவையென்னை
வேலெடுத்தேகுத்தி வேயிணைக்கேகட்டி மேருவின்பால்
ஆலடிக்கீழ்வெளிக் கேபறித்தாளு யிரத்தத்தையே.

இ-ள். மால் — திருமாலானவர், அடிதேடியும் — திருவடியைத் தேடியும், காணுத — காணப்பெருத, சொக்கர் — சொக்கேசரது, வரையிடத்தே — மலையின்கண்ணே, பால் அடிதேடிவரும் — பால்பற்றின அடி நெல்லைத் தேடிவருகின்ற, கிள்ளைகாள் — கிளிகளே, ஒருபாவை — ஒரு பாவைபோலும் பெண், வேலெடுத்து குத்தி — வேலெடுத்துக்குத்தி, வேயிணைக்கு கட்டி — இரட்டை மூங்கிலிற்கட்டி, மேருவின்பால் — மேருமலையின்பக்கத்திலிருக்கிற, ஆல்அடிகீழ் — ஆலமரத்தடியில் உள்ள, வெளிக்கு — வெள்ளிடையில், உயிர் அத்தத்தை — என் உயிராகியதனத்தை, பறித்தாள் — பறித்துக்கொண்டாள்—எ-று.

வேல் என்றது கண்களை, வேயிணை என்றது தோள்களை, மேரு என்றது தனங்களை, ஆல் என்றது வயிற்றை. இது தலைமகன் கிள்ளைகளோடு சொல்லியது. கிளைகாள் என்பதற்கு உறவினரேயெனப் பொருள்கொண்டு, நீங்களித்தனைபேரிருந்தும் ஒருபெண் என் பொருளைப் பறித்துக் கொள்ளப் பார்த்திருந்தீர்களேயென் றுரைத்தலுமொன்று. (௩எஎ)

குறித்தாள்குறித்தொன்றைக்கூறப்படாதென்றுகொய்தழையைப்
பறித்தாள்பறித்துப் பவளச்செவ்வாய்வைத்துப் பையப்பையக்
கறித்தாள்கறித்தபின் கண்டம்புகாதென்று காந்தளங்கை
முறித்தாள்முறித்தபின் னேநினைத்தாளவர் மொய்ம்பினையே.

இ-ள். ஒன்றை குறித்தாள் — ஒன்றை நினைத்தாள், குறித்து — நினைத்து, கூறப்படாது என்று — சொல்லவொண்ணுதென்று, கொய்தழையை — கொய்தற்குரிய தழைகளை, பறித்தாள்—, பறித்து—, பவளம் — பவளம்போன்ற, செவ்வாய்வைத்து — செவந்தவாயிலிட்டு, பையப்பையக் கறித்தாள் — மெல்ல மெல்லக்கடித்தாள், கறித்த பின் — கடித்த பிறகு, கண்டம் புகாது என்று — கழுத்திற் புகாதென்று, காந்தள் அங்கைமுறித்தாள் — காந்தள் மலர்போலும் அகங்கையை முறித்துக்கொண்டாள், முறித்தபின்னே—, அவர் மொய்ம்பினை நினைத்தாள் — அவர்தோள்களை நினைத்தாள்—எ-று.

இப்படி செய்ததனல் இவள்குறிப்பு இன்னதெனத் தெளியேன் என்பது கருத்து. இதுதோழி செவிலிக்குச்சொல்லியது. (௩எஅ)

அராமேலிடுபுயன் காளத்திநாத னணிவரையில்
இராமேசுரத்தினுக் கேகுவனென்றன ளேழைபுத்தி
வராமேயுயபுர்த்தி வந்ததென்றேகனி வாய்மலர்ந்தேன்
அராமேவியவல்கு லாள்சொன்னசூதை யறிந்திலனே.

இ-ள். அரா — பாம்பை, மேலிடுபுயன் — மேலே யணிந்துகொண்ட திருத்தோள்களையுடையவனாகிய, காளத்திநாதன் — காளத்தீச்சுரனது, அணிவரைமேல் — அழகிய மலையின்மீது, (என்பெண்ணானவள்) இராமேசுரத்தினுக்கு — இராமேச்சுரத்துக்கு, ஏகுவன் என்றனள் — போவே னென்றாள், (அதைக்கேட்டநான்) ஏழை புத்திவராமே — பெண்புத்தி யுண்டாகாமல், உயர் புத்திவந்தது என்றே — உயர்ந்த புத்தி உண்டாயிற்றென்று நினைத்தே, கனிவாய் மலர்ந்தேன் — கனிவாய்திறந்து அப்படியே போய்வாவென்றேன், அரா — மேவிய, அல்குலாள் — பாம்பின் படம்போலும் அல்குலையுடையவள், சொன்னசூதை அறிந்திலன் — சொன்ன சூது வார்த்தையை அறிந்திலேன் எ-று.

இராமேசுரம் — ஓர் சிவஸ்தலம். இராமேசுரத்தினுக்கு ஏகுவன் என்று சொன்னசொல்லில் சூதாவது இங்கேயிராமல் சுரத்துக்குப் போவேனென்றது, சுரம் — பாலை நிலம், இராமேசுரத்துக்குப் போகிறாளென் றிருந்தேன் அவள் இராமல் பாலை நிலத்துக்குப் போனாள் இந்தச்சூதை யறிந்திருந்தால் போகவொட்டேன் என்பதாம். (ரு௭க)

வாரிக்கிராகவன் மாரனுக்கீசன் மதிக்குந்தென்றற்
றேருக்கும்பாந்தள் மருவார்க்குநாந்தகஞ் சென்றவர்க்குத்
தாருக்குநேருறத் தானஞ்செய்தாண்டவன் றண்சிலம்பில்
பூரிக்கும்பெண்ணுக்குச் சஞ்சீவிநீதந்த பூந்தழையே.

இ-ள். சென்றவர்க்கு — தன்னைநாடிவந்தவர்க்கு, தாருக்கு நேர்உற—கற்பகதருவுக்குச் சமானமாக, தானம்செய் — தானம் செய்கின்ற, தாண்டவன் - தாண்டவராயனது, தண்சிலம்பில் — குளிர்ந்தமலையில், நீதந்த பூதழை-நீகொடுத்த அழகிய தழையானது, வாரிக்கு இராகவன் — கடலுக்கு ஸ்ரீராமனாயிற்று, மாரனுக்கு ஈசன் — மன்மதனுக்குச் சிவபிரானாயிற்று, மதிக்கும் தென்றல் தேருக்கும்பாந்தள் — சந்திரனுக்கும் தென்றற்றேருக்கும் பாம்பாயிற்று, மருவார்க்கு நாந்தகம் — பகைவருக்கு வாளாயிற்று, பூரிக்கும் பெண்ணுக்கு சஞ்சீவி — மனங்களிக்கின்ற எமது பெண்ணுக்குச் சஞ்சீவியாயிற்று—எ-று.

தழை கடலோசையையடக்கித் துன்பஞ்செய்யாமல் தடுத்ததனால் இராகவனாயிற்றென்றும், மன்மதன் செய்யும் துன்பத்தைத் தணித்ததனால் ஈசனாயிற்றென்றும், சந்திரனாலும் தென்றற்காற்றினாலும் உண்டாகுந் துன்பத்தை நீக்கினமையால் பாந்தளாயிற்றென்றும், அலர்தூற்றுவார் வாயையடக்குத

லால் நாந்தகமென்றும், உயிர்நீங்காமல் காப்பாற்றுதலால் சஞ்சீவியென்றும் கூறலாயிற்று.

சஞ்சீவி — உயிர்தரு மருந்து. (ந-அ0)

தண்டமிழ்நாவலன் மாவலிவாணன் றடஞ்சிலம்பில்
வண்டெழுபாலைக்கு ளெவ்வாறுசென்றனள் மாநிலத்தில்
கொண்டபெண்ணனவள் வேறேயொருவனைக் கூடிவரக்
கண்டவன்றன்மனம் போலேயெரியுங் கடுஞ்சுரமே.

இ-ள். தண்டமிழ் நாவலன்—இனிய தமிழ்நாவலன், மாவலிவாணன்—, (அவனது) தடம் சிலம்பில் — பெரியமலையில், வண்டெழு பாலைக்குள் — வண்டுகள் தொனித்துத்திரிகிற பாலைவனத்தில், எவ்வாறு சென்றனள் — எப்படி போனாள், கொண்டபெண்ணனவள்—, வேறே ஒருவனைக்கூடிவர—வேறொருபுருடனைக்கூடிவாழ்ந்து வருதலை, கண்டவன் மனம்போலே எரியும் கடுஞ்சுரம் — பார்த்தவனது மனம்போலே யெரியாநின்ற கடுமையாகிய பாலைவனமாயிற்றே—எ-று.

எரியும் கடுஞ்சுரமாகிய பாலைக்குள் எவ்வாறு சென்றனள் எனக் கூட்டுக. பாலைவனம் — நீரில்லாத மணல்வெளி. இது நிலமைந்தனுள் ஒன்று. இது செவிலித்தாய் சொல்லியது. (ந-அக)

எட்டியுந்தீந்து விடத்தேருங்கள்ளியு மீரம்வற்றிப்
பொட்டுப்பொறியெழும் பாலையிலேபுரி யாருடலை
வெட்டிச்செயங்கொண்ட விக்ரமச்சோழன் வியன்சிலம்பில்
கட்டித்திரவிய மெப்படிப்பாடகக் கால்வைப்பளே.

இ-ள். புரியார் உடலைவெட்டி — தன்னை விரும்பியடையாதவரது உடம்பைவெட்டி, செயம் கொண்ட — வெற்றிகொண்ட, விக்ரமச்சோழன் — விக்ரமச்சோழனது, வியன்சிலம்பில் — பெரிய மலையினிடத்து, எட்டியும் தீந்து—எட்டிமரங்களும் தீந்து, விடத்தேரும் கள்ளியும் — விடத்தேரை மரங்களும் கள்ளிச்செடிகளும், ஈரம் வற்றி — ஈரம் புலர்ந்து, பொட்டு பொறிஎழும்-வட்டவடிவாகிய தீப்பொறிகள் எழுகின்ற, பாலையிலே — பாலைநிலத்திலே, கட்டித்திரவியம் — தங்கக்கட்டிபோன்றவளாகிய என்பெண், எப்படி — எவ்வாறு, பாடகக் கால்வைப்பள் — பாடகமணிந்த பாதத்தைவைப்பாள்—எ-று.

புரியார் — பகைவர், திரவியம் — பொன் (தங்கம்.) பாடகம் — மாதர் காலில் அணியும் ஓராபரணம். பொட்டு — வட்டவடி. (ந-அ௨)

காண்டாவனஞ்செறி பாலையிலேசென்ற காளையிங்கே
மீண்டாலனங்கோ ரடிசெல்லுமோவென் விதிவசமோ

ஆண்டார்களந்தைப் புறுவேயதிசய மன்றனுமன்
தூண்டாதெரிகதி ரோன்முன்புபோயின சூழ்ச்சியதே.

இ-ள். காண்டாவனம் — செறிபாலையிலேசென்ற, எரிகின்ற காண்டாவனத்தைப்போல — தீநெருங்கின பாலைநிலத்திலே சென்ற, காளை — காளைபோல்பவனாகியதலைவன், இங்கேமீண்டால் — இங்கே திரும்பிவந்தால், அணங்கு நமதுபெண்ணானவள், ஓர் அடிசெல்லுமோ — (தனித்து) ஓரடியெடுத்து நடப்பாளோ, (நடக்கமாட்டாள். இந்த அடிச்சுவட்டை நோக்குமிடத்தில்) ஆண்டார் — ஆண்டவராகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளிய, களந்தை — திருக்களந்தையிலுள்ள, புறுவே — புறவே, அதிசயம் — இது அதிசயமாயிருக்கின்றது (என்னெனின்) அன்று — அந்நாளில், அனுமன் — அநுமானானவன், தூண்டாது — தூண்டிவிடவேண்டாமல், எரி — தானேயெரிகின்ற, கதிரோன் — கிரணங்களையுடைய சூரியனுக்கு, முன்பு — எதிரே, போயின — கல்வி கற்றுக்கொண்டேசென்ற, சூழ்ச்சியதே — உபாயமேபோலும், என்விதிவசமோ — (இல்லாறன்றி என்ன) விதிவசத்தால் நடந்தகாரியமோயான் அறிகிலேன் -எ-று.

அநுமான் சூரியனிடத்தில் பாடம்படிக்கும்போது தன் விசுவரூபங்கொண்டு உதயகிரியில் ஒருகாலும் அஸ்தமநகிரியில் ஒருகாலும் ஊன்றி நின்று எதிர்முகமாகவே சென்றான் என்பது புராணகதையாதலால், அவ்வாறேஇத்தலைவனும் நமதுபெண்ணை எதிர்முகமாய் நோக்கிக்கொண்டே சென்றதாகத் தோன்றுகின்றதென்பதாம். இது செவிலி அடிச்சுவடு கண்டுசொல்லியது.

மாக்கண்வடுக்கண்ணி சண்பகநாதர் வரையிடத்தே
பூக்களெடுக்கப் பொறிவண்டுகூவப் புல்வாய்கதற
மூக்கைவழித்தே யழுதகண்ணீரை முகந்துபுலி
நாக்கைநனைக்குஞ் சுரத்திலெவ்வாறு நடந்தனளே.

இ-ள். மாக்கண் வடுகண்ணி — மாமரத்திலுள்ள வடுவைப்போன்ற கண்களையுடையவளே, சண்பகநாதர் வரையிடத்து — சண்பகநாதரது மலையில், பொறிவண்டு — புள்ளிகளையுடைய வண்டுகள், பூகள்எடுக்க — மலர்த்தேனையெடுக்கும்பொருட்டு, கூவ — ஒலிக்க, புல்வாய்கதற — கலைமான் கதற, மூக்கைவழித்து அழுதகண்ணீரை — மூக்கைவழித்துநின்று அழுதகண்ணீரை, புலிமுகந்து — புலிகள்பருகி, நாக்கைநனைக்கும் — நாக்கை நனைத்துக்கொள்ளுகின்ற, சுரத்தில் — பாலைநிலத்தில், எவ்வாறுநடந்தனள் — (நமதுபெண்) எப்படி நடந்தாள் — எ-று.

வடு — மாம்பிஞ்சு. வடுக்கண்ணியென்றது தோழியை. கள் — தேன். புல்வாய் — மான். கண்ணீரைமுகந்தென்றது கண்ணீரை நக்கியென்றபடி. இது சுரத்தியல்பை நினைந்து செவிலி தோழிக்குச் சொல்லியது. (௲அ௭)

மாலயன்போற்று மதுராபுரிச்சொக்கர் மால்வரைமேல்
சோலைவரிக்கிளிக் கின்னமுதூட்டச் சுடச்சுடவப்
பாலையெனக்குத் தருதியென்றாணன்று பாவையென்றேன்
ஆலைமொழிச்சிறி யாள்சொன்னசூதை யறிந்திலனே.

இ-ள். மால் அயன்போற்றும் — திருமாலும் பிரமனும் வணங்குகின்ற, மதுராபுரி — மதுராபுரியி லெழுந்தருளிய, சொக்கர் — சொக்கநாதரது, மால் வரைமேல் — பெரிதாகிய மலையின்கண், சோலை வரிகிளிக்கு — சோலையில் வாழ்கின்ற கீற்றுக்களையுடைய கிளிப்பிள்ளைக்கு, இன் அமுதுஊட்ட-இனியசோற்றை யுண்பிக்கும்பொருட்டு, சுடச்சுட — சுடச்சுட, அ பாலை — அந்தப்பாலை, எனக்கு தருதிஎன்றாள் — எனக்குத் தருவாயாகவென்றாள், (அப்படி என்பெண்கேட்டதற்கு நானும்) பாவை — பாவைபோல்வாளே, நன்று என்றேன் — நல்லது என்றேன், ஆலைமொழி — கருப்பஞ்சாறுபோலும் இன்சொல்லையுடைய, சிறியாள் — சிறுபெண், சொன்னசூதை — சொன்னசூது வார்த்தையின் உட்கருத்தை, அறிந்திலன் — முன்னே அறிந்திலேன்—எ-று.

அமுது — சோறு, பாலைதருதி என்றதற்குப் பாலைத்தருவாய் என்றுநான் பொருள்கொண்டேன், அவள் பாலைவனத்துக்குப்போக விடைதந்தாளெனக் கருதிச்சென்றாள் என்பதாம். சூது — சூதுவார்த்தை. (இரு பொருள்படச் சொல்லுஞ்சொல்) ஆலை — கரும்பு. (ரு அரு)

விழுதுவிட்டோடிய குற்றாலநாதர் வியன்சிலம்பில்
பழுதுபட்டாவி பதைக்குதையோபஞ்ச பாதகனைத்
தொழுதுவிட்டேன்வரச்சொல்லிவிட்டேன்வரச்சொல்லிச்சொல்லி
எழுதிவிட்டேனன்ன மேயினியோலைக் கிடமில்லையே.

இ-ள். விழுதுவிட்டு ஓடிய — விழுதுவிட்டுப் படர்ந்த, குற்றாலநாதர்-திருக்குற்றாலநாதரது, வியன்சிலம்பில் — பெரியமலையில், பழுதுபட்டு—அழிந்து, ஆவி — உயிரானது, பதைக்குது — பதைக்கின்றது, ஐயோ — அந்தோ, பஞ்சபாதகனை, பஞ்சமாபாதகனை, தொழுதுவிட்டேன் — வணங்கினேன், வரச்சொல்லிவிட்டேன் — வரச்சொன்னேன், வரச்சொல்லி—, எழுதிவிட்டேன் — எழுதியனுப்பினேன், அன்னமே — அன்னம்போல்வாளே, இனி ஓலைக்கு இடம் இல்லை — இனி ஓலையில் இடமில்லை—எ-று.

அன்னமேயென்றது பாங்கியை. இது தலைமகள்சொல்லியது. குற்றாலம் — ஓர் சிவஸ்தலம். (ரு அசு)

உழமொழியாளன் களப்பாளனுந்தண்ட னேங்குவெற்பில்
எழுமேகமூஞ்செலு மேவலவாவெனைத் தேடிமயில்

அழுமேதெருநிற்கு மேயஞ்சுமேகெஞ்சி யப்பணைமேல்
விழுமேமறித்தெழு மேசென்றநாளை விரலெண்ணுமே.

இ-ள். உழும் — உழுகின்ற, மேழியாளன் — மேழிச்செல்வத்தை யுடையவன், களப்பாளன்—, உத்தண்டன்—, (அவனது) ஓங்குவெற்பில் — உயர்ந்த மலையில், எழும் மேகமும் செல்லுமே — எழுகின்ற மேகங்களும் செல்லுமே, வலவா — தேர்ப்பாகனே, மயில் — மயில்போல்வாளாகிய என்பிராணநாயகி, என்னைத்தேடி அழுமே — என்னைநாடி அழுவாளே, தெரு நிற்குமே — (என்வரவுநோக்கி) வீதியில்நிற்பாளே, அஞ்சுமே — (மன்மதவேதனை முதலியவைகளுக்கு அஞ்சுவாளே, கெஞ்சி — மன்றாடி, அப்பு அணைமேல் — மன்மதபாணங்களாகிய தாமரை முல்லைமுதலிய மலர்களைப் பரப்பியிருக்கிற சயனத்தின்மேல், விழுமே — விழுவாளே, மறித்துஎழுமே — மீண்டும் எழுந்திருப்பாளே, சென்றநாளை விரல்எண்ணுமே — (நான் பிரிந்தபிறகு) கழிந்தநாள்களை விரலால் எண்ணிப் பார்ப்பாளே, (ஆதலால் அவளுக்கு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தைகளெல்லாம் உண்டாவதற்கு முன்பே, நீ நமது தேரைவிரைந்து செலுத்துவாயாக—எ-று.

இது வினைமுற்றி மீண்டுவரும் தலைமகன் தன் தேர்ப்பாகனோடு சொல்லியது. (ரு௭)

திரைவேலைசுற்றிய குற்றாலநாதர் தினம்பவனி
வரல்வேலைநீயு மயல்கொளல்வேலையம் மாரனம்பு
பொரல்வேலைநீசங்கம் போட்டிடல்வேலை புதியவளை
தரல்வேலையாகு மகளேயுனைப்பெற்ற தாலெனக்கே.

இ-ள். திரைவேலை சுற்றிய — அலைகளையுடைய கடல்சூழ்ந்த, குற்றாலநாதர் — திருக்குற்றாலத்துக் கதிபராகிய சிவபெருமான், தினம் — நாள்தோறும், பவனிவரல் வேலை — பவனிவருதலே (அவருக்கு) வேலையாகும், நீயும்- (அந்தப்பவனியைக்கண்ட) நீயும், மயல்கொளல்வேலை — மையல் கொள்ளுதலே (உனக்கு) வேலையாகும், அ மாரன்-அந்த மன்மதன், அம்புபொரல்வேலை அம்புகளைக்கொண்டு போர்செய்தலே (அவனுக்கு) வேலையாகும், நீ — (அந்தப்போருக்கு இலக்காகிய) நீ, சங்கம்போட்டிடல் வேலை — சங்கவளையலைச் சிந்துதலே (உனக்கு) வேலையாகும், மகளே — புதல்வீ, உன்னைப்பெற்றதால்- உன்னையீன்றதனால், எனக்கு — எனக்கு, புதியவளை தரல்வேலை — புதிய வளையலைத் தருதலே வேலையாகும்—எ-று.

இது தாய்க்கூற்று. (ரு௮)

வானைத்தரும்புகழ்க் காளத்திநாதர் வரைத்துறைவற்
கானக்குழலினிற் காற்றளைபூட்டிக் கண்வேலதனால்

ஊனப்படக்குத்தி யல்குற்போற்றேரைவிட் டூர்ந்துகொங்கை
யானைக்கிரையிடுவே னொருநாள்வந் தகப்படினே.

இ-ள். வானைதரும் — (தன் அடியாருக்கு இம்மையின்பத்தையேயன்றி) மறுமையின்பத்தையும் தருகின்ற, புகழ் — கீர்த்தியையுடைய, காளத்திநாதர் வரை — காளத்தீச்சுரரது மலையிலுள்ள, துறைவன் — நமது துறைவனை, கான் ஐகுழலில்ஙீல் — மணம்பொருந்திய அழகிய கூந்தலால், காறுதளைபூட்டி-காலுக்கு விலங்குபூட்டி, கண்வேலதனல் — கண்களாகிய இரண்டு வேல்களால், ஊனப்பட குத்தி — காயப்படும்படிகுத்தி, அல்குல்பொன்தேரைவிட்டு ஊர்ந்து — அல்குலாகிய பொற்றேரைவிட் டிடறச்செய்து, கொங்கையானைக்கு இரையிடுவேன் — தனங்களாகிய இரண்டு யானைகளுக்கும் இரையூட்டுவேன், ஒருநாள் வந்து அகப்படின் — ஒருநாள்வந்து அகப்பட்டால்—எ-று.

ஒருநாள்வந்து அகப்பட்டால் இப்படிசெய்வேன் என்பதாம். இது தலைவி பாங்கியொடு சொல்லியது. கான்-மணம், ஐ — அழகு. தளை — விலங்கு. ()

பொய்யாதவாசகன் சங்கரநாரண பூபனிரு
கையாலணைக்கக் கனவுகண்டேன்முகைக் காம்பினகம்
தையாதணையு மெனவுரைத்தேனதிற் சண்டைவந்து
மெய்யாவெனவிழித் தேனொளித்தானென் விழியினுள்ளே.

இ-ள். பொய்யாதவாசகன் — பொய்க்காத சொல்லையுடையவன், சங்கர நாரணபூபன் — சங்கரநாரணபூபதி, (அவன்) இருகையால் அணைக்க — இருகையினாலும் என்னைத்தழுவ, கனவுகண்டேன் — கனாக்கண்டேன், (கண்ட போது) முகைக்காம்பில்-முகைக்காம்பிலே, நகம் தையாது — நகம்பதியாமல், அணையும் எனவுரைத்தேன் — தழுவும்என்று சொன்னேன், அதில் — அந்தக் கனவில், சண்டைவந்து — சண்டையுண்டாக, மெய்யாஎன விழித்தேன்-(இந்தச் சண்டை) மெய்தானோவென்று விழித்துப்பார்த்தேன், (அவன்) என்விழியினுள்ளே ஒளித்தான் — என்கண்ணுக்குள்ளே மறைந்துவிட்டான்—எ-று.

பொய்யாத வாசகன் — சத்தியவாக்கையுடையவன், சங்கரநாரணபூபன்- ஒருசீமான். இது தலைமகள் கனவுநலிபுரைத்தல். (௩௧௦)

துளவத்தொடையணி சங்கரநாரணன் றோய்ந்தணைந்த
களவத்தனையு மிதழ்சொல்லுமேயடி கள்ளிநந்தம்
வளவத்தனையு மிதுவார்த்தையாச்சுது வன்முகைபாக்
களவத்தனையில்லை யேயுனக்கேனிந்தக் காயகமே.

இ-ள். துளவத்தொடை அணி — துளவமாலையை யணிந்த, சங்கரநாரணன் — சங்கரநாரணபூபன். தோய்ந்து அணைந்த — தழுவியணைந்த, களவு அத்

தனையும் — திருட்டுத்தனம் முழுதையும், இதழ் சொல்லுமே — உன் அதரமே சொல்லாநின்றதே, அடிகள்ளி — அடிதிருடி, நந்தம் வளவு அத்தனையும் - நம துவீடுமுழுதும், இதுவார்த்தை ஆச்சுது — இதுவே வார்த்தையாய்விட்டது, வல்முலை — சொக்கட்டானை நிகர்த்ததனங்கள், பாக்கு அளவு அத்தனை இல்லையே — பாக்களவாகிய அத்தனையு மில்லையே, உனக்கு இந்தக்காயகம் என் — உனக்கு இந்த மருட்டுவித்தையாதுக்கு—எ-று.

துளவம் — துள்சி, தொடை — மாலை, இதழ் — அதரம், வளவு-வீடு, காயகம் — காமப்பிராந்தி எனினுமாம். இதுசெவிலித்தாய் சொல்லியது. (௩௬௧)

போவென்றிரவைச் சிறகாலடித்துப் பொழுதையிங்கே
வாவென்றழைப்பதற் கோவளர்த்தேன்வர்ணச் சேவலைநான்
தாவென்றவர்க்குத் தருமுருகையன் றடஞ்சிலம்பில்
ஆவென்றவாய்கிழிப் பேன்பொறுத்தேன்வளர்த் தாசைகொண்டே.

இ-ள். இரவை-இராக்காலத்தை, போவென்றுசிறகால் அடித்து — போவென்று சிறகாலேயுடைத்து, பொழுதை — சூரியனை, இங்கே வாவென்று அழைப்பதற்கோ-இங்கே வாவென்று அழைக்கும்பொருட்டோ, நான்—யான், வர்ணச்சேவலை வளர்த்தேன் — அழகிய சேவலை வளர்த்தேன்; தா என்றவர்க்கு — கொடு என்று யாசித்தவர்க்கு, தரும் — (அவர் விரும்பினவற்றைத்) தருகின்ற, முருகையன் — முருகையனது, தடம் சிலம்பில் — பெரிய மலையில், ஆ என்ற வாய்கிழிப்பேன் — ஆவென்று திறந்து கூவின வாயைக்கிழித்துவிடுவேன், வளர்த்த ஆசைகொண்டு பொறுத்தேன் — (அதை) நான் வளர்த்தவிருப்பத்தினல் பொறுத்துக்கொண்டேன்—எ-று.

பொழுதை — பொழுது. ஐ — சூரியன். வர்ணம் — நிறம் எனினுமாம்முருகையன் — ஒருசீமான். நான் என் உயிர்த்துணைவனேடுகூடி யின்புறுகின்ற இராக்காலத்தைப் போவென்றடித்துப் பகற்காலத்தை யுண்டாக்குவோனாகிய சூரியனையழைத்து எனக்கு விரோதியாயிருக்கையால் இந்தச் சேவலின்வாயைப் பிளந்துவிடுவேன், ஆனல் இதைவளர்த்த ஆசையால் பொறுத்தேன் என்பதாம். இது தலைமகள் பாங்கியொடு சொல்லியது. (௩௬௨)

வெள்ளியங்கார்வரை யான்புவிநாதன் வியன்சிலம்பில்
கள்ளியங்காடுசென் றாய்மகளேயுன் கருத்தறிந்து
பள்ளியங்கார்படிப் பார்பனிநீரையுன் பஞ்சணைமேல்
அள்ளியங்கார்தெளிப் பாரெனைப்போலுன் னருகிருந்தே.

இ-ள். வெள்ளி — வெள்ளியினலாகிய, அம் — அழகிய, கார்வரையான்—பெரியமலையையுடையவனாகிய, புவிநாதன் — புவிநாதனது, வியன் சிலம்பில்-பெரியமலையினிடத்து, கள்ளியங்காடு சென்றாய்—கள்ளிக்காடாகியபாலை

நிலத்தில் போயினுய், மகளே — என்புதல்வீ, உன்கருத்து அறிந்து — உன்கருத்தையுணர்ந்து, பள்ளி — சயநத்தை, அங்கு ஆர்படுப்பார் — அவ்விடத்தில் யார் பரப்புவார்கள், உன்பஞ்சணைமேல் — உன் பஞ்சணையின்மீது, பனிநீரை அள்ளி — பனிநீரைவாரி, அங்கு — அவ்விடத்தில், என்னைப்போல் — என்னைப் போல, உன் அருகு இருந்து — உன்சமீபத்தி லிருந்துகொண்டு, ஆர் தெளிப்பார் — யார்தெளிப்பார்கள் — எ-று.

புவிநாதன் — ஒருசீமான். கள்ளிக்காடு என்றது பாலைவனத்தை. இது செவிலித்தாய் சொல்லியது. (௩௧௯)

மன்னனில்லாதவிவ் வாசல்வந்தாய்மதி யேயுனையச்
சின்னக்குதிரை மரத்தேறிக்கூவுஞ் சிறுகுயிலைக்
கன்னற்சிலையைப் பிடித்தோனையென்றன் கணவன்வந்தால்
வின்னப்படுத்தியென் வாசல்வராமல் வெருட்டுவனே.

இ-ள். மன்னன் இல்லாத — அரசனில்லாத, இவ்வாசல் வந்தாய் — இந்த வாசலில்வந்தாய், மதியே — சந்திரனே, என்கணவன் வந்தால் — என்நாயகன் வந்தால், உன்னை — உன்னையும், அ — அந்த, சின்னக்குதிரைமரத்துஏறி - சின்னமாமரத்தின் மேலேறி, கூவும் — கூவாநின்ற, சிறுகுயிலை — சிறிய குயிலையும், கன்னல் சிலையைப்பிடித்தோனை — கருப்புவில்லைக் கைப்பிடித்தவனாகிய மன்மதனையும், வின்னப்படுத்தி — பின்னம்செய்து, என்வாசல் வராமல் - என்வாசலில் வரவொட்டாமல், வெருட்டுவன் — வெருட்டிவிடுவேன் — எ-று.

மதி — சந்திரன். குதிரைமரம் — மாமரம். கன்னல் — கரும்பு. இது தலைமகள் கூற்று. (௩௨௦)

பெரும்பாரளந்தவ ரேயரனேந்தும் பெரியவரே
அரும்பாமலரணை யாதவரேயெம தண்ணலென்னும்
விரும்பினர்க்காத்திடுங் காளத்திநாதர் வியன்சிலம்பில்
கரும்பாமொழிச்சியெங் கேனுத்தர்போனிற்குங் காவலரே.

இ-ள். எமது அண்ணல் என்னும் — எமது பெரியோனென்கிற, விரும்பினர்க்காத்திடும் — விரும்பினோரைக் காக்கின்ற, காளத்தி நாதர் — காளத்தி நாதரது, வியன் சிலம்பில் - பெரிதாகிய மலையில், பெரும்பார் அளந்தவரே — பெரிய பூமியையளந்தவரே, அரன் ஏந்தும் பெரியவரே - சிவபெருமான் கையிலேந்துகின்ற பெரியவரே, அரும்பாமலர் அணையாதவரே — அரும்பாத மலரைச்சேராதவரே, 'னுத்தர்போல் நிற்கும் காவலரே—உனுத்தர்கள் போலே நிற்கின்ற காவலர்களே, கரும்பு ஆம் மொழிச்சி-கருப்பஞ்சாறுபோன்ற இன்சொல்லையுடையவளாகிய எமதுபெண், எங்கே — எங்கேபோயினுள் — எ-று.

பெரும்பார் அளந்தவர் — அரிதாள், (அறுத்ததினைத்தாள்) அரன் எந்தும் பெரியவர் — மான். அரும்பாமலர் அணையாதவர் — வண்டுகள். காவலர் - சோலையிலுள்ள மலர்கள். இது வறும்புனங்கண்ட தலைமகன் சொல்லியது. ()

திருத்தேர்புகழ்நந்தி தேசபண்டாரிதெள் ளாரவெற்பில்
மருத்தேர்குழலிக்குக் கார்முந்துமாகில் மகுடரத்நப்
பரித்தேரும்பாகனு மென்பட்டவோவென்று பங்கயக்கை
நெரித்தேவயிற்றில்வைத் தேநிற்பவளேவஞ்சி நெஞ்சுலர்ந்தே.

இ-ள். திருத்து — திருத்தப்பட்ட, ஏர் — அழகையும், புகழ் — புகழையு முடைய, நந்திதேசபண்டாரி — நந்திதேசபண்டாரியின், தெள்ஆரவெற்பில்— தெளிந்த சந்தனமலையில், மருத்தேர் குழலிக்கு — வாசனை வீசுகின்ற குழலை யுடையவளாகிய என் காதலிக்கெதிரே, கார் முந்துமாகில் — மேகங்கள் முந்தினால், மகுடரத்நம் — ரத்ந கிரீடத்தைத்தரித்த, பரி — குதிரைபூண்ட, தேரும்— ரதமும், பாகனும் — தேர்ப்பாகனும், என்பட்டவோ என்று — என்ன கதியை அடைந்தனவோவென்று, பங்கயக்கை நெரித்து — தாமரை மலர்போன்ற கைகளைநெரித்து, வயிற்றில்வைத்து — வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு, வஞ்சி- வஞ்சிக்கொடிபோலும் என் காதலி, நெஞ்சு உலர்ந்து நிற்பளே — நெஞ்சுலர்ந்து நிற்பாளே, (ஆதலால் நீ விரைந்து தேரைச்செலுத்துவாயாக)—எ-று.

நந்திதேசபண்டாரி — ஓர் பிரபு. ஆரம் — சந்தனமரம், இது தலைமகன் பாகனோடு சொல்லியது. (௩௬௬)

வானொத்தகையன் முருகப்பபூபன் வரும்பவனிக்
கேனத்தைக்கொண்டு திரிந்தனையேயடி யேமகளே
நீநத்தைப்போடவு நானத்தைத்தேடவு நித்தம்வரும்
சீநத்துக்கப்பலுண் டோவதைநீசற்றுந் தேர்ந்திலையே.

இ-ள். வான் ஒத்தகையன்—மேகம்போலும் கொடைக்கையினையுடையவன், முருகப்பபூபன் — முருகப்பபூபதி, (அவன்) வரும்பவனிக்கு-வருகின்ற பவனிக்கு, ஏன் நத்தைக்கொண்டு திரிந்தனை — ஏன் விருப்பங்கொண்டு திரிந்தாய், அடியேமகளே—, நீநத்தைப்போடவும் — நீ சங்கவளையலைச் சிந்தவும், நான் அத்தைத்தேடவும் — அதை நான்தேடவும், நித்தம் வரும் — நாள் தோறும் வருகின்ற, சீநத்துக் கப்பல் உண்டோ — சீனத்துக் கப்பலுளதோ (இல்லையே), அதை நீ சற்றும் தேர்ந்திலையே — அதை நீ சிறிதும் தெளிந்தறிந்தாயில்லை—எ-று.

நத்து — விருப்பம், நத்துஐ — நத்தை — விருப்பத்தை, நத்து—சங்கு (சங்கவளையல்) இது செவிலித் தாய்க்கூற்று. (௩௬௭)

தலைவாசனிற்பள் தலைமயிர்கோதுவள் தையனல்லாள்
முலைமார்பைக்காட்டுவள் வாவென்றழைப்பள்தன் முன்புவரின்
கலைதானெகிழ்ப்பள் மிகுபொருள்கேட்பள் தில்லையென்முள்
தலைதான்வலிக்குது நீர்போமென்றே புறந்தள்ளுவளே.

இ-ள். தலைவாசல் நிற்பள் – தலைவாசலில் நிற்பாள், தலைமயிர் கோதுவள் – தலைமயிரைக் கோதுவாள், தையல் நல்லாள் – மாது நல்லாள், முலை மார்பைக் காட்டுவள் – முலையோடுகூடிய மார்பைக்காட்டுவாள், வாவென்று அழைப்பள்—, தன் முன்புவரின் – (அழைக்கப்பட்டவர்) தனக்கெதிரே வந்தால், கலைதான் நெகிழ்ப்பள் – ஆடையை நெகிழ்விப்பாள், மிகு பொருள் கேட்பள் – மிக்க பொருளைக் கேட்பாள், அது இல்லையென்முல் – அது இல்லையென்று சொன்னால், தலைதான் வலிக்குது – தலைநோகின்றது, நீர்போம் என்று – நீர் போமென்று சொல்லி, புறம் தள்ளுவள் – வெளியில் தள்ளிவிடுவாள்—எ-று.

ஒருவிடபுருஷன் வேசையர்வீடே கதியாயுழன்று அவர்களால் தன் கைப்பொருள்யாவு மிழந்து அவமானமடைந்து சொல்லியது. (ருகஅ)

கட்டாரியேந்திய காளத்திநாதர் கனகவெற்பில்
பொட்டானனத்திட்டுப் போறபெண்ணே நின் பொலன்கலையைத்
தொட்டால்மணக்கும் புனுகுசவ்வாது கஸ்தூரியுமே
தட்டானடித்த சிமிழ்போற்றனத்தைத் தருகுவையே.

இ-ள். கட்டாரி ஏந்திய – சூலத்தைத் தாங்கிய, காளத்திநாதர் – காளத்திநாதரது, கனகவெற்பில் – பொன்மலையில், ஆனனத்து – முகத்தில், பொட்டு இட்டு – திலகமிட்டு, போறபெண்ணே – போகிறமாதே, நின் பொலன் கலையைத் தொட்டால்–உன்பொன்மயமான ஆடையைத்தீண்டினால், புனுகு சவ்வாது கஸ்தூரியுமே மணக்கும் – புனுகும் சவ்வாதும் கஸ்தூரியுமே பரிமளியா நின்றன, தட்டான் அடித்த சிமிழ்போல் – கம்மாளன் அச்சடித்த சிமிழ்போன்ற, தனத்தை – உன் கொங்கைகளை, தருகுவை – எனக்குத் தரக்கடவாய்—எ-று.

கட்டாரி இவ்விடத்தில் சூலத்துக்காயிற்று. ஆனனம் – முகம். பொலன் - பொன். கலை – ஆடை. இது ஒருநாயகன் ஒருநாயகியை நோக்கிச் சொல்லியது. (ருகூ)

சேனுங்கலையுஞ் சிலையம்பும்வண்டுஞ் செழித்தவொரு
வேனும்பழித்தவிம் மெல்லியலெய்த விழியம்பினால்
மானுளதாகி மயங்கித்தியங்கி மதிதினமென்
பானுளவேலைவிட் டெய்த்தேன் மருந்தென்ன பைங்கிளியே.

இ-ள். சேலும் — சேல்மீனையும், கலையும் — மானையும், கிலை அம்பும்-வில்லிற்கோத்த அம்பையும், வண்டு — வண்டையும், செழித்த ஒருவேலும்—தழைத்த ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தையும், பழித்த — இகழ்ந்த, இம்மெல்லியல் — இந்த மெல்லியலாள், எய்த — பிரயோகித்த, விழி அம்பினால் — கண்களாகிய அம்பினால், மால் உளது ஆகி—காமமயக்கமுண்டாகி, மதி மயங்கி—, தியங்கி-திகைத்து, தினம் — நாள்தோறும், என்பால் உள்ள வேலைவிட்டு — என்னிடத்திலுள்ள வேலையைவிட்டு, எய்த்தேன் — இளைத்தேன், (ஆதலால்) பைங்கிளியே — பசுங்கிள்ளையே, மருந்து என்ன — (என்மதிமயக்கம் நீங்குவதற்கு) மருந்தாவது யாது (நீயேசொல்லக்கடவாய்)—எ-று.

மெல்லியலாள் — மிருதுவாகிய இயற்கையையுடையவள். மால் — காமமயக்கம், தியங்குதல் — திகைத்தல், எய்த்தல் — இளைத்தல். இது ஒருநாயகன் ஒரு நாயகியைநோக்கி, நீ தந்தநோய்க்கு நீயே மருந்துஞ் சொல்லவேண்டுமென்று கூறியது. (௬00)

தலைவியை விட்டுப்பிரிந்து போகின்ற தலைமகன்
சந்திரனைநோக்கிக் கூறியது.

மதியேயென்பாங்கி தன்வாசலுறேல்யான் வருமளவும்
சதியேநினைத்தங்குத் தான்போவையேற்குயில் தானொனிக்கும்
கதியேமிகுத்தநற் கன்னற்கதிபன் கணைதொடுப்பான்
பதியேபுகாதிரு சென்றாற்பகைவரும் பாவைக்குமே.

இ-ள். மதியே — சந்திரனே, நான்வருமளவும் — நான்வருமட்டும், என்பாங்கி தன்வாசல் உறேல் — என்நாயகியின் வாசலிற்போகாதே, சதியேநினைத்து — சர்ப்பனையையே நினைத்து, அங்கு போவையேல் — அவ்விடத்திற்போவாயானால், குயில்தொனிக்கும் — குயில்சத்திக்கும், கதிமிகுத்த — வேகத்தில் மிகுந்த, நல் — அழகாகிய, கன்னற்கு அதிபன் — கருப்புவில்லுக் கிறைவனாகிய மன்மதன், கணைதொடுப்பான் — பாணப்ரயோகம் பண்ணுவான், பதி புகாதுஇரு — (ஆகையால்) அவளது இடத்துக்குப்போகாதிருப்பாயாக, சென்றால் — போவாயானால், பாவைக்கும் — பாவைபோலும் உருவுடைய என்காதலிக்கும், பகைவரும் — அநேகமாகிய பகைகள் உண்டாகும்—எ-று.

பகையென்றது குயில்கூவுதலும் மன்மதன் கணைதொடுத்தலுமேயன்றி புஷ்பசயநம் சுடுதல், கடலிரைதல், முத்துமாலை, சந்தனப்பூச்சு என்பவை வெப்பமா யிருத்தல் முதலாயின. (௬0க)

தலைவன் பொருள்வயிற்பிரிவானாக நினைத்து, தலைவிக்குப் பிரி வுணர்த்த அஞ்சித் தன்னுள்ளே சொல்லியிரங்குதல்.

தேவெனவேந்தர் பணிமுருகையன் றன் றென்சிலம்பில்
ஓவெனத்தேறிப் பிரிவுசொல்வேனொரு நாளிரவில்
கா வெனவன்றிற் பெடைகூவிடக்கை நெகிழ்க்குமுன்னே
ஆவென்றலறிப் பதைத்தனளேயந்த வாயிழையே.

இ-ள். வேந்தர் — பிறதேசத் தரசர்கள், தே என — தெய்வமாகநினைத்து, பணி — வணங்குகின்ற, முருகையன் — முருகையனது, தென்சிலம்பில்—பொதிகைமலையில், ஓஎனதேறி — இது தகுமென்று துணிந்து, பிரிவுசொல்வேன் - என் பிரிவைத் தலைவிக்குரைப்பேன், (ஆனால்) அந்த ஆயிழை—அந்தப்பெண்ணானவள், ஒருநாள் இரவில் - ஒருநாள் இராக்காலத்தில், அன்றில் பெடை காஎன கூவிட — அன்றிற் பெடையானது காவென்று அரற்றினவுடனே, கைநெகிழ்க்கு முன்னே — (அதையோட்டுதற்பொருட்டுத் தன்னை யிறுகத் தழுவின) கைகளை நான்நெகிழ்க்குமுன்னே, ஆ என்று அலறி — ஆவென்றலறி, பதைத்தனளே — பதைத்தாளே, (அத்தன்மையாட்கு என்பொருட்பிரிவை எவ்வாறுணர்த்துவேன்—எ-று.

ஒருநாளிரவில் சற்றுக்கை நெகிழ்த்தளவில் பிரிவாற்றாது வருந்தினவளுக்கு நெடுநாட்பிரிவை எவ்வாறு உணர்த்துவே னென்பதுகருத்து. (சoஉ)

தலைமகள் தன்வருத்தத்தைப் பாங்கியோடு கூறல்.

பைங்கிளியென்றிடு மாதேவிழியம்பு பட்டவெற்குக்
கொங்கையினொத்தடந் தந்தவள்வாய்மருந் தேகொடுத்துச்
சங்கையில்லாமதன் பொற்றேர்க்கடிதடஞ் சாரவைத்தால்
பங்கமில்காம விடநோய்தணிந்திடும் பாரமன்றே.

இ-ள். பைங்கிளி என்றிடும் மாதே — பசுங்கிளியென்று கண்டோர்சொல்லுதற்குரிய பெண்ணே, விழி அம்புபட்டஎற்கு — உங்கள் மாதின்கண்ணாகிய அம்புதைக்கப்பெற்ற எனக்கு, கொங்கையின் ஒத்தடம்தந்து — தனங்களால் ஒத்தடங் கொடுத்து, அவள்வாய் மருந்தே கொடுத்து — அவள் வாயமுதாகிய மருந்தையேகொடுத்து, சங்கையில்லா — சங்கையற்ற, மதன் — மன்மதனது, பொன்தேர் — அழகிய ரதமாகிய, கடிதடம் சாரவைத்தால் — நிதம்பத்தைப் பொருந்தவைத்தால், பங்கம் இல் — பழுதில்லாத, காமவிடநோய்— காமமாகிய விஷரோகமானது, தணிந்திடும் — சாந்தப்படும், பாரம் அன்று-கஷ்டமல்ல—எ-று.

வாய்மருந்து — அதராமிர்தம். (சoரு)

ஒருநாயகன் ஒருநாயகியை விரும்பிச்செல்லும்போது அவள் அவனைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதிருந்ததனால் அவன் மனம்வருந்தி அவளைநோக்கிக் கூறியது.

மையிட்டகூந்தலு மானிட்டகண்ணு மதிமுகமும்
கையிட்டகிள்ளையும் வாரிட்டகொங்கையுங் காதினிற்பொன்
செய்திட்டவோலையுஞ் சிற்றடியிட்ட செழுஞ்சிலம்பும்
கைதிட்டமாக வருபவளேயென்னைக் காண்கிலையே.

இ-ள். மையிட்டகூந்தலும் – மேகம்போன்ற கூந்தலும், மான் இட்ட கண்ணும் – மான்போன்ற கண்களும், மதிமுகமும் – பூர்ணசந்திரன்போன்ற முகமும், கையிட்டகிளையும் – கையிற் பிடித்தகிளியும், வார்இட்டகொங்கையும் – கச்சணிந்த தனங்களும், காதினில் – காதிலணிந்த, பொன்செய்திட்ட ஓலையும் – பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட ஓலையும், சிற்றடி இட்டசெழுஞ்சிலம்பும் – சிற்றடியிலணிந்த செழுஞ்சிலம்பும், (இவையாவும்) கைதிட்டமாக – ஒழுங்கானமுறைமையாக அணியப்பெற்று, வருபவளே – வருகிறவளே, என்னை காண்கிலையே – என்னைப்பார்க்கிலையோ—எ-று.

மையிட்டகூந்தல் – கருமையமைந்த கூந்தல் எனினுமமையும். (சுலச)

அவ்வாறுகூறியிரங்கின தலைமகனைநோக்கித் தலைமகள் கூறியது.

காண்கிலையென்றிடுங் காமனைநேருமென் கட்டழகா
ஆணரசேயென்னைக் காணவருபவ ராயிரம்பொன்
வேணமட்டுங்கொணர்ந் தீருவர்நீயுமவ் வாறுசெயின்
வாணகையோடுனைச் சேர்ந்தின்பமீருவன் மானவனே.

இ-ள். காண்கிலை என்றிடும் – பார்க்கவில்லையென்று சொல்லுகின்ற, காமனைநேரும் – காமனைநிகர்த்த, என்கட்டழகா – என்கட்டழகனே, ஆணரசே – ஆடவர்க்கரசனே, என்னை காணவருபவர்-என்னைப்பார்க்கவருவோர், ஆயிரம்பொன் – ஆயிரத்தொகைபெற்ற பொன்னை, வேணமட்டும் – நான் விரும்புமட்டும், கொணர்ந்து ஈருவர் – கொண்டுவந்து கொடுப்பார்கள், நீயும் அவ்வாறு செயின் – நீயும் அப்படி செய்வாயாயின், மானவனே – பெருமையுள்ளவனே, வாள்நகையோடு – ஒளியமைந்த நகையுடனே, உன்னைசேர்ந்து – உன்னைக்கூடி, இன்பம் ஈருவன் – சுகந்தருவேன்—எ-று.

கட்டழகி – பேரழகு. இன்பம் – காமவின்பம். (சுலரு)

தலைவியைநோக்கித் தலைவன்கூறியது.

மானேயென்னுடையர் சத்தியமாய்ச்சொன்ன வார்த்தையைநீ
தேனேமறந்து தியங்கவைத்தாயது தீங்கலவோ

வானோர்புதுவைநற் காளத்திநாதர் வரையணங்கே
நானேவலியவந் துன்குறைதீர்ப்ப னறுங்கிளியே.

இ-ள். மானே — மான்போல்வாளே, என்னோடு — என்னுடனே, உயர்— மிகுந்த, சத்தியமாய்ச் சொன்னவார்த்தையை — சத்தியமாய்ச் சொன்னசொல்லை, தேனே — தேன்போல்வாளே, மறந்து — மறந்து, தியங்கவைத்தாய்— என்னைத்திகைக்கவைத்தாய், அது — அப்படிசெய்தது, தீங்கு அல்லவோ— தீமையன்றோ, வான்நேர் — மேகத்தைநிகர்த்த, புதுவைநல் காளத்திநாதர்— புதுவையில் வாழ்கின்ற அழகிய காளத்திநாதரது, வரை — வரையிலுள்ள, அணங்கே — பெண்ணே, நானேவலியவந்து—, உன்குறைதீர்ப்பன் — உன் குறையை நீக்குவேன், நறுங்கிளியே — நல்ல கிளிப்பிள்ளை போல்வாளே எ-று.

மான் — மருண்டநோக்கத்தால் உவமை, தேன் — இன்சொல்லால் உவமை, கிளி — கொஞ்சிப்பேசுவதனால் உவமை. (௩0௬)

தலைவி தலைவனைநோக்கிச் சொல்லியது.

கிளியென்றுசொல்லிய காதலனேயொன்று கேட்டிடுதி
எளியவளாகிய யான்செய்தகுற்றமென் னேந்திழையார்
பழிபலசொல்லவும் நின்னாசையால் நறும் பாலனமும்
தளியுனையேநினைந் தல்லும்பகலுந் தவிக்கின்றெனே.

இ-ள். கிளியென்றுசொல்லிய காதலனே — கிளியென்றுசொன்ன என் பிராணநாதனே, ஒன்றுகேட்டிடுதி — ஒருசெய்தியைக் கேட்பாயாக, எளியவளாகிய யான் — ஏழையாகிய நான், செய்தகுற்றம் என் — செய்தகுற்றம்யாது, ஏந்திழையார் — பெண்கள், பழிபலசொல்லவும் — பழிகளைச்சொல்லிக்கொண்டிருக்கவும், நின்ஆசையால் — உன்மீது நான்வைத்த ஆசையினால், நறு— நறுமணமுள்ள, பால் அன்னமும் — பாற்சோறும், தளி — தள்ளி, அல்லும் பகலும் — இரவும் பகலும், உன்னையே நினைந்து—, தவிக்கின்றேன் தவிக்கிறேன்—எ-று. (௩0எ)

தலைவன் தலைவிக்குச் சொல்லியது.

தவிக்கின்றகாரண மேதோயான்செய்திட்ட தாழ்ச்சியென்னோ
புவிக்குட்சிறந்திடுங் காளத்திநாதர் புதுவைவெற்பில்
தவிக்கின்றமென்முகை மாதேமறக்கிலன் சாற்றுமென்னைக்
கவிக்கின்றமாமயல் தீரமருந்தொன்று காட்டுவையே.

இ-ள். தவிக்கின்ற காரணம் ஏதோ – தவிப்பதற்குக் காரணம் யாதோ, யான்செய்திட்ட தாழ்ச்சி என்னோ – நான்செய்த குறையாதோ, புவிக்குள்- உலகத்துள், சிறந்திடும் – உயர்ந்திட்ட, காளத்திநாதர்–காளத்திநாதருடைய, புதுவை வெற்பில் – புதுவை மலையில், தவிக்கின்ற – தவித்துக்கொண்டிருக்கிற, மென்முகை – மெல்லிய தனங்களையுடைய, மாதே – பெண்ணே, மறக்கிலன் – நான்மறக்கமாட்டேன், சாற்றும்என்னை – சொல்லப்பட்ட என்னை, கவிக்கின்ற – மூடிக்கொள்ளுகிற, மாமயல் – பெரிய மயக்கமானது, தீர– நீங்கும்படி, மருந்து ஒன்றுகாட்டுவை – ஒருமருந்தைக்காட்டுவாயாக—எ-று.

கவித்தல் – மூடுதல். (சு0அ)

தலைவி தலைவனுக்குச் சொல்லியது.

காட்டமருந்திது காலமன்றேயென்றன் காதலனைக்
கூட்டியபின்புனைக் கூடுவதற்கொரு குற்றமில்லை
நாட்டிடும்புகழ்ப்புது வாபுரிக்காளத்தி நாதர்வெற்பில்
பாட்டுக்கிறையவ னேமறவேனுனைப் பல்தினமே.

இ-ள். மருந்துகாட்ட – மருந்தைக் காட்டுவதற்கு, இதுகாலம் அன்றே- இதுகாலமல்லவே, என்றன் காதலனை – என்காதலனை, கூட்டியபின்பு–சேர்த்தபிறகு, உன்னைகூடுவதற்கு – உன்னைச்சேர்வதற்கு, ஒருகுற்றம் இல்லை– ஒருகுற்றமுமில்லை, நாட்டிடும்புகழ் – நிலைபெறுத்தப்பட்ட புகழையுடைய, புதுவாபுரி – புதுவை நகரில் வாழ்கின்ற, காளத்திநாதர் வெற்பில் – காளத்திநாதரது மலையில் உள்ள, பாட்டுக்கு இறையவனே – பாடலுக் கதிபனே, உன்னை பல்தினம்மறவேன் – உன்னை நெடுநாளும் மறவேன்—எ-று.

காதலன் – தலைவன், புதல்வன். (சு0கூ)

தலைவன் தலைவிக்குச் சொல்லியது.

மறந்தனையான்சொன்ன வாசகந்தன்னை மதர்விழியாய்
அறந்தழைக்கும்புது வாபுரிக்காளத்தி யப்பன்வெற்பில்
உறந்தருநம்மிரு வோருயிரொன்று முடலிரண்டாய்
திறந்தரநின்றதை நோக்கினவரெவர் தேமொழியே.

இ-ள். மதர்விழியாய் – மதர்த்த கண்களையுடையவளே, யான்சொன்ன வாசகம் தன்னை – நான்சொன்னவார்த்தையை, மறந்தனை-மறந்துவிட்டாய், அறம் தழைக்கும் – தருமங்கள் செழித்தோங்குகின்ற, புதுவாபுரி – புதுவை நகரில்வாழ்கின்ற, காளத்தியப்பன் வெற்பில் – காளத்தியப்பன் மலையில், உறம்தரும் – உறுதியைக்கொடுக்கின்ற, நம் இருவோர் உயிர் ஒன்றும் – நம்

மிருவருடைய உயிரொன்ருகவும், உடல் இரண்டு ஆய் – உடலிரண்டாகவும், திறம்தர நின்றதை – திறமாய்நின்றதை, நோக்கினவர் எவர் – பார்த்தவர் யாவர், தேமொழியே – தேன்போலும் இன்சொல்லையுடையாளே—எ-று.

உரம் என்பது எதுகையின்பம்நோக்கி உறம் எனவந்தது. (சுகO)

தலைவன் தலைவிக்குச்சொல்லியது.

தேமொழியேநிற்குச் சொன்னநற்புத்தியைத் தேறுகிலாய்
போமுழியெங்கணும் போவதுசெல்தனை போதவுமே
நீமதமாகியே யின்னமுஞ்செய்ய நினைகுவையேல்
தாமதமின்றிக் கொடுந்தீங்கடைகுவை சாற்றினனே.

இ-ள். தேமொழியே – பெண்ணே, நிற்குசொன்ன நற்புத்தியை – உனக்கு நான்சொன்ன நல்லபுத்தியை, தேறு கிலாய் – தெளிகின்றிலை, போம் உழி எங்கணும் – போகவேண்டிய இடங்களெல்லாம், போதவும் – மிகவும், போவதுசெய்தனை – போனாய், நீமதம் ஆகி – நீமதங்கொண்டு, இன்னமும்– இனிமேலும், செய்ய நினைகுவையேல் – அப்படிசெய்ய நினைப்பாயானால், தாமதம் இன்றி – தாமதமில்லாமல் (விரைவில்), கொடுதீங்கு அடைகுவை- கொடியதுன்பத்தை யடைவாய், சாற்றினன் – சொல்லினேன்—எ-று.

உழி – இடம். கொடுந்தீங்கு – சகிக்கக்கூடாத துன்பம். (சுகக)

இதுவும் தலைவன் சொல்லியது.

சாற்றினனின்மே லுளவன்பினுலிதைத் தாழ்குழலே
போற்றுவைநீயுமென் பாலன்புளேயெனிற் போதநன்காம்
ஆற்றலுறும்புது வாபுரிக்காளத்தி யண்ணல்வெற்பில்
தூற்றினையாயினின் மேலுறுமன்பு தொலைவுறுமே.

இ-ள். தாழ்குழலே – நீண்ட கூந்தலையுடையாளே, நின்மேல் உள்ள அன்பினுல் – உன்மீதுள்ள வன்பினுல், இதை சாற்றினன் – இதைச்சொன்னேன், என்பால் அன்பு உளேயெனின் – என்னிடத்தில் அன்புடையையாயின், நீயும் போற்றுவை – நீயும் இதை அங்கீகரிப்பாய், போத நன்கு ஆம்- (அங்கீகரிப்பாயானுல்) மிகவும் உனக்கு நன்மையுண்டாகும், ஆற்றல் உறம்- ஆற்றல்மிகுந்த, புதுவாபுரி – புதுவைநகரில் வாழ்கின்ற, காளத்தி அண்ணல் வெற்பில் – காளத்தியண்ணலின் மலையில் தூற்றினை ஆயின் – தூற்றினையானுல், நின்மேல் உறும் அன்பு – உன்மேலெனக்கிருக்கிற அன்பு, தொலைவுறும் – நீங்கிப்போம்—எ-று.

ஆற்றல் – எடுத்தகாரியத்தை முடிக்கும் வல்லமை. அண்ணல் – பெருமை யுடையோன். (சுசஉ)

அலர்க்குறி.

காம்பாயர்தெய்வத்தின் பேரீரெழுத்தின் கடையெழுத்தை
யாம்பாதிசெய்தது வேகுறியாமலர்ப் பாவையங்கப்
பூம்பாவையாக்குநல் லண்ணுமலையர் பொருப்பிடத்தே
தாம்பாதிவைத்தும் வராதிருந்தாலென்ன சாற்றுவதே.

இ-ள். மலர்ப்பாவை — அழகினுல் திருமகளை நிகர்த்தவளே, அங்கம்-எலும்பை, பூம்பாவைஆக்கும் - அழகிய பெண்ணுருவாகச்செய்த, நல்அண்ணுமலையர் — சிறந்த அண்ணுமலைநாதரது, பொருப்பு இடத்து — மலையின் கண்ணுள்ள, காம்பு — வேய்ங்குழலையுடைய, ஆயர் — முல்லைநில மாக்களாகிய இடையரது, தெய்வத்தின் — தெய்வமாகிய திருமாலின், பேர் ஈரெழுத்தின்-இரண்டெழுத்தாலாகிய திருநாமத்தின், கடை எழுத்தை—இறுதியெழுத்தை, ஆம் பாதிசெய்து — நடுப்பாதிசெய்து, அதுவே குறியா — அதனையே குறியிடமாகக்கொண்டு (அதனிடத்தில்), தாம்பாதி — தாமரையை, வைத்தும் — வைத்திருந்தும், வராது இருந்தால் — வாராமலிருந்தால், என்னசாற்றுவது-(யாம்) என்னசொல்லுவது—எ-று.

காம்பு — மூங்கில், அது இவ்விடத்தில் வேய்ங்குழலுக்காயிற்று. (வேய்ங்குழல் — புள்ளாங்குழல்) திருமாலின் ஈரெழுத்துப்பெயர் அரி, இதில்கடையெழுத்து, ரி, இந்த ரி என்பதில் அரைப்பங்கு பாதிரி. தாம் — பாதி, தாம்-அரை — தாமரை. அங்கம் பூம்பாவை ஆக்கினது திருமயிலையில். அங்கம்பூம்பாவை யாக்கினது திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளேயாயினும் அவர் முருகக்கடவுளின் அவதாரமாதலாலும் அம்முருகக்கடவுளுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் பிதாபுத்ர சம்பந்தமாகிய ஒற்றுமையுண்டாயிருத்தலாலும் "அங்கம் பூம்பாவையர்க்கு நல்லண்ணுமலையர்" என்றார் பாதிரிமரத்தின்மீது தாமரைமலர் இருந்தது என்பதாம். இது தலைமகள் இரவுக்குறியிடைச் சென்றுநின்று தலைமகன் கண்ணுக்குப் புலப்படாமற் போயினமையால் வந்ததலைமகன் தான் வந்து குறியிடைநின்று வைகறையில் மீண்டுபோயினதற்கு அறிகுறியாகத் தன்கையிற்கொணர்ந்த தாமரைமலரை அவ்விடத்துள்ள ஓர் பாதிரிமரத்தின் மீது வைத்துப்போயின்மையைத் தெரிவிக்குந் துறை. இதற்கு அலர்க்குறி என்றுபெயர். மலர்ப்பாவைஎன்றது தோழியை. இது தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது. (௬௪௩)

இதுவுமது.

வாரணமாங்கள மாமலையாமுகை யாரணங்கே
வாரணஞ்சூழ்புவி நாடியதேவந்தை வந்தவண்பால்
வாரணமாமரு ளுசலவீர வசந்தன் வெற்பில்
வாரணமேலொரு வாரணமேறி யிருந்ததுவே.

இ-ள். வாரணம் ஆம் களம் — சங்கினை நிகர்த்த கழுத்தினையும், மாமலை ஆம் முகை — பெரியமலையினை நிகர்த்ததனங்களையுமுடைய, ஆரணங்கே-பெண்ணே, வாரணம் சூழ் — கடல் சூழ்ந்த, புவி — உலகத்தி லுள்ளார், நாடிய- விரும்புகின்ற, தேவந்தை வந்த — தேவைநகரத்தி லவதரித்த, அருணசல வீரவசந்தன் வெற்பில் — அருணசல வீரவசந்தனது மலையின்கண், வாரண மேல் — ஒரு வாரணத்தின்மீது, ஒருவாரணம் — மற்றொரு வாரணமானது, ஏறிவதிந்தது — ஏறியிருந்தது—எ-று.

வாரணம்சூழ் என்ற இடத்தில் வார் அண் அம் எனப் பிரித்து, நீட்சி பொருந்திய நீரையுடையது எனப்பொருளுரைத்துக் கடலுக்காக்குக. தேவந்தை — தேவைநகர் என்பதன் மரூஉ. வாரணம் — யானையின் பரியாயம், அதற்குப்பரியாயம் — அத்தி, வாரணம் — யானை, இதன்பரியாயம் ஆம்பல். அத்திமரத்தின்மீது அல்லிமலர் வைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதாம். (சுகசு)

இதுவுமது.

பார்க்கவனைத்தனிக் கண்ணெறிமாயன் பகைத்திலகன்
பார்க்கவனைத்தகு சீரான்வடமலைப் பார்த்தன்வெற்பில்
பார்க்கரனைக்கடிந் தேயிலகானனப் பைங்கிளியே
பார்க்கரனைச்சுமந் தேயிருந்தானொரு பார்க்கரனே.

இ-ள். பார்க்கவனை — சுக்கிரனை, தனி கண் எறி — ஒரு கண்ணைக்கெடுத்த, மாயன் — மாயவன், பகைத்து-முன்னே பகைத்து, இலகு அன்புஆர்க்க- பின்னே அன்பைச்செய்தால், அனை தகு சீரான் — (அவர்கள்மேல்) தாய்போன்ற கருணைக் குணமுள்ளவன், வடமலை பார்த்தன் — வடமலையிலுள்ள பார்த்தன், வெற்பில் — அவனதுமலையில், பார்க்கரனை கடிந்து — பூர்ணசந்திரனை அழகழித்து, இலகு — பிரகாசிக்கிற, ஆனனம் — முகத்தையுடைய, பைங்கிளியே — பச்சைக் கிளிபோல்வாளே, ஒரு பார்க்கரன்—, (வேறொரு) பார்க்கரனைசுமந்திருந்தான்—எ-று.

பாற்கரன் பார்க்கரன் என எதுகைநோக்கிவந்தது. பாற்கரன் — சூரியன். அரி, அரி — மூங்கில், பார்க்கரன் — அலரி, மூங்கிலின்மேல் அலரிமலர் இருந்தது என்பதாம். (சுகரு)

இதுவுமது.

சேரணிகொன்றை வினைதீர்த்தநாதர் செழுங்கிரியில்
காரணமாமிது காரணமேயரன் கன்னிகையும்
நாரணன்றேவியும் வேறுசெய்தாருடை நன்முடிமேல்
ஈரணைமூவண மாமலர்தானும் வந்தெய்தியதே.

இ-ள். சீர் அணிகொன்றை — சிறப்புப்பொருந்திய கொன்றைமலரை யணிந்த, வினைதீர்த்தநாதர் — வினைதீர்த்தநாதரது, செழுங்கிரியில் — செழிய மலையின்மீது, இது — இதோகாணப்படுவது, காரணம்ஆம் காரணமே — ஆச்சரியமாகிய ஆச்சரியமே, அரன் கன்னிகையும் — சிவபிரான் தேவியாகிய உமையின்கையிற் பிறந்த கங்கையையும், நாரணன்தேவியும் — திருமாலின் தேவியாகிய பூமிதேவியும் (மண்ணையும்) வேறுசெய்தார் உடை — வேறுபடுத்தினவருடைய, நல்முடிமேல் — அழகிய உச்சியில், ஈரணை மூவணமாமலர் தானும் — ஐவண்மலரும், வந்து இருந்தது — வந்திருந்தது—எ-று.

நீரையும் மண்ணையும் வேறுபிரிக்கின்ற தேற்றான்கொட்டை மரத்தினுச்சியில் ஐவணமலர் வந்திருந்தது என்பதாம். ஈரணைமூவணம் — இரண்டணைந்த மூவணம்; இதன்பொருள் ஐவணம் என்பது. (சுசுசு)

இதுவுமது.

அலைகடலிற்றுயி லாரணன்றேடற் கரியரண்ணா
மலையர்தம்வெற்பினண் பாமயிலேவண்டு ணாமரத்தில்
சிலைமலைகொண்டவன் சேய்மாதுலன்றந்தை சேய்க்கிரங்கா
மலரிணைவைத்தகன் றார்கண்டுவந்தோ மதிசயமே.

இ-ள். அலைகடலில் துயில் — அசைகின்ற திருப்பாற்கடலில் கண்படுகின்ற, நாரணன் — திருமால், தேடற்கு அரியர் — தேடுதற் கரியராயிருந்தவராகிய, அண்ணாமலையர் — அண்ணாமலைநாதரது, வெற்பில் — மலையிலுள்ள, நண்பு ஆம் மயிலே — என்னிடத்து அன்புள்ள மயில்போல்வாளே, வண்டுணாமரத்தில் — சண்பகமரத்தின்மேல், மலைசிலைகொண்டவன் — மலையாகிய வில்லைக்கைக்கொண்ட பரமசிவனுக்கு, சேய் — பிள்ளையாகிய முருகருக்கு, மாதுலன் — மாமனாகிய இந்திரனுக்கு, தந்தை — தந்தையாகிய காசிபனுக்கு, சேய்க்கு — பிள்ளையாகிய சூரியனுக்கு, இரங்கா — இரங்காமல் (களிக்கின்ற மலரிணை — தாமரைமலரை, வைத்து அகன்றார் — வைத்துநீங்கினார், கண்டு உவந்தோம் — கண்டு களித்தோம்—எ-று.

சண்பகமரத்தின்மேல் தாமரைமலர் இருந்த தென்பதாம். (சுசுஎ)

இதுவுமது.

ஒருமரக்காலிட் டொன்றிட்டுப்பத்திட் டுடனரைக்காற்
பரவுமெழுத்தினிற் பாதிமுன்பின்னிற் பகிர்ந்தமலர்
கருமுகிலனேர்தரு மால்சென்னிபூபன் கனவரையில்
அரிமுன்னெழுபதி னாயிரஞ்சேர்மரத் தானதுவே.

இ-ள். கருமுகில் நேர்தருமால் — நீலமேகத்தை நிகர்த்த திருமால்போலக்காத்தற்றொழிலையுடைய, சென்னி பூபன் — சோழராசனது, கனவரையில்- பெரியமலையில், ஒருமரக்கால் இட்டு — ஒரு மரக்காலைவைத்து, ஒன்றுஇட்டு- ஒன்றைவைத்து, பத்து இட்டு — பத்தைவைத்து, உடன் — அதனோடு, அரைக்கால்பரவும் எழுத்தினில்பாதி — அரைக்காலிற் பாதியாகிய வீசத்தை, முன்பின்னில் பகிர்ந்த — முன்னும் பின்னுமாகப் பகிர்ந்துவைத்த, மலர் — பூவானது, அரிமுன் எழுபதினுயிரம்சேர் திருமால்முற்காலத்தில் எய்த, மரத்து—மாத்தின்மீது, ஆனது — இருந்தது—எ-று.

ஒருமரக்கால் — குறுணி (ந), ஒன்று — (க), பத்து — (கO), அரைக்காலிற் பாதி — வீசம் முன்—ப, பின் — காணி, இதன்பொருள் — பயங்காயம், முன் அரி — முன்னே திருமால், எழுபதினுயிரம் — எய்து, மரத்து — மராமரத்தில், (இதன்பொருள் — மராமரத்தின்மேல் தாமரைமலர் இருந்தது என்பதாம்.

இதுவுமது.

ஆம்பன்முகன்குகன் றம்மையளித்த வருட்கடலாம்
பாம்பனடியைத் தொழுங்கந்தசாமி பனிவரையில்
காம்பாரிவெண்மதி தோள்விழிவாண்முகக் கன்னிகையே
வேம்பன்புதல்வன் றலையுங்கலப்பையு மேந்தினனே.

இ-ள். ஆம்பல்முகன் குகன்தம்மை அளித்த — யானை முகத்தோனுகிய விநாயகன் முருகன் என்பவர்களை யீன்ற, அருள்கடல் ஆம் — கருணைக்கடலாகிய, பாம்பன் — சர்ப்பாபரணனுகிய பரமசிவனது, அடியை-திருவடியை, தொழு — வணங்குகின்ற, கந்தசாமி — கந்தசாமியென்னும் சீமானது, பனிவரையில் — குளிர்ச்சியாகிய மலையின்கண், காம்பு அரி வெண்மதி — மூங்கிலையும் வண்டையும் பூர்ணசந்திரனையும், தோள் விழி வாள் முகம் — தோளாகவும் விழியாகவும் ஒளிபொருந்திய முகமாகவும் படைத்த, கன்னிகையே— பெண்ணே, வேம்பன் புதல்வன் — வேப்பமலர் மாலையைத்தரித்த பாண்டியன்மகன், தலையும் கலப்பையும் ஏந்தினன் — தலையையும் கலப்பையையும் தாங்கினுன்—எ-று.

வேம்பன் மகன் — தென்னன் பிள்ளை, தலை — கம், கலப்பை — அலம், இதன்பொருள் — கமலம், (தென்ன மரத்தின்மேல் தாமரைமலர் இருந்தது என்பதாம்.) (சுகக)

இதுவுமது.

கட்டளையாகப் புவிராஜர்மெச்சக் கடியுலகைத்
திட்டமிட்டேபணி கொள்ளவல்லான் றிறை யாவரையும்

மட்டவிழ்சோலைத் திருமலைராய மகிபன்வெற்பில்
செட்டிபெண்டாட்டியை வண்ணாத்திசேரச் சுமந்தனளே.

இ-ள். பூவிராஜர் — இவ்வுலகத் தரசர், மெச்ச — மெச்சும்படி, கட்டளையாக — நியமமாக, கடி உலகை — விளக்கமாகிய வுலகத்தை, திட்டமிட்டு—திட்டப்படுத்தி, யாவரையும் — எல்லாஅரசரையும், பணிதிறைகொள்ளவல்லான்-பணியும் திறையும் கொள்ளவல்லவனாகிய, மட்டு அவிழ்சோலை — தேனோடு மலர்கள் விரிகின்ற சோலைசூழ்ந்த, திருமலைராய மகிபன்வெற்பில் — திருமலைராய பூபதியின்மலையில், செட்டி பெண்டாட்டியை — செட்டியின் மனைவியை, வண்ணாத்திசேர சுமந்தனள் — வண்ணாத்தி ஒருமிக்கத் தாங்கினாள் எ-று.

செட்டி — முருகக்கடவுள், பெண்டாட்டி — அவரது தேவியாகியவள்ளி, வண்ணாத்தி — வளமாகிய ஆத்திமரம், ஆத்தி மரத்தின்மீது வள்ளிக்கொடியிருந்தது என்பதாம். (சஉ0)

இதுவுமது.

நறைமலர்ச்சோலை மலிதணிகாசல நாதன்வெற்பில்
நிறைமதிநேர்முக மாதேபுதுமை நிகழ்த்திடக்கேள்
பிறவிக்குருடன் மகன்றன்கொடியும் பெருமுனிவன்
தறையிற்புதைத்த கிரியுமேபுலி தாங்கியதே.

இ-ள். நறைமலர் சோலைமலி — வாசனைபொருந்திய பூஞ் சோலைகள் மிகச்சூழ்ந்த, தணிகாசலநாதன் வெற்பில் — தணிகாசல நாதனது மலையில், நிறைமதி நேர்முகம் — பூரண சந்திரனை நிகர்த்த முகத்தையுடைய, மாதே-பெண்ணே, புதுமை — ஒரு அதிசயத்தை, நிகழ்த்திடகேள் — நான்சொல்லக் கேள், (என்னெனின்) பிறவிக்குருடன் மகன்கொடியும் — பிறவிக்குருடன் மகனது கொடியையும், பெருமுனிவன் — தவத்தாற் பெரியோனாகிய அகத்தியமுனிவன், தறையில்புதைத்த — நிலத்தில் அழுத்தின, கிரியும் — மலையையும், புலிதாங்கியது — புலிசுமந்தது—எ-று.

பிறவிக் குருடன் — திருதராட்டிரன், மகன் — துரியோதநன், கொடி-அர, பெருமுனிவன் தரையில்புதைத்த கிரி — விந்தம், (அரவிந்தம்) புலி—வேங்கை, (வேங்கைமரத்தின்மீது) தாமரைமலர் இருந்தது என்பதாம். ()

இதுவுமது.

அடன்மிகுசூர்ப்பகை யார்தணிகாசல வண்ணல்வெற்பில்
கடகரிமாவரி நற்றனங்கண்ணிடை யாகக்கொண்ட
மடமயிலேயென் புதுமைகண்டாயிந்த மாநிலத்தில்
தடவாவல்குல் வடத்தருபூமியைத் தாங்கியதே.

இ-ள். அடல்மிகு — வலிமிகுந்த, சூர்பகையார் — சூரனுக்குப் பகைவராகிய, தணிகாசல அண்ணல்வெற்பில்-தணிகைமலை முருகர்மலையில், கடகரி மா அரி — மதயானையையும் வண்டையும் சிங்கத்தையும், நல்தனம்கண் இடை ஆகக்கொண்ட — (முறையே) அழகிய தனங்களாகவும் கண்களாகவும் இடையாகவும் படைத்த, மடமயிலே — இளமயில்போல்வாளே, அட அர அல்குல்-பெரியபாம்பின் படம்போலும் அல்குலையுடையாளே, என்புதுமைகண்டாய்-என்ன அதிசயம் பார்த்தாயா, (என்னெனின்) இந்த மாநிலத்தில் — இந்தப் பெரிய நிலவுலகத்தில், வடத்தரு — ஆலமரம், பூமியைத் தாங்கியது — பூமியைச்சுமந்தது—எ-று.

பூமி — குவலயம், (ஆலமரத்தின்மீது நீலோற்பலமலர் இருந்தது என்பதாம். (சஉஉ)

இதுவுமது.

கருதுங்கயல்கடி வேல்கடல்வாளி கருவிளையைப்
பொருதும்விழியணங் கேதமிழாய்ந்த புலவருக்கு
விருதும்பலகையு மீந்தருள்கூட லிறைவர்வெற்பில்
எருதும்பசுவும் புலியுமோரானையி லேறியவே.

இ-ள். கருதும்—நினைக்கத்தக்க, கயல்கடிவேல் கடல்வாளிகருவிளையை-சேல்மீன்விடம் வேலாயுதம் கடல் அம்பு கருவிளைமலர் ஆகிய இவைகளை, பொருதும் — நிகர்த்த, விழி — கண்களையுடைய, அணங்கே — பெண்ணே, தமிழ் ஆய்ந்த புலவருக்கு — தமிழாராய்ந்த சங்கப்புலவருக்கு, விருதும்பலகையும் ஈந்தருள் — விருதையும் சங்கப்பலகையையும் கொடுத்தருளின, கூடல் இறைவர் வெற்பில் — மதுரைச் சொக்கநாதரது மலையில், எருதும் பசுவும் புலியும்—, ஓர் ஆனையில் ஏறிய — ஒருயானைமே லேறின—எ-று.

எருது — நந்தி, பசு — ஆ, புலி — வட்டை, ஆனை — அத்தி. (அத்திமரத்தின் மேல் நந்தியாவட்டமலர் இருந்தது என்பதாம். (சஉங)

இதுவுமது.

பாவேந்தர்மூவர்தம் பாக்கொண்டுபன்றிக் குருளைகொன்று
சேவேந்துபாலக் கணக்கனிருந்திடு சீர்க்கிரிவாழ்
மாவேந்துகண்மட மானேயதிசயமானதுகேள்
பூவேந்தன்றுங்கினன் பொன்னேரியான்மனை புக்கிடமே.

இ-ள். பாவேந்தர் மூவரின் பாகொண்டு — பா வேந்தராகிய மூவருடையபாடலையேற்று, பன்றிக்குருளை கொன்று-பன்றிக்குட்டியைக்கொன்று சேஏந்து பாலக்கண் — செம்மைநிறமுள்ள நெற்றிக்கண்ணையுடைய, நக்கன்-

சிவபிரான், இருந்திடு – வாழ்கின்ற, சீர்கிரிவாழ் – சிறப்பையுடைய மலையில் வாழ்கின்ற, மாஎந்துகண் – மாவடுவெகிர்போன்ற கண்களையுடைய, மடமானே – இளமானே, அதிசயம் ஆனதுகேள் – அதிசயமானதாகிய செய்தியொன்றைக் கேட்கக்கடவாய், (என்னெனின்) பொன்னேரியான் மனைபுக்கிடம்-பொன்னேரியான் மனைவி புகுந்திடத்தை, பூவேந்தன் தாங்கினன் – பூவேந்தனனவன் சுமந்தான்—எ-று.

பாவேந்தர் மூவர் – அப்பர் சுந்தரர் சம்பந்தர்.

பூவேந்தன் – பூவரசு, பொன்னேரியான் – திருமால், மனைபுக்கிடம்–தாமரை, (பூவரசமரத்தின்மேல் தாமரைமலர் இருந்தது என்பதாம்.) (சஉச)

இதுவுமது.

தினந்தினம்பாவலர் தம்மிடிதீர்ந்திடச் சேணுறையும்
கனந்தருநாணுங் கொடையாளன்வேலன் கனகிரிவாய்
அனந்தருநன்னடைப் பாவைநல்லாயிவ் வதிசயங்கேள்
அனந்தன்குபேரன் வனமனையங்கி யமர்ந்தனனே.

இ-ள். தினம்தினம் – நாள்தோறும், பாவலர் – வித்வான்கள், தம்மிடி தீர்ந்திட – தம்வறுமை நீங்கும்படி, சேண்உறையும் – ஆகாயத்தில் வாழ்கின்ற,கனம்தருநாணும் – மேகமும் ஐந்தருவும் நாணுதற்கேதுவாகிய, கொடையாளன் – கொடையாளனாகிய, வேலன் – வேலனது, கனகிரிவாய் – பெரிய மலையின்கண், அனம்தருநல் நடைபாவை நல்லாம் – அன்னம்போன்ற அழகிய நடையையுடைய பெண்களிற் சிறந்தவளே, இ அதிசயம்கேள் – இந்தப் புதுமையைக்கேட்பாயாக, அனந்தன் குபேரன்வனம் – மனை அங்கி அமர்ந்தனள்—எ-று.

அனந்தன் – அரவு, குபேரன் – சந்திரன், இந்து – வனம், நீர் – அம், மனை – அகம், அங்கி – தீ, (அகத்திமரத்தின்மேல் அரவிந்தமலர் இருந்தது என்பதாம்.) (சஉரு)

ஒலிக்குறி.

பாலொத்தசெஞ்சொ லளகேசசுந்தர பாலன்வெற்பில்
வேலொத்தகண்மடவீர்பின்னைவேறென்று மில்லைகண்டீர்
காலற்றபோதுபின் வாலுளதாய்ப்பின்பு காலுளதாய்
வாலற்றபோதுதன் பேர்பெற்றபாருசெய் வஞ்சனையே.

இ-ள். பால்ஒத்த செஞ்சொல் – பால்போன்ற இனியசொல்லையுடைய, அளகேச சுந்தரபாலன் வெற்பில் – அளகேசசுந்தரபாலன் மலையில், வேல் ஒத்த – வேல்போன்ற, கண் – கண்களையுடைய, மடவீர் – பெண்களே, பின்னைவேறென்றும் இல்லை—, கண்டீர்—, கால்அற்றபோது – காலில்லாதபோது, பின்வால் உளதாய் – பின்னே வாலுளதாகி, பின்புகால் உளதாய்-

பின்பு கால்களுமுளதாகி, வால்அற்றபோது — வாலில்லாதபோது, தன்பேர்பெற்றபாவி — தன்பேர்பெற்ற பாவியானவன், செய்வஞ்சனையே — செய்கின்றவஞ்சனையேயாகும்—எ—று.

காலற்றபோது வாலுண்டானது தலைப்புரட்டை, வாலற்றபோது காலுண்டாய்த் தன்பேர்பெற்றது தவளை, (தலைவன் குறியன்று, தவளைகிணற்றிற் குதித்தது, தவளைக்கு வாலுண்டானபோது காலிராது, அப்போது தலைப்புரட்டையென்றும், காலுண்டானபோது வாலிராது, அப்போது தவளையென்றம்பெயர்) இது இரவுக்குறி மருண்டதலைவிக்குத் தோழிசொல்லியது எ-று. (சஉசு)

ஒலிக்குறியும் அலர்குறியும்.

முக்கணன்வில்வெற்பை முறித்துவரியிட்டகால்
முக்கணனையப்பில்விழ மோதாதோ—முக்கணன்றன்
வேணிக்காகா மலர்வைத் தேகினன்மெல்லியலே
சாணிற்குறைந்தான் றலை.

இ-ள். முக்கணன் வில்வெற்பை — மூன்றுகண்களையுடைய சிவபெருமானுக்கு வில்லாகிய மேருமலையை, முறித்து-தன்வலியால் முறித்து, உவரியிட்டகால் — கடலிலெறிந்த காற்றானது, முக்கணனை — மூன்றுகண்களையுடையவனை, அப்பில்விழ — நீரில்விழும்படி, மோதாதோ — அடிக்காதோ, மெல்லியலே — மெல்லியலையுடையாளே, சாணில்குறைந்தான் தலை — சாணிற்குறைந்தவன் தலையிலே, முக்கணன் தன்வேணிக்கு ஆகாமலர்வைத்துசிவபெருமான் சடையிலணியத்தகாத மலரைவைத்து, ஏகினன்-போனான்-ஏ-று.

முக்கணன் — தேங்காய், முக்கணன் தன்வேணிக்காகாமலர் — தாழம்பூ, சாணிற்குறைந்தான் — ஒட்டைச்செடி, (காற்றடித்துத் தேங்காய் நீரில்விழுந்தது என ஒலிக்குறியும்-ஒட்டைச்செடிமேல் தாழம்பூ இருந்ததென அலர்க்குறியும் வந்தன, இது இரவுக்குறி மருண்டதலைவிக்குத் தோழிசொல்லியது.

புறங்காட்டல்.

தலைமகன் நெருங்கிவரக்கண்ட தலைமகள்நாணி முதுகுகாட்டி நிற்கக்கண்ட தலைமகன்சொல்லியது.

வாகானகொன்றை மழவரங்கேசன்பொன் மால்வரையீர்
சோகாதிகந்தரு காமவிகாரச் சுரந்தனக்கு
ஆகாதுபச்சை யிளநீரென் றுந்தம கத்தினுன்னித்
தாகாதிகத்திற்கு வெந்நீரளித்த தயவுநன்றே.

இ-ள். வாகுஆனகொன்றை — அழகாகிய கொன்றைமாநகரத்தில் வாழ்வோனாகிய, மழவரங்கேசன் — மழவரங்கேசனது, பொன்மால்வரையீர்-அழகிய பெரிய மலையிலுள்ளவரே, சோகாதிகம்தரும் — துக்கமிகுதியை யுண்டாக்குகின்ற, காமவிகாரச் சுரந்தனக்கு — காமவிகாரச் சுரத்துக்கு, பச்சைஇளநீர் ஆகாது என்று — பச்சிளநீர்கள் ஆகாதென்று, உந்தம் அகத்தில் உன்னி— உமதுமனத்தில் நினைத்து, தாகாதிகத்திற்கு — அதிகதாகத்துக்கு, வெந்நீர் அளித்த — வெந்நீர்கொடுத்த, தயவுநன்று — கருணைமிகச்சிறந்தது—எ-று.

வெந்நீர் அளித்த — முதுகைநீர் கொடுத்த, காமவிகாரச்சுரம் — காமவிகாரத்தாலுண்டான வெப்பம். பச்சையிளநீர் — தனங்கள்.　　　(சஉஅ)

இதுவுமது.

அக்கரவம்புனை யாரூர்த்தியாக ரணிவரையில்
இக்கினைவென்ற மொழியணங்கேபுறந் தானினிது
சக்கரையோர்புறங் கைப்பதுண்டோவது தானுமன்றி
அக்கரையிக்கரை யென்பதுண்டோகங்கை யாடுதற்கே.

இ-ள். அக்கு அரவம்புனை-அக்குமணியையும் பாம்பையுமணிந்த, ஆரூர்தியாகர் — திருவாரூர்த்தியாகரது, அணிவரையில்—அழகியமலையில், இக்கினைவென்ற — (இனிமைமிகுதியால்) கரும்பைவென்ற, மொழி-சொல்லையுடைய, அணங்கே — பெண்ணே, புறம்தான் இனிது — புறமும் இனிதேயாம், சக்கரை ஓர்புறம் கைப்பது உண்டோ — சர்க்கரை ஒருபக்கத்தில் கசக்குவதுஉண்டோ, அதுதானும் அன்றி — அதுவுமல்லாமல், கங்கை ஆடுதற்கு — கங்கையில் மூழ்குவதற்கு, அக்கரை இக்கரை என்பது உண்டோ — அக்கரை இக்கரை யென்றாராய வேண்டுவதுண்டோ—எ-று.

அக்கு-சங்குமணி, இக்கு — கரும்பு.　　　(சஉக)

இதுவுமது.

நதியமர்வேணிக் கரனூர்வழித்துணை நாதன்வெற்பில்
மதிநுதலீரென்ன வாறுசெய்தீரென்செவ் வாய்க்கினிய
அதிரசமுங்கண்டத் தோசையுநற்பணி யாரமுங்கேட்
டெதிரடைந்தேனவை தாராமற்றேன்குழ லீந்தனிரே.

இ-ள். நதி அமர்வேணி—கங்கைதங்கிய சடாபாரத்தையுடைய, கரனூர் வழித்துணை நாதர்வெற்பில் — கரனூர் மார்க்கசகாயநாதரதுமாமலையில், மதிநுதலீர் — பிறைமதிபோலும் நெற்றியையுடையீர், என்னவாறுசெய்தீர்—என்னவிதஞ்செய்தீர்; என்செவ்வாய்க்கு இனிய — என்செவந்தவாய்க்கு இனிதாகிய, அதிரசமும் — அதிரசத்தையும், கண்டம் தோசையும் — துணிக்கைகளா

இய தோசையையும், நல்பணியாரமும் – நல்ல பணியாரத்தையும், கேட்டு– கேட்டுக்கொண்டே, எதிர் அடைந்தேன் – உமக்கெதிரே வந்துசேர்ந்தேன், (நீர்) அவைஈயாமல் – (நான் விரும்பின) அவற்றைக்கொடாமல், தேங்குழலீந்தனிர்-தேங்குழலைக் கொடுத்தீர்,—எ-று.

அதிரசம் – மேன்மையாகிய அதரச்சுவை, கண்டத்தோசை – குரலோசை, பணிஆரம் – ஆபரணம் முத்துமாலை, பணி ஆர்அம் – ஆபரணங்களின் நிறைந்த அழகு (தனம்) தேன்குழல் – வண்டுகள்மொய்க்கின்ற கூந்தல், மலர்த்தேனையுடைய கூந்தல். (சுக௦)

இதுவுமது.

தானே தனக்கொத்த சோணாசலேசர் தமைப்பரணியும்
ஆனேயெனுங்கொடைச் சம்பந்தராய னணிவரையில்
மானேயரவின்றி வெற்பின்றிச்சூழ்ந்திடும் வாரியின்றி
நானேயமுது கடைந்தேனிதுமெத்த நாணயமே.

இ-ள். தானே தனக்கொத்த – தானே தனக்குவமையாகிய, சோணாசலம் – அருணாசலத்துக்கு, ஈசர்தமை-இறைவராகிய பரமசிவனை, பணியும்-வணங்குகின்ற, ஆனே என்னும் – காமதேனுவேயென்று சொல்லத்தருந்த, கொடை – கொடையாளனாகிய, சம்பந்தராயன் – சம்பந்தராயனது, அணி வரையில் – அழகியமலையில், மானே – மான்போல்வாளே, அரவு இன்றி-பாம்பில்லாமலும், வெற்புஇன்றி-மலையில்லாமலும், சூழ்ந்திடும் வாரிஇன்றி-சூழ்ந்த கடலில்லாமலும், நானே – நானொருவனே, அமுது கடைந்தேன்–அமுதைக் கடைந்தெடுத்தேன், இதுமெத்த நாணயம் – இது மிகவும் நாணயம்—எ-று.

அரவு – வாசுகி – கடிதடம், வெற்பு – மந்தரம் – தனம், வாரிதி – பாற்கடல் – கண், அமுதுகடைந்தேன்-அமுதுகு அடைந்தேன். சம்பந்தராயன் ஒரு சீமான். (சுகக)

இதுவுமது.

சோமன்பதியுந் திருமால்பதியுந் துலங்குங்கொன்றைத்
தாமன்பதியுநின் பங்கில்வைத்தாய்தமியேன்புகழும்
வீமன்புகழ்கொண்ட விக்ரமச்சோழன் வியன்சிலம்பில்
காமன்பகைவன் பதியோவென்பங்கின் கடைப்பிரிவே.

இ-ள். சோமன்பதியும் – சந்திரனிடத்தையும், திருமால்பதியும்-ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினிடத்தையும், துலங்கு கொன்றைதாமன்பதியும் – விளங்குகின்ற கொன்றைமாலையையுடைய பரமசிவனிடத்தையும், நின்பங்கில் வைத்தாய்-உன்பங்கில் வைத்துக்கொண்டாய், தமியேன்புகழும் – தமியேனாகிய யான்

புகழ்கின்ற, வீமன் புகழ் கொண்ட விக்ரமச் சோழன் — வீமனது புகழைப் படைத்த விக்ரமச் சோழனது, வியன் சிலம்பில் — பெரிய மலையின்கண், காமன் பகைவன் பதியோ — கற்பகச்சோலைக் கிறைவனாகிய இந்திரசித்தினிடமோ, என்பங்கின் கரைப்பிரிவு — என்பாகத்தின் முடிவாகிய யாகம்—எ-று.

சோமன்பதி — முகம், திருமால்பதி — வயிறு (ஆலிலை), கொன்றைத் தாமன்பதி — கைலாயம், மலை (தனம்) வீமன் — கருடனுக்குப் பதியாகிய திருமால், காமன் — இந்திரன், பகை — இந்திரசித்து, பதி — அவனுக் கிடமாகிய மேகம். (கூந்தல்.) (சுஙஉ)

இதுவுமது.

மாகத்தைமேவும் புகழ்க்குன்றயூரன் மணிவரையில்
பாகொத்தமென்மொழிப் பாவைநல்லீரென் பருவிரக
தாகத்தைத்தீர்க்குநற் கும்பமுந்தாம்புந் தனிக்கிணறும்
ஆகத்திருக்கவிண் மேகத்தைக்காட்டுத லன்பலவே.

இ-ள். மாகத்தைமேவும் — சுவர்க்கலோகத்தையும் அடைகின்ற, புகழ்-கீர்த்தியையுடைய, குன்றையூரன் — குன்றையூரனது, மணிவரையில் — அழகிய மலையில், பாகு ஒத்த — சர்க்கரைப் பாகுபோன்ற, மென்மொழி — மிருதுவசநத்தையுடைய, பாவை நல்லீர் — பிரதிமைபோல அழகுள்ளவரே, என்-எனது, பரு விரகதாகத்தை — பெரிய விரகமாகிய தாகத்தை, தீர்க்கும் — நீக்குதற்குரிய, நல் கும்பமும் — நல்ல குடமும், தாம்பும் — தாம்புக்கயிறும், தனி கிணறும் — ஒப்பற்ற கிணறும், ஆகத்து இருக்க — உமது சரீரத்திலேயிருக்க, விண்மேகத்தை காட்டுதல் — ஆகாயத்திலுள்ள மேகத்தைச்காட்டுதல், அன்பு அல்ல — அன்பன்று—எ-று.

கும்பம் — குடம், (தனம்), தாம்பு — உரோமரேகை, கிணறு — கடிதடம், மேகம் — கூந்தல். (சுஙங)

இதுவுமது.

மாகமதிக்கரன் பூம்பாவைவேலப்ப மன்னனருள்
மோகன்குழந்தைக் குருநாதன்வெற்பினின் மோடிவைத்துப்
பாகமொழிக்கவின் மாதேவிரித்துப் படமெடுக்கும்
நாகமறைத்துக் குழலெமக்கீத னலமல்லவே.

இ-ள். மாகம் — மேகமும், மதி — மதிக்கின்ற, கரன்-கொடைக்கையினையுடையவனாகிய, பூம்பாவை வேலப்ப மன்னன்—, அருள் — ஈன்றருளின, மோகன் — (கண்டார்க்கு) விருப்பத்தை யுண்டாக்குவோன், குழந்தை குருநாதன் — குழந்தைக் குருநாதனது, வெற்பினில்-மலையில், மோடிவைத்து—,

பாகம்மொழி — சர்க்கரைப்பாகுபோன்ற மொழியினையுடைய, கவின்மாதே— அழகியபெண்ணே, விரித்து படம் எடுக்கும் — படம் விரித்தெடுக்கின்ற, நாகம் மறைத்து — பாம்பை மறைத்து, குழல் எமக்கீதல் — குழலையெமக்குக் கொடுத்தல், நலம் அல்ல — நன்மையன்று — எ-று.

படமெடுக்கு நாகம் — அல்குல், குழல் — அளகபாரம். (௩௩ ௪)

இதுவுமது.

வண்டுமதுவுண் டிசைபாடுஞ்செந்திலின் மாரன்வரக்
கண்டுமிருந்தும் வடிவேலிரண்டுங் கருப்புவில்லுங்
குண்டுமருந்தும் பொற்றேருந்தராமற் குழலைத்தந்தால்
தண்டுகொண்டெப்படி வென்றிடலாமடி தாழ்குழலே.

இ-ள். வண்டு — வண்டுகள், மது உண்டு — மதுவைக் குடித்து, இசை பாடும் — இராகம் பாடுதற்கிடமாகிய, செந்திலில் — திருச்செந்தூரில், மாரன் வரக்கண்டும் இருந்தும் — மன்மதன் வரக்கண்டிருந்தும், வடிவேல் இரண்டும் — வடித்த வேல்களிரண்டையும், கருப்புவில்லும் — கரும்பு வில்லையும், குண்டு மருந்தும் — குண்டுகளையும் மருந்தையும், பொன் தேரும் — பொற்றேரையும், தராமல் — கொடாமல், குழலைத்தந்தால் — குழலைத் தந்தனையாயின், அடி தாழ்குழலே — அடி நீண்ட குழலாளே, தண்டு கொண்டு — சேனைகளைக் கொண்டு, எப்படி வென்றிடலாம் — எவ்வாறு வெல்லலாம்—எ-று.

வே லிரண்டு — கண்கள், கருப்பு வில் — புருவம், குண்டு — திரள்கல், (தனம்), மருந்து — அமிர்தம் — (அதரம்), தேர் — கடிதடம், தண்டு — கோசம்.

இதுவுமது.

ஏழைக்கிரங்கிடும் வன்மீகநாத ரெழில்வரையில்
யாழைமருத்து மொழிமடவீர்நல் லனமிருக்க
வாழைவருக்கைக் கனியிருபாற்குடம் வைத்திருந்தும்
கூழையெனக்களித் தீர்மறுமாற்றங் கொடுத்திடுமே.

இ-ள். ஏழைக்கு இரங்கிடும் — ஏழைகளுக்கு இரக்கஞ்செய்தருள்கின்ற, வன்மீக நாதர் — வன்மீகநாதரது, எழில் வரையில்—அழகியமலையில், யாழை வருத்தும் — யாழோசையை வருத்துகின்ற, மொழி — மொழியை யுடைய, மடவீர் — பெண்ணே, நல் அன்னம் இருக்க — நல்ல அன்ன மிருக்க, வாழை வருக்கைக்கனி இருபாற்குடம் வைத்திருந்தும் — வாழைத்துண்டு பலாக்கனி இரண்டு பாற்குடங்கள் இவையாவும் வைத்திருந்தும், கூழை எனக்கு அளித்தீர் — எனக்குக் கூழைக் கொடுத்தீர், (இதற்குக் காரணம் யாது) மறுமாற்றம் கொடுத்திடும் — மறுமொழி சொல்லும்—எ-று.

அன்னம் — நடை, வாழை — தொடை, வருக்கை — பலா. (சொல்), பாற்குடம் — தனம், கூழை — கூந்தல். (சஙகு)

இதுவுமது.

அழலைத்தரித்த திருவிரிஞ்சேச ரணிவரையில்
மழலைச்சுரமெனு மந்த்ரோதயமு மணிமருந்தும்
தழலைப்பொருந்திய பாம்புங்குடமுந் தராமல்வெறுங்
குழலைத்தந்தாலினிப் பாம்பாட்டுவதெங்ஙன் கூறுதிரே.

இ-ள். அழலைத்தரித்த — அக்கினியைத் தாங்கிய, திருவிருஞ்சேசர் — திருவிரிஞ்சை யிறைவரது, அணிவரையில்—அழகிய மலையில், மழலைச்சுரம் என்னும் மந்த்ரோதயமும் — மழலைச் சுரமாகிய மந்த்ரோதயத்தையும், மணிமருந்தும் — மணிமருந்துகளையும், தழலைப் பொருந்திய பாம்பும் — நெருப்புப் போன்ற பாம்பையும், குடமும் — குடத்தையும், தராமல் — கொடுக்காமல், வெறும் குழலை தந்தால் — வெறுங்குழலொன்றை மாத்திரமே கொடுத்தால், இனி பாம்பு ஆட்டுவது எங்ஙன் — இனிப் பாம்பாட்டுவது எப்படி, கூறுதிர் — சொல்லும்—எ-று.

மழலைச்சுரம் — மழலைச்சொல், மணி மருந்து — அதராமிர்தம், குழல்-கூந்தல். (சஙள)

இதுவுமது.

அறங்காட்டியகரத் தைவேலசதி யணிவரையில்
நிறங்காட்டுங்கஞ்சத் திருவனையீர்முக நீண்டகுமிழ்த்
திறங்காட்டும்வேலுஞ் சிலையுங்கொல்யானையுந் தேருங்கொண்டு
புறங்காட்டவுந்தகுமோசிலைக்காமன்றன் பூசலிலே.

இ-ள். அறம் காட்டிய கரத்து — (ஈகையாகிய) தர்மத்தைச் செய்கின்ற கையினையுடைய, ஐவேலசதி — ஐவே லசதியென்பவனுடைய, அணிவரையில் — அழகிய மலையில், நிறம் காட்டும் — ஒளிசெய்கின்ற, கஞ்சம் — செந்தாமரை மலரில் வாழ்கின்ற, திரு அனையீர்-இலக்ஷ்மியை நிகர்ப்பவரே, முகம் நீண்ட — முகத்தில் நீண்ட, குமிழ் — குமிழம் பூவின், திறம் காட்டும் — இயல்பைக் காட்டுகின்ற, வேலும் — வேலாயுதத்தையும், சிலையும் — வில்லையும், கொல் யானையும் — கொல்லுகிற யானையையும், தேரும் — தேரையும், கொண்டு — கைக்கொண்டு, சிலைக்காமன் தன் பூசலிலே — கருப்பு வில்லையுடைய மன்மதனது போரில், புறம் காட்டவும் தகுமோ — நீ புறங்காட்டவுங் கூடுமோ—எ-று.

புறம் காட்டல் — பின்புறங்காட்டி யோடல், குமிழ் — நாசி, வேல்-கண், சிலை — புருவம், யானை — தனம், தேர் — கடிதடம். (சஙஅ)

இதுவுமது.

விருத்தம்.

சேலூ ரும்வயல்சூழு முமைபாகர்திருக்காமி யீசர்நாட்டில், பா லூறுமொழிமானே யுனக்குநல்லவீர்ங்கலசப்பாக்கமாச்சு, வேலூரு முனதாச்சுப் பெருங்கொண்டையெமக்களித்தீர்வேண்டாங்கண்டீர், காலூரைப்பிடிப்பதற்கு விதப்பட்டேகொடுங்காணுங் கடுகத்தானே.

இ-ள். சேல் ஊரும் வயல்சூழும் — சேல்கள் தவழ்கின்ற வயல்சூழ்ந்த, உமைபாகர் — உமாதேவியை யிடப்பாகத்திலுடைய பரமசிவன், திருக்காமி யீசர் — திருக்காமீசன், (அவனது) நாட்டில் — நாட்டின்கண், பால் ஊறும் மொழி — பால்போலும் இன்சுவை யமைந்த மொழியினையுடைய, மானே — மான்போல்வாளே, உனக்கு—, நல்ல — நன்மையாகிய, ஈர் குளிர்ச்சி பொருந்திய, கலசப்பாக்கம் ஆச்சு — கலசப்பாக்கம் அமைந்தது, வேலூரும் உனது ஆச்சு—, பெருங் கொண்டை எமக்கு அளித்தீர் — பெருங் கொண்டையை எமக்குக் கொடுத்தீர், வேண்டாம் — எமக்கு அது வேண்டாம், காலூரைபிடிப்பதற்கு—, கடுக — விரைவாக, விதப்பட்டே கொடும் காணும் — விதப்பட்டினையே தாருங்காணும்—எ-று.

கலசபாக்கம் — கலசம்போன்ற தனம், வேலூர் — வேல்போன்ற கண், ஊர் — கால், வண்டில் — தேருருள்போன்ற கடிதடம். (௬௩)

வெறிவிலக்கல்.

தலைவியானவள் தலைவன்மீதுள்ள விருப்பத்தால் மிகவருந்தி மயங்குந்போது, நற்றாய் முதலானோர் இவளுக்குப் பேய்பிடித்ததென் றெண்ணி அதற்குப் பரிகாரமாக ஆட்டைப் பலி கொடுத்து வெறி யாடுதலைச் செய்ய விரும்ப, தோழியானவள் உண்மை யின்னதென்றறிவித்து அவ்வெறியாடலை விலக்கல்.

மருப்பங்கயக்கண்ணன் றண்ணுயர்பாடி வரதன்வெற்பில்
பொருப்பங்கயக்கொம்பு போலிளங்கொங்கைபொன் பூப்பவுயர்
திருப்பங்கயனம் புதைத்துளம்வாடித் தியங்குமிந்தத்
திருப்பங்கயமென் பழிபூண்டதோசொலுஞ் சேடியரே.

இ-ள். மரு — மணம்பொருந்திய, பங்கயக்கண்ணன் — தாமரைக் கண்ணன், தண்ஆயர்பாடிவரதன் — குளிர்ந்த திருவாயர்பாடி வரதன், வெற்பில்-

(அவனது) மலையில், பொருப்பு அம்கயம் கொம்புபோல் — மலையையும் அழகிய யானைக்கொம்பையும் போன்ற, இளங்கொங்கை — இளமையாகிய தனங்களில், பொன்பூப்ப — பசலைநிறம்படர, உயர் — உயர்ந்த, திருப்பங்கயன்-அழகிய தாமரைமலராகிய அம்பையுடைய மன்மதனது, அம்புதைத்து-கணைகள் பட்டு, உள்ளம்வாடி தியங்கும் — மனம்வாடித்திகைக்கின்ற, இந்த திருபங்கு— இந்தத்திருமகளை நிகர்த்தவள்பங்கில், அயம் என்பழி பூண்டதோ — ஆடு என்ன பாவத்தைச்செய்ததோ, சேடியரே சொல்லும் — பாங்கியரே சொல்லுங்கள்—எ-று.

ஆடு ஒருபாவமுஞ் செய்யவில்லையே, அப்படியிருக்க அதையேன்சொல்லப்போகிறீர்கள் என்பது கருத்து. (சசா0).

இதுவுமது.

புள்ளார்மலர்ப்பொழில் சூழ்தணிகேசன் புயத்திலணி
கள்ளார்கடப்பங் கொணர்ந்திடின்மாற்றுங் கருத்திற்சற்றும்
உள்ளார்வகையென்ன வையோவிவட்கிங்ங னோங்கொருவு
தள்ளாவிசனத்தை மாற்றுங்கொலோசொலை தாழ்குழலே.

இ-ள். புள் ஆர் — வண்டுகள் நிரம்பின, மலர்ப்பொழில்சூழ் — பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த, தணிகேசன் — தணிகாசலத்துக்கு இறைவனாகிய முருகக்கடவுளது, புயத்தில் அணி — திருத்தோளிலணிந்த, கள் ஆர் — தேன்பொருந்திய, கடப்பம் — கடப்பமலர்மாலையை, கொணர்ந்திடின் — கொண்டுவந்தால், மாற்றும் — இந்நோயைத் தீர்க்கும், (இதனை) கருத்தில் சற்றும் உள்ளாவகையென்ன — மனத்தில் சிறிதும் நினையாதவிதம் என்ன, ஐயோ — அந்தோ, ஒருவு- இந்த ஆடானது, இவட்கு — இவளுக்கு, இங்ஙன் ஓங்கு — இவ்வாறு மிகுந்த, தள்ளாவிசனத்தை — நீக்கப்படாத விசனத்தை, மாற்றுங்கொலோ — நீங்குமோ, சொல்லை — சொல்லுவாயாக, தாழ்குழலே — நீண்ட கூந்தலையுடையவளே—எ-று.

ஒரு — ஆடு. (சசக)

நற்றயிரங்கல்.

யமகம்.

தணிகாசலத்தி லமர்குகன்பாதந் தலைக்கணியும்
தணிகாசலத்தின மீந்திடுகற்பகத் தாருவொத்தோய்
தணிகாசலத்தி னலர்கொடுமாரன் வீசுந்தணலைத்
தணிகாசலத்தி னவிந்திடுமென்றன் றணிக்கொடிக்கே.

இ-ள். தணிகாலத்தில் — தணிகை மலையில், அமர் வீற்றிருக்கின்ற, குகன்பாதம் — முருகக்கடவுளின் திருவடியை, தலைக்கு அணியும் — சிரசுக்கு

ஆபரணமாகத் தரிக்கின்ற, தணிகாசல — தணிகாசலனென்னுஞ் சீமானே, தினம் ஈந்திடும் — இரப்போர்க்கு நாடோறும்மாருது கொடுக்கின்ற, கர்பகத் தாருவோத்தோய் — கற்பகத்தருவை நிகர்த்தவனே, தணிகா — குறையாத, சலத்தின் — கோபத்தினுல், மாரன் — மன்மதன், அலர்கொடு — புஷ்பபாணங்களைக் கொண்டு, வீசும் — வீசுகின்ற, தணலை — விரகாக்கினியை, தணிக—அவிக்கக்கடவாய், (யாருக்கென்ருல்) ஆசலத்தின் அவிந்திடும் — மிகுவருத்தத்தினுலே இறக்கின்ற, என்றன் தனிக்கொடிக்கு — என்னுடைய ஒப்பற்ற பூங்கொடிபோல்வாளுக்கு—எ-று. (சசஉ)

நாணிக் கண்புதைத்தல்.

அரியைத்தரித்த மதுராபுரீச ரணிவரையில்
அரியைத்தரித்த் குழன்மடவீரன் றரியெடுத்த
அரியைப்புதையு மரிபுதையாம லரிபுதைத்தீர்
அரியைச்சிரம்விட் டடிவால்பிடித்த வறிவொக்குமே.

இ-ள். அரியைத்தரித்த — சந்திரனேயணிந்த, மதுராபுரி ஈசர் — மதுராபுரித்தலைவரது, அணிவரையில் — அழகிய மலையின்கண், அரியைத்தரித்த—வண்டுகளைத் தாங்கின, குழல் — கூந்தலையுடைய, மடவீர் — மாதரே, அன்று அரி எடுத்த — அந்நாளில் கண்ணன் பதநிரை காத்தற்பொருட்டுத் தூக்கின, அரியை — மலையை, புதையும் — மூடுங்கள், அரிபுதையாமல் — மலையை மூடாமல், அரிபுதைத்தீர் — கடலேமூடினீர், (இப்படிச்செய்த உம்மறிவை நோக்குமிடத்து), அரியை — பாம்பை, சிரம்விட்டு-தலையைவிட்டு, அடிவால்பிடித்த—கீழேயிருக்கிற வாலைப்பற்றின, அறிவு ஒக்கும் — அறிவைநிகர்க்கும்—எ-று.

நற்றுயிரங்கல்.

அருணுசலஞ்செய்யுங் கங்குலைவாட்டிநல் லாய்ந்தமொழி
அருணுசலமில்லை யென்றிந்தவேளையி லாயிழையே
அருணுசலமுலைப் பாரம்பொருலினி யார்மயிலை
அருணுசலமத வேளுக்கிதோடி யறிவிப்பையே.

இ-ள். ஆயிழையே — பெண்ணே, ஓடி — நீ விரைந்து சென்று, மயிலை-அருணுசலம், திருமயிலை — அருணுசலனென்னும் இயற்பெயரையுடைய, மதவேளுக்கு — மன்மதனுக்கு, அருணு — சூரியனே, சலம்செய்யும்-துன்பத்தைச் செய்கின்ற, கங்குலைவாட்டி — இரவை நசிக்கப்பண்ணி, நல் — நன்மையாகிய, ஆய்ந்த — ஆராயப்பட்ட, மொழி — இன்சொல்லை, அருள்-அருள்செய்வாயாக, நா — (இவளது) நாவில், சலம் இல்லை — நீரில்லை, (வறண்டுபோ யிருக்கின்றது) என்று — என்று, இந்தவேளையில் — இந்தச்சமயத்தில், இது — இந்தச் செய்தியை, அறிவிப்பை — அறிவிக்கக்கடவை, (அப்படிச் செய்யாவிடின்)

அருண அசலம் முலைப்பாரம் – பொன்மலையை நிகர்த்த முலைப்பாரத்தை, பொருள் – தாங்கமாட்டாள், இனியார் – இனியிவளைக்காப்பவர் யாவர் – எ-று.

ஆனையைத்தோய்ந்த குழலாள்கணவற் கசனமிட
ஆனையைக்கொண்டிரண் டானையைமூடி யறுசுவையோடு
ஆனையைக்குத்தி யொருசட்டியாக வவித்திறக்கி
ஆனையைச்சாறுவைத் தாள்சத்திபூசைக் கணிபெறவே.

இ-ள். ஆனையை தோய்ந்த குழலாள் – ஆனை மொய்க்கப்பெற்ற கூந்தலையுடையவள், கணவற்கு – தன்நாயகனுக்கு, அசனம்இட – அன்னமிட, ஆனையைக்கொண்டு – ஆனையினால், இரண்டு ஆனையைமூடி – இரண்டியானைகளை மறைத்து, அறுசுவையோடு – அறுசுவையுண்டில், ஆனையைகுத்தி – ஆனையைவிட்டு, ஆனையை – ஆனையை, ஒருசட்டியாக அவித்து இறக்கி —, அணிபெற – அழகுபெற, சத்திபூசைக்கு – சத்திபூசையின் பொருட்டு, சாறுவைத்தாள் – குழம்பிட்டாள் — எ-று.

ஆனை – தும்பி, வண்டு. ஆனை – நாகம், ஆடை. ஆனை – பசுவின்நெய், இது ஆன் நெய் – என்பதன் சிதைவு. ஆனை – அத்தி, அத்திக்காய். இரண்டானை – இரண்டு தனங்கள். (சசஎ)

குதிரைகனியை நாகம்பறித்துக்கொண் டோடையிலே
குதிரைவரக்கண்டு நாகத்திலேறிடக் கூடவந்த
குதிரையமட்டிட நாகம்பயந்துபின் கூப்பிட்டதால்
குதிரைபறந்து தடாகத்திலானையைக் குத்தியதே.

இ-ள். குதிரைகனியை – குதிரைப்பழத்தை, நாகம் பறித்துக்கொண்டு ஓடையில் —, குதிரைவரக்கண்டு – குதிரைவரப்பார்த்து, நாகத்தில் ஏறிட – நாகத்தின்மீது ஏறிக்கொள்ள, கூடவந்த குதிரை அமட்டிட – கூடவந்த குதிரை அச்சுறுத்த, நாகம் பயந்து பின் கூப்பிட்டதால் – நாகம்பயந்து பின் கூப்பிட்டதனால், குதிரை பறந்து —, தடாகத்தில் – குளத்திலுள்ள, ஆனையைகுத்தியது — எ-று.

குதிரை – மாமரம். நாகம் – குரங்கு. குதிரை – கொக்கு. (செந்நாய்) நாகம் – புன்னைமரம். குதிரை – கொக்கு. ஆனை – களிறு – (ஓர்மீன்) (சசசு)

திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதிப் பெருமாள் விஷயம், நற்றயிரங்கல்.

திருவல்லிக்கேணி வடிவந்தனஞ்சொற்கண் சீர்ச்சிலம்ப
திருவல்லிக்கேணிய லல்குமுன்னேயருள் செய்யவெழுந்
திருவல்லிக்கேணிபஞ் சொல்லிற்கண்முத்தங்கள் சிந்துங்கண்டாய்
திருவல்லிக்கேணி மருவியசங்கத் திருக்கரனே.

இ-ள். திரு வல் இக்கு ஏணி — திருமகள் சூதாடுகருவி கரும்புபெண் மான் முறையே இவற்றிற்கு நிகரான, வடிவம் தனம் சொல்கண் உருவமும் தனங்களும் சொல்லும் கண்களும் அமையப்பெற்ற சீர்சிலம்புஅதிர் — சிறந்த சிலம்பணிகாலில் ஒலிக்கப்பெற்ற, உ வல்லிக்கு — இந்தப் பூங்கொடிபோல்வாளாகிய என்பெண்ணுக்கு, எண் இயல் அல்கு முன்னே — பெரியஅறிவானது கெடுமுன்னமே, அருள்செய்ய எழுந்திரு — இவளுக்குக் கருணைசெய்யும்பொருட்டு எழுந்திருப்பாயாக, வல் இ கேள் — வலிய மனத்தினையுடைய இந்த வுறவுனர், நிபம் சொல்லின் — பழிசொல்வார்களானால், கண் — இவள்கண் களில், முத்தம்சிந்தும் — நீர்த்துளிகளாகிய முத்துக்கள் சிந்தாநிற்கும், திரு வல்லிக்கேணி மருவிய — திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளிய, சங்கம் — சங்கத்தைத்தரித்த திருக்கரனே — திருக்கையையுடையவனே—எ-று. (சசஎ)

ஒலிக்குறி.

யமகம்.

அவதாரத்தாதி விழிமயிலேயங் கொருவரில்லை
அவதாரப்பாதிக் கரன்பதியீந்திடு வல்லவென்றால்
அவதாரப்பாதிப்பின் பின்னோன்பின்சென்ற வதிசயங்கேள்
அவதாரத்தந்தக் கனியப்பில்வீழ்ந்த வதிசயமே.

இ-ள். அவதாரத்துஆதி-திருமாலவதாரத்தில் முதலாவதாரமாகிய மீன் போன்ற, விழி — கண்களையுடைய, மயிலே-மயிற்சாயலையுடையவளே, அங்கு ஒருவர் இல்லை — அங்கேவேறொருவருமில்லை, அவதாரப்பாதிக்கு — நடுப்பாதியாகிய ஐந்தாம் அவதாரத்துக்கு, (வாமனனுக்கு — பிள்ளைக்கு), அரன்பதிஈந்திடு — சிவனுக்கிடமாகிய மலையைக் கொடுப்பாயாக (முலைகொடுப்பாயாக), அல்லவென்றால் — அல்லவெனின், அவதாரப் பாதிப்பின் பின்னோன் — ஐந்தாம் அவதாரத்துக்குப் பின்னோனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு, பின் — பின்னோனாகிய இலக்குமணன், (இலக்கு குறி) சென்ற — நிகழ்ந்த, அதிசயம்கேள் — அதிசயத்தைக்கேட்பாயாக, (என்னெனின்) அவதாரத்து அந்தம் — அவதாரத்தின் முடிவாகிய அவதாரம்கற்கி, (குதிரை — மா,) கனி — பழம், அப்பில் வீழ்ந்த அதிசயம் — நீரில்விழுந்த புதுமையேயாம்—எ-று.

மாங்கனி நீரில்வீழ்ந்தது என்பது கருத்து. (சசஅ)

புதுமை.

ஒருநாகம்விட்டுயர் நாகத்தின்மீதினி லொண்டொடியாள்
ஒருநாகம்வைத்தே யொருசுனையாட வொருபுதுமை
ஒருநாகங்காட்ட வொருநாகம்பார்த்துட னோடையிலே
ஒருநாகநாகத்தி னுச்சியிலேறி யுறைந்திட்டதே.

இ-ள். ஒரு நாகம் விட்டு – ஒப்பற்ற ஆகாயத்தைவிட்டு (மானத்தைவிட்டு), உயர் நாகத்தின் மீதினில்-உயர்ந்த புன்னை மரத்தின்மேலே, ஒண்டொடியாள் – ஒரு பெண்ணானவள், ஒரு நாகம் வைத்து – ஒப்பற்ற ஆடையை வைத்து, ஒரு சுனைஆட – ஒரு சுனையில் மூழ்க, ஒரு புதுமை – ஒரு புதுமையாக, ஒரு நாகம் காட்ட—ஒரு பாம்பின் படம்போன்ற நிதம்பம்தோன்ற, ஒரு நாகம் பார்த்து – ஒரு குரங்கு பார்த்து, உடன் – உடனே, ஓடையிலே ஓடும்போது, (அதைக்கண்ட) ஒரு நாகம் – ஒரு யானையானது, நாகத்தின் உச்சியில் ஏறி – மலை யுச்சியிலேறி, உறைந்திட்டது – தங்கியிருந்தது – எ-று. ()

நாகத்தைநாகத்தி னாலேமறைத்தொரு நங்கைநல்லாள்
நாகத்திலேறி மலர்கொய்யும்போதொரு நாகம்வந்து
நாகத்தைநாகம் பிடித்துக்கொண்டேயொரு நாண்முழுதும்
நாகத்தைநாக மணுக்கண்டஞ்சி நடுங்கினளே.

இ-ள். நாகத்தை – (நிதம்பமாகிய) பாம்பை, நாகத்தினாலே மறைத்து-ஆடையால் மறைத்து, ஒரு நங்கை நல்லாள் – ஒரு பெண்ணானவள், நாகத்தில் ஏறி – புன்னை மரத்திலேறி, மலர் கொய்யும் போது – பூப் பறிக்கும் போது, ஒரு நாகம் வந்து – ஒரு குரங்கு வந்து, நாகத்தை நாகம் பிடித்துக் கொண்டு – ஆடையைக் குரங்கு பிடித்துக்கொள்ள, ஒருநாள் முழுதும்—, நாகத்தை நாகம் அணுகக்கண்டு – மலையை யானைவந்து சேரக்கண்டு, அஞ்சி நடுங்கினள் – பயந்து நடுங்கினாள்—எ-று.

நாகம் – கடிதடம், நாகம் – ஆடை, நாகம் – புன்னைமரம், நாகம்-குரங்கு, நாகம் – மலை. (௬௫௦)

ஞாயிறுந்திங்களும் சூடியநாத ரருணைவெற்பில்
ஞாயிறுந்திங்களும் நாமருவோமந்த நாயகனார்
ஞாயிறுந்திங்களுங் கூடுமிடந்தனை நாடிநின்றால்
ஞாயிறுந்திங்களு மொன்றாயிருந்திடு நம்மளவே.

இ-ள். ஞாயிறும் திங்களும் சூடிய நாதர் – சூரியனையும் சந்திரனையும் இரண்டு கண்களாகக் கொண்ட இறைவரது, அருணை வெற்பில் – அருணகிரியில், ஞாயிறும் திங்களும் – பகலினும் இரவினும், நாம் மருவோம் – நாம் கூடியிரோம், அந்த நாயகனார் – அந்தத்தலைவர், ஞாயிறும் திங்களும் கூடும் இடம் தனை – பகலு மிரவும் கூடலைச் செய்கின்ற பரத்தையிடத்தை, நாடி நின்றால் – விரும்பி நிற்பாரானால், ஞாயிறும் திங்களும் – சூரியனும் சந்திரனும், நம் அளவு – நம்மட்டில், ஒன்றா யிருந்திடும் – ஒரு தன்மையவாகவே யிருக்கும், (ஒருதன்மையவாகவே சுடும்.)—எ-று.

இரண்டாமடியிலுள்ள ஞாயிறும் திங்களும் அவற்றா லுண்டாககப்பட்ட பகலையும் இரவையும் உணர்த்தின. மூன்றாமடியிலுள்ள ஞாயிறும் திங்களும்

கூடுமிடம் என்பதற்கு பகலுமிரவும் கூடற்சுழிகளை யிழைக்கும் பரத்தையிடமெனவும் பகலுமிரவும் கூடிச் சுகிக்கின்ற பரத்தையிட மெனவும் பொருள் கொள்க. (சருக)

தாய்வினவும் மகள்விடையும்.

நாகஞ்செறிந்த மலர்க்காவிற்போய்வரு நன்னுதலே
நாகஞ்சரிந்திட்ட வாறுசொல்லாய்நம னூர்தமைப்போல்
நாகந்துரத்திய தாலேயென்மேனி நடுநடுங்கி
நாகஞ்சரிந்த தடீயென்னையீன்றரு ணாயகமே.

இ-ள். நாகம் செறிந்த — புன்னை மரங்கள் நெருங்கின, மலர்க் காவில் போய்வரும் — பூஞ்சோலையிற் போய் வருகின்ற, நல் நுதலே — அழகியநெற்றியையுடைய பெண்ணே, நாகம் சரிந்திட்ட ஆறு சொல்லாய் — உன் ஆடை நெகிழ்ந்த தற்குக் காரணம் யாது அதனைச் சொல்லக் கடவாய், (இது தாய் வினா) நமனூர் தமைப்போல் — யமனைப்போல, நாகம் துரத்தியதாலே—யானை துரத்தினதனால், என்மேனி நடு நடுங்கி — என் உடல் மிக நடுங்கினதனால், நாகம் சரிந்தது அடீ — ஆடை நெகிழ்ந்த தடீ, என்னை ஈன்றருள் நாயகமே — என்னைப் பெற்றருளின இறைவியே, (இதுமகள்விடை)—எ-று. (சருஉ)

முருகர் துதி.

கண்டநந்தந்த மயிற்சாயலாள்செழுங் கைவனசம்
கண்டநந்தந்த மயில்செண்டரும்பு கனிமொழிகற்
கண்டநந்தந்த நடையாள்குறவள்ளி காதலனைக்
கண்டநந்தந்தரத் தண்டனிட்டேன்வினைக் கட்டறவே.

இ-ள். அந்தம் — அழகாகிய, மயிற் சாயலாள் — மயிற் சாயலையுடையவளும், நந்து கண்டம் — சங்கத்தைநிகர்த்த கழுத்தையும், வனசம் செழுங்கை— தாமரை மலர்போன்ற செழிய கையினையும், அயில் செண்டு அரும்பு-வேலினையும் பூஞ்செண்டினையும் முல்லை யரும்பையும் நிகர்த்த, கண் தனம் தந்தம் — கண்களையும் தனங்களையும் பல்லினையும், கற்கண்டு — கற்கண்டை நிகர்த்த, கனிமொழி-கனிவாகிய சொற்களையும், அநம் தந்த நடையாள்-அன்ன நடைபோன்ற நடையினையுமுடைவளுமாகிய, குறவள்ளி காதலனை—குறத்தியாகிய வள்ளி நாயகிக்குப் பிராண நாயகனாகிய முருகக்கடவுளை, கண்டு-தரிசித்து, அநந்தம் தரம் — அநேகந்தரம், வினைக்கட்டு அற — என்வினைக்கட்டு ஒழியும்படி, தண்டனிட்டேன் — கும்பிட்டேன்—எ-று. (சருந)

தாய்க்கூற்று.

கனகாசலங்கரிக் கும்பூணிளமுலைக் கன்னியுன்மேல்
கனகாசலையுற் றனள்பார்கடைக்கட் கருணையமோ

கனகாசலதி முரசாமதிக்குடைக் கன்னல்விலா
கனகாசலநிதித் தாண்டவமூர்த்திகங் காதரனே.

இ-ள்.' கனம் – மேலான, காசு – இரத்தினங்களால், அலங்கரிக்கும்-அலங்கரித்துச் செய்யப்பட்ட, பூண் – ஆபரணங்களை யணிந்த, இள முலை-இள முலைகளையுடைய, கன்னி – என் பெண்ணானவள், உன்மேல்–உன்மீது கனம் காசலை உற்றனள் – பெருங் காதல் கொண்டாள், (ஆதலால், இவளை) கருணை கடைக் கண்பார் – கருணையோடு கூடிய உன் கடைக் கண்ணால் நோக்குவாயாக, அமோகநகா – மிகுந்த ஆசை மலையா யிருப்பவனே, சலதி முரசம் – கடலாகிய பேரிகையையும், மதிக்குடை – சந்திரனாகிய குடையையும், கன்னல் விலா – கரும்பாகிய வில்லையு முடையவனாகிய மன்மதனே, கனகா – பொன்னை நிகர்த்தவனே, (பொன் – தேவ குரு) சலநிதி – (கம்பீர முதலிய குணங்களால்) கடலை நிகர்த்த, தாண்டவமூர்த்தி கங்காதரனே-தாண்டவமூர்த்தி யென்று சொல்லப்பட்ட கங்காதரனே—எ-று. (சருச)

இதுவுமது.

மாதங்கமலை யிரண்டனகொங்கை மதர்விழிக்கு
மாதங்கமலை மருவரங்காகுல்லை மாலையருள்
மாதங்கமலைசற் றேனுமுணாள்வள ருங்கங்குலோர்
மாதங்கமலை துரும்பாய்மெலிந்தனள் மாதரசே.

இ-ள். மாதங்கமலை இரண்டு அன்ன – பெரிய பொன்மலைகளிரண்டை நிகர்த்த, கொங்கை – தனங்களையும், மதர் விழிக்கு – மதர்த்த கண்களையு முடையவளாகிய இவளுக்கு, அம் கமலை மாது – அழகிய திருமகள், மருவு அரங்கா – திருமார்பில் பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற திருவரங்க நாதனே, குல்லைமாலை அருள்-உன் திருத்துழாய்மாலையை அருள் செய்யவேண்டும், மாது-இப்பெண், அங்கு – அந்தத் தாதியரிடத்து, அமலை – சோற்றை, சற்றேனும் உண்ணாள் – சிறிதாயினும் உண்ண மாட்டாள், வளரும் – வளரா நின்ற, கங்குல் – ஒரு இரவானது, ஓர்மாதம் – (இவளுக்கு) ஒரு மாச காலமா யிருக்கின்றது, மாது அரசு – இந்தப் பெண்ணரசியானவள், கம் அலை துரும்பாய் மெலிந்தனள் – கடல்நீரில் விழுந்த துரும்புபோல, அலைந்து உடல் மெலிந்தாள் எ-று. (சருரு)

தலைவிகூற்று.

பஞ்சவனத்தத்தைக் காக்குந்தென்கூடற் பதிசுந்தரன்
பஞ்சவனத்தத்தைப் பார்ப்பதிக்கீந்தவன் பாலனக்கால்
பஞ்சவனத்தத்தை யானன்செந்தூரன் பதியிற்சென்று
பஞ்சவனத்தத்தை காள்சொல்லுவீரென்றன் பந்தத்தையே.

இ-ள். பஞ்சம் அனத்தத்தை – பஞ்சத்தினா லுண்டாகும் அநர்த்தத்தை, காக்கும் – தடுத்து, (ஏழைகளைக்) காக்கின்ற, தென் கூடல் பதி – தென்மது

ரைப் பதியிலெழுந் தருளியிருக்கிற, சுந்தர பஞ்சவன் — சுந்தர பாண்டியன், அத்தத்தை — தன் திருமேனியிற் பாதியை, பார்ப் பதிக்கு ஈந்தவன் — உமா தேவிக்குக் கொடுத்தவன், (அவனுக்கு) பாலன் — புதல்வனும், அக்கால்—அக் காலத்தில், பஞ்சவன் அத்தத்து — பஞ்ச கிருத்தியங்களையுடைய பரமசிவ னது கையில், ஐ ஆளுன் — அழகா யிருந்தவனும், செந்தூரன் — திருச்செந்தூ ரையுடையவனும் ஆகிய முருகக் கடவுளுடைய, பதியில்சென்று — இடத்திற் போய், பஞ்ச வன்னம் தத்தைகாள் — பஞ்சவர்ணக் கிளிகளே, என்றன் பந்தத்தை — எனது அன்பை, சொல்லுவீர் — சொல்லக்கடவீர்கள்—எ-று.

சுரம்போக்கு.

செவிலி கூற்று.

கச்சிக்குரங்கன் மனுநீதிவேந்தன் கனவரைமேல்
கச்சிக்குச்சொல்லி முலைபூணுமோசிறு கைகளள
கச்சிக்குவாரி முடித்திடுமோவின்றோர் காளைபின்னே
கச்சிக்கெனச்சென் றிராமேசுரங்கண்ட காட்சிநன்றே.

இ-ள். கச்சிக் குரங்கன் — கச்சியிலுள்ள ரங்கன், மனுநிதி வேந்தன்- மநுநீதியையுடைய அரசன், (அவனது) கனவரைமேல் — பெரிய மலையின்மீ துள்ள, இக்குச் சொல்லி, முலை-கரும்புபோலும் இன்சொல்லையுடையாளது தனங்கள், கச்சு பூணுமோ—, சிறு கைகள் — சிறிய கைகள், அளகச் சிக்கு- கூந்தலின் சிக்கை, வாரிமுடித்திடுமோ-வாரிமுடிக்குமோ, இன்று ஓர் காளை பின்னே — இன்று ஒரு விடபுருடன் பின்னே, கச்சிக்கு எனச்சென்று — கச் சிக்கென்று சொல்லிப்போய், இராமேசுரம் கண்ட காட்சி நன்று — இராமே சுரத்தைக் கண்டகாட்சி நன்றாயிருந்தது—எ-று.

இராமேசுரம் கண்ட — இராமர் பாலைவனத்தைக்கண்ட. (௬௫௭)

தோழிகூற்று.

சந்தநந்தந்தர ளங்கனந்தந் தஞ் சரங்கணம்பு
சந்தநந்தந்தர வானுசுப்பல்குன்மின் றந்தமெய்ப
சந்தநந்தந்தர சங்கசம்பந்தம்பரஞ் சங்கிழந்து
சந்தநந்தந்தரஞ் சொன்னுள்வரச்சொல்லிச் சண்முகனே.

இ-ள். களம் தந்தம் — கழுத்தும்பல்லும், சந்தம் நந்து அம் தரளம் — அழ காகிய சங்கினையும் அழகாகிய முத்தினையும் நிகர்க்கும், கண் சரம் — கண் அம் பைநிகர்க்கும், தாம் அம்புசம் — தனம் தாமரை யரும்பை நிகர்க்கும், வான் நுசுப்புஅல்குல் — ஆகாயம்போலும் இடையும் அல்குலும், தந்துஅர-நூலிழை யையும் பாம்பின்படத்தையும்நிகர்க்கும், மின் தந்த மெய்பசந்து-மின்னுகின்ற மேனிபகலை நிறமடைந்து, அநம்தந்தரசம்க சந்து-அன்னைபசக்கர்ந்து, அம்பரம்

சங்குஇழந்து — ஆடையையும் சங்கவளையலையும் இழந்து, அநந்தம்தரம் வரச்சொல்லி — அநேகம்தரம் உன்னைவரச்சொல்லி, சந்துசொன்னாள் — என்னைத் தூதுசொல்லியனுப்பினாள், சண்முகனே — ஆறுமுகனே—எ-று. (சஅ)

பெரியபாளையம் சிதம்பரமுதலியார் தனக்கு ஆடையளித்ததைக் குறித்து ஒருவித்துவான் அவரைப்புகழ்ந்து பாடியது.

விருத்தம்.

நத்தையார்வயல்சூழ் பெரும்பாளையநகரில் வாழுஞ்சிதம்பரமன்னவா, நத்தைநோக்கியரிபரந் தாமசநாத்தவென்றழு மொருபெண்ணின்மா, நத்தையன்றளித்திட் டவன்போலென்மாநத்தை யின்றளித்திட்டாயென்றுன்னிதா, நத்தையானென்சொல்வே னிரண்டாயிர நாவுடைப் பணிநல்லரசன்றியே.

இ-ள். நத்தைஆர்வயல்சூழ் — சங்குகள் நிறைந்த வயல்சூழ்ந்த, பெரும்பாளைய நகரில்வாழும்-பெரியபாளைய நகரத்தில்வாழ்கின்ற, சிதம்பரமன்ன—சிதம்பரவேந்தனே, வாநத்தைநோக்கி — ஆகாயத்தைப் பார்த்து, அரிபரந்தாமசநாத்தநா என்று—, அழும் — அழாநின்ற, ஒருபெண்ணின் மாநத்தை-ஒருபெண்ணினதுமாநத்தை, அன்று அளித்திட்டவன்போல் — அந்நாளில் காத்தவன்போல, என்மானத்தை இன்று அளித்திட்டாய் என்று — என்மாநத்தையின்றுகாத்தாயென்று, உன்நிதானத்தை — உன்பெருந்தன்மையை, இரண்டு ஆயிரம்நாஉடை — இரண்டாயிரநாக்களையுடைய, நல் — நல்ல, பணிஅரசு அன்றி-பாம்பரசனாகிய ஆதிசேஷனல்லாமல், யான் என்சொல்வேன்—நான் என்ன சொல்லவல்லேன்—எ-று.

வாநத்தைநோக்கியழு மொருபெண் — துரோபதை, அவள் மாநத்தை யளித்திட்டவன் — ஸ்ரீகிருஷ்ணன். (சந்க)

தலைவிகூற்று.

அந்தரங்கண்டிடத்தேயு நெல்லிரும்புபோலிப்போ தகப்பட்டேன் [யான்
அந்தரங்கவாழிமுரா சோனமரிற்படுந்துயா மகற்றுதற்கே
அந்தரங்கண்வளரமலர் முனிவருக்குமுனிவருக்கு மமுதையீந்த
அந்தரங்கமாயனையே யந்தரங்கமாயனையே யழைப்பிப்பாயே.

இ-ள். அந்து அரம்கண்டிட — அந்தையும் அரத்தையும் கண்டமாத்திரத்தில், தேயும் — தேய்ந்துபோகின்ற, நெல்இரும்புபோல்—நெல்லும் இரும்பும்போல, இப்போதுயான் அகப்பட்டேன் — இப்பொழுது நான் சிக்கினேன், அம் — அழகாகிய, தரங்கம் — அலைகளையுடைய, ஆழி — சமுத்திரத்தை, முரசோன் — முரசாகவுடையவனாகிய மன்மதனது, அமரில் — போரில், படும்துயரம் — படுகிறதுன்பத்தை, அகற்றுதற்கே-நீக்கும்பொருட்டே, அநந்தரம்-ஆகா

யத்தில், கண்வளர் அமலர் – கண்வளர்கின்ற அமலருக்கும், முனிவருக்கும்-தேவர்களுக்கும், முனிவருக்கும் – முனிகளுக்கும், அமுதைஈந்த – அமிர்தத்தைக்கொடுத்த, அம்தரங்கமாயனையே – அழகிய திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்ட மாயவனையே, அந்தரங்கமாய் – இரகசியமாக, அன்னையே-தாயே, அழைப்பிப்பாயே – வரவழைக்கக்கடவை—எ-று. (சகூ0)

தாய்க்கூற்று.

விருத்தம்.

அன்னமதுவீடென்றே குடியிருக்குங்கொண்டைமுகமரவிந்தஞ்சீர்
அன்னமதுகண்டஞ்சு நடைபந்துகொங்கைசுர ரமுதந்தன்னை
அன்னமதுரம்போன்ற சொன்மாதுசிவாஜி யரசேயென்றும்
அன்னமதுவேம்பாகி மயலானளினிதாய்வந் தாளுவாயே.

இ-ள். கொண்டை – கூந்தலானது, அல் – இருள், நமது வீடென்றே குடியிருக்கும் – இது நமது வீடென்றெண்ணியே குடியிருக்கு மிடமாம், முகம் – முகமானது, அரவிந்தம் – தாமரை மலரைநிகர்க்கும், நடை – நடையானது, சீர் – அழகான, அன்னமதுகண்டு அஞ்சும்-அன்னப்பறவையானது கண்டு அஞ்சும்படியாயிருக்கும், கொங்கை – தனங்கள், பந்து – பந்துக்கு நிகராயிருக்கும், சொல் – சொற்கள், சுரர்அமுதந்தன்னை அன்ன–தேவாமிர்தத்தையொத்த, மதுரம்போன்ற – மதுரத்தை நிகர்த்திருக்கும், மாது – இப்படிப்பட்ட அவயவங்களையுடைய என்பெண்ணானவள், என்றும் – எந்நாளும், அன்னமது வேம்புஆகி – அன்னமானது வேம்புக்கு நிகராய்க்கசந்து, மயல் ஆனாள் – உன்மீது மோகங்கொண்டாள், (ஆதலால்) சிவாஜி அரசே – சிவாஜி வேந்தனே, இனிதாய்வந்து ஆளுவாய் – அன்போடுவந்து இவளை ஆளக்கடவாய்—எ-று. (கசுக)

கொடையாளிகளின் அளவுகுறிக்கின்றது.

விருத்தம்.

சந்திரன்காற்காற் குமுணனேவரைக்காற் றனிக்கொடைக்கன்னனேவொருகால், கந்தரமிருகாற் பலியுமேமுக்காற் காழவிர்கொடையுடையவராம்,இந்தமாநிலத்தின்முழுக்கொடையுடையோனிதமலியெட்டராபுரம்வாழ், சந்திரவதனன் மந்தரபுயத்தன் றனியருணசலதுரையே.

இ-ள். சந்திரன் கால்கால் – சந்திரன்வீசமும், குமுணன் அரைக்கால்—குமுணன் அரைக்காலும், தனிக்கொடை – ஒப்பற்ற ஈகையையுடைய, கன்னன் – கர்ணமஹாராஜன், ஒருகால் – ஒருகாலும், கந்தரம் இருகால்-மேகம் அரையும், பலியும் முக்கால் – பலிச்சக்கரவர்த்தியும் முக்காலும் ஆகிய, காழ் அவிர் – ஒளியோடு பிரகாசிக்கின்ற, கொடை உடையவர் ஆம் – ஈகையை

யுடையவர்களாவர். இந்தமாநிலத்தில் – இந்தப்பெரிய நிலவுலகத்தில், முழுக் கொடையுடையோன் – முழுக்கொடையுடையவன், இதம்மலி-நன்மைமிகுந்த எட்டயாபுரம்வாழ் – எட்டயாபுரத்தில் வாழ்கின்ற, சந்திரவதனன்-பூர்ண சந்திரனைநிகர்த்த முகத்தை யுடையவனும், மந்தரபுயத்தன் – மந்தரகிரியை நிகர்த்த தோள்களை யுடையவனும் ஆகிய, தனி – ஒப்பற்ற, அருணாசலதுரையே – அருணாசலதுரையே யாவன்—எ-று. (சசுஉ)

இரவலர் தன்மை.

விருத்தம்.

எண்சாணாகமிடியனுக்கிங் கிரத்தலுனிலேழ்நடையாறும்
கண்காணுமுன்னைந்தாகுங் காணினான்காங்கையேந்தில்
தண்கார்நிதியேயெனவோதிற் றவர்போன்மூன்றுமிரண்டாகும்
நண்பாவீதலிலையென்றா னமன்பாலாம்பொன்பாலுயிரே.

இ-ள். இங்கு – இவ்வுலகத்தில், மிடியனுக்கு – தரித்திரனுக்கு, எண்சாண் ஆகம் – எட்டுச்சாணளவு கொண்டவுடம்பு, இரத்தல் உன்னில் – யாசித்தலை நினைத்தவளவில், ஏழ் – ஏழ்சாணாகும், நடை – இரக்கும்பொருட்டு நடக்குங்கால், ஆறுஆம் – ஆறுசாணாகும், கண்காணுமுன் ஐந்துஆகும் – (கொடையாளியைக்) கண்ணினாற் காண்பதற்குமுன்னே ஐந்துசாணாகும், காணின் நான்குஆம் – கண்டால் நான்குசாணாகும், கைஏந்தில் – கையையேந்தினால், தவர்போல்மூன்றும் – தவசிகள்போல் மூன்றுசாணாகும், தண்கார்நிதியேஎன ஓதில் – குளிர்ந்தமேகமே நவநிதியே என்று அவனைப் புகழ்ந்து சொல்லுங்கால், இரண்டு ஆகும் – இரண்டுசாணாகும், நண்பா ஈதல் இலையென்றால்-அன்போடுகொடுத்தல் இல்லையென்று சொல்லுவனாயின், பொன்பால் உயிர்-(அந்த யாசகனது) பொன்னிடத்துள்ள உயிரானது, நமன்பால் ஆம் – யமனிடத்துச்சேரும்—எ-று. (சசுக)

புகையிலையின் பெருமை.

விருத்தம்.

சீராருந்திருநெடுமா லானிரைப்பின் புன்கயிலைக்காம்பெடுத்துக் கொண்டான், வாராருமுலையுமைசே ரரனேசம்புகையிலையில்வசிப்பதானான், சீராருமக்கினிக்குப் புகையிலையேயென்றாற்பின் சீவன்போகும், பேராரும்புகையிலைதன் பெருமைதனையெவராலும் பேசொணாதே.

இ-ள். சீர் ஆரும் – சிறப்புப்பொருந்திய, திரு-திருமகளை யுடைய, நெடுமால் – நெடுமாலானவன், ஆன்நிரைப்பின் – பசுக்கூட்டத்தின்பின், புகையிலைக்காம்பு எடுத்துக்கொண்டான்—, வார் ஆரும்முலை – கச்சணிந்த தன

களையுடைய, உமைசேர் அரன் — உமையோடுகூடிய சிவபெருமான், நேசம் புகையிலையில் வசிப்பது ஆனுன் — அன்போடு புகையிலையில்தானே வாழ்வதானுன், சீர் ஆரும் அக்கினிக்கு — சிறப்புப்பொருந்திய அக்கினிதேவனுக்கு, புகைஇலையே யென்ருல் — புகைஇல்லையே யென்றுசொன்னுல், பின் சீவன் போகும் — அதன்பின்னே உயிர்நீங்கும், (ஆதலால்) பேர்ஆரும்-பிரபலமான, புகையிலை தன்பெருமைதனை — புகையிலையின் பெருமையை, எவராலும்பேசொணுது — எவராலும் சொல்லிமுடியாது—எ—று.

ஆனிரைப்பின் புகையிலைக்காம்பு எடுத்துக்கொண்டான் — என்பதற்கு பசுக்கூட்டத்தின் பின்செல்லுங்கால் — அழகிய வேய்ங்குழலையெடுத்துக்கொண்டானென்றும், அரனே சம்புகையிலையில் வசிப்பதானுன் என்பதற்கு சம்மாரகர்த்தாவாகிய சம்புவானவன் கையிலையில் வாழ்வதானுன். என்றும், அக்கினிக்குப் புகையிலையே. யென்ருல் பின்சீவன்போகும் என்பதற்கு. நெருப்புக்குப் புகையில்லையென்ருல் பிறகு. சீவனே இல்லையென்றும், புகையிலையே என்று நினைத்தமாத்திரத்தில் ஜீவன்போகுமென்றும் பொருளுரைத்துக்கொள்க. (௨௯௪)

கிருஷ்ணன் விஷயம்.

குன்றுகுடையாவெடுத்துக் கோவைக்காத்த
 கோபாலாநின்பெருமை கூறக்கேண்மோ
அன்றுமலர்வந்தவடன் வீட்டைவிட்டே
 ஆயர்மனைவந்ததனு லாயர்மாதர்
கன்றுகட்டுந்தாம்புகொண்டே யுரலிற்கட்டிக்
 கரியதிருமேனிசிவப் பேறமத்தால்
என்றுமழியாப்பெயராற் றிருடனென்றே
 எற்றியதுமுன்றலையி லெழுத்துத்தானே.

இ-ள். குன்று — கோவர்த்தனமலையை, குடையாஎடுத்து — குடையாகத்தூக்கி, கோவைகாத்த — பசுக்களைக் காத்தருளிய கோபாலா — கண்ணனே, நின்பெருமை — உன்பெருமையை, கூறக்கேண்மோ — யான்சொல்லக்கேட்பாயாக, அன்று — அந்நாளில், மலர்வந்தவள் தன் வீட்டைவிட்டு — திருமகளுடைய மனையைவிட்டு (திருப்பாற்கடலைவிட்டு) ஆயர்மனை வந்ததனுல்-ஆயர்வீட்டுக்கு வந்ததனுல், ஆயர் மாதர் — இடைப்பெண்கள், கன்றுகட்டுந்தாம்புகொண்டு — கன்றைப்பிணிக்குங் கயிற்றினுல், உரலில்கட்டி — உரலிற்சேர்த்துப் பிணித்து, கரியதிருமேனி — உனது கருமையாகிய திருமேனியில், சிவப்புஏற — செந்நிறமுண்டாகும்படி, மத்தால் — மத்தைக்கொண்டு, என்றும் அழியாபெயரால் — என்றும் அழியாத பெயரினுலே, திருடன் என்று எற்றியதும் — திருடனென்று புடைத்ததும், உன்தலையில் எழுத்துத்தானே-உன்தலையில் எழுதப்பட்ட எழுத்தின்பயனே—எ-று. (௨௯௫)

தாய்க்கூற்று.

விருத்தம்.

சேல்வண்டுவசமளியே நாணுயிப்பெண்ணின்மேற் சினந்தேயைந்து
கோல்வண்டுமுனை தீட்டிக் கழைகுழைத்தங்கசனெய்தகொடுமைதன்
பால்வண்டுநிறைபழன வாதிபுரித்தியாகேசர் பாலிலாறு (னால்
கால்வண்டேபோயுரைமின் கைவண்டுபூமுகந்த கணக்கைத்தானே.

இ-ள். சேல் — மீனை, வண் துவசம் — வளவிய கொடியாகவும், அளியே நாணுய் — வண்டையே நாணாகவும் கொண்டு, அங்கசன் — மன்மதன், இப்பெண்மேல் சினந்து — இந்தப் பெண்ணின்மேற் கோபங்கொண்டு, கழை குழைத்து — கரும்பு வில்லை வளைத்து, ஐந்து கோலம் வண்டு — அழகிய ஐந்து பாணங்களை, முனை தீட்டி — முனையைக் கூர்மை செய்து, எய்தகொடுமை தன்னால் — எய்த கொடுமையால், பால் வண்டு நிறை — வெண்மையாகிய சங்கங்கள் நிறைந்த, பழனம் — வயல் சூழ்ந்த, ஆதிபுரி — திருவொற்றியூரிலெழுந்தருளிய, தியாகேசர் பாலில் — தியாகேச ரிடத்து, ஆறு கால் வண்டே — ஆறு கால்களையுடைய வண்டே, கை வண்டு — கை வளையல், பூமுகந்த கணக்கை, நிலத்திற் சிந்தின விதத்தை, போய் உரைமின் — போய்ச் சொல்லுங்கள் - எ-று.

ஒருபெண்ணின் அவயவவர்ணனை.

விருத்தம்.

கட்பூக்குழல்மாவடுவண்டாம் கழைவிற்புதல்கூரசிநாட்டம்
எட்பூத்துண்டமுருக்கோட்ட மிலகுவிதுவாநநம்பாணி
தட்பூச்சுவர்க்கஞ்சிலம்பிடைநூ னிதம்பமகிபைவராற்றாள்சொல்
வெட்பால்குரல்கோகிலமன்ன நடையும்வடமீன்கற்புடையாள்.

இ-ள். கள் பூகுழல் — தேனுள்ள பூங்குழல், மா அடு வண்டு ஆம் — அழகுள்ள வண்டுபோலும், புரல் — புருவம், கழை வில் — (மன்மதனது) கரும்பு வில்லை நிகர்க்கும், நாட்டம் - கண், கூர் அசி-கூர்மையாகிய வாளைநிகர்க்கும், துண்டம் — நாசி, எள் பூ — எள்ளின் பூப்போலும், ஓட்டம் — அதரம், முருக்கு- முருக்கம் பூப்போலும், ஆநநம் — முகம், இலகு விது — விளங்குகின்ற பூர்ண சந்திரன்போலும், பாணி — கை, தண் பூ — தண்ணிய தாமரைப் பூவை நிகர்க்கும், சுவர்க்கம் — தனம் சிலம்பு — மலையை நிகர்க்கும், இடை—இடையானது, நூல் — நூலிழைபோலும் நிதம்பம் — அல்குல், அகிபை — பாம்பின் படம் போலும், தாள் — கணைக் கால், வரால் — வரால்மீனை நிகர்க்கும், சொல்வெண்பால் — சொல் வெண்மையாகிய பாலின் சுவைபோலும். குரல் — குரலானது, கோகிலம் — குயிலை நிகர்க்கும், நடை — நடை, அன்னம் — அன்ன நடையை

நிகர்க்கும், (இவள் இத்தன்மையான அவயவங்களை யுடையவளாயிருத்தலே யன்றி) வடமீன் கற்பு உடையாள் — அருந்ததி போலும் கற்பினையும் உடையாள் — எ-று. (சசுஎ)

பரமசிவனைக்குறித்து ஒரு அடியவர் இரங்கிக்கூறியது.

விருத்தம்.

தருக்காலுமலர்ப்பொழில்சூ ழாரூரர்தமைப்புலமைத்தருக்குத் தன்னால், பெருக்காலுமிவரருமைப் பெம்மானென்றெண்ணமற் பெண்பித்தேறி, முருக்காலும்வெலற்கரிய விதழ்ப்பரவை யிணங்கும்வகை மொழிந்துவாவென், றிருக்காலுநடத்தினை ருக்காலுந்தமிழ்க்கிரங்கி யிருக்கொணாதே.

இ-ள். தருகாலும் — மரங்கள் உதிர்க்கின்ற, மலர் — மலர்களையுடைய, பொழில் சூழ் — சோலைகள் சூழ்ந்த, ஆரூரர் தமை — திருவாரூர்த் தியாகேசரை, புலமைத் தருக்குத்தன்னால் — புலமையின் அகங்காரத்தாலே, பெருக்கு ஆலும் இவர்—செல்வப் பெருக்கையுடைய இவர், அருமை பெம்மான் என்று எண்ணமல் — கிடைத்தற்கு அரிய பெருமான் என்று நினையாமல், பெணபித்து ஏறி — பெண் பைத்தியம் அதிகரித்து, முருக்காலும் வெலற்கரிய இதழ்-முருக்கம் பூவினாலும் வெல்லுதற் கரிதாகிய அதரத்தையுடைய, பரவை-பரவை நாய்ச்சியார், இணங்கும் வகை — சம்மதிக்கும்படி, மொழிந்துவா என்று-சொல்லிவா வென்று, இருக்காலும் நடத்தினன்-இரண்டு தரம் நடத்தினன் (நாவலூரன்) ஆதலால் இறைவர், ஒருக்காலும் — ஒருகாலத்திலும், தமிழ்க்கு-அடியவரது தமிழ்ப்பாடலுக்கு, இரங்கி யிருக்கொணாது — இரக்கங் கொண்டிருக்கலாகாது — எ-று. (சசுஅ)

விருத்தம்.

அருக்கன்மதி யுதித்துவரு மம்புவியி ... யங்களன்பாய்க்கேளீர், உருக்குமந்தவுடலீரா றென்றரையு... றரையுமுகந்துகொண்டு, இருக்குமந்த விடந்தனிலே நாலிர... ான திருக்கக்கண்டேன், திருக்குளத்துப்படித்துறையிற் க... கொவேசிறுக்கியவள் சிரிக்கின்றளே.

இ-ள். அருக்கன் மதி — சூரியனும் சந்திரனும், உதித்துவரும் — உதயஞ்செய்து வருகின்ற, அம்புவியில் — இவ்வுலகத்தில், அதிசயங்கள் — புதுமைகளை, அன்பாய் கேளீர் — அன்போடு கேட்கக் கடவீர், உருக்கும் — (கண்டோரது மனத்தை) உருக்கப்பண்ணுகிற, உடல் ஈராறு ஒன்றரையும் ஒன்றரையும் உகந்துகொண்டு — பதினைந்தை யேற்றுக்கொண்டு, இருக்கும் அந்த இடந்தனிலே — இருக்கின்ற அந்த இடத்திலே, நாலிரண்டு விதமானது இருக்கக்

கண்டேன்—, திருக்குளத்துப் படித்துறையில்—, சிறுக்கி அவள்—, கலுக்கெனவே சிரிக்கின்றாளே—எ-று.

பதினைந்து – சோதி நக்ஷத்திரம், சோதியுருவு.
கொண்டிருக்குமிடம், கோயில், நாலிரண்டு – கன்னி. (சுகக)

விருத்தம்.

திருக்குளத்திற் றிருக்குளசுந் தரக்கடவுள் விருப்பமொடுசிறந்துவாழும், இருக்களந்த குருக்கள்மனைத் தெருக்கணிறைபுதுவையினிலெனைப்பார்த்தன்பா, மருக்கிளர்ந்த முருக்கிதழ்ச்செந் திருக்கமலம் பெருக்கமொடு வதிந்துதோன்றும், திருக்குளத்தங்கரையருகே சிறுக்கிநின்று கலுக்கெனவே சிரிக்கின்றாளே.

இ-ள். திருக்குளத்தில்–அழகிய நெற்றியில், திருக்கு உள–கண்ணுள்ள, சுந்தரக் கடவுள் – சோமசுந்தரக் கடவுள், விருப்பமொடு சிறந்து வாழும்–விருப்பத்தோடு பெருமைபெற்று வாழ்கின்ற, இருக்கு அளந்த–வேதங்களைக் கரைகண்ட, குருக்கள் மனை – குருக்கள் வீடுகளுள்ள, தெருக்கள் நிறை – தெருக்கள் நிறைந்த, புதுவையினில் —புதுவை நகரத்தில், எனைப் பார்த்து–என்னை நோக்கி, அன்பா - அன்போடு, மருகிளர்ந்த – மணமிகுந்த, முருக்கு இதழ் – முருக்கம் பூப்போலும் அதரத்தையுடைய, செந்திரு – திருமகளுக்குரிய, கமலம் – தாமரை மலர்கள். பெருக்கமொடு வதிந்து தோன்றும் – மிகுதியாய் உண்டாகிக் காணப்படுகின்ற, திருக்குளத்தங்கரை அருகே—, சிறுக்கி நின்று கலுக்கெனவே சிரிக்கின்றாளே – எ-று. (சஎ0)

சந்தவிருத்தம்.

அக்கப்புநற்சசியைமிக்கச்சடைக்குளணியத்தற்குமெய்ப்புதல்வனார், உக்ரக்கோழிக்கொடியர்பச்சைப்பரிக்குமரருற்றுச்செழித்தவரைமேல், கைக்கிட்டதன்வளையினற்பொற்சரத்தினொளி கப்பத்தெருக்களளவும், செக்கச்சிறுக்கியவள் பக்கச்செருக்கிலுயிர் சிக்கிக்கொளத்திரியுமே.

இ-ள். அக்கு அப்பு நல் சசியை – அக்கு மணியையும் நீரையும் நல்லசந்திரனையும், மிக்க சடைக்குள் அணி – மேன்மையான புத்திரரும், உக்ரம் கோழிக் கொடியர் – (பகைவருக்கு) உக்கிரமாகிய கோழிக்கொடியையுடையவரும், பச்சை பரி குமரர் – (மயிலாகிய) பச்சைக் குதிரையை யுடையவரும் ஆகிய முருகக்கடவுள், உற்று செழித்த வரைமேல் – பொருந்தித் தழைத்த மலைமேல், கைக்கு இட்ட – கையிலணிந்த, தன் வளையின் – தன்வளையலின், நல் பொன் சரத்தின் ஒளி – நல்ல பொன்மாலையினொளி, தெருக்கள் அளவும்

கப்ப – வீதிகள்வரைக்கும் மூட, செக்கச் சிறுக்கி அவள் – செவந்த சிறுக்கி யாகிய அவளது, பக்கச் செருக்கில் – (கொண்டையின்) பக்கச் செருகில் உயிர் சிக்கிக் கொளத்திரியும் – என் உயிர் அகப்பட்டுக்கொள்ளத் திரியாநின் றது—எ-று. (சுஎக)

விருத்தம்.

கங்குலிலேநடப்பார்க்குக் காலிலேகண்வேண்டுங்கண்டீரந்தச், சங்கரனார் திருத்தாளிற் கண்ணிடந்து சாத்திவைத்த சமர்த்தைப், பாரீர், அங்கணனா ராரூராடவே கிண்கிணிக்கா லருமையெல்லாம், செங்கணெடுமா றனக்கேயல்லான் மற் றொருவருக்குந்தெரிந்திடாதே.

இ-ள். கங்குலிலே நடப்பார்க்கு – இரவில் நடப்பவர்களுக்கு, காலிலே கண் வேண்டும் – காலிலே கண்ணிருக்க வேண்டும், அந்த சங்கரனார் திருத் தாளில் – அந்தச் சிவபெருமானது திருவடியில், கண் இடந்து சாத்திவைத்த சமர்த்தை – கண்ணைத்தோண்டிச் சாத்தின சாமர்த்தியத்தை, பாரீர் – பாருங் கள், அம் கணனார் – கிருபைக்கண்ணர், ஆரூரர் – திருவாரூரர், ஆட – நட னஞ்செய்ய, கிண்கிணிக்கால் அருமை யெல்லாம் – கிண்கிணியைத் தரித்த திருவடியின் அருமை முழுதும், செங்கண் நெடுமால் தனக்கே அல்லால்– செவந்த தாமரைக் கண்களை யுடைய நெடுமாலுக்கேயன்றி, மற்றொருவருக் கும் தெரிந்திடாது – வேறொருவருக்கும் தெரியாது—எ-று. (சுஎஉ)

நிந்தாஸ்துதி.

விருத்தம்.

ஓர்குடிக்கேயோர்மகவாஞ் சிறுத்தொண்டன்பிள்ளைபழி யொன்றுபோதும், பார்குடிக்குட்செங்காட்டங் குடிமேவுமுத்தரா பதியாரேநீர், கார்குடிக்குங்கஞ்சுகமுங் கப்பறையும்பொக்கணமுங்கை யிற்கொண்டே, ஆர்குடியைக்கெடுப்பதற்கிங் காண்டிவேடங்கொண் டேயலைகின்றீரே.

இ-ள். ஓர் குடிக்கு – ஒரு குடும்பத்துக்கு, ஓர் மகவு ஆம் – ஒரேபிள்ளை யாகிய, சிறுத்தொண்டன் பிள்ளைபழி ஒன்றுபோதும்—, பார் குடிக்குள்– உலகிலுள்ள குடிகளுக்குள்ளே, செங்காட்டங் குடிமேவும் – செங்காட்டங் குடியில்வாழ்கின்ற, உத்தராபதியாரே—, நீர்—, கார்குடிக்கும் கஞ்சுகமும்– (திருமேனியில்) கருமையாகிய போர்வையையும், கையில் – கையினிடத்தில் கப்பறையும் – திருவோட்டையும், பொக்கணமும் பொக்கணத்தையும், கொ ண்டு – தாங்கி, ஆர் குடியைக் கெடுப்பதற்கு – யார் குடும்பத்தை யழிப்பதற்கு, இங்கு – இவ்விடத்தில், ஆண்டிவேடங்கொண்டு அலைகின்றீர்—எ-று.

சிறுத்தொண்டன்பிள்ளை — சீராளன், செங்காட்டங்குடி — ஓர்திருப்பதி, உத்தராபதியார் — அத்திருப்பதியிலெழுந்தருளிய சிவபெருமான், பொக்கணம் — சோளிப்பை. (௭௭௩)

ஒருவித்வான் பசித்துவந்து ஒருபிரபுவையடுக்க, அவர் இவர்பசி தீர அன்னமிடக் கட்டளையிட்டு, அவர் அவ்வாறே உண்டு பசிதீர்ந்து அந்தப்பிரவின்மேல் பாடியது.

விருத்தம்.

கொல்லாவிரதத்தமிழ்முனிவன் முதலோர்குண வாகடநூலில், எல்லாப்பிணிக்கு மருந்திசைத்தா ரியானுமவைதேர்ந்து றுதிகண்டேன், பொல்லாப்பசிநோய்க்கொருமருந்து புகலாமையின்யான்றேடி நின்றன், சொல்லாமெனவெண்ணுழியங்நோய் தொலைந்ததுறைசார் பறிகிலனே.

இ-ள். கொல்லாவிரதம் — கொல்லாவிரதத்தையுடைய, தமிழ்முனிவன் முதலோர் — அகத்தியன்முதலானோர், குணவாகடநூலில் —, எல்லாப்பிணிக்கும் — எல்லாவியாதிகளுக்கும், மருந்து இசைத்தார் — மருந்துசொன்னார்கள், யானும் — நானும், அவைதேர்ந்து — அவற்றையாராய்ந்து, உறுதிகண்டேன் — அவற்றின் உறுதியைக்கண்டேன், பொல்லாப்பசிநோய்க்கு — பொல்லாத பசிப்பிணிக்கு, ஒருமருந்து புகலாமையின், ஒருமருந்து சொல்லாமையால், யான்தேடி — நான்தேடி, நின்றன்சொல் ஆம்என எண்ணுழி — உன் சொல்லே அப்பசிநோய்க்குமருந்தொன்று நினைத்தமாத்திரத்தில், அங்நோய் — அப்பசிப்பிணி, தொலைந்த — தொலைந்துபோன, துறைசார்பு அறிகிலன்-இடமும் சார்பும் — அறிகிலேன் — எ-று. (௭௭௪)

சிவபிரான்மீது ஒரு அன்பன்பாடின நிந்தாஸ்துதி.

விருத்தம்.

அச்சுதனாரும்முடைய மச்சினனார் படியளந்தே யகிலங்காத்தார், நிச்சயமாம்வாழ்வுதரு மிலக்குமிதன்னுடன்பிறந்தீர் நிலைமையாக, உச்சிதமாம்பொன்மலையும் வெள்ளிமலையும்படைத்தீ ருமக்குச்சார்பாய்ப், பச்சைமாகதமிருக்கப் பிச்சையெடுத்துண்டதென்ன பட்டியாரே.

இ-ள். அச்சுதனார் — திருமாலானவர், உம்முடைய மச்சினனார் —, அவர் படியளந்து —, அகிலம்காத்தார் — உலகைக்காத்தருளினார், நிச்சயம்ஆம்-உறுதியாகிய, வாழ்வுதரும் — செல்வத்தைக்கொடுக்கின்ற, இலக்குமிதன்னுடன்

பிறந்தீர் — திருமகளோடு கூடப்பிறந்தீர், நிலைமையாக — நிலையாக, உச்சிதம் ஆம் — மேன்மையாகிய, பொன்மலையும்-மேருமலையையும், வெள்ளிமலையும்-கைலாயமலையையும் படைத்தீர் — சுவாதீனமாகப்பெற்றீர், உமக்குச்சார்பாய்-உமக்குச்சார்பாக, பச்சைமரகதம்இருக்க — பச்சையாகிய மரகதமலையுமிருக்க, பிச்சையெடுத்து உண்டதுஎன்ன — பிச்சையேற்றுண்டதற்குக்காரணம்யாது, பட்டியாரே — கள்வரே—எ-று.

படியளத்தல் — பூமியையளத்தல், பச்சைமரகதம் — உமாதேவியார். (௪௭௫)

விருத்தம்.

மாத்தவர்க்கெலாமுடலம் புளகிப்பவிநோதமாய் மகிழவாடும், கூத்தவர்க்குப்பார்த்தவர்கள் கொடுப்பதல்லாற்பார்த்தவர்க்குக்கொடுப்பதுண்டோ, நீத்தவர்களேகலந்த வொற்றியூர்த்தியாகேசர்நிருத்தங்கண்ணால, பார்த்தவர்க்குக்கேட்டதன்றிக் கிடையாதபரகதியும் பாலிப்பாரே.

இ-ள். மாதவர்க்கு எல்லாம் — பெரிய தவத்தோர்க்கெல்லாம், உடலம்புளகிப்ப — உடம்புபூரிக்க, விநோதமாய் — விசித்ரமாய், மகிழ ஆடும் — (அவர்கள் மனம்) மகிழும்படி யாடுகின்ற, கூத்தவர்க்கு — கூத்தாடிகளுக்கு, பார்த்தவர்கள் கொடுப்பது அல்லால்-(வேடிக்கை) பார்த்தவர்கள் கொடுப்பதல்லாமல், பார்த்தவர்க்கு — பார்த்தபேர்களுக்கு, கொடுப்பது உண்டோ — (ஆடுவோர்) கொடுப்பது உண்டோ, நீத்தவர்கள் கலந்த — துறவிகள் கூடியிருத்தற் கிடமாகிய, ஒற்றியூர் தியாகேசர்—, நிருத்தம் — தமது நடனத்தை, கண்ணால்பார்த்தவர்க்கு — கண்ணால் தரிசித்தவர்களுக்கு, கேட்டது அன்றி — அவர்கள் விரும்பி கேட்டதேயல்லாமல், கிடையாத — கிடைத்தற்கரிய, பரகதியும் — மேலான மோக்ஷகதியையும், பாலிப்பார் — கொடுப்பார்—எ-று. (௪௭௬)

இரகுநாத சேதுபதியின் யானையைப்புகழ்ந்தது.

விருத்தம்.

கடிவாங்குமலர்த்தடஞ்சூழ் சேதுபதிரகுநா[illegible]நல்யானை,
அடிவாங்கிமுன்னடக்கில் வடகலிங்கங்கிடு[illegible]ங்கதேசம்
குடிவாங்குங்கடலேழுமுள்வாங்குமொன்னலர்கள்கோட்டைவாசற்
படிவாங்குமரசர்மணி முடிவாங்குஞ்சேடன்முடி படியுந்தானே.

இ-ள். கடிவாங்கும் — மணம்பொருந்திய, மலர்த்தடம்சூழ் — மலர்ப்பொய்கைகள் சூழ்ந்த, சேதுபதி ரகுநாதன் — சேதுபதி ரகுநாதனது, களிநல்யானை — களித்தலையுடைய அழகியயானை, அடிவாங்கி முன்நடக்கில் — அடியெடுத்து முன்னேநடந்தால், வடகலிங்கம் கிடுகிடுஎன்னும்-வடகலிங்கதேசம்

கிடுகிடென்று நடுக்கும், அங்கதேசம் குடிவாங்கும்-அங்கதேசம் குடிவாங்கிப் போம், கடல்ஏழும் உள்வாங்கும் – ஏழுகடல்களும் உள்ளேயிழுத்துக்கொள்ளும், ஒன்னலர்கள் – பகைவருடைய, கோட்டைவாசற்படிவாங்கும் – கோட்டைவாசற்படி தகர்ந்துவிழும், அரசர்மணிமுடிவாங்கும் – வேந்தர்களுடைய ரத்நகிரீடங்கள் பொடிபடும், சேடன் முடிபடியும் – ஆதிசேடனுடைய முடிகள் கீழே யழுந்திப்போம்—எ-று. (சஎஎ)

வண்டோச்சி மருங்கணைதல்.

விருத்தம்.

சினம்பெரிதாய்மதனைவென்ற திருவாரூர்த்தியாகேசர் திகழுநாட்டில், இனம்பெரிதாமதுகரமே யிவளளக்மீதிருத்த லியல்போ வேறே, வனம்பெரிதாக்கிடையாதோ விடையொடிந்தாற்பழிசுமக்கு மார்பிற்கொங்கைக், கனம்பெரிதாயிடைசிறிதா யிருந்தாலுங்கொடிக்குக்காய் கனத்திராதே.

இ-ள். சினம்பெரிதாய் – பெருங்கோபங்கொண்டு, மதனைவென்ற – மன்மதனைவென்ற, திருவாரூர் தியாகேசர்—, திகழும்நாட்டில் – விளங்குகின்ற நாட்டில், இனம்பெரிதுஆம் மதுகரமே – பெருங்கூட்டமாகிய வண்டுகளே, இவள் அளகமீது இருத்தல் – இவள்கூந்தலின்மேல் இருப்பது, இயல்போ – உங்களுக்கு அங்கோ, வேறேவனம் பெரிதாகிடையாதோ – வேறேபெரிய சோலைகிடையாதோ, இடை ஒடிந்தால் – (இவளுடைய) இடைமுறிந்தால், பழிசுமக்கும் – உங்கள்மேல் பழிசுமக்கும். மார்பில் கொங்கைகனம் பெரிதாய் இடைசிறிதாய் இருந்தாலும்–மார்பிலுள்ள தனங்களின் பளுவுபெரிதாகவும் இடைசிறிதாகவும் இருந்தாலும், கொடிக்குக்காய் கனத்திராதே – கொடிக்குக்காய் கனத்திருக்காதல்லவா—எ-று. (சஎஅ)

தலைவி கார்ப்பருவங்கண்டு புலம்பல்.

ஞானத்தாளரிதாண்புக் கொளிக்கவேத
னளிநத்தாயிரங்கதவு மடைக்கவீசன்
ஆனைத்தோல்போர்த்ததுவு மன்றிக்கையி
லனலேந்திச்சுடலையினின் றுடுங்காலம்
வானத்தாரையும்பனியும் வாடைக்காற்றும்
வருத்தநம்மைப்பிரித்ததெய்வம் வகுத்தகாலம்
சேனத்தார்சிங்களத்தார் செகத்தார்போற்றுஞ்
சிவந்தெழுந்தபல்லவர்க்கோன் சோராக்காலம்.

இ-ள். ஞானத்தால் — முன்னேயறியுமறிவினுல், அரி — திருமால், தூண் புக்குஒளிக்க — தூணிற்புகுந்து ஒளித்துக்கொள்ளவும், வேதன்—பிரமன், நளிநத்து —(தன்வீடாகிய) தாமரைமலரின், ஆயிரங்கதவு அடைக்க — (இதழ்களாகிய) ஆயிரங்கதவுகளையும் அடைத்துக்கொள்ளவும், ஈசன் — சிவபெருமான், ஆனைத்தோல் போர்த்ததுவும் அன்றி — ஆனைத்தோலைப் போர்வையாகப் போர்த்துக்கொண்டது மல்லாமல், கையில் அனல்ஏந்தி — கையில்நெருப்பையேந்தி, சுடலையில்நின்று ஆடும்காலம் — மயானத்தில்நின்று நடிக்குங்காலம், வானத்தாரையும் — விண்ணுலகத்தாரையும், பனியும் வாடைக்காற்றும்—, வருத்த வருத்தாநிற்க, நம்மைப்பிரித்ததெய்வம் — நம்மைப்பிரிவித்த விதி, வகுத்தகாலம் — வகுக்கப்பட்டகாலம். சீனத்தார் சிங்களத்தார் செகத்தார்போற்றும் — சீனதேசத்தாரும் சிங்களதேசத்தாரும் மற்று மிவ்வுலகிலுள்ளயாவரும் வணங்குகின்ற, சிவந்தெழுந்த பல்லவர்கோன்—, சேராக்காலம்-நம்மைக் கூடாதகாலம்—எ-று. (௨௭௬)

கன்றினிதூட்டிக் கறந்ததீம்பாலுங் கலவியின்மகளிரும் பறவை, தின்றதீங்கனியும் வேட்டை[illegible]மலி கறித்திடுகின்றமென்றசையும், ஒன்றையுமெச்சி லென[illegible]ரையாருணர்ந்துளோருறு கடன்பொருட்டும், நன்றுடன்[illegible]வேட்டிடும்பொருட்டும் நனிபொருள்வழங்கனன்றுமால்.

இ-ள். கன்று இனிதூட்டி — [illegible]யினிதாகவுண்பித்து, கறந்த தீபாலும் — கறந்துகொண்ட இனியபாலும், கலவியில் மகளிரும் — கலவிக்குடன் பட்டமாதரும், பறவைதின்ற தீங்கனியும் — பறவைகோதின மதுரமான கனிகளும், வேட்டையில்—, ஞமலி கறித்திடுகின்ற மெல்தசையும்-நாய்கடித்த இறைச்சியும், ஆகிய ஒன்றையும் — ஒருபொருளையும், உணர்ந்துளோர் — அறிவுடையோர், எச்சில்என இகழ்ந்து உரையார் — எச்சிலென்று அவமதித்துச்சொல்லார், உறுகடன்பொருட்டும் — மிகுந்தகடனுக்காகவும், நன்றுடன்வேள்வி வேட்டிடும்பொருட்டும் — நன்மையோடுகூடிய வேள்விசெய்யும்பொருட்டாகவும், நனிபொருள்வழங்கல் — [illegible]பொருளைக் கொடுத்தல், நன்றாம் — நன்மையாகும்—எ-று. (௨௭௭)

தென்னரங்க[illegible]ன்னும் அரசன் இறந்த[illegible]போது சுப்ரதீபக்கவிராயர்பாடியது.

தென்னரங்க னரங்கனென்பார் வாய்திறவான் கண்விழியான் றிரும்பிப்பாரான், என்னரங்கன்றாங்கரங்க னேழைப்பாற்கருணையுடனிரங்காரங்கன், மன்னரங்கன்றமிழ்ப்பெருமான் மழவரங்கனளித்தருளு மைந்தனுன, குன்னரங்காவெனக்கிரங்காய் கொண்டுவந்ததமிழ்க்கிரங்கிக் குழைந்தெழாயே.

இ-ள். தென்னரங்கன் – தென்னரங்கனை, அரங்கன் என்பார் – அரங்க னென்று சொல்லுவார்கள், (அவன்) வாய் திறவான்—, கண் விழியான்—, திரும்பிப்பாரான்—, என் – என்று சொல்லப்பட்ட, அரங்கன் – அரங்கநாதன், தூங்கு அரங்கன் – நித்திரைசெய்கிற அரங்கன், ஏழையர்பால் – ஏழைகளிடத்தில், கருணையுடன் – கிருபையோடு, இரங்கா ரங்கன் – இரங்காத அரங்கன்; (இருகிற்க) மன்னா அங்கன் – அரசரையெல்லாம் தனக்கு அங்கமாகவுடையவன், தமிழ்ப்பெருமான் – தமிழ்க்கிறைவன், மழவரங்கன் அளித்தருளும் மைந்தனுன – மழவரங்கன் ஈன்றருளின புதல்வனுகிய. குன்னரங்கா – குன்னரங்கனே, எனக்கு இரங்காய் – எனக்கு இரக்கஞ்செய்யாய்; (ஆயினும்) கொண்டுவந்த – நான் பாடிக்கொண்டுவந்த, தமிழ்க்கு இரங்கி – தமிழ்ப்பாடலுக்கிரங்கி, குழைந்து எழாய்-மனங்கரைந்து எழுந்திருப்பாயாக–எ-று.

இதுவும் அவர்பாடியது.

எண்டிசையும்புகழ்படைத்த குன்னரங்கமகிபாலா வினிமேலிந்த
மண்டலத்தையரசாள வொப்பிலாநின்புதல்வன் மழவன்போதும்
விண்டலத்திலிந்திரனுக் கரசுநிலையில்லாமல் வெகுநாளாக
நண்டளந்தநாழியாக் கிடக்குதந்தவிண்ணுள நடந்திடாயே.

இ-ள். எண்திசையும் – எட்டுத்திக்குகளிலும், புகழ்படைத்த – கீர்த்தியைப்பெற்ற, குன்னரங்கமகிபாலா – குன்னரங்கமகிபாலனே, இனிமேல்—, இந்தமண்டலத்தை – இந்த மண்ணுலகத்தை, அரசு ஆள – அரசாட்சிசெய்ய, ஒப்பிலா நின் புதல்வன் – ஒப்பற்றவுன் புதல்வனுகிய, மழவன்போதும்-மழவரங்கன் அமையும், விண்தலத்தில்—, இந்திரனுக்கு – தேவேந்திரனுக்கு, அரசு நிலையில்லாமல் – அரசாட்சி நிலைத்திராமல், வெகுநாளாக – நெடுநாளாக, நண்டு அளந்த நாழி ஆ – நண்டளந்த நாழியாக, கிடக்குது – கிடக்கின்றது, (ஆகலால்) அந்த விண் ஆள – அந்த விண்ணுலகத்தை யாளும்பொருட்டு, நடந்திடாய் – நடக்கக்கடவாய்—எ-று.

நண்டளந்தநாழி – பழமொழி. (௩அ௨)

எல்லார்க்கும் நற்சார்பிருக்க வேண்டுமெனல்.

சிறியராயினோர் சார்பினை விழைபன்மின் றிறல்கெழுபெரியோராம்
அறிஞராயினோர் சார்பினைவிழைமினோ வலரிதழ்விரிகொன்றை
வெறிநறுந்தொடை யெம்பிரான்சார்பினை விழைதலாலுரகங்கள்
மறுவிலாற்றல்சால் கலுழனைவிஞயின வாழ்ந்தனையோவென்ன.

இ-ள். சிறியராயினோர் சார்பினை விழையல்மின் – சிறியரானவர்களுடைய சிநேகத்தை விரும்பாதேயுங்கள், திறல் கெழு பெரியோராம் – வெற்றி பொருந்திய பெரியோராகிய, அறிஞராயினோர் சார்பினை – அறிஞரது சிநே

கத்தை, விழைமின் — விரும்புங்கள், அலர் — பரந்த, இதழ்விரி — இதழ்கள் விரிந்த, கொன்றை-கொன்றை மலர்களாற் செய்யப்பட்ட, வெறி — வாசனையுள்ள, நறுந்தொடை — நல்லமாலையைத் தரித்த, எம்பிரான் சார்பினை விழைதலால் — சிவபெருமானது சார்பை விரும்புதலால், உரகங்கள் — பாம்புகள், [redacted]று இல் — குற்றமில்லாத, ஆற்றல்சால் — மிக்கவெற்றியுள்ள, கலுழனை-கருடனை, வாழ்ந்தனையோ என்ன — வாழ்ந் திருக்கிறாயோ வென்று, வினயின-கேட்டன—எ-று. (சஅ௩)

திருவாரூர்த் தியாகராயர்பேரில் நிந்தாஸ்துதி.

ஒருமாடுமில்லாமல் மைத்துனனுருலகமெல்லா முழுதேயுண்டார்
நரைமாடோவொன்றிருக்க வுழுதுண்ணமாட்டாம னஞ்சையுண்டீர்
இருநாழிநெல்லிருக்க விரண்டுமைந்தர்தாமிருக்க விரந்தேயுண்டீர்
திருநாளுமுண்டாச்சே செங்கமலைப்பதிவாழுந் தியாகனாரே.

இ-ள். செங்கமலைப் பதிவாழும் தியாகனாரே — கமலாலயத்தில் வாழ்கின்ற தியாகராயரே, மைத்துனனார் — உமக்கு மைத்துனனாராகிய திருமாலானவர், ஒரு மாடும் இல்லாமல் — ... ம் எல்லாம் — பூமி முழுமையும், முழுது உண்டார் —, (உமக்கு) ... ஒன்று இருக்க — வெள்ளை மாடு ஒன்றிருக்கவும், உழுது உண்ண... ஞ்சை உண்டீர் —, இரு நாழி நெல் இருக்க — (உமது தேவியார் ...) இருநாழி நெல்லிருக்க, இரண்டு மைந்தர் தாம் இருக்க — இரண்டு பு... இரந்தே உண்டீர் — பிச்சையெடுத்தே உண்டீர். (இப்படிப்பட்ட ...கு) திருநாளும் உண்டாச்சே — திருநாளும் உண்டாச்சுதே, (இது உமது அதிர்ஷ்டம்.)—எ-று. (சஅச)

சுப்ரதீபக்கவிராயர் சதுராநநபண்டிதன்மனைவி தமக்குச்செய்த வுபசாரத்தினல் அவளைப்புகழ்ந்து பாடியது.

கலிவிருத்தம்.

நடக்கிலன்னமு மாநிற்கில்வஞ்சியாம்
கிடக்கிலோவியப் பாவைகிடந்தவா
தடக்கையான்சது ராநநபண்டித
மடத்துளாளென் மனத்துறைவல்லியே.

இ-ள். தடக் கையான் — (ஈகையால்) பெரிய கையினை யுடையவனாகிய, சதுராநநபண்டிதன் — சதுராநந பண்டிதனது, மடத்து உள்ளாள் — மடத்தினுள்ளவளாகிய, என்மனத்து உறைவல்லி — என்மனத்திலும் வாழ்கின்ற பூங்கொடிபோல்வாள், நடக்கில அன்னமும் ஆம் — நடந்தால் அன்னத்தையும் போல்வாள், நிற்கில் வஞ்சி ஆம் — நின்றால் வஞ்சிக்கொடிபோல்வாள், கிடக்கில் ஓவியப்பாவை கிடந்தவாறு — கிடந்தால் சித்திரப் பாவை போல்வாள்.

இதுவும் அக்கவிராயர்சீனக்கன் அன்னமிட்டதைக் குறித்துப் புகழ்ந்து பாடியது.

அளிக்கொளுந்தொடை யானரசைக்குகன்
ஒளிக்கொள்சீனக் கனின்றுவந்திட்டசீர்ப்
புளிக்குஞ்சோறுமென் புந்தியிற்செந்தமில்
தெளிக்குந்தோறெலாந் தித்தியாநிற்குமே.

இ-ள். அளிகொள்ளும் தொடையான் — வண்டுகள் மொய்க்கின்ற பூமாலையை யணிந்தவனுகிய, அரசைக்குமன் — அரசுருக்கு வேந்தன்-ஒளிகொள் சீனக்கன் — புகழைக்கொண்ட சீனக்கன், இன்று—இந்நாள், உவந்து இட்ட-சந்தோஷித்துப் படைத்த, சீர் — சிறப்பாகிய, புளிக்கும் சோறும் — புளிஞ் சோறும், என் புந்தியில் — என் மனத்தில், செந்தமிழ்தெளிக்குந்தோறெலாம்-செந்தமிழை யாராயும்போதெல்லாம், தித்தியா நிற்கும் — மதுரித்துக்கொண் டிருக்கின்றது—எ-று. (சஅக)

ஒரு தாசியானவள் தனக்குக்கொடுத்த சுகத்தை நினைத்து ஒருவித்துவான் பாடியது.

விருத்தம்.

படைத்தமதன் றனையெரித்த பழமலையார் நன்னாட்டிற் பாவை போல்வாள், கடையரிக்கண்ணான் மருட்டி மயல்பூட்டிவரவழைத்துக் கைக்குள்ளாக்கி, இடைதுவள முலைகுலுங்க வெனையணைத்த சுகத்தைநினைத்தேங்கியேங்கி, அடைமழையுமுளைவழியும்பொதியெருது மொருவனும்போ லலைகின்றேனே.

இ-ள். படைத்த — (பிரமனல்) படைக்கப்பட்ட, மதன்தனை எரித்த-மன்மதனை (நெற்றிக்கண்ணால்) எரித்த, பழமலையார் — பழமலை நாதருடைய, நல்நாட்டில் — நல்ல நாட்டின்கணுள்ள, பாவைபோல்வாள்-சித்திரப்பார்வை போல்வாள், அரிசடைக் கண்ணால்மருட்டி-(என்னை) வரிபரந்த கடைக்கண்ணினால்மயக்கி, மயல் பூட்டி — மையலேற்றி, வரவழைத்து-தன்னிடத்திற்கு வரவழைத்து, கைக்குள் ஆக்கி — தன்கைவசப்படுத்தி, இடைதுவள—, முலைகுலுங்க—, என்னை அணைத்த சுகத்தை நினைத்து — என்னைத் தழுவின சுகத்தைநினைந்து, எங்கி எங்கி — மிகவும் எங்கி. அடைமழையும் — விடாமழையும், உளைவழியும் — சேற்றுவழியும், பொதி எருதும் — பொதிமாடும், (இவற்றோடு கூடின), ஒருவனும்போல் — ஒருவனும்போல, அலைகின்றேன்-மனங்கலங்குகின்றேன்—எ-று. (சஅ௨)

ஜெகந்நாதன் என்னும் சீமான்மீது ஒருசால்வை பெற விரும்பிப்பாடியது.

சூல்வைக்கு நெல்வயல்சூழ் சிங்கரிவாழ் செகநாத சுகுணமேன் மைச், சால்வைக்கு மனம்வைத்து மாலயன்சங் கரரையுற்றேன்சலம் பூங்கல்லாம், ஆல்வைக்குஞ் சயநனென்று நூல்வைக்கு மார்பனென் றுமசையும்வேழத், தோல்வைக்கு மாகனென்று நாணியவருனைக் காட்டிச் சொன்னார்மன்னே.

இ-ள். சூல் வைக்கும் – கரு முதிர்ந்த, நெல் வயல்சூழ் – நெல் வயல் சூழ்ந்த, சிங்கரிவாழ் – சிங்கேரிநகரத்தில் வாழ்கின்ற, செகநாத சுகுண-ஜெகந்நாதன் என்னுஞ் சுகுணனே, மேன்மை – மேன்மையாகிய, சால்வைக்கு மனம்வைத்து – சால்வையின்மீது மனவிருப்பங்கொண்டு, மால் அயன் சங்கரரை உற்றேன் – திருமால் பிரமன் சிவன் என்பவரை அடைந்தேன், (அவர்கள்முறையே தமக்கு இடம்) சலம் ஆம் என்றும் பூ ஆம் என்றும் கல் ஆம் என்றும்—, பாற்கடல் என்றும் தாமரைமலரென்றும் கைலாயமலையென்றும், ஆல் வைக்கும் சயநன் என்றும் நூல்வைக்கும் மார்பன் என்றும் அசையும் வேழத்தோல்வைக்கும் ஆகன் என்றும் – ஆலிலையே படுக்கையாகக்கொண்டவன் என்றும் நூலையணிந்த மார்பினையுடையவன் என்றும் அசையாநின்ற யானைத்தோலைப்போர்த்த சரீரத்தை யுடையவனென்றும் சொல்லி, நாணி-நாணமடைந்து, அவர் – அம் மூவரும், உன்னைகாட்டிசொன்னார் – (சால்வை கொடுக்கத்தகுந்த பிரபு என்று) உன்னைக் சுட்டிக்காட்டிச் சொன்னார்கள் எ-று. (௪அஅ)

கனவு நலிபுரைத்தல்.

வெண்பா.

எழிலொருகிரியா னேழிலேயொ... றணிவான்
எழிலேயொன்றீ யெனக்கேட்... ...ழிலே
ஒன்றீயென்றேனுண்ப தோ... ...டென்றேன்
என்று மறிந்தவருக் கே.

இ-ள். எழில் ஒருகிரியான் – எழில் ஒரு மலையை யுடையவன், எழிலே ஒன்று அணிவான் – எழில் ஒருநதியை யணிந்தவன், எழிலே ஒன்று ஈ எனக் கேட்டான் – எழிலேயொன்றைக் கொடுவென்று கேட்டான். எழிலேஒன்று ஈ என்றேன் – நானும் அவனை) எழிலேயொன்றைக் கொடுவென்று கேட்டேன், (அவன்) உண்பதுஓடு என்றான் – (நான்) உண்பதுஓட்டிலே யென்றான், என்றும் அறிந்தவருக்கு ஓடு என்றேன் – எக்காலத்தும் அறிவுடையோருக்கு உரியது ஓடுதான் கிடைக்குமென்றேன்—எ-று.

எழிலொருகிரி – கைலைமலை, எழிலே யொன்று – எழுநதிகளி லொன்ருகிய கங்கை, எழிலொன்று – வாரங்களேழிலே ஒன்ருகிய செவ்வாய் (செவ்ந்த அதிரம்.) எழிலொன்று – வியாழம் (பொன்.) (சஅ௬)

ஒருபெண்ணின் அவயவ சௌந்தரியத்தைக்கண்ட
ஒருவிடன் தன்தோழனேடு சொல்லியது.

மாரன்படைத்தலைவி மங்கைசிரோமணிபூந்
தாரிலகுமானு டனதெழிலோ—ஏர்பெரிய
துன்னுவிழிநான்மூன்று தூயதனநாலிரண்டு
பன்னிரண்டுசிற்றிடையாம் பார்.

இ-ள். மாரன் படைத் தலைவி – மன்மதன் சேனைக்கிறைவி, மங்கை சிரோமணி – மாதுசிரோமணி, பூந்தார் இலகுமானுள் தனது எழிலோ-பூமாலையையணிந்து விளங்குகின்ற பெண்மான் போல்வாளது அவயவங்களின் அழகைச் சொல்லவேண்டு மென்ருலோ, (அவை) ஏர் பெரிய – அழகினுற் சிறந்தனவாயிருக்கின்றன, (எப்படியென்ருல்) துன்னு விழி நான் மூன்று– பொருந்தின விழி எழு, தூயதனம் நாலிரண்டு – பரிசுத்தமான தனங்கள் ஆறு, சிற்றிடை பன்னிரண்டும் ஆம் – சிறிய இடை பன்னிரண்டாகும், பார்- நீநோக்கு—எ-று.

ஒருகன்னிக்குவிழி மீனம், தனம் கும்பம், சிற்றிடை சிங்கம் என்பதாம்.

பாலனைப்பழித்தல்.

கச்சிருக்கும்போது கரும்யானேன்கைக்குழந்தை
வச்சிருக்கும்போது மருந்தானேன்—நச்சிருக்கிம்
கண்ணார்கரும்பானுர் காணவும்நான்வேம்பானேன்
அண்ணுமலையர சுக்கு.

இ-ள். அண்ணுமலை அரசுக்கு–அண்ணுமலையாசனுக்கு; கச்சு இருக்கும் போது கரும்பு ஆனேன் – கச்சணிந் திருக்கும்போது கரும்பாயிருந்தேன், கைக் குழந்தை வைச்சிருக்கும்போது மருந்து ஆனேன் – கைக் குழந்தையை வைத்துக்கொண் டிருக்கும்போது மருந்தாய்விட்டேன். நச்சு இருக்கும் கண்ணுர் கரும்பு ஆனுர் – நஞ்சு குடிகொண்டிருக்கிற கண்களையுடைய வேசையர் கரும்பானுர், நான் காணவும் வேம்பு ஆனேன் – நான்பார்ப்பதற்கும் வேம்பாயினேன், (என் செய்வேன், இரும்பாலனுல் எனக்கிந்தத் துன்பம் நேரிட்டது)—எ-று. (௬௬௧)

நீருக்கும் நூலுக்கும் சிலேடை.

திருவாவடுதுறை சாமிநாதக்கவிராயர் பாடியது.

வெள்ளைநிறத்தாற்செயற்கை மேவியேவேறுநிறம்
கொள்ளாற்றோய்க்குங் குறியினல்—வள்ளலென
வாழ்சந்திரசேகரக் கவிஞன்மால்வரையில
ஆள்நீருநூலு நிகராம்.

இ-ள். வெள்ளைநிறத்தால்-வெண்ணிறத்தாலும், செயற்கைமேவி வேறு நிறங்கொள்ளலால் — செயற்கையையடைந்து வேறுநிறத்தைக் கொள்ளுத லாலும், தோய்க்கும் குறியினல் — தோய்க்கின்ற அடையாளத்தினலும், வள் ளல் என — வள்ளல்போல், வாழ் — வாழ்கின்ற, சந்திரசேகரக் கவிஞன் மால் வரையில் — சந்திரசேகரக் கவிஞனது பெரிய மலையில், ஆழ் நீரும் நூலும் நிகர் ஆம் — ஆழ்ந்த நீரும் நூலும் நிகராகும்—எ-று.

நீர் நூல் இரண்டும் — இயற்கையால் வெண்ணிறம், செயற்கையால்வேறு நிறம், ஆடைதோய்த்தால்சாயந்தோய்த்தால், என்றபொருள்கொள்க. ()

திருவாவடுதுறை-சுப்பிரமணியதேசிகர்மீது, வித்வான்,
மீநாக்ஷி சுந்தரம்பிள்ளை பாடியது.

விருத்தம்.

உரவுபொலிமறைமுடிவாஞ் சிவக்கொழுந்தைப்பராநந்தத்து வாரவைகளும், கரவுதவிரன்பருளத் தகலாமலமுதூற்றுங் கருணைவா ழ்வை, புரவுமலிமெய்ஞ்ஞான வாரிதியைத்துறவரசைப் பொருவி லாத, பரவுபுகழ்த்துறைசையிற் சுப்பிரமணியகுருமணியைப் பாவி வாழ்வாம்.

இ-ள். உரவு பொலிமறை முடிவு ஆம் சி[illegible]ந்தை — நிலை பெற்று விளங்குகின்ற வேதாந்தத்தில் வீற்றிருக்கின்[illegible]ழுந்தை, பராநந் தத்து உவாவை — பேரின்பமாகிய பூர்ணசந்திர[illegible] கரவுதவிர் அன் பர் உள்ளத்து அகலாமல் அமுது ஊற்றும் கருணை[illegible] — நாள்தோறும் வஞ்சநீங்கிய அன்பர் மனத்தினின்று நீங்காமல் அ[illegible]ஞ்சுரக்கின்ற கருணைச் செல்வத்தை, புரவுமலிமெய்ஞான வாரிதியை — காக்குந் தொழிலிற்சிறந்த மெய்ஞ்ஞானக்கடலை, துறவு அரசை — துறவிகளுக்கு வேந்தனை, பொருவு இலாத — ஒப்பில்லாத, பரவுபுகழ் — யாவருந் துதித்தற்குரிய புகழையுடைய, துறைசையில் சுப்பிரமணிய குருமணியை — துறைசையில் வாழ்கின்ற சுப் பிரமணிய குருரத்நத்தை, பரவி — துதித்து, வாழ்வாம் — வாழக்கடவோம் (நாம்)—எ-று.

(௪௬௩)

திருமணியைநிறத்தமைத்த நீன்மணிமெய்ம்மால்பிரமன்றேடிக் காணு, அருமணியென்னையும்பொருளாவாண்டசிந்தாமணியன்பரக த்தேமேய, ஒருமணியம்பலவாண சிரோமணிகண்மணியடிமை யுவந் தார்கண்ணுட், கருமணிவண்டுறைசையிற் சுப்பிரமணிய குருமணி யைக் கருத்துள்வைப்பாம்.

இ-ள். திருமணியை நிறத்து அமைத்த – திருமகளாகிய பொன்மணி யைத் திருமார்பி லமைத்துக்கொண்ட, நீல் மணி மெய் – நீல ரத்நம்போன்ற திருமேனியையுடைய, மால் – திருமாலும், பிரமன் – பிரமனும், தேடி காணு அருமணி – தேடிக்காணவொண்ணுதிருந்த அருமையாகிய மணி, என்னையும் பொருளா ஆண்ட சிந்தாமணி – என்னையும் ஒருபொருளாகக்கொண்டாண்ட ருளின சிந்தாமணி, அன்பர் அகத்தேமேய ஒரு மணி – அன்பர் மனத்திற் பொருந்திய ஒப்பற்றமணி, அம்பலவாண சிரோமணி கண்மணி – அம்பல வாண சிரோமணிக்குக் கண்மணி, அடிமை உவந்தார் கண்ணுள் கருமணி- தன் திருத்தொண்டை விரும்பினேர்களுடைய கண்ணிற்கருமணி, வள் துறைசையில் – வளவிய துறைசையில் வாழ்கின்ற, சுப்பிரமணிய குருமணி யை – சுப்பிரமணியனென்னும் குருரத்நத்தை, கருத்துள்வைப்பாம் – எமது மனச்செப்பில் பொதிந்துவைப்போம்—எ-று. (சகஈச)

திருவாவடுதுறை யாதீனவித்வான் தாண்டவராய
சுவாமிகள் இயற்றியது.

விருத்தம்.

தருநாணுட்கொள்ளவருஞ்சற்குருமாமணியேயென்றுயேயுன் றன், மறுநாண்மட்டலாகமரி மலரடிகள்வந்திக்கவருநன்ருளே, திரு நாள்வந்திக்கவராச் சிறுநாளேகரிநாளென் செய்கேனந்தோ, ஒருநா ளுநினைமறவேன் வுரைவினில் வந்துன்சேவை யிளங்கொள்வேனே.

இ-ள். தரு-கற்பக தருவும், நாண் உள்கொள்ள – நாணத்தை மனத்திற் கொள்ளும்படி, வரும் – வந்த, சற்குருமா மணியே – சற்குருவாகிய பெரிய மணியே, என் தாயே—, உன்றன் – உன்னுடைய, மரு – வாசனை பொருந் திய, நாள் – புதிய, மட்டு – தேனேடுகூடிய, அலர் – மலர்ந்த, கமலமலர்– தாமரை மலர்போன்ற, அடிகள் – திருவடிகளை, வந்திக்கவரும் – துதிக்கவரு கின்ற, நல்நாளே – நல்ல நாளே, திருநாள் – திருநாளாம், வந்திக்கவரா சிறு நாளே – வந்திக்கவராத சிறுநாளே, கரிநாள் – கரிநாளாகும், என்செய்சேன் - என் செய்வேன், அந்தோ – ஐயோ ஒருநாளும் நினைமறவேன்—, விரைவி

ணில் வந்து—, உன் சேவை – உன் தரிசநத்தை, உளம் கொள்வேன் – மனத்துட்கொள்வேன்—எ-று. (சகரு)

தெள்ளியசெந்தமிழ்க்கடலைக்குறுமுனிவற்கெதிராகச்செவியாலுண்ட, எள்ளலிலாமுனிவர்குழா மலிதுறைசைப்பதியதனிலெவரும்போற்றும், வள்ளலெனத்திருவுருவா யெளியன்மனத்தருவாகிவதியும்பிள்ளை, வெள்ளைமதிகரந்தருள்சுப் பிரமணியபிரானடியைவேண்டுவேனே.

இ-ள். தெள்ளிய செந்தமிழ் கடலை – தெளிந்த செந்தமிழ்க்கடலை, குறுமுனிவற்கு எதிராக – அகஸ்திய முனிவனுக்கு நிகராக, செவியால் உண்ட– செவியினாலுண்ட, எள்ளல் இலா முனிவர் குழாம் – இகச்சியற்ற முனிவர் கூட்டங்கள், மலி – மிக்குவிளங்குதற்கிடமாகிய, துறைசைப்பதி யதனில்– [illegible]றைசைப்பதியில், எவரும் போற்றும் – யாவரும் வணங்குகின்ற, வள்ளல் [illegible] – வள்ளல்போல, திருவுருவாய் – திருவுருக்கொண்டு, எளியன் மனத்து [illegible]வாகி வதியும் – எளியேன்மனத்தில் அருவாகிவாழ்கின்ற, வெள்ளை– [illegible]ண்ணிறம்பொருந்திய, பிள்ளைமதி – பாலசந்திரனை, கரந்தருள் – மறைத்[illegible]ளின, சுப்பிரமணியபிரான் அடியை—, வேண்டுவேன் – விரும்புவேன் எ-று. (சகசு)

ஊனுண்போருக்கஞ்சி விலங்குமுதலியவும் பலவிடங்களில்
ஓடி யொளித்தனவென்றுபாடியது.

தேனோடூனுண்ணு மானிடர்க்கஞ்சிச் சிவன்கரத்தில்
மானோடிப்புக்க தயங்கோழியோடின மைந்தனிடம்
மீனோடிப்புக்கன விண்ணினுஞ்சிந்தினும் வெவ்விலங்கும்
வானோடியேபல ராசிகளாயுயிர் வாழ்ந்தனவே.

இ-ள். தேனோடும் ஊன் உண்ணும் – மதுவோ[illegible]மாமிசத்தையுமுண்ணுகின்ற, மானிடர்க்கு அஞ்சி – மனிதருக்கஞ்[illegible]—, சிவன் கரத்தில் புக்கது – சிவன்கையில் பிரவேசித்தது[illegible]ுடும்கோழியும், மைந்தனிடம் ஓடின – (அவன்) புதல்வனு[illegible]ம ஓடின, மீன்–மச்சங்கள், ஓடி – ஓடி, விண்ணினும் சிந்தினும[illegible]யத்திலும் கடலிலும், புக்கன – பிரவேசித்தன, வெவ்விலங்கும் – கொ[illegible]ய விலங்குகளும், வான் ஓடி – ஆகாயத்தில் ஓடி, பலராசிகளாய் – பலராசிகளாகி, உயிர் வாழ்ந்தன– உயிர் பிழைத்திருக்கின்றன—எ-று. (சகஎ)

வேதியர் தீயொழுக்கம்.

ஆரணவாயினர்மா டாடுகளையறுத்தவித்துப்
பாரணஞ்செய்யப்பழகிக் கொண்டார மதுபானத்திலும்

பூரணராயின ரின்னவர்க்கிந்தத் துர்ப்புத்திதந்த
காரணங்கண்டயற் கோர்சிரங்கொய்தனன் கண்ணுதலே.

இ-ள். ஆரணவாயினர் — வேதவாயினராகிய பிராமணர், மாடு ஆடுகளை அறுத்து — மாட்டையும் ஆட்டையும் அறுத்து, அவித்து — வேவித்து பாரணம்செய்ய-உண்ண, பழகிக்கொண்டார் — பழக்கஞ் செய்துக் கொண்டார்கள், மது பானத்திலும் — மதுவைக் குடித்தலிலும், பூர்ணர்ஆயினர் — நிறைந்தவரானார்கள், இன்னவர்க்கு — இவர்களுக்கு, இந்ததுர்ப்புத்திதந்த — இந்தக் கெட்டபுத்தியையுண்டாக்கின, காரணம் கண்டு — காரணத்தைநோக்கி, கண்ணுதல் — பரமசிவன், அயற்கு — பிரமதேவனுக்கு ஓர்சிரம்கொய்தனன் — ஒருதலையை அறுத்துவிட்டான்—எ-று.

பாரணம்செய்தல் — உபவாசமிருந்துண்ணல் எனினுமாம். மது — கள் சாராயம் எனினுமாம். (சகூஅ)

பரத்தையர்க்கும்-சிவபெருமானுக்கும் சிலேடை.

வரைவின்மாதராயிருத்த லாற்பதியிலாமாண்பால்
குரைகடற்புவிமாந்தர் செய்வினைத்திறங்குறித்துக்
கரைசெய்போகமங் குறுத்தலாற்கடையின்மங்கலத்தால்
உரைசெய்வேசைய ரரனெனற்கையமுமுளதோ.

இதன்பொருள்.

பரத்தையர்—, வரைவு இல்மாதராயிருத்தலால் — கலியாணமில்லாதபெண்களாயிருத்தலால்,
பதி இலா மாண்பால் — கணவன் இன்னானென் றில்லாத மாட்சிமையால்,
குரைகடல் புவிமாந்தர்செய்வினைத்திறம் குறித்துகரைசெய் போகம் அங்குஉறுத்தலால் — ஒலிக்கின்ற கடல்சூழ்ந்த வுலகத்திலுள்ள ஆடவர்செய்யும்கொடைச்செயலுக்கேற்க அவர்களுக்கு வரையறை செய்யப்பட்ட போக சுகத்தைத் தருதலால்,
கடையில் மங்கலத்தால் — அமங்கலைகளாகாமையால்,

சிவபெருமான்—, வரைமாதர் இல்லாயிருத்தலால் — பர்வதராஜ குமாரி மனைவியாயிருத்தலால்,
பதி இலாமாண்பால் — தனக்கு நாயகனில்லாத பெருமையால்,

27

மாந்தர் செய் வினைத்திறம் குறித்து கரை செய்போக மங்குறுத்தலால் — மக்கள் செய்யும் வினைக் கூற்றிற் கிணங்க வரையறுத்த போகத்தைக் கொடுத்தலால்,
கடையில்மங்கலத்தால் — முடிவுபெறாத மங்கலகுணங்களையுடைமையால்,
உரைசெய்வேசையர் — சொல்லப்பட்ட வேசையர், அரன் எனற்கு — சிவனென்றுசொல்லுவதற்கு, ஐயமும் உளதோ- சந்தேகமும் உண்டோ—எ-று. (௪௯௯)

மதுரைச் சம்பந்தசுவாமி மடத்துத் தம்பிரான் இராமநாதபுரம் பொன்னுசாமிதேவர்மேற் பாடியது.

காரார்முகிலை மயிலினநோக்கிடுங் காதலித்தே
ஏரார்சகோர மதியினைநாடிடு மேயமுல்லைத்
தாரார்புயப்பொன்னுச் சாமிமகிபநின் சால்பிலகு
சீரார்வசனச் சுவைநோக்கிடுமென் சிரவணமே.

இ-ள். ஏய முல்லைதார் ஆர்புயம் — பொருந்திய முல்லைமலர் மாலையை அணிந்த தோள்களையுடைய, பொன்னுச் சாமி மகிப — பொன்னுச் சாமிமகிபனே, மயிலினம் — மயிற்கூட்டம், கார் ஆர் முகிலை நோக்கிடும் — கார்கால மேகத்தை நோக்கிடும், ஏர் ஆர் சகோரம் — அழகு நிறைந்த சகோரப் பறவை, மதியினை — சந்திரனை, காதலித்து நாடிடும் — விரும்பி நோக்கும், என் சிரவணம் — என்செவிகள், சால்பு இலகு — சால்போடுகூடிவிளங்குகின்ற, சீர்ஆர்-சிறப்புப்பொருந்திய, நின்வசனச் சுவை நோக்கிடும் — உன் சொற் சுவையை நோக்கிடும்—எ-று. (௫௦௦)

பாங்கிவிடுதூது.

பண்டுமைக்கோர்பால்கொடுத்த பண்பனைக்கோடீச்சுரத்துக்
கண்டுமையல்கொண்டவன்றாள் கண்ணுற்றாய்—ஒண்டொடியாய்
வந்திநின்றார்வந்தரக்கேண் மாலையெங்கண்மாதினுக்குத்
தந்திநின்றார் தந்திடென்று தான்.

இ-ள். ஆய் — ஆராய்ந்த, ஒள் தொடியாய் — ஒள்ளிய வளையலை யணிந்தவளே, பண்டு — முற்காலத்தில், உமைக்கு — உமா தேவிக்கு, ஓர் பால் கொடுத்த — ஒருபாகத்தைக் கொடுத்த, பண்பனை — அருட்குணமுடைய சிவபெருமானை, கோடீச்சுரத்து கண்டு — கோடீச் சுரத்தில் தரிசித்து, மையல் கொண்டு — விருப்பங்கொண்டு, அவன் றாள் கண்ணுற்று நின்று — அவன் திருவடிகளைக் கண்ணுற்று நின்று, எங்கள் மாதினுக்கு — எங்கள்பெண்ணுக்கு, மாலை தந்தி

காம மயக்கத்தைத், தந்தாய்நின்தாள் தந்திடு என்று — உன்மாலையைத் தாவென்று, ஆர்வம் தரக்கேள் — ஆசையோடு கேட்பாயாக—எ-று. (ருoக)

வாக்குமனமு மெட்டாப்பரமேசர் வலியநம்மைக்
காக்கும்வணங்கங் கணங்கட்டிக்கொண்டனர் காய்ந்துநமைத்
தாக்கும்படியணு காதினிமாயைச்சனியனிதம்
பாக்கும்பணமும் வைத்தேயழைத்தாலும் படியகத்தே.

இ-ள். வாக்கும் மனமும் எட்டா — வாக்கு மனங்களுக் கெட்டாத, பரமேசர் — பரமேசுவரர், வலிய — வலாத்காரமாய், நம்மைகாக்கும் வணம் — நம்மைக்காக்கும்படி, கங்கணம் கட்டிக் கொண்டனர்—, இனி — இனிமேல், மாயைச்சனியன் — மாயையாகிய சனியன், படியகத்தே — உலகத்தில், பாக்கும் பணமும் வைத்து அழைத்தாலும்—, நிதம் — நாள்தோறும், காய்ந்து நம்மை தாக்கும்படி அணுகாது — கோவித்து நம்மை யெதிர்க்கும்பொருட்டு நெருங்காது—எ-று. (ருoஉ)

ஒரு சீமான் தனது நிலைமாறி வறியனான காலத்தில் பாடியது.

தண்டுகொண்டோட்டினும் போகாதுநம்மைத் தரிசிக்கவே
பண்டுவந்தோர்க்கின்று தாம்பூலம்வைத்துப் பரிந்தழைத்தும்
திண்டுமிண்டுஞ்சொல்லி வாராதொழிந்தனர் செய்கையெல்லாம்
கண்டுகொண்டோமினித் தொண்டுகொண்டோநங் கடவுளுக்கே.

இ-ள். பண்டு — முற்காலத்தில், தண்டு கொண்டு ஓட்டினும் — தடியாலடித்துத் துரத்தினாலும், போகாது — போகாமல், நம்மை தரிசிக்க வந்தோர்க்கு — நம்மைத் தரிசநம் பண்ண வந்தவர்களுக்கு, இன்று — இந்நாளில் தாம்பூலம்வைத்து—, பரிந்து அழைத்தும் — விரும்பியழைத்தாலும், திண்டும் மிண்டும்சொல்லி — சாக்கும் போக்கும் சொல்லி, வாராது ஒழிந்தனர் — வராதொழிந்தார்கள், செய்கையெல்லாம் கண்டுகொண்டோம் — (உலகத்தின்பொய்ச்) செயல்களெல்லாம் கண்டுகொண்டோம், இனி நங்கடவுளுக்கு தொண்டு கொண்டோம் — இனி நமதுகடவுளின் திருத்தொண்டு பூண்டுகொண்டோம் எ-று. (ருoங)

ஒருவன் தன் உத்தியோக மிழந்தபோதுபாடியது.

வீடுநிலங்கள் பசுக்கள்விற்பாருண்டு மேதினியில்
நீடுமெண்சாண்மெய்யை யோர்சாணுதர நிமித்தம்விற்று
நாடுமரசர்க் கடிமையென்றேமுன்பு நாங்கொடுத்த
ஏடுகிழிபட்ட தந்தோவுத்தியோக மிழந்ததுவே.

இ-ள். வீடு நிலங்கள் பசுக்கள் விற்பார் உண்டு—, மேதினியில் – உலகத்தில், நீடும்எண்சாண்மெய்யை – நீண்ட எட்டுச்சாணளவுகொண்ட சரீரத்தை, ஓர் சாண் உதரநிமித்தம்விற்று – ஒருசாணளவுகொண்ட வயிற்றின்பொருட்டு விற்று, நாடும் அரசர்க்கு அடிமையென்று – (குற்றங்களைத்) தேடிக்கொண்டிருக்கும் அரசருக்கு, அடிமையென்று—, முன்பு நாம் கொடுத்த – முன்னே நாம் எழுதிக்கொடுத்த, ஏடு கிழிபட்டது—, அந்தோ – ஐயோ, உத்தியோகம் இழந்தது – உத்தியோகமும் இழக்கப்பட்டது—எ-று. (ரு0௪)

இதுவுமது.

தோமிருந்ததொழிலொன்றேதொலைந்ததன்றியறிவொழுக்கஞ் சுகுணமோடு, நாமிருந்தோமுரையாட நாவுமிருந்ததுபழையநட்பினோரும், தாமிருந்தாரவர்நடக்கத்தாளுமிருந்தனவேதுந்தடையொன்றின்றித், தேமிருந்தநம்மனைதான் றிறந்திருந்ததவர்வாராச்செய்கையென்னே.

இ-ள். தோம் இருந்த – குற்றம் தங்கின, தொழில் ஒன்றே தொலைந்த தன்றி – உத்தியோக மொன்றுமாத்திரமே நீங்கிவிட்டதல்லது, அறிவு ஒழுக்கம் சுகுணமோடும் – அறிவொழுக்கம்நற்குணங்களோடு, நாம் இருந்தோம்—, உரையாட – வார்த்தை சொல்ல, நாவும் இருந்தது—, பழைய நட்பினோரும் தாம்இருந்தார் – பழைமையாகிய சிநேகர்களும் இருந்தார்கள், அவர் நடக்க- அவர்நடந்துவர, தாளும் இருந்தன – கால்களும் இருந்தன, ஏதும் தடையொன்று இன்றி – யாதொருவகையானதடைகள் சிறிதுமில்லாமல், தேம் இருந்த – நமக்கிடமாயிருக்கிற, நம்மனைதான் திறந்துஇருந்தது – நமதுவீடுந் திறந்திருக்கின்றது, (இப்படிக்கெல்லாமிருக்க) அவர் வாரா செய்கை என்னே – அந்நட்பினர்வாராமைக்குக் காரணமென்னோ–எ-று. (ரு0ரு)

ஆற்றத் தலைவியைப் பாங்கி யாற்றுவித்தல்.

பொருதுவட்டாடுஞ் சிறார்வீதியைந்நதிப் புண்ணியன்முன்
ஒருதுவட்டாமகற் செற்றோன்பணிபர னுற்றிடுவான்
கருதுவட்டாவெனுஞ் சொல்லாய்பொறுத்துக் கணப்பொழுதிங்
கிருதுவட்டாமல் விடுமோமதன னிருங்கணையே.

இ-ள். பொருதுவட்டுஆடும் – போர்செய்துவட்டாடுகின்ற, சிறார்வீதி- இளைஞர்நிறைந்த வீதிகளுடைய, ஐ நதிபுண்ணியன் – பஞ்சநதம் (திருவையாறு)என்னும்திருப்பதியில் எழுந்தருளின தருமரூபி, முன் – முற்காலத்தில், ஒரு துவட்டாமகன்செற்றோன் பணியான் -ஒப்பற்றதுவட்டாமகனாகியராவணனைக்கொன்றவனாகிய திருமால்வணங்குகின்றமேலோன், உற்றிடுவான் – அ

டைந்திடுவான், கருது - யாவரும் விரும்புகின்ற, அட்டா என்னும்சொல்லாய் - வெல்லமா என்றுசொல்லுதற்குரிய இன்சொல்லையுடையவளே, கணப்பொழுதுபொறுத்து இங்கு இரு - க்ஷணகாலம் பொறுத்துக்கொண்டு இங்கேயிரு, மதனன் - மன்மதனது, இருங்கணை - பெருமையமைந்த பாணங்கள், துவட்டாமல் விடுமோ - நம்மை வாட்டாமல் விடுமோ—எ-று. (ருoசு)

தாய்க்கூற்று.

இளந்தென்றலைவட வானலமென்னு மெழின்மதன்கா
களந்தென்றலைநமன் காணெனவேங்கும் கடலகடு
பிளந்தென்றலையென் றொழித்திடுவானெனும் பேதையிவ்வா
றளந்தென்றலை லெழுத்தெனுங்கூழை யரும்பொருளே.

இ-ள். இளந்தென்றலை வடவானலம் என்னும் - இளந் தென்றற்காற்றை வடவைத்தீ யென்பாள், எழில் மதன் காளம் - அழகிய மன்மதனது காளமாகிய குயில், தென் தலை நமன் என எங்கும் - தென்றிசையிலுள்ள யமனே யாமென்று இரங்குவாள், கடல் அகடு பிளந்து-கடலின் வயிற்றைப் பிளந்துகொண்டு, என்று - சூரியனானவன், அல்லை - இருட்டை, என்று ஒழித்திடுவான் என்னும் - என்று நீக்குவான் என்பாள், பேதை - பேதைப் பருவத்தையுடைய என் பெண், இவ்வாறு - இந்தப்பிரகாரம், கூழை அரும்பொருள் அளந்து என்தலையில் எழுத்து என்னும் - முடிவான அரும்பொருள் என்னெனில் அளந்து என் தலையில் எழுதப்பட்ட எழுத்தேயாகும் என்பாள்—எ-று. (ருoஎ)

இன்னதற் கின்னதழகென்றும் மூக்குத்தூளைச்
சிறப்பித்துப் பாடியது.

ஊசிக்கழகு முனைமழுங்காமை யுயர்ந்தபர
தேசிக்கழகிந் திரியமடக்க றிரண்முலைசேர்
வேசிக்கழகின் னிசைபலநூல்கற்ற வித்வசனர்
நாசிக்கழகு பொடியெனக்கூறுவர் நாவலரே.

இ-ள். ஊசிக்கு அழகு - ஊசிக்கு அழகாவது, முனை மழுங்காமை - முனை மழுங்காதிருத்தல், உயர்ந்த பரதேசிக்கு அழகு - உயர்ந்த சந்நியாசிக் கழகாவது, இந்திரியம் அடக்கல் - இந்திரியங்களை அடக்கியாளுதல், திரள் முலைசேர் வேசிக்கு அழகு - திரண்ட முலையினையுடைய வேசைக்கு அழகாவது, இன் இசை - இனிய இசைநூலில் வல்லவளாயிருத்தல், பல நூல்கற்ற வித்வசனர் நாசிக்கு அழகு - பலநூல்களைக்கற்ற வித்வான்களுடைய நாசிக்கு அழகாவது. பொடி என - பொடியென்று, நாவலர் கூறுவர் - புலவர்கள் சொல்வார்கள்—எ-று. (ருoஅ)

துரிசுந்தரியலர் நேராஞ்சனனமுந் துன்மதியாம்
பரிசுந்தரிய லகமேநல்லூரிற் படர்செருக்காங்
கரிசுந்தரியல ரோனுக்கெட்டாதமுக் கண்ணன்மகிழ்
கிரிசுந்தரியலங் காரியைப்போற்றுதி கேடறவே.

இ-ள். அகமே - மனமே, துரிசும் - பலவகைக் குற்றங்களையும், தரியலர் நேர் ஆம் சனனமும் - பகைவருக்கு நிகராகிய பிறவியையும், துன்மதி ஆம் பரிசும் - துர்ப்புத்தியாந் தன்மையையும், தரியல் - அடையாதே, நல் ஊரில் - நல்லூரில், படர்செருக்கு ஆம் கரிசு உந்து - மிக்க செருக்காகிய குற்றம்மிகுந்த, அரி அலரோனுக்கு - அரிபிரமர்களுக்கு, எட்டாத - எட்டவொண்ணாத, முக்கண்ணன் மகிழ் - சிவபெருமான் மகிழ்தற்கேதுவாகிய,கிரி சுந்தரி அலங்காரியை - பர்வதராஜ குமாரியாகிய கட்டழகியை, கேடு அற - நமது கெடுதிகளெல்லாமொழியும்படி, போற்றுதி - வணங்குவாயாக—எ-று.

தலைவியின்பிரிவாற்றாத ஒருதலைமகன் சொல்லியது.

விடவாளைவென்ற விழியாளைப்பூமியின் மேலதிர
நடவாளைப்பெண்கட் நாயகமாமொரு நாயகத்தை
மடவாளையென்னுள் வதிவாளையின்ப மருவவென்சொற்
கடவாளையென்றெய்வ மேயென்றுபோயினிக் காண்பதுவே.

இ-ள். என் தெய்வமே - என் தெய்வமே, விடம் வாளைவென்ற விழியாளை - விடந்தோய்ந்த வாளைவென்ற கண்களையுடையவளை, பூமியின்மேல் அதிர நடவாளை - பூமியின்மீது அப்பூமியதிரும்படி நடவாதவளை, பெண்கள் தம்நாயகம் ஆம் ஒரு நாயகத்தை - பெண்களுக்குத் தலைவியாகிய ஒரு பெண்ணரசியை, மடவாளை - மடப்பத்தையுடையவளை, என் உள்வதிவாளை - என் மனத்தின்கண் வாழ்பவளை, இன்பம்மருவ என்சொல் கடவாளை - இன்பம் பொருந்தும்படி என்சொல்லைக் கடவாதவளை, இனிபோய் காண்பது என்று - இனி நான்போய்க்காண்பது எந்நாள்—எ-று. (நிகo)

ஒருவித்துவான் தனதுநோயைத்தீர்த்த ஈசன்என்னும்
வைத்தியன்மீது பாடியது.

வெண்பா.

தேசம்புகழுந் திருநெல்லையில்வாழும்
ஈசனைநம்மீசனுக்கொப் பென்னலாம்—ஈசன்
பிறவாமற்காப்பான் பிறந்தாரைநாளும்
இறவாமற்காப்பா னிவன்.

இ-ள். தேசம் புகழும்-உலகம் புகழ்தற்குரிய, திருநெல்லையில் வாழும்-திருநெல்லையில் வாழ்கின்ற, ஈசனை - ஈசன் என்னும் வைத்தியனை, நம் ஈசனுக்குஒப்புஎன்னலாம்-நம்மீசனுக்கு நிகராகச்சொல்லலாம், ஈசன்-ஈச்சுரன், பிறவாமல் காப்பான் - பிறவாமல் காத்தருளுவான், இவன்—, பிறந்தாரை-பிறந்தவரை, நாளும் - எந்நாளும், இறவாமல் காப்பான் - இறவாமல் காத்தருளுவான்—எ-று. (௫௧௧)

ஒருவித்துவான், தனக்குக் கடுக்கன்செய்துகொடுத்த முத்துக்குமாரபத்தன்என்னும் தட்டான் மீதில் பாடியது.

மொய்வேலைசூழுலகின் முத்துக்குமாரபத்தன்
கைவேலைபோலநாங் கண்டதில்லை—அவ்வேலை
செய்யுமவற்குத் திறல்விச்சுவகருமன்
கையும்பொழியும்பொன். காண்.

இ-ள். மொய் - வலியுள்ள, வேலை சூழ் - கடல் சூழ்ந்த, உலகில் - உலகத்தில், முத்துக்குமார பத்தன்—, கை வேலை போல - கையினாற்செய்யும் வேலைபோல, நாம் கண்டது இல்லை - நாம் பார்த்ததில்லை, அவ்வேலை செய்யும் அவற்கு - அப்படிப்பட்ட மேலான வேலைசெய்கிற அம்முத்துக்குமார பத்தனுக்கு, திறல் - பணிசெய்வதில் சிறந்த, விச்சுவ கருமன் கையும்-விசுவ கர்மனது கையும், பொன்பொழியும் - பொன்னைச்சொரியும்—எ-று. (௫௧௨)

வெறிவிலக்கல்.

துறைசை அம்பலவாண சுவாமிகள்மேல் ஒருவித்வான் பாடியது.

இந்தவசமந்தவசந் தன்மலைதற்கேதுசெய்யும்
நொந்தவசமுற்றாட்கே நோக்குங்கால்—பைந்தொடியாய்
ஆண்டகுருத்தென்றுறைசை யம்பலவாணன்புயத்தில்
பூண்டநிறச்செங்கழுநீர்ப் பூ.

இ-ள். பைந்தொடி - பசும்பொன் வளையலையுடையாளே, நொந்து அவசம் உற்றாட்கு - மனமெய்கள் வருந்தி பரவசப்பட்ட நம் பெண்ணுக்கு, அந்த வசந்தன் மலைதற்கு - அந்த மன்மதன் போர்செய்வதனாலுண்டாகுந் துன்பத்துக்கு, இந்த அசம் - இந்த ஆடானது, ஏது செய்யும்-யாதுபயனைத் தரும், (தராது ஆதலால்) நோக்கும் கால்-நோக்குமிடத்தில், ஆண்ட-எம்மையாண்டருளின, குரு - சற்குருவாகிய, தென் துறைசை - தென் றுறைசையில் வாழ்கின்ற, அம்பல வாணன் - அம்பலவாணனது, புயத்தில் பூண்ட

தோளிலணிந்த, நிறம் — ஒளியுள்ள, செங்கழு நீர்ப் பூ — செங்கழுநீர் மலர் மாலையை ஆய் — தேவேயாக—எ-று. (௫௩௩)

திரிசிரபுரம்-வித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளைபாடிய கவி.

செல்லார்க்கும் பெருமுழக்க மணமுழக்க மென்மேற்போய்த் திகழ்மாடத்தால், சொல்லார்க்குங் கழனிகளாற் றொலையாத வளங் காட்டுந் துறைசைமேவிக், கல்லார்க்குமல்லார்க்கும் வல்லார்க்கும் வல்லார்க்குங் கணக்கிலாற், றெல்லார்க்குமொப்பில்வைப்பாஞ் சுப்பி ரமண்ணியகுரவ னிருதாள்போற்றி.

இ-ள். மணமுழக்கம்—மணமுழக்கமானது, செல் ஆர்க்கும் பெருமுழக்கம் என — மேக மொலிக்கின்ற பெரிய வொலி யென்னும்படி, மேல் போய்— மேலேசென்று, திகழ் மாடத்தால் — விளங்குகின்ற மாடங்களாலும், சொல் ஆர்க்கும் கழனிகளால் - புகழ்ந்து சொல்லுதற்குரிய கழனிகளாலும், தொலை யாத வளம்காட்டும் — தொலையாத செல்வத்தைத் தருகிற, துறைசை மேவி- துறைசையைப் பொருந்தி, கல்லார்க்கும் அல்லார்க்கும் - கல்லாதவர்க்கும் கற்றவர்க்கும், வல்லார்க்கும் வல்லார்க்கும் — வல்லவர்க்கும் வல்லவரல்லாத வர்க்கும், கணக்கு இல்லா - கணக்கற்ற, மற்றெல்லார்க்கும் - வேறெல்லா ருக்கும், ஒப்பு இல் வைப்பு ஆம் — ஒப்பற்றவைப்பாகிய, சுப்பிரமண்ணிய குரவன் - சுப்பிரமணிய தேசிகரது, இருதாள்போற்றி - இரண்டு திருவடிக ளுக்கு நமஸ்காரம்—எ-று. (௫௩௪)

மாமேவுபுகழ்த்திருவா வடுதுறைச்சுப்பிரமணிய வள்ளலாய, தூமேவு குரவன்பேர் சொற்றபொழு தென்பிறப்புத் தொலைந்த தம்மா, பாமேவுமிதுகண்டும் பிறப்பொழிப்பானிவனென்று பலருஞ் சொல்வார், தேமேவுநலந்தெரிந்தென் வாயிலேயேபுகழாத செய்கை யென்னே.

இ-ள். மாமேவு புகழ் - பெருமைபொருந்திய, புகழையுடைய, திருவா வடுதுறை—, சுப்பிரமணியவள்ளல்—, ஆய - ஆகிய, தூமேவு - பரிசுத்தம் பொருந்திய, குரவன்பேர் - குருவின்பெயரை, சொற்றபொழுது-சொன்ன போதே, என் பிறப்பு -என் பிறவி, தொலைந்தது—நீங்கிற்று, பாமேவும் இது கண்டும் — பரவிய இந்தச் செய்தியைக் கண்டும், பிறப்பு ஒழிப்பான் இவன் என்று - பிறவியை நீக்குவோன் இவனென்று, பலரும் சொல்வார் - எல்லா ரும் சொல்வார்கள், தேமேவு - அழகு பொருந்திய, நலம் தெரி - நன்மை யைத் தெரிந்து சொன்ன, என் வாயினை - என் வாயை, புகழாத செய்கை என்னே - புகழாமைக்குக் காரணமென்னேயோ—எ-று. (௫௩௫)

திருவாவடுதுறையிற் சேர்வோரைமுத்தித்
திருவாவடுதுறையிற் சேர்கென்—றருளும்
குருசுப்பிரமணிய கோமான்றாணெஞ்சே
குருசுப்பிரமணியாக் கொள்.

இ-ள். திருவாவடு துறையில் சேர்வோரை — திருவாவடு துறையில் வந்தடைவோரை, முத்தி திருஆ அடுதுறையில் சேர்க என்று அருளும் — மோக்ஷசெல்வத்தை யடையக்கடவரென்று அருள்செய்கின்ற, குரு — சற்குருவாகிய, சுப்பிரமணிய கோமான் — சுப்பிரமணியப் பெருமானது, தாள் — திருவடிகளை, நெஞ்சே — மனமே, குரு — மேன்மையுள்ள, சுப்பிரம் — பரிசுத்தமாகிய, மணியா — இரத்தினமாக, கொள் — நீயுட்கொள்வாயாக—எ-று. (ருகசு)

இராமநாதபுரம் முத்துராமலிங்க சேதுபதி யியற்றிய

செய்யுட்கள்.

எந்தவுலகினுஞ்சைவப் பயிர்தழையவருண்மழைபெய் தெம்மனோர்போல், வந்தருள்சுப்பிரமணிய தேசிகதேசமைந்தகலை வலத்தாற்றீட்டித், தந்ததிருமுகச்செய்யுட் டனித்தனியாராயமகிழ்தந்ததுள்ளன், புந்தவெழுமானந்தப்பெரும்புணரிக்கெல்லையெடுத்துரைக்கொணுதே.

இ-ள். எந்த உலகினும் — எல்லாவுலகங்களிலும், சைவப் பயிர் தழைய — சைவசமயமாகிய பயிர் செழிக்கும் வண்ணம், அருள்மழை பெய்து — அருளாகிய மழையைச்சொரிந்து, எம்மனோர்போல் வந்து — எம்போலியர்போல மாநுடவுருவாயெழுந்தருளி, அருள் — அருள்செய்த, சுப்பிரமணியதேசிக — சுப்பிரமணியதேசிகனே, தேசு அமைந்த — புகழமைந்த, கலைவலத்தால் — நூலாராய்ச்சியின் வலிமையால், தீட்டிதந்த — எழுதிவிடுத்த, திருமுகச்செய்யுள் — திருமுகமாகிய செய்யுட்களை, தனித்தனி ஆராய — தனித்தனி ஆராயுமிடத்து, மகிழ்ந்தது உள் — மனமகிழ்ச்சியடையலாயிற்று, அன்பு உந்த எழும் — அன்பு செலுத்தவுண்டாகின்ற, ஆனந்தப் பெரும் புணரிக்கு — ஆநந்தமாகிய பெருங்கடலுக்கு, எல்லை — வரம்பை, எடுத்து உரைக்கொணுது — எடுத்துச் சொல்லப்படாது—எ-று. (ருகஎ)

வித்வான் அருணசலம்பிள்ளை பாடியது.

விருத்தம்.

சுந்தரவேட்டுந்தாங்கிச் சுருதிநூற்புராணம்யாவும்
சொந்தமாயுளத்திற்கொண்ட தோன்றலேசுகுணக்குன்றே

தந்தையுந்தாயுமாகித் தமியனேயாண்டுகொண்ட
செந்தளிர்க்கழல்களன்றி மற்றொன்றுஞ்சிந்திக்கேனே.

இ-ள். சுந்தரவேடம் தாங்கி — அழகாகிய வேடந் தரித்து, சுருதி நூல் புராணம் யாவும் — வேதாகம புராணங்க ளெல்லாவற்றையும், சொந்தமாய் உளத்தில்கொண்ட — சொந்தமாக மனத்திற்கொண்ட, தோன்றலே — பெரியோனே, சுகுணக்குன்றே — நற்குணமலையே, தந்தையும் தாயும் ஆகி — பிதாவும் மாதாவுமாகி, தமியனே ஆண்டு கொண்ட — தமியேனை யாட்கொண்டருளின, செம் தளிர் கழல்கள் அன்றி — செந்தளிர் போன்ற திருவடிகளையல்லால், மற்றொன்றும் சிந்திக்கேன் — வேறொன்றையும் நினைக்க மாட்டேன் எ-று. (ருகஅ)

தருவுக்கு ஆடையனுப்பி அதை யாசீர்வதிக்கும் பொருட்டு அன்னங்களே நீங்கள்போய்ச் சொல்லுங்க ளெனல்.

கலித்துறை.

செந்தாமரையொரு வெண்டாமரையடி சேர்ந்ததுபோல்
அந்தாமரைத்தடம் வாழனங்காளன்று செய்தவத்தால்
எந்தாயுமீசனு மாகின்றகோமுத்தியேர்க்குருபால்
வந்தோதுவீரங்ஙன் யான்விடுதூசினை வாழ்த்துதற்கே.

இ-ள். செந்தாமரை — செந்தாமரை மலரை, ஒருவெண் தாமரை — ஒரு வெண்டாமரைமலரானது, அடிசேர்ந்ததுபோல் — அடியிற்சேர்ந்தாற்போல, அம் — அழகிய, தாமரை தடம்வாழ் — தாமரை தடாகத்தில் வாழ்கின்ற, அன்னங்காள் — அன்னங்களே, அன்று — அந்நாளில், செய் தவத்தால் — செய்த தவப்பயனால், எந்தாயும் — எமது அன்னையும், ஈசனும்-ஈச்சுரனும், ஆகின்ற-ஆகாநின்ற, கோமுத்தி — திருவாவடு துறையில் வாழ்கின்ற, ஏர் — அழகிய, குருபால்வந்து — குருவினிடத்துச் சென்று, யான் விடு — நான் அனுப்பின, தூசினை — ஆடையை, வாழ்த்துதற்கு — ஆசீர்வதிக்கும் பொருட்டு, ஓதுவீர்—சொல்லுவீராக—எ-று. (ருகக)

குருவுக்குத் திருநீற்று வட்டகை யனுப்பிப் பாடியது.

வெண்பா.

அஞ்சக்கரத்தி னருள்வடிவாம் வெண்ணீற்றைக்
கஞ்சக்கரத்தளிராற் கற்பிக்க—மிஞ்சுபுகழ்
கொண்டோங்கிவாழ்கின்ற கோமுத்திதேசிகற்குத்
தொண்டாமிவ்வட்டகைதான் றோய்ந்து.

இ-ள். அஞ்சு அக்கரத்தின் — ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தின், அருள்வடிவு ஆம் — அருளுருவாகிய, வெண்ணீற்றை — திருவெண்ணீற்றை, கஞ்சம்கரம்தளிரால்

கற்பிக்க — தாமரைமலர்போன்ற கைத்தளிரால் ஆளும்படி. மிஞ்சு புகழ்கொண்டு — மேலான புகழைப் பெற்று, ஓங்கி வாழ்கின்ற — மேன்மையாய் வாழ்கின்ற, கோமுத்தி தேசிகற்கு — திருவாவடுதுறையில் வாழ்கின்ற குருநாதனுக்கு, இவ்வட்டகை — இந்த வட்டகையானது, தோய்ந்து தொண்டு ஆம் — பொருந்தித் தொண்டாயிருக்கக்கடவது—எ-று.

வட்டகை — திருநீற்றுச்சம்புடம். (௩௨0)

மாயூரம் வேதநாயகம்பிள்ளை சூரியகிரகண காலத்தில் பாடிய செய்யுள்.

வெண்பா.

குருவுங்கிரகணமுங் கூடினுற்கங்குல்
மிகுமென் றுளமே வெருவல்—நகுதுறைசைச்
செப்பரியமாச்சுப் பிரமணியதேசிகனும்
அப்பரிதியிங்குதித்த லால்.

இ-ள். குருவும் கிரகணமும்கூடினுல் — அமாவாசையும் கிரகணமும் சேர்ந்தால், கங்குல் மிகும் என்று — இருள் அதிகரிக்குமென்று, உளமே மனமே, வெருவல்-அஞ்சாதே,(ஏனென்றால்)நகுதுறைசை-விளங்குகின்றதுறைசையில் வாழ்கின்ற, செப்பு அரியமா — சொல்லுதற்கரிய பெருமையமைந்த சுப்பிரமணியதேசிகன் ஆம் — சுப்பிரமணிய தேசிகனுகிய, அப்பரிதி — அந்தச் சூரியன், இங்கு உதித்தலால் — இங்கே உதிக்கையாலேதான்—எ-று. (௩௨௧)

சூர்யனுக்கும் சுப்பிரமணியதேசிகற்கும் சிலேடை.

மாதவசுப்பிரமணிய தேசிகமேலோயுவர்ப்பு வாரிமூழ்கும், ஆதவன்கீழ்த்திசையுதிக்குஞ் சுடுமணுகுமதியழிக்கு மத்தமிக்கும், சாதகமேற் றிசையுதிப்பாய் நிழலளிப்பாய் மதியளிப்பாய் தவாமனுளும், போதகுணக்கடற்படிவா யத்தமியாய்நினைக்கதிரோன் பொருவானன்றே.

இ-ள். மாதவ — பெருந்தவனே, சுப்பிரமணியதேசிக — சுப்பிரமணிய தேசிகனே, மேலோய் — மேலோனே, ஆதவன் — சூரியன், உவர்ப்புவாரிமூழ்கும் — உப்புக்கடலிற்குளிப்பான், கீழ்திசை உதிக்கும் — கீழ்த்திசையில் உதிப்பான், சுடும் — சுடுவான், அணுகும்மதி அழிக்கும் — அணுகாநின்ற மதியை அழிப்பான், அத்தமிக்கும் — அஸ்தமிப்பான், (நீ) சாதகம் — வழக்கமாக, மேல்திசை உதிப்பாய் — மேற்குத்திசையில் உதிப்பாய், நிழல் அளிப்பாய்—நிழலைக் கொடுப்பாய், மதி அளிப்பாய் — மதியைக் கொடுப்பாய், நாளும் — தினந்தேச

றும், தவாமல் – கெடாமல், போதகுணக் கடல் படிவாய் – ஞான குணக்கடலில்மூழ்குவாய், அத்தமியாய் – அஸ்த மிக்க மாட்டாய், (ஆதலால்) நினை– உன்னை, கதிரோன் யொருவான் அன்று – சூரியன் நிகர்க்கமாட்டான்–எ–று.

கீழ்த்திசை மேற்றிசை என்பவற்றிற்குக் கீழாகியதிசை மேலாகியதிசை யென்று மோர்பொருள், மதி – சந்திரன், அறிவு. (ரு௨௨)

சுப்பிரமணியதேசிகர் அனுப்பின வித்வான் போய் சொன்னதைக் குறித்துப்பாடியது.

விதியிருந்தபதியெனுஞ்சுப் பிரமணியதேசிகமெய்ஞ் ஞானக் குன்றே, துதியிருந்தநின்புலவன் சொல்வழியேபல்வழியுந் தோன் றுநீயென், மதியிருந்தாய்பிரிந்திடவு மனம்பொருந்தா யெனவிருந் தேன்வான்கோமுத்திப், பதியிருந்தாயெனவந்த மாபுலவன்பொய் சொலவும் படித்தான்மாதோ.

இ–ள். விதி – பிரமன்போன்ற, இரு – பெரிய, தபதி என்னும் – தவசி யென்று சொல்லப்படுகிற, சுப்பிரமணிய தேசிக – சுப்பிரமணிய தேசிகனே, மெய்ஞ்ஞானக் குன்றே – மெய்ஞ் ஞானமலையே, துதியிருந்த நின்புலவன் சொல்வழியே – துதிக்கப்பட்ட நின்புலவன் சொல்வழியாகவே, பல்வழியும் தோன்றும் – பலநெறிகளும் தோன்றுகின்றன, (ஆயினும்) நீ என்மதி இருந் தாய் – நீயென் அறிவின் கண்ணிருந்தாய், பிரிந்திடவும் மனம் பொருந்தாய்– பிரியவும் மனமிசையமாட்டாய், என இருந்தேன்–என்று நினைந்திருந்தேன், வான் – மேலாகிய, கோமுத்திப்பதி இருந்தாய் என – திருவாவடுதுறையி லிருக்கிறாயென்று, அந்தமாபுலவன்–அந்தப் பெரியபுலவன், பொய்சொல வும் படித்தான் – பொய்சொல்லவுங் கற்றான்—எ–று.

மாது – ஓ, அசைகள். (ரு௨௩)

திருவாவடுதுறை யாதீன வித்வான் தாண்டவராய சுவாமிகள் பாடியது.

வெண்பா.

ஐயன்றிருநாம மைந்தெழுத்துள் ளார்ந்தவன்றாள்
மெய்யன்பர்சொல்லுருந்துமென்குழைக்குள்—நொய்யவென்சொல்
ஓவ்வாறுமாமுகன்பே றுற்றகுருமாமணியே
எவ்வாறுட்போந்த விசை.

இ–ள். ஐயன் திருநாமம் – இறைவனது திருநாமமாகிய, ஐந்து எழுத்து – ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம், உள் ஆர்ந்து – மனத்தில் பொருந்தப் பெற்றவ

ராய், அவன் தாள் – அவன் திருவடிகளுக்கு, மெய் அன்பர் – மெய்யன்பரா யிருப்பவரது, சொல் அருந்தும் – சொற்களை நுகர்கின்ற, மெல் குழைக்குள் – மெல்லிய செவிக்குள்ளே, நொய்ய என்சொல் – அற்பமாகிய என் சொற்கள், எவ்வாறு – எவ்விதமாய், உள் போந்த – உள்ளே நுழைந்தன, இசை–சொல், ஒவ்வு ஆறுமாமுகன்பேர் உற்ற – ஒன்றற்கொன் றொப்பாகிய ஆறு திருமுகங் களையுடைய முருகக்கடவுள் பெயரைக்கொண்ட, குருமாமணியே–தேசிகரத் நமே—எ-று. (ருஉ௪)

எங்கும் பேதியுண்டானகாலத்தில் வேதநாயகம்பிள்ளை பாடிய செய்யுள்.

கலித்துறை.

இக்கணமெய்க்கரை மாத்திரையாமிவ் வளவுமின்றி
மலக்கண்விளைபிணி யாற்பலர்மாய்ந்தனர் மண்டுமிந்நோய்
விலக்கவருள்புரி மும்மலநோய்கெட வித்தகனாய்
நிலக்கணமர்சுப்பிர மணியாநந்த நின்மலனே.

இ-ள். மெய்க்கு இலக்கணம் அரைமாத்திரை ஆம் – சரீர நிலைக்கு இலக் கணமாவது அரைமாத்திரை யளவினதாதலால், இவ்வளவு மின்றி – இந்த அளவுமில்லாமல், மலக்கண் விளை பிணியால்-மலத்தில் விளைகின்றநோயால், பலர் மாய்ந்தனர் – பலர் மடிந்தார்கள், மண்டும் இ நோய் விலக்க – மிகுகின்ற இந்த நோயை விலக்கும்பொருட்டு, அருள் புரி – அருள் செய்வாயாக, மும் மலநோய்கெட – மும்மல நோய் நீங்கும்படி, வித்தகனாய் – ஞானவைத்திய னாய், நிலக்கண் அமர் – பூமியிலமர்ந்திருக்கின்ற, சுப்பிரமணியர்—, ஆநந்த நின்மலனே—எ-று. (ருஉரு)

இல்வாழ்வுநீத்தற மேற்கொண்டநீபிற ரில்லகத்துச்
செல்வாழ்வுசற்றும் விரும்பாயென்பாரிது சித்திரமே
புல்வாழ்வுடையென்றன் வீடெங்குநீபரி பூரணனாய்
நல்வாழ்வுற்றாய்சுப்பிர மணியாநந்த நற்றவனே.

இ-ள். சுப்பிரமணியாநந்த நற்றவனே – சுப்பிரமணியன் என்னும் திரு நாமம் பூண்ட ஆநந்தத்துக் கேதுவாகிய நல்ல தவத்தையுடையோனே, புல் வாழ்வு உடை – அற்பவாழ்வையுடைய, என்றன் வீடெங்கும் – என்வீடுமுழு தும், நீபரிபூரணனாய் – நீ மிகவும் நிறைந்தவனாய், நல் வாழ்வு உற்றாய்-நல்ல வாழ்வையடைந்தாய், (அப்படியிருக்க) இல் வாழ்வுநீத்த – இல் வாழ்க்கை யைவிட்டு. அறம் – துறவறத்தை, மேற்கொண்ட நீ – பூண்ட நீ. பிறர்-பிறரு டைய, இல் அகத்து-வீட்டுக்குள்ளே, செல் வாழ்வு – நடக்கின்றவாழ்வை,

சற்றும் விரும்பாய் — சிறிதும் விரும்பமாட்டாய், என்பார் — என்று சொல்லு கிறார்கள் (உலகத்தார்), இது சித்திரமே — இது ஆச்சரியமே—எ-று. (௫௨௬)

வானென்றுதவ வருஞ்சுப்ரமண்ய வரோதயனே
தானென்றுவெண்ணரன் பாடையிந்நாட்டிற் றலையெடுக்க
ஏனென்றுகேட்பவ ரில்லாத்தமிழை யினிதளிக்க
நானென்றுகங்கணங் கட்டிக்கொண்டாயிந்த நானிலத்தே.

இ-ள். வான் என்று உதவவரும் — மேசம்போலக் கொடுக்கவந்த, சுப்ரமணியவரோதயனே — சுப்பிரமணியனென்கிற வரோதயனே, வெள் நரன் பாடை — வெள்ளைக்காரனது பாஷை, இந்நாட்டில் — இந்ததேசத்தில், தான் என்று தலையெடுக்க — தானென்று தலையெடுத்தலும், ஏனென்றுகேட்பவர் இல்லா தமிழை — ஏனென்றுகேட்போர் இல்லாதிருந்த தமிழ்ப் பாஷையை, இனிது அளிக்க — இனிதாய்க் காப்பாற்றுதற்கு, நான் என்று — நானிருக் கிறேனென்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டாய்—, இந்தநானிலத்தே — இந்த வுலகின் கண்ணே—எ-று.

வெள் நரன் — வெள்ளை மனிதன், வரோதயன் — வரத்தினால் அவதரித் தவன். (௫௨௭)

சுருதியோருருக் கொண்டன்னசுப்பிர மணியதேவே
கருதியின்னொரு காணின்னைக்காணலா மெனுமவாவால்
பொருதியென்மனம் பின்னீர்க்கப்பொறையுறு பண்டிபூட்டும்
எருதுகள்முன்னே யீர்க்கவென்பதிபடைந் தேன்மன்னே.

இ-ள். சுருதி ஓர் உருகொண்டன்ன — வேதம் ஒருவடிவுகொண்டாற் போன்ற, சுப்பிரமணிய தேவே — சுப்பிரமணியசுவாமியே, கருதி—நினைத்து, இன்னொருகால் — இன்னொருதரம், நின்னை காணலாம் என்னும் அவாவால்— உன்னைக் காணவேண்டுமென்கிற ஆசையால், என் மனம் பொருதி — என் மனம் போரிட்டு, பின் ஈர்க்க — பின்னேயிழுக்க, பொறை உற — பாரம் அதி கரித்த, பண்டிபூட்டும் — வண்டியிற்கட்டப்பட்ட, எருதுகள் முன்னே ஈர்க்க— எருதுகள் முன்னேயிழுக்க, என்பதி அடைந்தேன் — என் ஊரைச்சேர்ந் தேன்—எ-று. (௫௨அ)

சூர்வந்துவணங்கு மேன்மைச்சுப்பிர மணியதேவே
நேர்வந்துநின்னைக் கண்டுநேற்றிராத்திரி யேமீண்டென்
ஊர்வந்துசேர்ந்தே னென்றனுளம்வந்து சேரக்காணேன்
ஆர்வந்துசொலினுங் கேளேனதனையிங் கனுப்புவாயே.

இ-ள். சூர் — சூரன், வந்து வணங்கும் — வந்து பணிகின்ற, மேன்மை மேன்மையயுடைய, சுப்பிரமணியதேவே—, நேர் வந்து-நேரேவந்து, நின்

னைக்கண்டு — உன்னைக்கண்டு, நேற்று இராத்திரியே மீண்டு — நேற்றிரவிலே யேதிரும்பி, என் ஊர்வந்து சேர்ந்தேன் —, என்றன் உள்ளம்வந்து சேரக்காணேன் —, ஆர்வந்து சொலினும் — யார்வந்து சொன்னாலும், கேளேன்-கேட்கமாட்டேன், அதனை — அந்த உள்ளத்தை, இங்கு அனுப்புவாய் — இங்கே யனுப்புவாயாக — எ-று. (ருகக)

வானாடுமண்ணாடு மலிபுகழ்ச்சுப்பிரமணிய வள்ளலேநின்
பானாடுமாவீர பத்திரவேளெனக்கினியன் பாலர்க்காசான்
தானாடுதொழிலுறுவான் சூரியனுமூர்த்திச்செல்வன்றனக்கோர்மாற் [றம்
தேனாடுன்றிருவாக்காற் செப்பின்மநோபீட்டமெலாஞ் சித்தியாமே.

இ-ள். வான் நாடும் — விண்ணுலகினும், மண் நாடும் — மண்ணுலகினும், மலிபுகழ் — மிகுந்தபுகழையுடைய, சுப்பிரமணியவள்ளலே —, நின்பால்நாடும்-உன் பக்ஷத்திலே அன்புகொண்ட, மா — பெரிய, வீரபத்திரவேள் —, எனக்கு இனியன் — எனக்கினிதானவன், பாலர்க்கு ஆசான் — என் பிள்ளைகளுக்கு உபாத்தியாயன், தான் ஆடு தொழில் உறுவான் — தான் நடநத்தொழிலிற் சிறந்தவன், சூரிய மூர்த்திசெல்வன் — சூரியமூர்த்திக்குப் புதல்வன், தனக்கு-அவனுக்கு, ஓர் மாற்றம் — ஒருசொல்லை, தேன் நாடு உன் திருவாக்கால் — தேனும் விரும்புகின்ற உன் இனியதிருவாக்கினால். செப்பின் — சொன்னால், மநோபீட்டம் எல்லாம் — மநோபீஷ்டங்களெல்லாம் சித்தி ஆம் — சித்திக்கும் எ-று. (ருடு௦)

மூவுலகுந்தொழுதுறைசை வாழ்குருசுப்பிரமணிய மூர்த்திதன்சீர்
பாவுபுகழெனும்வெள்ளந் தோன்றவயன்வெருவுற்றுப்பகர்மாலுந்தி
பூவுளுறப்புகலவனு மரனுடலிற்புகவவனும் புக்கதோர்ந்து
மேவுமுதற்காரணனு மவனுள்ளக்குகைநுழைந்து விளங்குற்றானே.

இ-ள். மூவுலகும் தொழு — மூன்றுலகத்தாரும் வணங்குகின்ற, துறைசைவாழ்குரு — துறைசையில் வாழ்கின்ற குருநாதராகிய, சுப்பிரமணிய மூர்த்திதன் சீர்பாவு புகழ் எனும்வெள்ளம்தோன்ற — சுப்பிரமணியமூர்த்திகளின் சிறப்புப் பொருந்திய புகழாகிய வெள்ளம் பெருகுதலும், அயன்வெருவுற்று — பிரமன் அஞ்சி, பகர்மால் உந்திபூவுள் உறபுக — சொல்லப்பட்ட திருமாலின் உந்தியாகிய தாமரைமலரில் நுழைய, அவனும் — அத்திருமாலும், அரன் உடலில் புக — சிவனுடலிற் பிரவேசிக்க, அவனும் புக்கதுஓர்ந்து — அந்தச்சிவனும் திருமால் தன்னுடலிற் புகுந்ததை யறிந்து, மேவுமுதற் காரணன் ஆம் — பொருந்திய முதற்காரணனாகிய, அவன் — அந்தப் பரமசிவனது, உள்ளக் குகை நுழைந்து — மனமாகிய குகையிற் புகுந்து, விளங் குற்றான் — விளங்கலுற்றான் — எ-று. (ருடுக)

முருகார்பூந்தடஞ்சுலவு மாவடுதண்டுறைத்தலத்துமுதல்வதெய்வத், திருநாவுக்கரசர்முதன் மூவர்தமிழ்த்தேனுண்டு தெவிட்டுநிற்குத், தருநாவுக்கினிமையிஃதெனக்கொடிமுந் திரிக்கனியான்றருதலன்பின், ஒருவேடன்றருதசையு மமிழ்தினுஞ்சீர்த் தெனவுண்டவுறுதிகொண்டே.

இ-ள். முருகு ஆர் பூ தடம் சுலவு — தேன் பொருந்தியமலர்ப்பொய்கைகள் சூழ்ந்த, தண் — குளிர்ச்சியாகிய, ஆவடுதுறை தலத்து — திருவாவடு துறைத்தலத்தில் வாழ்கின்ற, முதல்வ — முதல்வனே, தெய்வம் — தெய்வத்தன்மைபொருந்திய, திருநாவுக்கரசர்முதல் — திருநாவுக்கரசர்முதலாகிய, மூவர்-மூவர் பாடிய, தமிழ் — தமிழ்ப் பாடலாகிய, தேன் உண்டு — தேனையுண்டு, தெவிட்டும் — தெவிட்டி நின்ற, நிற்கு — உனக்கு, இஃது — இது, நாவுக்கு இனிமைதரும் என — நாவுக்கினிமையைக் கொடுக்குமென்று எண்ணி, யான் கொடி முந்திரிக் கனி தருதல் — நான் கொடிமுந்திரிப்பழத்தைக் கொடுத்தல் எதைக்கொண்டெனின், அன்பின் — அன்பின் மிகுதியால், ஒரு வேடன் தருதசையும் — ஒரு வேடன் தந்த தசையையும், அமிழ்திலும் — அமிர்தத்தினும், சீர்த்து — சிறப்புடையது, என — என்று, உண்ட உறுதிகொண்டே — நீயுண்டவுறுதியைக்கொண்டேதான் — எ-று.

மூவர்தமிழ் — தேவாரம், வேடன் — கண்ணப்பன். (ருஙஉ)

நின்சமுகத் தினைப்பார்க்க நின்னமுத மொழிகேட்க நின்பாற் பேச, என்னிருகண் ணிருசெவிவாய்க் கெப்பொழுதுங் கிடைக்கவில்லை யிவைகண்மூன்றும், மன்னுபெரும் பாதகங்கள் புரிந்திருக்கலாமெனது மனமெப்போதும், உன்னை யகலாதிருத்திக்கொள்ளவென்ன தவம்புரிந்த துரைப்பாய்மன்னே.

இ-ள். நின் சமுகத்தினைப் பார்க்க — உன் சமுகத்தை தரிசிக்கவும், நின் அமுதமொழிகேட்க — உன் அமிர்த வசனங்களைக் கேட்கவும், உன்பால்பேச — உன்னிடத்திற் பேசவும், என் இருகண் இருசெவி வாய்க்கு — என்னிரு கண்களுக்கும் இரு செவிகளுக்கும் வாய்க்கும், எப்பொழுதும் கிடைக்கவில்லை — எப்போதும் வாய்க்கவில்லை, இவைகள் மூன்றும் — (ஆகையால்) இவைகள் மூன்றும், மன்னுபெரும் பாதகங்கள் புரிந்திருக்கலாம் — நிலைபெற்ற பெரும் பாவங்களைச்செய்திருக்கலாம், (ஆயினும்) என்மனம் — என்மனமானது, எப்போதும் — எக்காலத்தும், உன்னை அகலாதிருத்திக்கொள்ள — உன்னை நீங்காதிருத்திக்கொள்ளுதற்கு, என்ன தவம் புரிந்தது — என்ன தவஞ் செய்தது, உரைப்பாய் — சொல்லுவாயாக — எ-று. (ருஙங)

தலைமகன்கூற்று இடையூறுகிளத்தல்.

கட்டுற்றகொன்றையர் செவ்வந்தியீசர் கமலைவெற்பில்
மட்டுற்றமாலைக் குழலீர்கண்வேலையென் மார்பகத்தே
விட்டுப்பராமுக மாகநின் றீரந்த வேல்கள்வந்து
பட்டுப்பரந்த பசும்புண்ணையாகிலும் பார்த்திடுமே.

இ-ள். கட்டுற்ற கொன்றையர் - மாலையாகக்கட்டப்பட்ட கொன்றை மலரையுடையவர், செவ்வந்தியீசர் —, (அவரது) கமலைவெற்பில் - கமலைமலையிலுள்ள, மட்டுஉற்ற - தேன்பொருந்திய, மாலை - பூமாலையணிந்த, குழலீர்-கூந்தலையுடையவரே, கண்வேலை - உங்கள் கண்களாகியவேல்களை, என்மார்பகத்தேவிட்டு - என்மார்பினுள்ளே பாயவிடுத்து, பராமுகமாகநின்றீர் - பராமுகமாய்நிற்கின்றீர்கள், அந்தவேல்கள்வந்து —, பட்டு-என்மார்பில் தைத்து, பரந்த - (அதனாலுண்டாகி) படர்ந்த, பசும்புண்ணையாகிலும் - பச்சைப்புண்ணையாகிலும், பார்த்திடும் - பாருங்கள் — எ-று. (ருஈச)

கலைபயிற்றுறாது காதலர்க்குமாநிதி
நிலையெனவளித்திட னெறியில்பித்தர்க்குக்
கொலைசெய்வாளீவதுங் குழவிதன்னைமா
மலையினோரத்துவைப் பதுவுமானுமே.

இ-ள். (தந்தையர்) கலைபயிற்றுறாது - நூல்களைக் கற்பிக்காமல், காதலர்க்கு - புதல்வருக்கு, மாநிதி - பெரும்பொருளை, நிலையென அளித்திடல்-நிலையென்றுகொடுத்தல், (எதைநிகர்க்குமென்றால்), நெறி இல் பித்தர்க்கு-நன்னெறியில்லாத பித்தருக்கு, கொலைசெய்வாள் ஈவதும் - கொலைசெய்தற்குரிய வாளாயுதத்தைக் கொடுப்பதையும், குழவிதன்னை - குழந்தையை, மாமலையின் ஓரத்துவைப்பதுவும் - பெரிய மலையினோரத்தில் வைப்பதையும், மானும் - நிகர்த்திருக்கும் — எ-று. (ருஈரு)

வெள்ளத்தாலழியாது வெந்தழலால்வேவாது வேந்தராலும்
கொள்ளத்தான்முடியாது கொடுத்தாலுநிறைவன்றிக் குறைவுறாது
கள்ளர்க்கோபயமில்லை காவலுக்குமிகவெளிது கல்வியென்னும் [ரே.
உள்ளபொருளுள்ளிருக்கப் புறத்தேயோர்பொருடேடி யுழல்கின்று

இ-ள். வெள்ளத்தால் அழியாது - நீர்ப்பெருக்கால் அழியாது, வெம்தழலால்வேவாது - வெம்மையாகிய நெருப்பினால்வேவாது, வேந்தராலும்கொள்ளத்தான்முடியாது - அரசராலும் கொள்ளமுடியாது, கொடுத்தாலும் நிறைவுஅன்றி குறைவுறாது - ஒருவர்க்குக் கொடுத்தாலும் நிறைதலேயன்றிக் குறைவுபடாது, கள்ளர்க்கோபயம் இல்லை - திருடருக்கோ அஞ்சவேண்டிய

தில்லை, காவலுக்குமிகஎளிது — காப்பாற்றுதற்கும் மிகவும் எளிதாம், (ஆகை யால்) கல்வி என்னும் — கல்வியென்கிற, உள்ளபொருள் உள்இருக்க — உண் மைப்பொருள் உள்ளேயிருக்க, புறத்தே — புறத்திலே, ஓர்பொருள்தேடி உழல் கின்றார் — வேறொருபொருளைத்தேடி அலையாநின்றார் (உலகத்தார்), எ- இதென்ன மதியீனம்—எ—று.

புறத்துப்பொருள் — அழியும்பொருள். (௫௬)

தாய்க்கூற்று.

வேதனித்தையலர்க்கெழுதும் விதிவசமோவேங்கடவா விரகமா ன, மாதனத்தையெவ்வளவு மருந்தாளம்மாரனம்பான் மறுகிச்சோர் வாள், ஏதனத்தைவரக்காணே னென்னதிட்டமென்னதிட்டமென் பாண்மேவ, வாதனத்தைப்பிடியணைமுத் தாடிதழ்த்தேனருந்துமன மகிழத்தானே.

இ-ள். வேங்கடவா — வேங்கடேசுரெட்டனே, வேதன் — பிரமன், இ— இந்த, தையலர்க்கு — பெண்களுக்கு, எழுதும் — எழுதின, விதிவசமோ-விதி வசத்தானோ, விரகமானமாது — உன்மீது விரகங்கொண்ட என்பெண், அன் னத்தை எவ்வளவும் அருந்தாள் — அன்னத்தைச் சிறிதும் உண்ணாள், அ மார ன் அம்பால் — அந்த மன்மதபாணத்தால், மறுகிசோர்வாள் — மனமய்ங்கிச்சோ ர்கின்றாள், ஏது அன்னத்தைவரக்காணேன் — ஏது (நான்தூதுவிட்ட) அன் னத்தை வரக்காண்கிலேன், என்அதிட்டம் என்னதிட்டம் என்பாள் — என் அத்ருஷ்டம் என்னதிட்டமாயிருக்கின்றது என்றுசொல்லுகின்றாள், (ஆத லால்) மேவவா — இவளைத்தழுவும்பொருட்டு வருவாயாக, தனத்தைபிடி— தனங்களைப்பிடி, அணை — அணைத்துக்கொள், முத்தாடு—முத்தமிட்டுக்கொள், மனம்மகிழ — மனங்களிக்கும்படி, இதழ்தேன் அருந்து — அதராமிர்தத்தைப் பருகு—எ-று. (௫௭)

பாலனைப்பழித்தல்.

வேம்பைவிரும்பக் கரும்பானதுமந்த வெங்கரும்பு
வேம்பானதுமுன்னைப் பெற்றலவோவெண்ணெய் தான்திருடித்
தாம்பால்வரியுண்ட மாலரங்கேசர் தடஞ்சிலம்பில்
நாம்பாவியாயிருந் தால்யாரைநோவது நன்றல்லவே.

இ-ள். (பாலகனே) வேம்பைவிரும்ப — வேம்பை விரும்பினவுடனே, கரும்புஆனதும் — (அது) கரும்பானதும், அந்த வெம்கரும்பு வேம்புஆனதும்- அந்த இனியகரும்பானது வேம்பாய்விட்டதும், உன்னைபெற்று அல்லவோ-

உன்னைநான் பெற்றதனலுண்டானவையல்லவா, வெண்ணெய்திருடி-வெண்ணெயைக்களவுசெய்து, தாம்பால்வரியுண்ட — தாம்புச்கயிற்றால் கட்டுண்ட, மால்அரங்கேசர் — பெருமையுள்ள திருவரங்கேசரது, தடம்சிலம்பில் — பெரியமலையின்கண், நாம்பாவியாய் இருந்தால் — யாம்பாவிகளாயிருந்தால், யாரைநோவதும் நன்றுஅல்ல — ஒருவரைநோவதும் நன்மையல்ல—எ-று.

பாலகனே, உன்னைப்பெற்றதனல், உன் தந்தைக்குக் கரும்புபோலினிதாயிருந்த நான் வேம்புபோலக் கசந்துவிட்டேன், வேம்புபோலக் கசப்பாயிருந்த வேசை கரும்புபோலினியளாயினுள், ஆயினும் உன்னைநான் வெறுத்துக்கொள்வது நன்மையல்ல; நான்செய்தபாவத்தால் இப்படிநேர்ந்ததென்பது கருத்து. (ருஅ)

தலைமகன் வறும்புனங்கண்டு வருந்தல்.

அல்லைப்பகல்செய்த மாலரங்கேச ரணிவரைமேல்
கொல்லைக்குறவர் மடந்தையெங்கேசொலுங் கோலமதன்
வில்லைக்குனிப்பவ ரேயநுராகம் விளைப்பவரே
கல்லைப்பெண்ணுக்கு மவரேயென்மானத்தைக் காப்பவரே.

இ-ள். அல்லை — இராத்திரியை, பகல்செய்த — பகற்பொழுதிலுண்டாக்கின, மால்அரங்கேசர் — பெரியதிருவரங்கேசரது, அணிவரைமேல் — அழகியமலையின்மீது, கொல்லை-தினக்கொல்லைகளையுடைய, குரவர்மடந்தை-குறப்பெண்ணனவள், எங்கே — எங்கேபோயினள், சொல்லும் — சொல்லுங்கள், கோலம்மதன் வில்லைகுனிப்பவரே—அழகிய மன்மதனது வில்லைவளைப்பவர்களே, அநுராகம் விளைப்பவரே — காமவிருப்பத்தை யுண்டாக்குமவர்களே, கல்லைபெண் ஆக்குமவரே — கல்லைப்பெண்ணுக்கினவர்களே, என்மானத்தை காப்பவரே — என்மானத்தைக் காப்பவர்களே—எ-று.

அல்லைப்பகல்செய்தது பாரதயுத்தத்தில், கோலமதன் வில்லைக்குனிப்பவர் — வண்டு, அநுராகம்விளைப்பவர் — குயில், கல்லைப் பெண்ணுக்குமவர்-அரிதாள், மானத்தைக்காப்பவர் — கலை. (ருகூ)

தாய்க்கூற்று.

மேகப்படல நிகர்தாழ்குழலெங்கண் மெல்லியனீ
நாகப்பிடரின் மிசையூர்பவனியை நண்ணியறி
வேகப்புனை கலை கைவளையாவு மிழந்துநின்றாள்
மாகப்புலவர்தொழுந் தேவநீசெயு மாயைநன்றே.

இ-ள். மேகப்படலம் நிகர்தாழ்குழல் எங்கள்மெல்லியல் — மேகத்திரளைநிகர்த்த நீண்டகூந்தலையுடைய எங்கள்பெண், நீநாகப்பிடரின் மிசைஊர்பவனியைநண்ணி — நீயானைப்பிடர்மே லூர்ந்துவந்த பவனியைக்கிட்டிக்

சேவித்து, அறிவுஎக – அறிவழிய, புனைகலை – புனைந்தஆடை, கைவளை-கை வளையல், யாவும் – எல்லாம், இழந்து நின்ருள் – இழந்துநின்றனள், மாகம் புலவர்தொழும்தேவ – விண்ணுலகத்திலுள்ள தேவர்கள்வந்து வணங்கும்படி யான சிவபெருமானே, நீசெய்யும்மாயைநன்று – நீசெய்கின்றமாயை நன்ரு யிருக்கின்றது—எ-று. (ருச௦)

சந்தபந்தந்துன்று செஞ்சொலின்பந்துன்று தார்புனைந்து
வந்தனந்தந்தெண்ட னென்றுநின் றுன்கஞ்ச வார்கழற்கே
சந்ததந்தங்கண் பினைந்துநைந்துய்ந்தெஞ்சு தாழ்பிறவி
சிந்தநந்தன்மைந் தவின்றுவந்திங்கஞ்சல் செப்புதியே.

இ-ள். நந்தன்மைந்த–நந்தகோபாலன் புதல்வனே, சந்தபந்தம்துன்று-அழகியசொற்கட்டமைந்த, செஞ்சொல் – செவ்விய சொற்களால், இன்பம் துன்று தார்புனைந்து – இனியசொன்மாலைகளைப்புனைந்து, வந்து – உன் சந் நிதிக்குவந்து, அநந்தம் தெண்டன் என்று – அநேக நமஸ்காரங்களென்று சொல்லி, நின்று – நின்று, உன் – உனது, வார் – நீண்ட, கஞ்சம்கழற்கே – தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளுக்கே, சந்ததம் – சதாகாலமும், தங்கு-நிலை பெற்ற, அன்பின் – அன்பினல், நைந்துநைந்து – மனம் மிகவுருகி, எஞ்சு தாழ்பிறவிசிந்த – வினையெச்சத்தால்தாழ்ந்த பிறவித்துன்பங்கள்கெட, இன் றுவந்து – இப்பொழுதுவந்து, இங்கு அஞ்சல்செப்புதி – இவ்விடத்து அஞ் சாதேயென்று சொல்லக்கடவாய்—எ-று. (ருசக)

திருமால்துதி.

பேரானைநொந்தழைத்த பேரானையடியர்செயும் பிழைகள்யாவும்
பாரானையளந்துண்ட பாரானைப்பண்ணவர்கள் பணிவைகுந்த
ஊரானைவஞ்சர்மன மூரானைப்பகைவரஞ்சு முவணப்புள்ளாம்
தேரானைநான்மறைகடேரானைச்சிந்தைசெய்தெஞ்செனனந்தீர்வாம்.

இ-ள். பேர்ஆனை – பெரியயானையாகிய கஜேந்திரன், நொந்து – முதலை யால்வருந்தி, அழைத்த – கூப்பிட்ட, பேரானை – (ஆதிமூலம்என்னுந்) திரு நாமத்தையுடையவனை, அடியர்செயும் பிழைகள்யாவும் பாரானை – தன்னடி யார்செய்யும் குற்றங்களெல்லாவற்றையும் பாராதவனை, அளந்து உண்டபா ரானை – அளந்துண்ட மண்ணினையுடையவனை, பண்ணவர்கள்பணி – தேவர் கள்வந்து வணங்குகின்ற, வைகுந்த ஊரானை – பரமபதமாகிய ஊரையுடைய வனை, வஞ்சர்மனம் ஊரானை – வஞ்சகர்மனத்திற்பொருந்தாதவனை, பகை வர் அஞ்சும் – பகைவரஞ்சுதற்கேதுவாகிய, உவணப்புள் ஆம்-கருடப்பறவை யாகிய, தேரானை – தேரையுடையவனை, நான்மறைகள்தேரானை – நான்கு வேதங்களாலுந் தெளியப்படாதவனை, சிந்தைசெய்து – சிந்தித்து, எம்சென னம்தீர்வாம் – எமது பிறவியை நீக்கிக்கொள்வோம்—எ-று. (ருசஉ)

பொன்னுசாமித்தேவர்மேல், சந்திரசேகரகவிராயர் பாடியது.

வெண்பா.

திருமகட்குத்தன்னிறமாஞ் செய்யும்புயமும்
பொருமகட்குப்பொன்னம் புயமும்—தருபொன்னு
சாமிவள்ளன்மாலைதந்தான் றண்கமலமானேநற்
சாமிவண்ணமாலைதரா தரன்.

இ-ள். தண்கமலமானே — குளிர்ந்த தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற திருமகள்போல்பவளே, நல் சாமி — நல்ல தலைவன், வண்ணம் — அழகாகிய, மாலை— மாலையை, தராதரன் — தாராமையால், திருமகட்கு-திருமகளுக்கு, தன் நிறம் ஆம் — தன் மார்பாகிய, செய்ய அம்புயமும் — செந்தாமரை மலரையும், பொருமகட்கு — போர் மகளுக்கு, பொன் அம்புயமும் — பொன்மலைபோலும் அழகிய புயத்தையும், தரு — தந்த, பொன்னுசாமி வள்ளல்-பொன்னுசாமியென்னும் வள்ளலானவன், மாலை தந்தான் — எனக்கு விருப்பத்தை யுண்டாக்கினான்—எ-று.

பொருமகள் — வீரலக்ஷ்மி, பொன் — பொன்மலை. (௫௪௩)

தாய்க்கூற்று.

இய்யூர்தகரவெடுத்த திருமான்மருகன்
மய்யூர்குமரன்மலரடிக்கு—மெய்யூர்
மனத்தையளித்த பொன்னுசாமிக்குமானே
அனத்தைமறந்தாளென் றறை.

இ-ள். மானே — பெண்ணே, இ ஊர் தகர — இகரமூர்ந்த தகர ககரரகங்களை, எடுத்த — கையிலேந்தின, திருமால் மருகன் — திருமாலுக்கு மருகனும், மய் ஊர் குமரன் — ஆட்டை ஊர்ந்த குமாரக்கடவுளும் ஆகிய அவனது, மலர் அடிக்கு — தாமரை மலர்போலுந் திருவடிக்கு, மெய் ஊர் — மெய்யன்பு நிலை பெற்ற, மனத்தை அளித்த — மனத்தைத் தந்த, பொன்னுசாமிக்கு—, அனத்தை மறந்தாள் என்று — அனத்தை மறந்தனள் என்று, அறை — நீ போய்ச் சொல்வாயாக — எ-று.

இ ஊர்தகர — இகரமூர்ந்த தகர ககர ரகரங்கள் (திகிரி) மை—ஆடு, அது மய்யென் றெதுகைநோக்கி வந்தது, மனத்தையளித்த என்றது மனத்தால் இடையறாது தியானிக்கிற என்றபடி. (௫௪௪)

செவிலி நற்றாய்க்கறத்தோடுநின்று வெறிவிலக்கல்.

ஆடிமாதம்ப வணிபுயத்தான்றியே
ஆடிமாதம்பார்கண் ணீர்மாற்றி—நீடுமயல்

போக்குமோவன்ளுய் புலவர்மிடியைக்கொடையால்
நீக்குபொன்னுசாமி நிருபன்.

இ-ள். அன்ளுய் — தாயே, புலவர் மிடியை — புலவரதுவறுமையை, கொடையால் நீக்கு — தனது ஈகையால் நீக்குகின்ற, பொன்னுசாமிநிருபன்-பொன்னுசாமி நரேந்திரன், ஆடி — அசையாநின்று, மாதம்பம் — பெரிய தூண்கள் போன்ற, அணிபுயம் — அழகிய புயத்திலணிந்த, தார்அன்றி — மாலையேயல்லாமல், ஆடு — ஆடானது, இ மாது — இந்தப் பெண்ணின், அம்பு ஆர் கண் — அம்புபோன்ற கண்களிலொழுகாநின்ற, நீர் மாற்றி — நீரைத்துடைத்து, நீடும் மயல்போக்குமோ — பெரிதாகிய மையலைப்போக்குமோ—எ-று.

தாரன்றி — தார்போக்குதலேயன்றி. (௫௬௫)

பின்முடுகு வெண்பா.

பொன்ளுரம்பூணும் புகழ்ப்பொன்னுசாமிவள்ளல்
துன்ளுநாள்ராமன் றுயர்புரிவான்—மன்னளிதேன்
நக்கரும்புமற்சுரும்பு நற்கரும்புங்கைக்கொளும்வேள்
எற்கரும்புண் ணுய்க்க வெய்வனே.

இ-ள். பொன் ஆரம் பூணும் — பொன்ஞரத்தையணிகின்ற, புகழ்-கீர்த்தியமைந்த, பொன்னுசாமிவள்ளல்—, துன்ளுநாள் — சேராதநாளில், ராமன்-சந்திரன், துயர் புரிவான் — துன்பஞ் செய்வான், மன் — நிலைபெற்ற, அளி-வண்டுகளோடுகூடி, தேன் நக்க அரும்பும் — தேனேடு மலர்ந்த பூவரும்புகளையும், நல் சுரும்பும் — அழகிய வண்டுகளையும், நல் கரும்பும் — நல்ல கரும்பையும், கைக்கொளும் — கைக்கொண்ட, வேள் — மன்மதனுனவன், எற்கு — எனக்கு, அரும்புண் உய்க்க — ஆற்றுதற்கரிய புண்ணுண்டாம்படி, எய்வன் — புஷ்பபாணங்களைப் பிரயோகிப்பான்—எ-று.

ராமன் — ராத்திரிக்கு நாயகனுகிய சந்திரன். (௫௬௬)

பாங்கிகூற்று.

அளகைப்பொறித்தகொடி யண்ணலடிபோற்றும்
அளகைக்கோனும் பொன்னுசாமி—துளிமத்துதார்
தந்தான்மதனுடங்கத் தண்மதியக்தானடுங்க
இந்தாவிந்தாமுகத்தா யீது.

இ-ள். அளகைபொறித்தகொடி — சேவலினுருவ மெழுதப்பட்ட கொடியையுடைய, அண்ணல் — முருகக்கடவுளின், அடி—திருவடியை, போற்றும்—வணங்குகின்ற, அளகைக்கோன் ஆம் — குபேரனை நிகர்த்த, பொன்னுசாமி—

பொன்னுசாமியென்னும் சீமான், துளி மது – துளிக்கின்ற தேனையுடைய, தார் – பூ மாலையை, மதன் அடங்க – மன்மதன் தன் செருக்கடங்கவும், தண் மதியம் தான் நடுங்க – குளிர்ந்த சந்திரன் நடுங்கவும், தந்தான் – கொடுத்தான், இந்து ஆம் முகத்தாய்-பூர்ண சந்திரன்போலும் முகத்தினையுடையாளே, ஈது – இந்தமாலை, இந்தா – இதோ ஏற்றுக்கொள்வாய்—எ-று.

அளகு – சேவல். அளகைப்பொறித்த கொடி என்ற விசேடணத்தால் அண்ணல் முருகனையுணர்த்திற்று. அளகை – குபேரன்பட்டணம். (௯௭)

புறங்காட்டல் தலைமகன்கூற்று.

கலித்துறை.

செவ்வேறிகழ்கரன் மாமலர்ச்சேவடி சிந்தைசெய்யும்
தெவ்வேறிகற்பொன்னு சாமிநரேந்திரன் சீர்க்கிரிவாய்
வெவ்வேறினமணி மேவமுதக்கட நீமறைத்து
உவ்வேறினமத கவ்வினைக்காட்டலென் னொண்டொடியே.

இ-ள். செவ்வேல் திகழ்கரன்-செவ்வியவேற்படை விளங்குங் கையினையுடையவனாகிய முருகக்கடவுளின், மாமலர் – பெருமையமைந்த தாமரை மலர்போன்ற, சேவடி – திருவடியை, சிந்தைசெய்யும் – தியானிக்கிற, தெவ் வேறு இகல் – பகைவரைவெல்லும் வலியினையுடைய, பொன்னுசாமி நரேந்திரன் – பொன்னுசாமி யென்னும் நரேந்திரனது, சீர்கிரிவாய் – சிறந்த மலையின்கண், வெவ்வேறு இனம்மணிமேவு – வெவ்வேறு சாதிமணிகளணியப் பெற்ற, அமுதக்கடம் – அமிர்த கலசங்களை, நீ மறைத்து – நீ யொளித்து, உ ஏறின—உகரமேறின, மத கவ்வினை—மகர தகர ககரங்களை, காட்டல் என்- காட்டுதற்குக் காரணம் யாது, ஒள் தொடிதே – அழகியவளையலை யணிந்தவளே—எ-று.

தெவ் – பகைவர், நரேந்திரன் – நரருக்கரசன். வெவ்வேறினமணி-முத்து பவளம் முதலியன. அமுதக்கடம் – தனங்கள். உவ்வேறினமதக – முதுகு.

தாய்க்கூற்று.

கைக்கார்நிதிதரு தேனுசிந்தாமணி கன்னன்கார்த்தி
கைக்கார்நிகரல வாங்கொடையோன்பொன்னு சாமிகடக்
கைக்கார்வரைமேற் பவனிவந்தான்கண்டு மால்கொள்காரி
கைக்கார்துணைபுரி வாரிறவாது கருணைசெய்தே.

இ-ள். கைக்கார் – ஒழுங்காகிய மேகமும், நிதிதரு தேனு – வேண்டிய நிதியைத் தருகிற காமதேனுவும், சிந்தாமணி – சிந்தாமணியும், கன்னன்- கன்னனும், கார்த்திகைக்கார் கார்த்திகைமாதத்துமேகமும், நிகர் அல்ல ஆம்-

நிகரல்லாதனவா யொழிதற்குரிய, கொடையோன் — கொடையையுடையோ ளுகிய, பொன்னுசாமி—, கடம் — மதத்தையும், கை — துதிக்கையையுமு டைய, கார்வரைமேல் — கரியமலைமேல் ஏறி, பவனி வந்தான் — பவனி வந் தான், கண்டு — அப்பவனியைக்கண்டு, மால் கொள்-விருப்பங்கொண்ட, காரி கைக்கு — என் பெண்ணுக்கு, இறவாது கருணை செய்து — இறவாதிருக்கக் கிருபைசெய்து, ஆர் துணை புரிவார் — யார் உதவிசெய்வார்கள்—எ-று.

கடக்கையென்ற விசேடணத்தால் கார்வரை யென்பது யானையைக் குறித்தது. (ருசசு)

தாய்க்கூற்று.

கலிப்பா.

வாரார‌க்கொங்கைமிசை மருவுபொன்னுசாமிவள்ளல்
வாரராவெல்லா மதியழலாந்தென்றலன்றில்
வாரார்கலியொலியும் வருத்தமனநொந்தனள்சொல்
வாரார்நீயல்லாமல் மன்னர்பெருமான்றனக்கே.

இ-ள். வார் ஆர் அக் கொங்கைமிசை — வார் நிறைந்த அத்தனங்களின் மேல், மருவு — பொருந்துகின்ற, பொன்னுசாமி வள்ளல் — பொன்னுசாமி யென்னும் வள்ளலானவன், வாரா — வராத, ராவெல்லாம் — ராத்திரியெல் லாம், மதி அழல் ஆம் — சந்திரன் நெருப்பாகிறான், தென்றல் அன்றில்-தெ ன்றலும் அன்றிலும், வார் ஆர்கலி ஒலியும் — நீண்டகடலொலியும், வருத்த- வருத்துதலால், மனம் நொந்தனள் — மனம் நொந்தாள், (இச்செய்தியை) அ மன்னர் பெருமான் தனக்கு — அந்த ராஜாதிராஜனுக்கு, நீ அல்லால் சொல் வார் ஆர் — நீயன்றிச்சொல்லவல்லார் யாவர்—எ-று.

அன்றில் — கிரௌஞ்சப்பறவை. (ருருா)

இதுவுமது.

போதம்புடனே மதியளிநற்பூங்குயிறென்
வாதம்புரிதுயரால் வாடுமிவளைப்புரப்பாய்
போதம்புரமெரித்தோர்க் கோதும்வேள்பொற்கமல
பாதம்புனைபொன்னு சாமியெனும்பார்த்திபனே.

இ-ள். புரம் எரித்தோர்க்கு — முப்புர மெரித்த சிவபெருமானுர்க்கு, போதம் ஓதும் — ஞானத்தை உபதேசித்த, வேள்—முருகக்கடவுளது, பொன் கமல பாதம் — அழகிய கமலபாதங்களை, புனை-முடிசூடுகின்ற, பொன்னுசாமி என்னும் — பொன்னுசாமியென்கிற, பார்த்திபனே — அரசனே, போது அம் புடனே — புஷ்பபாணங்களோடு, மதி — சந்திரனும், அளி — வண்டும், நல்பூ

குயில் – நன்மையாகிய அழகியகுயில், தென்வாதம் – தென்காற்று, (ஆகிய இவைகள்) புரிதுயரால் – செய்கிற துன்பத்தால், வாடும் – வாடுகின்ற, இவளைபுரப்பாய் – இந்தப்பெண்ணைக் காக்கவேண்டும்—எ-று.

போதம்பு – மன்மதனது புஷ்பபாணம். தென்வாதம் – தென்றற்காற்று. போதம்புரமெரித் தோர்க்கோதும்வேள் – பிரணவப்பொருளைச் சிவனுக்குபதேசித்தமுருகன். (௫௫க)

இதுவுமது.

அச்சுப்போற்புல வோரைமதித்திடு மண்ணலேபொரு மங்கசன்வாளியாம், நச்சுப்போது துரக்கத்துறந்தன ணாணும்பூணுந்துகிலுமிவடனம், கச்சுப்போனதுங் காணாள்முகவைவாழ் காவலாவளகேசவிவள்கண்டும், கைச்சுப்போனக முண்டிலள் கெண்டைநேர் கண்ணியைப்புரப் பாய்பொன்னுசாமியே.

இ-ள். புலவோரை – வித்துவான்களை, அச்சுப்போல் மதித்திடும் – அச்சுப்போலமதிக்கின்ற, அண்ணலே – பெரியோனே, பொன்னுசாமியே—, முகவைவாழ்காவலா – முகவைக்குக்காவலனே, அளகேச – குபேரனே, பொரும் – போர்செய்கிற, அங்கசன் – மன்மதனுனவன், வாளிஆம் – தன் பாணங்களாகிய, நச்சுப்போது – விஷமலர்களை, துரக்க – செலுத்த, இவள்–இந்தப்பெண், நாணும் – நாணத்தையும், பூணும் – ஆபரணத்தையும், துகிலும் – ஆடையும், துறந்தனள் – விட்டாள், இவள்தனம் கச்சுபோனதும் காணாள் – இவள்தனங்கள் கச்சிழந்ததுமறியாள், இவள்—, கண்டும் கைச்சு-கற்கண்டையும் வெறுத்து—எ-று. (௫௫உ)

கிள்ளைவிடுதூது.

அத்திகத்தவடுத்தக்கராவினை யட்டவாழிநெடுமான்மருகனற், சத்திகத்தன் சந்தாசலச்செந்தில்வாழ் தாரகாரி வலாரிமகணைகைப், பத்திமுத்துக் குறத்திமணாளனைப் பணியுநம்பொன்னு சாமிமகிபனைத், தித்திக்கத்தகு மென்மொழிகூறிநீ சேரச்செய்திடு வாய்மடக்கிள்ளையே.

இ-ள். அத்திகத்த – கஜேந்திரன்கூவ, அடுத்து – அதனிடத்தணுகி, அக்ராவினை அட்ட – அந்த முதலையைக்கொன்ற, ஆழி – சக்கராயுதத்தையுடைய, நெடுமால்மருகன் – நெடியமாலுக்குமருகன், நல்சத்திகத்தன் – அழகியசத்திவாளேந்தினகடவுள், சந்தாசலம்செந்தில்வாழ் தாரகாரி–சந்தாடவியென்கிற திருச்செந்தூரில்வாழ்கின்றதாரகாரி, வலாரிமகள் – இந்திரன் மகளாகிய தெய்வயானைக்கும், முத்துபத்திநகைகுறத்தி – முத்தநிரையையொத்த தந்தபந்தியையுடைய குறப்பெண்ணாகிய வள்ளிநாயகிக்கும், மணாளனை-மண

வாளனுகிய முருகக்கடவுளை, பணியும் – வணங்குகின்ற, நம்பொன்னுசாமி மகிபனை – நமதுபொன்னுசாமியென்னும்பூபதியை, தித்திக்கத்தகும்-இனிப்பாகிய, மெல்மொழிகூறி – மெல்லிய மொழிகளைச்சொல்லி, நீசேரச்செய்வாய் – நீசேரச்செய்வாயாக. மடக்கிள்ளையே—, போனகம் உண்டிலள்-அன்னமுண்டிலள், (ஆதலால்) கெண்டைநேர் - கெண்டைமீனைநிகர்த்த, கண்ணியை – கண்களையுடைய என்பெண்ணை, புரப்பாய் – காத்தருள்வாயாக–எ-று

ஆரம்பூணும் வரைக்குயமீதிலே யநங்கவேட் னலர்க்கணை தூவவே, ஆரம்பூணுண் டுகிலுந்துயிலுநல் லம்மனைக்கழங் கும்மடக்கிள்ளையும், ஆரம்பூணுந் துறந்துமெய்சோர்ந்தன ளவளைக்காத்தணைத் தாள்வதுன்பாரமே, ஆரம்பூணுடை நற்குந்தவீரனே யண்ணலே பொன்னு சாமிகுபேரனே.

இ-ள். ஆரம்பூணுடை நற்குந்தவீரனே – நிறைந்த அழகினையுடையநல்லகுந்தாயுதத்தையுடைய வீரனே, அண்ணலே – பெரியோனே, பொன்னுசாமிகுபேரனே—, ஆரம்பூணும் – முத்துமாலை முதலியவற்றை யணிந்த, வரைக்குயம்மீதிலே – மலைபோன்ற தனத்தின்மேலே, அநங்கவேள் – உருவிலியாகிய மன்மதன், தன் அலர்கணை தூவ – தன்புஷ்பபாணங்களைச்சொரிய, ஆரம் – முத்துமாலைகளையும். பூண் – மற்றை ஆபரணங்களையும், நுண்துகிலும் – நுண்ணிய ஆடையையும், துயிலும் – நித்திரையையும், நல்அம்மனை கழங்கும் – அழகிய அம்மனைக்கழங்குகளையும், மடக்கிள்ளையும் – இளங்கிளியையும், ஆர் – உண்கின்ற, ஆம்புணவும் துறந்து – நீரையும் அன்னத்தையும் வெறுத்து, மெய்சோர்ந்தனள் – மெய்மறந்தாள், (இனி உயிரையுமுழப்பாளாதலால்) அவளை – அந்தப்பெண்ணை, காத்து அணைத்து ஆள்வது-தழுவிக்காத்தருள்வது, உன்பாரமே – உன்கடமையேயாம்—எ-று. (ருருச)

எங்குந்தம்புக ழோங்கவளித்தமூ வேழுவள்ளல்களுமிவனீகையால், தங்குந்தங்கு மிவற்கேபுகழெனச் சாற்றுஞ்சற்குண னுப்பொன்னுசாமிமா, தங்கமேற்கொடு போந்தனனோர்தினஞ் சாரும்வீதியிற்கண்டார்மயல்கொடு, சங்குந்தங்கலை யுந்நரியாதுளந் தளர்ந்து நாணமுந் தாமிழந்தார்களே.

இ-ள். எங்கும் – எவ்வுலகத்தும், தம்புகழ் ஓங்க – தமது கீர்த்திபெருக, அளித்த – கொடுத்த, மூவேழுவள்ளல்களும் – இருபத்தொரு வள்ளல்களும், இவன்ஈகையால் – இவன்கொடையால், இவற்கே-இவனுக்கே, புகழ்தங்கும் தங்கும்என – புகழ்நிலைக்கும் நிலைக்குமென்று, சாற்றும் – சொல்லத்தகுந்த, சற்குணன் ஆம் – நற்குணமுடையவனாகிய, பொன்னுசாமி – பொன்னுசாமியென்னும்சீமான். ஓர்தினம் – ஒருநாள், மாதங்கமேற்கொடு போந்தனன்–யானைமேலேறிவந்தான், (அவனை) சாரும்வீதியில் கண்டார் – பொருந்திய

தெருவிற்கண்ட மடமாதர்கள், மயல்கொடு – அவன் மீது மையல்கொண்டு, சங்கும் – சங்கவளையலும், தம்கலையும் – தமது ஆடையும், தரியாது – தரித்திராமல், உள்ளம் தளர்ந்து – மனந்தளர்ந்து, நாணமும் இழந்தார்கள் – நாணத்தையும் இழந்தார்கள்—எ-று. (௫௫௫)

தேவிலிகூற்று.

மட்டுத்தார்க்கணை யான்மதன்மாதினை வருத்தத்தான்மனநொந்துமயங்கிப்பொற், கட்டுத்தார்ப்புர விக்கொருவீரநின் கருத்துத்தானிரங் கிப்புயமேவுபூ, மொட்டுத்தார்தர வாங்கிவரச்சொன்னாண் முத்தத்தார்நிரை யொத்தமுறுவலாள், தட்டுத்தாவுரை யாமலருளரிச்சந்த்ரனேபொன்னு சாமிநரேந்த்ரனே.

இ-ள். அரிச்சந்த்ரனே—, பொன்னுசாமி நரேந்த்ரனே—, பொன்கட்டு தார்புரவிக்கு – பொற்கட்டுகளமைந்த கிண்கிணிமாலையை யணிந்த குதிரையேற்றத்தில்வல்ல, ஒருவீர – ஒப்பற்றவீரனே, முத்தத்தார்நிரை ஒத்தமுறுவலாள்–முத்துமாலையின் வரிசையைநிகர்த்த பல்வரிசையை யுடையவளாகிய, மாதினை – என்பெண்ணை, மதன் – மன்மதனனவன், மட்டுத்தார்கணையால்– தேனையுடைய புஷ்பபாணங்களால், வருத்த – துன்பப்படுத்த, தான்மனம் நொந்துமயங்கி – தான் மனம்வருந்திமயங்கி, நின்கருத்து இரங்கி – உன்மனமிரங்கி, புயம்மேவு – உன்தோளிலணிந்த, பூமொட்டுத்தார்தர-பூவரும்புகளாற் சமைக்கப்பட்ட மாலையைநீகொடுக்க, வாங்கிவரச்சொன்னாள்—, (ஆதலால்) தட்டுஉரையாமல் அருள் – தடைசொல்லாமல் அருள்செய்வாயாக—எ-று. ()

பாலனத்தை விடுத்துநின்கண்ணிவள் பாலனத்தைவிடுத்தனள் வேணுகோ, பாலனத்தை யுடையோன்மருகன்கோ பாலனத்தையல் பாகனருள்பரன், பாலனத்தை யணிநாசிவள்ளிகோப் பாதபத்மம் பணிபொன்னுசாமிநீ, பாலனத்தைப் புரிசிலைமாரணம் பால்வருத்தப் படாமலிப்பாவையே.

இ-ள். வேணுகோபாலன் – ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், நத்தை உடையோன் – சங்கத்தையுடையோன், (அவனது) மருகன் – மருகனும், கோபாலன் – நெற்றிக்கண்ணனும், அ – அந்த, தையல்பாகன் – பெண்பாகனும், அருள்-அருள்செய்கிற, பரன் – மேலோனுமாகிய பரமசிவனுடைய, பாலன் – புதல்வனும், நத்தைஅணிநாசி – நத்துஎன்னும் மூக்கணியைத்தரித்த நாசியையுடையவள்ளிகோ – வள்ளிமணாளனுமாகிய முருகக்கடவுளின், பாதபத்மம் – பாததாமரையை, பணி – வணங்குகின்ற, பொன்னுசாமி – பொன்னுசாமி யென்னும் சீமானே, சிலை – கருப்புவில்லையுடைய, மாரன் அம்பால் – மன்மதபாணத்தால், வருத்தப்படாமல், இப்பாவையை – இந்தப்பெண்ணை, நீ பாலனத்தை புரி – நீரக்ஷிப்பாயாக—எ-று. (௫௫௭)

திருக்கடவூர் சிவபெருமான்துதி.

பொன்னருநாரருகும் பூவையாரருகுநிலந்
தன்னருகுமுழன்றுழன்று தவித்திருந்தேன் கடவூரில்
முன்னருகர்தமைவென்றார் முதன்மூவர் தமிழ்மணக்கும்
உன்னருகுவரப்பெற்றே னுடையாயுன்னருளியல்பே.

இ-ள். பொன் அருகும் – பொன்னினிடத்தும், நரர் அருகும் – நரரிடத்தும், பூவையார் அருகும் – பெண்களிடத்தும், நிலம்தன் அருகும் – நிலத்தினிடத்தும், உழன்று உழன்று – திரிந்து திரிந்து, தவித்திருந்தேன் —, கடவூரில் – திருக்கடவூரில், முன் – முற்காலத்தில், அருகர் தமைவென்றார்முதல்- அருகரைவென்றவராகிய திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் முதலாகிய, மூவர் – மூவரது, தமிழ்மணக்கும் – தமிழ்மணக்கின்ற, உன் அருகுவரப்பெற்றேன்- உன்சந்நிதிக்கு வரப்பெற்றேன், உடையாய் – உடையவனே, உன் அருள் இயல்பே – (இதுவும்) உன் அருளினியல்பேயாம்—எ-று.

மூவர்தமிழ் – தேவாரம். (௫௯௮)

பிதாக்கள் இவரெனல்.

பிறப்பித்தோன்வித்தைதனைப் பேணிக்கொடுத்தோன்
சிறப்பினுபதேசஞ் செய்தோன்—அறப்பெரிய
பஞ்சத்திலன்னம் பகிர்ந்தோன்பசிதீர்த்தோன்
எஞ்சாப்பிதாக்களென வெண்.

இ-ள். பிறப்பித்தோன் – பிறப்பித்தவன், வித்தைதனை பேணிகொடுத்தோன் – வித்தையை விருப்பத்தோடு கற்பித்தவன், சிறப்பின் உபதேசம் செய்தோன் – சிறப்புள்ள உபதேசம்செய்தவன், அறப்பெரிய பஞ்சத்தில்– மிகப்பெரியபஞ்சத்தில், அன்னம்பகிர்ந்தோன் – அன்னமிட்டோன், பசி தீர்த்தோன் – பசிதீர்த்தவன், (இவர்களை) எஞ்சா – குறையாத, பிதாக்கள் என- பிதர்க்களென்று, எண் – நினைக்கக்கடவாய்—எ-று. (௫௯௯)

பால்விற்கவந்த வோரிடைச்சியைப்பார்த்து ஒருகாமுகன் சொல்லியது.

கருப்பாலேபணையடித்துப் பனிநீர்தேக்கிக்
  கதலிபலாக்கனிகளால் வரம்புகட்டும்
திருப்பாலைவாழீசர் பவனியாடுந்
  தெருவிற்பால்விலைபகர்சிற் றிடைச்சியாரே

அருட்பாலோ பொருட்பாலோ காமப்பாலோ
ஆழிதனைக்கடைந்தெடுத்த வமுதப்பாலோ
இருப்பாலேமனம்படைத்தீர் நில்லீர்செல்லீ
ரெந்தப்பால்விற்கவந்தீ ரியம்புவீரே.

இ-ள். கருப்பாலே பணை அடித்து-கரும்பினால் பணையையடித்து, பனிநீர் தேக்கி – பனிநீர் நிறைத்து, கதலி பலாக் கனிகளால் – கதலி பலாக்கனிகளைக்கொண்டு, வரம்பு கட்டும் – வரம்பு கட்டுகின்ற, திருப்பாலைவாழ் ஈசர்-திருப்பாலையில் வாழ்கின்ற சிவபெருமான், பவனி ஆடும் தெருவில் – பவனி வருந்தெருவில், பால் விலைபகர்–பால் விற்கவந்த, சிற்றிடைச்சியாரே-சிறிய இடைப்பெண்ணே, (நீர்) இருப்பாலே மனம் படைத்தீர் – இரும்பு மனத்தைப்பெற்றிருக்கின்றீர், அருள்பாலோ – அறப்பாலோ, பொருட்பாலோ—, காமப்பாலோ—, ஆழிதனை கடைந்து எடுத்த – திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தெடுக்கப்பட்ட, அமுதப்பாலோ—, செல்லீர் நில்லீர் – போகாது நின்று எந்தப்பால் விற்கவந்தீர்—, இயம்புவீர் – சொல்லுவீராக—எ-று.

பணை – வயல், திருப்பாலை – ஓர் சிவஸ்தலம், பவனி – ஊர்க்கோலம். சிற்றிடைச்சியாரே – என்பதற்கு சிற்றிடையையுடையவரே என்றுரைப்பினுமமையும். (௫௦)

பூப்பார்த்துப்புகழ்பார்த்துப் பொருள்பார்த்துக்கவிதைசொல்லும் புலவோர்தங்கள், நாப்பார்த்துக்கொடைகொடுக்கு நல்லதம்பி தந்தசொக்க நாதாவென்னால், காப்பாற்றமுடியாது கையிலொருகாசுமில்லை கடனென்றாலும், பாப்பாத்திசோறிடுவா ளிருந்தாலுமுறங்கமதப் பயலொட்டானே.

இ-ள். பூபார்த்து – நிலப் பெருக்குநோக்கி, புகழ் பார்த்து – புகழைநோக்கி, பொருள்பார்த்து-பொருளைநோக்கி, கவிதைசொல்லும்-கவிபாடுகிற, புலவோர்தங்கள் – புலவர்களுடைய, நா பார்த்து – நாவின் வல்லமையைப் பார்த்து, கொடை கொடுக்கும் – கொடுத்தலைச்செய்கின்ற, நல்லதம்பி தந்த-நல்லதம்பியீன்ற, சொக்கநாதா—, என்னால் காப்பாற்ற முடியாது—, கையில் ஒரு காசும் இல்லை—, கடன் என்றாலும்—, பாப்பாத்தி சோறு இடுவாள்—, இருந்தாலும்—, மதப்பயல் – மன்மதனாகியபயல், உறங்கவொட்டான்—எ-று. (௫௧)

நீருஞ்சுமந்தேன்விறகெடுத்தே னித்தஞ்சுமந்தேன்சாணங்கம்
நிகழவடிபட்டுதைபட்டே னின்றேன்வையைக்காளாக
ஆரும்விரும்பாத்துகிலுடுத்தே னழகுமேனிகரிக்கோலம்
ஆனேனதனாலன்றோவுன் னடியாருனக்குச்சரியானேன்

காரும்விரும்புங்கடுவணிந்த களனேகருணைப்பெருங்கடலே
கமலத்தயன்மால்காணாத காலகாலாவென்றுயரம்
தீரும்படிதண்ணருள்புரிவாய் சிவனேயமரர்க்கொருவிருந்தே
தேவேதெய்வமறைப்பொருளே திகழுங்கடவூர்ச்சேவகனே.

இ-ள். நீரும் சுமந்தேன்—, விறகு எடுத்தேன்—, நித்தம் சாண் அங்கம் சுமந்தேன்—, ஆரும் விரும்பா துகில் உடுத்தேன் – யாரும் விரும்பாத ஆடையுடுத்தேன், அழகுமேனி கரிக்கோலம் ஆனேன் – அழகிய வுடம்பு கரிக்கோலமாகப் பெற்றேன், அதனால் அன்றோ – அந்த எதுவினாலல்லவோ, உன் அடியாள் – உன் அடியவளாகிய நான், உனக்கு சரியானேன்—, காரும் விரும்பும் கடு அணிந்த களனே – கரியமேகமும் விரும்புகின்ற நீலகண்டத்தையுடையவனே, பெருகருணைக் கடலே—, கமலத்து அயன் – தாமரை மலரையிடமாகவுடைய பிரமனும், மால் – திருமாலும், காணாத – காணவொண்ணாத, காலகாலா – காலகாலனே, என் துயரம் தீரும்படி—, தண் – குளிர்ந்த, அருள்புரிவாய்—, சிவனே—, அமரர்க்கு-தேவர்களுக்கு, ஒருவிருந்தே-ஒப்பற்ற விருந்தே, தேவே – கடவுளே, தெய்வம் மறைப்பொருளே – தெய்வத்தன்மையுள்ள வேதப்பொருளே, திகழும் – விளங்குகின்ற, கடவூர் சேவகனே – திருக்கடவூர்ச்சேவகனே, (நீர் சுமத்தல் முதலியவற்றால் உனக்குச் சரியானேன் ஆதலால் என்னைக் கருணைசெய்தருள்வாய் என்பதுகருத்து).

கெட்டசாறுதவிடுகஞ்சி கிருமியுண்டமாவறைக்
கீரைவேர்தெளிந்தமோர் முறிந்தபாகுகிண்டிமா
இட்டசோறுகொழியலுப்பி டாதபுற்கையாயினும்
எங்குமன்பதாகநுங்க வின்பமாயிருக்குமே
பட்டபாகுபசுவினெய் பருப்புமுக்கனிக்குழாம்
பாளிதங்கடாளிதங்கள் புண்ணியாரவகையுடன்
அட்டபாற்குழம்புகன்ன லமுதமோடுமுதவினும்
அன்பிலாதவளித்திடாத வசனமென்னவிசனமே.

இ-ள். கெட்ட சாறு—, தவிடு—, கஞ்சி—, கிருமி உண்டமா-புழுவுண்டமா, அறைக்கீரைவேர்—, தெளிந்தமோர்—, முறிந்தபாகு—, கிண்டிகிளறிமா இட்டசோறு – கேழ்வரகு மாவோடு சேர்த்தசோறு (களி, உப்பு இடாத-உப்புப்போடாத, கொழியல் புற்கை ஆயினும்-கொழியற் சோறாலும், எங்கும் – எவ்விடத்தும், அன்பதாக – அன்போடு இட்டதாக, நுங்க – அதையுண்ண, இன்பமாயிருக்கும்—, பட்டபாகு – பதப்பட்ட பாகு, பசுவின் நெய்—, பருப்பு—, முக்கனிகுழாம் – முக்கனியின் கூட்டம், பாளிதங்கள்-

பாற்சோற்றுவகைகள், தாளிதங்கள் – தாளித்த சோற்று வகைகள், பண்ணியார வகையுடன்—, அட்டபால்குழம்பு—, கன்னல் – சர்க்கரை, அமுதமோடும் உதவினும் – சோற்றுடனே கொடுத்தாலும், அன்பினோடு அளித்திடாத – அன்போடு படைக்காத, அசநம் – சோறு, என்ன அசநம் – என்னசோறு, (அதுசோறல்ல)—எ-று. (எசுரு)

சந்தப்பாவிருத்தப்பா கலிப்பாவெண்பா
தாழிசைப்பாக்கொச்சகப்பாத் தனிப்பாவுக்கும்
விந்தைப்பாவாகிய கிரந்தப்பாவும்
வெல்லப்பாவதுபோல விகடப்பாவும்
எந்தப்பாவுரைத்திடினு மொருபேறில்லா
ஏதப்பாவிக்குநின திணைப்பாதத்தைக்
கந்தப்பாமுருகப்பா போரிவாழ்வே
கையப்பாமெய்யப்பா காட்டப்பாவே.

இ-ள். சந்தப்பா—, விருத்தப்பா—, கலிப்பா—, வெண்பா—, தாழிசைப்பா—, கொச்சகப்பா—, தனிப்பாவுக்கு – தனிப்பாவினும், விந்தைபா ஆகிய – விநோதப்பாவாகிய, கிரந்தப்பாவும்—, வெல்லப்பாவதுபோல விகடப்பாவும்—, (ஆகிய) எந்தப்பா உரைத்திடினும் – எந்தப்பாடலைப் பாடினாலும், ஒருபேறு இல்லா – ஒரு பிரயோசநத்தையும் அடையாத, ஏதம் பாவிக்கு – குற்றஞ்செய்த பாவியாகிய எனக்கு, கந்தப்பா—, முருகப்பா, போரிவாழ்வே—, நினது இணைப்பாதத்தை – உன் திருவடியிணையை, கை மெய் காட்டு – கைக்கு மெய்யாகக் காட்டுவாயாக—எ-று. (ருகூசு)

வழிதப்பிப்போன ஒருபுலவன் திருச்செந்தூர்
முருகர்பேரில் பாடியது.

ஆதிசிவன்செத்தானோ வுமைசெத்தாளோ
ஐங்கரனுஞ்செத்தானோ வரிசெத்தானோ
வேதியனுஞ்செத்தானோ நீசெத்தாயோ
வெட்டவெளியானந்தம் வெறும்பாழாச்சோ
நாதியற்றுப்போனாயோ வழிகாட்டாயோ
நாயேனுக்கிரங்கிவந்து நலந்தாராயோ
பாதிவழிதனிலவதிப் படுத்துவாயோ
பாதகாதிருச்செந்தூர்ப் பதியுளானே.

இ-ள். ஆதிசிவன் செத்தானோ—, உமை செத்தாளோ—, ஐங்கரனும் செத்தானோ—, அரி செத்தானோ, வேதியனும் செத்தானோ—, நீசெத்

தாயோ—, வெட்டவெளி ஆநந்தம் வெறும்பொய் ஆச்சோ—, நாதி அற்றுப் போனுயோ – திக்கற்றுப்போனுயோ, வழிகாட்டாயோ—, நாயேனுக்கு இரங்கி வந்து – நாயினேனுக்கு மனமிரங்கிவந்து, நலம் காட்டாயோ – நன்மையைத்தாராயோ, பாதி வழிதனில் அவதிப்படுத்துவாயோ—, பாதகா—, திருச்செந்தூர்ப்பதி உள்ளானே – திருச்செந்தூர் என்னும் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகக்கடவுளே—எ-று. (ருசுரு)

ஒருஏழைப்புலவன் விராலிமலைக் கந்தர்பேரில் பாடியது.

காவென்றுஞ்சிந்தா மணியென்றுஞ்சொல்லியென் கையிலள்ளித்
தாவென்றுகேட்கத் தரித்திரம்பின்னின்று தள்ளியென்னைப்
போவென்றுரைக்கவு நாணமங்கேயென்ன போவதிங்கு
வாவென்றிழுக்கவும் வந்தேன்விராலி மலைக்கந்தனே.

இ-ள். விராலிமலை கந்தனே—, கா என்றும்-கற்பகச்சோலையென்றும், சிந்தாமணி என்றும்—, சொல்லி—, என் கையில் அள்ளி தாஎன்றும்—, கேட்க—, தரித்திரம் பின் நின்று தள்ளி என்னை போவென்று உரைக்கவும்—, நாணம்அங்கே என்னபோவது இங்கேவாஎன்று அழைக்கவும்—, வந்தேன்-, (ஆதலால் நீ கருணைசெய்தாளவேண்டும்,—எ-று. (ருசுசு)

முன்னாகநீரளக்கு முடிமன்னர்க்கர்த்திருக்கு முனிகளென்னை, மன்னுமலோடுவிக்கு,மாதரைச்சொற்கேட்பிக்கு மடக்குமாட்டைப், பன்னாகத்தலைநறுக்கும் பாலரைச்சொற் கேட்குவிக்கும் படிப்புண்டாக்கும், எந்நாளுங்கிழவருக்கோ ரிடுப்பாகுநடைகொடுக்குமென் கைக்கோலே.

இ-ள். முன்னாக நீர் அளக்கும்—, முடிமன்னர் காத்திருக்கும்-முடிமன்னரைக்காத்திருக்கும், முனிகள் என்னை மன்னுமல் ஓடுவிக்கும்—, மாதரை-மனைவியரை, சொல் கேட்பிக்கும் – சொல் கேட்கும்படி செய்யும், ஆட்டை மடக்கும்—, பல் நாகம் தலை நறுக்கும் – விஷப்பல்லையுடைய பாம்பின் தலையை நறுக்கும், பாலரை – குழந்தைகளை, சொல் – கேட்குவிக்கும் – சொல்லைக் கேட்கும்படிசெய்யும், படிப்பு உண்டாக்கும்—, எந்நாளும்—, கிழவருக்கு—, ஓர் இடுப்பு ஆகும்—, நடைகொடுக்கும்—, (இப்படியெல்லாம் செய்வது யாதெனின்) என் கைக்கோலே – என் கைத்தடியேயாம்—எ-று. ()

சங்கையிலாமதன்விடுத்த பகழிகைத்தபுண்வருத்தந் தன்னை நோக்கிக், கொங்கையையொத்திடங்கொடுத்துக் குங்குமச்சாந்தப் பற்றுங் குளிரப்பூசிச், செங்கனிவாயிதழ்மருந்து முள்ளுக்கேகொடுத்தெனக்குச் செய்தநன்றி, மங்கையரேயிந்திரவி தெற்குவடக்குதித்திடினு மறந்திடேனே.

இ-ள். சங்கை இல்லா — சங்கித்தலில்லாத, மதன் விடுத்த — மன்மதன் பிரயோகித்த, பகழி தைத்த — அம்புதைத்த, புண்வருத்தம் தன்னைநோக்கி— புண்ணின் துன்பத்தைப் பார்த்து, கொங்கையை ஒத்திடம் கொடுத்து— முகையை ஒற்றிடங்கொடுத்து, குங்குமச்சாந்தம் பற்றம் குளிரபூசி — குங்குமச்சந்தனப் பூச்சும் உடம்பு குளிரும்படிபூசி—, உள்ளுக்கு செங்கனிவாய் இதழ் மருந்தும் கொடுத்து—, எனக்கு செய்த நன்றி—, மங்கையரே—, இந்து இரவி சந்திரசூரியர்கள், தெற்குவடக்கு—, உதித்திடினும்—, மறந்திடேன்—எ-று. (ருசுஅ)

ஒருகோட்டுக்கலைமுனியு மொளிதிகழும்புலியாடை யுடுத்தகோவும்
வருமலர்வாழ்திசைமுகனும் வானவர்களுயகனு மகிடன்றானும்
கரியநிறத்திருமாலும் வாலியும்பராசரனுங் காமனம்பால்
பெருமையிழந்தனரென்றூர் சிறுமனிதர்க்கெப்படியோபேசுங்காலே.

இ-ள். ஒருகோடு — ஒற்றைக் கொம்பையுடைய, கலை முனியும் — கலைக் கோட்டு முனிவரும், ஒளி திகழும் புலி ஆடை உடுத்தகோவும் — ஒளி விளங்குகின்ற புலித்தோலையுடைய சிவபெருமானும், மருமலர்வாழ் திசைமுகனும்- மணம்பொருந்திய தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற பிரமனும், வானவர்கள் நாயகனும் — தேவராஜனாகிய இந்திரனும், மகிடன் தானும் — மகிடாசுரனும், கரிய நிறத் திருமாலும் — கரு நிறத்தையுடைய திருமாலும், வாலியும்—, பராசரனும்—, காமன் அம்பால் — மன்மத பாணத்தால், பெருமை இழந்தனர் என்றால் — தமதுபெருமையையிழந்தார்களானால், பேசுங்கால் — சொல்லுமிடத்து சிறுமனிதர்க்கு — அற்பமனிதருக்கு, எப்படியோ — எப்படியிருக்குமோ, (யோசித்துப்பாருங்கள்)—எ-று. (ருசுக)

வாசவனும்பிறர்நகைக்க வுடலெடுத்தானொருவனரா வடிவமானன்
தேசுபுகழ்க்கலைமதியு முடலிழந்தான்மலர்வேதன் சிரமொன்றற்றான்
ஈசனுதல்விழிதிறந்தா னிராவணசுந்தோபசுந்த ரிறந்தார்மண்மேல்
காசினிப்புன்மானிடரோ மோகசாகரமதனைக் கடக்கவல்லார்.

இ-ள். வாசவனும் பிறர்நகைக்க உடலெடுத்தான்—, ஒருவன் அராவடிவம் ஆனான் — ஒருவன் பாம்புருவமானான், தேசு புகழ் கலை மதியும் உடல் இழந்தான் — ஒளியும்புகழும் உள்ள கலைகளையுடைய சந்திரன் உடலழிந்தான், மலர்வேதன் சிரம் ஒன்று அற்றான் — பிரமன் ஒருதலை அறப்பெற்றான், ஈசன் நுதல்விழி திறந்தான் — சிவன் நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தான், இராவணசுந்தோப சுந்தர்கள் இறந்தார், (இப்படியிருக்க) மண்மேல் காசினி — மண்மே

னுள்ள இந்தவுலகத்தில், புன்மானிடரோ – அற்பமனிதரோ, மோகசாகரந்தனை கடக்கவல்லார் – மோகக்கடலைக் கடக்கவல்லவர்—எ-று.

வாசவன் – இந்திரன், அராவடிவமானவன் – நகுடன், சுந்தோப சுந்தர் – சுந்தன் உபசுந்தன் என்னுமிருவர். (௫௭0)

உணங்கியொருகான்முடமாகி யொருகண்ணின்றிச்செவியிழந்து
வணங்குநெடுவாலறுப்புண்டு மன்னுமுதுகில்வயிறொட்டி
அணங்குநலியமெலிவெய்தி யகல்வாயோடுகழுத்தேந்திச்
சுணங்கன்முடுவல்பின்சென்றால் யாரைக்காமன் றுயர்செய்யான்.

இ-ள். சுணங்கன் – நாயானது, உணங்கி – வற்றி, ஒரு கால் முடமாகி—, ஒருகண் இன்றி—, செவியிழந்து—, வணங்கும் – வளைவாகிய, நெடுவால் அறுப்புண்டு—, மன்னுமுதுகில் வயிறு ஒட்டி – பொருந்திய முதுகிலே வயிறு ஒட்டி, அணங்குநலிய – நோய்வருத்த, நலிவு எய்தி – துன்பமடைந்து, அகல்வாயோடு – பிளந்தவாயுடன், கழுத்து ஏந்தி – முடுவல் பின் சென்றால் – பெண்ணாயின் பின்னைபோனால், யாரை காமன் துயர் செய்யான் – யாரைத்தான் மன்மதன் துன்பப்படுத்தமாட்டான்—எ-று. (௫௭௧)

வெறிவிலக்கல்.

கட்டிறலைதிருப்பிவைத்தாற் றலைவலிபோமோவந்தக் கதைபோலாட்டுக், குட்டியிதென்னடிசகியே கெட்டிவைத்தியன்பள்ளிகொண்டான்பாம்பின், பெட்டியினுங்கையிடுவே னுண்டையும்பாய்ச்சிடுவேனன்றாய்ப் பெலமாய்க்காயம், கட்டிடுவேனிஃதல்லாலாறாதே மதன்விடும்ப கழிப்புண்டானே.

இ-ள். கட்டில்தலை திருப்பிவைத்தால் – கட்டிலைத் தலைமாற்றிவைத்தால், தலைவலிபோமோ—, அந்தக்கதைபோல்—, ஆட்டுக்குட்டி இது என்னடி சகியே—, கெட்டிவைத்தியன் பள்ளிகொண்டான்—, பாம்பின் பெட்டியினும் கையிடுவேன்—, உண்டையும் பாய்ச்சிடுவேன்—, நன்றாய் பெலமாய் காயம் கட்டிடுவேன்—, இஃது அல்லால் – இப்படிசெய்தாலன்றி, மதன் விடும் – மன்மதன் விடுகின்ற, பகழிப்புண் – அம்புதைத்தபுண்—, ஆறாது-எ-று.

மரமதுமரத்திலேறி மரமதைத்தோளில்வைத்து
மரமதுமரத்தைக்கண்டு மரத்தினான்மரத்தைக்குத்தி
மரமதுவழியேசென்று வளமனைக்கேகும்போது
மரமதுகண்டமாதர் மரமுடன்மரமெடுத்தார்.

இ-ள். மரம் – அரசு, (அரசன்), மரம் – மா, (குதிரை), மரம் – வேல், மரம் – வேங்கை, (புலி), மரம் – ஆல், மரம் – அத்தி, அரசன் தன்குதிரை

மீதேறிப்போய்க் கைவேலினல் புலியைக்குத்தி, வீட்டிற்குத் திரும்பி வருதலும், அவன் வரவுகண்ட மாதர்கள் அவனுக்கு ஆலத்தி யெடுத்தார்கள் என்பதாம். (ருளங)

மணலிசோலையப்பமுதலியார்பேரில் மோகங்கொண்ட
வொருதாசி பாடியது.

மாலைதனைப்புனைந்தாலு மலரணையிற்படுத்தாலுமருவார்பன்னீர்
ஏலவுறத்தெளித்தாலுமெவ்வளவேனுங்குளிர விலையென்செய்கேன்
கோலமுறுமணலியிலே கிளைகளொடுசுகம்படைத்துக் குலாவுமெங்க
சோலைதனைச்சேருமற் காமவிடாய்தணியாதே தோகைமாரே. [ள்

இ-ள். மாலைதனை புனைந்தாலும் — மலர் மாலையைச் சூட்டினலும், மலர் அணையில் படுத்தாலும் — புஷ்பசயனத்திற் படுத்தாலும், மரு ஆர் பன்னீர் - மணம்பொருந்திய பன்னீரை, ஏல — பொருந்த, உறதெளித்தாலும் — மிகவும் தெளித்தாலும், எவ்வளவேனும் குளிரவில்லை — சிறிதும் குளிரவில்லை, என் செய்கேன் — என்னசெய்வேன், கோலம் உறு மணலியிலே — அழகுமிகுந்த மணலியிலே, கிளைகளொடு சுகம்படைத்து குலாவும் — சுற்றத்தாரோடு சுக வாழ்வைப் பெற்றுவாழ்கின்ற, எங்கள் சோலைதனைச் சேராமல் — எங்கள்சோலையப்பமுதலியாரைக் கூடாமல், காமவிடாய் தணியாது—, தோகைமாரே-மாதர்களே—எ-று.

சோலை என்றதற்கேற்பக் கிளைகள் மரக் கிளைகளென்றும், சுகம் கிளிகளென்றும் பொருள்கொள்க. (ருளச)

இதுவுமது.

பாலைநிகர்மொழிமாதே யென்னிடத்திற் பூரணமாய்ப் பட்சம் வைத்துக், காலைமுகிலனையகரன் மணலியில்வாழ்சோலையெனுங்கன்னன்பாற்போய், மாலைகேண்மறுத்தாலென் மனத்தைக்கேண் மறுக்கின்மதன் வாராவண்ணம், ஓலைகேள்மறுத்தக்காற் கிள்ளாக்குக்கேள் வேறென்றுஞ்சொல்லாதே.

இ-ள். பாலை நிகர்மொழி — பாலைநிகர்த்த மொழியையுடைய, மாதே — பெண்ணே, என்னிடத்தில் — என்மீது, பூரணமாய் பட்சம் வைத்து—, காலை முகில் அனையகரன் — கார்கால மேகம்போலும் கொடைக்கையையுடையவனாய், மணலியில் வாழ் — மணலியில் வாழ்கின்ற, சோலை என்னும் — சோலையென்று யாவருஞ் சொல்லுகின்ற, கன்னன்பால் போய் — கர்ணனிடத்தே சென்று, மாலைகேள்—, மறுத்தால் என்மனத்தைக்கேள்—, மறுக்கின் — அதை

யுமறுத்தால், மதன்வாராவண்ணம் – மன்மதன் என்னிடத்திற்கு வாராதிருக்கும்படி, ஓலைகேள் – திருமுகங் கேள், மறுத்தக்கால் – அதையும் மறுத்தால், கிள்ளாக்குக்கேள்—, வேறு ஒன்று ஓதிடாதே – வேறொன்றுஞ்சொல்லாதே எ-று. (௩௭௫)

திருத்தணிகை முருகர்மீது மையல்கொண்ட ஒருதலைவி தன்தோழியோடு கூறியது.

அரக்கனலையிலங்கையைவென் றோன்மருகன் றணிகேசனன்பர் பானெஞ், சிரக்கனலையாமலுனைக் காப்பானென்றனையடிதே மொழி யேமாலை, வரக்கனலைமதிவீசப் படுமோவவ்வேளை தனில் வாதுக்கேம, துரக்கனலைமதப்பயலென் முனங்குனிக்கத்தகுமோசொற் றோகை நீயே.

இ-ள். அரக்கன் – அரக்கனாகியராவணனுடைய, அலை இலங்கையை—, வென்றோன் – வென்றவனாகிய திருமாலின், மருகன் – மருகனாகிய, தணிகேசன் – தணிகை நாயகன், அன்பர்பால் – தன்மீது அன்பு வைத்தவரிடத்தில், நெஞ்சு இரக்கன் – மனவிரக்கமுள்ளவன் (ஆதலால்), அலையாமல் – வருந்தாமல், உன்னை காப்பான் என்றனையடி – உன்னைக் காப்பானென்று சொல்லினையடி, தே மொழியே – தேன்போலும் இன் சொல்லையுடைய தோழீ, மாலைவர – மாலைக்காலம்வருதலும், மதி கனலை வீசப்படுமோ – சந்திரன் நெருப்பை வீசப்படுமோ, அவ்வேளை தனில் – அந்தச் சமயத்தில், வாதுக்கே-வம்புக்கே, மதப்பயல் – மன்மதப்பையன், என் முனம் – என் முன்னே நின்று, மதுரக்கன்னலை – இனிய கரும்புவில்லை, குனிக்கத்தகுமோ – வளைக்கத் தகுமோ, தோகை – பெண்ணே, நீயேசொல்—எ-று. (௩௭௬)

நாரைவிடுதூது.

வரதுங்கராமபாண்டியன்மேல் ஒருதலைவிபாடியது.

என்னையவரறமறந்தும் யானவரைமிகநினைந்திங் கிருந்துவாடல்
முன்னைவிதிப்படிதானோ முற்பிறப்பிற்செய்தவினை முடிந்தவாறோ
கன்னனெங்களபிராமன் வரதுங்கராமனெழிற் காசிநாட்டில்
அன்னவயற்குருகினங்கா டனித்திருக்கமுடியாதென் றறைகுவீரே.

இ-ள். என்னை—, அவர்—, அற மறந்தும் – முழுதும் மறந்திருந்தும், யான்—, அவரை மிகநினைந்து இங்கு இருந்து வாடல்—, முன்னை விதிப்படி தானோ—, முற்பிறப்பில் செய்தவினை—, முடிந்தவாறோ – இப்படி முடிந்ததோ—, கன்னன் – கர்ணன், எங்கள், அபிராமன் – எங்கள் அழகன், வரதுங்கராமன்—, (அவனது) எழில் காசிநாட்டில் – அழகிய காசிநாட்டிலே, அன்னவயல் – அன்னப் பறவைகளுக் கிடமாகிய வயலிலுள்ள, குருகு இனங்

காள் — நாரையினங்களே, தனித்திருக்க முடியாதென்று—, அறைகுவீர்—(அந்தவரதுங்கராமனிடத்திற்போய்) சொல்லுவீராக—எ-று. (ருஎஎ)

மூன்றொருவூரின்பேரா முதலெழுத்தில்லாவிட்டால்
நன்னகர்மன்னன்பேரா நடுவெழுத்தில்லாவிட்டால்
கன்னமாமிருகத்தின்பேர் கடையெழுத்தில்லாவிட்டால்
உன்னியதேனின்பேரா மூரின்பேருரைத்திடீரே.

இ-ள். (புலவர்களே.) மூன்ஒரு ஊரின்பேர்ஆம் — மதுரை, முதல் எழுத்து இல்லாவிட்டால் நன்னகர் மன்னன்பேர்ஆம்—துரை, நடுவெழுத்து இல்லாவிட்டால் கன்னமாமிருகத்தின்பேர் — மரை, கடையெழுத்து இல்லாவிட்டால் உன்னியதேனின்பேராம் — மது, ஊரின்பேர் உரைத்திடீர் — (இப்படிப்பட்ட) ஊரின்பேரைச் சொல்லுவீராக—எ-று. (ருஎஅ)

புதுக்கோட்டை முத்துக்குமரதொண்டமானை ஒருபுலவன் புகழ்ந்துபாடியது.

புதுவைமுத்துக் குமரதொண்டன் றமிழ்ப்போலக் கவிமதுரம் பொழியப்பாடும், சதுரருண்டோ வெனவிரிஞ்சன் வினவினன்சேடனன் றானென்றானோர், பதமெனினுந் தோன்றாமன் மால்கொண்டு கடல்வீழ்ந்தான் பதுமன்சீறி, மதமுறுநாவைப்பிளந்து காதறுத்து மண்சுமக்க வைத்திட்டானே.

இ-ள். புதுவை முத்துக்குமரதொண்டன்—, (பாடுகிற) தமிழ்போல—தமிழ்க்கவிபோல, கவி — கவிகளை, மதுரம்பொழியப்பாடும் சதுரர் உண்டோ என — மதுரஞ்சொரியப்பாடுகிறசமர்த்தர் உளரோவென்று, விரிஞ்சன்வினவினன் — பிரமன்கேட்டான், (அதற்கு) சேடன் — ஆதிசேடன், நான்தான் என்றான் — நான்தான்பாடத்தக்க சமர்த்தன் என்றுசொல்லி, ஓர்பதம் எனினும் தோன்றாமல் — ஒருசொல்லாகிலும் தோன்றாமல், மால்கொண்டு — மயக்கங்கொண்டு, கடல்வீழ்ந்தான் — கடலில் விழுந்தான், (இதைக்கண்ட) பதுமன் சீறி — பிரமன்கோவித்து, (அவனது) மதம் உறுநாவை பிளந்து — மதமிகுந்த நாவை இருபிளவாகப்பிளந்து, காதுஅறுத்து—, மண்சுமக்க வைத்திட்டானே—எ-று.

பதம் — கால், மால்கொண்டு — திருமாலைத்தாங்கி, கடல் — பாற்கடல், நாவைப்பிளந்து — நாவையிருகூறாய்ப்பிளந்து, காதறுத்து — செவிப்புலனில்லாமற்செய்து, மண்சுமக்க — பூமியைத்தாங்க. (ருஎகூ)

கிள்ளைவிடு தூது.

மதுகரத்தையிகழ்ந்துருயில்வடிவேலர்தமையழைத்து வாரேனென்றே, இசுமுகரத்துச் சென்றதென்ன வின்முறுநாணேனத

னுக் கிரக்கமேது, சதமிதெனவளர்த்தெடுத்த தாய்க்குதவாதார்க்கு தவுந் தத்தையேநீ, முதுமறைசொல் குமரர்தமை யழைத்துவாமதப் பயலை முடுக்கத்தானே.

இ-ள். குயில் – குயிலானது, மதுகரத்தை இகழ்ந்து – வண்டுகளையிகழ்ந்து, வடிவேலர்தமை அழைத்துவாரேன் என்று—, இதம் உரைத்து – எனக்கு இதமொழி சொல்லி, சென்றது – போனது, என்ன இன்னமும் காணேன்—, அதனுக்கு – அதற்கு, இரக்கம் ஏது—, இது சதம்என – இது சதமென்று, வளர்த்தெடுத்ததாய்க்கு உதவாது—, ஆர்க்கு உதவும்—, தத்தையே – கிளியே, நீ – நீபோய், மதப்பயலை முடுக்க—, முதுமறைசொல்– பழையவேதங்களால் புகழப்பட்ட, குமரர்தமை – முருகக்கடவுளை, அழைத்துவா—எ-று.

முதுமறைசொல் என்பதற்கு – (சிவபிரானுக்கு) முதிய பிரணவப் பொருளைச்சொன்ன என்றுரைப்பினும் பொருந்தும். (௩௮௦)

தியாகரைப் புகழ்ந்துபாடியது.

குருமூர்த்தமாய்வந்து வினையொழித்து முத்திதனைக் கொடுக்கத்தியாகர், ஒருமூர்த்தியல்லாமன் மற்றுமொருமூர்த்தியுமிங் குண்டோநெஞ்சே, திரிமூர்த்தியென்பார்க ளவரவர்வாகனமேறிச் சேணிற்சும்மா, திரிமூர்த்தியல்லாம லொருமூர்த்தியுங்கதியிற் சேர்த்திடாரே.

இ-ள். குருமூர்த்தமாய்வந்து – குருரூபமாயெழுந்தருளி, வினைஒழித்து– நமது தீவினையையொழித்து, முத்திதனைக்கொடுக்க—, தியாகர் ஒருமூர்த்தி அல்லாமல்—, மற்றும் ஒருமூர்த்தியும் – வேறொருமூர்த்தியும், இங்கு உண்டோ – இவ்வுலகத்தில் உண்டோ, நெஞ்சே – மனமே, திரிமூர்த்தி என்பார்கள்—, அவர் – அவர்கள், அவர் வாகனம்ஏறி – அவர்களுடைய வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு, சேணில் – ஆகாயவீதியில், சும்மா—, திரிமூர்த்தி அல்லாமல் – திரிகின்ற மூர்த்திகளேயல்லாமல். ஒருமூர்த்தியும்—, கதியில்-மோக்ஷத்தில், சேர்த்திடார் – சேர்க்கமாட்டார்கள்—எ-று. (௩௮௧)

நற்றுயிரங்கல்.

இருக்கோலமிடுங்கலைசைத் தெய்வசிகாமணிமுகில்வந் திணங்காநாளில், உருக்கோலவடிவாளன் மைந்தனுமைத்துனனுநித மோய்விலாமல், மருக்கோலஞ்செய்வதினும் வடவனலைச்சொரிவதினு மயக்கமுற்றுத், திருக்கோலங்கொண்டமக டியங்குகின்றாண் மயங்குகின்று டினமுந்தானே.

இ-ள். இருக்கு ஒலமிடும் - வேதங்கள் முழங்குகின்ற, கலைசை - கலைசையில் வாழ்கின்ற, தெய்வசிகாமணி - தெய்வசிகாமணியென்கிற, முகில் - மேகம்போலுங் கொடையாளன், வந்து இணங்காநாளில் - வந்து சேராத நாளில் உருகோலவடிவானன் மைந்தனும் - வராகரூபமான திருமாலுக்கு மகனாகிய மன்மதனும், மைத்துனனும் - மைத்துனனாகிய சந்திரனும், நிதம் - நாள்தோறும், ஒய்வு இல்லாமல் —, மருகோல் அஞ்சு எய்வதினும் - புஷ்ப பாணங்கள் ஐந்தெய்வதனாலும், வடவனலை சொரிவதினும்-வடவைத்தீயைப் பொழிவதனாலும், மயக்கம்உற்று - மயக்கமடைந்து, திருக்கோலம்கொண்ட மகள்-திருமகளது அழகைக்கொண்டிருக்கிற என்பெண்ணானவள், தினமும் - தினந்தோறும், தியங்குகின்றாள் மயங்குகின்றாள் - திகைத்து மயங்காநின்றாள் (என்செய்வேன்)—எ-று.

கோலம் - பன்றி, மருக்கோல் - மணமுள்ள அம்பு (மலர்க்கணை.) ()

தலைவிகூற்று.

முந்தனத்தைத்தூதுவிட்டேன் வரவுமில்லைமதராஜன் முனிந்
தேவில்லால்,எந்தனத்துக்கிலக்காகவெய்கின்றான்மலர்வாளியினியெ
ன்செய்வேம், கந்தனத்தையகலாத பூம்பாவைவேலப்பன் கையாற்
பூசும், சந்தனத்தைச்சவ்வாதைநினைந்துமனமுருகுதடிதையலாளே.

இ-ள். முந்து - முன்னே, அன்னத்தை தூதுவிட்டேன் —, வரவுமில்லை —, மதராஜன் - மன்மதன், முனிந்து - கோவித்து, வில்லால் - தன் கரும்புவில்லைக்கொண்டு, எம்தனத்துக்கு இலக்காக - எமது தனங்களின் மேல் குறிவைத்து, மலர்வாளி - புஷ்பபாணங்களை, எய்கின்றான் —, இனி என்செய்வேம் —, கம்தனத்தை அகலாத - அறிவாகிய செல்வத்தை நீங்காத, பூம்பாவைவேலப்பன் —, கையால்பூசும் சந்தனத்தை —, சவ்வாதை —, நினைந்து —, மனம் உருகுதடி —, தையலாளே — எ-று.

பூம்பாவை வேலப்பன் - ஒரு சீமான். (௫அ௩)

தன்மனையிரதமாக்கித் தன்மகன்வலவனாக்கித்
தன்மகன்பேரனோடு தனக்குமைத்துனன்காலாக்கித்
தன்னணைநாரியாக்கித் தானுமோரம்பதானான்
தன்மனமிடங்கொண்டுய்த்த சங்கரன்றனக்குமாயன்.

இ-ள். தன்மனம் இடம்கொண்டு உய்த்த சங்கரன் தனக்கு - தன் மனத்திலும் இடப்பாகத்திலும் கொண்டு செலுத்துகின்ற சிவபெருமானுக்கு, மாயன் - திருமால், தன்மனை இரதம்ஆக்கி - தன்மனையாகிய பூமியைத் தோராக்கி; தன்மகன் வலவனாக்கி - தன்மகனாகிய பிரமனைச்சாரதியாக்கி, தன்மகன் பேரனோடு - தன்மகனுக்குப் பேரனாகிய சூரியனோடு, தனக்கு மைத்துனன்

காலாக்கி — தனக்கு மைத்துனனாகிய சந்திரனைத் தேர்ச்சக்கரமாக்கி, தன் அணைநாரிஆக்கி — தன்சயனமாகிய ஆதிசேடனை நாணாக்கி, தானும் ஓர் அம்பு ஆனான் — எ-று.

இது திரிபுரசங்காரகாலத்தில் நடந்தசெய்தி. (ருஅச)

வெறிவிலக்கல்.

குருத்துக்கதலிப் பசுந்தேனையள்ளிக் குரங்குகுட்டிக்
கருத்திக்களிக்குங் குறுங்குடிவாழ்தரு மண்ணல்வெற்பில்
பருத்திப்பொதிக்கிட்ட தீப்போலக்காமம் படைத்தவிந்த
ஒருத்திக்கொருவன் பகையோநடுச்சொல்லு மூரவரே.

இ-ள். குரங்கு —, குருத்துகதலி — வாழைக் குருத்தின், பசுந்தேனை அள்ளி —, குட்டிக்கு அருத்தி — தன்குட்டிக்கு ஊட்டி, களிக்கும் — மகிழுமிடமாகிய, குறுங்குடி — திருக்குறுங்குடியில் வாழ்கின்ற, அண்ணல்வெற்பில் — இறைவனது மலையில், பருத்தி பொதிக்குஇட்ட தீபோல —, காமம்படைத்த — பெருங்காமத்தையடைந்த, இந்த ஒருத்திக்கு —, ஒருவு — ஆடானது, வன்பகையோ — வலியபகையோ, நடுச்சொல்லும் — நடுவுநிலைமையாகச்சொல்லுங்கள், ஊரவரே — ஊரிலுள்ளாரே — எ-று.

ஒருவு — ஆடு, அது இங்கு எதுகைநோக்கி ஒரு எனத்தொகுத்த லாயிற்று. (ருஅரு)

திருவொற்றியூர்த் தியாகராயர்மீது தோட்டிக்கலைச் சுப்பிரமணியத்தம்பிரான் பாடியது.

வெண்பா.

வல்லவகுளத்திருக்கு மன்னவாவாசமலி
நல்லவகுளத்திருக்கு நாதனே — மெல்ல
வடிவாளைக்கொண்ட மணவாளாகணிச்சி
வடிவாளைக்கொண்டெனிடர் மாற்று.

இ-ள். வல்லவ — எல்லாம் வல்லவனே, குளத்திருக்கு மன்னவா — நெற்றிக்கண்ணையுடைய இறைவனே, வாசம்மலி — மணமிகுந்த, நல்ல — அழகாகிய, வகுளத்து இருக்கும் நாதனே — மகிழடியில் வீற்றிருக்கின்ற நாதனே, மெல்ல வடிவாளைக்கொண்ட — மெல்லியலையுடைய வடிவுடையாளைக்கொண்ட, மணவாள — மணாளனே, கணிச்சி வடிவாளைக்கொண்டு — கணிச்சியாகிய வடிவாளைக்கொண்டு, என் இடர்மாற்று — என் துன்பத்தைநீக்கியருள்வாயாக — எ-று.

குளம் — நெற்றி, திருக்கு — கண், வகுளம் — மகிழமரம், கணிச்சி — மழு, வடிவாள் — வடித்தவாள். (ருஅசு)

தாய்க்கூற்று.

திருமயிலை, சித்திரசத்திரம்-விநாயகமுதலியார்மீது காஞ்சிபுரம் வித்வான்-கச்சபாலையரவர்கள் பாடினது.

கட்டளைக் கலிப்பா.

கந்தித்தாளை யடுத்தணிசங்கினங் கான்றநித்திலக் கச்சிட்டுக் கைகளால், பந்தித்தாளை மருட்டுமுலைச்சிலையைப் பாரையாவுன்றன் பாதத்திலேவந்து, வந்தித்தாளையி னிக்கைவிடாமலே மஞ்சமீதிலி ருத்திமகிழ்ச்சியாய்ச், சந்தித்தாளைய மேனினஞ்சித்திர சத்ரமேவும் விநாயகதூயனே.

இ-ள். கந்தி தாளை அடுத்து – கமுகி னடியைச் சேர்ந்து, அணி சங்கு இனம் – வரிசையாகிய சங்கினங்கள், கான்ற – உமிழ்ந்த, நித்திலம்–முத்துக் களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட, கச்சு இட்டு – வாரணிந்து, கைகளால் பந்தித்து–கைகளாற் கட்டி, ஆளை மருட்டும் – ஆளை மருட்டுகின்ற, முலைச்சிலை–முலையையுடைய இவளை, பார் – பார்ப்பாயாக, ஐயா—, உன்பாதத்திலே வந்து வந்தித்தாளை – உன் காற்கீழே வந்துநின்று துதிப்பவளாகிய இவளை, இனி கைவிடாமல்—, மஞ்சமீதில் இருத்தி—, மகிழ்ச்சியாய் — சந்தித்து, ஆள்–கூடியாள்வாயாக, இன்னம் ஐயம் என்—, சித்திர சத்ரம்மேவும் விநாயக தூயனே—எ-று.

ஆள் – மைந்தர், மஞ்சம் – கட்டில். (ருஅஎ)

தாய்க்கூற்று.

விருத்தம்.

அஞ்சனத்தை யணிவிழிமான் மயிலைவிநாயக துரைமேலாசை யாலே, நஞ்சனத்தை யும்விடுத்தாணான்சமைத்துத் தருமினியநல த்ததீம்பால், மிஞ்சனத்தை யும்வெறுத்தா ளவன்குவளைத் தாரினை யேவேண்டுகின்றாள், அஞ்சனத்தை யலையிவ்வாறலையவமைத் தானெ னின்யாங் கருதலென்னே.

இ-ள். அஞ்சனத்தை அணி – அஞ்சனமணிந்த, விழி – கண்களையுடைய, மான் —என் பெண்ணானவள், மயிலை விநாயகதுரைமேல் ஆசையாலே—, நம்சனத்தையும் விடுத்தாள்-நமது சனங்களையும் விட்டாள், நான் சமைத்து தரும்—, இனியநலத்த தீம்பால் மிஞ்சு அன்னத்தையும் வெறுத்தாள் – இனிதாகிய நல்லமதுரமான பால் அதிகமாய்ப் பெய்த அன்னத்தையும் வெறுத் தாள், அவன் குவளைத்தாரினையே வேண்டுகின்றாள் – அவனது குவளைமலர் மாலையையே விரும்புகின்றாள். அந்தையலை – அந்தப் பெண்ணை, இவ்வாறு

அலைய — இவ்விதமா யலையும்படி, கஞ்சன் அமைத்தா னெனின் — பிரமன் வகுத்தானானால், யாம் கருதல் என்னே — யாம் ஆலோசிப்பது யாது—எ-று.

அஞ்சனம் — மை. (ருஅஅ)

தாய்க்கூற்று.

ஏத்தவளைக் காவெனுங்கண் ணன்மயிலை விநாயகவே ளினிதி னெல்லாம், பூத்தவளைக் காத்தவளைப் பொடித்தவளைப் புனைந்தவ ளைப் போற்றுமன்பன், நீத்தவளைச் செவிமடவார் பலகோடி சில கோடிநேர்ந்தமாதர், கோத்தவளைக் கரமடவா ளிதுதெரியா தாசை கொண்ட கொள்கையாதே.

இ-ள். ஏத்து — எல்லாரும் துதிக்கின்ற, அ அளைக்கு ஆ என்னும் கண் ணன் — அந்த வெண்ணெய்க்கு ஆவென்றங் காந்தவனாகிய திருமால், மயிலை விநாயகவேள்—, இனிதின் — இனிதாக, எல்லாம் — எல்லா வுலகங்களையும், பூத்தவளை காத்தவளை பொடித்தவளை புனைந்தவளை — படைத்தவளும் காத்த வளும் சங்கரித்தவளும் சங்கரித்த வெண் பொடியை மேலே பூசிக்கொண்ட வளும் ஆகிய சிவசத்தியை, போற்றும் அன்பன்—, நீத்த — விட்ட, வள்ளை செவி மடவார் — வள்ளைத்தண்டை நிகர்த்த காதுகளையுடைய மாதர், பல கோடி—, நேர்ந்த மாதர் — எதிர்ப்பட்ட மாதிர், சிலகோடி—, கோத்தவளை— வளையலையணிந்த, கரம் — கையினையுடைய, மடவாள் — என் பெண்ணானவள், இது தெரியாது — இந்தச் செய்தியை யறியாமல், ஆசைகொண்டகொள்கை — விரும்பின கோட்பாடு, யாதே — என்னோ—எ-று. (ருஅகூ)

தாய்க்கூற்று.

தித்திக்கத் திரிபுகவி புனைபுலவோ ருளங்களிக்கத் தியாகமெ ங்கும், சத்திக்கத் திரிதலிலா தளிக்கும்விநா யகமுகிலே தகைசேர் காது, குத்திக்கத் திரிபாவல் செவிபுனையாக் குழன்முடியாக் கோ தையின்பம், சித்திக்கத் திரிதலினாற் பயனிலைசற் றேமனந்தாள் சீர் மையோனே.

இ-ள். தித்திக்க — காதுக் கினிக்கும்படி, திரிபு கவி புனை — திரிபு கவி களைப்பாடுகின்ற, புலவோர் — புலவர்கள், உள்ளம் களிக்க — மனங் களிக்கும் படிகொடுக்கிற, தியாகம் எங்கும் சத்திக்க — கொடைச் சிறப்பு எவ்விடத்தும் முழங்க, திரிதல் இலாது அளிக்கும் — மாறாது கொடுக்கின்ற, விநாயக முகி லே — விநாயகனாகிய மேகமே, தகைசேர் காது — அழகு பொருந்திய காதில், குத்தி கத்திரி பாவல்—, செவ்வி புனையா — அழகாக அணியாதவளும், குழல் முடியா — கூந்தலைச் சேர்த்து முடியத் தெரியாதவளும் ஆகிய, கோதை—என் புதல்வி, இன்பம் சித்திக்க — சுகத்தைப் பெற விரும்பி, திரிதலினால்—

திரிவதனுல், பயன் இல்லை—, சீர்மையோனே – சிறப்பின் மிக்கோனே, சற்றே மனம் தாள் – சிறிது காலம் மனம் பொறுத் திருப்பாயாக—எ-று.

இளம்பருவமுள்ள இவளின்பம்விரும்பியலைவதினுற் பயனில்லை, இவள் முதுக் குறையுமளவும் பொறுத்திரு என்பது கருத்து. (ருகo)

விற்கம்பத்தடியாலுமடியுண்டான்விண்ணவரைவேலைகொள்ளும்
நற்கம்பத்தடியா லுந்தூக்கவசையானாரூர்நாதன்கோயில்
பொற்கம்பத்தடியினின்றுவன்மீகத்தானையுன்னிப் போற்றினோர்க்கு
சொற்கம்பத்தடியப்பான்மோட்சம்பத்தடியாகத்தோற்றுந்தானே.

இ-ள். விற்கம்பத்தடியாலும் அடியுண்டான் – (அருச்சுனனது) விற்றண்டாலும் அடியுண்டவன், விண்ணவரை வேலை கொள்ளும் – தேவர்களையேவல் கொள்ளுகின்ற, நல் கம்பத்து – நல்ல தலைகள் பத்தினையுடைய,அடியான் – அன்பனுகிய ராவணன், தூக்க – தூக்கவேண்டுமென்றுமுயல, அசையான் – அசையாதிருந்தவன், ஆரூர் நாதன்—, (அவனது) கோயில் – கோயிலிலுள்ள, பொன் கம்பத்து அடியில் நின்று—, வன்மீகத்தானை – வன்மீகநாதனை, உன்னி போற்றினோர்க்கு – நினைந்து வணங்கினோர்க்கு, சொற்கம் பத்து அடி – சொர்க்க லோகம் பத்தடி தூரமாகவும், அப்பால் மோட்சம் பத்து அடியாக – அதற்குமேல் மோட்சம் பத்தடி தூரமாகவும், தோற்றும்– தோன்று நிற்கும்—எ-று.

கம்-தலை. (ருகக)

பரங்கிவேறிவிலக்கல்.

வண்டுறைசோலை மலைப்பரிகாரி வந்தாலிவளுக்
கண்டுபடாதவிக் காமச்சுரம்விடு மாதலினுல்
பண்டுபழகினர் போலிந்தவேளையிற் பாயசத்தைக்
கொண்டுவந்தீரிதிற் றோஷம்பிறந்திடுங் கோதையரே.

இ-ள். வண்டு உறை – வண்டுகள் வாழ்கின்ற, சோலை மலை – திருமாலிருஞ் சோலை மலையிலுள்ள, பரிகாரி வந்தால் – வைத்தியன் வந்தால், இவளுக்கு—, அண்டு படாத – அணுகவொண்ணுத, காமச்சுரம் விடும்—, ஆதலினுல்—, பண்டு பழகினர்போல் – முன்னே பழகினவர்கள்போல, இந்த வேளையில்—, பாயசத்தை கொண்டுவந்தீர்—, இதின் – இதனுல், தோஷம்பிறந்திடும்—, கோதையரே – மாதரே—எ-று.

சோலைமலைப் பரிகாரியென்றது அழகரை, சுரத்துக்குப்பாயசம் தோஷமுண்டாக்குமென்றும், காமச்சுரத்திக்குப் பாய் அசம் தோஷ முண்டாக்குமென்றும் பொருள்கூறுக. பாய் அசம் – பாய்கின்ற ஆடு. இவளுக்குண்டா

யிருக்கிற காமச்சுரம் அழகரால்தீரும், இந்த ஆட்டைக் கொல்வதனல் பாவ முண்டாகுமென்பது கருத்து.

நிந்தாஸ்துதி.

சொல்லுக்கினிய கழுக்குன்றரேயுமைச் சொல்லவென்ருல்
அல்லற்பிழைப்புப் பிழைத்துவிட்டீர்முப்பு ராதியர்மேல்
வில்லைக்குனித்தெய்ய மாட்டாமனீரந்த வேளைதனில்
பல்லைத்திறந்துவிட் டீரிதுவோ நும் படைத்தொழிலே.

இ-ள். சொல்லுக்கு இனிய கழுக்குன்றரே — அன்பர்புகழ்வதற் கினிதாயிருக்கிற கழுக்குன்றநாதரே, உம்மை சொல்ல என்ருல் — உம்மைப் புகழ வேண்டுமென்ருல், அல்லல் பிழைப்பு பிழைத்துவிட்டீர் — துன்பப் பிழைப்பு பிழைத்துவிட்டீர், முப்புராதியர்மேல்—, வில்லைகுனித்து — வில்லைவளைத்து, எய்யமாட்டாமல் — அம்பு எய்யமாட்டாமல், நீர் அந்தவேளைதன்னில்—, பல்லைத்திறந்துவிட்டீர்—, நும்படைத்தொழில் இதுவோ — உமதுபோர்த் தொழில் இதுதானே—எ-று.

பல்லைத்திறத்தல் — சிரித்தல், படைத்தொழில் — ஆயுதப்பயிற்சியெனினுமாம். (ருகூக)

போதாசிவகுரு நாதாகலவைப் புழுகொடுசெவ்
வாதார்ந்தகொங்கைக் குறமாதுவள்ளிக்கு வாய்த்திடுமின்
பாதாருகற்செற்ற வேல்விடுத்தாலென் பகையையறுக்
காதாமனமிரங் காதாசிவகிரிக் காங்கெயனே.

இ-ள். போதா — ஞானரூபனே, சிவகுருநாதா — சிவபெருமானுக்குஆசாரியனே, புழுகொடுசெவ்வாது கலவை ஆர்ந்த — புனுகொடுசெவ்வாது கலந்த கலவைச்சந்தனமணிந்த, கொங்கை — தனங்களையுடைய, குறமாதுவள்ளிக்கு குறப்பெண்ணுகிய வள்ளிநாயகிக்கு, வாய்த்திடும் — கிடைத்த,இன்பா — இன்பனே, தாருகன்செற்ற — நீ தாருகனைக் கொன்ற, வேல்விடுத்தால் — வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்தால், என்பகையை அறுக்காதோ — என்பிறவிப்பகையை அறுக்காதா, மனம் இரங்காதா—, சிவகிரி — சிவகிரியி லெழுந்தருளிய, காங்கெயனே — முருகக்கடவுளே—எ-று.

இன்பன் — இன்பத்தைத் தருகிறநாயகன். சிவகிரி — பழனி. (ருகூச)

செவிலி பாங்கியை வினுதல்.

சோதிச்சவரி விழிக்கோகரவில்லை தூயகுழல்
கோதிச்சவரி முடிக்கறியாள்கொண்ட கோலமென்னே
நீதிச்சலரிப் பெருமாளென்ருேதி நினைந்துருகப்
போதிச்சவடுவட் காரோவறிகிலன் பூங்கொடியே.

இ-ள். சோதிச்சவரி விழிக்கோகரவு இல்லை — ஆராய்ந் தெடுத்த செவ் வரிபடர்ந்த கண்களுக்கோ கள்ளப் பார்வையில்லை, தூய குழல் — தூய கூந் தலை, கோதி - வாரி, சவரிமுடிக்க அறியாள்—சவரி மயிரை முடித்துக்கொள் ளவும் அறிந்திலள், கொண்ட கோலம் என்னே — இவள்கொண்ட கோலம் யாதோ, நீதி-நீதியையுடைய, சவரிப்பெருமாள் என்று ஓதி — சவரிப் பெரு மாளே யென்றுசொல்லி, நினைந்து உருக—(அவனையே) நினைந்துருகும்படி, இவட்குபோதிச்சவர் ஆரோ — இவளுக்கு போதித்தவர்யாரோ, அறிகில்ன்— அறிகிலேன், பூங்கொடியே—எ-று.

இவள் கண்ணில் கள்ளப் பார்வையில்லை, கூந்தலை வாரிமுடிக்க அறி யாள், இந்த இளமைப் பருவத்தில் சவரிப் பெருமாளைப் புகழ்ந்து நினைந்து உருகும்படி இவளுக்கு போதித்தவர் யாரோ, அறிகிலேன், பாங்கி, நீயறிந் திருந்தால் சொல்லென்பது கருத்து. (ருகரு)

பேரானவீரெழுத்தை முடியிலேற்றான்
  பின்னைவந்தவீரெழுத்தை யிடக்கையேற்றான்
சீரானவீரெழுத்தை வலக்கையேற்றான்
  சிறப்பானவீரெழுத்தி லேறிக்கொண்டான்
காரானவீரெழுத்தை மிடற்றிற்கொண்டான்
  கருணைசெயுமீரெழுத்தைப் பாகங்கொண்டான்
ஆரானுமிதன்பொருளை யறிந்துசொல்லின்
  அவர்கடமைப்புலவரென வறையலாமே.

இ-ள். பேரான வீரெழுத்து — மதி, பின்னைவந்த வீரெழுத்து — மான், சீரான வீரெழுத்து — மழு, சிறப்பான வீரெழுத்து — விடை, காரானவீரெழு த்து — கடு, கருணைசெயு மீரெழுத்து — உமை—எ-று. (ருகசு)

சீரானபசுவின்பேர் சென்னிப்பேரும்
  செகம்புகழுமாதுலன்பேர் கன்னிப்பேரும்
பேரானமரத்தின்பேர் நிசத்தின்பேரும்
  பேசரியவிவ்வாறு மொன்றாய்ச்சேர்த்து
ஏராகவிவற்றினடு வொன்றாய்க்கூட்ட
  இயல்பிரமன்சிவமெனவே யியம்பலாகும்
வாரானவீராறின் முன்பின்னான
  ஆறுமொழியவர்க்காக வமைந்ததன்றே.

இ-ள். கபிலை — சிரசு; மாமன் — கன்னி; ஆசினி — சாசுவதம்; கலை-சிசு; மான் — கனி; ஆனி — சாசுதம், ஆனி — இல்லை, (பிறப்பிறப்பில்லை—எ-று.

மாகமுறையுடுக்களிரு பானேழ்தம்மின்
மன்னுமோருடுவதன்முன் னெழுத்தைநீக்கின்
சாகரமாமலையாகு மிடையைத்தள்ளின்
சலதரத்தையடுமதிலாங் கடையைத்தள்ளின்
பாகமதிலொருமானுஞ் சிரத்தோர்மானும்
பாணியிலோர்மானுநா வதிலோர்மானும்
ஆகமதிலோர்மானுங் கொண்டோர்பேராம்
அதன்பெயரையுரைப்பவரே புலவராமே.

இ-ள். ஆதிரை — திரை, அலை; ஆரை — மதில்; பாக மான் — பார்வதி; சிரமான் — கங்கை; பாணிமான் — மான்; இவற்றைக் கொண்ட ஆதி — பரம சிவன்; நாவில் மானைக்கொண்ட ஆதி — பிரமன்; மார்பில் மானைக் கொண்ட ஆதி — திருமால்—எ-று. (௫கூஅ)

வீடுகோகிலநீலி தம்மின்மூன் றின்
விளங்குபெயர்நடுவெழுத்தா லுனைநாடோறும்
பீடுறுபாமாலைநுத நஞ்செய்தேத்தப்
பித்தனேநிற்குமூ விரண்டெழுத்தின்
நீடுசடைதனில்வைத்து மகங்கடோறும்
நின்றேற்றுந்தொடையாக வேயணிந்தும்
ஆடுடையாய்மாடுடையாய் நாடுமீச
அந்தருளைவந்தெனக்குத் தந்திடாயே

இ-ள். அகம் பல்லி — அவிரி, இவற்றின் நடு (கல்வி); அம் — கங்கை; பலி — பிச்சை; அரி — விஷ்ணு; பலி — பிரம கபாலம்; தொடையாக — மாலையாக—எ-று. (௫கூகூ)

அந்தமுள்ளபுவியிலொரு மரத்தின்பேரும்
அலைகடலில்வாழுமொரு சீவன்பேரும்
விர்தைபெறுபட்டணப்பேர் வெகுகாலப்பேர்
விளங்குமொருபிள்ளைப்பேர் மெல்லியாள்பேர்
சந்தமுமிந்தவகை யாறுங்கூட்டித்
தமிழெழுத்தினடுவெழுத்தைச் சார்ந்துபார்க்கின்
சுந்தரஞ்சேர்வைகுந்தந் தன்னில்வாழும்
துய்யரங்கநாதனென்றே சொல்லலாமே.

இ-ள். ஒருமரம் — அரசு, கடலின் வாழுமொருசீவன் — சங்கு, பட்டணப்பேர் — நகர், வெகுகாலப்பேர் — அநாதி, பிள்ளைப்பேர் — சுதன், மெல்லியாள் பேர் — கன்னி, இவற்றின் நடுவெழுத்து (ரங்கநாதன்) (கூ00)

பாங்கிதலைவனைநோக்கி கூறியது.

வெண்பா.

சிலைவிலங்குநீள்புருவுஞ் சென்றொசியநோக்கி
முலைவிலங்கிற்றென்று முனிவாள்—மலைவிலங்கு
தார்மாலைமார்ப தனிமைபொறுக்குமோ
கார்மாலைகண்கூடும் போது.

இ-ள். மலைவு இலங்கு — மாறுபாடு விளங்குகின்ற, தார்மாலைமார்ப — தாரினையும் மாலையினையுமணிந்த மார்பினையுடையவனே, (புணர்ச்சிக்கண் உன் மார்பகஞ்செறிய முயங்குங்கால் தன் முகைசிறிது விலகாநிற்ப அதனைநோக்கிப் பொருதவளாய்) முகை விலங்கிற்று என்று — முகை விலங்கிற்றேயென்று, சிலை விலங்கு நீள்புருவம் சென்று ஒசிய நோக்கி முனிவாள் — விற்போல வளைந்து நீண்ட புருவமானது நெற்றிமேலேறி வளையநோக்கி முனியுந் தன்மையையுடைய எமது தலைவி, கார் மாலை கண் கூடும்போது — இருளோடு கூடிய மாலைவந்து சேருமிடத்து, தனிமை பொறுக்குமோ — தனித்திருத்தலையாற்றுவளோ—எ-று.

மலைவிலங்கு என்பதற்கு மலைபோல விசாலமாகிய எனப்பொருளுரைப்பினுமாம். தார் — பூமாலை, மாலை — மணிமாலை. (கூ0க)

பாங்கி கூற்று.

விரவலராய்வாழ்வாரை வெல்வாயொழிவாய்
அரவுலவாவேலை யொலியே—வரவொழிவாய்
ஆயர்வாயேயரிவை யாருயிரையீராவோ
ஆயர்வாய்வேயோ வழல்.

இ-ள். இரவுலவா — இரவிலும் ஓயாத, வேலை ஒலியே — கடலொலியே, விரவலராய் வாழ்வாரை — தமியராய் உயிர்வாழ்வாரை, வெல்வாய் ஒழிவாய்— வருத்துவாய் வருத்தா தொழிவாய், அரிவை — இந்தப்பெண்ணின், ஆர் உயிரை — அரிய வுயிரை, ஆயர்வாயே ஈராவோ — தாய்மார் வாய்களே அறுக்காவோ, (அதன்மேலும்) ஆயர்வாய் வேயோ — இடையர் வாய்வேய்ங் குழலோ

சையோ, அழல் – நெருப்பாய் வருத்தாநின்றது, (ஆதலால்) வரவு ஒழிவாய்–நீயிப்பொழுது இவளைநோக்கிவரும் வரவையொழியக்கடவாய்—எ-று.

விரவலர் – பகைவரெனினுமாம். வேலை – கடல். வேய் – மூங்கில். ()

பாங்கிதலைவியைத்தேற்றல்.

கலித்துறை.

சோகமெவன்கொலி தழிபொன் றூக்கின சோர்குழலாய்
மேகமுழங்க விரைசூழ்தளவங் கொடியெடுப்ப
மாகநெருங்கவண் டானங்களிவண்டு பாடவெங்கும்
தோகைநடஞ்செயு மன்பர்திண்டேரினித் தோன்றியதே.

இ-ள். சோர் குழலாய் – சோர்ந்த கூந்தலையுடையாளே, இதழி பொன் தூக்கின – கொன்றைகள் பொன்மாலைகளைத் தொங்கவிட்டன, மேகம் மாகம் நெருங்க முழங்க – மேகங்கள் ஆகாயநெருங்க முழவுபோல முழங்கா நிற்க, விரைசூழ்தளவம் கொடி எடுப்ப – மணம்பொருந்திய முல்லைகள் கொடியெடா நின்றன, வண்தானம் – வளவிய சோலையனிடங்களில், களி வண்டுபாட – களிப்பையுடைய வண்டுகள் பாடாநிற்க, எங்கும் – எவ்விடத்தும், தோகை நடம் செய்யும் – மயில்கள் நடனஞ்செய்யாநின்றன, (ஆகையால்) இனி—, அன்பர் – அன்பரது, திண்தேர் – திண்ணிய தேரானது, தோன்றியது – வந்துவிட்டது, சோகம் எவன் கொல் – உனக்குவருத்தம் யாதுக்கு—எ-று.

தோன்றியது விரைவுபற்றி யிறந்தகாலமாயிற்று. (சுருஙு)

இதுவுமது.

இடர்த்திறத்தைத்துற பொற்றொடிநீயிடித் துத்தடித்துச்
சுடர்க்கொடிதிக்கனைத் திற்றடுமோறத் துளிக்குமைக்கார்
மடக்குயிற்கொத்தொளிக் கக்களிக்கப்புக்க தோகைவெற்றிக்
கடற்படைக்கொற்றவன் பொற்கொடித்தேரினிக் கண்ணுற்றதே.

இ-ள். பொற்றொடி – பொன் வளையணிந்தவளே, மை கார் – கரியமேகமானது, இடித்து தடித்து சுடர்க்கொடி – முழங்கிமின்னுகிய சுடர்க்கொடிகள், திக்கு அனைத்தில் தடுமோற – எல்லாத்திசைகளிலுந் தடுமோறாநிற்க, துளிக்கும் – மழையைப் பெய்யாநின்றது, தோகை களிக்கப் புக்க – மடக்குயில் கொத்து ஒளிக்க, இளமையாகிய குயிற்கூட்டங்கள் ஒளிக்க – மயிற் கூட்டங்கள் களிக்கத்தொடங்கின, (ஆதலால்) கடல் படை – கடல்போன்ற பெரிய சேனையையுடைய, கொற்றவன் – நம் தலைவனது, பொற்கொடிதேர் – பொற்கொடிகள் கட்டினதேரானது, இனி கண்ணுற்றது – இனி வந்துவிட்டது, இடர்த்திறத்தைதுற – நீவருத்தத்தையொழிவாயாக—எ-று. (சுருச)

இளவேனிற் பருவங்கண்டு தலைவி வருந்தித் தோழியோடுசொல்லல்.

விருத்தம்.

துனிவருநீர் துடைப்பவராய்த் துவள்கின்றேன் றுணைவிழிசேர் துயிலைநீக்கி, இனவளைபோ லின்னலஞ்சோர்ந் திடருழப்ப விறந்த வர்நாட் டில்லைபோலும், தனியவர்க டளர்வெய்தத் தடங்கமலந் தளையவிழ்க்குந் தருணவேனில், பணிமதுவின் பசுந்தாது பைம்பொ ழிலிற் பரப்பிவரும் பருவத்தென்றல்.

இ-ள். துனிவருநீர் துடைப்பவராய் — துயர மிகுதியாலே என் கண்ணி னின்றும் விரைந்திழிகின்ற நீரைத் துடைப்பவராய், துவள்கின்றேன் துணை விழி — துவளாநின்ற என திருகண்களானவை, சேர் துயிலை நீக்கி — இமை பொருந்தும்படியான நித்திரையைநீக்கி, இனம் வளைபோல் — கையில் கூட் டமாயணியப்பட்ட வளையல்போல், இன் நலம்சோர்ந்து — இனியஅழகிழந்து, இட ருழப்ப — துன்பமெய்த, இறந்தவர் நாட்டு — பிரிந்து போனவருடைய நாட்டின்கண், தனியவர்கள் — பிரிந்திருந்தோர், தளர்வு எய்த — தளர, தடம் கமலம் — பெரிய தாமரைகள். தளை அவிழ்க்கும் — தளையவிழ்க்கின்ற, தருண வேனில் — வேனிற்பருவமும், பனி மதுவின் பசுந்தாது — குளிர்ந்த தேனோடு பசிய மகரந்தத்தையும், பைம் பொழில் — பசிய மலர்ச்சோலைகளில், பரப்பி வரும் — பரப்பி வருகின்ற, பருவத் தென்றல் — இளந் தென்றலும், இல்லை போலும் — இல்லையோ—எ-று. (சுoரு)

வெண்பா.

இமையவர்கண்மௌலி யிணைமலர்த்தாள்சூடச்
சமையந்தொறுநின்ற தையல்—சிமைய
மலைமடந்தைவாச மலர்மடந்தையெண்ணெண்
கலைமடந்தைநாவலோர் கண்.

இ-ள். இணை மலர் — இரண்டு தாமரை மலர்கள் போன்ற, தாள் — தன் சீர் பாதங்களை, இமையவர்கள் — தேவர்கள், சூட — தம் சிரசிற் சூடும்படி, சமையம் தொறும் — எல்லாச் சமயங்களிலும், நின்ற — நிலைபெற்றிருந்த, தை யல் — மடவாள், சிமையம் — சிகரங்களையுடைய, மலை மடந்தை — மலை யரை யன் மகளுமாய், வாசம் மலர் மடந்தை — மணம் பொருந்திய தாமரை மலர் மேலிருந்த சிதேவியுமாய், எண்ணெண் கலை மடந்தை — அறுபத்து நான்கு கலைகளுக்குத் தலைவியுமாய் நின்ற சரசுவதி, (அன்றியும் அவள்) நாவலோர் கண் — நாவலர்க்குக் கண்ணாயிருப்பவள்—எ-று.

சமையம் — அறுசமயம். (சுoசு)

தலைவனைநோக்கிப் பாங்கிசொல்லியது.

ஆக்கம்புகழ்பெற்ற தாவியிவள்பெற்றாள்
பூக்கட்குழற்கார் பொறைபெற்ற—மாக்கடல்சூழ்
மண்பெற்றவொற்றைக் குடையாய்வரப்பெற்றெங்
கண்பெற்றவின்று களி.

இ-ள். மா கடல் சூழ் – பெரிய கடல்சூழ்ந்த, மண் பெற்ற – நில வுலக முழுதையுங்கொண்ட, ஒற்றைக் குடையாய் – ஒப்பற்ற குடையையுடைய வனே, வரப்பெற்று – நீ யெங்களை நினைத்து வந்ததனால், புகழ் – உன் புகழானது, ஆக்கம் பெற்றது – பெருக்கத்தையடைந்தது, இவள்ஆவிபெற்றாள்- இவள் உயிர் பெற்றாள், கார் குழல் – இவளது கருங் கூந்தலானது, கள் பூ பொறை பெற்ற – தேனையுடைய மலர்களின் பாரத்தைப் பெற்றது, இன்று இப்பொழுது, எம் கண் – எமது கண்கள், களிபெற்ற – களிப்பையடைந்தன—எ-று.

ஒற்றைக்குடை – தனிக்குடையெனினுமாம். (சுO௭)

செருமானவேற்சென்னி தென்னுறந்தையார்தம்
பெருமான்முகம்பார்த்த பின்னர்—ஒருநாளும்
பூதலத்தோர்தம்மைப் பொருணசையாற்பாராவாம்
காதலித்துத்தாழ்ந்திரப்போர் கண்.

இ-ள். காதலித்து-பொருளை விரும்பி, தாழ்ந்து-பொருளுடையோரைத்தாழ்ந்து, இரப்போர் – இரப்பவரது, கண் – கண்கள், செருமானம் வேல்- போர்த்தொழிலில் வலிய பெருமை யமைந்தவேலையும், சென்னி – சென்னி யென்னும் பெயரையுமுடையனாய், தென் உறந்தையார் தம்பெருமான் – தெற்கின்கண்ணுண்டாகிய உறந்தைப் பதியார்க்குத் தலைவனாகியசோழனுடைய முகம் – முகத்தை, பார்த்த பின்னர் – பார்த்தபிறகு, ஒரு நாளும் – ஒருகாலத்தும், பொருள் நசையால் – பொருள் விருப்பத்தால், பூதலத்தோர் தம்மை- உலகத்தோரை, பாராவாம் – பாராவாயின—எ-று.

இவ்வாறு கூறவே அவன் இரவலரது பொருளாசை தீரும்படி கொடுப்பவனென்பது விளங்கும். (சுOஅ)

தலைவன் கூற்று.

ஒருபேருணர்வுடனே யொண்ணிறையுந்தேய
வருமேதுறவென்பால் வைத்த—வொருபேதை
போதளவுவாசப் புரிகுழல்சூழ்வாண்முகத்துக்
காதளவுநீண்டுலவுங் கண்.

இ-ள். என்பால் துறவுவைத்த – என்னிடத்துப் பிரிவைவைத்த, ஒரு பேதை – ஒருபெண்ணின், போது அளவு வாசம் – மலர் மணந் தங்கிய, புரி

குழல் சூழ்—கட்டப்பட்ட கூந்தலாற் சூழப்பட்ட, வாள் முகத்து – ஒளிபொருந்திய முகத்தின்கண்ணே, உலவும் கண் – உலாவாநின்ற கண்கள், ஒருபேருணர்வுடனே – ஒப்பற்ற பேரறிவோடு, ஒள் நிறையும்தேய – நல்லொழுக்கமும் குன்றும்படி, வரும் – என்னெதிரே தோன்றுகின்றன—எ-று. (கூ0கூ)

தலைமகன்கூற்று.

ஐயோவகலல்குல் சூழ்வருதற்காழித்தேர்
வெய்யோற்கனேகநாள் வேண்டுமால்—கைபரந்து
வண்டிசைக்குங்கூந்தன் மதர்விழிகண்சென்றுலவ
எண்டிசைக்கும்போதா திடம்.

இ-ள். கை பரந்து – ஒழுங்காகப் பரவி, வண்டு இசைக்கும் – வண்டுகள் பண் பாடுதற்கிடமாகிய, கூந்தல்–கூந்தலையுடையாளது, அகல் அல்குல் சூழ்வருதற்கு – அகன்ற அல்குலைச் சுற்றிவருதற்கு, ஆழித்தேர் வெய்யோற்கு – ஒற்றைச் சக்கரம்பூண்ட தேரினையுடைய சூரியனுக்கு, அனேக நாள் வேண்டும் – நெடுநாள் வேண்டும், (அதுவேயுமன்றி) மதர் விழிகள் சென்று உலவ – இவளது மதர்த்த கண்கள் சென்றுலாவுதற்கு, எண்திசைக்கும் இடம்போதாது – எட்டுத்திக்குகளிலுமிடமும்போதாது—எ-று.

ஐயோ என்றது சூரியனுக்கிரங்கற்குறிப்பு. (கூக0)

தலைமகன்கூற்று.

அங்கண்மாஞாலத் தகல்விசும்பைமுன்படைத்த
பங்கயத்தோனந்நாளிப் பைந்தொடிதன்—கொங்கைத்
தடம்பெருகியோங்குமெனத் தானினையாவாறே
இடம்பெருகச்செய்யா வியல்பு.

இ-ள். அம் கண் மா ஞாலத்து – அழகிய விடத்தையுடைத்தாய்ப் பெரிதாகிய நிலவுலகத்தில், அகல் விசும்பை–பெரிய ஆகாயத்தை, முன்படைத்த, முன்னே சிருஷ்டிசெய்த, பங்கயத்தோன் – பிரமன், அந்நாள்–அந்நாளிலே, இடம் பெருகச்செய்யா இயல்பு – (இவ்வாகாயத்தை) இடப்பரப்புண்டாகச் செய்யா தொழிந்தமைக்குக் காரணம், இ பைந்தொடி தன் – இந்தப்பெண்ணினது, கொங்கைத் தடம் – தனப்பிரதேசம், பெருகி ஓங்கும் என் – மிகப் பருத்தோங்குமென்று, தான் நினையா ஆறே – தான் ஆலோசியாமையோ, (அறியோம்)—எ-று. (கூகக)

சோழன் குதிரைச்சிறப்பு.

காணிமிர்த்தாற்கண்பரிவ லல்லியோபுல்லாதார்
மானனையார்மங்கலநா ணல்லவோ—தான

மழைத்தடக்கைவார்கழற்கான் மானவேற்கிள்ளிப்
புழைத்தடக்கைநால்வாய்ப் பொருப்பு.

இ-ள். தானம்மழை — தானமாகிய மழையைப் பொழிகின்ற, தடக்கை- பெரிய மேகம்போன்ற கையினையும், வார் கழல் கால் — நீண்ட வீரக் கழலை யணிந்த காலினையும், மானம் வேல் — பெரிய வேலா யுதத்தினையு முடைய, கிள்ளி — சோழனது, புழை தடக்கை-தொளையையுடைய பெரிய துதிக்கை யையும், நால்வாய் — தொங்குகின்ற வாயையும் உடைய, பொருப்பு — மலை போன்ற யானையானது, கால் நிமிர்த்தால் — காலை வலித்தால், கண் பரிவ — கண்ணறுவன, வல்லியோ — கால் விலங்குதானோ, புல்லாதார் — அவன்பகை வரது, மான் அனையார் — மான்போல்வாராகிய மனைவியரது, மங்கல நாண் அல்லவோ — மங்கல சூத்திரமல்லவோ—எ-று.

மங்கல நாண் — மங்கலியம். (தாலி.) (௬௪௨)

தலைமகள்கூற்று,

செங்கலசக்கொங்கைச் செறிகுறங்கிற்சீறடிப்பேர்
பொங்கரவவல்குற் பொருகயற்கட்—செங்கனிவாய்க்
காருருவக்கூந்தற் கதிர்வளைக்கைக்காரிகைத்தா
மோருருவென் னுள்ளத்தே யுண்டு.

இ-ள். செங்கலசம் கொங்கை-செவ்விய கலசம்போன்ற தனத்தையும், செறி குறங்கின் — சிறிய தொடையையும், சீறடி — சிற்றடியையும், பேர் பொங்கு அரவு அல்குல் — பெரிதாய்ச் சீறுகின்ற பாம்பின் படம்போன்ற அல்குலையும், பொருகயல் கண் — ஒன்றோடொன்று சண்டை செய்கின்ற சேல்மீன்போன்ற கண்ணையும், செங்கனிவாய் — செவந்த கோவைக் கனி போன்ற அதரத்தையும், கார் உருவம் கூந்தல் — கருநிறமுள்ள கூந்தலையும், கதிர்வளைக்கை — ஒளியுள்ள வளையலையணிந்த கையினையும், காரிகைத்து ஆம் — அழகினையு முடைத்தாகிய, ஓர் உரு — ஒருவடிவம், என் உளத்தே உண்டு — என்மனத்தின் கண்ணேயுண்டு—எ-று. (௬௪௩)

நீலமணிமிடற்ற னீண்டசடைமுடியன்
நூலணிந்தமார்ப னுதல்விழியன்—தோலுடையன்
கைம்மான்மறியன் கனன்மழுவன்கச்சாலை
எம்மானிமையோர்க் கிறை.

இ-ள். நீல மணிமிடற்றன் — நீல நிறமுள்ள மணிகண்டன், நீண்டசடை முடியன்—, நூல் அணிந்த மார்பன் — முப்புரி நூலை யணிந்த மார்பினை யுடையவன், நுதல்விழியன்—நெற்றிக்கண்ணன், தோல் உடையன்—தோலா டையையுடையவன், கைமான் மறியன்—கையில் மான் கன்றையுடையவன்,

கனல் மழுவன் – நெருப்புருவாகிய மழுவையுடையவன், கச்சாலை எம்மான்– திருக்கச்சாலை யெம்பெருமான், (அவன்) இமையோர்க்கு இறை – தேவர்களுக்குத் தலைவனாவான்—எ-று. (சுகசு)

சேவிலிகூற்று.

உள்ளங்குளிர வுரோமஞ்சிலிர்த்துரையும்
தள்ளவிழிநீரரும்பத் தன்மறந்தாள்—புள்ளலைக்கும்
தேந்தாமரைவயல்சூழ் தில்லைத்திருநடஞ்செய்
பூந்தாமரைதொழுத பொன்.

இ-ள். புள் அலைக்கும் – அன்னமுதலிய புட்கள் அலைக்காநின்ற, தேம்– தேனையுடைய, தாமரை – தாமரை மலர்களலர்ந்த, வயல்சூழ் – வயல்சூழ்ந்த தில்லை – தில்லையில், திருநடம்செய் – திருநடநஞ் செய்கின்ற, பூந்தாமரை– (இறைவனது) பொலிவாகிய பாததாமரைமலரை, தொழுதபொன் – தொழுதபொன்போல் வாளாகிய என்பெண், உள்ளம்குளிர – மனங்குளிர, உரோமம் சிலிர்த்து – மயிர் சிலிர்த்து, உரையும்தள்ள – வார்த்தையும்தடுமாற, விழிநீர் அரும்ப – கண்களில் நீர்சுரக்க, தன்மறந்தாள் – தன்னையும் மறந்துவிட்டாள்—எ-று. (சுகரு)

பத்தித்தகட்டகறைமிடற்றபைவிரியுந்
துத்திக்கவைநாத் துளையெயிற்ற—மெய்த்தவத்தோர்
ஆகத்தானம்பலத்தானாராவமுதணங்கின்
பாகத்தான்சாத்தும் பணி.

இ-ள். மெய்த்தவத்தோர் ஆகத்தான் – மெய்த் தவத்தாரது மனத்தில் உறைபவன், அம்பலத்தான் – பொன்னம்பலத்தையுடையவன், ஆராவமுது– ஆராவமுதுபோன்ற, அணங்கின் – உமாதேவியின், பாகத்தான் – பாகத்தையுடையவன், (அவன்) சாத்தும்பணி – ஆபரணமாக அணிந்துகொள்ளும் பாம்புகள், பத்தித்த அகட்ட – வரிசையாகிய வரிகளமைந்த வயிற்றையுடையன, கறைமிடற்ற – விஷகண்டத்தையுடையன, பைவிரியும் – படத்தின்மேல்விரிகின்ற, துத்தி – பொறிகளையும், கவைநா – பிளவுபட்ட நாவையும், துளை எயிற்ற – தொளையோடுகூடிய பற்களையுமுடையன—எ-று.

அகடு – வயிறு, கறை – விஷம், மிடறு – கண்டம், எயிறு – பல், ஆராவமுது – தெவிட்டாத அமிர்தம், பணி – பாம்பு. (சுகசு)

சூழ்ந்துமுரன்றணவி வாசந்துதைந்தாடித்
தாழ்ந்துமதுநுகர்ந்து தாதருந்தும்—வீழ்ந்தபெரும்
பாசத்தார்நீங்காப் பரஞ்சுடரின்பைங்கொன்றை
வாசத்தார்நீங்காத வண்டு.

இ-ள். வீழ்ந்தபெரும்பாசத்தார் நீங்கா — பெரியபாசத்தைவிட்டு நீங்கி னுரைவிட்டு நீங்காத, பரன்சுடரின் — பரஞ்சோதியின், பைகொன்றை — பசி யகொன்றைமலரால் தொடுக்கப்பட்ட, வாசத்தார் நீங்காத — மணமாலையை விட்டு நீங்காத, வண்டு — வண்டுகள்,சூழ்ந்து — வளைந்து,முரன்று — சத்தித்து, அணவி — கிட்டி, வாசம்துதைந்து ஆடி — மணம்பொதிந்து மேலேபறந்து, தாழ்ந்துமதுநுகர்ந்து — விரும்பி மதுவையுண்டு, தாது அருந்தும் — மகரந்தத் தையுண்ணும்—எ-று. (௬௪௭)

தலைமகன்கூற்று.

பால்போலுமின்சொற் பவளம்போற்செந்துவர்வாய்
சேல்போற்பிறழுந் திருநெடுங்கண்—மேலாம்
புயல்போற்கொடைக்கைப் புனனாடன்கொல்லி
அயல்போலும்வாழ்வ தவர்.

இ-ள். பால்போலும் இன்சொல் — பால்போலும் இனியசொல்லினையும், பவளம்போல் செந்துவர்வாய் — பவளம்போலச் சிந்துவிளங்கும் வாயினையும், சேல்போல்பிறழும் — சேன்மீன்போன்று பிறழாநின்ற, திருநெடுகண் — அழகிய நெடியகண்ணினையும் உடைய, அவர்வாழ்வது — அவர்வாழுமிடம், மேல் ஆம் — மேன்மையாகிய, புயல்போல் — மேகம்போன்ற, கொடைகை — கொடைக்கையினையுடைய, புனல்நாடன் — சோழனது, கொல்லி அயல்போலும்- கொல்லிமலையின் அயல்போலும்—எ-று. (௬௪௮)

தாமரைவாண்முகத்துத் தண்டரளம்போன்முறுவல்
காமருவேய்புரைதோட் காரிகையீர்—தேமருவும்
பூங்குழலின்வாசப் பொறைசுமந்துநேர்ந்ததோ
பாங்குழலுந்தென்றற் பரிசு.

இ-ள். தாமரைவாள்முகத்து — தாமரைமலர்போன்ற ஒளியுள்ள முகத்தினையும், தண்தரளம்போல் முறுவல் — தண்ணிய முத்துப்போன்ற பற்களையும், காமர்வேய் புரைதோள் — அழகிய மூங்கில்போலுந் தோள்களையுமுடைய, காரிகையீர் — மாதரே,பாங்கு — உமதுபக்கத்திலே, உழலும் — உலாவுகின்ற, தென்றல்பரிசு — தென்றலின்தன்மை, தேம்மருவும் — நேன்பொருந்திய, பூகுழலின் — பூங்குழலின் கண்ணுண்டாகிய, வாசப்பொறை சுமந்து- நறுநாற்றத்தின் பாரத்தைத் தாங்கினதனல், நேர்ந்ததோ — மெலிந்துபோயிற்றோ—எ-று. (௬௪௯)

களிக்குங்கயல்போலு நுங்கணுங்கண்போல்
களிக்குங்கயலுங் கனிவாய்த்—தளிர்க்கொடியீர்
தாமரைபோன்மலரு நும்முகநும்முகம்போற்
றாமரையுஞ்செவ்வி தரும்.

இ-ள். கனிவாய் — கொவ்வைக்கனிபோலும் வாயினையுடைய, தளிர்கொடியீர் — தளிரோடுகூடிய கொடிபோல்வீர், நும்கண் — நும்கண்கள், களிக்கும் கயல்போலும் — செருக்குகின்ற கயல்போன்றன, கயலும் — அக்கயல்களும், நும்கண்போல் களிக்கும் — நும்கண்கள்போலக் களியாநின்றன, (இதுவன்றி) நும்முகம் தாமரைபோல்மலரும் — நும்முகம் தாமரைபோல மலராநின்றது, தாமரையும் — அத்தாமரையும், நும்முகம்போல் — நும்முகம்போல, செவ்விதரும் — அழகைத்தராநின்றது—எ-று.

களித்தல் — மதர்த்தல். வாய்என்ற குறிப்பால் கனி கொவ்வைக்கனியையுணர்த்திற்று. (௬உ௦)

தளிபெற்றுவைகிய தண்சுனைநீலம்
அளிபெற்றார்கண்போ லலரும்—அளிபெற்ற
நல்லார்திருமுகத் தாற்றநளிபெற்ற
கல்லாரம்போன்மலருங் கண்.

இ-ள். தளிபெற்றுவைகிய — மழையையேற்று இருத்தலால், தண் — குளிர்ந்த, சுனை — சுனைநீரிலுள்ள, நீலம் — நீலப்பூவானது, அளிபெற்றார்கண்போல் — தலைவரால் தலையளி செய்யப்பெற்ற மாதரதுகண்போல், அலரும் — மலராநின்றது, அளிபெற்ற — (அவ்வாறு) தலையளி செய்யப்பெற்ற, நல்லார் — மாதரது, திருமுகத்து — திருமுகத்தில், ஆற்ற — மிகுதியாக, நளிபெற்ற — குளிர்ச்சியைக் கொண்டிருக்கிற, கண் — கண்களும், கல்லாரம்போல் மலரும் — நீலப்பூப்போல மலராநின்றன—எ-று.

தளி — மழை, அளி — தலைவர்செய்யும் அன்பு, கல்லாரம் — கருங்குவளைமலர். (௬உ௧)

தாமரையன்று முகமேயீ தீங்கிவையும்
காமருவண் டல்ல கருநெடுங்கண்—தேமருவு
வல்லியினல்ல ளிவளென்மனங்கவரும்
அல்லிமலர்க்கோதை யாள்.

இ-ள். ஈது தாமரை அன்று முகமே — இது தாமரைமலரல்ல முகமே, இவையும் — இவைகளும், காமர்வண்டு அல்ல — அழகாகிய வண்டுகளல்ல, கருநெடுங்கண் — கரிய நெடியகண்களே, இவள் — இவள், தேமருவு — தேன்பொருந்திய, வல்லி அல்லள் — கொடியல்லள், என்மனம் கவரும் — என்மனத்தைக் கவர்கின்ற, அல்லிமலர் கோதையாள் — அகவிதழ்களையுடைய பூமாலையையணிந்தமாதே—எ-று.

காமருஎன்பதில் உகரமும் வல்லியின் என்பதில் இன்னும் சாரியைகள்.

அன்னைபோலெவ்வுயிருந் தாங்குமநபாயா
நின்னையாரொப்பார் நிலவேந்தர்—அன்னதே
வாரிபுடைசூழ்ந்த வையகத்திற்கில்லையாற்
சூரியனேபோலுஞ் சுடர்.

இ-ள். எவ்வுயிரும் – எல்லாவுயிர்களையும், அன்னைபோல் – தாயைப் போல, தாங்கும் – ஆதரிக்கின்ற, அநபாயா – அநபாயச்சோழனே, நிலவேந்தர்—நிலவுலகத்தரசருள், நின்னை ஒப்பார்யார் – உன்னை நிகர்ப்பவர்யாவர், அன்னதே – அதுபோலவே, வாரிபுடைசூழ்ந்த – கடல்புடைசூழ்ந்த, வையகத்திற்கு – உலகத்திற்கு, சூரியனைப்போலும் சுடர் இல்லை – சூரியனைப்போலும் சுடரில்லை—எ–று.

வாரி – கடல், புடை – பக்கம். (கூஉங)

தாதொன்றுதாமரையே நின்முகமொப்பதுமற்
றியாதொன்றுமொவ்வா திளங்கொடியே—மீதுயர்த்த
சேலேபணியப் புலியுயர்த்தசெம்பியர்கோன்
வேலேவிழிக்கு நிகர்.

இ-ள். இளங்கொடியே – இளங்கொடிபோல்வாளே, மீது உயர்த்த-எல்லார்கொடிக்கு மேலாகவுயர்த்தப்பட்ட, சேல் – (பாண்டியனது) மீனக்கொடியானது, தாழ – தாழும்படி, புலிஉயர்த்த – புலிக்கொடியை உயர்த்த, செம்பியர்கோன் – சோழனது, வேலே – வேலாயுதமே, விழிக்குநிகர் – உன் விழிக்கு நிகராவது, தாதுஒன்று தாமரையே – மகரந்தம்பொருந்திய தாமரைமலரே, நின்முகம் ஒப்பது – உன்முகத்தினை நிகர்ப்பது, மற்றுயாது ஒன்றும் ஒவ்வாது – (இவையேயன்றி உன்கண்ணையு முகத்தையும்) வேறொன்றும் நிகர்த்திராது—எ-று. (கூஉச)

தலைமகன்கூற்று.

தாதளவிவண்டு தடுமாறுந்தாமரைகொல்
மாதர்விழியுலவு வாண்முகங்கொல்—யாதென்
றிருபாற்கவருற் றிடையூசலாடி
யொருபாற்படாதென் னுளம்.

இ-ள். தாது அளவி – தாதைக்கலந்து, வண்டு – வண்டுகள், தடுமாறும்-தடுமாறுகின்ற, தாமரைகொல் – தாமரைமலரோ, மாதர் – அழகாகிய, விழி உலவு – கண்களுலாவாநின்ற, வாள்முகம்கொல் – ஒளிபொருந்திய முகமோ யாதுஎன்று–(இவ்விரண்டனுள்) யாதோவென்று, இருபால்கவருற்று – இருபக்கத்திலு மிழுக்கப்பட்டு, இடைஊசலாடி – இடையே ஊசலாடி, என் உள்ளம் – என்மனமானது, ஒருபால் படாது – ஒருபக்கத்தில் துணிகின்றதில்லை—எ-று. (கூஉரு)

திருமுகம்போன்மலருஞ் செய்யகமலம்
கருநெடுங்கண்போலுங் கயல்கள்—அரிவை
இயல்போலுமஞ்ஞை யிடைபோலுங்கொம்பர்
மயல்போலும்யாம்போம் வழி.

இ-ள். செய்ய கமலம் – செந்தாமரை மலர், அரிவை திருமுகம்போல் மலரும் – இம்மாதின் திருமுகம்போல மலரா நிற்கும், கயல்கள் – கயல் மீன்கள், கருநெடுங் கண்போலும்—கரிய நெடிய கண்கள்போன் றிராநின்றன, மஞ்ஞை இயல்போலும் – மயில்கள் சாயல்போலிராநின்றன, கொம்பர் – பூங்கொடி, இடைபோலும் – இடையை நிகராநின்றது, யாம்போம் விழி மயல் போலும்–(ஆதலால்) இவ்வழியில் யாம் போகும் போக்கு ஓர் மயல்போலும்.

மயல் – ஆசை. அரிவையென்பதனைக் கண் முதலியவற்றின் முதலிற் கூட்டுக. (சுஉசு)

வேலுங்கருவிளையு மென்மானுங்காவியும்
சேலும்வடுவகிருஞ் செஞ்சரமும்—போலுமால்
தேமருவியுண்டு சிறைவண்டறைகூந்தற்
காமருவுபூங்கோதை கண்.

இ-ள். சிறைவண்டு-சிறையையுடைய வண்டுகள், தேம் மருவி உண்டு-மதுவை விரும்பியுண்டு, அறை – சத்திக்கின்ற, கூந்தல் – கூந்தலையும், காமருவு பூங்கோதை – அழகு பொருந்திய பூமாலையையு முடையவளாகிய இம்மாதினது, கண் – கண்கள், வேல் – வேலினையும், கருவிளையும் – கருவிளை மலரையும், மெல் மானும் – மெல்லிய மானையும், காவியும் – நீலமலரையும், சேலும் – சேல் மீனையும், வடு வகிரும் – மாவடுவின் பிளவையும், செஞ்சரமும் – செவ்விய பாணத்தையும், போலும் – நிகர்த்திரா நின்றன—எ-று.

கருவிளை – காக்கணம்பூ. மெல் மான் – மான் கன்று. (சுஉஎ)

சீதமதியி னொளியுஞ் செழுங்கமலப்
போதின்புதுமலர்ச்சி யுங்கொண்டு—வேதாதன்
கைம்மலரானன்றிக் கருத்தால்வகுத்தமைத்தான்
மொய்ம்மலர்ப்பூங்கோதை முகம்.

இ-ள். மொய் – நெருங்கிய, மலர் பூங் கோதை – பொலிவாகிய மலர் மாலையை யணிந்தவளது. முகம் – முகத்தை, வேதா – பிரமனானவன், சீதம் மதியின் ஒளியும் – குளிர்ந்த சந்திரனது ஒளியையும், செழுங் கமலப் போதின் – செழுமையாகிய தாமரை மலரின், புது மலர்ச்சியும் – புதிய மலர்ச்சியையும், கொண்டு – எடுத்துக்கொண்டு, தன் கை மலரான் அன்றி – தன் தா

மரை மலர்போன்ற கைகளானன்றி, கருத்தால் வருத்தமைத்தான் — மனத்தால் வருத்தமைத்தான்—எ-று.

கருத்தால் வருத்தமைத்தல் — மாநதச் சிருட்டி. (கூஉஅ)

சந்தநத்திற்செந்தழலுந் தண்மதியில்வெவ்விடமும்
வந்தனவேபோலுமா னும்மாற்றம்—பைந்தொடியீர்
வாவிக்கமல மதிமுகங்கண்டேக்கறுவார்
ஆவிக்கிவையோ வரண்.

இ-ள். சந்தநத்தில் செந்தழலும் — சந்தநத்தில் சிவந்த நெருப்பும், தண் மதியில் வெவ்விடமும் — குளிர்ந்த சந்திரனிடத்தில் வெவ்விய விஷமும், வந்தனவே போலும் — உண்டானவற்றையே நிகர்க்கும், (எவையெனின்) நும் மாற்றம் — நுமது சொற்கள், பைந் தொடியீர் — பசும் பொன் வளையலை யணிந்தவரே, வாவி கமலம் — தடாகத்தின் கமல மலரையும், மதி — பூர்ண சந்திரனையும்போன்ற, முகம் கண்டு — நுமது முகத்தைக்கண்டு, ஏக்கறுவார் — ஏக்கறுவோராகிய ஆடவர்து, ஆவிக்கு — உயிருக்கு, அரண் — காவலாவன, இவையோ — இவைதாமோ—எ-று. (கூஉகூ)

குழையருகுதாழக் குனிபுருவந்தாங்கி
உழையருயிர்பருகி நீண்ட—விழியுடைத்தாய்
வண்டேறிருளளகஞ் சூழவருமதியொன்
றுண்டேலிவண்முகத்திற் கொப்பு.

இ-ள். குழை அருகுதாழ — குண்டலம் அருகே தொங்கவும், குனிபுருவம் தாங்கி — வளைந்த புருவத்தைத்தாங்கி, உழையர் உயிர் பருகி — அருகேயிருப்போருடைய உயிரைப்பருகி, நீண்ட விழி உடைத்தாய் — நீண்ட கண்களையுடையதாய், வண்டு ஏறு — வண்டுகளேறும்படியான, இருள் அளகம் சூழ — இருண்ட கூந்தல் சூழவும், வரும் — வருகின்ற, மதி ஒன்று உண்டேல் — ஒரு பூரணசந்திரன் உளதாயிருப்பின், (அது) இவள் முகத்திற்கு ஒப்பு — இவளுடைய முகத்துக்கு நிகராகும்—எ-று. (கூஙO)

செந்திருவுந்திங்களும் பூவுந்தலைசிறப்பச்
சந்தத்தொடையோ டணிதழுவிச்—செந்தமிழ்நூல்
கற்றோர்புனையுங் கவிபோன்மனங்கவரும்
முற்றாமுலையாண் முகம்.

இ-ள். முற்றா முலையாள் முகம் — இளமையாகிய தனங்களையுடையவளாகிய இம்மாதின் முகமானது; செந்திருவும் திங்களும் பூவும் தலைசிறப்ப — செந்திருவையும் திங்களையும் பூவையும் முதற்கண்ணே யுடைத்தாகி, சந்தத்தொ

டையோடு – அழகிய தொடைகளோடு, அணிதழுவி – அணியைத் தழுவி, செந்தமிழ் நூல் கற்றார் – செந்தமிழ் நூலைக் கற்றுவல்ல அறிஞர், புனையும் – செய்கிற, கவிபோல் – கவியைப்போல, மனம் கவரும் – எமது மனத்தைக் கவராநின்றது—எ-று.

திரு, திங்கள், பூ – மங்கல மொழிகள், தொடை – சொற்றொடை, அணி – அலங்காரம், இது கவிக்கும், அழகு, பூரண சந்திரன், தாமரைமலர், பூமாலை, ஆபரணம், இது தனத்துக்கும் கொள்க. (சுங்க)

வாளரவின்செம்மணியும் வன்னியிளம்பாசிலையும்
நாளிளையதிங்க ணகைநிலவும்—நீளொளியால்
தேனுலவுபூங்கொன்றைத் தேவர்கோன்செஞ்சடைமேல்
வானுலவுவிற்போல் வரும்.

இ-ள். வான் அரவின் செம்மணியும் – ஒளியுள்ள பாம்பின் செம்மணியும், வன்னி இளம்பாசிலையும் – வன்னியின் இளமையாகிய பச்சிலையையும், நாள் இளைய திங்கள் நகைநிலவும் – இளந்திங்களின் சந்திரிகையும், நீள் ஒளியால் – தத்தம் பெரியவொளிகளைப் பரப்புதலால், தேன் உலவு – தேன் பொருந்திய, பூ கொன்றை – கொன்றை மலர்மாலையை யணிந்த, தேவர் கோன் – தேவாதிபனாகிய சிவபெருமானது, செஞ்சடை – செஞ்சடையானது, மேல் வான் உலவு வில்போல்வரும் – மேலே ஆகாயத்திலுலாவுகின்ற இந்திர வில்லைப்போலத் தோன்றுகின்றது—எ-று.

இறைவனது செஞ்சடையானது செம்மணி முதலியவற்றி னொளிபட்டு இந்திரதநுசை நிகர்த்துத் தோன்றுகின்றதென்பது கருத்து. (சுஙஉ)

தலைமகன் பாங்கனோடு சொல்லியது.

அங்கைமலரு மடித்தளிருங்கண்வண்டும்
கொங்கைமுகிழுங் குழற்காரும்—தங்கியதோர்
மாதர்கொடியுளதா னண்பாவதற்கெழுந்த
காதற்குளதோ கரை.

இ-ள். அங்கை மலரும் – அங்கையாகி தாமரை மலரும், அடி தளிரும் – அடியாகிய தளிரும், கண் வண்டும் – கண்ணாகிய வண்டுகளும், கொங்கை முகிழும் – கொங்கையாகிய அரும்பும், குழற்காரும் – கூந்தலாகிய மேகமும், தங்கியது – தங்கப்பெற்றதாகிய, ஓர் – ஒரு, மாதர் – விருப்பத்தையுண்டாக்குகின்ற, கொடி உளது – கொடியுண்டு, நண்பா – நண்பனே, அதற்கு எழுந்த காதற்கு – அதன்பொருட் டெனக்குண்டாகிய ஆசைக்கு, கரை உளதோ – கரையுண்டோ—எ-று. (சுஙஙு)

செவ்வாய்த்தளிரு நகைமுகிழுங்கண்மலரும்
மைவாரளக மதுகரமும்—செவ்வி

உடைத்தாந்திருமுகமென் னுள்ளத்துவைத்தார்
துடைத்தாரேயன்றே துயர்.

இ-ள். செவ்வாய் தளிரும் – செவ்வாயாகிய தளிரினையும், நகை முகிழும் – நகையாகிய அரும்பினையும், கண்மலரும் – கண்ணாகிய மலரினையும், மைவார் அளகம் மதுகரமும் – கரிய நீண்ட அளகமாகிய வண்டினையும், செவ்வி உடைத்து ஆம் – அழகாக வுடைத்தாயிருக்கிற, திரு முகம் – திருமுகத்தை, என் உள்ளத்து வைத்தார் – என் மனத்தின் கண்ணே வைத்தவர், துயர் துடைத்தாரேயன்றே – என் துயரத்தை நீக்கினாரேயல்லவா—எ-று.

முகிழ் – முல்லையரும்பு, மலர் – தாமரைமலர். (கூ௩௪)

தலைவியைக்கண்டமை பாங்கன் கூறல்.

செவ்வாய்நகையரும்பச் செங்கைத்தளிர்விளங்க
மைவாணெடுங்கண் மதர்த்துலவச்—செவ்வி
நறவலருஞ்சோலை வாய்நின்றதேநண்பா
குறவர்மடமகளாங் கொம்பு.

இ-ள். செவ்வாய் நகை அரும்ப – செவந்தவாய் எயிற்றையரும்பவும், செங்கை தளிர் விளங்க – செவந்த கைகளாகிய தளிர் விளங்கவும், மைவாள் நெடுங்கண் மதர்த்து உலவ – கருமையாய் வாள்போன்ற நெடிய கண்கள் மதர்த்துலாவவும், செவ்வி – புதிதாகிய, நறவு அலரும் சோலைவாய் – தேனோடுகூடி விளங்குஞ் சோலையின் கண், நின்றது – நில்லா நின்றது, நண்பா – தோழனே, குறவர் மடமகள் ஆம் கொம்பு – குறவர் மடமகளாகிய பூங்கொம்பு.

மை – மையெழுதின எனினுமாம். வாள் – ஒளியுமாம். நறவு – தேன்.

தலைமகன் சொல்லியது.

தண்மதிக்குத்தோலாது தாழ்கயத்துவைகாது
முண்மருவுந்தாண்மேல் முகிழாது—நண்ணி
இருபொழுதுஞ்செவ்வியியல்பாய்மலரும்
அரிவைவதநாம்புயம்.

இ-ள். அரிவை – என் காதலியின், வதநாம் புயம் – முகமாகிய தாமரை மலர், தண் மதிக்கு தோலாது – தட்டமாகிய சந்திரனுக்குத் தோற்காது, தாழ் கயத்து வைகாது – ஆழ்ந்த கயத்தில் தங்காது, முள்மருவு தாள்மேல் முகிழாது – முள்ளோடுகூடிய நாளத்தின்மேல் அரும்பாது, இருபொழுதும் – இரண்டுகாலத்திலும், செவ்விநண்ணி – அழகு பொருந்தி, இயல்பாய் மலரும் – இயற்கையாய் மலர்ாநிற்கும்—எ-று.

சயம் – ஓடை, தாள் – தண்டு, முகிழ்த்தல் – மொட்டித்தல், வதநம்-முகம், அம்புயம் – தாமரை. (௯௬௬)

தலைமகன் சொல்லியது.

கைகாந்தள்வாய்குமுதங் கண்ணெய்தல்காரிகையீர்
மெய்வார்தளிர்கொங்கை மென்கோங்கம்—இவ்வனைத்தும்
வன்மைசேர்ந்தாவி வருத்துவதுமாதவமொன்
றின்மையேயன்றோ வெமக்கு.

இ-ள். காரிகையீர் – அழகினையுடையீர், (நுமது) காந்தள்கை – காந்தள் மலர்போலுங் கையும், குமுதம்வாய் – குமுத மலர்போலும்வாயும், நெய்தல்கண் – நெய்தல்மலர்போலுங் கண்ணும், வார்தளிர்மெய் – நீண்ட தளிர் போலும் மேனியும், மென்கோங்கம் கொங்கை – மெல்லிய கோங்கரும்பு போலும் கொங்கையும் ஆகிய, இவ்வனைத்தும் – இவையாவும், வன்மைசேர்ந்து – வன்மைபொருந்தி, ஆவி – எம்முயிரை, வருத்துவது – வருத்துதற்குக் காரணம், எமக்கு – எமக்கு, மாதவம் ஒன்று இன்மையே அன்றோ – முற்காலத்துச்செய்த பெரிய தவப்பயனொன்றில்லாமையே யல்லவா—எ-று.

குமுதம் – செவ்வல்லிமலர், நெய்தல் – நீலமலர். (௯௬௭)

தலைமகன் சொல்லியது.

விழியேகளிவண்டு மென்னகையேதாது
மொழியேமுருகுலாந் தேறல்—பொழிகின்ற
தேமருவுகோதைத் தெரிவைதிருமுகமே
தாமரையென்னுள்ளத் தடத்து.

இ-ள். என் உள்ளம் தடத்து – என்மனதாகிய தடத்தில், விழியே களி வண்டு – கண்ணே களிவண்டாகவும், மெல்நகையே தாது – மெல்லிய நகையேதாதாகவும், மொழியே – சொல்லே, முருகு உலாம்தேறல்-வாசனையுள்ள தேனாகவும் கொண்டு, பொழிகின்ற தேம்மருவுகோதை-சொரிகின்ற மலர்த் தேனையுடைய கூந்தலையுடையாளாகிய, தெரிவை திருமுகம் தாமரை – என் காதலியின் திருமுகமாகிய தாமரைமலர் மலர்ந்திராநின்றது—எ-று.

களி – செருக்கு, தாது – மகரந்தம். (௯௬௮)

தலைமகன்கூற்று.

மாற்றத்தாற்கிள்ளை நடையான்மடவன்னம்
தோற்றத்தாற்றண்ணென் சுடர்விளக்கம்—போற்றும்
இயலான்மயிலெம்மை யிந்நீர்மையாக்கும்
மயலார்மதர்நெடுங்கண் மான்.

இ-ள். (நண்பனே) எம்மை இந்நீர்மை ஆக்கும் — எம்மை யித்தன்மையேமாகச்செய்த, மயல்ஆர் மதர்நெடு கண்மான் — காமமயக்கத்தைச் செய்கின்ற மதர்த்த நெடியகண்களையுடைய மான்போல் வாளாகிய என்காதலி, மாற்றத்தால் கிள்ளை — மொழியாற் கிளிபோல் வாள், நடையால் மட அன்னம் — நடையால் இளமையாகிய அன்னப் பெடைபோல்வாள், தோற்றத்தால் — உருவத்தால், தண் என் சுடர்விளக்கம் — தட்பமாகிய ஒளியையுடைய விளக்குப்போல் வாள், போற்றும் இயலால்மயில் — யாவராலும் புகழப்படுகின்ற சாயலால் மயில்போல்வாள்—எ-று.

மாற்றம் — சொல், நீர்மை — தன்மை. (கூ௩கூ)

தலைமகன் கூற்று.

பொங்களகமல்ல புயலேயிவையிவையும்
கொங்கையிணையல்ல கோங்கரும்பே—மங்கைநின்
மையரிக்கண்ணல்ல மதர்வண்டிவையிவையும்
கையல்லகாந்தண் மலர்.

இ-ள். மங்கை — மங்கைப்பருவமுடையவளே, இவை—இவை, பொங்கு அளகம் அல்ல — விளங்குகின்ற கூந்தலல்ல, புயலே — மேகப் பரப்பேயாம், இவையும் — இவையும், கொங்கை இணை அல்ல — இரண்டு தனங்களல்ல, கோங்கு அரும்பே — கோங் கரும்புகளேயாம், நின்மை அரிக்கண அல்ல- (இவை) உன்கரிய செவ்வரிபரந்த கண்களல்ல, மதர்வண்டு — மதர்த்தவண்டுகளேயாம், இவையும் — இவையும், கை அல்ல — கைகளல்ல, காந்தள்மலர்— காந்தள் மலர்களேயாம்—எ-று.

பொங்குதல் — விளங்குதல், அளகம் — கூந்தல், புயல் — மேகம். (கூ௪0)

தலைமகன்கூற்று.

மலையிற்பயிலா மடமஞ்ஞைவாரி
அலையிற்பிறவா வமுதம்—விலையிட்
டளவாதநித்தில மாராததேறல்
வளவாண்மதர்நெடுங்கண் மான்.

இ-ள். வளம் — செழுமையாகிய, வாள் — ஒளிபொருந்திய, மதர் — மதர்த்த, நெடுகண் — நெடிய கண்களையுடைய, மான் — மான்போல் வாளாகிய என்காதலி, மலையில் பயிலாமடமஞ்ஞை — மலைநிலத்திற் பழகாத மடமயில் போல்வாள், வாரி அலையில்பிறவா அமுதம் — பெருக்கையுடைய சமுத்திரத்திற்பிறவாத அமிர்தம்போல்வாள், விலையிட்டு அளவாத நித்திலம்-விலைதந்து அளந்துகொள்ளாத முத்தம்போல்வாள், ஆராததேறல் — தெவிட்டாத தேன் போல்வாள்—எ-று.

என்காதலிமயில் முதலியவைபோன் றிருக்கின்றனள் எனத் தலைமகன் தலைவியை வியந்துகூறியவாறு. (சுசுக)

தலைமகன்கூற்று.

மழலைவாய்நவ்வி மதர்நெடுங்கண்மஞ்ஞை
குழலின்பொறைமெலிந்த கொம்பர்—சுழல்கலவம்
தாங்கியவன்னந் தடங்கொங்கையாரமுதந்
தேங்கொள்கமலத் திரு.

இ-ள். தேம் கொள் கமலத்திரு — மணம் பொருந்திய தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற சீதேவிபோல் வாளாகிய என்காதலி, மழலைவாய்நவ்வி — மழலைச் சொல்லையுடைய மான்போல் கின்றாள், மதர்நெடுங்கண் மஞ்சை — மதர்த்த நெடியகண்களையுடைய மயில்போல் கின்றாள், குழலின் பொறைமெலிந்த கொம்பர்-கூந்தலின்பாரத்தாலே யிளைத்ததோர் பூங்கொம்பு போல்கின்றாள், சுழல்கலவம்தாங்கிய அன்னம் — சுழல்கின்ற கலாபத்தைத்தாங்கிய அன்னத்தை நிகர்க்கின்றாள், தடம்கொங்கை ஆர் அமுதம் — பெரிய கொங்கைகளையுடைய அரிய அமிர்தத்தையும் நிகர்க்கின்றாள்—எ-று.

கலவம் — தோகை, தடம் — மலைபோன்ற எனினுமாம். (சுசுஉ)

சிவபெருமானுக்குப் பாம்பேதொடிமுதலியவா
யிருக்கும் என்று கூறியது.

கரமருவுபொற்றொடியாங் காலிற்கழலாம்
பொருவில்புயவலய மாகும்—அரவரைமேல்
நாணுமரற்கு நகைமணிசேர்தாழ்குழையாம்
பூணும்புனமாலை யாம்.

இ-ள். அரவு — பாம்பானது, அரற்கு — சிவபெருமானுக்கு, கரம் மருவு பொன்தொடி ஆம் — கையிலணிதற்குரிய பொற்கங்கணமாகும், காலில் கழல் ஆம் — திருவடியிற்கழலாகும், பொருவு இல் புயவலயம் ஆகும் — ஒப்பற்ற தோள்வலயமாகும், அரைமேல் நாண்ஆம் — அரையில் அரைநாணுகும், நகை மணிசேர் தாழ்குழைஆம் — ஒளியுள்ள மணிகளிழைத்த நீண்டகாதணியாகும், பூண் ஆம் — பூணுதற்குரிய ஆபரணமாகும், புனமாலை ஆம் — தரிக்கத்தக்க மாலையுமாகும்—எ-று.

தொடி — கங்கணம். கழல் — காலணி. குழை — குண்டலம். (சுசுங)

மனைக்குவிளக்க மடவார்மடவார்
தமக்குத்தகைசால் புதல்வர்—மனக்கினிய
காதற்புதல்வர்க்குக் கல்வியேகல்விக்கு
ஓதிற்புகழ்சா லுணர்வு.

இ-ள். மனைக்கு விளக்கம் மடவார் — இல்லறத்துக்கு விளக்காவது மாத ரே, மடவார்தமக்கு (விளக்காம்) தகைசால்புதல்வர் — அம்மாதருக்கு விளக்க மாவது பெருமையமைந்த புதல்வரே, மனக்கு இனிய — மனத்துக்கினிய, காதல் புதல்வர்க்கு (விளக்கம்) — அன்புள்ள புதல்வர்க்கு விளக்கமாவது கல் வியே — கல்வியே, கல்விக்கு (விளக்கம்) ஓதில் — அக்கல்விக்கு விளக்கத்தைச் சொல்லுமிடத்தில், புகழ்சால் உணர்வு — புகழ்மிகுந்த அறிவே—எ-று. ()

முன்னங்குடைபோன் முடிநாயகமணிபோன்
மன்னுந்திலகம்போல் வாளிரவி—பொன்னகலம்
தங்குகவுத்துவம்போ லுந்தித்தடமலர்போல்
அங்கணுலகளந்தார்க் காம்.

இ-ள். வாள் இரவி — ஒளியையுடைய சூரியன், அம்கண் உலகு அளந் தார்க்கு — அழகிய இடத்தையுடைய வுலகத்தை யளந்தருளின திருமாலு க்கு, முன்னம் குடைபோல் — முதலில் குடைபோலவும், (பிறகு) முடிநாயக மணிபோல் — முடியிலணிகின்ற சூடாமணிபோலவும், (பிறகு) மன்னும் திலகம்போல் — நிலைபெற்ற திலகம் போலவும், (பிறகு) பொன்அகலம் தங்கு கவுத்துவம்போல் — அழகிய மார்பில்தங்கிய கவுத்துமணிபோலவும், (பிறகு) உந்தித்தடமலர்போல் — திருவுந்தித்தடத்துத் தாமரைமலர்போலவும், ஆம்- ஆய்விட்டது—எ-று.

திலகம் — நெற்றிப்பொட்டு. கவுத்துவம் — கௌஸ்துவாபரணம். உலக ளந்தார் — திரிவிக்கிரமானூர். (கூசுரு)

திருமால்துதி.

பாலன்றனதுருவா யேழுலகுண்டாலிலையின்
மேலன்றுகண்டுயிருய் மெய்யன்பர்—ஆலன்று
வேலைநீருள்ளதோ விண்ணதோமண்ணதோ
சோலைசூழ்குன்றெடுத்தாய் சொல்.

இ-ள். சோலைசூழ் குன்று — சோலைகள் சூழ்ந்த கோவர்த்தன கிரியை, எடுத்தாய் — (கோபாலர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு) எடுத்தவனே, (நீ) ஏழ் உலகு உண்டு — ஏழுலகங்களையுமுண்டு, பாலன் தனது உருவாய் — ஒரு பால கன் வடிவங்கொண்டு, ஆலிலையின்மேல்—, அன்று-அந்நாளிலே, கண்துயின் ருய் — கண்ணுறங்கினுய், மெய்என்பர் — இது உண்மையென்று சொல்லுவர் உலகத்தார், அன்று — அந்நாளிலே, ஆல் — அந்த ஆலானது, வேலைநீர் உள் ளதோ — கடல் நீரிலிருந்ததோ, விண்ணதோ — ஆகாயத்தி லிருந்ததோ, மண் ணதோ — பூமியிலிருந்ததோ, சொல் — சொல்லுவாயாக—எ-று. (கூசுசு)

பொருட்குப்பிரியுந் தலைமகனுக்குப் பாங்கிசொல்லியது.

முல்லைக்கொடிநடுங்க மொய்காந்தள் கைகுலைப்ப
எல்லையின்வண் டெழுந்திரங்க—மெல்லியன்மேல்
தீவாய்நெடுவாடை வந்தாற் செயலறியேன்
போவா யொழிவாய் பொருட்கு.

இ-ள். (தலைவனே) முல்லைக்கொடி நடுங்க – முல்லைக்கொடிகள் அசையா நிற்கவும், மொய் காந்தள் கை குலைப்ப – நெருங்கிய காந்தள் மாதர் கை போற் குலையாய் மலரவும், எல்லை இனவண்டு எழுந்து இரங்க – ஒளியையுடைய கூட்டமாகிய வண்டுகள் எழுந்தொலிக்கவும், தீ வாய் நெடு வாடை- தீயையுடைய வாடைக் காற்றானது, மெல்லியல் மேல் வந்தால் – மெல்லியளாகிய இவள்மேல் வருமாயின், செயல் அறியேன் – பிறகு விளையுஞ் செய்தியை அறியேன், (ஆதலால்) பொருட்கு போவாய் ஒழிவாய் – பொருள் சம்பாதித்தற்குப் போவாயாக அன்றிப் போகா தொழிவாயாக—எ-று.

குலைப்ப – குலையாய் மலர, எல் – ஒளி. (௲௭)

தலைமகன்கூற்று.

மாதர்துவரிதழ்வாய் வந்தென்னுயிர்கவரும்
சீதமுறுவலறி வழிக்கும்—மீதுலவி
நீண்டமதர்விழியென் னெஞ்சங்கிழித்துலவும்
யாண்டையதோமென்மை யிவர்க்கு.

இ-ள். (இவருடைய) மாதர் துவர் இதழ்வாய் – அழகிய பவளம்போன்ற வாயானது, வந்து என் உயிர் கவரும் – வந்து என்னுயிரைக் கவரா நின்றது, சீதம் முறுவல் அறிவு அழிக்கும் – குளிர்ந்த நகையானது அறிவை யழிக்கா நின்றது, மீது உலவி நீண்ட மதர் விழி – மேலே யுலாவி நீண்ட மதர் விழியானது, என் நெஞ்சம் கிழித்து உலவும் – என் நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டுலாவா நின்றது, (இப்படியிருக்க) இவர்க்கு மென்மையாண்டையதோ-இவர்க்கு மென்மையெங்குளதோ—எ-று.

துவர் – பவளம், மென்மை – இரக்கம். (௲௮)

பாங்கி சொல்லியது.

மெய்யேபொருண்மேற் பிரிதியேல்வேறொரு
தையலைநாடத் தகுநினக்கு—நெய்யிலைவேல்
வள்ளல்பிரிவற்றம் பார்த்தெங்கள் வாழ்நாளைக்
கொள்ள வுழலுமாங் கூற்று.

இ-ள். மெய்யே — ஒருதலையாகவே, பொருள்மேல் பிரிதியேல் — பொருளாசையாய்ப் பிரிவையாயின், நினக்கு — உனக்கு, வேறொரு தையலை நாடத்தரும் — வேறொரு மனையாளைத் தேடத்தகும், (ஏனெனின்) நெய் இலைவேல் வள்ளல் — நெய் பூசி இலைவடிவாயிருக்கிற வேற்படையையுடைய வள்ளலே, கூற்று — யமனானவன், பிரிவு அற்றம் பார்த்து — நீ பிரிந்த சமயம் பார்த்து, எங்கள் வாழ்நாளை கொள்ள உழலும் — எங்கள் ஆயுளைக் கவர்ந்து கொள்ளக் கருதிப்புழலா நின்றான் ஆதலால்—எ-று. (சுசுகூ)

தோழிகூற்று

செல்லுநெறியனைத்துஞ் சேமநெறியாக
மல்கநிதியம் வளஞ்சிறக்க—வெல்லும்
அடற்றேர்விடலை யகன்றுறைவதாங்கோர்
இடத்தேபிறக்க வியாம்.

இ-ள். வெல்லும் அடல் தேர் விடலை — வெற்றியினையும் வலியினையுமுடைய தேரேறிச் செல்லும் வீரனே, செல்லும் நெறி அனைத்தும் — எம்மைப் பிரிந்து நீ போகும் வழிமுழுதும், சேமம் நெறியாக — உனக்குக் காவலாகிய வழியாகக் கடவது, நிதியம் மல்க-பொருள் வருவாயும் அதிகரிக்கக்கடவது, வளம் சிறக்க — செல்வமும் விருத்தியாகக்கடவது, (ஆயினும்) அகன்று உறைவது — நீ யெம்மைப் பிரிந்து வாழ்வதாகிய, ஓர் இடத்தே — ஓரிடத்திற்றானே, யாம் பிறக்க — யாமும்வந்து பிறப்போமாக—எ-று.

நீர் யெம்மைப் பிரிந்து சென்றாலும் நீசென்று வாழ்வதாகிய அவ்விடத்திற்றானே யாமும்வந்து பிறப்போ மென்பது கருத்து. (சுருo)

பல் விளக்கத்தக்க கோம்புகள்.

வேலுக்குப்பல்லிறுகும் வேம்புக்குப்பற்றுலங்கும்
பூலுக்குப்போகம் பொழியுமே—ஆலுக்குத்
தண்டாமரையாளுஞ் சார்வளோநாயுருவி
கண்டால்வசீகரமாங் காண்.

இ-ள். வேலுக்கு பல் இறுகும் — வேலங் கொம்பினால் பல்லைத் துலக்கினால் பல் இறுகும், வேம்புக்கு பல் துலங்கும்-வேப்பங் கொம்பினால்துலக்கினால் பல் ஒளிவிடும், பூலுக்கு போகம் பொழியும் — பூலாக் கொம்பினால் துலக்கினால் வீரியவிருத்தியாகும் ஆலுக்கு — ஆலம் விழுதினால் துலக்கினால், தண் தாமரையாளும் சார்வள் — குளிர்ச்சியுள்ள தாமரை மலரையுடையவளாகிய திருமகளும் சேர்வாள், நாயுருவி கண்டால் வசீகரம் ஆம் — நாயுருவி வேரினால் துலக்கினால் அவனைக் கண்டாரெல்லாரும் அவன் வசமாகும்படி செய்யும்—எ-று. (சுருக)

பல்விளக்கத் தகாத வஸ்துக்கள்.

கல்லுமணலுங் கரியுடனே பாளைகளும்
வல்லதொரு வைக்கோலும் வைத்துநிதம்—பல்லதனைத்
தேய்த்திடுவா ராயினங்கே சேராளேசிதேவி
வாய்த்திடுவள் மூதேவி வந்து.

இ-ள்: கல்லும் – கல்லையும். மணலும் – மணலையும், கரியுடனே பாளைகளும் – கரியுடனே பாளைகளையும், வல்லது ஒருவைக்கோலும் – உறுதியாகிய வைக்கோலையும், வைத்து—, நிதம் – நாள்தோறும், பல்லதனை – பல்லை, தேய்த்திடுவார் ஆயின் – யாராயினும் தேய்ப்பாராயின், அங்கே – அவரிடத்தில், சிதேவி சேராள் – சிதேவி சேரமாட்டாள், மூதேவிவந்து வாய்த்திடுவள் – மூதேவி வந்து சேர்வாள்—எ-று.

பாளை – தென்னம்பாளை முதலானவை. (௬௫உ)

நல்லோர் எங்கேபிறந்தாலும் மேன்மை யடைவ ரெனல்.

தாமரைபொன்முத்துச் சவரங்கோரோசனைபால்
பூமருதேன்பட்டுப் புனுகுசவ்வா—தாமழன்மற்
றெங்கேபிறந்தாலு மெள்ளாரே நல்லோர்கள்
எங்கேபிறந்தாலு மென்.

இ-ள். தாமரை – தாமரைமலர், பொன் – சுவர்ணம், முத்து – முத்து, சவரம் – கவரிமயிர், கோரோசனை – கோரோசநம், பால் – பால், பூமருதேன்-புஷ்பங்களில் உண்டாகின்ற தேன், பட்டு – பட்டு, புனுகு – புனுகு, சவ்வாது-சவ்வாது, ஆம் அழல் – எல்லாக் காரியங்களுக்கும் உபயோகப்படுகிற நெருப்பு, (ஆகிய இவைகள்) எங்கே பிறந்தாலும் – எவ்விடத்துப் பிறந்தன வாயினும், எள்ளார் – (உலகத்தார்) இழிந்தனவென்று இகழாமல் சிறந்தன வாகவே யேற்றுக் கொள்வார்கள், (ஆதலால்), நல்லோர்கள் – நல்லவர்கள், எங்கே பிறந்தாலும் என் – எவ்விடத்திற் பிறந்தாலும் அவர்க்கோரிழிவில்லை, யாவராலும் சிறப்பாகவே யேற்றுக்கொள்ளப்படுவார்கள்—எ-று. (௬௫௩)

பெரியோரையே அடுக்கவேண்டு மெனல்.

அரிமந்திரம்புகுந்தா லானைமருப்பும்
பெருகொளிசேர்முத்தும் பெறலாம்—நரிநுழையில்
வாலுஞ்சிறிய மயிரெலும்புங் கத்தபத்தின்
தோலுமல்லால் வேறுமுண்டோ சொல்.

இ-ள். அரிமந்திரம் புகுந்தால் – சிங்கத்தின் குகையில் நுழைந்தால், ஆனைமருப்பும் – யானைக் கொம்பையும், பெருகு ஒளிசேர் முத்தும் – மிகுந்த

ஒளியுள்ள முத்தையும், பெறலாம் – அடையலாம், (அதைவிட்டு) நரி நுழையில் – நரியிருக்குமிடத்துக்குப் போனால், (இழிவாகிய) கத்தபத்தின் – கழுதையின், வாலும் – வாலையும், சிறிய மயிர் எலும்பும் – சிறிய மயிரையும் எலும்பையும், தோலும் அல்லால் – தோலையும் அடைவதல்லாமல், வேறும் உண்டோ சொல் – வேறு உயர்ந்த பொருள்களையும் அடைவதுண்டோ சொல்லுவாயாக—எ-று.

பெரியோரையடுத்தால் உயர்ந்த பொருளையடையலாம், சிறியோரையடுத்தால் இழிந்த பொருளையடையலாம் என்பது கருத்து. (சுருச)

யாவர்க்கும் இன்சொல்லே நன்மையெனல்.

மென்மதுரவாக்கால் விரும்புஞ் சகங்கடின
வன்மொழியினாலிகழு மண்ணுலகம்—நன்மொழியே
ஓதுகுயிலேதங் குதவியது கத்தபந்தான்
ஏதபராதஞ்செய்த தின்று.

இ-ள். (ஒருவன்பேசுகிற) மெல் – மெல்லிய, மதுர வாக்கால் – இன்சொல்லால், சகம் – உலகமுழுதும், விரும்பும் – அவனை இச்சிக்கும், (ஒருவன் பேசுகிற) கடினம் வல்மொழியினால் – கடினமானவன் சொல்லால், மண் உலகம் – இந்த நிலவுலகம், இகழும் – அவனையிகழும், (இவ்வுலகத்தார்க்கு) நன்மொழியே ஓது குயில் – இனிய குரலையே காட்டுகின்ற குயிலானது, எது உதவியது – எதனைக் கொடுத்தது, கத்தபம் – கழுதையானது, ஏது அபராதம் செய்தது – என்ன அபராதம் செய்தது—எ-று.

குயில்தன் இனிய குரலால் யாவராலும் விரும்பப்படுகின்றது, கழுதை தன் வன்குரலால் யாவராலும் வெறுக்கப்படுகின்றது, இதுபோலவே இன்சொல்லுடையார் யாவராலும் விரும்பப்படுவோர்கள், வன் சொல்லுடையார் யாவராலும் வெறுக்கப்படுவார்கள் என்பதுகருத்து. (சுருரு)

இவைவீணாமெனல்.

காந்தனில்லாத கனங்குழைபால்பொற்பவமாம்
சாந்தகுணமில்லார் தவமவமாம்—ஏந்திழையாய்
அன்னையில்லாப்பிள்ளை யிருப்பதவமன்னமே
துன்னெயிறில்லாருண் சுவை.

இ-ள். சாந்தன் இல்லாத – கணவனில்லாத, கனங்குழையாள் பொற்பு – மாதின் அழகு, அவம் ஆம் – வீணாகும், சாந்தகுணம் இல்லார் தவம் – சாந்தகுணமில்லாதவருடைய தவம் அவம் ஆம் – வீணாகும், ஏந்திழையாய் – மாதே, அன்னையில்லாபிள்ளை, இருப்பது – தாயில்லாப் பிள்ளை யிருப்பது, அவமே வீணேயாம், துன் எயிறு இல்லார் – நெருங்கினபற்களில்லாதார், ஊண்சுவை உண்ணுகின்ற உணவின் சுவை, அவமே – வீணேயாம்—எ-று. (சுருசு)

போஜநக்கிரகம்.

ஒருபோதுயோகியே யொண்டளிர்க்கைமாதே
இருபோதுபோகியே யென்பர்—திரிபோது
ரோகியேநான்குபோ துண்பானுடல்விட்டுப்
போகியேயென்று புகல்.

இ-ள். ஒள் தளிர்கைமாதே – ஒட்பமாகிய தளிர்போன்ற கையினையுடைய பெண்ணே, ஒருபோது உண்பான்யோகி – ஒருபொழுது உண்பவன் யோகி, இருபோதுபோகி – இரண்டுபொழுது உண்பவன்போகி, என்பர்-என்று பெரியோர்சொல்வார்கள், திரிபோது ரோகியே – மூன்றுபொழுது உண்பவன் ரோகியே, நான்குபோது உண்பான் – நான்குபொழுது உண்பவன், உடல்விட்டுப்போகியே – உடம்பைவிட்டு நீங்கினவனே, என்றுபுகல்-என்றுசொல்வாயாக—எ-று.

யோகி – யோகநிஷ்டை செய்வோன், போகி-இல்லறத்தோன், ரோகி-பிணியாளன், உடல்விட்டுப்போகி – பிணம். (௬௫எ)

இன்னார்க்கு இத்தனைக்கண்ணெனல்.

கண்ணிரண்டேயாவர்க்குங் கற்றோர்க்குமூன்றுவிழி
எண்ணும்விழியேழாகு மீவோர்க்கு—நண்ணும்
அநந்தந்தவத்தாலருண்ஞானம்பெற்றோர்க்
கநந்தம்விழியென் றறி.

இ-ள். யாவர்க்கும் – எல்லார்க்கும், கண் இரண்டே – கண்களிரண்டே, கற்றோர்க்கு மூன்றுவிழி – கல்விகற்றோர்க்கு மூன்றுகண்கள், ஈவோர்க்கு-கொடையாளிகளுக்கு, எண்ணும்விழி ஏழாகும் – எண்ணப்பட்ட கண்கள் ஏழாகும், நண்ணும் – பொருந்திய, அநந்தம்தவத்தால் – முடிவற்ற தவத்தால், அருள்ஞானம் பெற்றோர்க்கு – கடவுள் அருளையும் ஞானத்தையும் பெற்றவர்களுக்கு, அநந்தம்விழி – அநேகம்கண்களாம், என்று அறி – என்றறிந்துகொள்வாயாக—ஏ-று. (௬௫அ)

இவரை யிவர் அறிவரெனல்.

கற்றோர்கனமறிவர் கற்றோரேகற்றறியா
மற்றோரறியார் வருத்தமுறப்—பெற்றறியா
வந்திபரிவாய் மகவைப்பெறுந்துயரம்
நொந்தறிகுவாளோ நுவல்.

இ-ள். கற்றோர்கனம் கற்றோரே அறிவர் – கல்விகற்றோரது பெருமையைக் கல்விகற்றோரே அறிவர், கற்றுஅறியாமற்றோர் அறியார் – கல்விகற்

றறியாத மற்ருேர் அறியமாட்டார், வருத்தம்மிக – வருத்தமிகும்படி, பெற்று அறியா – பிள்ளையைப்பெற்றறியாத, வந்தி – மலடியானவள், பரிவாய் – அன்போடு, மகவைப்பெறும் துயரம் – பிள்ளைபெறுந் துன்பத்தை, நொந்து அறிகுவாளோ – நொந்தறிவாளோ, நுவல் – நீசொல்வாயாக—எ-று. (சுஅகூ)

இவர்க்கு இங்கேவிஷமெனல்.

ஈக்குவிடந்தலையி லெய்துமிருந்தேளுக்கு
வாய்த்தவிடங்கொடுக்கில் வாழுமே—நோக்கரிய
பைங்கணரவுக்குவிடம் பல்லளவேதுர்ச்சநருக்
கங்கமுழுதும்விடமே யாம்.

இ-ள். ஈக்கு – ஈயினுக்கு, தலையில்விடம் எய்தும் – தலையில் விஷமிருக்கும், இருதேளுக்கு – பெரிய தேளுக்கு, கொடுக்கில் வாய்த்தவிடம் வாழும்– பொருந்திய விஷம் தங்கியிருக்கும், நோக்கு அரிய – பார்த்தற்கரிய, பைங்கண் அரவுக்கு – பசியகண்களையுடைய பாம்புக்கு, பல் அளவேவிடம்–பல்லினளவிலே விஷமிருக்கும், துர்ச்சநருக்கு—, அங்கமுழுதும் விடமே ஆம்– சரீரமுழுதும் விஷமேயாம்—எ-று. (சுகூ0)

பாம்பினும் துர்ஜனர்கொடியரெனல்.

துர்ச்சநரும்பாம்புந் தொழிலொக்கினும்பாம்பு
துர்ச்சநரையொக்குமோ தோகையே—துர்ச்சநர்தாம்
எந்தவிதத்தாலு மிணங்காரேபாம்புமணி
மந்திரத்தாலாமே வசம்

இ-ள். துர்ச்சநரும் பாம்பும் – துஷ்டஜநங்களும் பாம்பும், தொழில் ஒக்கினும் – செய்கையில் ஒத்திருந்தாலும், பாம்பு–பாம்பானது, துர்ச்சநரை ஒக்குமோ – துஷ்டஜனங்களை ஒத்திருக்குமோ, (ஒத்திராது) (ஏனெனின்) தோகையே – பெண்ணே, துர்ச்சநர் – துஷ்டஜனங்கள், எந்தவிதத்தாலும் இணங்கார் – எந்தவகைக்கும் இசைந்துவரமாட்டார்கள், பாம்பு – பாம்பானது, மணிமந்திரத்தால் வசம் ஆம் – மணி மந்திரங்களுக்கு வசமாகும்—எ-று.

இவரிவரைக்கண்டால் இவ்வளவுதூரம்
விலகவேண்டுமெனல்.

கொம்புளதற்கைந்து குதிரைக்குப்பத்துமுழம்
வெம்புகரிக்காயிரந்தான் வேண்டுமே—வம்புசெறி
தீங்கினர்தங்கண்ணிற் றெரியாததூரத்து
நீங்குவதேநல்ல நெறி.

இ-ள். கொம்புஉள்ளதற்கு — கொம்புள்ள மிருகத்துக்கு, ஐந்து — ஐந்து முழத்தூரமும், குதிரைக்கு பத்துமுழம் — குதிரைக்குப் பத்துமுழத்தூரமும், வெம்புகரிக்கு — கோவிக்கின்ற யானைக்கு, ஆயிரம் — ஆயிரமுழத் தூரமும், வேண்டும் — விலகவேண்டும், வம்புசெறி — தீமைமிகுந்த, தீங்கினர் தம் கண்ணில் — துஷ்டர்கண்ணுக்கு, தெரியாத தூரத்து — தெரியாத தூரத்துக்கு, நீங்குவதே — விலகிப் போவதே, நல்ல நெறி — நன்னெறியாம் — எ-று. ()

செங்கமலப்போதலர்ந்த செவ்விபோலும்வதநம்
தங்குமொழிசந்தனம் போலும் — பங்கியெறி
கத்தரிகைபோலும்இளங் காரிகையேவஞ்சர்மனம்
குத்திரர்பால்மூன்று குணம்.

இ-ள். இளங்காரிகையே — மாதே, வஞ்சர் — வஞ்சகருடைய, வதநம் — முகம், செங்கமலப்போது அலர்ந்தசெவ்விபோலும் — செந்தாமரைமலர் மலர்ந்தாற்போல் அழகாயிருக்கும், தங்கும் மொழி சந்தனம்போலும் — அவரிடத்துள்ளசொல் சந்தனம்போலக் குளிர்ச்சியாயிருக்கும், மனம் — அவர் மனமானது பங்கி எறி கத்தரிகைபோலும் — மயிரைவெட்டுகிற கத்தரிகைபோலக் கடினமாயிருக்கும், (ஆகையால்) குத்திரர்பால் மூன்றுகுணம் — துஷ்டரிடத்தில் இந்தமூன்று குணங்களுண்டு — எ-று.

போது — மலர், செவ்வி — அழகு, பங்கி — மயிர், குத்திரர் — துஷ்டர். ()

ஆனைமருப்பு மருங்கவரிமான் மயிரும்
கானவரியுகிருங் கற்றோரும் — மானே
பிறந்தவிடத்தன்றிப் பிறதொருதேசத்தே
சிறந்தவிடத்தன்றோ சிறப்பு.

இ-ள். ஆனைமருப்பும் — யானைத்தந்தமும், அருகவரி மான்மயிரும் — அருமையாகிய கவரிமான்மயிரும், கானவரி உகிரும் — காட்டில்வாழும் புலிநகமும், கற்றோரும் — கல்விகற்றோரும், மானே — மான்போல்வாளே, பிறந்த இடத்து அன்றி — பிறந்தவிடத்தில் மாத்திரமேயன்றி, பிறிது ஒருதேசத்தே — வேறொருதேசத்திலே, சிறந்த இடத்து அன்றோ — சென்றபோதுமல்லவா, சிறப்பு — சிறப்படையப் பெறுகிறார்கள் — எ-று.

மருப்பு — தந்தம், வரி — புலி, கானம் — காடு.

தலைமயிருங்கூருகிரும் வெண்பல்லுந்தத்தம்
நிலையுடையமான வருநிற்கும் — நிலைதவறுத்
தானத்திற்பூச்சியமே சாருநிலைதவறுந்
தானத்திற்பூச்சியமே தான்.

இ-ள். தலைமயிரும்—, கூர்உகிரும் – கூர்மையாகிய நகங்களும், வெண்பல்லும் – வெண்மையாகிய பற்களும், தத்தம் நிலையுடைய மானவரும் – தங்கள் தங்கள் நிலையையுடையமேலோரும், நிற்கும் நிலைதவறுதானத்தில் – நிற்கும் நிலைதவறுத இடத்தில், பூச்சியமே – சிறப்பையே யடைவார்கள், நிலைதவறும் தானத்தில் – நிலைதவறின இடத்தில், பூச்சியமே – இழிவையே யடைவார்கள்—எ-று.

உகிர் – நகம், மானவர் – மானமுடையவர், தானம் – இடம், பூச்சியம் – தாழ்வு, (௬௬௫)

அன்னைதயையு மடியாள்பணியுமலர்ப்
பொன்னினழகும் புவிப்பொறையும்—வன்னமுலை
வேசிதுயிலும் விறன்மந்திரிமதியும்
பேசிலிவையுடையாள் பெண்.

இ-ள். பேசில் – சொல்லுமிடத்தில், அன்னைதயையும் – தாயைப்போல அன்பும், அடியாள் பணியும் – அடியவள் போலப் பணிவிடை செய்தலும், மலர்பொன்னின் அழகும் – தாமரைமலரை யுடையவளாகிய மஹாலக்ஷ்மியின் அழகும், புவிபொறையும் – பூமியைப்போலப் பொறுமையும், வன்னம்முலை வேசிதுயிலும் – அழகிய ஸ்தநங்களையுடைய வேசியைப்போல போகமும், விறல் மந்திரிமதியும் – வெற்றியையுடையமந்திரிபோல அறிவும்ஆகிய இவை உடையாள் – இக்குணங்களை யுடையவளே, பெண் – மனைவியெனப் படுவாள்—எ-று. (௬௬௬)

பெண்ணொருத்திபேசிற் பெரும்பூமிதானதிரும்
பெண்ணிருவர்பேசில்விழும் வான்மீன்கள்—பெண்மூவர்
பேசிலலைசுவறும் பேதையேபெண்கள்பலர்
பேசினுலகென்னுமோ பின்.

இ-ள். பெண் ஒருத்திபேசில் – ஒரு பெண்பேசினால், பெரும்பூமி தான் அதிரும் – பெரியபூமியானது அதிரும், பெண் இருவர் பேசில் – இரண்டு பெண்கள் பேசினால், வான்மீன்கள் விழும் – நக்ஷத்திரங்கள் உதிரும், பெண் மூவர்பேசில் – மூன்று பெண்கள் பேசினால், அலைசுவறும் – கடல் வற்றிப் போம், பெண்கள் பலர்பேசில் – பலபெண்கள் பேசினால், பின் – பிறகு, உலகு என் ஆமோ – உலகம் என்ன பாடுபடுமோ, அறிவோம்—எ-று.

பேதையே – பெண்ணே. (௬௬௭)

நான்குயுகங்களினும் யமன் இன்றுரெனல்.

என்னேகிரேதத்தி ரேணுகையேகூற்றுவனும்
தன்னேர்திரேதத்திற் சானகியே—பின்யுகத்தில்

கூடுந்துரோபதையே கூற்றுங்கலியுகத்தில்
வீடுதொறுங்கூற்றுவ னாமே.

இ-ள். என்னே – என்றோ, கிரேதத்து – கிரேதா யுகத்தில், இரேணுகையே கூற்றுவன் ஆம் – இரேணுகா தேவியே யமனாயிருந்தாள், தன் நேர் திரேதத்தில் – தனக்குத்தானே நிகராகிய திரேதாயுகத்தில், சானகியே – சீதையே யமனாயிருந்தாள், பின்யுகத்தில் – பின் யுகமாகிய துவாபரயுகத்தில், கூடும் துரோபதையே கூற்று ஆம் – அவதரித்த துரோபதையே யமனாயிருந்தாள், கலியுகத்தில் – கலியுகத்திலே, வீடுதொறும் – வீடுகள்தோறும், கூற்றுவன் ஆம் – யமன்களாகவே யிருக்கிறார்கள்—எ-று. (௬௬௮)

கற்பூரம்போலக் கடலுப்பிருந்தாலும்
கற்பூரமாமோ கடலுப்பு—பொற்பூரும்
புண்ணியரைப்போல விருந்தாலும் புல்லியர்தாம்
புண்ணியராவாரோ புகல்.

இ-ள். கடல் உப்பு கற்பூரம்போல இருந்தாலும் – கடலுப்பானது கற்பூரம்போல வெண்மையா யிருந்தாலும், கடல் உப்பு கற்பூரம் ஆமோ – கடலுப்பானது கற்பூர மாகுமோ, (ஆகாது) புல்லியர் – கீழ்மக்கள், பொற்பு ஊரும் – அழகுள்ள, புண்ணியரைப்போல இருந்தாலும் – புண்ணியவான்கள் போலக் காணப்பட்டாலும், புண்ணியர் ஆவாரோ-புண்ணியவான்கள் ஆவார்களோ (ஆகமாட்டார்கள்) புகல் – சொல்லுவாயாக—எ-று. (௬௬௯)

சிற்றுணர்வோரென்றுஞ் சிலுசிலுப்பரான்றமைந்த
முற்றுணர்வோரென்று மொழியாரே—வெற்றிபெறும்
வெண்கலத்திலோசை மிகுமேவிரிபசும்பொன்
ஒண்கலத்திலுண்டோ வுரை.

இ-ள். சிற்றுணர்வோர் – சிற்றறிவையுடையவர்கள், என்றும்–எப்பொழுதும், சிலு சிலுப்பார் – படபடத்துப் பேசுவார்கள், ஆன்று அமைந்த முற்றுணர்ந்தோர்–எல்லா நூல்களையும் ஆராய்ந்தமைந்த முற்றறிவையுடையவர்கள், என்றும் – எப்பொழுதும், மொழியார்-அப்படி பேசமாட்டார்கள், வெற்றிபெறும் வெண்கலப் பாத்திரத்தில் ஓசைமிகும் – வெற்றியுள்ளவெண்கலத்தில் ஓசை மிகுந்திருக்கும், விரி – சுடர் விரிந்த, பசும் பொன் – பசும்பொன்னாற் செய்யப்பட்ட, ஒண் கலத்தில் – அழகிய பாத்திரத்தில், உண்டோ-அப்படி மிகுந்த ஓசையுண்டோ, உரை – சொல்லுவாயாக—எ-று. (௬௭௦)

மந்திரமுந்தேவு மருந்துங்குருவருளும்
தந்திரமுஞானந் தருமுறையும்—யந்திரமும்

மெய்யென்னின்மெய்யாய் விளங்குமேமேதினியில்
பொய்யென்னிற்பொய்யாகிப் போம்.

இ-ள். மந்திரமும் — மந்திரமும், தேவும் — தெய்வமும், மருந்தும் — ஔஷதமும், குரு அருளும் — குரு உபதேசமும், தந்திரமும் — சாஸ்திரங்களும், ஞானம் தரு முறையும் — அவை ஞானத்தைக் கொடுப்பதும், யந்திரமும் — சிதம்பரசக்கரம் முதலான யந்திரங்களும், மேதினியில் — இவ் வுலகத்தில், மெய் என்னில் — மெய்யென்று நம்பினால், மெய்யாய் விளங்கும் — மெய்யாய் விளங்கும், பொய் என்னில் — பொய் யென்றால், பொய்யாகிப்போம் — பொய் யாய்ப்போய்விடும்—எ-று. (சுஎக)

தன்னையளித்தா டமையன்மனை குருவின்
பன்னியரசன் பயிறேவி—தன்மனையைப்
பெற்றாளிவரைவர் பேசிலுலகத்தெவர்க்கும்
நற்றாயரென்றே நவில்.

இ-ள். தன்னை அளித்தாள் — தன்னைப் பெற்றவள், தமையன் மனை — தமையன் மனைவி, குருவின் பன்னி — குரு பத்தினி, அரசன் பயில் தேவி — ராஜபத்தினி, தன் மனையைப்பெற்றாள் — தன்மனைவியைப்பெற்றவள் ஆகிய, இவர் ஐவர் — இவர் ஐவரும், பேசில் — சொல்லு மிடத்தில், உலகத்து — உலகத்திலுள்ள, எவர்க்கும் — எல்லார்க்கும், நல் தாயர் என்று நவில் — நல்லதாய் மாராவரென்று சொல்வாயாக—எ-று. (சுஎஉ)

வாவியுறைநீரும் வடநிழலும்பாவகமும்
ஏவனையகண்ணா ரிளமுலையும்—ஓவியமே
மென்சீதகாலத்து வெம்மைதரும் வெம்மைதனில்
என்பாருஞ்சீதள மாமே.

இ-ள். வாவி உறை நீரும் — தடாகத்தில் தங்கியிருக்கிற தண்ணீரும், வட நிழலும் — ஆலமரத்து நிழலும், பாவு அகமும் — பாவுகல் பரப்பினவீடும், ஏஅனைய கண்ணார் இளமுலையும் — அம்பையொத்த கண்ணையுடையமாதரது மெல்லியஸ்தனங்களும், மெல் சீதகாலத்து வெம்மைதரும் — மெல்லியசீதள காலத்தில் வெப்பத்தைக் கொடுக்கும், வெம்மைதனில் — உஷ்ணகாலத்தில், என்பு ஆரும் சீதளம் ஆம் — எலும்பு குளிரும்படியான குளிர்ச்சியாயிருக்கும், ஓவியமே — சித்திரப் பாவைபோன்ற மாதே—எ-று. (சுஎ௩)

பொற்பறிவில்லாதபல புத்திரரைப்பெற்றதிலோர்
நற்புதல்வனைப்பெறுத னன்றாமே—பொற்கொடியே
பன்றிபலகுட்டி பயந்ததினாலேதுபயன்
ஒன்றமையாதோ கரிக்கன் றோது.

இ-ள். பொற்பு அறிவு இல்லாத — நல்ல அறிவில்லாத, பல புத்திரரை பெற்றதில் — பல புதல்வரைப் பெறுதலைப் பார்க்கிலும், ஓர் நல் புதல்வனை பெறுதல் நன்று ஆம் — ஒரு சற்புத்திரனைப்பெறுதல் நன்மையாகும், பொன் கொடியே — பொற்கொடிபோல்வாளே, பன்றி பல குட்டி பயந்ததினால் ஏது பயன் — பன்றி பல குட்டிகளைப் பெற்றால் என்னபிரயோசநம், கரிக்கன்று ஒன்று அமையாதோ — யானைக்கன்று ஒன்றேபோதாதோ—எ-று. (௬௭௪)

அத்திமலரு மருங்காக்கை வெண்ணிறமும்
கத்துபுனன் மீன்பதமுங் கண்டாலும்—பித்தரே
கானார்தெரியற் கடவுளருங் காண்பரோ
மானார் விழியார் மனம்.

இ-ள். பித்தரே — பைத்தியக்காரரே, அத்தி மலரும் — அத்திப் பூவும், அரு — அருமையாகிய, காக்கை — காகத்தின், வெள் நிறமும் — வெள்ளை நிறமும், கத்துபுனல் — ஒலிக்கின்ற கடலிலுள்ள, மீன் பதமும் — மீன் காலும், கண்டாலும் — பார்த்தாலும், கான் ஆர் தெரியல் — வாசனையுள்ள பூமாலையை யணிந்த, கடவுளரும் — தேவர்களும், மானார் விழியார் மனம் — மான்விழியை யுடைய மாதருடைய மனத்தை, காண்பரோ — காண்பார்களோ, (காணமாட்டார்கள்)—எ-று. (௬௭௫)

தாமுங்கொடார்கொடுப்போர் தம்மையுமீயாதவகை
சேமஞ்செய்வாருஞ் சிலருண்டே—யேமநிழல்
இட்டுமலர்காய்கனிக ளீந்துதவுமாமரத்தைக்
கட்டுபுடைமுள்ளெனவே காண்.

இ-ள். ஏமநிழல் இட்டு — குளிர்ச்சியாகிய நிழலைத்தந்து, மலர் காய் கனிகள் ஈந்து உதவும் — மலர் காய் கனிகளைக் கொடுத்துதவுகின்ற, மாமரத்தை — மாமரத்தை, கட்டு புடை முள் என — சுற்றிலும் வளைந்துகொண்டு பிறர்க் குதவவொட்டாமல் செய்கிற முள்ளைப்போல, தாமும் கொடார் — தாமும் கொடுக்கமாட்டார்கள், கொடுப்போர் தம்மையும் — கொடுப்பவரையும், ஈயாத வகை — கொடாதவகையாக, சேமம் செய்வாரும் — தடைசெய்வோரும், சிலர் உண்டு — சிலலோபிகள் இவ்வுலகத்துண்டு—எ-று. (௬௭௬)

மாதாமரிக்கின்மகனாவி னற்சுவைபோம்
தாதாவெனிற்கல்வி தானகலு—மோதினுடன்
வந்தோன்மரித்துவிடில் வாகுவலிபோமனையே
லந்தோவிவையாவும் போம்.

இ-ள். மாதா மரிக்கின் — தாய் இறந்தால், மகன் — மகனுடைய, நாவின் நல் சுவைபோம் — நாவின் நல்ல சுவைபோய்விடும், தாதா எனில் கல்விதான்

அகலும் – தாதா இறந்துபோனல் கல்விபோய்விடும், ஓதின் – சொல்லுமிடத்தில், உடன்வந்தோன் மரித்துவிடில் – உடன்பிறந்த சகோதரன் இறந்தால், வாகு வலிபோம் – புஜபலம் போய்விடும், மனையேல் – மனைவி யிறந்தால், அந்தோ இவையாவும்போம் – ஐயோ இவையெல்லாம்போய்விடும்—எ-று. ()

பாவிதனந்தண்டிப்போர் பாலாகுமல்லதருள்
மேவுசிவனன்பர்பான் மேவாதே—யோவியமே
நாயின்பாலத்தனையு நால்தனக்காமன்றியே
தூயவருக்காகுமோ சொல்.

இ–ள். பாவிதனம் – பாவியின்பொருள், தண்டிப்போர்பால் ஆகும் அல்லது – தண்டிப்பவரிடத்திற் சேருமேயல்லது, அருள்மேவு – அருள்பெற்ற, சிவன் அன்பர்பால் மேவாது – சிவனடியாரிடத்திற் சேராது, ஓவியமே – பாவையே, நாயின்பால் அத்தனையும் – நாயின்பால் முழுதும், நாய் தனக்காம் அன்றி – நாய்க்குட்டிக்கே யாகுமல்லது, தூயவருக்கு ஆகுமோ – பரிசுத்தருக்கு உதவுமோ, சொல் – சொல்வாயாக—எ-று. (கூஎஅ)

பொன்னுங்கரும்பும் புகழ்பாலுஞ்சந்தனமும்
சின்னம்படவருத்தஞ் செய்தாலும்—முன்னிருந்த
நற்குணமேதோன்று நலிந்தாலுமுத்தமர்பால்
நற்குணமே தோன்று நயந்து.

இ-ள். பொன்னும் – சுவர்ணமும், கரும்பும் – கரும்பும், புகழ் பாலும்– யாவராலும் புகழப்படுகிறபாலும், சந்தனமும் – சந்தனமும், சின்னம்படவருத்தம் செய்தாலும் – சுன்னம்பட வருத்தினாலும், முன் இருந்த நற்குணமே தோன்றும் – முன்னேயிருந்த நற்குணமே காணப்படும், (அதுபோல) நலிந்தாலும் – வருத்தினாலும், உத்தமர்பால் – உத்தமரிடத்தில், நற்குணமே நயந்து தோன்றும் – நற்குணமேமிகுந்து தோன்றும்—எ-று. (கூஎகூ)

வேசியருநாயும் விதிநூல்வைத்தியரும்
பூசுரருங்கோழிகளும் பொன்னனையீர்—பேசிலொரு
காரணந்தானன்றியே கண்டவுடனேபகையாம்
காரணந்தானப்புறப்பே காண்.

இ-ள் வேசியரும் – தாசிகளும், நாயும் – நாய்களும், விதிநூல் வைத்தியரும் – சோதிடநூலாரும் வைத்தியநூலாரும், பூசுரரும் – பிராமணரும், கோழிகளும்—, பொன் அனையீர் – பொன்போல்வோரே, பேசில் – சொல்லுமிடத்தில், ஒருகாரணம் இன்றியே – ஒருகாரணமில்லாமலே, கண்டவுடனே பகை ஆம்—, (காரணமில்லாமல் எப்படி பகையுண்டாகுமென்றால்) அப்பிறப்

பே காரணம் — (அப்படி பகையுண்டாவதற்குக்) காரணம் அந்தப்பிறப்புக் களே யாம்—எ-று.

பொன் — திருமகள், விதிநூல் — சோதிட நூல். (சுஅ0)

அன்னமனையீர்க்குயிலுக் கானவழகின்னிசையே
கன்னன்மொழியார்க்கழகு கற்பாமே—மன்னுகலை
கற்றோர்க்கழகு கருணையேயாசைமயக்
கற்றோர்க்கழகுபொறை யாம்.

இ-ள். அன்னம் அனையீர் — அன்னத்தை நிகர்த்தவரே, குயிலுக்கு ஆன அழகு இன் இசையே — குயிலுக்குத்தகுந்த அழகாவது இனியகுரலோசையே, கன்னல் மொழியார்க்கு அழகு கற்பு ஆம் — சர்க்கரைபோன்ற சொல்லையுடைய மாதர்க் கழகாவது கற்பேயாம், மன்னு கலை கற்றோர்க்கழகு கருணையே — நிலைபெற்ற கல்வி கற்றவர்க்கழகு கருணையே யாகும், ஆசைமயக்கு அற்றோர்க்கு அழகு பொறை ஆம் — உலகத்தில் ஆசை மயக்கங்கள் அற்றவர்க்கு அழகாவது பொறுமையாம்—எ-று. (சுஅக)

தீயவர்பாற்கல்வி சிறந்தாலுமற்றவரைத்
தூயவரென்றெண்ணியே துன்னற்க—சேயிழையே
தண்ணொளியமாணிக்கஞ் சர்ப்பந்தரித்தாலும்
நண்ணுவரோமற்றதனை நாடு.

இ-ள். தீயவர்பாற் கல்வி சிறந்தாலும் — தீயோரிடத்தில் கல்வி அதிகமாயிருந்தாலும், அவரை — அவர்களை, தூயவர் என்று எண்ணி துன்னற்க — நல்லோரென்று நினைத்து அணுகாதிருக்கவேண்டும், சேயிழையே-மாதே, தண் ஒளிய மாணிக்கம் — குளிர்ந்த ஒளியையுடைய மாணிக்கத்தை, சர்ப்பம் தரித்தாலும் — பாம்புசிரசில் தாங்கியிருந்தாலும், அதனை நண்ணுவரோ — அதை நெருங்குவார்களோ, நாடு — பார்—எ-று. (சுஅஉ)

இவர்க்கிது இல்லையேனல்.

போற்றுகுருகிளைகள் பொன்னாசையோர்க்கில்லை
தோற்றுபசிக்கில்லை சுவைபாகம்—தேற்றுகவி
நேசற்கிலைசுகமு நித்திரையுங்காமுகர்தம்
ஆசைக்கிலைபய மானம்.

இ-ள். போற்று குருகிளைகள் — பூசிக்கத் தகுந்த குருவும் பந்துக்களும், பொன் ஆசையோர்க்கு இல்லை — பொன்னாசை யுடையோர்க்கு இல்லையாம், சுவைபாகம் — ருசியும்பாகமும், தோற்றுபசிக்கில்லை — சிறந்தபசிக்கில்லையாம், சுகமும் நித்திரையும்-சுகமும் தூக்கமும், தேற்று கவி நேசற்கு இல்லை—

தெளிந்த கவிவாணருக்கு இல்லை, பயம் மானம் – பயமும் மானமும், காமு கர்தம் ஆசைக்கு இல்லை – காமிகளுடைய ஆசைக்கு இல்லை—எ-று. (சுஅங)

கண்ணுக்கினிய சபைக்குமணிகற்றோரே
விண்ணுக்கினியமணி வெய்யோனே—வண்ணநறுஞ்
சந்தமுலைகையார் சயநத்தினியமணி
மைந்தன்மனைக்கு மணி.

இ-ள். கண்ணுக்கு இனிய சபைக்கு மணி – கண்ணுக் கினிய சபைக்கு மணிபோலபவர் யாரென்றால், கற்றோரே – கல்வி கற்றவரே, விண்ணுக்கு இனியமணி வெய்யோனே – ஆகாயத்துக்கினிய மணிபோல்வார் யாரென்றால் சூரியனே, சயநத்து இனியமணி – படுக்கைக்கு இனியமணிபோல்வார் யாரென்றால், வண்ணநறு சந்தம்முலையார் – அழகாகிய பரிமள திரவியங்களணிந்த ஸ்தநங்களையுடைய மாதரே, மனைக்கு மணி – வீட்டுக்கு மணிபோல்வார் யாரென்றால், மைந்தன் – புதல்வனே—எ-று. (சுஅச)

அந்தோபுரமெரித்த வண்ணலடியார்பொருள்கள்
செந்தீயினுங்கொடிய தீக்கண்டாய்—செந்தீயை
நீங்கிற்சுடாதே நெடுந்தூரஞ்சென்றாலும்
ஏங்கச்சுடுமே யிது.

இ-ள். அந்தோ – ஐயோ, புரம் எரித்த – முப்புரங்களை நீறாக்கின, அண்ணல் – சிவபெருமானது, அடியார் – அடியாருடைய, பொருள்கள் – திரவியங்கள், செந்தீயினும் கொடியதீ–செவந்த நெருப்பைப்பார்க்கிலும் கொடிய நெருப்பாகும், (ஏனென்றால்) செந்தீயை நீங்கில் சுடாது – செந்தீயை நீங்கினால் அது சுடாது, இது – இந்தப்பொருள், நெடுந்தூரம்சென்றாலும்–நெடுந்தூரம்போனாலும், ஏங்க சுடும் – இரங்கும்படி சுடும்—எ-று. (சுஅரு)

நிந்தையிலாத்தூயவரும் நிந்தையரைச்சேரிலவர்
நிந்தையதுதம்மிடத்தே நிற்குமே—நிந்தைமிகு
தாலநிழற்கீழிருந்து தண்பாலைழிந்திடினும்
பாலதெனச்சொல்லுவரோ பார்.

இ-ள். நிந்தை இல்லா தூயவரும் – நிந்தனையில்லாத பரிசுத்தரும், நிந்தையரைச் சேரில் – நிந்தனையுடையோரைச் சேர்ந்தால், அவர் நிந்தை – அத்தீயோரது நிந்தனை, தம் இடத்தே நிற்கும் – தம்மிடத்தில் தங்கும், நிந்தை மிகு – நிந்தனைமிகுந்த, தாலநிழல்கீழ் இருந்து – பனைநிழலின் கீழேயிருந்து, தண்பால் அருந்திடினும் – குளிர்ந்தபாலை யருந்தினாலும், பால் அது எனச் சொல்லுவரோ – அது பாலென்று சொல்லுவார்களோ, பார் – பார்ப்பாயாக.

சீலங்குலமடியா டீண்டிற்கெடுங்கணிகை
ஆலிங்கனந்தனநா சமதாகும்—நூலிழந்த
வல்லிதழுவக்குறையும் வாழ்நாள்பிறர்தாரம்
புல்லினர்க்கெல்லாநலமும் போம்.

இ-ள். அடியாள் தீண்டின் — அடியவளைச்சேர்ந்தால், சீலம்குலம்கெடும்-ஒழுக்கமும் குலமுங்கெடும், கணிகை ஆலிங்கனம் — வேசையின் ஆலிங்கனத்தால் தனநாசம் ஆகும் — பொருட்கேடுண்டாகும், நூல் இழந்த வல்லிதழுவ-மங்கிலியமிழந்த மாதைப் புணர்ந்தால், வாழ்நாள் குறையும் — ஆயுள் குறைந்துபோம், பிறர்தாரம் புல்லினர்க்கு — பிறர் மனைவியைச் சேர்ந்தவர்க்கு, எல்லா நலமும்போம் — எல்லாநன்மைகளும் நீங்கிப்போம்—எ-று. (சுஅஎ)

உத்தமர்தாமீயுமிடத் தோங்குபனைபோல்வரே
மத்திமர்தாந்தெங்குதனை மானுவரே—முத்தலரும்
மாங்கமுகுபோல்வா ரதமரவர்களே
தேங்கதலியும்போல்வார் தேர்.

இ-ள். ஈயுமிடத்து — கொடுக்குமிடத்தில், உத்தமர் — உத்தமரானவர்கள் ஓங்கு பனைபோல்வர் — உயர்ந்த பனைமரம்போல்வர், மத்திமர் — மத்திமர்கள், தெங்கு தனை மானுவர் — தென்னமரம்போல்வர், அதமர் — அதமர்கள். முத்து அலரும் — முத்துப்போலப் பாளைவிரிக்கின்ற.மா — பெரிய, கமுகுபோல்வார்-கமுகமரம்போல்வர். (அன்றியும்) தேம் கதலியும் போல்வார் — இனியகதலி மரமும்போல்வர், தேர் — ஆராய்வாயாக—எ-று.

பனைமரம் நீரைவிரும்பாமலே பலனைத்தரும், அதுபோல உத்தமர்பயனை யெதிர்பாராமலே கொடுப்பார், தெங்குநீர் விட்டளவுக்குப் பயன் தரும்,அது போல மத்திமர் பயனளவை விரும்பியே கொடுப்பர், கமுகும்வாழையும்மாறுமல் நீர்விட்டால் பயன்தரும், அதுபோல அதமர் மாறுமல்பயனை யெதிர்பார்த்தே கொடுப்பர் என்பதுகருத்து. (சுஅஅ)

வெய்யோன்கிரண மிகச்சுடுமேவெய்யவனில்
செய்யோன்கிரணமிகத் தீதாமே—வெய்யகதிர்
எல்லோன்கிரணத் தெரியினிலுமெண்ணமிலார்
சொல்லேமிகவுஞ் சுடும்.

இ-ள். வெய்யோன் கிரணம் மிகச் சுடும் — சூரியகிரண மிகவுஞ்சுடும், வெய்யவனில் — சூரியனைப் பார்க்கிலும், செய்யோன் கிரணம் மிகத் தீது ஆகும் — அங்காரகன் கிரணமானதுமிகவும் தீதாகும், வெய்யகதிர் எல்லோன் கிரணத்து எரியினிலும் — சூரியகிரணத்தினும் அங்காரசன்கிரணத்தினும்

எண்ணம் இல்லார்சொல்லே – நல்லெண்ணமில்லாத மூடரதுசொல்லே, மிகவும் சுடும் – மிகுதியாகச்சுடும்—எ-று.

தீயார்சொல் மிகவுங் கொடிதென்பது கருத்து. (கூஅகூ)

திங்களமிர்த கிரணமிக்சீதளமாம்
திங்களினுஞ்சந்தனமே சீதளமாம்—இங்கிவற்றின்
அன்பறிவுசாந்த மருளுடையார்நல்வசநம்
இன்பமிகுஞ்சீதள மாமே.

இ-ள். திங்கள் அமிர்தகிரணம் மிகச்சீதளம்ஆம் – சந்திரனது அமிர்தகிரணமானது மிகச் சீதளமாம், திங்களினும் – சந்திரனினும், சந்தநமே சீதளம் ஆம் – சந்தநமே சீதளமாகும், இங்கு இவற்றின் – இங்கே சொல்லப்பட்ட இரண்டினும், அன்பு அறிவு சாந்தம் அருள் உடையார் நல் வசனம் – அன்பு விவேகம் சாந்தகுணம் அருள் என்பவற்றை உடையவரது நல்ல சொல்லே, இன்பமிகும் சீதளம் ஆம் – இன்பத்தை மிகுவிக்கின்ற சீதளமாம்—எ-று.

சீதளம் – குளிர்ச்சி. (கூகூ0)

கல்லார்பலர்கூடிக் காதலித்துவாழினும்
வல்லானொருவனையே மானுவரோ—அல்லாரும்
எண்ணிலாவான்மீ னிலகிடினும்வானகத்தோர்
வெண்ணிலாவாமோ விளம்பு.

இ-ள். கல்லார் பலர்கூடி – பல மூடர் கூடி, காதலித்து வாழினும் – ஒருவரையொருவர் விரும்பி வாழ்ந்தாலும், நூல் வல்லான் ஒருவனை மானுவரோ – கல்விமானாகிய ஒருவனை நிகர்ப்பரோ, அல் – இராக்காலத்தில், ஆரும் – நிறைந்த, எண் எல்லா – அளவற்ற, வான்மீன் இலகிடினும் – நக்ஷத்திரங்கள் பிரகாசித்தாலும், வான் அகத்து ஓர் வெள்நிலா ஆமோ விளம்பு—ஆகாயத்தில் விளங்குவதாகிய ஒரு வெள்ளிய சந்திரனை நிகர்க்குமோ, விளம்பு – சொல்வாயாக—எ-று. (கூகூக)

கங்கைநதிபாவஞ் சசிதாபங்கற்பகந்தான்
மங்கலுறும்வறுமை மாற்றுமே—துங்கமிகும்
இக்குணமோர்மூன்றும் பெரியோரிடஞ்சேரில்
அக்கணமேபோமென் றறி.

இ-ள். கங்கை நதி – கங்காநதியானது, பாவமாற்றும் – பாவமொன்றையே போக்கும், சசிதாபம் மாற்றும் – சந்திரன் தாபமொன்றையே போக்குவன், கற்பகம் – கற்பகமரமானது, மங்கலுறும் வறுமை மாற்றும் – மங்குதற்குரிய வறுமையைப் போக்கும், துங்கம் மிகும் – பரிசுத்த மிகுந்த, பெரி

யோரிடம் சேரின் — நல்லோரிடத்தை யடைந்தால், இக்குணம் ஓர் மூன்றும் — இந்தப் பாவம் தாபம் வறுமையென்னு முக்குணங்களும், அக்கணமே போம் என்று அறி — அந்தக்ஷணத்திலே நீங்கிப்போமென்றறிவாயாக—எ-று.

(கூகூஉ)

தாயம் — வெப்பம், வறுமை — தரித்திரம்.

பாங்கிகூற்று.

பொய்ம்மைநெறிதீர் பொருளுமிகப்பயக்கும்
எம்முயிர்க்குமேது மிடரில்லை—வெம்மைதீர்ந்
தேகவினிய நெறியணிய தென்றாலும்
போக லொழிவாய் பொருட்கு.

இ-ள். பொய்ம்மைநெறி தீர் பொருளும் — பொய்யாகிய நெறியைத் தப்புவிக்கின்ற பொருளும், மிகப் பயக்கும் — மிகவு முண்டாகும்; எம் உயிர்க்கும் ஏதும் இடர் இல்லை — எங்களுயிருக்கும் சிறிதுந்துன்பமில்லை, வெம்மை தீர்ந்து ஏக இனிய நெறி — அச்சம் நீங்கிச் செல்லுவதற்கு இனிதாகிய வழி, அணியது — (அன்றியும்) சமீபித்தது, என்றாலும் — ஆயினும், பொருட்கு — பொருள் சம்பாதித்தற்கு, போகல் ஒழிவாய் — நீ போதலையொழிவாயாக-எ-று.

பாங்கிகூற்று.

விளைபொருண்மேலண்ணல் விருப்பினையேலீண்டெங்
கிளையழுகைகேட்பதற்கு முன்னே—விளைதேன்
புடையூறுபூந்தார் புனைகழலாய்போக்குக்
கிடையூறுவாராம லேகு.

இ-ள். விளை பொருள்மேல் — மேன்மேலும் விருத்தியடைகின்ற பொருள்மீது, அண்ணல் — அண்ணலே, விருப்பினையேல் — நீ விருப்பமுடையையாயின், ஈண்டு — மிகுந்த, எம் கிளை அழுகை — எமது உறவினர் அழுதலை, கேட்பதற்கு முன்னே — நீ காதிற் கேட்பதற்கு முன்னே, விளைதேன் — சுரக்கின்ற தேன், புடை ஊறு — பக்கங்களில் ஒழுகுகின்ற, பூந்தார் — பூமாலையையும், புனைகழலாய் — வீரக்கழலையு மணிந்தவனே, போக்குக்கு — உன் போக்குக்கு இடையூறுவாராமல் ஏகு — தடைநேரிடாமல் போகக்கடவை—எ-று.

பாங்கிகூற்று.

இன்னுயிர்காத்தளிப்பாய் நீயேயிளவேனில்
மன்னவனுங்கூற்றுவனும் வந்தணைந்தால்—அன்னோர்
தமக்கெம்மைத்தோன்றாத் தகைமையமைத்தோர்விஞ்சை
எமக்கின்றருள்புரிந்தே யேகு.

இ-ள். இன் உயிர் காத்து அளிப்பாய் நீயே — எமது இனிய வுயிரைக் காத்து ரக்ஷிப்பவனாகிய நீயே, இளவேனில் மன்னவனும் — மன்மதனும், கூற்றுவனும் — யமனும், வந்து அணைந்தால்-வந்து சேர்ந்தால், அன்னோர் தமக்கு- அவர்களுக்கு, எம்மைத் தோன்றா — எம்மைக்காட்டாத, தகைமையது — தன்மையதாகிய, ஓர் விஞ்சை — ஒரு மந்திரத்தை, இன்று-இப்பொழுது, எமக்கு அருள்புரிந்து ஏகு — எமக்கருள்செய்து போவாயாக—எ-று. (௬௬ரு)

பாங்கிகூற்று.

ஊசறொழிலிழக்கு மொப்புமயிலிழக்கும்
வாசஞ்சுனையிழக்கும் வள்ளலே—தேசு
பொழிலிழக்குநாளையெம் பூங்குழலிநீங்க
எழிலிழக்குமந்தோ விவண்.

இ-ள். வள்ளலே — தலைவனே, ஊசல் — (பூவினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட) ஊசலும், தொழில் இழக்கும் — யாம் விளையாடுந் தொழிலையிழக்கும், மயில் ஒப்பு இழக்கும் — மயிலும் உவமையையிழக்கும், சுனை வாசம் இழக்கும் — சுனைகளும் வாசனையையிழக்கும், பொழில் தேசு இழக்கும் — சோலையும் ஒளியையிழக்கும், இவண் — இவ்விடமும், நாளை எம் பூங்குழலி நீங்க — நாளையெமது தலைவியிறத்தலால், எழில் இழக்கும் — அழகையிழக்கும், அந்தோ—ஐயோ, (இனி உனக்கிசைந்தபடி) செய்வாயாக—எ-று.

பூங்குழலி — மலரையணிந்த குழலையுடையவள். (௬௬௬)

தலைமகன்கூற்று.

மின்னோபொழிலின் விளையாடுமிவ்வுருவம்
பொன்னோவெனுஞ்சுணங்கிற் பூங்கொடியோ—என்னோ
திசையுலவுங்கண்ணுந் திரண்முலையுந்தோளும்
மிசையிருளுந்தாங்குமோ மின்.

இ-ள். பொழிலின் விளையாடும் இவ்வுருவம் — சோலையில் விளையாடுகின்ற இவ்வுருவமானது, மின்னோ — மின்னுருவமோ, (அன்றி) பொன்னோ என்னும் சுணங்கின் பூங்கொடியோ — பொன்னோ வென்றையப் படுதற்குரிய தேமலையுடைத்தா யிருப்பதொரு உருவத்தையுடைய கொடியோ, (யாதோ வென்று சந்தேகிக்கிற நெஞ்சமே) திசை உலவும் கண்ணும் — திக்குகள் தோறும் சென்றலாவுகின்ற கண்களையும், திரண் முலையும்-திரண்ட முலைகளையும், தோளும் — இரண்டு தோள்களையும், மிசை இருளும் — தன்மேலே யிருளையும், மின் தாங்குமோ — மின்கொடி தாங்கியிருப்பதுண்டோ, (சொல்லுவாயாக)—எ-று.

என்னோ வென்பது இக்கக்குறிப்; இது தெளிவு என்னுந்துறை ()

அநபாயச் சோழனைச் சிறப்பித்துப் பாடியது.

தண்கவிகையா லுலகந் தாங்குமநபாயன்
வெண்கவிகைக்குள்ளடங்கா வேந்தில்லை —எங்கும்
மதியத்துடனிரவி வந்துலவுவானிற்
பொதியப்படாத பொருள்.

இ-ள். தண் கவிகையால் – குளிர்ந்த மனத்தோடு கொடுக்கும் கொடையினால், உலகம் தாங்கும் – உலகத்தைத் தாங்குகின்ற, அநபாயன் – அநபாயச் சோழனது, வெண் கவிகைக்குள் அடங்கா – வெண்கொற்றக் குடைநிழலிலடங்காத, வேந்து எங்கும் இல்லை – வேந்தர் எங்கும் இல்லை, (அதுபோல) மதியத்துடன் இரவிவந்து உலவுவானில் – சந்திரனோடு சூரியனும்வந் துலாவுகின்ற ஆகாயத்தில், பொதியப்படாதபொருள் – அடங்காதபொருள், (எங்குமில்லை)—எ-று.

முதலடியிற் கவிகை கொடையென்னும் பொருள்தந்து நின்றது மதியம் – சந்திரன், இரவி – சூரியன், பொதிதல் – அடங்குதல்.

தலைவிமுகத்திற்கும் சந்திரனுக்கும்சிலேடை.

தலைமகன்கூற்று.

அம்போருகஞ்செற் றமுதமயமாகி
வம்பார்முறுவ லொளிவளர்க்க—இம்பர்
முகைமதுவார்கோதை முகமுண்டுலகின்
மிகைமதியும்வேண்டுமோ வேறு.

இ-ள். அம்போருகம் செற்று – தாமரைமலரின் அழகையழித்து, அமுதமயமாகி – அமிர்தத்தை யுடையதாய், வம்பு ஆர் முறுவல் ஒளிவளர்க்க – புதுமையோடுகூடி விரியாநின்ற ஒளியை வளர்த்தற்கு, முகைமது ஆர் கோதை- முல்லைமுகைகள் தேனைச்சிந்துகின்ற கூந்தலையுடையவளாகிய எனதுநாயகியின், முகம் – முகமானது, உண்டு – உண்டாயிருக்கின்றது, (இது இருக்க), இம்பர் உலகின் – இவ்வுலகத்துக்கு, வேறு மதியும் வேண்டுமோ – வேறு சந்திரனும் வேண்டுமோ, (வேண்டா) (அப்படிவேண்டுதல்) மிகை – குற்றமாம் எ-று.

முகத்துக்கும் சந்திரனுக்கும் பொருந்தவுரைத்துக்கொள்க. (௬௩௩)

புகழ், பொருள் கொடுப்பார்க்கே யுண்டா மெனல்.

வெய்யசுரத் தோன்றி வெஞ்சினவேறுட்கொளினும்
பெய்யுமுகிறன்னைப் பேணுவரால்—வையத்

திருள்பொழியுங்குற்றம் பலவரினும்பார்க்கும்
பொருள்பொழிவார்மேற்றே புகழ்.

இ-ள். வெய்ய குரல் தோன்றி — கொடிய முழக்கத்தோடு தோன்றி, வெம்சினம் ஏறு உட்கொளினும் — கொடுங் கோபத்தையுடைய இடியேற்றைத் தன்னுட் கொண்டிருந்தாலும், பெய்யும் முகில் தன்னை — மழைபொழிகின்ற மேகத்தை, பேணுவர் ஆல் — எல்லாரும் விரும்புவாராதலால், வையத்து — உலகத்தில், யார்க்கும் — எல்லாரிடத்தும், இருள் பொழியும் குற்றம் பலவரினும் — துன்பத்தைத் தருகிற குற்றங்கள் பலவுண்டாயினும், புகழ்-புகழுண்டாவது, பொருள் பொழிவார் மேற்றே — பொருள் மிகுதியாய்க்கொடுப்போரிடத்தேயாம்—எ-று.

வெய்ய குரல் — மேக முழக்கம், வெஞ்சின வேது — இடி, மேகத்தினிடத்தில் முழக்கம் முதலான பயங்கரமான குறிகள் முன்னே காணப்பட்டாலும், பின்னே மழைபெய்து உலகத்துக்கு நன்மைசெய்தலால் அதனை யெல்லாரும் விரும்புகிறார்கள், (அதுபோல) முன்னே பொருளுடையோரிடத்தில் சில துர்க்குணங்கள் காணப்பட்டாலும் பின்னே பொருள்வழங்கி மனங்குளிர்விக்கிறார்களாதலால் அவர்களை யெல்லாரும் விரும்புகிறார்கள் என்பது கருத்து. (எ00)

நியமச்சிலேடை.

வெண்ணீர்மைதாங்கு வனமுத்தேவெறியவாய்க்
கண்ணீர்மைசோர்வ கடிபொழிலே—பண்ணீர
மென்கோலியாழே யிரங்குவனவேல்வேந்த
நின்கோனுலாவு நிலத்து.

இ-ள். வேல்வேந்தே — வெற்றியையுடைய வேல்வேந்தனே, நின் கோல் உன் செங்கோலானது, உலாவும் — உலாவுகின்ற, நிலத்து — உலகத்தில், வெண் நீர்மை தாங்குவன — வெண்மை நிறத்தை உடைத்தாயிருப்பன, முத்தே — முத்துக்களே, வெறிய வாய் — நறு நாற்றத்தை உடையவாய், கள் நீர்மை சோர்வ — மது ஒழுக நிற்பன, கடி பொழிலே — பெரியபொழிலே, பண்ணீர — குளிர்ந்த ஓசையை உடைத்தாய் அழகோடுகூடி, மெல் — மெல்லிய, கோல் — ஓசையை உடைத்தாய், இரங்குவன — ஒத்திப்பன, யாழே — யாழேயாம்— எ-று.

இவ்வாறு கூறினமையால் இவை ஒழிய அறிவின்மை தாங்குவதும், மிடியையுடைமையாற் கண்ணீர் சொரிவதும், பிறர்மனந் தளர்வது மில்லையெனக்கிடந்தவாறு கண்டுகொள்க. (எ0க)

நியமவிலக்குச் சிலேடை.

சிறைபடுவபுட்குலமே தீம்புனலுமன்ன
இறைவநீகாத்தளிக்கு மெல்லை—முறையில்

கொடியனமாளிகையின் குன்றமேயன்றிக்
கடியவிழ்பூங்காவு முள.

இ-ள். இறைவ — தலைவனே, நீகாத்தளிக்கும் எல்லை — நீகாத்தளிக்கும் நிலவரைப்பில், சிறைபடுவ — சிறைப்பட்டிருப்பன, புட்குலமே-புட்சாதியே, தீம்புனலும் அன்ன — மதுரமாகிய நீரும் அத்தன்மைத்தே, முறையில் — முறையாக, மாளிகையின்குன்றமே — குன்றம்போன்றமாளிகைகளே, கொடியன அன்றி — கொடியனவா யிருப்பதன்றி, கடி அவிழ்பூங்காவும் உள்-மணம் விரிந்த பூஞ்சோலைகளுங் கொடியன — எ-று.

இதனால் சிறைபடுதலும் கொடுமையும் இவன்காக்கும் நிலத்தின்கணில்லையென் றுரைக்கப்பட்டது. (எ௦௨)

பொருட்துறைவிசேடம்.

தொல்லைமறைதேர் துணைவன்பாலாண்டுவரை
எல்லையிருநாழி நெற்கொண்டோர்—மெல்லியலாள்
ஓங்குலகில்வாழு முயிரனைத்து மூட்டுமால்
ஏங்கொலிநீர்க்காஞ்சி யிடை.

இ-ள். தொல்லை — பழமையாகிய, மறைதேர் — வேதங்களால் ஆராயப்பட்ட, துணைவன்பால் — தன்கொழுநனிடப் பக்கத்தை, ஆண்டு — ஆண்டு, வரைஎல்லை இருநாழி நெற்கொண்டு — மூங்கிலாற்செய்யப்பட்ட இருநாழியளவாகிய நெல்லைக்கொண்டு, ஓர்மெல்இயலாள் — ஒருமெல்லியலாளாகிய உமாதேவி, ஏங்கு ஒலிநீர் — ஒலிக்கின்ற நீர்சூழ்ந்த காஞ்சியிடை — ஸ்ரீகாஞ்சீநகரத்தின் கண்ணிருந்து ஓங்கு உலகில்வாழும் — விருத்தியடையாநின்ற உலகில்வாழ்கின்ற, உயிர் அனைத்தும் — எல்லாச்சீவராசிகளையும், ஊட்டும்—உண்பிக்கும்—எ-று.

பால் — பக்கம். வரை — மூங்கில், மெல்லியலாள் — மெல்லிய இயற்கையையுடையாள், ஏங்குதல் — ஒலித்தல். (எ௦௩)

உறுப்புக்துறைவிசேடம்.

யானையிரதம் பரியாளிவையில்லை
தானுமநங்கன் றனுக்கரும்பு—தேனார்
மலரைந்தினல்வென் றடிப்படுத்தான்மாரன்
உலகங்கண்மூன் று மொருங்கு.

இ-ள். யானை — யானையும், இரதம் — இரதமும், பரி — குதிரையும், ஆள்-காலாளும் ஆகிய, இவையில்லை — இவைகளில்லை, தானும் அநங்கன் — தானும் உருவில்லாதவன், தனுகரும்பு — வில்லும் கரும்பாகும், (இப்படியிருந்தும்)

மாரன் – மன்மதனானவன், தேன்ஆர் – தேன்பொருந்திய, மலர் ஐந்தினால்– புஷ்பபாணங்களைந்தினால், உலகங்கள்மூன்றும் – மூவுலகத்தையும், ஒருங்கு– முழுதும், வென்று அடிப்படுத்தான் – வென்றடக்கினான்—எ-று.

தேன்ஆர் என்பதற்கு வண்டுகள் மொய்க்கின்ற எனினுமாம். (எ௦௪)

புகழொப்புமைக்கூட்டம்.

பூண்டாங்குகொங்கை பொரவேகுழைபொருப்பும்
தூண்டாததெய்வச் சுடர்விளக்கும்—நாண்டாங்கு
வண்மைசால்சான்ற வருங்காஞ்சிவண்பதியும்
உண்மையானுண்டிவ் வுலகு.

இ-ள். பூண்தாங்கு – ஆபரணங்களைத்தாங்கிய, கொங்கை – தனங்கள், பொரவே – தாக்குதலும், குழைபொருப்பும்–குழைந்துபோனமலையும், தூண்டாத – தூண்டவேண்டாத, தெய்வச்சுடர் விளக்கும் – தெய்வீகமான ஒளியையுடைய விளக்கும், நாண்தாங்கு – நாணைத்தாங்கிய, வண்மைசால்சான்றவரும் – வண்மைமிகுந்த பெரியோரும், காஞ்சிவண்பதியும் – காஞ்சியாகிய வளநகரும், உண்மையான் – உண்டாயிருத்தலால், இவ்வுலகு உண்டு – இவ்வுலகு உண்டாயிருக்கின்றது.

பொருப்பு – பவளமலை, (சிவபிரான்), சுடர்விளக்கு – உமாதேவி. (எ௦௫)

விரோதாலங்காரம்.

சோலைபயிலுங் குயின்மழலை சோர்ந்தடங்க
ஆலுமயிலினங்க ளார்த்தெழுந்த—ஞாலம்
குளிர்ந்தமுகில்கறுத்த கோபஞ்சிவந்த
விளர்ந்ததுணைபிரிந்தார் மெய்.

இ-ள். சோலைபயிலும்குயில் – சோலையில்வாழ்கின்ற குயில்கள், மழலை சோர்ந்து அடங்க – தம்மழலைச்சொற்கள் சோர்ந்தடங்க, ஆலும் – ஆடுகின்ற, மயில்இனங்கள் – மயிற்கூட்டங்கள், ஆர்த்துஎழுந்த – ஆரவாரித்தெழுந்தன, ஞாலம் – உலகத்தில், குளிர்ந்த முகில்கறுத்த – குளிர்ந்த மேகங்கள் கறுத்தன, கோபம்சிவந்த – இந்திரகோபங்கள் சிவந்தன, துணைபிரிந்தார்மெய் – துணைவரைப்பிரிந்தவரது உடம்புகள், விளர்ந்த – விளர்த்துப்போயின—எ-று.

விளர்த்தல் விளர்ந்த எனமெலித்தலாயிற்று எதுகைநோக்கி. (எ௦௬)

இதுவும்மேலையலங்காரம்.

காலையுமாலையுங் கைகூப்பிக்காறெழுதான்
மேலையினையெல்லாங் கீழவாம்—கோலக்

கருமான்றோல்வெண்ணீற்றுச் செம்மேனிப்பைந்தார்ப்
பெருமானைச்சிற்றம் பலத்து.

இ-ள். கோலம் – அழகாகிய, கருமான் தோல் – யானைத் தோலையும், வெண்ணீற்று – வெண்ணீற்றையும், செம் மேனி – செவந்த திருமேனியையும், பை தார் – பசுமையாகிய மலர் மாலையையும் அணிந்த, பெருமானை – பெருமானை, சிற்றம் பலத்து – சிற்றம்பலத்தின்கண்ணே. காலையும்மாலையும் – காலையினும் மாலையினும், கைகூப்பி – கை குவித்து. கால்தொழுதால் – திருவடியை வணங்கினல், மேலை வினை யெல்லாம் – முன்னை வினைகள் யாவும், கீழ ஆம் – தாழ்வனவாம்—எ-று.

பைந்தார் – பசும்பொன் னிறமாகிய கொன்றைமலர் மாலை. (எ௦எ)

மாறுபடு புகழ்நிலை.

யாசகனைப் பழித்தல்.

இரவறியாயாவரையும் பின்செல்லாநல்ல
தருநிழலுந்தண்ணீரும் புல்லும்—ஒருவர்
படைத்தனவுங்கொள்ளா விப்புள்ளிமான்பார்மேற்
றுடைத்தனவே யன்றோ துயர்.

இ-ள். இரவு அறியா – இரத்தற் றொழிலை யறியமாட்டா, யாவரையும் பின்செல்லா – எவரையும் பின்றொடர்ந்து செல்லமாட்டா, நல்ல தரு நிழலும் – நல்ல மர நிழலையும், தண்ணீரும் – தண்ணீரையும், புல்லும்புல்லையும், ஒருவர் படைத்தனவும் – ஒருவர் படைத்தவற்றையும். கொள்ளா – கொள்ள மாட்டா. (ஆதலால்) இப்புள்ளிமான் – இந்தப் புள்ளிமானனவை, பார்மேல் – உலகின்மீது, துயர் – துன்பத்தை, துடைத்தனவே அன்றே – துடைத்தனவே யல்லவோ—எ-று.

யாசகன் இவையாவுஞ் செய்கின்றான், என்றதாயிற்று. (எ௦அ)

இதுவும் மேலை யலங்காரம்.

களவிற் கூடிவந்த தலைவியைப் பழித்தல்.

போதுந்தளிரும் புனைந்துமணம்புணர்ந்து
சூதப்பணை தழுவித் தோன்றுமால்—மாதே
பலமாதவங்கள் பயின்றதோபண்டிக்
குலமாதவியின் கொடி.

இ-ள். போதும் தளிரும் புனைந்து – மலரையும் தளிரையும் அணிந்து, மணம் புணர்ந்து – மணம் புணர்ந்து, சூதப்பணை தழுவி – சூதக் கிளையைத்

தழுவி, இ — இந்த, குலம் — மேன்மையாகிய. மாதவியின் கொடி — மாதவிக் கொடியானது, தோன்றும் — தோன்றாநிற்கின்றது, (ஆதலால்) மாதே — பெண்ணே, பண்டு — முற்காலத்தில், பலமாதவங்கள் பயின்றதோ — பலவாகிய பெருந்தவங்களைச் செய்ததோ—எ-று.

போது — பேரரும்பு எனினுமாம். சூதம் — மாமரம், பணை — கிளை, பயிலுதல் — இடைவிடாது செய்தல், மாதவியின்கொடி — வசந்த மல்லிகைக்கொடி.

புகழாப்புகழ்ச்சி.

நினைவரியபல்புகழார் நின்குலத்துத்தொல்லோர்
அனைவரையும்புல்லினு ளன்றே—மனுநூல்
புணர்ந்தநெறியொழுகும் பூழியநீயிந்நாள்
மணந்ததடமலர்மேன் மாது.

இ-ள். நினைவு அரிய — நினைத்தற்கரிய. பல் புகழார் — பல்புகழையுடையவராகிய, நின்குலத்துத் தொல்லோர் — உன் குலத்துப் பழையவர். அனைவரையும் — எல்லாரையும், புல்லினுள் அன்றே — தழுவினளல்லவா, (அவள்யாரெனின்) மனுநூல் புணர்ந்த நெறி ஒழுகும் — மனுநூலிற் சொல்லப்படுகிற நெறியின்கண்ணே யொழுகுகின்ற, பூழிய — சோழராஜனே, நீ இந்நாள்மணந்த — நீ இந்நாளிற்றழுவின, தடமலர் மேல்மாது — திருமகள்—எ-று.

தடமலர்மேல்மாது — பொய்கை மலராகிய தாமரைப்பீடத்திலிருக்கின்ற பெண். (திருமகள்.)

புகழ்மை.

பிறர்செல்வங்கண்டாற் பெரியோர்மகிழ்வும்
சிறியோர்பொறுத திறமும்—அறிவுறீஇச்
செங்கமலமெய்மலர்ந்த தேங்குமுதமெய்பசந்த
பொங்கொளியோன்வீறெய்தும் போது.

இ-ள். பிறர்செல்வம் கண்டால் — பிறருடைய செல்வத்தைக் கண்டால், பெரியோர் மகிழ்வும் — பெரியோர் மகிழ்தலும், சிறியோர் பொறுத திறமும் — சிறியோர் அச்செல்வத்தைக் கண்டாற் பொறாமைப் படுதலும், அறிவுறீஇ — அறிந்து, பொங்கு ஒளியோன் — மிக்க ஒளியையுடைய சூரியன், வீறு எய்தும்போது — மேன்மை யடையும்போது, செங் கமலம் மெய் மலர்ந்த — செந்தாமரை மலர்கள் மெய்பூரித்தன, தேங்குமுதம் மெய்பசந்த — மணம்பொருந்திய செவ்வல்லி மலர்கள் மெய்பசந்தன—எ-று.

செங்கமலம் பெரியோருக்கும் குமுதம் சிறியோருக்கும் உவமையாகக் கொள்க. (எகக)

தீமை.

பெரியோருழையும் பிழைசிறிதுண்டாயின்
இருநிலத்துள்யாருமறிதல்—தெரிவிக்கும்
தேக்குங்கடலுலகில் யாவர்க்குந்தெள்ளமுதம்
வாக்குமதிமேன் மறு.

இ-ள். தேக்கும் - நீர் நிறைந்த, கடல் உலகில் - கடல் சூழ்ந்த வுலகத்தில், யாவர்க்கும் - எல்லார்க்கும், தெள் அமுதம் வாக்கும் - தெளிவாகிய அமிர்தத்தைச்சுரக்கிற, மதிமேல் மறு - சந்திரனிடத்துள்ள களங்கமானது பெரியோர் உழையும் - பெரியோரிடத்தும், பிழை சிறிது உண்டாயின் - பிழை சிறிதுண்டாகுமாயின், இரு நிலத்துள் - பெரிய நிலவுலகத்தில், யாரும் அறிதல் - யாவருமறிவதை, தெரிவிக்கும் - அறிவிக்கும்—எ-று.

தேக்குதற்கு வினைமுதலாகிய நீர் வருவித் துரைக்கப்பட்டது, மறு- களங்கம். (எ௯உ)

வினைப்புணர்நிலை.

வேண்டுருவங்கொண்டு கருகிவெளிபரந்து
நீண்டமுகிலுடனே நீர்பொழிந்த—ஆண்டகையோர்
மேவல்விரும்பும் பொருணசையான் மெல்லாவி
காவல்புரிந்திருந்தோர் கண்.

இ-ள். ஆண் தகையோர்-ஆண்டன்மையை யுடையவராகிய தலைவரை, மேவல் விரும்பும் பொருள் நசையால் - சேர்தற் பொருளை விரும்புகின்ற ஆசையால், மெல் ஆவி - தமது மென்மையாகவுயிரை, காவல் புரிந்திருந்தோர் - இறவாதபடி காவல்செய்திருந்த மாதரது, கண் - கண்கள், வேண்டு உருவம் கொண்டு - தாம் வேண்டிய வுருவத்தைக்கொண்டு, கருகி - கருத்து, வெளிபரந்து - ஆகாயத்திற்பரவி, நீண்ட முகிலுடனே நீர் பொழிந்த - பெரியமேகங்கள்போல நீரைச்சொரிந்தன—எ-று.

கருகி யென்பதற்குப் பகுதி கருமை, வெளி - ஆகாயம், ஆவி - உயிர், காவல் புரிதல் - தடைசெய்தல். (எ௯௩)

சங்கீர்ணம்.

தண்டுறைநீர்நின்ற தவத்தாலளிமருவு
புண்டரிகமின்வதநம் போன்றதால்—உண்டோ
பயின்றருளம்பருகும் பான்மொழியாய்பார்மேல்
முயன்றான்முடியாப் பொருள்.

இ-ள். பயின்றார் உள்ளம் பருகும் — அடைந்தாரது மனத்தைக் கவர்கின்ற, பால் மொழியாய் — பால் போலும் இன் சொல்லையுடையவளே, பார்மேல் — உலகில், முயன்றால் — முயற்சி செய்தால், முடியாப் பொருள் உண்டோ — முடியாப் பொருளுளதோ (இல்லை), (எவ்வாறெனின்) அளி மருவு புண்டரிகம் — வண்டுகள் பொருந்திய தாமரை மலர், தண் துறை நீர் நின்ற தவத்தால் — குளிர்ந்த துறைகளையுடைய நீரில் நின்று செய்த தவத்தால், நின் வதனம் போன்றது — உன் முகத்தை நிகர்த்தது—எ று.

நீர் நிலை நிற்றல் முதலியவும் தவத்தார்க்குரியன வாதலால் "தண்டுறை நீர் நின்றதவத்தால்" என்றார். முயன்றால் முடியாப் பொருளில்லை யென்பதிதன் கருத்து. (எகச)

மடக்கலங்காரம்.

முதலடி முதன்மடக்கு.

துறைவா துறைவார் பொழிற்றுணைவர்நீங்க
உறைவார்க்குருமண்டாங்கொல் சேவல்—சிறைவாங்கிப்
பேடைக்குருகாரப் புல்லும்பிறங்கிருள்வாய்
வாடைக்குருகா மனம்.

இ-ள். துறைவா — நெய்தனிலத் தலைவனே, துறைவார் பொழில் — துறையின்கண் மிக்கிருக்கிற சோலையில், துணைவர் நீங்க — தலைவர் பிரிய, உறை வார்க்கும் — தனித் திருப்பார்க்கும், சேவல் — சேவற் குருகானது, சிறை வாங்கி — தன் சிறகை வளைத்து, பேடைக் குருகு — பெடைக்குருகை, ஆரப் புல்லும் — இறுகப் புல்லுகின்ற, பிறங்கு இருள்வாய் — மிக்க இருளையுடைய இடையாமத்தின்கண், வாடைக்கு உருகாமனம் உண்டாம் கொல் — வாடைக்காற்றுக்கு உருகாத மனமுண்டாகுமோ—எ-று.

துறைவன் — நெய்தனிலத்தலைவன். வாங்கல் — வளைத்தல். குருகு என்பதனைச் சேவலோடுங் கூட்டுக. வாடை — வடகாற்று. (எகடு)

இரண்டாமடி முதன்மடக்கு.

கனிவாயிவள்புலம்பக் காவலநீநீங்கின்
இனியாரினியா ரெமக்குப்—பனிநாள்
இருவராத் தாங்கு முயிரன் றியெங்குண்
டொருவராத்தாங்கு முயிர்.

இ-ள். காவல் — அரசனே, கனிவாய் — கொவ்வைக் கனிபோன்ற அதரத்தையுடைய, இவள் புலம்ப — இவள் புலம்பும்படி, நீ நீங்கின் — நீ பிரிந்தால், (அந்தக்காலத்தில்) எமக்கு இனியார் — எமக்கினிய ராவார், இனியார்-

உன்னையன்றி வேறியாவர், பனிநாள் — பனிக் காலத்தில், இருவரா தாங்கும் உயிர் அன்றி — இருவராய்க் கூடித்தாங்கும் உயிரேயன்றி, ஒருவரா தாங்கும் உயிர் — ஒருவராத்தாங்கும்படியான உயிர், எங்கு உண்டு — எவ்விடத்துளது—எ-று.

கனிவாய்க் குவமையாக்கினமையால் கொவ்வைக்கனியைக் குறித்தது, கனிவாய் — கனிந்தவாய் எனினுமாம், வாய் — அதரம். வாய் மொழியெனினும் பொருந்தும். பனிநாள் — வாடைமிக்க பனிக்காலம். (௭௧௬)

மூன்றுமடி முதன்மடக்கு.

தேங்கானன்முத்தலைக்குந் தில்லைப்பெருந்தகைக்கு
ஓங்காரத்துட்பொருளா மொண்சுடர்க்கு—நீங்கா
மருளாமருளா தரித்துரைக்குமாற்றம்
பொருளாம்புனைமாலை யாம்.

இ-ள். தேம் கானல் — வாசனையுள்ள கழிக்கரைச் சோலையி லுண்டாகிய, முத்து அலைக்கும் — முத்துக்களைக் கொழிக்கிற, தில்லைபெருந்தகைக்கு — தில்லையிலுள்ள பெரியோனுக்கு, ஓங்காரத்து — பிரணவத்தின், உட்பொருள் ஆம் — உட் பொருளாகிய, ஒள் சுடர்க்கு — ஒள்ளிய சோதியாகிய கடவுளுக்கு, நீங்கா — இடையறாத, மருள் ஆம் — ஆசையாகிய, மருள் ஆதரித்து உரைக்கும் — மயக்கத்தை மேற்கொண்டு சொல்லுகின்றசொல், பொருள் ஆம்-பொருளாகும், புனை மாலை ஆம் — அணிதற்குரிய மாலையுமாம்—எ-று.

தேம் — தேன் எனினுமாம். கானல் — கழிக்கரைச்சோலை மாற்றம்-சொல்.

ஈற்றடி முதன்மடக்கு.

இவளளவுந்தீயுமிழ்வ தென்கொலோதோயும்
கவளமதமான் கடத்திற்—றிவளும்
மலையார்புனலருவி நீயணுகாநாளின்
மலையாமலையா நிலம்.

இ-ள். மலையா — குறிஞ்சிநிலத் தலைவனே, நீ அணுகா நாளில் — நீவந்து இவளை யணுகாதபோது, தோயும் — பொருந்திய, கவளம் — கவளங்கொள்ளுகின்ற, மதமான் கடத்தின் — மத யானையின் மதநீரொழுக்குப்போல, தவளும் — புரளா நின்ற, அலை ஆர் — அலைகள் நிரம்பின, புனல் அருவி — நீரருவிகளையுடைய, மலையம் — பொதிய மலையிற் பிறந்த, அநிலம் — தென்றற் காற்றானது, இவள் அளவும் — இவள் மட்டிலே, தீஉமிழ்வது — நெருப்பைக்கக்குவதற்குக் காரணம், என்கொலோ — யாதோ (அறிந்திலேம்)—எ-று.

இது தோழிகூற்று, மதமான் — மதயானை. திவளல் — அசைதல் எனினுமாம். (௭௧௮)

முதலடியும் இரண்டாமடியும் முதன்மடக்கு.

நினையாநினையா நிறைபோயகலா
வினையாவினையா மிலமால்—அனையாள்
குரவாருங்கூந்தற்கு முதவாய்க்கொம்பிற்
புரவாளநீபிரிந்த போது.

இ-ள். புரவாள — காவலனே, குரவு ஆரும் கூந்தல் — குரவ மலரை யணிந்த கூந்தலையும், குமுதவாய் கொம்பின் அனையாள் — செவ்வல்லி மலர் போலும் வாயினையும் உடையவளாகிய அவள், நீ பிரிந்தபோது — நீ பிரிந்த காலத்தில், நினை — உன்னை, யாம் நினையா — நாங்கள் நினைத்து, நிறைபோய் அகலா இனையா — நிறையானது எம்மை நீங்குதலால் வருந்தி, வினையாம் இலம் ஆல — ஒருசெயலு மற்றிருந்தோமாதலால், (எம்மைப்பிரியாதொழிவா யாக)—எ-று.

நிறை — நிறைவு (கற்பு.) வினை — செயல். கொம்பின் — பூங் கொம்பு போல. (௭௧௯)

முதலடியு மூன்றமடியு முதன்மடக்கு.

அடையாரடைப்பா ராணழித்தற்கின்னல்
இடையாடுநெஞ்சமே யேழை—உடையோர்
மயிலாமயிலா மதர்நெடுங்கண்மாற்றம்
குயிலாமென்றெண்ணல் குழைந்து.

இ-ள். இடையாடும் நெஞ்சமே — (ஊசற் கயிறுபோல) இடையாயுழலா நின்றமனமே, ஏழை உடை ஏர் — தலைவியின் சாயலழகு, மயிலாம் என்று — மயிலாமென்றும், மதர் நெடுங் கண் — மதர்த்த நெடிய கண்கள், அயிலாம் என்று — வேல்களா மென்றும், மாற்றம் — சொல், குயிலாமென்று — குயிலா மென்றும், குழைந்து எண்ணல் — இளகி நினையா தொழிவாயாக, (நினைவா யாயின், அடையார் அடை — பகைவ ரடைதற்குரிய, ஆர் அரண் — அரிய அரணை, அழித்தற்கு — அழித்தலுக்கு, இன்னல் — வருத்தமாம்—எ-று.

(இது தலைவன் தன்னெஞ்சொடு சொல்லியது.)

அரண் — மதிலரண், நீரரண், காட்டரண், மலையரண் என்பன. அயில்— வேல். (௭௨௦

முதலடியும் ஈற்றடியும் முதன்மடக்கு.

மானவாமானவா நோக்கின்மதுகாஞ்சூழ்
கானவாங்கூந்தலெங் காரிகைக்குத்—தேனே
பொழியாரந்தார்மேலு நின்புயத்துமேலும்
கழியாகழியா தரவு.

இ-ள். மானவா — மனுகுலவேந்தனே, மான் அவாம் நோக்கின் — மான்கள் ஆசைப்படுகிற நோக்கத்தையும், மதுகரம்சூழ் — வண்டுகள்மொய்த்த, கானவாம்கூந்தல்-மணமுள்ளகூந்தலையுடைய, எம்காரிகைக்கு — எமது தலைவிக்கு, தேனே பொழி — தேன் சொரிகின்ற, ஆர் — ஆத்திமலரால் தொடுக்கப்பட்ட, அம் தார்மேலும் - அழகிய மாலையின்மேலும், நின்புயத்து மேலும் — உன்தோளின்மேலும், கழி ஆதரவு கழியா—மிகுதியாகிய ஆசைநீங்காது-எ-று.

இத் தோழி தலைவனுக்குச்சொல்லியது, மதுகரம் — வண்டு, ஆர்-ஆத்தி, ஆதரவு — ஆசை. (எஉக)

மூன்றுமடியும் நான்காமடியும் முதன்மடக்கு.

மாதருயிர்தாங்க வள்ளல்வருநெறியில்
பேதுறவுசெய்யும் பெரும்பாந்தள்—யாதும்
வரையாவரையா மெனுமாமதமா
விரையாவிரையர் வெழும்.

இ-ள். வள்ளல் — வள்ளலே, மாதர் உயிர்தாங்க — இப்பெண்ணின் உயிரைத் தாங்கும்பொருட்டு, வரும் நெறியில் — நீவரும்வழியில், பேதுறவு செய்யும் — நடுக்கத்தைச்செய்கிற, பெரும் பாந்தள் — பெரும் பாம்புகள், யாதும் வரையா — யாதொன்றையும் வரையாதே கொல்லுகின்ற, வரையாம் என்னும் — மலையாமெனப்படுகிற, மாமதமா — பெரிய மதயானைகளை, இரை ஆ — ஆஹாரமாக நினைந்து, இறையா எழும் — இறைந்துகொண்டு எழும்—எ-று.

(இது தோழிசொல்லியது.)

வள்ளள் — அன்மைவிளி. பேதுறவு — அச்சம் எனினுமாம். பாந்தள்—பாம்பு பெரும்பாம்பு என்றமையால் மலைப்பாம்பு எனப் பொருள்கொள்க. ()

இரண்டாமடியும் மூன்றுமடியும் முதன்மடக்கு.

குரவார்குழலாள் குவிமென்முலைதாம்
விரவாவிரவா மென்தென்றல்—உரவா
வரவாவரவா மெனநினையாவையம்
புரவாளர்க்கிதோ புகழ்.

இ-ள். உரவா — அறிவுடைய தலைவனே, குரவு ஆர் குழலாள் — குராமலரை யணிந்த கூந்தலையுடைய இவளது, குவி மெல் முலை தாம் — குவிந்த மெல்லிய முலைமீது, விரவா — நீ கூடாத, இரவு ஆம் — இரவிலுண்டாகிற, மெல்தென்றல் — மென்மையாகிய தென்றலின், வரவு — வரவானது, அரவு ஆம் என நினையா — அதனை விழுங்குகின்ற பாம்பாமென்று நினைக்காமல் பிரிகின்றாய், வையம் புரவாளர்க்கு — வையகத்தைக்காக்கும் வேந்தர்க்கு, புகழ் ஈதோ — புகழ் இதுதானோ—எ-று.

(இது தோழிகூற்று.)

குவிதல் – திரளல். உரம் – அறிவு, புரவாளர் – காத்தற்றொழிலையுடையவேந்தர். (எ௨௩)

இரண்டாமடியும் ஈற்றடியும் முதன்மடக்கு.

மழையார்கொடைத்தடக்கை வாளபயனெங்கோன்
விழையார்விழையார் மெல்லாடை—குழையார்
தழையாமுணவுங் கனியாமினமு
முழையாமுழையா முறை.

இ-ள். மழை ஆர் – மழைபோன்ற, கொடை–கொடையையுடைய, தடக்கை – நீண்ட கையினையும், வாள் – ஒளியினையுமுடைய, அபயன் – அபயனாகிய, எங்கோன் – எம்மிறைவனது, விழையார் – பகைவர், விழை – விரும்புகின்ற, ஆர் – அரிய, மெல் ஆடை – மெல்லிய ஆடையானது, குழை ஆர்–தழைத்தலையுடைய, தழை ஆம் – தழைகளாம், உணவும் கனி ஆம் – உணவும் கனிகளேயாகும், இனமும் – சுற்றமும், உழை ஆம்-மான்களாம், உறை-உறையிடம், முழை ஆம் – மலைக்குகையாம்—எ-று.

இது சோழனது கொடையையும் வீரத்தையும்புகழ்ந்து ஒருகவிவாணர் கூறியது. (எ௨௪)

ஈற்றடியொழித்து ஏனையமூன்றடியும் முதன்மடக்கு.

இறைவாவிறைவால் வளைகாத்திருந்தியார்
உறைவாருறைவார் புயலால்—நறைவாய்
வண்டளவுவண்டளவு நாளின்மயிலாலக்
கண்டளவினீர்பொழியுங் கண்.

இ-ள். இறைவா – இறைவனே, இறை – கையிறையிலுள்ள, வால் வளை – வெள் வளைகள், காத்திருந்து – விழாதபடி காத்திருந்து, யார் உறைவார் – யார் உயிரோடு வாழ்வார், உறைவார் புயலால் – துவலைமிக்க புயலினால், நறைவாய் – தேன் பொருந்திய, வண் தளவு – வளப்பமாகிய முல்லை மலரின்மேல், வண்டு அளவும் நாளில் – வண்டுகள் சஞ்சரிக்கிற கார்காலத்தில், மயில் ஆட கண்டளவில் – மயில்கள் ஆடுவதைக் கண்டளவில், கண்-கண்கள், நீர் பொழியும் – நீரைச்சொரியாநின்றன—எ-று.

(இது தோழிகூற்று.)

வால்வளை – வெள்ளிய வளையல், உறை – நீர்த்துளி, புயல் – மேகம். நறை – தேன், தளவு – முல்லை, ஆலல் – ஆடல், கண்டளவில் என்பதற்குக் கண்டு அளவில்லாத என்றுரைப்பினுமாம். (எ௨௫)

முதலயலடியொழித்தேனை மூன்றடியும் முதன்மடக்கு.

கொடியார்கொடியார் மதின்மூன் றுங்கொன்றை
படியார்பனைத்தடக்கை நால்வாய்க்—கடியா
ருரியாருரியா ரெமையாளவோதற்
கரியார்கரியார் களம்.

இ-ள். கொடியார் — கொடியவராகிய அவுணரது, கொடி ஆர் — கொடிகள் நெருங்கின, மதில் மூன்றும் கொன்றை — மும் மதில்களையு மழித்த, படியார் — தன்மையையுடையவர், பனை தடக்கை — பனைபோலும் பெரிய துதிக்கையையும், நால் வாய் — தொங்குகின்ற வாயையுமுடைய யானையின்-கடி ஆர் உரியார் — அச்சத்தைத்தருந் தோலையுடையார், எம்மை ஆளஉரியார், எம்மையாளுதற் குரியவர், ஓதற்கு அரியார் — யாவராலும் சொல்லுதற் கரியவர், களம் கரியார் — கண்டங்கறுத்தவர்—எ-று.

மதில்மூன் று — மும்மதில்கள், இவை இரும்பினாலும் வெள்ளியினாலும் பொன்னினாலும் செய்யப்பட்டுள்ளன, இவைமுப்புரம் எனவும்படும். (எஉசு)

ஈற்றயலடியொழித்தேனை மூன்றடி முதன்மடக்கு.

மலையுமலையு மகிழ்ந்துறையும்வேயும்
கலையுங்கலையுங் கடவும்—தொலைவில்
அமரியெமக்கரணு மென்னுமவர்முன்னிற்
குமரிகுமரிமேற் கொண்டு.

இ-ள். மலையும் — மலையினும், அலையும் — கடலினும், மகிழ்ந்து உறையும் — மகிழ்ந்துறைபவளும், கலையும் தேயும் — இளம்பிறையைச்சூடுபவளும், கலையும் கடவும் — கலைமானைநடத்துபவளும், தொலைவுஇல் — தொலைவில்லாத, அமரி — போர்த்தொழிலையு முடையவள், எமக்கு அரண் ஆம் — எமக்குக் காவலாகியிருப்பாள், என்னும் அவர்முன் — என்பவர்க்கு முன்னே, அரிமேற்கொண்டு - சிங்கமேற்கொண்டு, குமரி நிற்கும — துர்க்கையானவள் நிற்பாள்—எ-று.

தொலைவு — தோல்வி அமர் — போர். அரண்-காவல். அரி — சிங்கம். ()

முதடியொழித்தேனை மூன்றடிக்கண்ணு முதன்மடக்கு.

பாலையாழ்தன்னிற் பதிற்றிரட்டிவெய்தன்றே
மாலைவாய்மாலைவா யின்னிசை—மேலுரை
மேவமர்மேவலர் மெல்லாவிவாட்டாதே
காவலர்காவலராங் கால்.

இ-ள். பாலையாழ் தன்னின் — பாலையாழ் தன்னினும், பதிற்றிரட்டி— இருபது மடங்கு, வெய்து அன்றே — வெம்மையை யுடையதன்றோ, மாலை வாய் — அந்திப் பொழுதில், மாலைவாய் — விறலிபாட்டின் கணுண்டாகிய, இன் இசை — இன்பத்தையுடைய இசைமேலாயுள்ள, மேல் உரைமேலவர் — புகழ்ச்சியைப் பொருந்தாதவர், மேவு அலர் — விரும்பிச் சொல்லுகின்ற பழிமொழிமெல் ஆவி — எமதுமெல்லியவுயிரை, வாட்டாதோ — வாட்டாதொழியுமோ, காவலர் — நம் தலைவர், கா அல்லர் ஆம் கால் — நம்மைக் காவாதவரான காலத்து—எ-று.

மாலை — பாட்டு. மேலுரை — புகழ்ச்சி. (எ௨அ)

முற்றுமடக்கு.

வரையவரைய சுரஞ்சென்றூர்மாற்றம்
புரையபுரைய வெனப்பொன்னே—உரையல்
நனையநனைய தொடைநம்மைவேய்வர்
வினையர்வினையர் விரைந்து.

இ-ள். வரைய-(களவொழுக்கமாகாது) வரையவேண்டு மாசையிற்பிரிந்து, வரைய — மலைகளுமுடைய, சுரம்சென்றூர் — சுரங்கடந்து போயினார், தலைவர், (அவரது) மாற்றம் —(நின்னிற் பிரியேன் பிரியின்ஆற்றேன் என்று முற்காலத்து நம்மை தேற்றிய) வார்த்தை, (இப்பொழுது நமக்கு) புரைய புரைய என — பெரிதாகிய குற்றத்தைத் தந்ததென்று, பொன்னே — பொன் போல்வாய், உரையல் — சொல்லா தொழிவாயாக, நனைய — தேனோடும், நனைய — குளிர்ச்சியோடுங் கூடிய, தொடை — பூமாலையை, நம்மைவேய்வர்— நமக்குச்சூட்டுவர், (அவர்) வினையர் — பலதொழில்களையும், வினையர் — அறிவினையு முடைய ராதலால், விரைந்து — விரைந்து வந்து—எ-று.

வரைதல் — மணஞ் செய்தல் சுரம் — பாலைநிலம். புரை — பெருமை, புரை — குற்றம். பொன் — திருமகள். தொடை — பூமாலை. வேய்தல் — சூடுதல். (எ௨௯)

இடைமுற்றுமடக்கு.

மனமேங்குழைய குழையவாய்மாந்தர்
இனநீங்கரிய கரிய—புனைவதனத்
துள்வாவிவர்விக் கயலொக்குமென்னுள்ளம்
கள்வாளவாளவாங் கண்.

இ-ள். மனம் வீங்கு — மணந்தளர்ந்த, உழைய — மானின் நோக்கத்தை யுடையவுமாய், குழையவாய் — குழையைத் தொடர்வனவுமாய், மாந்தர் இனம்

நீங்கு அரிய — இளைஞர் கூட்டம்விட்டு நீங்குதற் கரியனவுமாய், கரிய கரியன வுமாயிருப்பன, புனை — அலங்கரிக்கப்பட்ட, வதனத்துள் — முகத்தில், வாவி- உலாவி, வரி கயல் ஒக்கும் — பொய்கைக் கயலொக்கும், என் உள்ளம் — என் உள்ளத்தை, கள் வாள் — களவு கொள்வாளுடைய, அ — அந்த, வாள் ஆம் கண் — வாள்போலுங் கண்கள்—எ-று.

உழை — மான், வாவி — தடாகம், கயல் — சேல்மீன், கள்ளல் — வஞ்சித் தல், வாள்வாம் என்பதற்கு வாள் விரும்புகின்ற என்றுரைப்பினுமாம் ( )

இறுதிமற்று முடக்கு.

மாலையருளாது வஞ்சியான்வஞ்சியான்
மேலையமரர்கடை வேலை—வேலை
வளையார்திரைமேல் வருமன்னமன்ன
இளையாளிவளை வளை.

இ-ள். வஞ்சியான் — வஞ்சிக்காவலன், மாலை — தன்மார்பிற் பூமாலையை யும், மேலை — முற்காலத்து, அமரர் கடை வேலை — தேவர்கள் கடையும் போது, வேலை — கரையையும், வளை — சங்குகளையும், ஆர் — பொருந்திய, திரைமேல் வரும் — கடலிற் றோன்றின, அன்னம் அன்ன — திருமகளாகிய அன்னத்தை யொத்த, இளையாள் — பேதைப் பருவத்தினளாகிய, இவள்—இத் தலைவியின், ஐ — அழகிய, வளை — வளைகளையும், அருளாது — கொடாமல், வஞ்சியான் — வஞ்சனை செய்வானல்லன்—எ-று.

வஞ்சியான் — வஞ்சி நகரத்தை யுடையவன், வஞ்சிநகர் — கருவூர். வே லையிரண்டனுள் முன்னது — பொழுதையும் பின்னது கரையையு முணர்த் தின. வளை — சங்கு, ஐ — அழகு. (௭௩௧)

முதற்கண்ணு மிடைக்கண்ணு முற்றுமடக்கு.

கொண்டல்கொண்டலர் பொழிறொறும்பண்ணையாய்ப்
 பண்ணையாயத்துள்ளார்
வண்டல்வண்டலர் தாதுகொண்டியற்றலின்
 வருமணமணன்முன்றிற்
கண்டல்கண்டக மகிழ்செயவோதமங்
 கலந்துறைதுறைவெள்ள
மண்டன்மண்டல முழுதுடன்வளைதரு
 வளைதருமணிவேலை.

இ-ள். கொண்டல் கொண்டு — கீழ் காற்றினால், அலர் — மலர்கின்ற, பொழில் தொறும் — சோலைகள் தோறும், பண்ணை ஆய் — இசையை ய...ப்

கின்ற, பண்ணை — விளையாடற் கூட்டமாகிய, ஆயத்து உள்ளார் — ஆயக்கூட்டத்துள்ள மகளிர், வண்டல் — சிற்றிலே, வண்டு அலர் — வண்டுகள் சத்திக்கிற, தாதுகொண்டு இயற்றலின் — தாதுக்களைக்கொண்டு செய்தலால், வரும் மணம் — மணம் வீசுகின்ற, மணல் முன்றில் — மணல் முற்றமாகிய, கண்டல் — தாழையின்மீது, கண்தக மகிழ்செய — (கண்டாரது) கண்கள் களிக்கும்படி, ஓதிமம் — அன்னங்கள், கலந்து உறை — கூடியிருக்கின்ற, துறை வெள்ளம் — துறையில் வெள்ளத்தைக் கொண்டு, மண்டல் — ஏறு தொழிவாயாக, மண்டலம் முழுது — பூமண்டல முழுதையும், உடன் வளை தரு — ஒருமிக்க வளைந்த, வளை — சங்குகள், தரு — தந்த, மணி — முத்துக்களையுடைய, வேலை — கடலே — எ-று.

பண் — இராகம், வண்டல் — மகளிர் விளையாட்டு, தாது — மகரந்தம், ஓதிமம் — அன்னம், வேலை — கடல், இது அண்மை விளியாதலால் இயல்பாயிற்று. (௭௩௨)

முதற்கண்ணு மிறுதிக்கண்ணு முற்றுமடக்கு.

நிரையாநிரையா மணிபோனிறை கோடல்கோடல்
வரையாவரையா மிருண்முன்வரு மாலைமாலை
விரையாவிரையா மெழுமின்னொளி மேகமேகம்
உரையாவுரையா ரினுமொல்லன முல்லைமுல்லை.

இ-ள். நிரை ஆ — வரிசையாகிய பசுக்களின், நிரை ஆம் மணிபோல் — ஒழுங்காகிய மணியோசைபோல, நிறை — எங்கள் நிறையை, கோடல் — கவராதே, கோடல் — காந்தளே, வரையா — அளவிடுதற்கரிய, அரை ஆம் இருள் முன் — அரையா மிருளுக்குமுன்னே, வரும் — வருகின்ற, மாலை — மயக்கத்தைச் செய்கின்ற, மாலை — மாலைக் காலமானது, விரையா — விரைந்து, இரையா — இரைச்சலிட்டு, எழும் — எழுகின்ற, மின் ஒளி — மின்னொளியையுமுடைத்தாய், மேகம் — செல்லுகின்ற. மேகம் — மேகங்களும், உரையா — சொல்லப்படாத, உரையாரினும் — புகழையுடைய தலைவரினும், ஒல்லன — பகையாயின, முல்லை — முல்லை நிலத்துள்ள, முல்லை — முல்லைக் கொடிகளும் — எ-று.

அரையாமிருள் — அர்த்தராத்திரி, மாலை — அந்திப்பொழுது. (௭௩௩

இடைக்கண்ணு மிறுதிக்கண்ணு முற்றுமடக்கு.

வருகம்புளினம் புளினம்பயில் வேலைவேலை
ஒருகாலுலவா வுலவாவரு மோதமோத
வருகேதகை கேதகைசேர்தரு மன்னமன்ன
பெருகாதன வேதனவேரசை மாதர்மாதர்.

இ-ள். வரு — வாராநின்ற, கம்புள் இனம் — கம்புட்கூட்டங்கள், புளினம் — மணற்குன்றுகளிலே, பயில்வேலை — சஞ்சரிக்குங்காலத்தில், வேலை — கடலா

ணது, ஒருநாள் உலவா — ஒருகாலுங் குறையாமல், உலவா — உலாவி, ஓதம் மோதவரும் — கரையைமோத வராநின்றது அருகே — அருகே நின்று, தகைக தடுக்கப்பட்ட, கேதகை — தாழைச் செடிகளின்மேல், அன்னம் சேர் தரு — அன்னங்கள்சேரும், (ஆதலால்) மன்ன — தலைவனே, தனம் — தனங்களின், ஏர் அசை — அழகிழந்த, மாதர் — மாதருடைய, மாதர் — காதலானது, பெரு காதனவே — பெருகாதொழியுமே—எ-று.

கம்புள் — சம்பங்கோழி. தகைதல் — தடுத்தல். மாதர் — ஆசை. (எநுச)

அடிதோறு மூன்றிடத்துமடக்கு.

களைகளையமுளரியரு கடைகடையமகளிர்கதிர் மணியுமணியும்
வளைவளையகரதலமு மடைமடையமதுமலரு மலையமலைய
இளையிளைஞர்கிளைவிரவி யரியரியின்மிசைகுவளை மலருமலரும் [தம்.
கிளைகிளைகொளிசையளிகண் மகிழ்மகிழ்செய்கெழுதகையமருதமரு

இ-ள். களை களைய — களை கடியும்பொருட்டு, முளரி அருகு அடை — தாமரையி னருகேயடைந்த, கடைய மகளிர் — கடைசியரது, கதிர் மணியும் — ஒளியுள்ள மணிகளும், அணியும் — அணிகின்ற, வளை — வளைந்த, வளைய — வளையலணிந்த, கரதலமும் — கையும், அடை — அடைத்த, மடை — மடையி லுள்ள, மது மலரும் — தேனையுடைய மலர்களும், மலைய மலைய — மிகவும் மாறுபடாநிற்க, இளை இளைஞர் — இளங் குறுமாக்கள், கிளைவிரவி — சுற்றங் கூடி, அரி — அரிந்த, அரியின் மிசை — அரியின் மீதே, குவளை மலரும் அலரும் — குவளைப் பூவும் மலராநிற்கும், கிளை — இனத்துடனே, கிளைகொள் இசை — கிளையென்னும் நரம்பினின்று முண்டாகின்றவோசைபோல, அளிகள் — வண்டுகள், மகிழ் — மகிழ மலரின்று, மகிழ் செய் — மகிழ்ச்சியைச் செய்கின்ற, கெழுதகைய — விளக்கத்தையுடைய, மருதம் — மருதமரங்கள் நெருங்கின, மருதம் — மருதநிலம்—எ-று.

அரி — நெல்லரி. (எநுரு)

இடையிட்டுவந்த முதன்முற்றுமடக்கு.

தோடுகொண்டளி முரன்றெழக்குடைபவர் குழல்சோர்ந்த
தோடுகொண்டதே மலர்சுமந்தகில் கமழ்ந்தவர்தந்
தோடுதைந்தசெஞ் சாந்தணிமுலை யிடைதோயத்
தோடுதண்பு னனித்திலந்துறைதொறுஞ் சொரியும்.

இ-ள். தோடு கொண்டு — கூட்டங்கொண்டு, அளிமுரன்று எழ — வண்டுகள் ஒலித்து எழ, குடைபவர் — நீராடும்மாதரது, குழல்சோர்ந்த — கூந்தலில் நின்றும் சோர்ந்த, தோடு கொண்ட — இதழ்களையுடைய, தேம் — தேனோடு கூடிய, மலர் சுமந்து — மலரைத் தாங்கி, அகில் கமழ்ந்தவர் தம் — அகில்மணம்

கமழப்பெற்ற மாதருடைய, தோள் துதைந்த — தோளைச்செறிந்த, செஞ்சாந்து அணி — செஞ்சந்தனம் அணியப்பெற்ற, திரள் முலை இடை — திரண்ட தனங்களின்மீது, தோயத்து ஓடு — பெருக்கத்தோடு ஓடாநின்ற, தண்புனல் — குளிர்ந்த நீரானது, நித்திலம் — முத்துக்களை, துறை தொறும் — துறைகள் தோறும், சொரியும் — குவிக்கும் — எ-று.

முரலல் — சத்தித்தல், குடைதல் — நீராடுதல். (எ௩௬)

இடையிட்டுவந்த இடைமுற்று மடக்கு.

பரவிநாடொறும் படியவாம்பல் புகழ்ப்பரப்பின்
இரவிசீறிய படியவாம்பரி யெரிகவர
விரவிமான்பயில் படியவாம்வேய் தலைபிணங்கும்
அருவிவாரணம் படியவாம்புலர் பணைமருதம்.

இ-ள். பரவி — துதித்து, நாள் தொறும் — தினந்தோறும், படி அவாம் — உயர்ந்தோர் விரும்புகின்ற, பல் புகழ்ப்பரப்பின் — பல் புகழையுடைத்தாகிய நாடுகளுடனே, இரவி சீறிய — செம்பியன் சீறிய, படிய — சிறிய ஊர்களில், வாம்பரி — வாவி அழிக்கின்ற, எரி கவர — நெருப்பினால் கொள்ளப்பட்ட, மான் விரவி பயில் — மான் கூட்டங்கள் திரண்டு சஞ்சரிக்கிற, படிய வாம் — தன்மையவாம், வேய்தலை பிணங்கும் — மூங்கில்கள் செறியும், வாரணம் — அந்தச்செம்பியன்யானை, படிய — புகுந்து கலக்க, அருவி — நீரானது, புலர் — புலரும்படியான, பணை — தடங்களையுடைய, மருதம் ஆம் — வயல் மருதமாம் எ-று.

படி — உலகம், அது இவ்விடத்தில் உயர்ந்தோரைக் குறித்தது, எரி — நெருப்பு.

இடையிட்டுவந்த இறுதிமுற்று மடக்கு.

சொன்னநாளிது சுரும்பிமிரிதழி பொன்கால
மின்னுவாள்விட வில்வளைத் தூன்றியகால
இன்னகார்முகி லினமிருண்டெழு தருகால
மன்னர்வாரலர் தான்வருமயின் மருங்கால.

இ-ள். சொன்ன நாள் இது — தாம் வருவோமென்று சொன்னநாள்இதுவாயிருந்தது, சுரும்பு இமிர் — வண்டுகள் பாடுகின்ற, இதழி — கொன்றைகள், பொன் கால — பொன் பொழிய, மின்னு — மின்னனது, வாள் விட — ஒளிவீச வில்வளைத்து — இந்திர தனுசை வளைத்து, ஊன்றிய கால — ஊன்றிய கால்களையுடையனவாகிய, இன்ன — இப்படிப்பட்ட, கார்முகில் இனம் — கார்காலத்துமேகக்கூட்டங்கள், இருண்டு எழுதரு காலம் — இருண்டெழுகின்றகாலத்திலும், மன்னர் — நம்தலைவர், வாரலர் — வந்திலர், மயில் — மயில்கள், மருங்கு

ஆல — பக்கங்களில் ஆடிக்கொண்டிருக்க, தான்வரும் — கார்ப்பருவந்தான் வாராநின்றது—எ-று.

இதழி — கொன்றைமரம். ஆலல் — ஆடுதல். காலல் — உமிழ்தல். ()

இடையிட்டும் இடையிடாதும் வந்த இடையும்
இறுதியு முற்றுமடக்கு.

வாம்மானமான மழைபோன்மத மானமான
நாமானமானக முற்றுழக மானமான
தீமானமானவர் புகாத்திற மானமான
காமானமானகல் சுரங்கனன் மானமான.

இ-ள். வாம்மான — தாவுகின்ற மான்களை யுடையன, மான மழை போல் — பெரியமேகம்போன்று, மதம் ஆனமான — மதம்பொருந்திய யானைகளையுடையன, நாம் ஆன்மான — அச்சத்தைத்தருகிற புலியினது, நகம் உற்று — நகம் பொருந்துதலால், ஆழ் அகம் ஆனமான — தாழ்ந்தமனத்தையுடைய விலங்குகளையுடையன, தீமான — தீமையையுடையன, மானவர்புகா — மக்கள் ஊடாத, திறம் ஆனமான — திறமையாகிய தன்மையை யுடையன, காமான — சோலைகளை ஒப்ப, மானகல் — வலியகற்களை யுடையன, சுரமகனல் மானமான — இத்தன்மையையுடைய பாலைவழிகள் நெருப்பினளவாயுள்ளன.

தீமை — தீம் என ஈற்றுயிர்கெட்டது. மானம் — அளவு. (எ௩௬)

வருமறைபல் முறைவசையறப் பணிந்தே
மதியொடுசடை முடிமருவுமப் பணிந்தே
அருநடநவில்வது மழகுபெற்ற மன்றே
யருளொடுநடவு வதணிகொள்பெற்ற மன்றே
திருவடிமலரன திகழொளிச் சிலம்பே
தெளிவுடனுறைவது திருமறைச் சிலம்பே
இருவினைகளைபவ ரடைபதத்த னன்றே
யிமையவர்புகலிறை யெனநினைத்த னன்றே.

இ-ள். வரும்மறை — உண்டாகிய வேதங்கள், பல முறை — பலகாலும், வசையறப்பணிந்து — தம் குற்றமறத் தொழுது போற்ற, சடைமுடி — சடையையுடைய முடியில், மதியொடுமருவும் — பிறையோடுகூடின, அப்பு அணிந்து — கங்கையைத்தரித்து, அருநடம் நவில்வதும் — அரிய நடனத்தைச் செய்வதும், அழகுபெற்றமன்றே — அழகுடைய திருவம்பலத்தே, அருளொடு நடவுவது — விருப்பத்தோடு ஏறிநடத்துவது, அணிகொள்பெற்றம் அன்றே — அலங்காரத்தைப்பெற்ற இடபமல்லவா, திருவடி மலரன் — திருவடித்தாமரை

யில்விளங்குவன, திகழ் ஒளிசிலம்பே — பிரகாசிக்கிற ஒளியையுடைய சிலம்பே, தெளிவுடன் உறைவது — விளக்கத்தோடு எழுந்தருளியிருப்பது, திருமரைச்சிலம்பே — அழகிய வேதரூபமான கைலைமலையே, இருவினைகளைபவர் — இருவினைகளையும் களைந்தவர், அடை — அடைகின்ற, பூதத்தன் — பூதங்களையுடையவன், அன்றே — அநாதிகாலத்திலே, இமையவர்புகல் — தேவர்களுக்குப் புகலிடமாகிய, இறையெனநினைத்தல்—முதல்வனென்று தியானித்தல், நன்றே — அழகேயாம்—எ-று. (எசுO)

அனையகாவலர் காவலர்காவலர்
இனையமாலைய மாலையமாலைய
எனையவாவிய வாவியவாவிய
வினையமாதர மாதரமாதரம்.

இ-ள். அனைய — அத்தன்மையாகிய, கா அலர் — சோலையின் மலராகிய, கா அலர் — காமன்கணைகளை, காவலர் — நம்தலைவர்காத்தலிலர், இனைய-இத்தன்மையாகிய, மாலைய — மயக்கத்தைத்தருகிற, மாலை — மாலைப் பொழுது, அ மாலைய — அத்தன்மைய, என்னை அவாவிய — என்னை நீங்காது காதலித்த, ஆவிய — உயிர்போன்ற, ஆவிய — அறிவையுடைய, வினையமாது — தோழியானவள், அரம் — அரத்தைஒத்திருக்கின்றாள், ஆதரம் — ஆசையானது, மாதரம் — மிகுதியாயிருக்கின்றது—எ-று.

அம்மா — வியப்பிடைச்சொல். (எசுக)

முதலீரடியுமடக்கு.

விரைமேவு மதமாய விடர்கூடு கடுநாக
விரைமேவு மதமாய விடர்கூடு கடுநாக
வரைமேவு நெறியூடு தனிவாரன் மலைநாட
நிறைமேவு வளைசோர விவளாவி நிலைசோரும்.

இ-ள். விரைமேவும் மதம் ஆய — வாசனையுள்ள மதநீரையுடைய, இடர்கூடு — துன்பத்தைச்செய்கிற, கரு நாகம் — கடியயானைகளை, இரைமேவு-இரையாகவிரும்புகிற, மதம் ஆய்விடர்கூடு — வலியமுழைகள் உறைகின்ற, கடுநாகம் — நஞ்சையுடைய பாம்பையுடைய, வரைமேவு நெறியூடு — மலைகளடர்ந்தவழியில், தனிவாரல் — தனியேவாராதொழிவாயாக, மலைநாட — குறிஞ்சிநிலத்தலைவனே, (வருவையாயின்) இவள் — இந்தப் பெண்ணனவள், நிறைமேவு வளைசோர — வரிசையாகியவளை கழலும்படி, ஆவிநிலைசோரும்-உயிர்நிலை தளராநின்றாள்—எ-று.

விடர் — மலைமுழை, வெடிப்பு எனினுமாம். கடு — நஞ்சு. (எசுஉ)

முதலடி மூன்றுமடியு மடக்கு.

கடன்மேவு கழிகாதன் மிகநாளு மகிழ்வார்கள்
உடன்மேவு நிறைசோர மெலிவாட னுயிர்நோவு
கடன்மேவு கழிகாதன் மிகநாளு மகிழ்வார்கள்
உடன்மேவு பெடைகூடு மறுகாலு முறையாகொல்.

இ-ள். கடன்மேய — முறையாகப்புணர்கின்ற, கழிகாதல்மிக — மிக்க ஆசையானது வளர, நாளும் — நாள் தோறும், மகிழ்வார்கள் உடன் — மகிழ்வார்களோடு கூடிக்கொண்டு, மேவும் நிறைசோர — பொருந்தியநிறைவாட, மெலிவாள் தன் — மெலிகின்றவளாகிய இந்தப்பெண்ணின், உயிர்நோவு — உயிர்த்துன்பத்தை, கடல்மேவுகழி — கடலிற் பொருந்திய கழிக்கண், காதல்மிக- ஆசை மிகும்படி, நாளும் — காலந் தோறும், மகிழ்வார் — களிப்பு மிக்க, கள் மலர்க்கள்ளை, உடன்மேவு பெடைகூடும் — உடன்பொருந்திய பெடையோடு கூடிய, (நம்தலைவனுக்கு) அறுகாலும் — வண்டுகளும், உரையாகொல் — சொல்லாவோ—எ-று.

கடன் — முறை. நிறை — கற்பு. அறுகால் — வண்டு. (எசஉ

இடை யீரடியுமடக்கு.

கருமாலை தொறுகாதல் கழியாது தொழுதாலு
முருமாய மதனாக மடுமாறு புரிவார்முன்
னுருமாய மதனாக மடுமாறு புரிவார்முன்
வருமாய வினைதீர வொருநாளு மருளார்கொல்.

இ-ள். கருமாலைதொறு — பிறவித்தொடர்ச்சிதோறும், காதல்கழியாது- அன்புநீங்காமல். தொழுதாலும் — தம்மைவணங்கினாலும், உருமாய — வடிவழியும்படி, மதன் ஆகம் அடுமாறுபுரிவார் — காமனுடலை யழியச்செய்வார், முன் — எதிரே, உரும்ஆய — உருமுப்போலவந்த, மதன்நாகம்-மதத்தையுடையயானையை, அடுமாறுபுரிவார் — கொல்லு மியல்பினையுடையார், முன்வரும்- பழமையாய் வருகின்ற, மாயவினைதீர — வஞ்சவினைநீங்க, ஒருநாளும் — ஒருகாலமும், அருளார்கொல் — (எமக்கு) அருள்செய்யார்போலும்—எ-று.

கரு — பிறவி, உரும் — இடி. நாகம் — யானை. அடுதல் — கொல்லுதல். ()

முதலடியு மீற்றடியு மடக்கு.

மறைநுவல் கங்கைதாங்கினார்
நிறைதவ மங்கைதாங்கினார்
குறைபென வண்டர்வேண்டவே
மறைநுவல் கங்கைதாங்கினார்.

இ-ள். மறைநுவல் — வேதங்களாற் புகழ்ந்துரைக்கப் பட்ட, கங்கை தாங்கினர் — கங்கையைத் தரித்தார், நிறைதவம் — நிறைந்ததவத்தையுடைய, மங்கை — உமாதேவியை, தாங்கினர் — (இடப்பாகத்தில்) தாங்கினர், குறை என — எது குறையிது வென்று, அண்டர் வேண்ட — தேவர்கள் விரும்பி யிர்க்குறை — வேதரஹஸ்யங்களை, நுவல் — சொல்லுகிற, கம் — பிரமன் தலையை, கை தாங்கினர் — கையில் தரித்திருந்தார்—எ-று.

நுவலல் — சொல்லல் மறை — இரகசியம். கம் — தலை. (பிரமகபாலம்.) ()

கடையீரடியுமடக்கு.

கொல்லியம்பொருப்பனை மேவார்கோநகர்
இல்லரிமேவுவ, தியம்பல்வேண்டுமே
வல்லியந்தாமரை வனங்களாயின
வல்லியந்தாமரை வனங்களாயின.

இ-ள். கொல்லியம் பொருப்பனை — கொல்லி மலையையுடையவனாகிய சேரனை, மேவார் — அடையாராகிய, கோநகர் — அரசர் நகரத்து, இல் — மாளிகைகளை, அரிமேவுவது — எரிகவர்வதை, இயம்பல்வேண்டுமோ — சொல்லுதலும் வேண்டுமோ, வல்லியந்தாமரை — கொடிகளையுடைய அழகியதாமரைகளையுடைய, வனங்கள் ஆயின — நீர்த்தடங்களாயின யாவும், வல்லியம் — புலியும், தாம் மரை — தாவுகின்றமரையுமுள்ள, வனங்கள்ஆயின — காடுகளாய் விட்டன—எ-று.

பொருப்பு — மலை, அரி — நெருப்பு. வல்லி — கொடி, வனம் — நீர், வல்லியம் — புலி. (எசகூ)

இரண்டாமடியு மீற்றடியு மடக்கு.

நலத்தகைபெறவிரு சரணமேத்துநம்
குலத்தகைபணிகொளே காம்பரத்தனே
நலத்தகைமகளொரு பாகநண்ணுமேல்
குலத்தகைபணிகொளே காம்பரத்தனே.

இ-ள். நலத்தகைபெற — நலமிகுதிபெற விரும்பி, இருசரணம் ஏத்தும் — இரண்டு சீர்பாதத்தையும் துதிக்கின்ற, நம்குலத்தகை — நம் குலத்துள்ளார்கைகளை, பணிகொள் — பணிகொள்ளுகின்ற, ஏகாம்பரத்தனே — ஏகாம்பரத்தையுடையவன், நலத்தகைமகள் — நன்மைமிகுந்த தலைமகளை, ஒருபாகம் நண்ணும் — ஒருபக்கத்திற் சேர்ப்பான், மேல்குலத்தகை — மேன்மையாகியசாதியிற்பிறந்த, பணிகொள் — பாம்புகளாற் புனையப்பட்ட, ஏக அம்பரத்தன் — ஒறறையாடையை யுடையான்—எ-று.

ஏகாம்பரத்தன் இரண்டனுள்முன்னது ஒற்றை மாமரத்தையுடையவன் எனவும், பின்னது ஒற்றை யாடையை யுடையவன் எனவும் பொருள்படும், பணியிரண்டனுள் முன்னதற்குப் பணிவிடை யென்றும், பின்னதற்கு பாம் பென்றும் பொருள் கொள்க. (எசஎ)

ஈற்றடி யொழித்தேனை மூன்றடியு மடக்கு.

காமரம்பயி னீரமதுகரம்
காமரம்பயி னீரமதுகரம்
காமரம்பயி னீரமதுகரம்
நாமரந்தை யுறனினையார்நமர்.

இ-ள். காமரம் — சோலையில் மரந்தோறும், பயில் — நெருங்கின, மதுகரம் நீர — வண்டினமானவை, காமரம் பயில் நீர — காமரப்பண் பாடுகின்ற நீர்மையையுடையன, மது கரம் — தேனைப் பொழிகின்ற, காமர் அம்பு — மன்மத பாணமானது, அயில் நீர — வேலின் தொழிலை யுடையவாயின, மதுகரம் நாம் — வேனிற்காலத்தில் எதிர்ப்பட்ட நாம், அரந்தை உறல் — துன்பப்படுதலை, நமர் நினையார் — நம் தலைவர் நினையாதொழிந்தார்—எ-று.

காமர் — காமதேவர், அயில் — வேல், மது — தேன், அது இவ்விடத்து, வசந்தகாலத்துக்காயிற்று. அரந்தை — துன்பம். (எசஅ)

முதலடியொழித்தேனை மூன்றடியுமடக்கு.

வரியவாங்குழன் மாதரிளங்கொடி
அரியவாங்கய தானவனங்களே
அரியவாங்கய தானவனங்களே
அரியவாங்கய தானவனங்களே.

இ-ள். வரி — வண்டுகள், அவாம் — விரும்புகின்ற, குழல் — கூந்தலையுடைய, மாதர் இளங்கொடி—எனக்கு விருப்பத்தைச்செய்கின்ற இளங்கொடி போல்வாளே, அரிய ஆங்கு — அடைதற்கரிய அவ்விடத்து, அயம் — பள்ளத்திலுண்டான, தான வனங்கள் — நீர்களாவன, அரி அவாம் — வண்டுகள் தாவுகின்ற, கயம் — யானைகளின், தான வனங்களே — மதநீர்களே, அரிய ஆம் சிங்கங்கள் உலாவப்பெற்ற, கயம் தானம் — பெரிய இடத்தோடுகூடின, வனங்களே — காடுகளே—எ-று.

இளங்கொடி — அண்மைவிளி. அரி — சிங்கம். தானம் — மதநீர். (எசகூ)

இரண்டாமடி யொழித்தேனை மூன்றடியுமடக்கு.

கடியவாயின காமருவண்டினம்
அடியவாவகன் ஞருகுழவாரலர்

கடியவாயின காமருவண்டினம்
கடியவாயின காமருவண்டினம்.

(இ-ள். கடிய ஆயின — விளக்க முடையனவாகிய. காமர் — அழகுபெற்ற, வண்டு இனம் — வளையல் தொகுதிகள், அடிய ஆ — கழன்று அடியிலே விழக் கண்டும், அகன்றார் — நம்மைப் பிரிந்தவர், உழை — நம்மிடத்து, வாரலர்-வந்திலர், கடிய்வாயின — மணத்தை விரும்பாநின்றன, காமரு — சோலைகளில் சஞ்சரிக்கிற, வண்டு இனம் — வண்டின் கூட்டம், காமர் வண் தினம் — அழகுள்ள வளவிய நாட்கள், கடிய ஆயின — அஞ்சத் தகுந்தனவாயின—எ-று.

கடி — விளக்கம். அடி — கால். கடி — மணம். கடிய — கடுமையையுடையன, காமர் இரண்டனுள்ளும் உகரம் சாரியை. (௭௯0)

மூன்றமடி யொழித்தேனை மூன்றடியுமடக்கு.

"கோவளர்ப்பன கோநகரங்களே
கோவளர்ப்பன கோநகரங்களே
மேவளக்கர் வியன்றிரைவேலைசூழ்
கோவளர்ப்பன கோநகரங்களே.

இ-ள். கோ வளர்ப்பன கோ நகரங்கள் — ஒளியை மிகுப்பன தலைமையுடைய நகரங்கள், கோவளர்ப்பன கோ நகரங்கள் — செம்பியன பெருக்குவன வேற்றரசருடைய திறைகளே, மேவு அளக்கர் வியன்திரை வேலைசூழ்-பொருந்திய கடலானது பெரிய திரையோடுங் கரையோடுஞ் சூழப்பட்ட, கோவளர்ப்பன கோ நகரங்கள் — நில வலயத்தைக் காப்பன இச்செம்பியனுடைய கைகள்—எ-று.

கரம் — இறை கோ — சோழன் செம்பியன் — சோழன். (௭௯௧)

நான்கடியு மடக்கு.

வானகந்தரு மிசையுவாயின
வானகந்தரு மிசையவாயின
வானகந்தரு மிசையவாயின
வானகந்தரு மிசையவாயின.

இ-ள். வானகந்தரும் இசைய வாயின — மேகங் கடலினிடத்தில்கொடுக்கும் ஓசையோடு கூடியிருந்தன, வானகந்தரும் மிசையவாயின — ஆகாயத்தைக்கவர்ந்துகொள்ளும் எழுச்சியையுடையவாயின, வானகந்தரும் இசையவாயின — விண்ணுலகத்தையொக்கும் புகழையுடையன, வானகந்தரும் மிசையவாயின — மரங்களை யுச்சியிலேயுடையன பெரியமலைகள்—எ-று.

இச் செய்யுள் ஏகபாதமென்றுஞ் சொல்லப்படும். முதலடியிலுள்ள வான் — மேகம். இசை — ஓசை. இரண்டாமடியிலுள்ள வான் — ஆகாயம். எழு

ச்சி – உயர்ச்சி. மூன்றாமடியிலுள்ள வான் – விண்ணுலகம். நான்காமடியிலுள்ள வான் – பெருமை. நகம் – மலைகள். மிசை – உச்சி. (எருஉ).

இயமாவி யமகம்.

உமாதர னுமாதரன்
உமாதர னுமாதரன்
உமாதர னுமாதரன்
உமாதர னுமாதரன்.

இ-ள். உமாதரனும் – உமாதேவியை யிடப்பாகத்திற் றரித்தவனும், ஆதரனும் – ஆதரிக்கின்றவனும், மாதரனும் – மானைத்தரித்தவனும், மாதரனும் – திருமகளைத் தரித்தவனும், ஆதரனும் – ஆ நிரையைக் காத்தவனும், மாதரனும் – யானைத் தோலைத் தரித்தவனும், ஆதரனும் – இடபத்தை நடத்துவோனும், மாதரன் – பெருமையைத்தரித்த முக்கட் கடவுளேயாவன் —எ-று.

இதனை அளவடிச் செய்யுளாக்கின் செந்துறையென்றுஞ் சொல்லப்படும். மா – மான். மா – திருமகள். ஆ – பசு. மா – யானை. இது அதன் றோலுக்காயிற்று. ஆ – இடபம். மா – பெருமை. (எருங)

இரண்டடிப்பாடக மடக்கு.

பணிபவனந் தனதாக மன்னுவார்
பணிபவனந் தனதாக மன்னுவார்
அணியெனவெய்து மன்ப ராகமே
அணியெனவெய்து மன்ப ராகமே.

இ-ள். பணிபவனம் தனது ஆகம் மன்னுவார் – பாம்புகளுக்கு இடம்தனது மார்பகமாக நிற்பார், பணிபவன் நந்தல் நதாக மன்னுவார் – தாழ்ந்தபிறப்பு இறப்பு இல்லையாக நிலைபெறுவார், அணியென எய்தும் அன்பர் ஆகமே அழகென்று சொல்லவுறைவதும் அன்பர்து உள்ளமே, அணியென எய்தும் மனபராகம் – அலங்காரமென்றுசொல்ல விரும்புவதும் என்றுமுள்ள திருவெண்ணீற்றை—எ-று.

பவனம் – இடம். பணிபவம் – தாழ்ந்தபிறப்பு. நந்தல் – இறப்பு, நதாக – இல்லையாக. (எருச)

கோடாராவிப் பாற்குருகே
கோடாராவிப் பாற்குருகே
கொண்டற்போது மருங்கடலே
கொண்டற்போது மருங்கடலே

வீடாவிருப்புக் காப்புள்ளே
வீடாவிருப்புக் காப்புள்ளே

வீயுந்துயர முண்டகமே
வீயுந்துயர முண்டகமே

நாடாமேகாம் பரத்தருவி
நாடாமேகாம் பரத்தருவி

நற்காஞ்சிவனத் தானத்தான்
நற்காஞ்சிவனத் தானத்தான்

சூடாமலர்க்கண் டலந்தேனே
சூடாமலர்க்கண் டலந்தேனே

சுற்றமலைவாய்த் தவராலே
சுற்றமலைவாய்த் தவராலே.

இ-ள். கோடு ஆர் — ஞவிப்பால், குருகே — கரைபொருந்திய தடத்தின் கண்ணுள்ள குருகுகளே, இப்பால் குருகோள்தாரா — இக் கையினிடத்துள்ள வளையல்கள் கொள்ளநில்லா, கொண்டல்போதும் அரு கடலே — மேகம்முகக்கும் அரிய கடலே, மருங்கு அடல் கொண்டல்போதும் — பக்கத்துநின்று வருத்துதற்கு கீழ்காற்றேயமையும், காவீடா இருப்புள்ளே — சோலையை வீடாக இருத்தலையுடைய புட்குலமே, விருப்புகாப்ப உள்வீடா — ஆசைக்கட்டு மனத்தின்கண் நெகிழாது, வீ உந்துஉயர் அம்முண்டகமே — வண்டுகள் அலைக்கின்ற உயர்ந்த அழகிய தாமரையே, அகம்வீயும் துயரம்உண்டு — வீட்டிலுள்ளோரால் இறத்தற்கேதுவாகிய துன்பமுண்டு, நாள்தாம்மேகாம்பரத்துஅருவி — உடுக்கள் தாவுகின்ற மேகங்களையுடைய ஆகாயத்தினின்றும் வீழ்கின்ற நீரருவியையுடைய, நாடுஆம் ஏகாம்பரத்தருவ் — நாட்டிலுண்டாம் ஒருமாமரத்தினையுடைய, நல் காஞ்சி வனத்தான் — அழகிய காஞ்சி வனத்தினையுடையவன், நத்தான் — நஞ்சுண்டலையுடையவன், நற்கு ஆம் சிவன் — நன்மையையுடைய சிவ பெருமான், நத்தான் அத்தான் — சங்கபாணிக்குமைத்துனன், சூடாமலர் கண்டலம் தேனே — சூடவொண்ணாத் தாழைமலரினிடத்துள்ள வண்டுகளே, சூடுஆம் அலர்கண்டு அலந்தேன் — வெப்பமாய் அயலார் அலர் தூற்று தலையறிந்து மெலிந்தேன், சுற்று அம் அலைவாய்த்தவராலே — சூழ்ந்த நீரலைகளிலுள்ளவரால் மீன்களே, சுற்றம்மலைவு ஆய்த்து அவரால் — உறவு பகையாயிற்று அந்தத்தலைவரால்—எ-று.

நஞ்சு — விஷம். அது நச்சு என வலித்தலாய்ப்பிறகு பிச்சுபித்து என்றாயதுபோல நத்து என்றாயிற்று. (௭௫௫)

அந்தாதிமடக்கு.

மாலையாகவெய்யனங்க வேல்பயிறருமாலை
மாலைவேட்டவர்மனங் கொலோவவன்றுழாய்மாலை
மாலையோவுடைத்தது நினைந்தெழுதருமாலை
மாலையாவுடையவரை வந்திடர்செயுமாலை.

இ-ள். மாலையாக எய் அனங்கவேல்பயில் தருமாலை – ஒழுங்காக எய்யும் மன்மதபாணம் பயிலுமிடம், மாலைவேட்டவர் மனம்கொலோ அவன் துழாய்மாலை-திருமாலை விரும்பினவரது மனம்போலும் அவனுடைய துளவமாலை சேர்தற் கருமையுடைத்து, அதுநினைந்து எழுதரும் மாலை மாலையோ உடைத்து – அதனைநினைந்தெழும் உள்ளமயக்கத்தை இயல்பாகவுடையது, மாலையா உடையவரை வந்து இடர்செய்யும் மாலை – மயக்கத்தை யியல்பாகவுடையவரைவந்து துன்பப்படுத்தும் மாலைக்காலம்—எ-று.

இதனைச் சந்தட்டமடக்கு எனவும் இடையிட்டு முதலுமிறுதியு மடக்கிய முற்றுமடக்கெனவும் கூறுவர். வேல் – என்பது இவ்விடத்து பாணத்துக்காயிற்று. (௭௯௬)

கயலேர்தரவரும் கடிபுனற்காவிரி
காவிரிமலருகக் கரைபொருமரவம்
மரவம்பூஞ்சினை வண்டொடுஞ்சிலம்பும்
சிலம்புசூழ்தளிரடித் திருமனைக்கயலே.

இ-ள். கயல் ஏர்தரவரும்–கயல்கள் அழகுபெறவரும், கடிபுனல்காவிரி–விரைந்த நீரையுடைய காவிரியாறு, காவிரிமலர் உகக்கரைபொரும் மரவம்–சோலையில்விரிந்த மலர்கள் சிந்தும்படி கரையில் அசையாநிற்கும்மரவம், மரவம்பூசினை வண்டொடும் சிலம்பும் – மரவத்திலுண்டான பூங்கொம்புகள்வண்டோடுகூடி ஆரவாரிக்கும், சிலம்புசூழ் தளிர்அடி திருமனைக்கு அயல் – சிலம்பாற்சூழப்பட்ட தளிர்போலும் அடியினையுடைய திருமகளது மனையாகிய தாமரைமலருக்கருகில்—எ-று.

கடி – விரைவு. மரவம் – பிடாமரம். திரு – திருமகள். (௭௯௭)

நாநாநாதங்கூடிசை நாடுந்தொழிலோவா
தாதாதாரமாகவிரைத் தண்மலர்மீதே
வாவாவார்தண்சோலையில் வாழும்வரிவண்டே
யாயாயாளிற்சேர்த்து வதன்பற்கிசையாயால்.

இ-ள். நாநாநாதம் – நானாவிதமான ஓசையோடு, கூடு இசைநாடும் தொழில் ஓவா – கூடும் இசைகளை ஆராயுந் தொழில் நீங்காது, தாது ஆதார

மாக — தாதேயாதாரமாக, விரைதண்மலர்மீது — வாசனையுடைய குளிர்ந்த மலர்மீது, வாவா — தாவி, வார்தண் சோலையில்வாழும் — நீண்டகுளிர்ந்த சோலையில் வாழ்கின்ற, வரிவண்டே-பாடலையுடைய வண்டே, யாய்ஆயாள்- அன்னையானவள், இல்சேர்த்துவது — என்னை இற் செறிவிப்பது, அன்பற்கு இசையாய் — தலைவர்க்குச் சொல்லுவாயாக—எ-று.

தாது — மகரந்தம் ஆதாரமாக — இடமாக. வரவா — தாவி, யாய் — தாய். இற்சேர்த்துவது — வீட்டில் சேர்ப்பது. (எ௩அ)

அமல லகல மகல லபய
கமல பவன மவள
வமல டமர வளக
வதன மடர மதன.

இ-ள். அமலல் — சேராதொழிவாயாக, அகலம் அகல் — எங்கள் மார்பினையகல், அபய — சோழனே, கமலபவனம் — தாமரைமலரை யிடமாக வுடைய, அவள — அத்திருமகளை நிகர்த்த இவளுடைய, அமல — குற்றமற்ற, டமர — செறிந்த, அளகம் — கூந்தலையுடைய, வதனம் — முகத்தை, அடர— அழியாதொழிவாயாக, மதன — மன்மதனை நிகர்த்தவனே—எ-று.

அமலல் — சேருதல். அடரல் — என்பது அடர என ஈறு தொக்குத்தலாய் நின்றது. அகலம் — மார்பு. பவனம் — இடம். டமரம் — நெருக்கம். இது குற்றுயிரான்வந்த மடக்கு. (எ௩௯)

தாயாயாள ராயாடாமா றுதாராயா
யாமாராவா ணடாமா தாமா—வாவா
யாவாகாலா றுகாவாகா காணாமா
மாலாறுமா நாதா வா.

இ-ள். தாய் ஆயாள் — தாயாயுள்ளவள், ஆராயாள் — இவளது விசனத்தையறியாதவளாதலால், தாம் மாறாது-இவளது துன்பங்கள் தாம் நீங்காது, ஆராயாய் — இதனை யாராய்வாயாக, (அங்ஙனம் ஆராயாத உனக்கு) யாம் ஆர் ஆ — யாங்கள் அறிவுறுத்த யாரோ, வான்நாடா — விண்ணுட்டையொத்த நாட்டையுடையவனே, மாது — மாதானவள், ஆம் மாதாவா — பெரியவருத்தத்தை யடைவாள், வா — நீவருவாயாக, யா — நீவந்தால் எமக்குக்கிடையாதது எது, கால் ஆறுவா — வரும்பொழுது காலாறிவருவாயாக, கா — எங்களைக்காப்பாற்றுவாயாக, ஆகாகாண் — இவை ஆகாதனகாண், நா — அயலவர் நாவினால், நாம் ஆம் — எங்களுக்கு அச்சமுண்டாகின்றது, மால் ஆறு — மயக்கமுந்தணியாது, மாநாதா — பெருமையையுடைய இறைவனே, வா — நீ வருவாயாக.

இது நெட்டுயிரான் வந்த மடக்கு. (எ௪0)

காக்கைக்காகாகூகை கூகைக்காகாகாக்கை
கோக்குக்கூகாக்கைக்குக் கொக்கொக்கக்—கைக்கைக்குக்
காக்கைக்குக்கைக்கைக் காகா.

இ-ள். காக்கைக்கு – காக்கைக் கூட்டத்திற்கு, ஆகா – ஆற்ரு, கூகை - கூகைக் கூட்டம், கூகைக்கு – கூகைக் கூட்டத்திற்கு, ஆகா – ஆற்ரு, காக்கை – காக்கைக் கூட்டம், (காலவசத்தாலாதலால்) கோக்கு – அரசர்க்கு, கூகாக் கைக்கு – பூமியைக் காத்தற்கும், கொக்கு ஒக்க – கொக்கை நிகர்க்க இருந்து, கைக்கைக்கு – பகைவரை யழித்தற்கும், (காலவாய்ப்பு வேண்டும், அக்காலவாய்ப்பு இல்லையாயின்) காக்கு ஐக்கு – கற்பகச் சோலைக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனுக்கும், கைக்கைக்கு ஆகா – பகைவரை யழித்தற்குக்கூடாது.

இதில் காலம், பகை. என்னுஞ் சொற்கள் எஞ்சிநின்றன. இது – ககரவிகற்பத்தான் வந்தது. (எசுக)

தத்தித்தாதூதுதிதா தூதித்தத்துதி
துத்தித்துதைதி துதைத்தாதூதுதி
தித்தித்ததித்தித்த தாதெதுதித்தித்
தெத்தாதோதித்தித்த தாது.

இ-ள். தத்தி – பாய்ந்து, தாதுஊதுதித் – பூந்தேனை யுண்ணா நின்றாய், தாதுஊதி – பூந்தேனையுண்டு, தத்துதி – வேறொரு பூவிற் பாயா நின்றாய், துத்தி – அங்ஙனமுண்டு, துதைதி – வேறொருபூவிர செறியாநின்றாய், துதைத்த – செறிந்த, தாது – வேறொரு பூவின்றாதினை, ஊதுதி – கிண்டா நின்றாய், தித்தித்தது (இப்பூக்களில்) இனித்ததும், இத்தித்தது – விருப்பத்தைத் தருவதும், ஆகிய தாது எது – எது, தித்தித்தது எத்தாது – தித்தித்ததுஎந்தமலர், இதித்தித்ததாது – இதனுந்தித்தித்தமலர் எது, ஓது – எமக்குச் சொல்லுவாயாக—எ-று.

இதில் வண்டென்னும் முன்னிலைச்சொல் எஞ்சிநின்றது. இது தலைவியவயவங்களைவியந்த தலைவன் தலைவிகேட்க வண்டினைநோக்கிக் கூறியது, இது – தகரவிகற்பத்தான் வந்தது. (எசுஉ)

மன்னுமான்மான் முன்னமானமுமீனமா
மின்னமானேமுன்னு மானினி—மென்மென
மின்னுமாமென்னிஞ மன்னமுமாமென்மனனே
மன்னுமாமானுமான் மான்.

இ-ள். மன்னும் மால் – உண்டாகாநின்றது மயக்கம், முன்னம் மானமும் ஈனமாம் – இதன்முன்னமே மானமுங்குறையாநின்றது, இன்ன – இத்தன்மையான, மானே – மாதினை, இனியென்மென மின்னுமாமென்னின் -

இனி எம்மால் மின்னினும் மெல்லியளென்று சொல்வேமாயின், அன்னமும் ஆம் — அன்னம்போல்பவளாயு மிருப்பவள், என்மனனே — என்மனத்தினுள்ளேயே, மன்னும் — நிலைபெற்றுமிருப்பள், மான்மான் — மான்போன்ற மருளுேக்கத்தையுடைய இந்தப்பெண், மாமானும் — திருமகளையும் நிகர்த்திருப்பள்—எ-று.

இது — ஈ௭ெழுத்தான்வந்தது. இது தோழிகூற்று. (எசுங)

உரையுறைதீந்தமிழ்வேந்த னுசிதன்றென்னாட்டொளிசேர்
விரையுறைபூம்பொழின்மேலுறை தெய்வங்கொலன்றிவிண்டோய்
வரையுறைதெய்வங்கொல்வானுறைதெய்வங்கொனீர்மணந்த
திரையுறைதெய்வங்கொலை யந்தருமித்திருநுதலே.

இ-ள். உரைஉறை — சொற்கள் நிரம்பின, தீதமிழ் — மதுரமாகிய தமிழிற்கு, வேந்தன் — வேந்தனாகிய, உசிதன் — பாண்டியனது, தென்நாட்டு — தென்னாட்டில் வாழ்கின்ற, இத்திருநுதல் — இந்த அழகிய நெற்றியையுடையாள், ஒளிசேர் — ஒளிபொருந்திய, விரைஉறை பூம்பொழில்மேல் — மணங்கமழ்கின்ற பூஞ்சோலையில், உறை — வாழ்கின்ற, தெய்வம்கொல் — தெய்வமாதோ, அன்றி — அல்லது, விண்தோய் — ஆகாயத்தையளாவிய, வரைஉறை தெய்வம்கொல் — மலையில்வாழ்கின்ற தெய்வமாதோ, வான்உறை தெய்வம் கொல் — சுவர்க்கலோகத்தில் வாழ்கின்ற தெய்வமாதோ, நீர் மணந்த திரை உறை தெய்வம்கொல் — நீர் நிரம்பின அலைகளையுடைய கடலில் வாழ்கின்ற தெய்வமாதோ, (என்று) ஐயம்தரும் — எனக்குஐயத்தைத்தராநின்றாள்—எ-று.

இத்திருநுதல் — இப்பூம்பொழிலில் வாழ்கின்ற தெய்வமாதோ ? வரையரமகளோ ? வான் அரமகளோ ? நீரரமகளோ ? என்பது கருத்து. (எசுச)

துணிவு.

பாவடியானைப் பராங்குசன்பாழிப் பகைதணித்த
தூவடிவேன்மன்னன் கன்னித்துறைச்சுரும் பார்குவளைப்
பூவடிவாணெடுங் கண்ணுமிமைத்தன பூமிதன்மேற்
சேவடிதோய்வகண்டேன் றெய்வமல்லளிச் சேயிழையே.

இ-ள். பரவுஅடி — விரிந்த அடியினையுடைய, யானை — யானைப்படையையுடைய, பராங்குசன்-பராங்குசன்என்னும் பெயரையுடையவன், பாழிப் பகைதணித்த — பெரும்பகைவரைவென்ற, தூ — பரிசுத்தமாகிய, வடிவேல்-வடித்தவேலாயுதத்தைத்தாங்கிய, மன்னன் — வேந்தன், (அவனது) கன்னித்துறை — கன்னியாற்றின் துறையிலுள்ள, சுரும்புஆர் — வண்டுகள் மொய்க்கின்ற, குவளைப்பூ — குவளைமலரை நிகர்த்த, வடிவாள் — கூர்மைபொருந்திய வாள்போன்ற, நெடும் கண்ணும் — நெடிய கண்களும், இமைத்தன-இமையா

கின்றன, பூமிதன்மேல் — நிலத்தின்மீது, சேவடிதோய்வ — சிவந்த கால்கள் படியாநின்றன, கண்டேன் — இவற்றை நான் கண்டேனாதலால், இச்சேயிழை — இந்தப்பெண், தெய்வம் அல்லள் — தெய்வப்பெண்ணல்லள்—எ-று.

சேயிழை — தொழின்முற்றிய — ஆபரணத்தை யணிந்தவள். இது அன்மொழித்தொகைக் காரணப்பெயர். (எசுரு)

மின்னுவான்முன்னு மெனினுமினிவேனின்
மன்னுவினைவேனென்னை வினவ—முன்னான
வானவனைமீனவனை மானவினைவென்வேல
மானவனைமானுமோ வான்.

இ-ள். வான் — மேகமானது, மின்னு — மின்னி, முன்னும் எனினும் — முற்படுமாயினும், இனி — இனி, வேனில் — வேனிற்காலத்து, மன்னு — நிலைபெற்று. இனைவேன் என்னை — வருந்துவேனாகிய என்னை, வினவா — என்னென்று வினவாத், முன் ஆனவானவனை — முதல்வனாயுள்ள சேரனையும், மீனவனை — பாண்டியனையும், மான வினை வென் வேல — மிக்கவினைகளோடு போய்வென்ற வேலினையுடைய, மானவனை — மநுகுல வேந்தனை, வான் — மேகம், மானுமோ — நிகர்க்குமோ—எ-று.

இது மூன்றெழுத்தான் வந்தது. என்னையாராயாத மநுகுல வேந்தனை யெனக் கூட்டுக வான் — இடியேறு எனினுமாம். வென்ற என்பது ஈறு குறைந்து வென் எனவந்தது. (எசுசு)

யானகவென்னே யினையனுவாக்கின
கானகயானையனை யானைக்—கோனவனைக்
கொன்னயனவேனக்க கோனக்கைக்கன்னிக்
கன்னிக்கனியனைய வாய்.

இ-ள். கானகயானை அனையானை — காட்டானையைநிகர்த்தவனை, கோன் அவனை — நமது தலைவனை, யான்நக — யான்பழிக்கும்படி. இனையன் ஆக்கின — இத்தன்மையனாகச்செய்தன், (எவையெனின்) கன்னி — இப் பெண்ணினது, கொல்வேல் கயகம் — கொல்லுந் தொழிலையுடைய வேல்போன்ற கண்களும், நக்ககோகநகக் கையும் — விரிந்த தாமரை மலர்போன்ற கைகளும், கன்னி — ஒருவரால் தீண்டப்படாத, கனி அனையவாய் — கொவ்வைக் கனிபோன்ற வாயுமேயாம், என்னே — இது என்னவியப்பாயிருந்தது—எ-று.

இது நான்கெழுத்தால் வந்தது. (எசுஎ)

நுமேதுபுனலி லளியிவுறிவை
யமுதவித் ழினிகலுகுமுத

மருவிநறவு பருகவளரு
முருவமுடைய துரை.

இ-ள். அளி — வண்டுகளே. நுமது புனலில் — நீங்கள் சஞ்சரிக்கிற பூந்தடங்களில், இ அரிவை — இந்தப்பெண்ணினது, அமுத இதழின் — அமுதம் பொருந்திய அதரத்தைப்போல, இதலு குமுதம் — இதனைப் பகைக்கின்ற குமுதமலரில், மருவி — பொருந்தி, நறவு பருக — தேனையுண்ண, வளரும்— பின்னும் வளர்கின்ற, உருவம் உடையது — தேனுண்டாகும்படியான) தன்மையையுடையது (உண்டாயிருந்தால்) உரை — சொல்லுவீராக—எ-று.

இது ஒற்றெழுத்தின்றிவந்தது. புனல் என்றது நீர்த்தடத்தை. குமுதம்- செவ்வல்லிமலர். (எகூஅ)

துடித்துத்தடித்துத் துடுப்பெடுத்தகோட
றெடுத்தகொடைகடுக்கை பொற்போற்—பொடித்துத்
தொடிபடைத்ததோடுடித்த தோகைகூத்தாடக்
கடிபடைத்துக்காட்டித்துக் காடு.

இ-ள். தடித்து — மின்னானது, துடித்து — நடுங்கித்தோன்ற, கோடல்— காந்தள்கள், துடுப்பெடுத்த — பூத்துக் குலைகளைத் தாங்காநின்றன, கடுக்கை- கொன்றைகள் பொன் போல் — பொன்போன்ற நிறத்தையுடைத்தாகி, பொடித்து — மலர்களரும்பி, தொடுத்த — மாலையாய்த் தொங்கா நின்றன, தொடி படைத்த தோள் துடித்த — எல்லாமாதருக்கும் வளையலையணிந்த இடப்பக்கத்துக் கைகள் துடித்தன, தோகை கூத்து ஆட — மயில்கள் கூத்தாடா நிற்க, காடு — காடானது, கடிபடைத்து காட்டித்து — புதுமையை விளைத்துக் காட்டாநின்றது—எ-று.

இது வல்லினத்தால் வந்தது. (எகூகூ)

மானமேநண்ணு மனமென்மனமென்னு
மானமான்மன்னு நனிநாணு—மீனமா
யானுமினன்மின்னி முன்முன்னேநண்ணினு
மானுமணிமேனி மான்.

இ-ள். என் மனம் — என் மனமானது, மானம் நண்ணுமனம் என்னும், மானமில்லாத மனமாயிருக்கின்றதென்பாள், மானம் மான் மன்னு — பெரிய யானைகளையுடைய வேந்தனே, நனிநாணும் — மிகவும்நாணுவாள், ஈனம்ஆம்- குறைகின்றாள், (அவள்யாரெனின்) ஆனு — நீங்காமல், மின்னல்மின்னி- மின்னலானது மின்னி, முன்முன்னேநண்ணினும் — எதிரேயெதிரேதோன்றினு

னும், மாணு – ஒவ்வாத, மணிமேனி – அழகியவுருவத்தையுடைய, மான் – இந்தப்பெண்—எ-று.

(இதுமெல்லினத்தால் வந்தது.)

மான் – யானை, மாணுதல் – ஒத்தல், மணி – அழகு. (எஎ௦)

யாழியல்வாயவி யவளவாயவொலி
யேழியலொல்லாவா லேழையுரை—வாழி
யுழையேலியலா வயில்விழியையோ
விழையேலொளியா லிருள்.

இ-ள். எழை உரை-இந்தப் பெண்ணின்மொழிக்கு, யாழ் இயல்வு ஆய-யாழினாலியற்றப்பட்ட, இயல் அளவாய ஒலியேழ் – இலக்கணவளவோடு கூடிய வொலியேழும், ஒவ்வா – நிகராகமாட்டாது, உழையேல் – மான்களாயின், அயில் விழி – வேல்போலுங் கண்களோ, இயலா – நிகர்க்கமாட்டா, இழையேல் – ஆபரணங்களோ வெனின், ஒளியால் – இவளது ஒளியால், இருள் – (ஒளிமழுங்கி) இருளாயிருக்கும்—எ-று.

(இது இடையினத்தால் வந்தது.)

யாழ் – வீணை, ஒலியேழ் – ஏழிசை, எழை – பெண், உரை – மொழி, உழை – மான், அயில் – வேல். (எஎக)

சித்திரகவிகள் கோமூத்திரி.

அதாவது இரண்டிரண்டு வரியாக ஒருசெய்யுளை யெழுதி
மேலுங் கீழும் ஒன்றிடையிட்டு வாசித்தாலும்
அச்செய்யுளேயாவது.

பருவமாகவி தோகனமாலையே
மருவுமாசை விடாகனமாலையே
பொருவிலாவுழை மேவனகானமே
வெருவலாயிழை பூவணிகாலமே.

இ-ள். அவர் குறித்தகாலம் இதுவாதல்வேண்டும், மேகவொழுங்கானது திசைக ளெல்லாவற்றினும் வியாபிக்கும், அதுவுமன்றி மாலைப்பொழுதின்கண் மழையை விடாதுபொழியும், ஒப்பில்லாத மான்கள் பொருந்தாநின்றன காட்டின்கண் – (ஆதலால்) குற்றமற்ற ஆபரணங்களையுடையாய், நீ அஞ்சாதொழிவாயாக, தலைவர் நம்மைப் பூவால் அலங்கரிக்குங்காலம் இது—எ-று.

இதில் வேண்டும் என்னுஞ்சொல்வருவிக்கப்பட்டது. மேவின என்பது மேவன எனத்திரிந்து நின்றது. (எஎ௨)

ப	ரு	வ	மா	க	வி	தோ	க	ன	மா	லை	யே
பொ	ரு	வி	லா	வு	ழை	மே	வ	ன	கா	ன	மே
மு	ரு	வு	மா	சை	வி	டா	க	ன	மா	லை	யே
வெ	ருு	வ	லா	யி	ழை	பூ	வ	ணி	கா	ல	யே

கூட சதுக்கம்.

அதாவது ஈற்றடி யெழுத்துகள் ஏனை மூன்றடியுள்ளுங் கரந்துநிற்கப் பாடுவது.

புகைத்தகைச் சொற்படைக் கைக்கதக் கட்பிறைப் பகற்கறுத்த
பகைத்திறச் சொற்கெடச் செற்றகற் சிப்பதித் துர்க்கைபொற்புத்
தகைத்தகித் தித்ததுத் தத்தசொற் றத்தைப்பத் தித்திறத்தே
திகைத்தசித் தத்தைத் துடைத்துயிற் பற்றுக் கெடக்கற்பதே.

இ-ள். நெருப்பின் தன்மையையுடைய சொற்களையும், ஆயுதங்களோடு கூடிய கைகளையும், வெகுளியோடு கூடிய பார்வையையும், பிறைபோன்ற கோர தந்தங்களையும், கரிய நிறத்தையுமுடைய பகைவராகிய அவுணசாதியென்னும் வார்த்தைமாளச் செறுத்த காஞ்சி நகரம் என்னும் பெரும்பதியிலுள்ள துர்க்கை, அழகுபெற்ற இன்பந்தராநின்ற, யாழிசையென்ற சொல்லையுடைய கிள்ளையை நிகர்ப்பவளிடத்து அன்புசெய்யாது அறிவழிந்த வுள்ளத்தை நீக்கியகாலத்து, இருவகைப்பற்றும் கெடுதற்கேதுவாகிய ஞானத்தையறிவது—எ-று.

கிள்ளை மொழியையொத்த மொழியையுடைய துர்க்கையெனக்கூட்டுக.

மாலை மாற்று.

அதாவது ஒரு செய்யுளை ஈறுமுதலாக வாசித்தாலும் அச்செய்யுளேயாவது.

நீவாதமாதவா தாமோகராகமோ
தாவாதமாதவா நீ.

இ-ள். நீங்காத பெரிய தவத்தையுடையாய், மிக்க மயக்க வேட்கைகெடாது, (ஆதலால்) அழகிய மாதினுடைய ஆசையை நீக்குவாயாக—எ-று.

நீவாத — நீங்காத. ராகம் — ஆசை. மாது அவா — பெண்ணின் ஆசை.

இதுவுமது.

வாயாயாநீகாவா யாதாமாதாமாதா
யாவாகாநீயா யாவா.

இ-ள். எங்கட்குக் கிடையாதனயாவை, நீயருள்புரிவாயாக, என்றும், இவள்மிக்க வருத்தமாவள், யாவை நினக்காகாதன, ஆயனே, நீவருவாயாக எ-று.

வாய்த்தல்—கிடைத்தல். ஆயன் – திருமால். (எஎ௫)

இதுவுமது.

பூவாளைநாறுநீ பூமேகலோகமே
பூநீறுநாளைவா பூ.

இ-ள். இயல்பாகப் பூப்பில்லாதாளைக்கலந்து புலால்கமழும்நீ, எமக்குப் பூமழையும் பொன்மழையும் பொழியும்மேகமோ, பூவுந்திருநீறும் புனைந்து நாளைவா, இவள் இப்பொழுது பூப்பினளா யிருக்கிறாள்—எ-று.

பூப்புனைதல் – புலால் நாற்றம் நீங்க. திருநீறு புனைதல் – குற்றம் நீங்க. (எஎ௬)

எழுத்து வருத்தனம்.

அதாவது ஓரெழுத்தா னொருமொழியாய்ப் பொருள்பயந்து, பின்னொ
ரெழுத்தேற்றப் பிறிதொரு மொழியாய்ப் பொருள்பயந்து,
அவ்வாறே முறை முறையா னேற்ற ஒவ்வொரு
மொழியாய்ப் பொருள் பயப்பது.

ஏந்தியவெண்படையு முன்னாளெடுத்ததுவும்
பூந்துகிலுமாலுந்தி பூத்ததுவும்—வாய்ந்த
உலைவிலெழுத்தடைவே யோரொன்றாய்ச்சேர்க்கத்
தலைமலைபொன்றாமரை யென்றாம்.

இ-ள். திருமால் தாங்கிய கம்புவும், அவன் எடுத்த நகமும், அவனது ஆடையாகிய கநகமும், அவனுந்திமலர்ந்த கோகநகமும், எனப்படுகிற இவற்றில், கேடில்லாத எழுத்தினடைவேயொன் றொன்றினொரெழுத்தாக வெடுத்துச்சேர்க்கப் பின்பு அதுதலையென்றும், மலையென்றும், பொன்என்றும், தாமரையென்றும் ஆகும். அவ்வாறு சேர்த்த லெங்ஙனமெனின், கம்பு என்பதில் கம் என்கிற எழுத்தைப்பிரித்துத் தலையெனவும், நகம் என்பதில் நாஎன்கிற

எழுத்தைப்பிரித்து, முன் கம் என்பதற்கு முன்கூட்டி நகம் ஆக்கி மலையெனவும் கரகம் என்பதில் க என்கிற எழுத்தைப்பிரித்து முன்நகஎன்பதற்குமுன் கூட்டிக் காகம்ஆக்கிப் பொன்எனவும், கோகநகம் என்பதில் கோ என்னும் எழுத்தைப்பிரித்து முன் காகம் என்பதற்கு முன்கூட்டிக் கோகநகம் ஆக்கித் தாமரையெனவும் கொள்க—எ-று. (எஎஎ)

விறுவுத்தரம்.

அதாவது வினவினதொரு சொற்றொடரைப் பிரித்து அப்பதந் தோறும் வினாவிற் குத்தரமாகப் பதப்பொருளுரைத்துக் கடைசியில் அவ் வினவுக்கு உத்தரமான அச்சொற்றொடர் முழுவதுமொரு பொருளாக்கி யுரைப்பது. அப்பதம் விரிக்குங்கால் செவ்வன் விரியாது அருமை தோன்ற விரித் துக் காட்டுவது.

பூமகள்யார்போவா வானையேவுவானே துரைக்கும்
நாமம்பொருசரத்திற் கேதென்பர்—தாமழகின்
பேரென்பிறைசூடும் பெம்மானுவந்துறையும்
சேர்வென் றிருவே கம்பம்.

இ-ள். இதனுள் பூமகள்யார் — திரு — எனவும், போவானை யேவுவான் ஏதுரைக்கும் — ஏகு — எனவும், நாமம் பொருசரத்திற்கேதென்பர் — அம்பு — எனவும், அழகின்பேர் என் — அம் — எனவும் கூட்டித் திருவேகம்பம் எனக் கண்டுகொள்க—எ-று. (எஎஅ)

இதுவுமது.

நீர்த்தொழிந்தவாறைந் தடக்கிப்பின்னிச்சயமே
வாய்த்தமைந்தவாயில் பெண்ணானையே—கூர்த்தகு
வாளேறேடோசை வினைநிலமில்வல்லாற்
கேளாயுடன்வருவ தில்.

இ-ள். இதனுள் நீர்தொழிந்த ஆறு — நிலை — எனவும், ஐந்தடக்கி— ஆமை — என்வும், வாயில் — கடை — எனவும், பெண்ணானை — பிடி — எனவும், வாளேறு — புண் — எனவும், ஓசை — இயம் — எனவும், வினைநிலம் — செய்— எனவும் கூட்டி, நிலையாமை கடைப்பிடி, புண்ணியஞ்செய், எனக் கண்டு கொள்க—எ-று. (எஎகூ)

இதுவுமது.

நல்வினைநாற்கால் விலங்குநவைசேரும்
கொல்வினையஞ்சி குயக்கல—மெல்ல
வுறுதியுமல்லவு நாட்பேர்மாரப்பே
ரிறுதியிலின்ப நெறி.

இ-ள். இதனுள், நல்வினையையுடைய நாற்கால்விலங்குயாது — முயல் — எனவும், நவைசேருங்கொல்வினையஞ்சியாது — ஆமை — எனவும், குயக்கலம்யாது — அகல் — எனவும், மெய்ல உறுதியையும் உறுதி யல்லனவற்றையுஞ் சொல்லும் நாட்பெயர்யாது — சோதி — எனவும், மரப்பெயர்யாது — தேறு — எனவும்கூட்டி, முயலாமையகல், சோதி தேறு, எனக்கூட்டுக. இறுதியிலின்ப்நெறி—எ-று. (எஅ௦)

காதை கரப்பு.

அதாவது ஒருசெய்யுள் முடியவெழுதி அதனீற்று மொழிக்கு முதலெழுத்துத் தொடங்கி ஒவ்வோரெழுத்திடையிட்டு வாசிக்கப் பிறிதொரு செய்யுட் போதுவது.

தாயேயாநோவவா வீருவெமதுநீ
பின்னைவெருவா வருவதொரத்தபு
வெம்புகல்வேறிருத்தி வைத்தினிச்சைகவர்
தாவாவருங்கல நீயே.

இ-ள். தாயாயுள்ளாய், யாங்கள்வருந்தும் அவாவினை நீக்கு, எமது சாராயுள்ளாய், நீபின்பு அச்சமாக வருவது ஆராய், அதுகெட எமக்குப் புகலாயுள்ள விடம் வேறாகச் சமைத்து வைப்பாய், ஆசைப்பாடு கைக்கொள், எங்கட்குக் கேடில்லாத அரிய ஆபரணமாயுள்ள கடவுளே—எ-று.

இதனுட் போந்தசெய்யுள்-வஞ்சித்துறை.

"கருவார்கச்சித் திருவேகம்பத்
தொருவாவென்னீ மருவாநோயே"

இ-ள். மனமே, நீகச்சித் திருவேகம்பத்துறையும் ஒப்பில்லாதவனேயென்று சொல்லக்கருவார் நோய்மருவா—எ-று.

வருங்கலம் நீயேயென்பதில்லகரம்மொழிக்குமுதலாகாமையின் அதனை நீக்கிக் ககரமுதலாகக் கொள்க. (எஅக)

கரந்துறைப் பாட்டு.

அதாவது ஒருசெய்யுள் பிறிதொரு செய்யுட் சொற்
புகாது எழுத்துப் பொறுக்கிக் கொள்ள
லாம்படி பாடுவது.

அகலல்குற்றேரே யதரமமுதம்
பகற்தற்கரிதிடையும் பார்க்கின்—முகம்திய
முத்தென்னலாமுறுவன் மாதர்முழுநீல
மைத்தடங்கண்வெவ்வேறு வாள்.

இ-ள். நண்பனே, நான்கண்டமாதருடைய உருவத்தின் தன்மை கேட்பாயாக, அல்குலானது தேர்த்தட்டாயும், அதரமானது அமுதமாயும், இடையானது விசாரித்துச் சொல்லுவதற்கு அரிதாயும், முகமானது மதியமாயும், முறுவலானது முத்தமாயும், மைத்தடங் கண்ணானது நீலப்பூவாயும், வேறுபட வைத்தவளாயுமிருக்கும்—எ-று.

இதனுட் போந்த செய்யுள், "அகர முதல வெழுத்தெல்லாமாதி பகவன் முதற்றேயுலகு" என்பதாம். (எஅஉ)

நான்காரைச் சக்கரம்.

அதாவது ஒருஇரதத்துக் குறுப்பாயிருப்பது இதுநான்காராய்,
நடுவே மேயென்னு மெழுத்து நின்று ஆர்மேலோவ்
வோரெழுத்து நின்று சூட்டின்மேற் பன்
னிரண்டெழுத்து நின்று முற்
றுப் பெறுவது.

மேருசாபமு மேவுமே
மேவுமேபுன லிலமே
மேலவாமய ணுயமே
மேயணுடி சாருமே.

இ-ள். மேருவை வில்லாகக் கொள்ளுவனவாயும், நஞ்சை யுணவாக விரும்புவனவாயும், உயர்ந்த வுருவத்தை யுடையனவாயு மிருக்கும், அவன் விளையாடுதற்கினமாயுள்ள கூளியாகவான் அத்தன்மையா னடிகளைப் பொருந்துவீராக—எ-று. (எஅ௩)

ஆருரைச் சக்கரம்.

அதாவது ஒரு இரதத்துக்குறுப்பாயிருப்பது. இது ஆருராய்
நடுவே ரகரநின்று ஆர்மேல் ஒன்பதோன்ப தெழுத்தாய்
குறட்டின்மேல் போதிவானவன் என்னும் பெயர்
நின்று சூட்டின்மேல் இருபத்துநான்கெழுத்து
நின்று முற்றுப்பெறுவது.

தண்மலர்வில்லி தன்பேரான தஞ்சநமக்களித்த
கண்மலர்க்காவிக் கெதிர்வனவன்று கரமளந்த
பண்மலர்யாழ்பயில் வாரன்புசூழ்பதி நாகைமிக்க
தண்மையகத்துப் பதுமத்தமாதர்த் தடங்கண்களே.

இ-ள். கைகளால்தைவந்தவிரிந்தபண்ணேயுடையயாழ்வல்லோர்; அன்புமேவிய நாகபட்டணத்தில்; காமனுடையபோரில் நமக்கபயங்கொடுத்த கண்ணுகிய நீலப்பூவுக்கு ஒப்பாவனவல்ல, மிகக்குளிர்ச்சியையுடைய தாமரைமலரிலுறைவோர்க்குச் சமானமான பெண்களின் அகன்றகண்கள்—எ-று. (எஅச)

எட்டாரைச் சக்கரம்.

அதாவது ஒரு இரதத்துக்குறுப்பாயிருப்பது. இது எட்டாராய்
ஆர்மேல் அவ்வாறெழுத்தாய், நடுவேக்கரநின்று, குறட்
டின்மேல், அறமேதனமாவது, எண்ணுஞ் சொல்
நின்று, சூட்டின்மேல் முப்பத்திரண்டெ
ழுத்து நின்று முற்றுப்பெறுவது.

மலர்மலிசோலை யகநலங்கதிர்க்க
மடமயிலியற்றக மாதிரம்புதைத்து
வளைந்துபுகன்மேக வல்லிருண்மூழ்க
வரியளிதுதைந்த கதுப்பினிதடைச்சி
மன்னுமாமடமொழி வடிவாள்வலவன்
கன்னித்துறைவன் கனகச்சிலம்பே.

இ-ள். மலர்மிக்கிருந்த சோலையுள் நலம்விளங்க. மடப்பத்தோடு கூடியிருந்த மயிலியலுக் கொக்கும்படியாகத்திசைகளை மறைத்துச்சூழ்ந்து, மிக்க மேகங்களெனப்படுகின்ற வலிய இருளினுமேலே முழுகுந்தன்மைத்தாய், இசைமருவிய வண்டுகள் குடையத்தகுந்த மலர்களைக் குழலின்மீதே அழகுபெற

அணிந்து பொருந்துகிற மாமடப்பத்தோடு கூடியமொழியை யுடையாள், கூரியவாள்வலவனாகிய கன்னித்துறைவனது கனகமலையின் கண்—எ-று.

இமயமலையின்கன் திசைகளோமறைத்து மேகஞ்சூழ்ந்து மலர் மலிந்து சோலைக்கு அழகு உண்டாகத் தன்குழலையலங்கரித்து மயிலியலொப்ப அழகு பெற்ற மடப்பத்தோடுகூடிய மொழியாள் நிற்பள் எனக்கூட்டுக. (எஅ௫)

வேறோர்வகை நான்காரைச்சக்கரம்.

அதாவது ஒரு இரதத்துக்குறுப்பாயிருப்பது, இதுநான்காராய் நடுவேரகரம் நின்று குறட்டின்மேல் வசுதாரை என்னும் பெயர்நின்று. ஆர்மேல் நந்நான்கெழுத்துநின்று, சூட்டின்மேல் இருபத்தெட்டெழுத்து நின்று முற்றுப்பெறுவது.

மாதவாபோதிவா தாவருகாமலா
பாதமேபோத சுரரைநீ—தீதகல
மாயாநெறியளிப்பா யின்றன்பகலாச்சேர்த்
தாயேயலகில்லா டாம்?

இ-ள். புத்ததேவா, குற்றமில்லாததாய், உன்பாதத்தை வழுத்தாநிற்கும் அசுரருக்கு, நீ பாவங்கெட மோக்ஷமளிப்பாய், அன்பு நீங்காத அழகிய தாய் போல்வாய், எல்லையில்லாத மிக்கவலிதாகிய தவத்தை யுடையாய் இன்று அருள்வாயாக—எ-று.

ஆடு – வலி. (எஅசு)

சுழிகுளம்.

அதாவது ஒருசெய்யுளை எவ்வெட்டெழுத்தாய் நான்கு வரியாக எழுதி மேனின்று கீழிழிந்துங் கீழ்நின்று மேலேறியும் புறம்நின்றுவந்து உள்ளழடிய உச்சரித்தாலும் அவ்வரி நான்குமேயாகி அச்செய்யுளாகவே முற்றுப்பெறுவது.

கவிமுதியார் பாவே
விலையருமா நற்பா
முயல்வ துறுநர்
திருவருந்து மாயா

இ-ள். கவிகளால் முதிர்ந்தார் செய்யும் கவியே விலையிடுதற்கரியபெரிய நல்லகவியாம். இடைவிடாது முயல்வார் செல்வம் அழிந்துகெடாது—எ-று.

க	வி	மு	தி	யா	ர்	பா	வே
வி	லை	ய	ரு	மா	ந	ற்	பா
மு	ழ	ல்	வ	து	று	[illegible]	ர்
தி	ரு	வ	ழி	ந்	து	மா	யா

இதுவுமது.

மதநவிராகா வாமா
தநதசகாவே நீவர்
நததநதாதர் வேகா
விசநவிரோதர் காரர்.

இ-ள். மதனா ! ஆசையில்லாதவனே? சூளியை யுடையானே ! குபேரனுக்குத் தோழனாயுள்ளானே ! மேகத்தினை மதனமானவள்ளலே ! பணிப்பூணால் விரோதமான தோற்றத்தையுடையானே ! எங்கள் விதனங்களை நீக்கிக் காப்பாயாக—எ-று.

நீக்கப்பொருண்மையின் கண்வந்த ஐந்தனுருபு ஆறனுருபாய் மயங்கின. இதனுள்நீக்கி யென்பது வருவித் துரைக்கப்பட்டது. (எஅஅ)

ம	த	ந	வி	ரா	கா	வா	மா
த	ந	த	ச	கா	வே	நீ	வர்
ந	த	த	ந	தா	தா	வே	கா
வி	ச	ந	வி	ரோ	தா	கா	ரா

சருப்பதோ பத்திரம்.

அதாவது ஒருநிரை எட்டாக அறுபத்துநான்கறைகீறி ஒருசெய் யுள் எவ்வேட்டெழுத்தால் ஓரடியாக நான்கடி யுடிமே னின்று கீழிழியவும் நான்கடியுமெழுதி கீழ்நின்று மே லேறவும் நான்கடியுமெழுதி மேனின்றுகீழிழிய வும் கீழ்நின்றுமேலேறவும் முதறெட்டங்கி யிறுதியாகவும் இறுதி தொடங்கி முதலாகவும் மாலைமாற்றாக நான்முகத்தினும் வாசித் தாலும் அச்செய்யு ளேயாவது.

மாவாநீதாதாநீ வாமா
வாயாவாமேமேவா யாவா
நீவாராமாமாரா வாநீ
தாமேமாராராமா மேதா.

இ-ள். பெரியோனே ! நீதியுடையோனே ! மிக்கநீங்காத செல்வத்தை யுடையோனே ! என்னுக்கடவது. பொருந்துவாயாக. இப்படி என்னைச்சே ர்ந்தால் வாயாதனயாவை ? நீவருவாயாக. இராமனை யொப்பாய் ! காமனுமா யுள்ளாய் ! மழையையொப்பாய் நீயாதலால் பெரியமேம்பாட்டையுடையநின் மார்பினிறைந்திருக்கப்பட்ட பூராகிய தாரினைத்தருவாயாக—எ-று. (எஅக)

மா	வா	நீ	தா	தா	நீ	வா	மா
வா	யா	வா	மே	மே	வா	யா	வா
நீ	வா	ரா	மா	மா	ரா	வா	நீ
தா	மே	மா	ரா	ரா	மா	மே	தா
தா	மே	மா	ரா	ரா	மா	மே	தா
நீ	வா	ரா	மா	மா	ரா	வா	நீ
வா	யா	வா	மே	மே	வா	யா	வா
மா	வா	நீ	தா	தா	நீ	வா	மா

அக்கரச் சுதகம்.

ஒருபொருள் பயப்ப தொருசொற்கூறி அதனில் ஒவ்வொரு எழுத்தாக நீக்க வெவ்வேறு பொருள் பயக்கப் பாடுவது.

பொற்றாணில்வந்தசுடர் பொய்கைபயந்தவண்ணல்
சிற்றுயன்முன்வனிதை யாகியளித்தசெம்மல்
மற்றியார்கொலென்னின் மலர்தூவிவணங்கிநாளும்
கற்றார்பரவுங்ககாரிநகாரிகாரி.

இ-ள். பொன்னாகிய தூணிலே தோற்றிய சோதியா யுள்ளான் யார்? பொய்கையானது பெற்றதலைமையுடையவன் யார்? சிற்றுயனாகியதிருமால் முன்னாண் மோகினிவடிவு கொண்டபோது பெற்றபிள்ளை யாரென்று கேட்பீராயின்,! கற்றாரால் மலர்தூவி நடோறும் வணங்கப்பட்ட ககாரி—என்றும், நகாரி—என்றும் காரி என்றுங்கொள்க—எ-று.

ககாரி—திருமால். நகாரி—முருகன். காரி—மாசாத்தன். (எகo)

நிரோட்டம்.

அதாவது இதழ் குவித்து முயிருமெய்யுந் தீண்டாமற்பாடுவது.

சீலத்தான்ஞானத்தாற் றேற்றத்தாற்சென்றகன்ற
காலத்தாலாராத காதலான்—ஞாலத்தார்
இச்சிக்கச்சாலச் சிறந்தடியேற்கினிதாங்
கச்சிக்கச்சலாக் கனி.

இ-ள். தொழிலாலும் அறிவாலும் மனத்தெளிவாலும் தன்னிடனாகச் செலுத்தின காலத்தின் பெருமையாலும் ஒப்பில்லாத ஆசையாலு முயர்ந்தோராயினோர் நினைப்பவும் எத்தனையுந்தாழ்ந்த எனக்கு மிகவுஞ்சிறந்தினிதாகாநிற்குங் கச்சிப்பதியிலுண்டாகிய திருக்கச்சாலையிற் றோற்றிய கனியை யொப்பான்—எ-று.

சூ—"உ ஊ ஒஒ ஔ ப ம வ விவற்—றியைபு சேராநிரோட்டந் திறத்து" என்றாராகலின். (எகக)

ஒற்றுப் பெயர்த்தல்.

அதாவது ஒருமொழியுந் தொடர்மொழியுமாய்ப் பொருள்படுமவற்றை அப்பொருளொழிய வேறுபொருள்படவைப்பது.

வண்புயலைக்கீழ்ப்படுத்து வானத்தருமலைந்து
மண்குளிரச்சாயல் வளர்க்குமாம்—தண்கவிகைக்

கொங்காரலங்கலந பாயன்கொய்பொழில்சூழ்
கங்காபுரமாளி கை.

இ-ள் வளப்பத்தையுடைய மேகங்கள் கீழாகமேலோங்கி வானகத்தின் கணுண்டாகிய கற்பகப்பூக்களை உச்சிமீதுடைத்தாய் உலகெல்லாம் தன்னுருவச்சாயையாகிய நிழலைப் பெருக்கும் குளிர்ச்சி பொருந்திய குடையினையும் மதுநிறைந்த மாலையையுமுடைய அநபாயனது கங்காபுரத்தின் மாளிகை எனவும். வளப்பத்தையுடைய மேகத்தைப்பழிக்குந் தன்மையையுடையதாய் வானகத்திலுண்டாகிய கற்பகத்தோடு பகைகொண்டு கொடுத்து உலகத்துள்ளாருடைய உள்ளங் குளிரும் வண்ணம் காவல்புரியுங் கங்கா புரத்தையாளும் குளிர்ந்த குடையினையுடைய அநபாயனது கை எனவும் வந்தவாறு காண்க—எ-று. (எ௬௨)

பொற்புடையமாதர் புலவாரேபொய்ம்மருவாச்
சொற்பயிலும்பாண சுடர்மணித்தேர்—கற்புடைய
வஞ்சிநகர்சேரினற மாமருதாராய் மகிழா
நஞ்சனையநல்வயலூ ரற்கு.

இ-ள். பொய்யோடுகூடாத சொற்களைப் பலகாலுஞ் செல்லாநின்ற பாண ! அவரது சுடர்மணித்தேர் தமது கற்புடைய மனைவிகையிலே சேருமாயிற் பொலிவினையுடைய பரத்தையர் முனியாரோ ? தேனுல் வண்டு மருவப்பட்ட தாராய் ! யாமின்புறுந் தகையமல்ல. நல் வயலூரனுகிய தலைவற்கு நாங்கள் நஞ்சோடொவ்வோமோ நீண்டுமிடத்து—எ-று.

இப்பாட்டி னடியில் வஞ்சி, நகர், சேர், இல், நறவு, மா, மருது, ஆர், ஆல், மகிழ் என்னும பத்துமரங்களின் பெயர்வந்தன. (எ௬௩)

மாத்திரைச் சுருக்கம்.

அதாவது ஒருபொருள் பயந்துநிற்ப தொருசொல், ஒரு
மாத்திரையைக் குறைப்பப் பிறிதொரு பொருள்
பயக்குஞ் சொல்லாய் நிற்பது.

நேரிழையார்கூந்தலினோர் புள்ளிபெறநீண்மரமாம்
நீர்நிலையோர்புள்ளிபெற நெருப்பாம்—சீரளவும்
காட்டொன்றொழிப்ப விசைபாமணதளவில்
மீட்டொன்றொழிப்ப மிடறு.

இ-ள். நேரிழையார்கூந்தல் – ஓதி. இதில் ஒரு மாத்திரையைச் சுருக்க ஒதியென்னு மரமாம். நீர் நிலை – ஏரி. இதில் ஒருமாத்திரையைச் சுருக்க எரியாகிய நெருப்பாம். காடு – காந்தாரம். இதில் ஒருமாத்திரையைச் சுருக்கக்

கந்தாரம் என்னும் பண்ணும். இதில் மீட்டும் ஒரு மாத்திரையைச் சுருக்கக் கழுத்தாம்—எ-று.

இதில் புள்ளிபெறுவதைப்பிரித்து விந்துமதியெனவுமமையும். (எகசு)

மாத்திரை வருத்தனம்.

அளிபொன்றேறிய வண்டதிஞர்ப்பினல்
அளபொன்றேறிய மண்ணதிர்ந்துக்குமால்
அளபொன்றேறிய பாடலருஞ்சுனே
அளபொன்றேறழ கூடலேந்தாடுமால்.

இ-ள். வண்டு – அளி. அளபேறிய வண்டு – ஆளி. எனவும், மண்–தரை. அளபேறியமண் – தாரை. எனவும், பாடல் – கவி. அளபேறிய பாடல்–காவி. அழகு – வனப்பு அளபேறிய அழகு வானப்பு – எனவும் காண்க—எ-று.

முரசுபந்தம்.

ஓரடி ஒருவரியாக நான்குவரி யெழுதி மேலிரண்டு வரியும் தம்முட்
கோமுத்ரியாகவும் கீழிரண்டுவரியுந் தம்முட் கோமுத்திரி
யாகவும் சிறுவார்போக்கி மேல்வரி யிரண்டாம் வரியி
னும் மூன்றும் வரியினும் நான்காம் வரியினுங் கீழ
ற்று மீண்டு மேனோக்கவும் கீழ்வரியினும் அவ்
வாறே மேலுற்றுமீண்டு கீழ்நோக்கவும்.
பெருவார் போக்கி இந்தவார்நான்
கும் நான்கு வரியாகவும்
பாடுவது.

கானவாரண மரியவாயினனே
தானவாரண மரியவாயினனே
மானவாரண மரியவாயினனே
கானவாரண மரியவாயினனே.

இ-ள். சோழன் வலிய மிக்க போர்செய்த இடமானவை இசையோடு கூடிய வேதம் அரியவாய்க் கூட்டம்பொருந்திய தேமானை யரியவாய்க் காட்டுக்கோழியையும் சிங்கங்களையு முடையவாயின—எ-று.

சோழன் போர் செய்யாதமுன்னர் மறைமுழக்கமும் யானைகளுமுடைய இடங்கள். போர்செய்தபின்னர் காட்டுக்கோழிமுழக்கமும் யானையைக்கொல்லவல்ல சிங்கங்களுமுடையவாயின எனக்கொள்க. (எகூசு)

கா	ன	வா	ர	ண	ம	ரி	ய	வா	யி	ன	னே
தா	ன	வா	ர	ண	ம	ரி	ய	வா	யி	ன	னே
மா	ன	வா	ர	ண	ம	ரி	ய	வா	யி	ன	னே
கா	ன	வா	ர	ண	ம	ரி	ய	வா	யி	ன	னே

திரிபாகி.

மூன்றெழுத்துமெங்கோ முதலீறொருவள்ளல்
ஏன்றுலகங்காப்பதிடை கடை—யான்றுரைப்பிற்
பூமாரியெய்துலகம் போற்றிப்புகழ்ந்தேத்தும்
காமாரிகாரி மாரி.

இ-ள். இதனுள் மூன்றெழுத்து மெழும்முடைய கோவாகிய காமாரியெனவும், இதன் முதலெழுத்துங் கடையெழுத்துங் கூடக் காரியென்றொரு வள்ளல் எனவும், இதனிடையெழுத்துங் கடையெழுத்துங்கூட மாரியென்றுலகங்காக்கு மழையெனவும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க—எ-று. (எகூஎ)

திரிபங்கி.

ஆதரந்தீரன்னை போலினியாயம்பிகாபதியே
மாதுபங்காவன்னி சேர்சடையாய்வம்பு நீண்முடியாய்
ஏதமுய்ந்தாரின்னல் சூழ்வினை தீரெம்பி ரானினியார்
ஓதுமொன்றேயுன்னு வாரமுதேயும்பர் நாயகனே.

இதனுள்,

1. ஆதரந்தீர்
மாதுபங்கா
ஏதமுய்ந்தார்
ஓதுமொன்றே
எனவும்,

2. அன்னைபோ லினியாய்
வன்னிசேர் சடையாய்
இன்னல்சூழ் வினை தீர்
உன்னுவா ரமுதே
எனவும்,

3. அம்பிகா பதியே
வம்புநீண் முடியாய்
எம்பிரா னினியார்
உம்பர் நாயகனே
எனவும்,

மூன்றுவஞ்சித்துறை வந்தவாறு காண்க.

இ-ள். ஆதரம் தீர் — எமது ஆசாபாசத்தை நீக்குகின்ற, அன்னைபோலினியாய் — தாய்போல் இனியவனே, அம்பிகா பதியே — அம்பிகைக்கு நாயகனே, மாது பங்கா — பெண்பாகனே, வன்னிசேர் சடையாய் — வன்னியென்னும் பத்திரத்தை முடித்த சடையை யுடையவனே, வம்புநீள்முடியாய — வாசனை மிகுந்த முடியை யுடையவனே, ஏதம் உய்ந்தார் — குற்றத்தி னின்றும் நீங்கினவரது, இன்னல்சூழ்—துன்பஞ்செய்கின்ற, வினை தீர்-வினைகளையொழித்தற்குரிய, எம்பிரான் — எம்பெருமான், இனியார் — உன்னையன்றி வேறியாவருளர், ஓதும் — வேதாகமங்களாற் புகழ்ந் துரைக்கப்பட்ட, ஒன்றே — ஒப்பற்ற பொருளே, உன்னுவார் அமுதே — நினைப்பவர்களுக்கு அமிர்தமே, உம்பர் நாயகனே — தேவர் பெருமானே—எ-று. (எகூஅ)

சங்கந்தாபூணாரந் தாமேகலைதாநற்
புங்கவன்மால்காணாப் புலவுடைய—கங்கரா
கோணகலாமதியக் கோடீரசங்கரா
சோணசலாசலமே தோ.
என்னும் வெண்பாவே.

பூணாரந்தாமே கலைதாநற்புங்கவன்மால்
காணாப்புலவுடைய கங்கரா — கோண
கலாமதிசேர்கோடீர சங்கராசோண
சலாசலமேதோசங்கந் தா.
எனவும்,

சலமேதோசங்கந்தா பூணாரந்தாமே
கலைதாநற்புங்கவன்மால் காணாப் — புலவுடைய
கங்கராகோண கலாமதியக்கோடீர
சங்கராசோண சலா.

எனவும் மூன்றுவெண்பாவாய்த் திரிபங்கியானதுகாண்க.

இ-ள். சங்கம்தா — சங்கவளையலைத் தந்தருள்வாயாக, பூணாரம்தா — பூணுகின்ற மாலையைத் தந்தருள்வாயாக, மேகலைதா — மேகலையைத் தந்தருள்வாயாக, நல் — அழகாகிய, புங்கவன்-பிரமதேவனும், மால் — திருமாலும், காணா-காண வொண்ணாத, புலவுடைய — புலானாற்றத்தையுடைய, கம்-கபாலத்தை,

சூர் — கையில் தரித்தவனே, கோண் ஆ — கோணுதலை யுடைய, (வளைந்த) கலா மதியம் — கலையுடைய சந்திரகண்டம்பொருந்திய, கோடீர — ஜடாபாரத்தை யுடையவனே, சங்கரா — சங்கரனே, சோணசலா — சோணசலனே, சலம் ஏதோ — என்மீது கோபத்திற்குக் காரணம் யாதோ—எ-று. (௭௧௧)

பிறிதுபடுபாட்டு.

தெரிவருங்காதலிற் சேர்ந்தோர்விழையும் பரிசுகொண்டு
வரியளிபாட மருவருவல்லி யிடையுடைத்தாய்த்
திரிதருங்காமர் மயிலியலாய நண்ணுத்தேமொழி
யரிவைதன்னேரென லாகுமெம்மைய யாமாடிடமே.

இது,

தெரியவருங்காதலிற் சேர்ந்தோர்விழையும்
பரிசுகொண்டு வரியளிபாட
மருவருவல்லி யிடையுடைத்தாய்த்
திரிதருங்காமர் மயிலியலாய்நண்ணுத்
தேமொழியரிவை தன்னேரென
லாகுமைய யாமாடிடமே.

இ-ள். என ஆறடியாய்ஈற்றயலடி முச்சீராய் ஏனையடி நாற்சீராய்வந்து நேரிசை யாசிரியப்பா வருமாறுகாண்க. (௮௦௦)

காட்சி.

பூமருகண் ணிணைவண்டாப் புணர்மென் முலையரும்பாத்
தேமருசெவ் வாய்தளிராச் செருச்செந் நிலத்தைவென்ற
மாமருதானை யெங்கோன் வையைவார் பொழிலேர்கலந்த
காமருபூங் கொடிகண்டே களித்தவெங் கண்ணிணையே.

இ-ள். பூமருகண் இணைவண்டு ஆ — அழகுபொருந்திய இருகண்களும் வண்டுகளாகவும், புணர்மெல்முலை அரும்பு ஆ — நெருங்கிய மெல்லிய தனங்கள் அரும்புகளாகவும், தேம்மருசெவ்வாய் தளிர்ஆ-மணங்கமழ்கின்ற சிவந்த வாய்தளிராகவும் கொண்டு, செருசெந்நிலத்தை வென்ற — யுத்தகளத்திற் பகைவரைவென்ற, மாமருதானை எங்கோன் — பெருமைபொருந்திய சேனைகளையுடைய எம்மிறைவனாகிய பாண்டியனது, வையைவார்பொழில் — வையையாற்றங் கரையிலுள்ள பெருஞ்சோலையில், ஏர்கலந்த — அழகோடு கூடிநின்ற, காமருபூங்கொடி — அழகிய பூங்கொடியினை, எம்கண் இணை — எமதிரண்டுகண்களும், கண்டுகளித்த — கண்டுகளித்தன—எ-று.

தேமரு — என்பதனை, தே — மரு — எனப் பிரித்து அழகுபொருந்திய என்றுரைப்பினுமாம். காமரு என்பதில் உகரம் சாரியை. (௮௦௧)

நயப்பு.

தலைமகள் வண்டைநோக்கிச் சொல்லியது.

வேறுமெனநின் றிகன்மலைந்தார்விழி ஞத்துவிண்போ
யேறுந்திறங்கண்ட கோன்றென்பொதியி லிரும்பொழில்வாய்
தேறுந்தகைய வண்டேசொல்லுமெல்லியல் செந்துவர் வாய்
நாறுந்தகைமைய வேயணியாம்ப னறுமலரே.

இ-ள். வேறும் என நின்று — யாம் வெல்லுவோம் எனக் கருதி நின்று, இகல் மலைந்தார் — போர்புரிந்த வேந்தர் பலரும், விழிஞத்து — விழிஞத்துக் கடற்கோடியுள், விண்போய் ஏறும் திறம் கண்ட — சுவர்க்கத்திற் சென்றேறும் வகையைச்செய்த, கோன் — வேந்தனாகிய பாண்டியனது, தென் பொதியில் — தென் பொதிய மலையில். இரும் பொழில் வாய் — பெரிய பூஞ்சோலையில், தேறும் தகையவண்டே — யான் தெளியத்தகுந் தன்மையுள்ள வண்டே அணி — அழகாகிய, நறு — மணம்பொருந்திய, ஆம்பல் மலர் — செவ்வல்லி மலர், மெல்லியல் — இம்மெல்லியாளது, செந் துவர் வாய் — செம்பவளம் போன்ற வாய்போல, நாறும் தகைமையவே — பரிமளிக்குந் தன்மையவோ (உளவாயின்) சொல்லு — சொல்லுவாயாக—எ-று.

விழிஞம் — ஓரூர், இகல் — போர், துவர் — பவளம், மெல்லியல் — மென்யாகிய இயற்கையுடையாள். (அ൩உ)

இதுவுமது.

இருங்கழல்வானவ ஞற்றுக்குடியிகல் சாய்ந்தழியப்
பொருங்கழல்வீக்கிய பூழியன்மாறன்றென் பூம்பொதியின்
மருங்குழலுங்களி வண்டினங்காளுரை யீர்மடந்தை
கருங்குழனாறுமென் போதுடைத்தோ நுங் கடிபொழிலே.

இ-ள். இருகழல் வானவன் — பெரிய வீரக்கழலையணிந்தசேரன், ஆற்றுக்குடி — ஆற்றுக் குடியில், இகல் சாய்ந்து அழிய — போரில் தோற்றழியும் வண்ணம், பொரும் — ஒலிக்கின்ற, கழல் — வீரக் கழலை, வீக்கிய — (தன் காலில்) கட்டின, பூழியன் மாறன் — பூழியனாகிய மாறனது, தென் பூ பொதியில் மருங்கு — தெற்கின் கண்ணுண்டாகிய அழகிய பொதியமலையின் பக்கத்தில், உழலும் — திரியாநின்ற, களி வண்டு இனங்காள் — களி வண்டின் கூட்டங்களே, நும் — உமக்குரிய, கடி பொழில் — மணமுள்ள பூஞ்சோலை, மடந்தை — மடப்பத்தையுடைய இப்பெண்ணினது, கருங் குழல் நாறும் — கரிய கூந்தல்போலக் கமழ்கின்ற, மென்போது உடைத்தோ — மெல்லிய மலர்களையுடையதோ, உரையீர் — சொல்லுங்கள்—எ-று.

வானவன் — சேரன். ஆற்றுக்குடி — ஒரூர். வீக்குதல் — கட்டுதல். கருங் குழனுறும் என்பதற்குக் கருங்குழலின் மீதிருந்து கமழ்தற்குரிய என்றுரைப் பினுமாம். (அ0௩)

இதுவுமது.

விண்டேயெதிர்ந்த தெவ்வேந்தர்பட விழிஞத்துவென்ற
வொண்டேருசித னெங்கோன்கொல்லிச்சார லொளிமலர்த்தா
துண்டேயுழல்வா யறிதியன்றேயுள வேலுரையாய்
வண்டேமடந்தை குழல்போற்கமழு மதுமலரே.

இ-ள். விண்டு — வேறு பட்டு, எதிர்ந்த — எதிர்த்த, தெவ்வேந்தர் — பகை யரசர், விழிஞத்து — விழிஞத்துக் கடற்கோடியுள், பட — இறக்கும்படி, வெ ன்ற — வென்று, ஒள் தேர் — ஒட்பமாகிய தேரையுடைய, உசிதன் — பாண்டிய னாகிய, எம் கோன் — எம்மிறைவனது, கொல்லி சாரல் — கொல்லிமலைச் சார லில், ஒளி மலர் தாது — ஒளியுள்ள பூந்தேனை, உண்டே உழல்வாய் — உண்ணு நின்றே திரிகின்றாய், வண்டே — வண்டே, மடந்தை குழல்போல் — மடவா ளது கூந்தல்போல, கமழும் — பரிமளிக்கிற, மது மலர் — தேனையுடையமலர், களை, அறிதி அன்றே — அறிந்திருப்பாயல்லவா, உளவேல் — உளவாயின் உரையாய் — சொல்வாயாக—எ-று.

கொல்லி — ஓர்மலை. தாது — தேன். உசிதன் — பாண்டியன். (அ0௪)

பொருங்கழல்வானவற் காயன்றுபூலந்தைப் போர்மலைந்தா
ரொருங்கழலேறவென் றான்கொல்லிச்சார லொண்போதுகடம்
மருங்குழல்வாய்நீ யறிதிவண்டேசொல் லெனக்குமங்கை
கருங்குழல்போ லுள வோவிரைநாறு கடிமலரே.

இ-ள். பொரும் கழல் — ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையணிந்த, வானவற்காய் — சேரன்பொருட்டு, அன்று — அக்காலத்தில். பூலந்தை — பூலந்தையில், போர் மலைந்தார் — போரிட்டவேந்தர், ஒருங்கு — ஒருங்கே, அழல் ஏற — நெருப்பே றும்படி, வென்றான் — வென்றவனாகியபாண்டியனது, கொல்லிச்சாரல்—கொ ல்லிமலைச் சாரலிலுள்ள, ஒள் போதுகள் தம்மருங்கு — அழகிய மலர்களின் பக்கத்திலேயே, உழல்வாய் — திரிகின்றனையாகிய நீ, அறிதியன்றே — அறி கின்றனையல்லவா, வண்டே — வண்டே, விரை நாறு கடிமலர் — மணங் கமழ் கின்ற விளக்கமாகிய மலர்கள், மங்கை — இம்மங்கையின், கருங்குழல்போல் உளவோ — கரிய கூந்தல்போல உள்ளனவோ, எனக்குசொல் — (உளவாயின்) எனக்குச்சொல்வாயாக—எ-று.

பூலந்தை — ஒரூர். அழலேறல் — மயான நெருப்பிலேறல். கடி — விளக் கம், நிறம் எனினுமாம். (அ0௫)

தேற்றமில்லாததெவ் வேந்தரைச்சேலூர்ச் செருவழித்துக்
கூற்றமவர்க்காய வன்கொல்லிச்சாரல் கொங்குண்டுழல்வாய்
மாற்றமுரைநீ யெனக்குவண்டேமங்கை வார்குழல்போ
னாற்றமுடைய வுளவோவறியு நறுமலரே.

இ-ள். தேற்றம் இல்லாத — தெளிவில்லாத, தெவ் வேந்தரை — பகையரசரை, சேலூர் — சேலூரின்கண், செரு அழித்து — யுத்தத்தில்வென்று, அவர்க்கு — அப்பகையரசர்க்கு, கூற்றம் ஆயவன் — யமனாயிருந்தவனது, கொல்லிச் சாரல் — கொல்லிமலைச்சாரலில், கொங்கு உண்டு உழல்வாய் — தேனையுண்டு திரிவாயாகிய, வண்டே — வண்டே, மங்கை — இப் பெண்ணினது, வார் குழல்போல் — நீண்ட கூந்தலைப்போல, அறியும் — நீயறிந்த, நறுமலர்-மணமுள்ளமலர்களுள்ளே, நாற்றம் உடைய உளவோ — நறு நாற்றமுடையன வுள்ளனவோ, (உளவாயின்) நீ எனக்கு மாற்றம் உரை-நீஎனக்கு மறுமொழி சொல்வாயாக—எ-று.

தேற்றம் — தன்வலியும் எதிரிவலியும் அறியுந்தெளிவு. சேலூர் — ஒரூர். கொங்கு — தேன். மாற்றம் — சொல். (௩௪௬)

ஆயத்தோடுஞ் செல்லாநின்ற தலைமகளை நோக்கித் தலைவன் சொல்லியது.

தேயத்தவருயி ரைப்புலனன்றென்பர் செங்கிலத்தைக்
காயக்கனன்றெதிர்ந் தார்மருமத்துக் கடுங்கணைகள்
பாயச்சிலைதொட்ட பஞ்சவன்வஞ்சிப்பைம் பூம்பொழில்வா
யாயத்திடையிது வோதிரிகின்றதென் னாருயிரே.

இ-ள். தேயத்தவர் — உலகத்தார், உயிரை — உயிரை, புலன் அன்று என்பர் — கட்புலனா லறியப்படுவதல்ல என்று சொல்லுவர், செங்கிலத்தை — யுத்தகளத்தில், காய — பகைவரையழிக்க, கனன்று — கோபித்து, எதிர்ந்தார்-எதிர்த்தவரது, மருமத்து — மார்பில், கடும் கணைகள் பாய — வேகமாகிய அம்புகள் பாயும்படி, சிலை தொட்ட — வில் வளைத்த, பஞ்சவன்—பாண்டியனது, வஞ்சி-வஞ்சியிலுள்ள, பை — பசுமையாகிய, பூம் பொழில்வாய் — பூஞ் சோலையில், ஆயத்திடை — ஆயத்தின் நடுவே, என் ஆருயிர் — என் அரியவுயிர், இதுவோ திரிகின்றது — இதோ திரியாநின்றது—எ-று.

தேயம் — சினையாகு பெயர். புலன் — அறியப் படுவது. கனலல் — கோபித்தல். வஞ்சி — கருவூர். ஆயம் — தோழிக்கூட்டம். (௩௪௭)

இதுவுமது.

இன்னுயிர்கண்டறி வாரில்லையென்பரி கன்மலைந்தார்
மன்னுயிர்வானசென் றடையக்கடையலுள் வென்றுவையங்

குருமாநெடுமதிற் கோட்டாற்றரண்கொண்டதென்னன்கன்னிப்
பெருமான்வரோதயன் கொல்லியஞ்சாரலப் பெண்கொடிக்கே.

இ-ள். வானவன் – சேரன், கானம் உன்ன – காட்டை நினைத்துச் செல்ல, குருமாநெடுமதில்அரண் – ஒளிபொருந்திய மிகநெடிய மதிலரணை, கோட்டாற்று – கோட்டாற்றில், கொண்ட – கைக்கொண்ட, தென்னன் – பாண்டியனும், கன்னிப்பெருமான் – கன்னி நாட்டுக்கிறைவனும், வரோதயன் – வரோதயனும் ஆகியஅவனது. அம் – அழகிய, கொல்லிச்சாரல் – கொல்லிமலைச்சாரலிலுள்ள, அ பெண்கொடிக்கு – அந்தப்பூங்கொடி போல்வாளாகிய பெண்ணுக்கு, திருமுகம் – அழகிய முகமானது, மாதிங்கள் – பூர்ணசந்திரன்போலும், உண்கண் – மையுண்டகண்கள், செங்கயல் – செங்கயல்கள்போலும், செம்பொன் – செம்பொற் பொடிபோன்ற, சுணங்கு – தேமல் படர்ந்த, ஏர்வரும் – அழகுவளராநின்ற, மாமுலை – பெரியதனங்கள், இணை மணிசெப்பு – இரண்டு இரத்தினச் செப்புகள்போலும்—எ-று.

செப்பு – சிமிழ். கோட்டாறு – ஓரூர். வரோதயன் – வரத்தினு லவதரித்தவன். (அ௧௨)

இதுவும்து.

கடித்தடம்விண்ட கமலமுகங்கம லித்தரும்பேர்
பொடித்தடங்காமுலை பூலந்தைத்தெம்மன்னர் பூவழிய
விடித்தடங்காவுரு மேந்தியகோன்கொல்லி யீர்ம்பொழில்வாய்
வடித்தடங்கண்மல ராலென்னைவாட்டிய வாணுதற்கே.

இ-ள். பூலந்தை – பூலந்தையில், தெம்மன்னர் – பகையரசர், பூ அழிய – பொலிவழியும்படி, இடித்து – இடித்து, அடங்கா – அடங்காத, உரும் – வச்சிராயுதத்தை, ஏந்தியகோன் – தாங்கிய பாண்டியனது, கொல்லி – கொல்லிமலைச்சாரலிலுள்ள, ஈர்ம்பொழில்வாய் – குளிர்ந்த சோலையினிடத்து, வடி – மாவடுப்போன்ற, தடம் – விசாலமான, கண்மலரால் – கண்ணாகிய மலரினால், என்னைவாட்டிய – என்னைவருந்திய, வாணுதற்கு – பெண்ணுக்கு, முகம்-முகமானது, தடம்விண்ட – தடாகம்மலர்ந்த, கடிகமலம் – வாசனையுள்ள தாமரை மலராகும், ஏர்பொடித்து – அழகுண்டாய், அடங்காமுலை – பூரிப்புடைய முலைகள், கமலத்து அரும்பு – தாமரை யரும்பாகும்—எ-று.

பூலந்தை – ஓரூர் பூ – பொலிவு. உரும் – வச்சிராயுதம். (அ௧௩)

மொழிபெற வருந்தல்.

மேவியொன்னாரைவெண் மாத்துவென்றான்கன்னி வீழ்துறைவாய்த்
தேவியென்றுநின்னை யானினைக்கின்றது சேயரிபாய்
காவிவென்றவ கண்ணும்பல்லோ யொன்று கட்டுரையாய்
யாவிசென்றாற்பெயர்ப் பாரினியாரிவ் வகலிடத்தே.

இ-ள். மேவி — பொருந்தி, ஒன்னாரை — பகைவரை, வெண்மாத்து-வெண்மாவில், வென்றான் — வென்றவனாகிய பாண்டியனது, கன்னி-கன்னி நகரில், வீழ் — விரும்பப்படும், துறைவாய் — துறையினிடத்துள்ள, சே அரிபாய்-செவ்வரிகள் படர்ந்த, காவி வென்றாய் — கருங்குவளையை வென்ற, கண்ணாய் — கண்களையுடையாளே, நின்னை யான் நினைக்கின்றது — உன்னை நானெண்ணுவது, தேவி என்று ஆம் — திருமகளென்றாகும், அல்லையேல் — நீ அத்திருமகளல்லையாயின், ஒன்று கட்டுரையாய் — ஒரு சொல் சொல்லுவாயாக, (அப்படி நீசொல்லாது விடுவையாயின்) ஆவி சென்றால் — என் உயிர் போய்விடுமாயின், இ அகலிடத்து — இவ்வுலகில், பெயர்ப்பார் — அதனை மீட்குமவர், இனியார் — வேறியாவர்—எ-று.

வெண்மா — ஓரூர். (௮௧௪)

இதுவுமது.

திரையுறைவார்புனற் சேவூர்ச்செருமன்னர் சீரழித்த
வுரையுறைதீந்தமிழ் வேந்தனுசிதனொண் பூம்பொதியில்
வரையுறைதெய்வமென் றேற்கல்லையேலுன்றன் வாய்திறவாய்
விரையுறைகோதை யுயிர்செல்லின்யார்பிறர் மீட்பவரே.

இ-ள். திரை உறை — அலைகளையுடைய, வார் புனல் — பெருநீர் சூழ்ந்த, சேவூர் — சேவூரில், செரு மன்னர் — யுத்தஞ்செய்த பகையரசரது, சீர் அழித்த — சிறப்பினையழித்த, உரை உறை — புகழ்ச்சொல்லமைந்த, தீ தமிழ் வேந்தன் — இனிய தமிழையுடைய வேந்தனாகிய, உசிதன் — பாண்டியனது, ஒள்-ஒள்ளிய, பூ — அழகிய, பொதியில் வரை உறை-பொதிய மலையிலுள்ள, தெய்வம் என்றேற்கு — தெய்வமென் றெண்ணின எனக்கு, அல்லையேல் — நீஅத்தெய்வ மல்லையாயின், உன்றன் வாய் திறவாய் — உனது வாயைத்திறந்து வார்த்தை சொல்லுவாயாக, விரை உறை கோதை — வாசனைபொருந்திய கூந்தலையுடையாய், உயிர் செல்லின் — என் உயிர் போமாயின், மீட்பவர் பிறர் யார் — அதனை மீட்குமவர் வேறியாவர்—எ-று.

பொதியில்வரை — பொதிகைமலை, கோதை — அண்மைவிளி. (௮௧௫)

நாணிக்கண்புதைத்தல்.

இதனை இடையூறு கிளத்தல் எனவும் கூறுவர்.

அரும்புடைத்தொங்கற் செங்கோலரிகேசரி கூடலன்ன
சுரும்புடைக்கோதைநல்லா யிவற்குத்துயர்செய்யு மென்றுன்
பெரும்புடைக்கண்புதைத்தாய் புதைத்தாய்க்குமின் பேரொளிசோ
கரும்புடைத்தோளுமன் றோ வெனதுள்ளங் கலக்கினவே.

இ-ள். அரும்பு உடை - பூவரும்புகளையுடைய, தொங்கல் - மாலையையும், செங்கோல் - செங்கோலையுமுடைய, அரிகேசரி - அரிகேசரியின். கூடல் அன்ன - கூடலை நிகர்த்த, சுரும்பு உடை கோதை நல்லாய் - வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்தலையுடையாய், இவற்கு - இவனுக்கு, துயர்செய்யும் என்று - துன்பஞ்செய்யுமென்று. பெரும்புடை கண்புதைத்தாய் - பெருமைவாய்ந்த உன் கண்களை மூடினாய். புதைத்தாய்க்கு-மூடினவனக்கு. நின் பேர் ஒளி சேர் - பெரிய வொளிபொருந்திய. கரும்பு உடை தோளும் அன்றே - கரும்புபோலுந் தோள்களுமல்லவோ. என்னது உள்ளம் கலக்கின - என் மனத்தைக் கலக்கின—எ-று.

அரிகேசரி - பாண்டிநாட்டிலிருந்த அரசன். கூடல் - மதுரைநகர். (அ௩௬)

இதுவுமது.

தேந்தண்பொழிலணி சேவூர்த்திருந்தார் திறலழித்த
வேந்தன்விசாரிதன் றெவ்வரைப்போல மெலிவிக்குமென் றுன்
பூந்தடங்கண்புதைத் தாய்புதைத்தாய்க்குன்பொருவில்செங்கேழ்க்
காந்தள்விரலுமன்றோ வெம்மையுள்ளங் கலக்கினவே.

இ-ள். தேம் தண் பொழில் அணி - மணமும் குளிர்ச்சியுமுள்ள பூஞ்சோலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட, சேவூர் - சேவூரில். திருந்தார் - பகைவரது, திறல் அழித்த - வலியையழித்த, வேந்தன் - அரசனாகிய, விசாரிதன் - விசாரிதனுடைய, தெவ்வரைப்போல் - பகைவரைப்போல. மெலிவிக்கும் என்று - மெலியச்செய்யுமென்றெண்ணி. உன் - உனது. பூ தடங்கண் புதைத்தாய்க்கு - அழகிய விசாலமாகிய கண்களை மூடினாய்க்கு, உன் - உனது. பொருவு இல் - ஒப்பில்லாத, செங்கேழ் - செந்நிறமுள்ள, காந்தள் மலர் போன்ற, விரலும் அன்றோ - விரல்களுமல்லவோ, எம்மை - எம்மை, உள்ளம் கலக்கின - மனங்கலங்கச்செய்தன—எ-று.

தேம் - தேனெனினுமாம். விசாரிதன் - பாண்டிநாட்டரசருள் ஒருவன், அன்றி விவேகியெனினும் பொருந்தும் கேழ் - நிறம். (அ௩௭)

பொழில் கண்டு மகிழ்தல்.

துனிதரானகல மண்காத்துத்தொடுபொறி யாகசெண்டை
பனிதாழ்வடவரை மேல்வைத்தபஞ்சவன் பாழிவென்ற
குனிதாழ்சிலைமன்னன் கூடலன்னாளது கூடலைப்போல்
இனிதாயெனதுள்ள மெல்லாங்குளிர்வித்த தீம்பொழிலே.

இ-ள். துனி தரான் அகல - அச்சம் நீங்கும்படி. மண் காத்து - உலகைக் காத்து [illegible] - தொடை அடையாளமாகிய, செண்டை - [illegible]

கொடியை, பனி தாழ் – பனிதங்கிய, வடவரைமேல் வைத்த – வடமலையாகிய இமயத்தின்மீது நாட்டின, பஞ்சவன் – பாண்டியன், பாழிவென்ற – (பகைவாது) பெருமையை வென்ற. குனி தாழ் சிலை மன்னன் – வளைந்து நீண்ட வில்லையுடைய வேந்தன், (அவனது) கூடல் அன்னுளது – கூடலை நிகர்த்தவளது, கூடலைப்போல் – கூடலைப்போல, ஈர்ம் பொழில் – குளிர்ந்த பொழிலானது, இனிது ஆய் – இனிதாகி, எனது உள்ளம் எல்லாம் – என் மனமுழுதும், குளிர்வித்தது – குளிரச்செய்தது—எ-று.

கெண்டையென்றது – கெண்டையுரு வெழுதப்பட்ட கொடியை, பஞ்சவன் – பாண்டியன். (அ௨அ)

தேர்மன்னுதானை பரப்பித்தன்சேவூர்ச் செருமலைந்த
போர்மன்னர்தம்மைப் புறங்கண்டுநாணிய பூங்கழற்கா
லார்மன்னுவேலரி கேசரியந்தண் புகாரனைய
வேர்மன்னுகோதையைப் போலினிதாயிற்றிவ் வீர்ம்பொழிலே.

இ-ள். தேர்மன்னு தானை பரப்பி – தேர்கள் நிலைபெற்ற சேனைகளைப் பரவச்செய்து, தன் சேவூர் – தன் சேவூரில், செருமலைந்த – போர்செய்த, போர்மன்னர்தம்மை – போர் வேந்தரை, புறம் கண்டு – முதுகு கண்டு, நாணிய – வளைந்த, பூ – தாமரைமலர்போன்ற, கழல் – வீரக் கழலையணிந்த, கால் – பாதத்தையும், ஆர் மன்னு – கூர்மை பொருந்திய, வேல் – வேலாயுதத்தையுடைய, அரிகேசரி – அரிகேசரியின், அம்தண் – அழகும் தடப்பமுமுள்ள, புகார் அனைய – புகாரை நிகர்த்த, ஏர் மன்னு கோதையைப்போல் – அழகு நிலைபெற்ற கூந்தலையுடையாள்போல, இ – இந்த, ஈர்ம் பொழில் – குளிர்ந்தசோலை, இனிது ஆயிற்று – எனக்கினிதாயிருந்தது—எ-று.

ஆர் – கூர்மை, இது வேலுக்கு விசேடணம். புகார் – காவிரிப்பூம் பட்டினம். (அ௨௯)

ஊர் முதலிய வினுதல்.

நிதியின்கிழவ னிலமகள்கேள்வனெல் வேலியொன்னார்
கதியின்மலிந்தவெம் மாவுங்களிறும் கவர்ந்துகொண்டான்
பொதியின்மணிவரைப் பூம்புனங்காக்கும்புனையிழையீர்
பதியின்பெயரும் பேருமறியப் பகர்மின்களே.

இ-ள். நிதியின் கிழவன் – குபேரன், நிலமகள் கேள்வன் – நிலமகள்நாயகனுகிய பாண்டியன், நெல்வேலி – திருநெல்வேலியில், ஒன்னார் – பகைவரது, கதியில் மலிந்த – வேகத்தில் மிகுந்த, வெம் மாவும் – வெவ்விய குதிரை

களையும், களிறும் — யானைகளையும், கவர்ந்துகொண்டான் — கவர்ந்துகொண்டவன், (அவனது) மணி — அழகிய, பொதியில் வரை — பொதியமலையைச் சார்ந்த, பூ — அழகாகிய, புனம் காக்கும் — புனம் காக்கின்ற, புனை இழையீர் — அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களையுடையீர், நும் பதியின் பெயரும் — நுமது ஊர்ப்பெயரும், நும் பேரும் — நுமது பெயரும், அறிய — யாமறியும்படி, பகர்மின்கள் — சொல்லுங்கள் — எ-று.

கதி — நடையெனினுமாம். புனைதல் — அலங்கரித்தல். (அ௭0)

இதுவுமது.

அறையார்கழன்மன்ன ராற்றுக்குடியமர் காய்ந்தழியக்
கறையாரயில்கொண்ட கோன்கொல்லிக்கார்ப்புனங் காக்கின்றவான்
பிறையார்சிறுநுதற் பெண்ணாரமிழ்தன்ன பெய்வளையீர்
மறையாதுரைமி னெமக்குநும்பேரொடு வாழ்பதியே.

இ-ள். அறை ஆர் — ஒலிமிகுந்த, கழல் — வீரக் கழலையணிந்த, மன்னர் — வேந்தர், ஆற்றுக்குடி — ஆற்றுக்குடியில், அமர் காய்ந்து அழிய — போரில்எதிர்ந்து அழியும்படி, கறை ஆர் — உதிரம்படிந்த, அயில் கொண்ட — வேலையேந்திய, கோன் — வேந்தனாகிய பாண்டியனது, கொல்லி — கொல்லிமலைச்சாரலில் கார்ப்புனம் — கரியபுனத்தை, காக்கின்ற — காவல்செய்கிற, வான் பிறை ஆர் — ஆகாயத்துலாவுகின்ற பிறைபோன்ற, சிறுநுதல் — சிறு நுதலையுடைய, பெண் ஆர் அமிழ்து அன்ன — பெண்களுக்குள்ளே அரிய அமுதம்போன்ற, பெய்வளையீர் — பெய் வளையீர், நும் பேரொடு — நுமது பெயருடனே, வாழ் பதி — வாழும் ஊரும், எமக்கு மறையாது உரையின் — எமக்கு மறையாது சொல்லுங்கள் — எ-று.

அறை — ஒலி. ஆற்றுக்குடி — ஒரூர். கறை — உதிரம். நுதல் — நெற்றி. பெய்வளையீர் — இடம்பட்ட வளையலையுடையீர். (அ௭க)

இதுவுமது.

கறையின்மலிந்த செவ்வேல்வலத்தாற்றென் கடையல்வென்ற
வறையுங்கழலரி கேசரியந்தண் புகாரனைய
பிறையின்மலிந்த திருநுதற்பேரமர்க் கண்மடவீ
ருறையும்பதியும் பெயருமறிய வுரைமின்களே.

இ-ள். கறையின்மலிந்த — உதிரத்தால் மிகுந்த, செவ்வேல் வலத்தால் — செவந்த வேற்படையின் வலியால், தென் கடையல் வென்ற — தென் கடையலில் (பகைவரை) வென்ற. அறையும்கழல் — ஒலிக்கின்றவீரக்கழலையுடைய, அரிகேசரி — அரிகேசரியின். அம்தண்புகார் அனைய — அழகும்தண்மையுமுள்ள

புகாரைநிகர்த்த, பிறையின்மலிந்த — பிறையினுமேலாகிய, திருநுதல் — அழகிய நெற்றியையும், பேர் அமர்கண் — பெரும் போர்செய்யுங் கண்களையுமுடைய, மடவீர் — மடவியரே, உறையும்பதியும்—நீர்வாழுமூரும், பெயரும்-பேரும், அறிய — யாமறியும்படி, உரைமின்கள் — சொல்லுங்கள்—எ-று.

கடையல் — ஒரூர். மலிதல் — மிகுதல். மடவீர் — மடப்பத்தை யுடையீர் — இதுவிளி. (அ௨௨)

வேழம் வினுதல்.

வருமால்புயல்வண்கை மான்றேவர்வரோதயன் மண்ணளந்த
திருமாலவன்வஞ்சி யன்னவஞ்சீறடிச் சேயிழையீர்
கருமால்வரையன்ன தோற்றக்கருங்கைவெண் கோட்டுச்செங்கட்
பொருமால்களிறொன் று போந்ததுண் டோ நும் புனத்தயலே.

இ-ள். வரும் — வளராநின்ற, மால்புயல் — பெரிய மெகம்போன்ற, வண்கை — கொடைக்கையினையுடைய, மான்தேர் — மான்தேரையுடைய, வரோதயன் — வரோதயன், மண் அளந்த திருமாலவன் — மண்ணளந்த திருமாலை நிகர்த்தவன், (அவனது) வஞ்சி அன்ன — வஞ்சியை நிகர்த்த, அம்சீறடி — அழகிய சீறடியையுடைய, சேயிழையீர் — சேயிழையையுடையீர், கரு — கரிய, மால்வரை அன்ன — பெரிய மலைபோன்ற, தோற்றம் — காட்சியையும் கருங்கை — கரியதுதிக்கையையும், வெண்கோட்டு — வெள்ளிய கொம்புகளையும், செங்கண் — செவந்த கண்களையுமுடைய, பொரும்மால்களிறு ஒன்று-பொருகின்ற பெரியயானையொன்று, நும்புனத்து அயல் — நுமது புனத்துப்பக்கத்தில், போந்தது உண்டோ — வந்ததுண்டோ (சொல்லுவீராக)—எ-று.

வஞ்சி — கருவூர். மான் — குதிரை. (அ௨௩)

கலைமான் வினுதல்.

சினமாண்கடற்படைச் சேரலன்றென்னறை யாற்றழிந்து
மனமாண்பழியவை வேல்கொண்டகோன்வையை நாடனைய
கனமார்வனமுலைக் கையார்வரிவளைக் காரிகையீ
ரினமான்புகுந்ததுவோ வுரையீர்நும் மிரும்புனத்தே.

இ-ள். சினம்மாண் — கோவத்தால் மாட்சிமையமைந்த, கடல்படை — சேநாசமுத்திரத்தையுடைய, சேரலன் — சேரன், தென் — தெற்கிலுள்ள, நறையாற்று — நறையாற்றில், அழிந்து — தோற்று, மனம்மாண்பு அழிய — மனவலிகெடும்படி, வைவேல் கொண்டகோன்—கூர்மையாகிய வேற்படையைத்தாங்கிய வேந்தனாகிய பாண்டியனது, வையைநாடு அனைய — வையை நாட்டை

நிகர்த்த, கனம்ஆர் — கனம் பொருந்திய, வனமுலை — அழகிய தனங்களையும், கைஆர்வரிவளை — கையினிடத் தரியவரிவளையலையுமுடைய, காரிகையீர் — காரிகையீர், நும்இரும்புனத்து — நுமது பெரும்புனத்தின்கண், இனம் — நுமது கூட்டத்தில், மான் புகுந்ததுவோ — மான் ஒன்றுவந்து புகுந்ததுவோ, (புகுந்ததுண்டாயின்) உரையீர் — எமக்குச் சொல்லுவீராக — எ-று.

நறையாறு — ஓரூர். மனமாண்பு — தைரியம். வனம் — சந்தனக்கோலம் எனினுமாம். காரிகையீர் — அழகுள்ளவரே. (அ௨௪)

இதுவுமது.

சிலைமாண்படைமன்னர் செங்கிலத்தோடச் செருவிளைத்த
கொலைமாணயின்மன்னன் றென்புனனாடன்ன கோல்வளையீ
ரிலைமாண்பகழியி னேவுண்டுதன்னினத் திற்பிரிந்தோர்
கலைமான்புகுந்ததுண் டோவுரையீர்நுங்கள் கார்ப்புனத்தே.

இ-ள். சிலைமாண் படைமன்னர் — வில்லையும் மாட்சிமைப்பட்ட படையையுமுடைய வேந்தர், செங்கிலத்து ஓட — போர்க்களத்தில் தோற்றோடும்படி, கொலைமாண அயில் — கொல்லுந் தொழிலால் மாட்சிமைப்பட்ட வேற்படையைத் தாங்கிய, மன்னன் — வேந்தனாகிய பாண்டியனது, தென்புனல்நாடு அன்ன — தென் புனனாட்டை நிகர்த்த, கோல்வளையீர் — கோல்வளையையுடையீர், இலைமாண் பகழியின் — இலைவடிவாகிய மாட்சிமைப்பட்ட அம்பினால், ஏவுண்டு — எய்யப்பட்டு, தன் இனத்திற் பிரிந்து — தன் இனத்தினின்றும் பிரிந்து, நுங்கள் கார்புனத்து — நுமது கரியபுனத்தில், ஓர் கலைமான் புகுந்தது உண்டோ — ஒரு கலைமான் வந்ததுண்டோ, (உண்டாயின்) உரையீர் — எமக்குச் சொல்லுவீராக — எ-று.

உதிரத்தாற் செவந்திருத்தலால் போர்க்களத்தைச் செங்கிலம் என்றார். கோல்வளை — புள்ளியையுடைய வளையல். (அ௨௫)

வழி வினாதல்.

வெல்லுந்திறநினைந் தேற்றார்விழிஞத்து விண்படாக்
கொல்லின்மலிந்தசெவ் வேல்கொண்டகோகை கொல்லிச் சாரலின்றே
புல்லும்பொழிலின வேங்கையின்கீழ்நின்ற பூங்குழலீர்
செல்லுநெறியறியே னுரையீர்நுஞ் சிறுகுடிக்கே.

இ-ள். வெல்லும் திறம் நினைந்து — வெல்லும் உபாயத்தை யாராய்ந்தறிந்து, ஏற்றார் — ஏற்றவர். விழிஞத்து — விழிஞத்தில், விண்பட — சுவர்க்கலோகத்திற் செல்லும்படி, கொல்லின்மலிந்த — கொல்லுந்தொழிலின் மிகுந்த, செவ்வேல் கொண்ட கோன் — சிவந்த வேற்படையைத் தாங்கிய பாண்டிய

வேந்தனது. கொல்லிச்சாரல் — கொல்லிமலைச் சாரலில், இன்தேன் புல்லும் — இனிய தேன்பொருந்திய. பொழில் — பொழிலில். இனவேங்கையின் கீழ் நின்ற — கூட்டமாகிய வேங்கை மரத்தின்கீழே நின்ற. பூங்குழலீர் — மலரை யணிந்த கூந்தலையுடையீர். நும் சிறுகுடிக்கு — நுமது சிற்றூருக்கு, செல்லும் நெறி அறியேன் — போகும் வழியறியேன், உரையீர் — சொல்லுவீராக—எ-று.

விழிநும் — ஒளி. விண் — வீரசுவர்க்கம். கொல் — கொலைத்தொழில். ()

ஒழிந்தது வினாதல்.

தன்னும்புரைய மழையுருமேறு தன்றானைமுன்னற்
றுன்னுங்கொடிமிசை யேந்தியகோன்கொல்லிச் சூழ்பொழில்வாய்
மின்னுங்கதிரொளி வாண்முகத்தீரெம் வினவுரைத்தான்
மன்னுஞ்சுடர்மணி போதருமோநுங்கள் வாயகத்தே.

இ-ள். தன்னும்புரையும் — தன்னைத்தானே நிகர்க்கின்ற. மழை உருமேறு — மேகத்திலுள்ள உருமேறு, தன் தானை முன்னால் — தன்படைகளுக்கு முன்னே, துன்னும் கொடிமிசை — நெருங்கிய கொடியின்மீது, ஏந்திய கோன் — தாங்கிய வேந்தனாகிய பாண்டியனது, கொல்லி சூழ்பொழில்வாய் — கொல்லிமலையைச்சூழ்ந்த சோலையின்கண். மின்னும் — மின்னுகிற. கதிர்ஒளி — சந்திரனொளியையுடைய, வாள்முகத்தீர் — பேரொளியினையுடைய முகமுடையீர், எம்வினா உரைத்தால் — எம்வினாவுக்கு உத்தரஞ்சொன்னால், நும்வாயகத்து மன்னும் — நும்வாயிற் பொருந்திய, சுடர்மணி — ஒளி யமைந்த முத்துக்கள், போதருமோ — உதிர்ந்துபோமோ—எ-று.

உருமேறு — இடி. சுடர்மணி — ஒளியுள்ள முத்து. வாய்திறந்தால் முத்துச் சிந்திவிடுமோ என்பது உலகத்துப் பழமொழி. (௮௨௭)

வேழம் வினாதல்.

கண்ணுற்றெதிர்ந்ததெவ் வேந்தர்படக்கடையற்கொடிமேல்
விண்ணுற்றகோளுரு மேந்தியவேந்தன் வியன்பொதியிற்
பண்ணுற்றதேமொழிப் பாவைநல்லீரோர் பகழிமூழ்கப்
புண்ணுற்றமாவொன்று போந்ததுண்டோநும் புனத்தயலே.

இ-ள். கண்ணுற்று எதிர்த்த — கண்ணெதிரே வந்தெதிர்த்த, தெவ்வேந்தர்பட — பகையரசர் இறக்கும்படி, கடையல் — கடையலில், கொடிமேல் — கொடியின்மீது, விண்ணுற்ற — ஆகாயத்திலுள்ள. கோள் — துன்பஞ்செய்கிற, உரும் ஏந்திய — இடியேற்றைத் தாங்கிய, வேந்தன் — அரசனாகிய பாண்டிய

னது, வியன் பொதியில் – பெரிதாகிய பொதியமலையிலுள்ள, பண்ணுற்றதே மொழி – பண்போன்ற இனிய மொழியையுடைய, பாவைநல்லீர் – பாவை போலு முருவமைந்த மாதரே, ஓர்பகழிமூழ்க – ஒரு அம்புதைக்க, புண்ணுற்ற – புண்பட்ட, மாஒன்று – ஒருயானையானது, நும்புனத்து அயல்போந்தது உண்டோ – நும்புனத்துப் பக்கத்தில் வந்ததுண்டோ, (உண்டாயின்) சொல்லுவீராயின்—எ-று.

கண் – பெருமை யெனினுமாம். பாவை – பிரதிமை. மா – யானை. ()

இதுவுமது.

முடியுடைவேந்தரு மும்மதயானையு மொய்யமருட்
பொடியிடைவீழத்தென் பூலந்தைவென்றான் புகாரனைய
வடிவுடைவேனெடுங் கண்மடவீர் நுங்கள் வார்புனத்திற்
பிடியொடுபோந்த துண்டோவுரையீரோர் பெருங்களிறே.

இ-ள். முடிஉடை வேந்தரும் – கிரீடத்தையுடைய அரசரும், மும்மத யானையும் – மும்மதத்தையுடைய யானைகளும், மொய் அமருள் – நெருங்கிய யுத்தபூமியில், பொடியிடைவீழ – புழுதியில் விழும்படி, தென்பூலந்தை- தென்பூலந்தையில், வென்றான் - வென்றவனாகிய பாண்டியனது, புகார் அனைய – புகாரை நிகர்த்த, வடிவு உடைய – வடித்தலையுடைய, வேல்–வேல் போன்ற, நெடுங்கண்மடவீர் – நெடியகண்களையுமுடைய மாதரே, நுங்கள் வார்புனத்தில் – நுமது பெரியபுனத்தில், ஓர்பெறுங்களிறு – ஒருபெரிய யானையானது, பிடியொடுபோந்ததுஉண்டோ – பிடியோடும் வந்ததுண்டோ, (உண்டாயின்) உரையீர் சொல்லுவீராயின்—எ-று.

மும்மதம் – கன்னமதம், கபோலமதம், பீஜமதம். பிடி – பெண்யானை. ()

சுனைநயர்துறைத்தல்.

தேர்மன்னுவாட்படை செங்கிலத்தோடச் செருவிளைத்த
போர்மன்னன்றென்னன் பொதியிற்புனமா மயில்புரையு
மோர்மன்னுகாரிகை யெய்தலுண்டோமெனின் யானுநின்போ
னீர்மன்னுநீல நெடுஞ்சுனையாடுவ னேரிழையே.

இ-ள். தேர்மன்னுவாள் படை – தேரின்மீதேறிவந்த வாட்படைகள் செங்கிலத்து ஓட – போர்க்களத்தில்தோற்றோடும்படி, செருவிளைத்த – போர் விளைத்த, போர்மன்னன் – போர்வேந்தன் தென்னன் – பாண்டியன், (அவனது) பொதியில் – பொதியமலையில், புனம் – புனத்தில்வாழ்கின்ற, மாமயில்

புரையும் — அழகிய மயிலைநிகர்த்த, எர்மன்னுகாரிகை — அழகுபொருந்திய காரிகையே, யானும் நின்போல் — நானும் உன்னைப்போல, எய்தல் உண்டாம் எனின் — இக்கோலத்தை யடைதலுண்டாமாயின், நேரிழையே — நேரிழையாய், நீர்மன்னும் — நீர் நிலைபெற்ற, நீலம் — நீலமலர்கள் நெருங்கின, நெடுஞ்சுனை ஆடுவென் — பெருஞ்சுனையிற் குளிப்பேன் — எ-று.

வாட்படை — வாள்வீரர்சேனை. புரைதல் — நிகர்த்தல். காரிகை — அழகு எனினுமாம். நீலம் — கருங்குவளைமலர். (அ௩0)

இதுவுமது.

புண்டாமருநிறத் துற்றுத்தென்பூலந்தைப் போர்மலைந்த
வொண்டாரரசர் குழாமுடனேயொளி வானடையக்
கண்டான்பொதியின் மயிலன்னகாரிகை யெய்தனின்போ
லுண்டாமெனிற்றையல் யானுஞ்சென்றாடுவ னொண்சுனையே.

இ-ள். தென்பூலந்தை — தெற்கின் கண்ணுள்ள பூலந்தையில், போர் மலைந்த — போர்புரிந்த, ஒள்தார் அரசர் குழாம் — ஒள்ளிய மாலையையணிந்த அரசர்கூட்டம், உடனே — ஒருங்கே, அருநிறத்து — தமது அரியமார்பில், புண்தாம் உற்று — புண்ணையடைந்து, ஒளிவான் அடைய — ஒளிபொருந்திய வீரசுவர்க்கமடையும்படி, கண்டான் — கண்டவனாகிய பாண்டியனது, பொதியில் — பொதியமலையினிடத்துள்ள, மயில் அன்ன காரிகை — மயில்போன்றகாரிகையே, தையல் — தையலே, நின்போல் எய்தல் உண்டாம் எனின் — உன்னைப்போல அழகுபொருந்துத லுண்டாமாயின், ஒண்சுனை — நீராடிய ஒள்ளியசுனையில், யானும் சென்றுஆடுவென் — யானுஞ்சென்று மூழ்குவேன்-எ-று.

புண் — இரணம். வான் — வீரசுவர்க்கம். (அ௩க)

திருமாலகலஞ்செஞ் சாந்தணிந்தென்னச் செவ்வானகட்டுக்
கருமாமலர்க்கண்ணி கைதொழத்தோன்றின்று காண்வந்தொன்னார்
செருமாலரசுகச் செந்நிலத்தட்டதென் றீந்தமிழ்நர்
பெருமான்றனது குலமுதலாய பிறைக்கொழுந்தே.

இ-ள். ஒன்னார் — பகைவர், காண்வந்து — யாவருங் காணும்படி வந்து, செரு — யுத்தகளத்தில், மால் அரசுஉக — தமது பெரிய வேந்துத்தன்மை யழியும்படி, செந்நிலத்து — அந்தப் போர்க்களத்தில், அட்ட — அவர்களை வென்ற, தென் — தென்றிசையிலுள்ள, தீந்தமிழ்நர் — மதுரமாகிய தமிழ்நாட்டாருக்கு, பெருமான் தனது — இறைவனாகிய பாண்டியனது, குலமுதல் ஆய — குலத்துக்கு முதலாகிய, பிறைக்கொழுந்து — பிறைக்கொழுந்தானது, திருமால அகலம் — திருமாலின் மார்பினிடத்து, செம்சாந்து அணிந்து என்ன — செஞ்

சந்தனமணிந்தாற்போல, செவ்வான் அகட்டு — செவ்வானத்தின்நடுவில், கருமாமலர்கண்ணி — கரிய அழகாகிய குவளைமலர்போன்ற கண்களை யுடையாளே, கைதொழ — (கன்னியரெல்லாருங்) கைகூப்பி வணங்கும்படி, தோன்றின்று — உதித்தது—எ—று.

கரு என்ற விசேஷத்தால் மலர்குவளை மலரையுணர்த்திற்று. காண என்பது காண் என ஈறுதொடுத்தலாயிற்று. அரசு — அரசத் தன்மை. தமிழ்நர்பெருமான் — தமிழ்நாட்டார்க்கரசன். பிறைக்கொழுந்து-பிறைச்சந்திரன்.

குணவியந்துரைத்தல்.

ஆணெடுந்தானையை யாற்றுக்குடிவென்ற கோன்பொதியிற்
சேணெடுங்குன்றத் தருவிநின்சேவடி தோய்ந்ததில்லை
வாணெடுங்கண்ணுஞ் சிவப்பச்செவ்வாயும் விளர்ப்பவண்டார்
தாணெடும்போதவை சூட்டவற்றேவத் தடஞ்சுனையே.

இ-ள். ஆள்நெடும் தானையை — போர்வீரரது பெருஞ்சேனையை, ஆற்றுக்குடி — ஆற்றுக்குடியில், வென்ற — வென்றடக்கின, கோன் — பாண்டியராசனது, பொதியில் — பொதியமலையாகிய, சேண்நெடும் குன்றத்து — மிகப் பெரிதாகிய குன்றத்துள்ள, அருவி — அருவியாற்றில், நின்சேவடி — நின்சிவந்தபாதம், தோய்ந்தது இல்லை — படிந்ததில்லை, வாள்நெடும்கண்ணும்சிவப்ப— ஒளிபொருந்திய, நீண்டகண்ணும் சிவக்கவும், செவ்வாயும் விளர்ப்ப — சிவந்த வாயும் வெளுக்கவும், வண்டுஆர் — வண்டுகள் மொய்க்கின்ற, தாள் — நாளத்தோடு, நெடும்போது அவை — பெரியமலர்களாகிய அவற்றை, அ தடம் சுனை பெரியசுனையானது, சூட்டவற்றே — சூட்டவல்லதோ. (இஃதோர் வியப்பிருந்தவா றென்னை)—எ-று.

ஆற்றுக்குடி — ஓரூர். வாள்நெடுங்கண் — என்பதற்கு வாள்போலும் — நெடிய கண்எனினுமாம். விளர்த்தல் — வெளுத்தல். (அ௩௩)

தோற்றத்தா லாராய்தல்.

கரந்தாரடுகளி யானைக்கீழநெடு மாறன்கன்னிக்
கொந்தார்நிரும்பொழில் வாய்ப்பணையாயத்துக் கோலமென்பூம்
பந்தாட லின்னிடை நொந்துகோல்பைங்கழல் வெண்மணன்மேல்
வந்தாடலின்னடி நொந்துகொல்வாணுதல் வாடியதே.

இ-ள். கந்துஆர் அடு — கட்டுந்தறியின் வரிசையை முரிக்கின்ற, களியானை — களிப்பையுடைய யானையையுடைய, கழல் — வீரக்கழலையணிந்த, நெடுமா

றன் — நெடியமாறனது. கன்னி — கன்னிநாட்டில், சொரிந்துஆடு — பூங்கொத்துக்களசைகின்ற. இரும்பொழில்வாய் — பெரும்பொழிலினிடத்து. பண்ணை ஆயத்து — கூட்டமாகிய ஆயத்தில், கோலம் — அழகிய, மெல் — மெலிதாகிய, பூ — பொலிவுள்ள, பந்துஆடலின் — பந்தடித்துவிளையாடுதலால், இடைநொந்துகொல் — இடைநொந்தோ. வெண்மணல்மேல்வந்து — வெண்மணலின்மீது வந்து, பைங்கழல் ஆடலின் — பைங்கழல் ஆடுதலால், அடிநொந்துகொல் - அடிநொந்தோ, வாணுதல் வாடியது — இவ்வாணுதல் வாடினது—எ-று.

கன்னிநாடு — பாண்டிநாடு. பண்ணை ஆயம் — தோழிக்கூட்டம். பைங்கழல் — பசிய அம்மனைக்காய். (அ௩௪)

பொருந்தியபூந்தண் புனற்குடைந்துகொல் பொற்கயிற்றுத்
திருந்தியவூசல்சென் றாடிக்கொல்சேவூர்ச் செருவடர்த்த
பருந்திவர்செஞ்சுடர் வெள்வேற்பராங்குசன் பற்றலர்போல்
வருந்தியகாரண மென்னைகொல்லோமற்றிவ் வாணுதலே.

இ-ள். பொருந்திய — பொருந்திய, பூ — பொலிவாகிய, தண் — குளிர்ந்த, புனல்குடைந்துகொல் — நீராடியோ, பொன்கயிற்று — பொற்சங்கிலியிற் பூட்டிய, திருந்திய — திருத்தமாகிய, ஊசல் — ஊசலில், சென்று — போய், ஆடிக்கொல் — ஆடியோ, சேவூர்—சேவூரில், செருவடர்த்த-போர்வென்ற, பருந்துஇவர் — பருந்துகள் சூழ்ந்த, செம்சுடர் — செந்நிறமுள்ள, வெள்வேல் — வெள்வேலைத்தாங்கிய, பராங்குசன் — பராங்குசபாண்டியனது, பற்றலர்போல்-பகைவரைப்போல, இவ்வாணுதல் — இவ்வொளிபொருந்திய நெற்றியையுடையாள், வருந்தியகாரணம் என்னைகொல் — வருந்துதற்குக் காரணமென்னையோ—எ-று. (அ௩௫)

பாமாண்டமிழுடை வேந்தன்பராங்குசன் கொல்லிப்பைம்பூந்
தேமாந்தழையொடு கண்ணியுங்கொண்ணிச் செழும்புனத்து
ளேமாண்சிலையண்ணல் வந்துநின்றார்பண்டு போலவின்று
பூமாண்குழலா யறியேனுரைப்பதொர் பொய்ம்மொழியே.

இ-ள். பாமாண் — பாக்கள் மாட்சிமைப்பட்ட, தமிழ் உடை வேந்தன் - தமிழ்வேந்தனாகிய, பராங்குசன் — பராங்குசபாண்டியனது, கொல்லி-கொல்லிமலையிலுள்ள, பை — பசிய, பூ — அழகிய, தேமாந்தழையொடு — தேமாந்தழையுடன், கண்ணியும்கொண்டு — மாலையையுங்கொண்டு; இச்செழும்புனத்துள் — இந்தச்செழுமையான புனத்தில், ஏமாண் சிலைஅண்ணல் — அம்புமாட்சிமைப்பட்ட சிலையையேந்திய தலைவர், வந்துநின்றார் — வந்துநின்றார், பூமாண்குழலாய் — பூமாட்சிமைப்பட்ட கூந்தலையுடையாளே, பண்டுபோல — முன்

போல, இன்று — இன்று, உரைப்பது ஓர் பொய்மொழி — அவருக்குச்சொல்லத்தகுவதோர் பொய்மொழியை, அறியேன் — அறியேன்—எ-று. (அ௩சு)

தோழித் தலைவியை இடதுய்த்து நீங்கல்.

கணிநிறவேங்கையுங் கொய்துங் கலாபம் பரப்பிநின்று
மணிநிறமாமயி லாடலுங்காண்டும்வல் லத்துவென்ற
துணிநிறவேன்மன்னன் றென்னர்பிரான்சுடர் தோய்பொதியி
னணிநிறமால்வரைத் தூநீரருவியு மாடுதுமே.

இ-ள். கணி — மதிக்கப்பட்ட, நிறம் — ஒளியுள்ள, வேங்கையும் — வேங்கைமலரையும், கொய்தும் — பறிப்போம், கலாபம் பரப்பிநின்று — தோகைவிரித்துநின்று, மணிநிற மாமயில் — நீலமணியின் நிறத்தையுடைய அழகிய மயில்கள், ஆடலும் — ஆடுதலையும், காண்டும் — காண்போம், வல்லத்து-வல்லமென்னுமூரில், வென்ற — பகைவரைவென்ற, துணி — உறுதியாகிய, நிறம்-ஒளியுள்ள, வேல் — வேலாயுதத்தையேந்திய, மன்னன் — வேந்தன், தென்னர்பிரான் — தென்னாட்டாருக்குத்தலைவன், (அவனது) சுடர்தோய்பொதியின் — ஒளிபொருந்திய பொதியிலாகிய, அணிநிறம் — அழகிய நிறமுள்ள, மால்பெரிய, வரை — குன்றுகளினின்றும் பெருகிவருகிற, தூநீர் — பரிசுத்தமாகிய நீரையுடைய, அருவி[illegible]வியாறுகளிலும், ஆடுதும் — மூழ்குவோம்—எ-று.

[illegible]வது.

விரைவளர்வேங்கையுங் காந்தளுங்கொய்து வியலறைமே
னிரைவளர்மாமயி லாடலுங்காண்டு நிகர்மலைந்தார்
திரை[illegible]னற் சேவூர்ப்படச்செற்ற தென்னன்கொல்லி
வரை[illegible]ரருவியுமாடுதும் வாணுதலே.

இ-ள். விரைவளர் — மணமிகுந்த, வேங்கையும் — வேங்கை மலரையும், காந்தளும் — காந்தள்மலரையும், கொய்தும் — பறிப்போம், வியல் — விசாலமாகிய, அறைமேல் — கற்பாறைகளின்மேல், நிரைவளர் — வரிசையாயுள்ள, மாமயில் — அழகியமயில்கள், ஆடலும் — ஆடுதலையும், காண்டும் — காண்போம், நிகர்மலைந்தார் — சமானமாகவந்து போர்செய்தபகைவர், திரைவளர் — அலைவளராநின்ற, பூம்புனல் — அழகிய நீர்வளமுள்ள, சேவூர் — சேவூரில், பட — அழியும்படி, செற்ற — அவரைவென்ற, தென்னன் — பாண்டியனது, கொல்லிவரைவளர் — கொல்லிமலையிலுள்ள, மால் — பெரிய, நீரருவியும் — நீரையுடைய அருவியாறுகளிலும், ஆடுதும் — மூழ்குவோம், வாணுதலே — ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடையாளே—எ-று. (அ௩அ)

தோழி தலைவிக்குத் தழையேற்பித்தமை தலைவற்குக் கூறல்.

சிலைமிசைவைத்த புயலுங்கயலுஞ்சென் றோங்குசெம்பொன்
மலைமிசைவைத்த பெருமான்வரோதயன் வஞ்சியன்னாள் [ர்
முலைமிசைவைத்துமென்றோண் மேற்கடாய்த்தன் மொய்பூங்குழல்சே
தலைமிசைவைத்துக்கொண் டாளண்ணனீதந்த தண்டழையே.

இ-ள். சிலை மிசை வைத்த — தன் வில்லின்மீது வைத்த, புயலும் — புயற் கொடியும், கயலும் — கயற் கொடியும், சென்று — போய், ஓங்கு — உயர்ந்த, செம் பொன் மலைமிசை வைத்த — மேருமலையின்மீது நாட்டின, பெருமான் — வேந்தனும், வரோதயன் — வரோதயனும் ஆகிய பாண்டியனது. வஞ்சி அன்னாள் — வஞ்சி நகரை நிகர்த்தவள், அண்ணல் — அண்ணலே, நீ தந்த — நீகொடுத்த, தண் தழை — குளிர்ந்த தழையை. முலை மிசை வைத்து — தனத்தின் மீது ஒற்றி, மெல் தோள் மேல் கடாய் — மெல்லிய தோளின்மீது அழுத்தி தன்மொய் பூங் குழல் சேர் — தனது நெருங்கிய, மலரையணிந்த கூந்தலையுடைய, தலை மிசை வைத்துக் கொண்டாள் — தலைமீது முடித்துக்கொண்டாள் — எ-று.

புயல் — மேகம். கயல் — சேல்மீன். இவ்விரண்டும் இவையெழுதப்பட்ட, கொடிகளுக்காயிற்று. மேருமலை பொன்மலையாதலால் செம்பொன்மலை யெனப்பட்டது. அண்ணல் — பெருமையிற் சிறந்தோன். (அருக)

இதுவுமது.

கழுதுகுருதி படியக்கலிநீர்க் கடையல்வென்ற
விழுதுபடுநெடு வேன்மன்னனீர்ம்புனற் கூடலன்னா
டொழுதுதலைமிசை வைத்துக்கொண்டாள்வண்டுந் தும்பியுந்தேன்
கொழுதுமலர்நறுந் தாரண்ணனீதந்த கொய்தழையே.

இ-ள். வண்டும் — கருவண்டுகளும், தும்பியும் — தேன் வண்டுகளும். தேன் கொழுது — தேனின்பொருட்டுக் கிண்டுகின்ற, நறு — மணமுள்ள, மலர் தார் — மலர் மாலையையணிந்த, அண்ணல் — அண்ணலே, நீ தந்த — நீகொடுத்த, கொய் தழை — பறிக்கப்பட்ட தழையை, கழுது — பேய்கள், குருதி படிய — உதிரத்திற் படியும்படி, கலி நீர் — ஒலிக்கின்ற நீர்சூழ்ந்த, கடையல் — கடையலில், வென்ற — பகைவரை வென்ற, இழுது படு — நிணம் பொருந்திய, நெடு வேல் — நெடிய வேலைத்தாங்கிய, மன்னன் — வேந்தனாகிய பாண்டியனது, ஈர்ம் புனல் — குளிர்ந்த நீர்சூழ்ந்த, கூடல் அன்னாள் — கூடலை நிகர்த்தவளாகிய எம்மிறைவி, தொழுது — வணங்கி, தலைமிசை வைத்துக்கொண்டாள் — தலையின்மீது வைத்துக்கொண்டாள் — எ-று.

கடையல் — ஓரூர். கூடல் — மதுரை நகர். கொழுதுதல் — கிண்டுதல். ()

தோழி காவல் மிகுதிகூறல்.

மண்ணிவர்செங்கோல் வரோதயன்வல்லத்து மாற்றலர்க்கு
விண்ணிவர்செல்வம் விளைவித்தவேந்தன் விண்டோய்பொதியிற்
கண்ணிவர்பூந்தண் சிலம்பிடைவாரன்மின் காப்புடைத்தாற்
பண்ணியவர்வண்டறை சோலைவளாயவெம் பைம்புனமே.

இ-ள். மண் இவர் செங்கோல்வரோதயன் — நிலவுலகத்தைக் காக்கின்ற செங்கோலினையுடைய வரோதயன், வல்லத்து — வல்லத்தில், மாற்றலர்க்கு — பகைவருக்கு, விண் இவர் செல்வம் விளைவித்த வேந்தன் — சொர்க்கலோக செல்வத்தைத்தந்த வேந்தனது, விண்தோய் பொதியில் — ஆகாயத்தை யளாவிய பொதியமாகிய, கண் இவர் — பெருமைமிகுந்த, பூ தண் சிலம்பிடை — அழகுங் குளிர்ச்சியுமுள்ள மலையினிடத்து, பண் இவர் வண்டு அறை — பண் பாடுகின்ற வண்டுகளொலிக்கின்ற, சோலை வளாய — சோலைகள் சூழ்ந்த, எம் பைம் புனம் — எமது பசியபுனமானது, காப்பு உடைத்து — காவலையுடைத்து, ஆல் — ஆதலால், வாரல் மின் — நீர் இவ்விடத்து வராதொழிவீராக—எ-று.

விண்ணிவர் செல்வம் — வீரசுவர்க்கமாகிய செல்வம். பொதியிற் சிலம்பு எனக்கூட்டுக.

இதுவுமது.

புல்லாவயவர் நறையா[illegible] பொருதழித்த
வில்லான்விளங்குமுத் [illegible] மன்னன் வியனிலத்தா
ரெல்லாமிறைஞ்சநின் ற[illegible] கொல்லிமல்லலஞ் சாரலிங்கு
[illegible]மின் காப்புடைத்தையவிந் நீள்புனமே.

[illegible]லா வயவர் — சரணடையாத பகையரசர், நறையாற்று அழிய — [illegible]ண் அழிந்தொழிய, பொருது — அவரோடு போர்செய்து, அழித்த — அவர்களையழித்த, வில்லான் — வில்லையுடையவன், விளங்கும் முத்தம் குடை — விளங்குகின்ற முத்துக் குடையையுடைய, மன்னன் — மன்னன், வியன் நிலத்தார் எல்லாம் — உயர்ந்த பூமியிலுள்ளவர்களெல்லாம், இறைஞ்ச நின்றான் — வணங்க நின்றவனது, மல்லல் — வளம் பொருந்திய, அம் — அழகிய, கொல்லிசாரல் இங்கு — கொல்லிமலையின் சாரலாகிய இவ்விடத்தே, நில்லாது இயங்குமின் — நில்லாது போவீராக, ஐய — தலைவனே, இ நீள் புனம் — இந்தப்பெரியபுனம், காப்பு உடைத்து — காவலுடைத்தது—எ-று.

இதுவுமது.

பூவலர்தண்பொழிற் பூலந்தைபுல்லா வரசழித்த
மாவலர்தானை வரோதயன்கொல்லி மணிவரைவா

யேவலர்திண்சிலை யாரெமர்நீங்கா ரிருபொழுதுங்
காவலராய்நிற்பர் வாரன்மினீரிக் கடிபுனத்தே.

இ-ள். பூ அலர் — பூக்கள் மலர்கின்ற, தண் பொழில் — குளிர்ந்த சோலைகள் சூழ்ந்த, பூலந்த — பூலந்தையில், புல்லா அரசு — சரணடையாத அரசரை, அழித்த — அழித்த, மா அலர் தானை — யானை மிகுதியையுடைய சேனையையுடைய, வரோதயன் — வரோதயனது, மணி கொல்லி வரைவாய் — அழகிய கொல்லி மலையினிடத்து, ஏ அலர் — அம்புகோத்த, திண் சிலையார் — வலிய சிலையை யுடையாரான, எமர் — எம்மவரான குறவர், இருபொழுதும் — இரண்டு பொழுதிலும், நீங்கார் — நீங்காதாராய், காவலராய் நிற்பர் — காப்பவராய் நிற்பார்கள், (ஆதலால்) இ கடிபுனத்தே — இக்காவலுடைய புனத்தினிடத்தினிடத்தே, வாரல்மின் — வாராதொழிவீராக—எ-று. (அசங)

தோழி எதிர் மொழிகொடுத்தல். (தழைமறுத்தல்.)

வேழம்வினவுதிர் மென்பூந்தழையுங் கொணர்ந்துநிற்றி
ராழமுடைய கருமத்திர்போறி ரணைந்தகலீர்
சோழன்சுடர்முடி வானவன்றென்னன்றுன் னுதமன்னர்
தாழமழையுரு மேந்தியகோன்கொல்லித் தண்புனத்தே.

இ-ள். சோழன் — சோழனும், சுடர்முடி வானவன் — ஒளியுள்ள முடியையணிந்த சேரனும் ஆகிய, துன்னுத மன்னர் — பகையரசர், தாழ — தாழ்ந்து வணங்கும்படி, மழையுரும் ஏந்திய கோன் — இடியேற்றைத் தாங்கிய வேந்தனாகிய, தென்னன் — பாண்டியனது, கொல்லி — கொல்லிமலைச் சாரலிலுள்ள, தண் புனத்து — குளிர்ந்த புனத்தில், (வந்து) வேழம் வினவுதிர் — யானையை வினவுகின்றீர், மெல் பூ தழையும் கொணர்ந்து நிற்றிர் — மெல்லிய பொலிவாகிய தழையையுங் கொண்டுவந்து நிற்கின்றீர், ஆழம் உடைய கருமத்திர் போல்திர் — ஆழமாகிய கருமத்தையுடையவர்போல்கின்றீர். அணைந்து அகலிர் — தந்துபோகாதிருக்கின்றீர், (இதனால் நுமது கருத்தின்னதென்று புலப்படவில்லை—எ-று. (அசச)

இதுவுமது.

பாவுற்றதீந்தமிழ் வேந்தன்பராங்குசன் பாழிப்பற்றுக்
கோவுற்றவல்லல்கண் டான்கொல்லிச்சாரலெங் கொய்புனத்து
ளேவுற்றபுண்ணொடு மான்வந்ததோவென் றுமீர்ஞ்சிலம்பா
மாவுற்றபுண்ணிற் கிடுமருந்தேநின்கை வார்தழையே.

இ-ள். பாஉற்ற தீ தமிழ்வேந்தன் — பாடலமைந்த இனியதமிழ்வேந்தனாகிய, பராங்குசன் — பராங்குசபாண்டியன், பாழிபற்றுக்கோ உற்ற அல்லல் கண்டான் — பெருமையில்லாத பகையரசர் அடைந்த துன்பத்தைச்செய்தவன்,

(அவனது) கொல்லிச்சாரல் — கொல்லிமலைச் சாரலிலுள்ள, எம் கொய்புனத்துள் — எமதுகொய்புனத்தில், ஏ உற்ற புண்ணொடு — அம்புதைத்த புண்ணுடனே, மான்வந்ததோ என்னும் — மான்வந்ததோவென்று வினவுகிற, ஈர்ஞ்சிலம்பா — குளிர்ந்தமலைநாடனே, நின்கைவார்தழை — உன்கையிலுள்ள நெடியதழை, மா உற்ற புண்ணீற்கு இடும்மருந்தே — மானினது புண்ணுக்கிடுகின்ற மருந்துதானோ—எ-று.

பாவுற்ற — பரவிய எனினுமாம். ஏ — அம்பு. மீ — மீன். மருந்தே என்பதில் ஏகாரம்வினா. (அசரு)

இதுவுமது.

வேனகநீண்டகண் ணாளும்விரும்புஞ் சுரும்பரற்றத்
தேனகநீ[illegible]ண் டார்கண்ணியாய்சிறி துண்டுதெவ்வர்
வானகமேறவல் லத்துவென்றான் கொல்லிமால்வரைவாய்க்
கானகவாழ்நருங் கண்டறிவாரிக் கமழ்தழையே.

இ-ள். வேல் நக நீண்ட [illegible] ணாளும் — வேல்போல விளங்கநீண்டகண்களையுடையாளும், விரும்பும் — [illegible], சுரும்பு அரற்ற — வண்டுகள் சத்திக்க, தேன் நக — தேன் [illegible] — [illegible]தாகிய, வள்தார் கண்ணியாய் — வளவிய பூ மாலையை [illegible] உண்டு — (நுமது எண்ணத்துக்கு) சிறிது தடையுண்டு, (அது [illegible]) தெவ்வர் வானகம் ஏற — பகையரசர் வீரசுவர்க்கமடைய, வல்லத்து [illegible] — (அவரை) வல்லத்தில் வென்றவனாகிய பாண்டியனது, மால் — [illegible], கொல்லிவரைவாய் — கொல்லிமலையில், கானக வாழ்நரும் — காட்டில் வாழ்வோராகிய குறவரும், இக் கமழ்தழை — [illegible]தழையை, கண்டறிவார் — கண்டறிந்துளர், (ஆதலால் இத்[illegible]யெங்குடிக்கேலாது)—எ-று.

தார் — மலர். கானகவாழ்நர் — குறவர். (அசகு)

இதுவுமது.

துடியாரிடைவடி வேர்கண்மடந்தைதன் சொல்லறிந்தாற்
கடியார்கமழ்கண்ணி யாய்கொள்வல்யான்களத் தூரில்வென்ற
வடியாரிலங்கிலை வேன்மன்னன்வானே றணிந்தவென்றிக்
கொடியான் மழைவளர்கொல்லியஞ் சாரலிக்கொய்தழையே.

இ-ள். களத்தூரில் வென்ற — களத்தூரில் பகையரசரை வென்ற, வடி ஆர் — வடித்தலமைந்த, இலங்கு இலை வேல் — விளங்குகின்ற இலைவடிவாகிய வேலாயுதத்தைத்தாங்கிய, மன்னன் — வேந்தன், வானேறு அணிந்த — இடி

அணிந்த — இடியேற்றால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற, வென்றிக் கொடியான்-வெற்றிக்கொடியையுடையவன், (அவனது) மழைவளர் — மேகங்கள் தாங்குகின்ற, அம் — அழகாகிய, கொல்லிசாரல் — கொல்லிமலைச் சாரலிலுள்ள, இக்கொய்தழை — இந்தக்கொய்தழையை, துடிஆர் இடை — துடிபோலும், இடையையும், வடிவேல் கண் — வடித்தவேல்போலுங் கண்களையும் உடைய, மடந்தைதன் சொல் அறிந்தால் — எமது தலைவியின் சொல்லையறிந்தேனாயின், கடிஆர் — விளக்கமமைந்த, கமழ்கண்ணியாய் — பரிமளிக்கிற பூமாலையையணிந்தவனே, யான்கொள்வள் — நான் ஏற்றுக்கொள்வேன்—எ-று.

துடி — உடுக்கை. (அசுஎ)

இதுவுமது.

அங்கேழ்மலர்நறுங் கண்ணியினையரு ளித்தரினு
மெங்கேழவருக் கியைவனபோலா விருஞ்சிறைவாய்
வெங்கேழயினலங் கொண்டவன்விண்டோய் பொதியிலின்வாய்ச்
செங்கேழ்மலரத் தளிரிளம்பிண்டியின் றீந்தழையே.

இ-ள். இருசிறைவாய் — பெரிய கழுகி றகுபூண்ட, வெம் — கொடுமையாகிய, கேழ் — ஒளியுள்ள, அயில்நலம் கொண்டவன் — வேலினது நன்மையைக்கொண்டவனாகிய பாண்டியனது, விண்தோய் பொதியிலின்வாய்-ஆகாயத்தையளாவிய பொதியமலையில், செங்கேழ்மலர — செந்நிறம்விரிய, தளிர்-தளிர்க்கின்ற, பிண்டின் — அசோகத்தின், இம் தீந்தழை — இளமையும் இனிமையுமுள்ள தழைகள், அம்கேழ் — அழகிய ஒளியோடுகூடிய, நறு — பரிமளமுள்ள, மலர்கண்ணினாய் — மலர்மாலையைத் தரித்தவனே, அருளிதரினும்—நீகிருபைசெய்து கொடுத்தாலும், எம்கேழவருக்கு — எம்மினத்தாருக்கு, இயைவனபோலா — இவையாதனவாகும்—எ-று.

அருளி — அன்போடு, கேழவர் — உறவினர், அயில்நலம் — வேலின் வெற்றி, பிண்டி — அசோகமரம். (அசஅ)

இதுவுமது.

வேரித்தடங்தொங்க லண்ணல்விருந்தா யிருந்தமையாற்
பூரித்தமென்முலை யேழைபுலையிற்பொல் லாதுகொல்லாம்
பாரித்தவேந்தர் பறந்தலைக்கோடிப் படப்பரிமா
வாரித்தகோமான் மணிநீர்மலயத்து மாந்தழையே.

இ-ள். பாரித்தவேந்தர் — எதிர்த்தவேந்தர், பறந்தலைக்கு — போர்க்களத்தில், ஓடிபட — ஓடியழிய, பரிமாவாரித்த கோமான் — தம்குதிரையைச் செலுத்திய வேந்தனாகிய பாண்டியனது, மணிநீர் மலயத்து — அழகிய நீருவிகளை

யுடைய பொதியமலையிலுள்ள, மாந்தழை — மாந்தழையை, வேரி — வாசனை யுள்ள, தடம்தொங்கல் — பெரிய பூமாலையைத்தரித்த, அண்ணல்-பெரியோய், விருந்தாய் இருந்தமையால் — நீ யெமக்கு விருந்தினனாயிருந்ததனால், பூரித்த மெல்முலை — பருத்த மெல்லியதனங்களை யுடைய, ஏழைபுனையில் — எமது தலைவிதரித்தால், பொல்லாது — தீமையாம்—எ-று.

கொல்லாம்—ஈறுதிரிந்த அசையிடைச்சொல். வேரி — தேன் எனினுமாம் ஏழை — பெண்ணுக்குப் பொதுப்பெயர், பறந்தலை — போர்க்களம். (அ௪௯)

இதுவுமது.

ஏமாண்சிலை நுத லேழையுமேற்குமின் றேனகலாப்
பூமாண்கமழ்கண்ணியாய்நின்றதொன் றுண்டு பூழியர்கோன்
பாமாண்டமிழன் பராங்குசன்கொல்லிப் பனிவரைவாய்த்
தேமாண்பொழிலின கத்தன் றியில்லையித் தேந்தழையே.

இ-ள். ஏமாண் — அம்புதொடுத்தற்குரிய மாட்சிமையமைந்த, சிலை—வில் லினைநிகர்த்த, நுதல்—நெற்றியை யுடைய, ஏழையும் — எமது தலைவியும், ஏற்கும் — ஏற்றுக்கொள்ளுவாள். [illegible] தேன் அகலா — இனியதேன் நீங்காத; பூமாண் கமழ்கண்ணியாய் [illegible] ந்து கமழ்கின்ற மலர்மாலையை யுடையாய், நின்றது ஒன் [illegible] ருகுறை நின்றதுண்டு, (அதென்னெனின்) பூழியர்கோன் — [illegible] ான், பாமாண்தமிழன் — பாக்கள்மாட்சிமைப்பட்ட தமிழறிஞன், [illegible] சன் — பராங்குசபாண்டியன், (அவனது) பனி — குளிர்ச்சியமைந்த, கொல்லிவரைவாய் — கொல்லிமலையின்கண், தேமாண்பொழிலின் [illegible] அன்றி-வாசனைமிகுந்த பொழிலினிடத்தேயன்றி, இ — [illegible] ல — பரிமளமுள்ள தழையில்லை, (இந்தக்குறை யேயாம்)—எ-று.

தே [illegible] மாம், தேம் — தேன் என்றலும் பொருந்தும்.

தனிப்பாடற்றிரட்டு

இரண்டாம்பாகம்

மூலமும்-உரையும்

முற்றிற்று.